

Aristotelis qui ferebantur librorum fragmenta

**Aristotelis qui
ferebantur
librorum
fragmenta**

Aristoteles

ARISTOTELIS

QUI FEREBANTUR LIBRORUM

FRAGMENTA

COLLEGIT

VALENTINUS ROSE.

LIPSIAE

IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI

MDCCCLXXXVI.

888
A8
R8
1886

LIPSIÆ: TYPIS B. G. TEUBNERI.

Cum iam in eo sit ut quae olim collegi fragmenta Pseudaristotelis peripatetica, eadem voluntati editoris Lipsiensis obtemperans tertiis curis retractata emittam, hoc tantum moneo priores recensiones quibus novi laboris tamquam fundamento usus sum, his notis a me significari:

A. P. = Valentini Rose Aristoteles pseudepigraphus. Lips., Teubn. 1863. (728 pag.) 8°.

A. F. = Aristotelis qui ferebantur librorum fragmenti. Collegit Valentinus Rose (impressa quidem a. 1867 — vid. not. p. 1584 — sed anno demum 1870 cum ipso Operum Aristotelis vol. V ab Academia Berolinensi edita: p. 1463—1589. 4°).

cf. De Ar. libr. = Valentini Rose de Aristotelis librorum ordine et auctoritate commentatio. Berol., G. Reimer. 1854. (260 pag.) 8°.

ceterum ipsius revera *Aristotelis operum praeter Problematica nihil nunc perditum est nisi Politicorum et Poeticorum et Metaphysicorum partes iam ante ipsam grammaticorum Alexandrinorum aetatem pessumdatae. fragmenta autem librorum Aristotelis qui deperditi sint praeter illos, neque extant ulla neque extiterunt* (A. P. p. 4).

Scrpsi Berolini die 25. m. Octobris 1885

(relegi Stockholmiae 31. Iul. 1886)

Valentinus Rose.

330286

EX ANDRONICI RHODII INDICE LIBRORUM ARISTOTELIS

(eorum scil. qui huius nomine inscriberentur, praeter pragmaticos
A. P. p. 10. 126).

Posidon. ap. Athen. V p. 214^d: ἐφιλοσόφει καὶ τὰ περιπατητικὰ (Ἀπελλικῶν ὁ Τήσιος, πολίτης δὲ Ἀθηναίων γενόμενος: cf. R. Weil: Mitth. d. d. arch. Inst. VI, 327 sqq.) καὶ τὴν Ἀριστοτέλους βιβλιοθήκην καὶ ἄλλας συνηγόραζε συχνάς· ἦν γὰρ πολυχρήματος. — Strabo XIII p. 609: ἀπέδοντο οἱ ἀπὸ τοῦ γένους Ἀπελλικῶντι τῷ Τηίῳ πολλῶν ἀργυρίων τὰ τε Ἀριστοτέλους καὶ τὰ τοῦ Θεοφράστου βιβλία· ἦν δὲ ὁ Ἀπελλικῶν φιλόβιβλος . . . εὐθύς γὰρ μετὰ τὴν Ἀπελλικῶντος τελευταίην Σύλλας ἦρε τὴν Ἀπελλικῶντος βιβλιοθήκην ὁ τὰς Ἀθήνας ἐλὼν (a. 86 ante Chr.), δεῦρο (Romam) δὲ κομισθεῖσαν Τυραννίων τε ὁ γραμματικὸς διεχειρίσατο . . . καὶ βιβλιοπῶλαι τινες. — Plut. Sulla 26: ἐξείλεν ἑαυτῷ (ὁ Σύλλας) τὴν Ἀπελλικῶντος τοῦ Τηίου βιβλιοθήκην, ἐν ἣ τὰ πλεῖστα τῶν Ἀριστοτέλους καὶ Θεοφράστου βιβλίων ἦν . . . λέγεται δὲ κομισθείσης αὐτῆς εἰς Ῥώμην Τυραννίωνα τὸν γραμματικὸν ἐνσκευάσασθαι τὰ πολλὰ καὶ παρ' αὐτοῦ τὸν Ῥόδιον Ἀνδρόνικον εὐπορήσαντα τῶν ἀντιγράφων εἰς μέσον θεῖναι καὶ ἀναγράψαι τοὺς νῦν φερομένους πίνακας.

Vita Aristot. cod. Marc. 257 f. 277^a sup.: καὶ τελευταῖα ἐκεῖσε διαθήκην ἔγγραφον καταλιπών, ἣ φέρεται παρὰ τε

Ἀνδρονίκῳ καὶ Πτολεμαίῳ, μετὰ τοῦ πίνακος τῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων.

Elias in Ar. cat. p. 22, 11 Br.: τῶν Ἀριστοτελικῶν συγγραμμάτων πολλῶν ὄντων, χιλίων τὸν ἀριθμὸν, ὡς φησὶ Πτολεμαῖος ὁ φιλάδελφος (immo ὁ φιλόσοφος) ἀναγραφὴν αὐτῶν ποιησάμενος καὶ τὸν βίον αὐτοῦ καὶ τὴν διάθεσιν (l. διαθήκην). — ib. p. 24, 19: τῶν Ἀριστοτελικῶν συγγραμμάτων χιλίων ὄντων τὸν ἀριθμὸν, ὡς Ἀνδρόνικος παραδίδωσιν.

Schol. subscr. Theophr. metaph. (p. 323 Br.): τοῦτο τὸ βιβλίον Ἀνδρόνικος μὲν καὶ Ἐρμιππος (hic sc. ab Andronico testis allatus) ἀγνοοῦσιν· οὐδὲ γὰρ μνησάντων αὐτοῦ ὅλως πεποιοῦνται ἐν τῇ ἀναγραφῇ τῶν Θεοφράστου βιβλίων (cf. schol. ad Theophr. phytic. VII fin.).

Ptolemaei indicem conservarunt Arabes: cuius reliquias a Mauricio Steinschneider latine versas meaque recensione olim editas (a. 1867 A. F. p. 1469—73) arabice postea edidit Aug. Müller (in libro collectaneo: Morgenländische Forschungen. Festschrift H. L. Fleischer gewidmet. Lpz. 1875). eas ipsas nunc non repeto, sed Apellicontis causa et Andronici transscribo haec pauca: s. num. 86 libri qui inveniebantur (cf. Müller p. 32) in bibliotheca viri qui nominatur Ablikun (Apellicon). — 87 liber in quo congregavit vir qui nominatur Artamn (Artemon) epistolas VIII sectionibus. — 90 et epistolae aliae: invenit eas Andruniks (Andronicus) XX sectionibus. corrupta sunt quae sequuntur et sic fortasse intelligenda: et alia scripta (hypomnematica), quorum numerum et initia (vel nomina) invenies in tractatu quinto libri Andruniks de indice librorum Aristotelis. titulos graecos in ipso textu arabico positos excerpseram infra sub no. III.

I. DIOGENES LAERTIUS

de vitis et sent. philosophorum V, 21: συνέγραψε δὲ
 páμπλειστα βιβλία, ἅπερ ἀκόλουθον ἡγησάμην ὑπογράψαι
 διὰ τὴν περὶ πάντας λόγους τάνδρὸς ἀρετὴν·

Περὶ δικαιοσύνης $\bar{\alpha}$ $\bar{\beta}$ $\bar{\gamma}$ $\bar{\delta}$.

περὶ ποιητῶν $\bar{\alpha}$ $\bar{\beta}$ $\bar{\gamma}$.

περὶ φιλοσοφίας $\bar{\alpha}$ $\bar{\beta}$ $\bar{\gamma}$.

περὶ πολιτικοῦ $\bar{\alpha}$ $\bar{\beta}$.

5 περὶ ῥητορικῆς ἢ Γρυῖλος α .

Νήρινθος $\bar{\alpha}$.

σοφιστῆς $\bar{\alpha}$.

Μενέξενος $\bar{\alpha}$.

ἔρωτικὸς $\bar{\alpha}$.

10 συμπόσιον $\bar{\alpha}$.

περὶ πλούτου $\bar{\alpha}$.

προτρεπτικὸς $\bar{\alpha}$.

περὶ ψυχῆς $\bar{\alpha}$.

περὶ εὐχῆς $\bar{\alpha}$.

15 περὶ εὐγενείας $\bar{\alpha}$.

περὶ ἡδονῆς $\bar{\alpha}$.

Ἄλέξανδρος ἢ ὑπὲρ ἀποίκων $\bar{\alpha}$.

περὶ βασιλείας $\bar{\alpha}$.

Ex cod. Laur. 69; 13 (saec. XIII) = L quem ipse accurate
 exscripsi anno 1857 (cf. A. P. = Aristoteles pseudepigraphus
 p. 11 et Ar. ed. Berol. V, 1463), collato a Jo. Bywater (Ar. vita
 scriptore Laertio. Ox. 1879. 8°.) cum cod. Neapol. 253 (= B) et cod.
 Vat. bomb. 1302 (= v, qui pro vulgata recentiorum codicum lectione
 stare potest), de quibus Cobet in Laertii ed. Paris. 1⁸50 p. II.

4 περὶ L: om. B v || 5 γρυῖλλος (sic) L, γρυῖλος B, γρυῖλλος v ||
 ἢ om. v || 7 hic tit. inter lineas ad h. l. suppletur a vet. manu
 L, in quo post νήρινθος $\bar{\alpha}$ statim sequitur (sic) πλούτου $\bar{\alpha}$, licet
 hoc infra post (8—10) συμπόσιον $\bar{\alpha}$ suo loco repetatur περὶ
 πλούτου $\bar{\alpha}$ || 9 tit. bis ponitur v || 16 $\bar{\alpha}$ B v: om. L (in fine
 versus: περὶ ἡδονῆς ἀλέξανδρος. ἢ ὑπὲρ ἀποίκων $\bar{\alpha}$)

- περὶ παιδείας $\bar{\alpha}$.
- 20 περὶ τάγαθου $\bar{\alpha}$ $\bar{\beta}$ $\bar{\gamma}$.
 τὰ ἐκ τῶν νόμων Πλάτωνος $\bar{\alpha}$ $\bar{\beta}$ $\bar{\gamma}$.
 τὰ ἐκ τῆς πολιτείας $\bar{\alpha}$ $\bar{\beta}$.
 <περὶ> οἰκονομίας $\bar{\alpha}$.
 περὶ φιλίας $\bar{\alpha}$.
- 25 περὶ τοῦ πάσχειν ἢ πεπονθέναι $\bar{\alpha}$.
 περὶ ἐπιστημῶν $\bar{\alpha}$.
 περὶ ἐριστικῶν $\bar{\alpha}$ $\bar{\beta}$.
 λύσεις ἐριστικαὶ $\bar{\delta}$.
 διαιρέσεις σοφιστικαὶ $\bar{\delta}$.
- 30 περὶ ἐναντίων $\bar{\alpha}$.
 περὶ εἰδῶν καὶ γενῶν < $\bar{\alpha}$ >.
 περὶ ἰδίων $\bar{\alpha}$.
 ὑπομνήματα ἐπιχειρηματικά $\bar{\gamma}$.
 προτάσεις περὶ ἀρετῆς $\bar{\alpha}$ $\bar{\beta}$.
- 35 ἐνστάσεις $\bar{\alpha}$.
 περὶ τῶν ποσαχῶς λεγομένων ἢ κατὰ πρόσθεσιν $\bar{\alpha}$.
 περὶ παθῶν <ἢ περὶ> ὀργῆς $\bar{\alpha}$.
 ἡθικῶν $\bar{\alpha}$ $\bar{\beta}$ $\bar{\gamma}$ $\bar{\delta}$ $\bar{\epsilon}$.
 περὶ στοιχείων $\bar{\alpha}$ $\bar{\beta}$ $\bar{\gamma}$.
- 40 περὶ ἐπιστήμης $\bar{\alpha}$.
 περὶ ἀρχῆς $\bar{\alpha}$.
 διαιρέσεις $\bar{\iota}$ ζ.
 διαιρητικ<όν> $\bar{\alpha}$.

23 οἰκονομίας L B (*de dispensatione* Burl.): οἰκονομικός v (addidi περὶ) || 24 $\bar{\alpha}$ B ($\bar{\gamma}$ Hes.): om. v et in fine versus L (περὶ φιλίας. | περὶ τοῦ π.) || 27 ἐριστικῶν B (L^c): ἐρωτικῶν L v || 31 $\bar{\alpha}$ om. B v et in fine vers. L (περὶ εἰδῶν καὶ γενῶν. | περὶ ἰδίων $\bar{\alpha}$. Burl. *de genere et specie et proprio unum*) || 33 ἐπιχειρηματικά L (B^c): -ρητικά B v || 35 ἐνστάσεις L B (Burl.): ἐνστασις v || 36 πρόσθεσιν B v (*additionem* Burl.): πρόσθεσιν L || 37 ἢ περὶ ipse addidi || 38 $\bar{\epsilon}$ L B: om. L^c v || 40 περὶ L: ὑπὲρ B v || 41 ἀρχῶν Hes. (*de principiis* lat. A. P. p. 184) || 43 διαιρητικόν ego: -κῶν codd.

- <περὶ> ἐρωτήσεως καὶ ἀποκρίσεως $\bar{\alpha}$ $\bar{\beta}$.
 45 περὶ κινήσεως $\bar{\alpha}$.
 προτάσεις $\bar{\alpha}$.
 προτάσεις ἐριστικάι $\bar{\alpha}$.
 συλλογισμοὶ $\bar{\alpha}$.
 προτέρων ἀναλυτικῶν $\bar{\alpha}$ $\bar{\beta}$ $\bar{\gamma}$ $\bar{\delta}$ $\bar{\epsilon}$ $\bar{\zeta}$ $\bar{\eta}$ $\bar{\theta}$.
 50 ἀναλυτικῶν ὑστέρων μεγάλων $\bar{\alpha}$ $\bar{\beta}$.
 περὶ προβλημάτων $\bar{\alpha}$.
 μεθοδικῶν $\bar{\alpha}$ $\bar{\beta}$ $\bar{\gamma}$ $\bar{\delta}$ $\bar{\epsilon}$ $\bar{\zeta}$ $\bar{\eta}$.
 περὶ τοῦ βελτίονος $\bar{\alpha}$.
 περὶ τῆς ἰδέας $\bar{\alpha}$.
 55 ὄροι πρὸ τῶν τοπικῶν $\bar{\alpha}$ $\bar{\beta}$ $\bar{\gamma}$ $\bar{\delta}$ $\bar{\epsilon}$ $\bar{\zeta}$.
 συλλογισμῶν $\bar{\alpha}$ $\bar{\beta}$.
 συλλογιστικὸν καὶ ὄροι $\bar{\alpha}$.
 περὶ τοῦ αἰρετοῦ καὶ τοῦ συμβεβηκότος $\bar{\alpha}$.
 τὰ πρὸ τῶν τόπων $\bar{\alpha}$.
 60 τοπικῶν πρὸς τοὺς ὄρους $\bar{\alpha}$ $\bar{\beta}$.
 πάθη $\bar{\alpha}$.
 διαιρετικὸν $\bar{\alpha}$.
 μαθηματικὸν $\bar{\alpha}$.
 ὄρισμοὶ $\bar{\gamma}$.
 65 ἐπιχειρημάτων $\bar{\alpha}$ $\bar{\beta}$.
 περὶ ἡδονῶν $\bar{\alpha}$.
 προτάσεις $\bar{\alpha}$.
 περὶ ἔκουσίου $\bar{\alpha}$.
 περὶ καλοῦ $\bar{\alpha}$.
 70 θέσεις ἐπιχειρηματικάι $\bar{\kappa}\epsilon$.

44 περὶ ipse addidi || 47 ἐξοριστικάι L (sed ἐριστικάι L^c) ||
 $\bar{\alpha}$ L B (Burl.): $\bar{\delta}$ v || 52 μεθοδικῶν ego: -κά codd. || 53. 54. 55
 om. L || πρὸ τῶν Froben: πρώτων B, πρώτων v (πρω των
 Laur. 69, 28), de diffinitionibus priorum topicorum (primo topi-
 corum cod. Berol.) Burl. || 57 συλλογιστικὸν B v: -κῶν L || 58. 59
 om. L (sed add. L^c) || 66 ἡδονῶν L: ἡδονῆς B v || 70 ἐπιχειρη-
 ματικάι L (B^c): -ρητικάι B v

- θέσεις ἐρωτικαὶ δ.
 θέσεις φιλικαὶ β̄.
 θέσεις περὶ ψυχῆς ᾱ.
 <θέσεις> πολιτικά<ι> β̄.
 75 πολιτικῆς ἀκροάσεως ὡς ἢ Θεοφράστου ᾱ β̄ γ̄ δ̄ ε̄ ζ̄ η̄.
 περὶ δικαίων ᾱ β̄.
 τεχνῶν συναγωγ<ῆς> ᾱ β̄.
 τέχνης ῥητορικῆς ᾱ β̄.
 τέχνη ᾱ.
 80 ἄλλη<ς> τεχνῶν συναγωγῆ<ς> ᾱ β̄.
 μεθοδικὸν ᾱ.
 τέχνης τῆς Θεοδέκτου συναγωγή ᾱ.
 πραγματείας τέχνης ποιητικῆς ᾱ β̄.
 ἐνθυμήματα ῥητορικὰ ᾱ.
 85 περὶ μεγέθους ᾱ.
 ἐνθυμημάτων διαιρέσεις ᾱ.
 περὶ λέξεως ᾱ β̄.
 περὶ συμβουλίας ᾱ.
 συναγωγῆς ᾱ β̄.
 90 περὶ φύσεως ᾱ β̄ γ̄.
 φυσικὸν ᾱ.
 περὶ τῆς Ἀρχυτείου φιλοσοφίας ᾱ β̄ γ̄.
 περὶ τῆς Σπενσίππου καὶ Ξενοκράτους ᾱ.
 τὰ ἐκ τοῦ Τιμαίου καὶ τῶν Ἀρχυτείων.
 95 πρὸς τὰ Μελίσσου ᾱ.
 πρὸς τὰ Ἀλκμαίωνος ᾱ.

71 tit. om. v (non Burl.) || 74 θέσεις πολιτικά ego: πολι-
 τικά codd. || 75 θ̄ add. (del. corr.) L || 77 συναγωγῆς ego -γή
 codd. || 80 ἄλλης etc. ego: ἄλλη τεχνῶν συναγωγή L, ἄλλη τέχνη
 B v (Burl.) || 82 τῶν L || συναγωγή L: -γῆς B v (εἰσαγωγῆς
 Froben = Burl. *de arte introductoria ad divina*) || 83 πραγμα-
 τείας (Froben): -τεία L (B^c), -τεία B v || 84 ᾱ om. v || 89 tit.
 post 90 in L (ubi συναγωγή) || 94 τοῦ om. L || 96 τὰς L B

- πρὸς τοὺς Πυθαγορείους $\bar{\alpha}$.
 πρὸς τὰ Γοργίου $\bar{\alpha}$.
 πρὸς τὰ Ξενο(φάνους) $\bar{\alpha}$.
 100 πρὸς τὰ Ζήνωνος $\bar{\alpha}$.
 περὶ τῶν Πυθαγορείων $\bar{\alpha}$.
 περὶ ζώων $\bar{\alpha}$ $\bar{\beta}$ $\bar{\gamma}$ $\bar{\delta}$ $\bar{\epsilon}$ $\bar{\zeta}$ $\bar{\eta}$ $\bar{\theta}$.
 ἀνατομῶν $\bar{\alpha}$ $\bar{\beta}$ $\bar{\gamma}$ $\bar{\delta}$ $\bar{\epsilon}$ $\bar{\zeta}$.
 ἐκλογή ἀνατομῶν $\bar{\alpha}$.
 105 ὑπὲρ τῶν συνθέτων ζώων $\bar{\alpha}$.
 ὑπὲρ τῶν μυθολογουμένων ζώων $\bar{\alpha}$.
 ὑπὲρ τοῦ μὴ γεννᾶν $\bar{\alpha}$.
 περὶ φυτῶν $\bar{\alpha}$ $\bar{\beta}$.
 φυσιογνωμονικὸν $\bar{\alpha}$.
 110 ἰατρικὰ $\bar{\beta}$.
 περὶ μονάδος $\bar{\alpha}$.
 σημεῖα χειμῶνων $\bar{\alpha}$.
 ἀστρονομικὸν $\bar{\alpha}$.
 ὀπτικὸν $\bar{\alpha}$.
 115 περὶ κινήσεως $\bar{\alpha}$.
 περὶ μουσικῆς $\bar{\alpha}$.
 μνημονικὸν $\bar{\alpha}$.
 ἀπορημάτων Ὀμηρικῶν $\bar{\alpha}$ $\bar{\beta}$ $\bar{\gamma}$ $\bar{\delta}$ $\bar{\epsilon}$ $\bar{\zeta}$.
 ποιητικ(ῶν) $\bar{\alpha}$.
 120 φυσικῶν κατὰ στοιχεῖον $\bar{\lambda}\eta$.
 ἐπιτεθεαμένων προβλημάτων $\bar{\alpha}$ $\bar{\beta}$.

97. 98. 99. 100 om. L, sed corrector titulos 98—101 suppl. in marg. post περὶ τῶν πυθαγ., quod bis nunc legitur (97 contra Pythagoricos I — 101 de Pyth. I etiam Burl.) || 99 Ξενοφάνους (Menag. obs. p. 195 cf. A. P. p. 16): ξενοκράτους codd. || 102 $\bar{\eta}$ $\bar{\theta}$ del. v^c || 103 $\bar{\eta}$ $\bar{\theta}$ add. v || 105 tit. om. L (non Burl.) 114 om. (add. corr.) L || 119 ποιητικῶν (sc. ἀπορημάτων) ego: ποιητικῶν (i. e. -κῶν) L (Hes.), ποιητικά B v || 120 φυσικῶν (sc. προβλημάτων) B, -κῶν v: φυσικά L || κατὰ στοιχεῖον B: καταστοιχείων L v

- ἐγκυκλίων $\bar{\alpha}$ $\bar{\beta}$.
 μηχανικ(ῶν) $\bar{\alpha}$.
 προβλήματα ἐκ τῶν Δημοκρίτου $\bar{\beta}$.
 125 περὶ τῆς λίθου $\bar{\alpha}$.
 παραβολαὶ $\bar{\alpha}$.
 ἄτακτα $\bar{\iota}\bar{\beta}$.
 ἐξηγημένα κατὰ γένος $\bar{\iota}\delta$.
 δικαιώματα $\bar{\alpha}$.
 130 Ὀλυμπιονίκαι $\bar{\alpha}$.
 Πυθιονίκαι $\bar{\alpha}$.
 <περὶ> μουσικῆς $\bar{\alpha}$.
 Πυθικός $\bar{\alpha}$.
 Πυθιονικῶν ἔλεγχοι $\bar{\alpha}$.
 135 νίκαι Διονυσιακαὶ $\bar{\alpha}$.
 περὶ τραγωδιῶν $\bar{\alpha}$.
 διδασκαλαὶ $\bar{\alpha}$.
 παροιμίαι $\bar{\alpha}$.
 νόμοι συσσιτικοὶ $\bar{\alpha}$.
 140 νόμων $\bar{\alpha}$ $\bar{\beta}$ $\bar{\gamma}$ $\bar{\delta}$.
 κατηγορίαι $\bar{\alpha}$.
 περὶ ἐρμηνείας $\bar{\alpha}$.
 πολιτεῖαι πόλεων δυοῖν δεούσαιν $\bar{\rho}\bar{\xi}$, <κοιναὶ> καὶ ἴδιαι,

123 μηχανικῶν (sc. προβλ.) ego: μηχανικόν codd. (Hes.) || 124 $\bar{\beta}$ (i. e. problemata duo, non problematum libri duo, ut Hes.) codd., sed (ante corr.) errore ζ Laur. 69, 35 atque ex hoc idem Marc. 394 (sex Ambrosii edd., duo codd. Ricard. et Lincoln., sicut testatur Bywater) || 125 $\bar{\alpha}$ (sc. problema singulare, sicut περὶ τοῦ Νεῖλου quod habemus latine) || 128 ἐξηγημένα ν: ἐξηγμένα LB || 131. 132 Πυθιονίκαι μουσικῆς $\bar{\alpha}$ codd. (quod correxi cum Laur. 69, 28 qui Πυθιονίκαι $\bar{\alpha}$. μουσικῆς $\bar{\alpha}$) || 137 διδασκαλιῶν $\bar{\alpha}$ L (solus) || 139 νόμος συστατικός codd. (νόμ συσταί L, quod legere potes vel νόμος (cum Burl.) vel νόμοι (cum Hes.). correxi ego || 141 κατηγοριῶν $\bar{\alpha}$ codd. || 143 δεούσαιν ν: δέουσαι L, δὲ οὔσαι B (δεούσαις B^c) || κοιναὶ καὶ ἴδιαι Bernays: καὶ ἴδια codd.

δημοκρατικάί, ὀλιγαρχικάί, τυραννικάί, ἀριστοκρατικάί.

ἐπιστολαί πρὸς Φίλιππον. Σηλυβρίων ἐπιστολαί. πρὸς Ἀλέξανδρον ἐπιστολαί δ. πρὸς Ἀντίπατρον θ. πρὸς Μέντορα ᾱ. πρὸς Ἀρίστωνα ᾱ. πρὸς Ὀλυμπιάδα ᾱ. πρὸς Ἡφαιστίωνα ᾱ. πρὸς Θεμισταγόραν ᾱ. πρὸς Φιλόξενον ᾱ. πρὸς Δημόκριτον ᾱ.

145 ἔπη, ὧν ἀρχή, ἀγνὴ θεῶν πρέσβισθ' ἑκαταβόλε. ἔλεγεια, ὧν ἀρχή, καλλιτέκνου μητρὸς θύγατερ.

γίνονται αἱ πᾶσαι μυριάδες στίχων τέσσαρες καὶ τεσσαράκοντα πρὸς τοῖς πεντακισχιλλοῖς καὶ διακόσιοις ἑβδομήκοντα.

II. HESYCHIUS

in onomatologo (cf. de Ar. libris p. 49) s. v.

Ἀριστοτέλης υἱὸς Νικομάχου καὶ Φαιστιάδος, ὁ δὲ Νικό-

143 τυραννικάι. ἀριστοκρατικάι L: καὶ ἀριστ. καὶ τυραννικάι B v (Burl., cf. Hes.) || 144 sic L || extr. δημόκριτον ἔπη... v || 145 ἀρχή: ἀρχαί L || ἑκαταβόλε B v: ἑκατιβόλε L || 146 ἔλεγεια ὧν (Laur. 69, 28): ἔλεγείων (ὧν add. corr.) L, ἔλεγείων B, ἔλεγειε ὧν v (= vulgo ἔλεγείαι ὧν, ut Laur. 69, 35. Marc. 393. 394 etc.)

Ex cod. Ambros. L 93 sup. membr. in 4° s. X/XI, quem olim a Theodoro Waitz (Ar. Org. I p. 4) repertum mihi bibliothecam Ambrosianam iterum visitanti a. 1877 monstravit Antonius Ceriani, Organum Ar. continentem ita quidem ut post Porphyrii isagogen sequatur vita Aristotelis eadem quae duobus apographis ex hoc sc. codice in usum hominum doctorum factis extat in cod. Ambros. R 117 sup., quo (Ambros. 1. 2) ut olim Menagius ita ego usus fueram annis 1857 et 1865 (cf. Arist. pseudepigr. p. 10 et 709, Ar. q. f. libr. fr. coll. in ed. ac. Berol. t. V p. 1466). haec vita ex Hesychii onomatologo descripta fuit, unde partem Suidas. unicum codicem contuli ipse 4. Oct. 1877: accentus, spiritus, puncta plerumque ille (A)

μαχος ἰατρὸς ἦν τοῦ τῶν Ἀσκληπιαδῶν γένους ἀπὸ Νικομάχου τοῦ Μαχάονος, ἐκ Σταγειρίων πόλεως τῆς Θράκης, φιλόσοφος μαθητῆς Πλάτωνος, τραυλὸς τὴν φωνήν. καὶ ἀδελφοὺς μὲν ἔσχεν Ἀρίμνηστον καὶ Ἀριμνήστην, θυγατέρα δὲ ἀπὸ Πυθιάδος τῆς θυγατρὸς Ἑρμείου τοῦ εὐνούχου, ὃς καὶ θλιβίας ὢν αὐτὴν ἔσπειρεν. γημαμένη δὲ τρισὶν ἢ Ἀριστοτέλους θυγάτηρ τεκνώσασα προετελεύτησεν Ἀριστοτέλους τοῦ πατρὸς. εἶχεν δὲ καὶ υἱὸν Νικόμαχον ἐξ Ἑρπυλλίδος παλλακῆς, ἣν μετὰ Πυθιάδα παρὰ Ἑρμείου τοῦ εὐνούχου, ὅστις ἦν ἄρχων 10 Ἀταρνέως, χώρα δὲ αὕτη Τρωάδος, Εὐβούλου δὲ τοῦ Βιθυνοῦ δοῦλος γεγωνῶς, ἔλαβεν καὶ αὐτοῦ Ἑρμείου παιδικὰ γενομένου Ἀριστοτέλους. ἤρξεν δὲ ἔτη ιγ' τῆς περιπατητικῆς κληθείσης φιλοσοφίας διὰ τὸ ἐν περιπάτῳ ἦτοι κήπῳ διδάξαι ἀναχωρήσαντα τῆς Ἀκαδημίας ἐν ἣ Ἰπλάτων ἐδίδαξεν. ἐγεν- 15 νήθη δὲ ἐν τῇ ρθ' ὀλυμπιάδι καὶ ἀπέθανεν ἀκόνιτον πίων ἐν Χαλκίδι, διότι ἐκαλεῖτο πρὸς εὐθύνας, ἐπειδὴ ἔγραψεν παιᾶνα εἰς Ἑρμείαν τὸν εὐνούχον. οἱ δὲ φασιν νόσῳ αὐτὸν τελευτῆσαι βιώσαντα ἔτη ο, ὡς δὲ τινες ξγ'. συνέγραψεν βιβλία ἐγγὺς υ. διάδοχοι δὲ αὐτοῦ τῆς σχολῆς κατὰ τάξιν 20 ἐγένοντο οἷδε, Θεόφραστος, Στράτων, Πραξιτέλης, Λύκων, Ἀρίστων, Λυκίσκος, Πραξιφάνης, Ἱερώνυμος, Πρύτανις, Φορμίων, Κριτόλαος. τὰ δὲ συγγράμματα αὐτοῦ ταῦτα.

negligit. quae in apographis novitiis (Ambrosianis duobus = a, Patmio) male distinguendo peccata sint nihil iam refert adnotasse. indici apposui numeros librorum Laertianos. inscriptio talis est: Ἀρ. βίος | καὶ συ γράμματα (sic) αὐτοῦ (litt. rubr. maiusc.)

10 τρωιάδος cod. || 17 παιᾶνα (acc. postea addito) || 20 Πραξιτέλης quod erroneum videtur delendum, ut decem (etsi non satis κατὰ τάξιν) diadochorum ante Andronicum numerus recte expleatur (Ἀνδρόνικος enim ὁ τούτου ἐνδέκατος γενόμενος διάδοχος, ut ait Elias in cat. p. 24, 20 Br.) || 22 post indicem sequuntur versus:

σμικρὸς, φαλακρὸς, τραυλὸς ὁ Σταγειρίτης
λάγνος, προγάστρω, παλλακαῖς συνημμένος.

- Περὶ δικαιοσύνης δ̄. 1
 περὶ ποιητῶν γ̄. 2
 περὶ φιλοσοφίας δ̄. 3
 πολιτικὸν ᾱ. 4
 5 περὶ πολιτικῆς ἢ Γρύλος γ̄. 5
 Νήρινθος ᾱ. 6
 περὶ πλούτου ᾱ. 11 (7)
 σοφιστῆς ᾱ. 7
 περὶ εὐχῆς <ᾱ>. 14
 10 Μενέξενος ᾱ. 8
 περὶ εὐγενείας ᾱ. 15
 ἔρωτικὸς ᾱ. 9
 περὶ ψυχῆς ᾱ. 13
 προτρεπτικὸν ᾱ. 12
 15 περὶ ἡδονῆς ᾱ. 16 (66)
 περὶ βασιλείας ᾱ. 18
 οἰκονομικὸν ᾱ. 23
 περὶ παιδείας ἢ παιδευτικὸν ᾱ. 19
 <συμπόσιον> ᾱ. 10 (48)
 20 περὶ τοῦ ἀγαθοῦ ᾱ. 20
 περὶ ἀρχῶν ἢ φύσεως ᾱ. 41

ubi τραβλὸς (sic) A (1. 2). quibus oppositos alia manu librarius recentior in margine adscripsit hos ἀναλφάβητος οὐτοσί στιχογράφος. ἄνους ἄφρων | ἄγροικος ἀθύδάθης λάλος. qui in apographo utroque (1. 2), interiecto quidem spatio, aequabiliter prioribus subscripti sunt.

1 Hesychius exscripsit indicem Laertii, eo fere textu usus quem nunc tenemus (cf. νήρινθος, νόμος συστατικός et similia). exhibuit titulos Laertianos omnes praeter eos qui ad unum eundemque redire viderentur, addidit autem ad finem aliunde congestos quos desideravit. numeros Laertianorum apposui Hesychianis, complures titulos a Menagio omissos supplevi ex codice || 5 γρύλος A || 8 σοφιστής (sic) A (-τής a) || 9 ᾱ om. A || 19 συμπόσιον ego: συλλογισμῶν (sic) A (-μῶν u). cf. infra 161

- Ἀλέξανδρος ἢ ὑπὲρ ἀποικιῶν $\bar{\alpha}$. 17
 τὰ ἐκ τῶν νόμων Πλάτωνος $\bar{\beta}$. 21
 περὶ φιλίας $\bar{\gamma}$. 24
- 25 περὶ ἐπιστημῶν $\bar{\alpha}$. 26 (40)
 περὶ τοῦ πάσχειν ἢ πεπονθέναι $\langle \bar{\alpha} \rangle$. 25
 περὶ ἐριστικῶν λόγων $\bar{\beta}$. 27
 περὶ εἰδῶν $\bar{\alpha}$. 31 (32)
 λύσεις ἐριστικαὶ $\bar{\delta}$. 28
- 30 περὶ πάθους ὀργῆς $\bar{\alpha}$. 37
 διαιρέσεις σοφιστικαὶ $\bar{\alpha}$. 29
 περὶ ἐναντίων $\bar{\alpha}$. 30
 ὑπομνημάτων ἐπιχειρη $\langle \mu \alpha \rangle$ τικῶν $\bar{\gamma}$. 33
 προτάσεις περὶ ἀρετῆς $\bar{\beta}$. 34
- 35 περὶ στοιχείων $\bar{\gamma}$. 39
 ἐνστάσεις $\langle \bar{\alpha} \rangle$. 35
 περὶ τῶν ποσαχῶς λεγομένων ἢ τῶν κατὰ πρό $\langle \sigma \rangle$ -
 θεσιν $\bar{\alpha}$. 36
 προτάσεων $\bar{\alpha}$. 46 (67)
 ἠθικῶν $\bar{\kappa}$. 38
- 40 περὶ κινήσεως $\bar{\alpha}$. 45
 περὶ διαιρέσεων $\bar{\iota}\zeta$. 42
 διαιρετικῶν $\bar{\alpha}$. 43 (62)
 περὶ ἐρωτήσεως καὶ ἀποκρίσεως $\bar{\alpha}$. 44
 προτάσεων ἐριστικῶν $\bar{\alpha}$. 47
- 45 περὶ ἰδέας $\bar{\alpha}$. 54
 ἀναλυτικῶν προτέρων $\bar{\theta}$. 49
 ἀναλυτικῶν ὑστέρων $\bar{\beta}$. 50
 $\langle \text{περὶ} \rangle$ προβλημάτων $\langle \bar{\alpha} \rangle$. 51
 μεθοδικὰ $\langle \bar{\eta} \rangle$. 52 (81)

22 ἀποικιῶν DL || 26 $\bar{\alpha}$ om A || 30 παθῶν DL || 33 ἐπιχει-
 ρητικῶν a² cum A: om. a¹ || 34 προτάσεις. περὶ ἀρετῆς βA (sine
 puncto a) || 36 $\bar{\alpha}$ om. A || 37 ἢ Men.: ἦ A (a) || προθεσιν A ||
 48 περὶ et $\bar{\alpha}$ om. A || 49 ἦ om. A

- 50 περὶ τοῦ βελτίονος $\bar{\alpha}$. 53
 ὄρων βιβλίον $\bar{\alpha}$. 55
 τοπικῶν ξ . (55)
 μαθηματικῶν $\bar{\alpha}$. 63
 συλλογισμῶν β . 56 (48)
- 55 συλλογιστικῶν ὄρων $\bar{\alpha}$. 57
 περὶ αἵρετοῦ καὶ συμβαίνοντος $\bar{\alpha}$. 58
 τὰ πρὸ τῶν τόπων $\bar{\alpha}$. 59
 περὶ ἔκουσίων $\bar{\alpha}$. 68
 τοπικῶν πρὸς τοὺς ὄρους $\langle\beta\rangle$. 60
- 60 πάθη $\bar{\alpha}$. 61
 ὀρισμῶν βιβλία $\bar{\gamma}$. 64
 ἐπιχειρημάτων β . 65
 περὶ κάλλους $\bar{\alpha}$. 69
 περὶ δικαίων β . 76
- 65 θέσεις ἐπιχειρη<μα>τικαὶ ἐν βιβλίοις $\bar{\kappa}\epsilon$. 70
 θέσεις ἐρωτικαὶ ἐν βιβλίοις δ . 71
 θέσεις φιλικαὶ ἐν βιβλίοις β . 72
 θέσεις περὶ ψυχῆς ἐν βιβλίῳ $\bar{\alpha}$. 73
 θέσεις πολιτικαὶ β . 74
- 70 πολιτικῆς ἀκροάσεως $\bar{\eta}$. 75
 τεχνῶν συναγωγὴν $\bar{\alpha}$. 77 (80. 89)
 τέχνης ῥητορικῆς $\bar{\gamma}$. 78
 τέχνης $\bar{\alpha}$. 79
 τέχνης τῆς Θεοδέκτου συναγωγὴν ἐν $\bar{\gamma}$. 82
- 75 τέχνης ποιητικῆς β . 83
 ἐνθυμημάτων ῥητορικῶν $\bar{\alpha}$. 84
 περὶ μεγέθους $\langle\bar{\alpha}\rangle$. 85
 ἐνθυμημάτων διαιρέσεις $\langle\bar{\alpha}\rangle$. 86

59. 60 τ. π. τ. ὄρους καὶ πάθη $\bar{\alpha}$ A || 65 ἐπιχειρητικαὶ (ut supra 33) A (a) || 71 (item 74) συναγωγὴν A : -γῆ a || 72 ῥητορικῆς A || 76 ῥητορικῶν A || 77. 78 π. μ. ἐνθυμημάτων καὶ (ῥ) αἵρεσεων (sine $\bar{\alpha}$) A

- περὶ λέξεως καθαρᾶς $\bar{\alpha}$. 87
 80 περὶ συμβουλῆς $\bar{\alpha}$. 88
 περὶ φύσεως $\bar{\alpha}$. 90
 περὶ φυσικῶν $\bar{\alpha}$. 91
 περὶ τῆς Ἀρχύτου φιλοσοφίας $\bar{\gamma}$. 92
 περὶ τῆς Σπενσίππου καὶ Ξενοκράτους $\bar{\alpha}$. 93 (99. 100)
 85 ἐκ τῶν Τιμαίου καὶ Ἀρχύτου $\bar{\alpha}$. 94
 πρὸς τὰ Μελίσσου $\bar{\alpha}$. 95
 πρὸς τὰ Ἀλκμαίωνος $\bar{\alpha}$. 96
 περὶ τῶν Πυθαγορείων $\bar{\alpha}$. 97 (101)
 πρὸς τὰ Γοργίου $\langle \bar{\alpha} \rangle$. 98
 90 περὶ τοῦ μὴ γεννᾶν $\bar{\alpha}$. 107
 περὶ ζώων $\bar{\theta}$. 102
 περὶ τῶν συνθέτων ζώων $\bar{\alpha}$. 105
 περὶ ἀνατομῶν $\bar{\xi}$. 103
 ἐκλογὴν τούτων $\bar{\alpha}$. 104
 95 περὶ τῶν μυθολογουμένων ζώων $\bar{\alpha}$. 106
 περὶ φυτῶν $\bar{\beta}$. 108
 φυσιογνωμονικὰ $\bar{\beta}$. 109
 περὶ ἰατρικῆς $\bar{\beta}$. 110
 σημασίας χειμώνων $\bar{\alpha}$. 112
 100 περὶ μονάδος $\bar{\alpha}$. 111
 ἀστρονομικὸν $\bar{\alpha}$. 113
 περὶ κινήσεως $\bar{\alpha}$. 115
 ὀπτικὸν $\bar{\alpha}$. 114
 περὶ μουσικῆς $\bar{\alpha}$. 116
 105 πέπλον $\langle \bar{\alpha} \rangle$.
 ἀπορημάτων Ὀμηρικῶν $\bar{\zeta}$. 118

84 πενσιππου A (non a) || 87 αλκμεωνος A || 88 πυθαγο-
 ριον A || 89 $\bar{\alpha}$ om. A || 90 $\bar{\alpha}$: sic A (a) || 91 (ut semper) ζώων A ||
 93 $\bar{\xi}$ A (a): $\bar{\zeta}$ errore Men. || 94 εκλογην A (-γη a) || 99 σημασίας
 Men.: συμμαχίας A || 105 $\bar{\alpha}$ om. A || 106 $\bar{\zeta}$ A (nota antiquiore):
 $\bar{\xi}$ falso a (Men.)

- ἀπορημάτων θείων $\bar{\alpha}$.
 ποιητικὸν $\bar{\alpha}$. 119
 μνημονικὸν $\bar{\alpha}$. 117
 110 φυσικῶν $\bar{\lambda}\eta$ κατὰ στοιχεῖον. 120
 μεταφυσικὰ $\bar{\eta}$.
 προβλημάτων ἐπιτεθεαμένων $\langle\bar{\beta}\rangle$. 121
 ἐγκυκλίον β . 122
 μηχανικὸν $\bar{\alpha}$. 123
 115 κύκλον περὶ ποιητῶν $\bar{\gamma}$.
 προβλημάτων Δημοκριτείων $\bar{\beta}$. 124
 περὶ τῆς λίθου $\bar{\alpha}$. 125
 παραβολῶν $\bar{\alpha}$. 126
 $\langle\bar{\alpha}\rangle$ διατάκτων $\bar{\iota}\beta$. 127.
 120 δικαιωμάτων πόλεων $\bar{\alpha}$. 129
 ἐξητασμένων κατὰ γένος $\bar{\iota}\delta$. 128
 Ὀλυμπιονίκας βιβλίον $\bar{\alpha}$. 130
 Πυθιονίκας βιβλίον $\bar{\alpha}$, ἐν $\bar{\varphi}$ Μέναιχιμον ἐνίκησεν.
 131 (134. 133)
 περὶ μουσικῆς $\bar{\alpha}$. 132.
 125 ἐλέγχων σοφιστικῶν ἢ περὶ ἐριστικῶν $\langle\bar{\alpha}\rangle$. (134)
 νικῶν Διονυσιακῶν ἀστικῶν καὶ ληναίων $\langle\bar{\alpha}\rangle$. 135
 προοιμίων $\bar{\alpha}$. 138
 περὶ τραγωδιῶν $\bar{\alpha}$. 136
 περὶ διδασκαλιῶν $\bar{\alpha}$. 137
 130 νόμων συστατικῶν $\bar{\alpha}$. 139
 νομίμων $\bar{\delta}$. 140
 κατηγοριῶν $\bar{\alpha}$. 141

107 | θείων ab in. versus A (fort. pro Ἡσιοδείων) || 110 φ.
 $\bar{\lambda}\eta$. καταστοιχειον μετα φυσικα $\bar{\eta}$ προβλημάτων . . . A || 112 $\bar{\beta}$
 om. A (in fine versus) || 113 εγκυκλιον A (ἐγκύκλιον a) || 116 δη-
 μοκριτιων A || 119 διατακτων A || 120 δικαιωματων A || 122 et
 123 βιβλις A (cum comp., unde βίβλος male a) || 125—26 sine
 interp. A (et om. $\bar{\alpha}$) usque ad ληναίων. | (quod in fine pag.) ||
 127 προοιμίων (sic, pro παροιμ.) A

- περὶ ἑρμηνείας <ᾱ>. 142
 προτέρων ἀναλυτικῶν β̄.
- 135 πολιτείας πόλεων ἰδιωτικῶν καὶ δημοκρατικῶν καὶ ὀλι-
 γαρχικῶν <καὶ> ἀριστοκρατικῶν καὶ τυραννικῶν
 ρνη. 143
- συσσιτικῶν προβλημάτων γ̄. (139)
 ἐπιστολὰς κ̄. 144
- ἔπη ὧν ἀρχή, ἀγνὲ θεῶν πρέσβισθ' ἑκατηβόλε. 145
 ἔλεγεια ὧν ἀρχή, καλλιτέκνου μητρὸς θύγατερ. 146
- 140 περὶ τῶν Σόλωνος ἀξόνων ε̄.
 περὶ μακαριότητος.
 τί δήποτε Ὅμηρος ἐποίησεν τὰς Ἑλλίου βοῦς.
 ἀπορήματα Ἑσιόδου ἐν ᾱ̄.
 ἀπορήματα Ἀρχιλόχου Εὐριπίδου Χοιρίλου ἐν βιβλίῳ γ̄.
- 145 ἀπορημάτων ποιητικῶν ᾱ̄.
 αἰτίας ποιητικῶν.
 προβλημάτων Ὀμηρικῶν ῑ.
 φυσικῆς ἀκροάσεως ιη̄.
 περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς β̄.
- 150 περὶ μετεώρων δ̄, ἢ μετεωροσκοπικά.
 περὶ πλούτου ᾱ̄.
 περὶ ψυχῆς γ̄.
 περὶ ῥητορικῆς.
 τῆς μετὰ <τὰ> φυσικὰ ῑ.
- 155 περὶ ζώων ἱστορίας ῑ.
 περὶ ζώων κινήσεως γ̄.
 περὶ ζώων μορίων γ̄.

133 περὶ ἑρμηνείας προτέρων A || 135 καὶ (ante ἀρ.) om. A ||
 138 ἀγνε θ. πρεσβιστ' ἑκατηβόλε A (ἀγνε θ. πρεσβίς τε κατη-
 βόλε a) || 144 ευριπιδου (sic) A — βιβλίς iterum A || 152 ψυχῆς
 A (forma antiquiore litt. ψ, unde falso legentes τύχης a) || 153
 ῥητορικῆς A || 154 μεταφυσικὰ A

- περὶ ζώων γενέσεως γ̄.
 περὶ τῆς τοῦ Νείλου ἀναβάσεως.
 160 περὶ τῆς ἐν τοῖς μαθήμασιν οὐσίας.
 περὶ συσσιτίων ἢ συμποσίων.
 περὶ δόξης.
 περὶ ἀρετῆς.
 περὶ φωνῆς.
 165 περὶ συμβιώσεως ἀνδρὸς καὶ γυναικός.
 νόμους ἀνδρὸς καὶ γαμετῆς.
 περὶ ἱατρικῆς ξ̄.
 συμμίκτων ζητημάτων ο̄β, ὡς φησιν Εὐκαιορὸς ὁ
 ἀκουστής αὐτοῦ.
 πέπλον· περιέχει δὲ ἱστορίαν σύμμικτον.
 170 περὶ χρόνου.
 περὶ βασιλείας.
 περὶ παιδείας.
 περὶ ὄψεως β̄.
 περὶ ἠθικῶν Νικομαχείων.
 175 ὑποθήκας.
 περὶ Ἀλεξάνδρου ἠ.
 περὶ ῥήτορος ἢ πολιτικοῦ.
 τέχνην ἐγκωμιαστικὴν.
 <περὶ> θαυμασίων ἀκουσμάτων.
 180 ἐγκώμια ἢ ὕμνους.
 <περὶ> διαφορᾶς.
 ἐρωτικῶν ζ̄.
 περὶ εὐγενείας ᾱ.
 περὶ ἀνθρώπου φύσεως.

160 *περι τοις* (sic) *εν τοις* A || 168—69 sine interp. A ||
 174 *ἡθων* a || 176 *ἠ* (sic) A (a = Men.): *ἠ* vulgo || 179 *περι*
addidi (om. A in initio vers.) || 180 *ὕμνους διαφορα. ἐρωτ.* (sic)
 A (unde *διαφορα* a: interpres Arabs legit *διαφορᾱς*, v. ind. arab.
 12 *fari baforas* ante 13 *rutikon*. nisi scr. *διαφορᾱς*, quales
 philosophorum appellat Philo de agric. 31 p. 321 M.)

- 185 *περὶ κόσμου γενέσεως.*
νόμιμα Ῥωμαίων.
νομίμων βαρβαρικῶν συναγωγὴν.
- ψευδεπίγραφα δὲ*
- ἀνατομὴ ἀνθρώπου.*
ἀπολογία ἀσεβείας πρὸς Εὐρυμέδοντα.
- 190 *γεωργικά.*
ἐγκώμιον λόγου.
μαγικόν.
περὶ σωφοσύνης.
Ἀλεξάνδρου ἐγκλησία.
- 195 *ἐγκώμιον πλούτου.*
πρὸς Ἀλέξανδρον.
περὶ μεθόδου.

III. PTOLEMAEI PHILOSOPHI

indicis librorum Aristotelis reliquiae.

In libro de vita et scriptis Aristotelis indicem librorum Aristotelis una cum eius testamento dedisse Ptolemaeum quendam philosophum, hoc et graeco Eliae (Davidis) et arabico constat testimonio. is Andronico recentior fuit, ex cuius libro de Aristotelis vita et philosophia quinto (qui continebat indicem) librorum titulos excerpit, quorum in uno (86) memoriam servavit bibliothecae Apellicontaeae Atticae ab Andronico cum aliis usurpatae (cf. A. P. p. 8). hunc indicem nunc deperditum Arabes tradiderunt coaevi duo saec. XIII, qui cum Ibn Nedimi

187 *συναγωγὴν* A (ut Patm., -γῆ a) || 188 *ψευδέπιγραφα* male a (non A, Patm.) || 189 *ἀσεβείας* A (a, Patm.): *εὐσεβείας* Men. || 194 *ἐκκλησία* A (cum a, Patmio: corr. Men.) || 196-7 sine interp. A (a, Patm.)

opere celeberrimo quod Fibrist inscribitur (editum a. 987) pariter in aliis usi sint quam plurimis, hoc tamen argumentum quod ignoravit Nedimus, ex alio quodam fonte vel potius ex ipso Ptolemaei scripto suis inseruisse reperiuntur. scilicet ex Ibn el-Kifti († 1248) „historia eruditorum“ ad litterarum ordinem disposita indicem eum et arabice et latine olim edidit Casiri, eo codice usus qui auctoris nomine careret, ex Casirio (nonnullis quidem titulis errore omissis) collato codice Vindobonensi repetiit iterumque vertit Wenrich. atque eundem in vitis illustrium medicorum exstare apud Ibn Abi Oseibiam († 1269) advertit Steinschneider. cf. A. F. (1867) p. 1469 et supra p. 2. M. Steinschneider, Alfarabi (Mém. de l'ac. d. sc. sér. VII t. XIII) St. Petersb. 1869 p. 186 (Oseibia ed. A. Müller 1884 p. 69).

Constitutio (vel dispositio) scriptorum Aristotelis secundum id quod memoravit vir nominatus Ptolemaeus in libro suo ad A'alas (vel A'tlas K^m) (Kifti).

Aristotelis sunt scripta nota (vel famosa) quae memoravit Ptolemaeus (Oseibia).

(Titulos Kifti — rarius Oseibia — ex Ptol. apposuit graecos, quos sic uti litteras corruptas olim explicasse mihi visus sum — collato A. Müllerero p. 19—22 — nunc exhibeo solos: ubi graecos ille omisit, uncis inclusi. ceterum numerorum arabicorum nulla est auctoritas.)

- 1 Προτρεπτικός (12).
- 1^a περί φιλοσοφίας γ̄ (3).
- 2 σοφιστής ᾱ (7).
- 3 περί δικαιοσύνης δ̄ (1).
- 4 περί παιδείας δ̄ (K^m γ̄) (19).

1 scil. liber in quo exhortatus est ad philosophiam.

- 5 περὶ εὐγενείας $\bar{\epsilon}$ (15).
 6 (περὶ ποιητῶν) $\bar{\gamma}$ (2).
 7 περὶ βασιλείας $\bar{\varsigma}$ (18).
 8 περὶ ἀγαθοῦ $\bar{\epsilon}$ (20).
 9 Ἀρχύτας $\bar{\gamma}$ (92).
 10 περὶ τῶν ἀτόμων γραμμῶν $\bar{\gamma}$.
 11 περὶ δικαίων $\bar{\delta}$ (76).
 12 περὶ διαφορᾶς (ἐναντίων ? 30) $\bar{\delta}$ (Hes. 181).
 13 ἔρωτικῶν $\bar{\gamma}$ (9 cf. Hes. 182).
 14 περὶ εἰδῶν $\bar{\gamma}$ (31).
 15 τὰ ἐκ τῆς πολιτείας (Πλάτωνος) $\bar{\beta}$ (22).
 16 περὶ ἡδονῆς ($\bar{\iota}$ K^m) 16.
 17 περὶ κινήσεων $\bar{\eta}$ (45. 115).
 18 μηχανικῶν προβλημάτων $\bar{\beta}$ (123).
 19 (ποιητικῶν) . . . (119).
 19^a περὶ τῶν Πυθαγορείων $\bar{\beta}$ (101).
 20 περὶ πνεύματος $\bar{\gamma}$.
 21 περὶ προβλημάτων $\bar{\gamma}$ (51. 120?).
 22 περὶ τοῦ Νείλου $\bar{\gamma}$ (Hes. 159).
 23 περὶ τοῦ φωλεύειν $\bar{\alpha}$.
 24 τεχνῶν συναγωγή $\bar{\alpha}$ (77).
 25 περὶ φιλίας $\bar{\gamma}$ (24).
 41 περὶ ζώων ἀνατομῶν $\bar{\xi}$ (103).
 52 διαιρέσεις $\bar{\kappa}\bar{\varsigma}$ (42).
 53 (Πλάτωνος διαίρεσις) $\bar{\varsigma}$ (K^b $\bar{\iota}$).
 54 (διαιρετικόν?) $\bar{\varsigma}$ (43. 62).
 55 ἐπιχειρήματα $\bar{\lambda}\bar{\theta}$ (65).
 55^b ἐνστάσεις $\bar{\iota}\bar{\gamma}$ (35).

10 ex indice Theophrasti D. L. 5, 42 (cf. p. 4, 2 Usener in Anal. Th.) || 23 = π. τῶν φωλευόντων Theophrasti A. P. p. 279 (p. 5, 3 Usener) || 26—51 inseruntur libri vulgares logici, ethici, rhetorici, physici, metaphysici, problemata || 53 cf. A. P. p. 679 || 54 (διαιρέσεις ἐνθυμημάτων ?) $\bar{\gamma}$ Müll.

- 55^c (θέσεις) $\overline{\lambda\delta}$ (70).
 56 θέσεις ἐρωτικά $\overline{\alpha}$ (71).
 57 θέσεις φυσικά $\overline{\alpha}$ (72?).
 58 θέσεων . . . $\overline{\alpha}$.
 59 ὄροι $\overline{\iota\varsigma}$.
 60 ὀριστικά $\overline{\delta}$.
 61 (ὄροι πρὸς τῶν τοπικῶν) $\overline{\alpha}$ (? 55).
 62 πρὸς ὄρους τοπικῶν $\overline{\gamma}$ (60).
 63 προτάσεις . . . (? 67).
 63^a θέσεις ἐπιχειρηματικά $\overline{\beta}$ (70).
 64 πρὸς τοὺς ὀρισμούς $\overline{\beta}$.
 65 προβλήματα $\overline{\xi\eta}$ (al. $\overline{\kappa\eta}$).
 66 προβλημάτων . . .
 66^a προοίμια $\overline{\gamma}$.
 67 προβλήματα ἐγκύκλια $\overline{\delta}$ (122).
 68 παραγγέλματα $\overline{\delta}$.
 69 ὑπομνήματα $\overline{\beta}$.
 70 προβλήματα ἱατρικά $\overline{\epsilon}$ (110).
 71 περὶ διαίτης $\overline{\alpha}$.
 72(—78) γεωργικῶν $\overline{\iota\epsilon}$ (al. $\overline{\iota}$) (Hes. 190).
 79 προτάσεις $\overline{\lambda\gamma}$ (al. $\overline{\kappa\gamma}$) (46).
 80 προτάσεις $\overline{\xi}$ (47).
 81 πολιτεῖαι $\overline{\rho\xi\alpha}$ (143).
 82 ὑπομνήματα $\overline{\iota\varsigma}$.
 82^a (ὑπομνήματα $\overline{\alpha}$).
 83 ἐπιχειρημάτων $\overline{\alpha}$.
 84 περὶ τοῦ πρὸς τι $\overline{\varsigma}$ (al. $\overline{\alpha}$).
 85 περὶ χρόνου $\overline{\alpha}$.

57 corr. φιλικά (72) || 60 Theophr. 5, 50 (p. 12, 11 Usener) || 64 Th. 5, 44 (p. 6, 7 Us.) || 66 Th. 5, 48 (p. 10, 7 Us.) cf. Hes. 127 (Th. p. 7, 3 Us.) || 68 Th. 5, 47 (p. 10, 5 Us.) || 69 Th. 5, 49 (p. 11, 12 Us.) || 72 cf. A. Müller p. 30 || 82 Th. 5, 48 (p. 10, 14 Us.) || 83 cf. ὑπομνήματα ἐπιχειρηματικά s. n. 33

- 87 ἐπιστολαί, ἃς ἐν ὀκτὼ βιβλίοις συνήγαγεν Ἀρτέμων τις.
 88 (ὑπομνήματα ?)
 89 πολιτεία β.
 90 ἐπιστολαὶ ἄλλαι, αἷς ἐνέτυχεν Ἀνδρόνικος, [ἐν βιβλίοις]
 κ̄ (144 cf. Hes. 137).
 90^a (καὶ ἄλλα τινὰ ὑπομνηματικά).
 91 (ἀπορήματα Ὀμηρικά) ῑ (118).
 92 περὶ ἰατρικῆς (Hes. 167).

87 haec praemisso titulo: [86] *Libri qui inveniabantur* (cf. A. Müller p. 32) *in bibliotheca Apellicontis* || 90^a de quorum titulis hic omissis additur *numerum et initia (nomina Oseibia) invenies in tractatu V libri Andronici (Andruniks) de indice librorum Aristotelis.*

I. DIALOGI.

Cic. ep. ad Att. 4, 16: *quoniam in singulis libris utor prooemiis, ut Aristoteles in eis quos ἑξωτερικούς vocat.* cf. Proclus in Parmen. t. IV p. 54 Cous.: τὸ δὲ παντελῶς ἀλλότρια τὰ προοίμια τῶν ἐπομένων εἶναι, καθάπερ τὰ τῶν Ἡρακλείδου τοῦ Ποντικοῦ καὶ Θεοφράστου διαλόγων, πᾶσαν ἀνιᾶ κρίσεως μετέχουσιν ἀκοήν.

Basil. epist. 135: ὅτι καὶ τῶν ἑξωθεν φιλοσόφων οἱ τοὺς διαλόγους συγγράψαντες Ἀριστοτέλης τε καὶ Θεόφραστος ἐβδὸς αὐτῶν ἦσαν τῶν πραγμάτων διὰ τὸ συνειδέναι ἑαυτοῖς τῶν Πλατωνικῶν χαρίτων τὴν ἔνδειαν. Πλάτων δὲ τῇ ἔξουσίᾳ τοῦ λόγου ὁμοῦ μὲν τοῖς δόγμασι μάχεται, ὁμοῦ δὲ καὶ παρακωμῶδει τὰ πρόσωπα.

Ammonius proleg. in Ar. categ. (p. 36^b 28 Br.): ἐν δὲ γε τοῖς διαλογικοῖς, ἃ πρὸς τοὺς πολλοὺς αὐτῶ γέγραπται, καὶ ὄγκου φροντίζει τινὸς καὶ περιεργίας λέξεων καὶ μεταφορᾶς, καὶ πρὸς τὰ τῶν λεγόντων πρόσωπα σχηματίζει τὸ εἶδος τῆς λέξεως καὶ ἀπλῶς ὅσα λόγου οἶδε καλλωπίζειν ἰδέαν. cf. p. 35^b 39.

Themist. or. 26 p. 385, 28 Dind: καὶ δῆτα αὐτῶν (τῶν τοῦ Ἀρ. λόγων) οἱ μὲν δημωφελεῖς καὶ πρὸς τὸ πλῆθος ἐσκευασμένοι φωτός τέ εἰσιν ἀνάπλεω καὶ διανυγεῖς, καὶ τὸ ὠφέλιμον αὐτῶν οὐ παντάπασιν ἀτερπὲς καὶ ἀνῆδονον ἀλλ' ἐπικέχεται ἀφροδίτη καὶ χάριτες ἐπανθοῦσι. . . Elias in Ar. cat. p. 26^b 35: ἐν μὲν τοῖς διαλογικοῖς. . . ποικίλος ταῖς μιμήσεσιν Ἀφροδίτης ὄνομα τέμνων (ἐννόμον γέμων Bern.) καὶ χαρίτων ἀνάμεστος. cf. Plut. de aud. poet. 1 et de dicendi copia et suavitate Ciceronis laudes A. P. p. 23. 53. 718.

Cicero ep. ad Att. 13, 19: *quae autem his temporibus scripsi Aristoteleium morem habent, in quo sermo ita inducitur ceterorum ut penes ipsum sit principatus.* cf. ep. ad Quintum fr. 3, 5: *Aristotelem denique quae de republica et praestante viro (cive) scribat ipsum loqui.*

Elias in Ar. cat. p. 24^b 33: ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἄλλην διαφορὰν λέγει τῶν ἀκροαματικῶν πρὸς τὰ διαλογικά, ὅτι ἐν μὲν τοῖς ἀκροαματικοῖς τὰ δοκοῦντα αὐτῷ λέγει καὶ τὰ ἀληθῆ, ἐν δὲ τοῖς διαλογικοῖς τὰ ἔλλοις δοκοῦντα τὰ ψευδῆ. — Cic. de fin. 5, 5: *quia duo genera librorum sunt, unum populariter scriptum quod ἑξωτερικὸν appellabant, alterum limatius quod in commentariis reliquerunt . . . non semper idem dicere videntur* (Peripatetici scilicet Aristoteles et Theophrastus).

De dialogis Peripateticorum circa auctoris (Aristotelis) colloquentis personam populariter scriptis atque ad ipsum Aristotelem, qui tamen extraneam hanc rationem consulto abiecerit, postea auctorem translatis vid. de Ar. libr. p. 104 sqq. A. P. p. 25 sq. 56—58. 74. 88. 717.

De ordine titulorum deque indice Andronici a dialogis incipiente vid. de Ar. libr. ord. (1854) p. 47. 106 (Brandis Gesch. d. Gr. u. Röm. Philos. II, 2. 1853 p. 82 sq., I. Bernays Die Dialoge des Ar. Berl. 1863 p. 131 sqq.).

Aristox. el. harm. II **iii**: καθάπερ Ἀριστοτέλης ἀεὶ διηγείτο τοὺς πλείστους τῶν ἀκουσάντων παρὰ Πλάτωνος τὴν περὶ ἀγαθοῦ ἀκρόασιν παθεῖν. προσιέναι μὲν γὰρ ἕκαστον ὑπολαμβάνοντα λήψεσθαι τι τῶν νομιζομένων τούτων ἀνθρωπίνων ἀγαθῶν ὅλον πλοῦτον ὑγίειαν ἰσχὴν τὸ ὅλον εὐδαιμονίαν τινὰ θαυμαστήν. ὅτε δὲ φανεῖσσαν οἱ λόγοι περὶ μαθημάτων καὶ ἀριθμῶν καὶ γεωμετρίας καὶ ἀστρολογίας καὶ τὸ πέρας ὅτι ἀγαθὸν ἔστιν ἔν, παντελῶς οἶμαι παραδόξόν τι ἐφαίνετο αὐτοῖς· εἶθ' οἱ μὲν κατεφρόνονον τοῦ πράγματος οἱ δὲ κατεμέμφοντο.

Dio Chrys. or. 53 p. 634 Emp.: καὶ δὴ καὶ αὐτὸς Ἀριστοτέλης, ἀφ' οὗ φασὶ τὴν κριτικὴν τε καὶ γραμματικὴν ἀρχὴν λαβεῖν, ἐν πολλοῖς διαλόγοις περὶ τοῦ ποιητοῦ διέξεισι θαυμάζων αὐτὸν ὡς τὸ πολὺ καὶ τιμῶν· ἔτι τε καὶ Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός, τούτων δὲ πρότερος Πλάτων πανταχοῦ μέμνηται . . .

I. ΠΕΡΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ.

Priscianus Lydus in praef. quaest. nat. ad Chosroem p. 553 ed. Dübner (post Plotinum Paris. 1855): *ex Platónico enim*

Timaeo . . . assumpta atque confecta sunt et actionibus Aristotelis de physica et de caelo et de generatione et corruptione et meteoron, similiter quoque ex his quae sunt de somno et somniis et ex his quae quasi in dialogis scripta sunt de philosophia et de mundis.

Cf. Io. Bywater: Journ. of phil. VII, 75—87.

5

1.

Plutarch. adv. Colot. 20: καὶ τῶν ἐν Δελφοῖς γραμμάτων θειότατον ἐδόκει τὸ γινῶθι σαυτὸν, ὃ δὴ καὶ Σωκράτει ἀπορίας καὶ ζητήσεως ταύτης ἀρχὴν ἐνέδωκεν, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς Πλατωνικοῖς εἴρηκε.

2.

Diog. Laert. 2, 23: καὶ Πυθῶδε ἐλθεῖν (τὸν Σωκράτην) ¹⁰ Ἀριστοτέλης φησὶν· ἀλλὰ καὶ εἰς Ἴσθμόν, ὡς Φαβωρίνος ἐν τῷ πρώτῳ τῶν ἀπομνημονευμάτων.

3.

Porphyr. (ἐκ τοῦ $\bar{\alpha}$ περὶ τοῦ γινῶθι σεαυτὸν) apud Stob flor. 21, 26 (Meineke): τί ποτε ἦν ἄρα καὶ τίνος τὸ ἱερὸν πρόσταγμα τὸ ἐν Πυθοῖ, ὃ γινῶναι ἑαυτὸν τοῖς τοῦ 15 θεοῦ δεησομένοις προσαγορεύει; . . . ἀλλ' εἴτε Φημονόη . . . εἴτε Φανοθέα . . . εἴτε καὶ Βίαντος ἢ Θαλοῦ ἢ Χίλωνος ἦν ἀνάθημα . . . εἴτε Κλεάρχῳ προσεκτέον μᾶλλον τοῦ μὲν Πυθίου φράζοντι εἶναι παράγγελμα, χρησθῆναι δὲ Χίλωνι τὸ ἄριστον ἀνθρώποις μαθεῖν πυνθανομένῳ· εἴτε καὶ πρὸ 20 Χίλωνος ἦν ἔτι ἀνάγραπτον ἐν τῷ ἰδρυθέντι νεῶ μετὰ τὸν πτέρινόν τε καὶ χαλκοῦν, καθάπερ Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς περὶ φιλοσοφίας εἴρηκε.

Clem. Alex. strom. 1, 14, 60 p. 129 Sylb.: τὸ μὲν οὖν γινῶθι σαυτὸν οἱ μὲν Χίλωνος ὑπειλήφασι, Χαμαιλέων δὲ 25 ἐν τῷ περὶ θεῶν Θαλοῦ, Ἀριστοτέλης δὲ τῆς Πυθίας.

9 πλατωνικοῖς: cf. A. P. p. 33 || 22 πτέρινον Cas., vulgo πέρινον

4.

Clem. Alex. strom. 1, 14, 61 p. 129: πάλιν αὖ Χίλωνι τῷ Λακεδαιμονίῳ ἀναφέρουσι τὸ μηδὲν ἄγαν· Στρατῶν δὲ . . . Δίδυμος δὲ . . . τὸ δ' ἔγγυα πάρα δ' ἄτα Κλεομένης μὲν ἐν τῷ περὶ Ἑσιόδου . . . οἱ δὲ περὶ Ἀριστοτέλην
 5 Χίλωνος αὐτὸ νομίζουσι, Δίδυμος δὲ Θαλοῦ φησὶν εἶναι τὴν παραίνεσιν.

5.

Etymolog. M. p. 722, 16 Sylb. s. σοφιστής: κυρίως ὁ σοφισζόμενος· ὁ δὲ Ἀριστοτέλης σοφιστὰς λέγει τοὺς ἑπτὰ σοφούς.

6.

10 Diog. L. 1, 8: Ἀριστοτέλης δ' ἐν πρώτῳ περὶ φιλοσοφίας καὶ πρεσβυτέρους εἶναι (τοὺς μάγους) τῶν Αἰγυπτίων· καὶ δύο κατ' αὐτοὺς εἶναι ἀρχάς, ἀγαθὸν δαίμονα καὶ κακὸν δαίμονα, καὶ τῷ μὲν ὄνομα εἶναι Ζεὺς καὶ Ὀρομάσθης, τῷ δὲ Ἄιδης καὶ Ἀρειμάνιος.

7.

15 Io. Philopon. ad Ar. de anima (1, 5. 1410^b 28 ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς καλουμένοις ἔπεσι) f. F 3^a sup.: λεγομένοις εἶπεν ἐπειδὴ μὴ δοκεῖ Ὀρφέως εἶναι τὰ ἔπη, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν τοῖς περὶ φιλοσοφίας λέγει· αὐτοῦ μὲν γάρ εἰσι τὰ δόγματα, ταῦτα δὲ φησὶν Ὀνομάκριτον ἐν ἔπεσι κατατεῖναι.

20 Cic. de nat. deor. 1, 38: *Orpheum poetam docet Aristoteles numquam fuisse et hoc Orphicum carmen Pythagorei ferunt cuiusdam fuisse Cercopis.*

8.

Proclus (ἐν τῷ λόγῳ ὃν ἐπέγραψεν ἐπίσκεψις τῶν πρὸς τὸν Πλάτωνος Τίμαιον ὑπ' Ἀρ. ἀντειρημένων) apud Ioann.
 25 gramm. de mundi aetern. 2, 2 Ven. 1535 f. B 2: „καὶ

19 ed. et codd. vulg. ὄνομα κρείττον ἐνέπεσε || 22 Cercopis Victorius: *cerconis (cerdonis)* codd.

κινδυνεύει μηδὲν οὕτως ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος (ὁ Ἀριστοτέλης) ἀποποιήσασθαι τῶν Πλάτωνος ὡς τὴν τῶν ἰδεῶν ὑπόθεσιν, οὐ μόνον ἐν λογικοῖς . . . ἀλλὰ καὶ ἐν ἠθικοῖς . . . καὶ ἐν φυσικοῖς . . . καὶ ἐν τῇ μετὰ τὰ φυσικά πολλῶ πλείον . . . καὶ ἐν τοῖς διαλόγοις σαφέστατα κεκραγῶς μὴ δύνασθαι 5 τῷ δόγματι τούτῳ συμπαθεῖν κἄν τις αὐτὸν οἴηται διὰ φιλονεικίαν ἀντιλέγειν.“

Plutarchus adv. Colot. 14: τὰς γε μὴν ἰδέας περὶ ὧν ἐγκαλεῖ τῷ Πλάτωνι πανταχοῦ κινῶν ὁ Ἀριστοτέλης καὶ πᾶσαν ἐπάγων ἀπορίαν αὐταῖς ἐν τοῖς ἠθικοῖς ὑπομνήμασιν, 10 ἐν τοῖς <μετὰ τὰ φυσικά, ἐν τοῖς> φυσικοῖς, διὰ τῶν ἐξωτερικῶν διαλόγων, φιλονεικότερον ἐνίοις ἔδοξεν ἢ φιλοσοφώτερον ἔχειν τῷ δόγματι τούτῳ, ὡς προθέμενος τὴν Πλάτωνος ὑπεριδεῖν φιλοσοφίαν· οὕτω μακρὰν ἦν τοῦ ἀκολουθεῖν.

9.

Syrian. in Ar. metaph. (12, 9) p. 922, 6 Usener: ἐπεὶ 15 ὅτι καὶ αὐτὸς (Ar.) ὁμολογεῖ μηδὲν εἰρηκέναι πρὸς τὰς ἐκείνων (Platonicorum ante Xenocratem) ὑποθέσεις μηδ' ὅλως παρακολουθεῖν τοῖς εἰδητικοῖς ἀριθμοῖς, εἴπερ ἕτεροι τῶν μαθηματικῶν εἶεν, μαρτυρεῖ τὰ ἐν τῷ β τῶν περὶ τῆς φιλοσοφίας ἔχοντα τοῦτον τὸν τρόπον „ὥστε εἰ ἄλλος 20 ἀριθμὸς αἰ ἰδέαι, μὴ μαθηματικὸς δέ, οὐδεμίαν περὶ αὐτοῦ σύνεσιν ἔχοιμεν ἄν. τίς γὰρ τῶν γε πλείστων ἡμῶν συνήσιν ἄλλον ἀριθμόν;“ ὥστε καὶ νῦν ὡς πρὸς τοὺς πολλοὺς τοὺς οὐκ εἰδότας ἄλλον ἢ τὸν μοναδικὸν ἀριθμὸν πεποιήται τοὺς ἐλέγχους, τῆς δὲ τῶν θείων ἀνδρῶν διανοίας οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἐφήψατο. 25

10.

Sextus Empir. adv. dogm. 3, 20—22 (p. 395 Bekk.): Ἀριστοτέλης δὲ ἀπὸ δυοῖν ἀρχῶν ἔννοιαν θεῶν ἔλεγε

11 ἐν τοῖς μετὰ τὰ φυσικά suppl. Bernays || 13 ἔχειν τῷ δόγματι τούτῳ: ἐκ τῶν δογμάτων τούτων vulgo (f. ἔχεσθαι τῶν δ. τ. αὐτ ἐγκεισθαι τῷ δόγματι τ. Reiske) || 22 σύνεσιν Brand.: σύνθεσιν codd.

γεγονέναι ἐν τοῖς ἀνθρώποις, ἀπό τε τῶν περὶ ψυχὴν συμβαινόντων καὶ ἀπὸ τῶν μετεώρων. ἀλλ' ἀπὸ μὲν τῶν περὶ τὴν ψυχὴν συμβαινόντων διὰ τοὺς ἐν τοῖς ὕπνοις γινομένους ταύτης ἐνθουσιασμούς καὶ τὰς μαντείας. ὅταν γάρ, φησὶν, ἐν τῷ ὕπνῳ καθ' ἑαυτὴν γένηται ἡ ψυχὴ, τότε τὴν ἴδιον ἀπολαβοῦσα φύσιν προμαντεύεται τε καὶ προαγορεύει τὰ μέλλοντα. τοιαύτη δὲ ἔστι καὶ ἐν τῷ κατὰ τὸν θάνατον χωρίζεσθαι τῶν σωμάτων. ἀποδέχεται γοῦν καὶ τὸν ποιητὴν Ὅμηρον ὡς τοῦτο παρατηρήσαντα· πεποίηκε γὰρ τὸν μὲν Πάτροκλον ἐν τῷ ἀναιρεῖσθαι προαγορεύοντα περὶ τῆς Ἑκτορος ἀναιρέσεως, τὸν δ' Ἑκτορα περὶ τῆς Ἀχιλλέως τελευτῆς. ἐκ τούτων οὖν, φησὶν, ὑπενόησαν οἱ ἄνθρωποι εἶναι τι θεόν, τὸ καθ' ἑαυτὸ εἰκόδς τῇ ψυχῇ καὶ πάντων ἐπιστημονικώτατον. ἀλλὰ δὴ καὶ ἀπὸ τῶν μετεώρων· θεασάμενοι γὰρ μεθ' ἡμέραν μὲν ἥλιον περιπολοῦντα, νύκτωρ δὲ τὴν εὐτακτον τῶν ἄλλων ἀστέρων κίνησιν, ἐνόμισαν εἶναι τινα θεὸν τὸν τῆς τοιαύτης κινήσεως καὶ εὐταξίας αἴτιον. τοιοῦτος μὲν καὶ ὁ Ἀριστοτέλης.

11.

Sextus adv. dogm. 3, 26—27 p. 396: ἔνιοι δὲ ἐπὶ τὴν ἀπαράβατον καὶ εὐτακτον τῶν οὐρανίων κίνησιν παραγενόμενοι φασὶ τὴν ἀρχὴν ταῖς τῶν θεῶν ἐπινολαῖς ἀπὸ ταύτης γεγονέναι πρῶτον· ὥσπερ γὰρ εἴ τις ἐπὶ τῆς Τρωικῆς καθεξόμενος Ἰδῆς ἑώρα τὴν τῶν Ἑλλήνων στρατείαν μετὰ πολλοῦ κόσμου καὶ τάξεως τοῖς πεδίοις προσιοῦσαν „ἐπιπῆσας μὲν πρῶτα σὺν Ἴπποισιν καὶ ὄχεσφιν, πεζοὺς δ' ἐξόπιθεν“, πάντως ἂν ὁ τοιοῦτος εἰς ἔννοιαν ἦλθε τοῦ ὅτι ἔστι τις ὁ διατάσων τὴν τοιαύτην τάξιν καὶ ἐγκλεούμενος τοῖς ὑπ' αὐτὸν κοσμου-

ὅ γένηται Bekker: γενήσεται codd. et edd. || 23 στρατείαν: cf. Cic. de nat. d. 2, 33, 85 || 26 „καὶ L(ibri) post διατάσων: transposui cum Wakefieldo“ Bekker || 27 ἐγκοσμουμένοις ante Bekk. libri

μένοις στρατιώταις, οἷον Νέστωρ ἢ ἄλλος τις τῶν ἡρώων
 ὃς ἦδει „κοσμηῆσαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας“· καὶ
 ὄν τρόπον ὁ ἔμπειρος νεὼς ἅμα τῷ θεάσασθαι πόρρωθεν
 ναῦν οὐρίῳ διωκομένην πνεύματι καὶ πᾶσι τοῖς ἰστίοις
 εὐτρεπιζομένην συνήλθιν ὅτι ἔστι τις ὁ κατευθύνων ταύτην 5
 καὶ εἰς τοὺς προκειμένους λιμένας καταντῶν, οὕτως οἱ
 πρῶτον εἰς οὐρανὸν ἀναβλέψαντες καὶ θεασάμενοι ἥλιον
 μὲν τοὺς ἀπὸ ἀνατολῆς μέχρι δύσεως δρόμους σταδιεύοντα,
 ἀστέρων δὲ εὐτάκτους τινὰς χορείας, ἐπεζήτησαν τὸν δημιουργὸν
 τῆς περικαλλοῦς ταύτης διακοσμῆσεως, οὐκ ἐκ ταῦτομάτου 10
 στοχαζόμενοι συμβαίνειν αὐτὴν ἀλλ' ὑπὸ τινος κρείττονος
 καὶ ἀφθάρτου φύσεως, ἥτις ἦν θεός.

12.

Cicero de natura deorum 2, 37: *praeclare ergo Aristoteles si essent, inquit, qui sub terra semper habitavissent bonis et inlustribus domiciliis quae essent ornata signis at-* 15
que picturis intructaque rebus iis omnibus quibus abundant
ii qui beati putantur, nec tamen exissent unquam supra
terram, accepissent autem fama et auditione esse quoddam
numen et vim deorum, deinde aliquo tempore patefactis
terrae faucibus ex illis abditis sedibus evadere in haec loca 20
quae nos incolimus atque exire potuissent, cum repente terram
et maria caelumque vidissent, nubium magnitudinem ven-
torumque vim cognovissent aspexissentque solem eiusque cum
magnitudinem pulcritudinemque tum etiam efficientiam cognov-
vissent quod is diem efficeret toto caelo luce diffusa, cum 25
autem terras nox opacasset tum caelum totum cernerent
astris distinctum et ornatum lunaeque luminum varietatem
tum crescentis tum senescentis eorumque omnium ortus et
occasus atque in omni aeternitate ratos inmutabilesque cursus:

3 νεὼς: cf. Cic. de nat. d. 2, 34, 87

quae cum viderent, profecto et esse deos et haec tanta opera deorum esse arbitrarentur. atque haec quidem ille.

Philo (cf. Bywater: Journ. of phil. VII, 83) leg. alleg. 3, 32 p. 107 Mangey: ἐξήτησαν οἱ πρῶτοι πῶς ἐνόησαμεν 5 τὸ θεῖον. εἶθ' οἱ δοκοῦντες ἄριστα φιλοσοφεῖν ἔφασαν ὅτι ἀπὸ τοῦ κόσμου καὶ τῶν μερῶν αὐτοῦ καὶ τῶν ἐνυπαρχουσῶν τούτοις δυνάμεων ἀντίληψιν ἐποιησάμεθα τοῦ αἰτίου. ὥσπερ γὰρ εἴ τις ἴδοι δεδημιουργημένην οἰκίαν ἐπιμελῶς προπτυλαίοις στοαῖς ἀνδρῶσι γυναικωνίτισι τοῖς ἄλλοις οἰκο- 10 δομήμασιν, ἐννοίαν λήψεται τοῦ τεχνίτου, οὐ γὰρ ἄνευ τέχνης καὶ δημιουργοῦ νομιεῖ τὴν οἰκίαν ἀποτελεσθῆναι, τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον καὶ ἐπὶ πόλεως καὶ νεῶς καὶ παντὸς ἐλάττονος ἢ μελζονος κατασκευάσματος, οὕτω δὴ καὶ εἰσελθὼν τις ὥσπερ εἰς μεγίστην οἰκίαν ἢ πόλιν τόνδε τὸν κόσμον καὶ θεασάμενος 15 οὐρανὸν ἐν κύκλῳ περιπολοῦντα καὶ πάντα ἐντὸς συνειληφῶτα, πλάνητας δὲ καὶ ἀπλανεῖς ἀστέρας κατὰ ταῦτα καὶ ὡσαύτως κινουμένους ἐμμελῶς τε καὶ ἐναρμονίως καὶ τῷ παντὶ ὠφελίμως, γῆν δὲ τὸν μεσαίτατον χῶρον λαχοῦσαν ὕδατός τε καὶ ἀέρος χύσεις ἐν μεθορίῳ τεταγμένας, ἔτι δὲ 20 ζῶα θνητά τε αὖ καὶ ἀθάνατα καὶ φυτῶν καὶ καρπῶν διαφοράς, λογιεῖται δὴ πού ὅτι ταῦτα οὐκ ἄνευ τέχνης παντελοῦς δεδημιουργηται, ἀλλὰ καὶ ἦν καὶ ἔστιν ὁ τοῦδε τοῦ παντὸς δημιουργὸς ὁ θεός. οἱ δὴ οὕτως ἐπιλογιζόμενοι διὰ σκιᾶς τὸν θεὸν καταλαμβάνουσι, διὰ τῶν ἔργων τὸν τεχνίτην 25 κατανοοῦντες (cf. Philo de praem. et poenis 7 p. 414 sq. de spec. leg. 1, 34 p. 330 sq. M.).

13.

Synesius calvit. encom. 22 (p. 234 Krab. 1850): εἰ δὲ καὶ ἡ παροιμία σοφόν· πῶς δ' οὐχὶ σοφὸν περὶ ὧν

1 *quae cum* codd.: *haec cum* codd. rec. et edd. (*cursus cum viderent* Madvig om. *quae*)

Ἀριστοτέλης φησὶν ὅτι παλαιᾶς εἰσι φιλοσοφίας ἐν ταῖς μεγίσταις ἀνθρώπων φθοραῖς ἀπολομένης ἐγκαταλείμματα περισωθέντα διὰ συντομίαν καὶ δεξιότητα (cf. Ar. metaph. λ, 8).

14.

Seneca quaest. nat. 7, 30, 1 (cf. Plutarch. de tranq. 20):
egregie Aristoteles ait numquam nos verecundiores esse 5
debere quam cum de dis agitur. si intramus templa com-
positi . . . quanto hoc magis facere debemus, cum de side-
ribus, de eorum natura, de stellis disputamus, ne quid temere,
ne quid imprudenter aut ignorantes adfirmemus aut scientes
mentiamur. 10

15.

Synesius Dion. 10 p. 271 Krab. (cf. Dio Chrys. or. 12, 33 sq.): καθάπερ Ἀριστοτέλης ἀξιοῖ τοὺς τελοσμένους οὐ μαθεῖν τι δεῖν ἀλλὰ παθεῖν καὶ διατεθῆναι, δηλονότι γενομένους ἐπιτηδείους.

16.

Simplicius in Ar. de caelo (1, 9. 279, 30: καὶ γὰρ 15
καθάπερ ἐν τοῖς ἐγκυκλίσι φιλοσοφήμασι περὶ τὰ θεῖα
πολλάκις προφαίνεται τοῖς λόγοις ὅτι τὸ θεῖον ἀμετάβλητον
ἀναγκαῖον εἶναι πᾶν τὸ πρῶτον καὶ ἀκρότατον· ὃ οὕτως
ἔχον μαρτυρεῖ τοῖς εἰρημένοις. οὔτε γὰρ ἄλλο κρεῖττόν ἐστιν
ὃ τι κινήσει, ἐκεῖνο γὰρ ἂν εἴη θεϊότερον, οὔτ' ἔχει φαῦλον 20
οὐθέν, οὔτ' ἐνδεές τῶν αὐτοῦ καλῶν οὐδενός ἐστιν) p. 487, 6
Br. (p. 130, 45 Karsten): λέγει δὲ περὶ τούτου ἐν τοῖς
περὶ φιλοσοφίας. [καθόλου γὰρ ἐν οἷς ἐστὶ τι βέλτιον, ἐν

1 φιλοσοφίας: al. l. ἱστορίας (cod. Marc. ap. Krab.) || 2 λείψανα Arist. (met.) p. 1074^b 12 || 16 ἐγκυκλίσι (i. e. Platonis de Ar. l. p. 105) || 22 περὶ τούτου: sic (de hoc) etiam Guilelmus Brab. || 23 sequentia unciis inclusi, quae non sint Aristotelis sed ex Alexandro Simplicii. cf. A. P. p. 41 sq. || ἐστὶ τὸ βέλτιον . . . ἐστὶ καὶ τὸ ἀριστον Karsten (ex cod. Par. 1910), sed est aliquid melius . . . est aliquid et optimum Guil.

τούτοις ἐστὶ τι καὶ ἄριστον. ἐπεὶ οὖν ἐστὶν ἐν τοῖς οὖσιν ἄλλο ἄλλου βέλτιον, ἔστιν ἄρα τι καὶ ἄριστον, ὅπερ εἴη ἂν τὸ θεῖον. εἰ οὖν τὸ μεταβάλλον ἢ ὑπ' ἄλλου μεταβάλλει ἢ ὑφ' ἑαυτοῦ, καὶ εἰ ὑπ' ἄλλου ἢ κρείττονος ἢ χείρονος, εἰ δὲ 5 ὑφ' ἑαυτοῦ ἢ ὡς πρὸς τι χεῖρον ἢ ὡς καλλιονός τινος ἐφιέμενον, τὸ δὲ θεῖον οὐδὲ κρείττον τι ἔχει ἑαυτοῦ ὑφ' οὗ μεταβληθήσεται, ἐκεῖνο γὰρ ἂν ἦν θειότερον, οὔτε ὑπὸ χείρονος τὸ κρείττον πάσχειν θέμις ἐστὶ· καὶ μέντοι εἰ ὑπὸ χείρονος, φαῦλον ἂν τι προσελάμβανεν, οὐδὲν δὲ ἐν ἐκείνῳ 10 φαῦλον. ἀλλ' οὐδὲ ἑαυτὸ μεταβάλλει ὡς καλλιονός τινος ἐφιέμενον, οὐδὲ γὰρ ἐνδεές ἐστι τῶν αὐτοῦ καλῶν οὐδενός· οὐ μέντοι οὐδὲ πρὸς τὸ χεῖρον, ὅτε μηδὲ ἄνθρωπος ἐκὼν ἑαυτὸν χείρῳ ποιεῖ, μήτε δὲ ἔχει τι φαῦλον μηδὲν ὅπερ ἂν ἐκ τῆς πρὸς τὸ χεῖρον μεταβολῆς προσέλαβεν. καὶ ταύτην 15 δὲ ἀπὸ τοῦ δευτέρου τῆς Πλάτωνος πολιτείας Ἀριστοτέλης μετέλαβε τὴν ἀπόδειξιν.]

17.

Schol. in Proverbia Salomonis (cod. Paris gr. 174 cf. A. P. p. 185) f. 46^a: Ἀριστοτέλους· ἡ ἀρχὴ ἢ μία ἢ 20 πολλαί. καὶ εἰ μὲν μία, ἔχομεν τὸ ζητούμενον· εἰ δὲ πολλαί, ἢ τεταγμένα ἢ ἄτακτοι. ἀλλ' εἰ μὲν ἄτακτοι, ἀτακτότερα τὰ ἐξ αὐτῶν, καὶ οὐκ ἐστὶ κόσμος ὁ κόσμος ἀλλ' ἀκοσμία, καὶ ἔστι τὸ παρὰ φύσιν τοῦ κατὰ φύσιν μὴ ὄντος. εἰ δὲ τεταγμένα, ἢ ἐξ ἑαυτῶν ἐτάχθησαν ἢ ὑπὸ ἕξωθεν τινός αἰτίας. ἀλλ' εἰ μὲν ὑφ' ἑαυτῶν ἐτάχθησαν, ἔχουσί τι κοινὸν 25 τὸ συνάπτου αὐτὰς κάκεινο ἢ ἀρχή.

18.

Pseudo-Philo περὶ ἀφθαρσίας κόσμου p. 222, 12 Bernays (t. II p. 489 Mangey): Ἀριστοτέλης δὲ μήποι'

8 post θέμις ἐστὶ add. Karsten ἀμετάβλητον ἄρα ἐστὶ (ex not. marg. cod. Par. 1910 saec. XV, cf. Ravaisson Essai sur la mét. I, 67) || 14 πρὸς K.: εἰς Br.

εὐσεβῶς καὶ ὁσίως ἐνιστάμενος ἀγένητον καὶ ἄφθαρτον ἔφη τὸν κόσμον εἶναι, δεινὴν δὲ ἀθεότητα κατεγίνωσκε τῶν τὰ ἐναντία διεξιόντων, οἳ τῶν χειροκμήτων οὐδὲν ᾤθησαν διαφέρειν τοσοῦτον ὄρατὸν θεὸν ἥλιον καὶ σελήνην καὶ τὸ ἄλλο τῶν πλανήτων καὶ ἀπλανῶν ὡς ἀληθῶς περιέχοντα 5 πάνθειον· ἔλεγέ τε, ὡς ἔστιν ἀκούειν, κατακερτομῶν ὅτι πάλαι μὲν ἐδεδίλει περὶ τῆς οἰκίας μὴ βιαλοῖς πνεύμασιν ἢ χειμῶσιν ἐξαισίοις ἢ χρόνῳ ἢ ῥαθυμίᾳ τῆς ἀρμοττοῦσης ἐπιμελείας ἀνατραπῆ, νυνὶ δὲ φόβον ἐπικεκερμασθῆται μείζονα πρὸς τῶν τὸν ἔπαντα κόσμον τῷ λόγῳ καθαιρούντων. 10

19.

Pseudo-Philo π. ἀφθ. κόσμου p. 226 Bern. (491 + 497 M.): τοὺς δὲ ἀγένητον καὶ ἄφθαρτον κατασκευάζοντας λόγους (τὸν κόσμον) ἔνεκα τῆς πρὸς τὸν ὄρατὸν θεὸν αἰδοῦς προτέρους τακτέον οἰκίαν ἀρχὴν λαβόντας. ἅπανσι τοῖς φθορὰν ἐνδεχομένοις αἰτίαι διτταὶ τῆς ἀπωλείας ἢ μὲν 15 ἐντὸς ἢ δὲ ἐκτὸς προνυπόκεινται. σίδηρον γοῦν καὶ χαλκὸν καὶ τὰς τοιουτοτρόπους οὐσίας εὔροις ἂν ἀφανιζομένας ἐξ ἑαυτῶν μὲν ὅταν ἐρπηνώδους νοσήματος τρόπον ἰδὸς ἐπιδραμῶν διαφάγη, πρὸς δὲ τῶν ἐκτὸς ὅταν ἐμπιπραμένης οἰκίας ἢ πόλεως συναναφλεχθεῖσαι τῇ πυρὸς βιαίῳ ριπῇ δια- 20 λυθῶσιν· ὁμοιοτρόπως δὲ καὶ ζῴοις ἐπιγίνεται τελευτὴ νοσήσασιν μὲν ἐξ ἑαυτῶν, ὑπὸ δὲ τῶν ἐκτὸς σφαττομένοις ἢ καταλευομένοις ἢ ἐμπιπραμένοις ἢ θάνατον οὐ καθαρὸν τὸν δι' ἀγγόνης ὑπομένουσιν. εἰ δὲ φθείρεται καὶ κόσμος, ἐξ

6 καὶ ante κατακ. vulgo (del. Bernays) || 7 πνεύμασιν: θεύμασιν Bernays || 12 scil. Aristotelis (v. p. 221, 8 τριτταὶ δόξαι 1. Aristotelis p. 221, 12. 2. Democr. Epicur. et Stoicor. p. 222, 2 3. Platonis p. 223, 8) || 13 τὸν ὄρατὸν θεὸν Bern.: τὸ ὄρατὸν codd. || 16 γοῦν M (cod. Med.): οὖν vulgo. || 18 καθάπερ ἢ λεγομένη παρὰ τοῖς ἰατροῖς ἐρπηνώδης νόσος . . . διέρπει πάντη Philo de concup. p. 349 M || 23 καταλευομένοις Bern. (Mangey): καὶ κελουομένοις M, καὶ λευομένοις vulgo || 24 repetit

ἀνάγκης ἦτοι ὑπό τινος τῶν ἐκτός ἢ πρὸς τινος τῶν ἐν αὐτῷ διαφθαρήσεται δυνάμεων. ἀμήχανον δὲ ἐκάτερον. ἐκ- τὸς μὲν γὰρ οὐδέν ἐστι τοῦ κόσμου, πάντων εἰς τὴν συμ- πλήρωσιν αὐτοῦ συνερανισθέντων. οὕτως γὰρ εἰς τε ἔσται
 5 καὶ ὄλος καὶ ἀγήρωσ, εἰς μὲν διὰ τὸ ἀπολειφθέντων τινῶν ἕτερον ἂν τῷ νῦν ὄντι γενέσθαι ὅμοιον, ὄλος δὲ ἕνεκα τοῦ σύμπασαν τὴν οὐσίαν εἰς αὐτὸν ἐξανηλώσθαι, ἀγήρωσ δὲ καὶ ἄνοσος ἐπειδὴ τὰ νόσοις καὶ γήρᾳ σώματα ἀλωτὰ θερμοτήσι καὶ ψύξεσι καὶ ταῖς ἄλλαις ἐναντιότησι προσεπι-
 10 πιπτούσαις ἔξωθεν ἰσχυρῶς ἀνατρέπεται, ὧν οὐδεμία δύναμις ἀποδρᾶσα κυκλοῦται καὶ ἐπιτίθεται, πασῶν, μηδενὸς ἀπο- στατοῦντος μέρους, ὀλοκλήρων ἐγκατελιημμένων εἶσω. εἰ δ' ἄρα τι ἔστιν ἐκτός, πάντως ἂν εἴη κενὸν ἢ ἀπαθῆς φύσις, ἣν ἀδύνατον παθεῖν τι ἢ δρᾶσαι. καὶ μὴν οὐδὲ ὑπό τινος
 15 αἰτίας διαλυθήσεται τῶν ἐντὸς αὐτοῦ. πρῶτον μὲν ἐπειδὴ τοῦ ὄλου τὸ μέρος καὶ μείζον ἔσται καὶ κραταιότερον, ὅπερ ἔστιν ἀτοπώτατον· ὁ γὰρ κόσμος ἀνυπερβλήτῳ κράτει χρώ- μενος ἄγει τὰ πάντα μέρη πρὸς μηδενὸς αὐτῶν ἀγόμενος. ἔπειτα διότι διττῶν οὐσῶν φθορᾶς αἰτιῶν, τῆς μὲν ἐντὸς
 20 τῆς δὲ ἐκτός, ἃ τὴν ἑτέραν οἶά τε ὑπομένειν, δεκτικὰ καὶ τῆς ἑτέρας ἐστὶ πάντως. σημεῖον δέ· βοῦς καὶ ἵππος καὶ ἄνθρωπος καὶ τὰ παραπλήσια ζῶα διότι πέφυκεν ἀναιρεῖσθαι ὑπὸ σιδήρου, καὶ νόσῳ τελευτήσῃ. χαλεπὸν γὰρ μᾶλλον δὲ ἀδύνατον εὔρειν ὃ τὴν ἔξωθεν αἰτίαν πεφυκὸς ὑπομένειν
 25 τῆς φθορᾶς ἄδεκτον ἔσται κατὰ τὸ παντελὲς τῆς ἔνδοθεν. ἐπειδὴ τοίνυν ὑπ' οὐδενὸς τῶν ἐκτός φθαρησόμενος ἐδείχθη ὁ κόσμος, τῷ μηδὲν ἔξω καταλελειφθαι πάντως, οὐδ' ὑπό

Platon. Tim. p. 32 (quem infra ipse citat Ps.-Philo). cf. Critol. perip. infra p. 247, 3 (Ps.-Ocellus c. 11)

11 πασῶν Bern. (Mangey): παθῶν codd. || 13 κενόν, ἢ (Bern. cum) M, κενόν, ἢ ἢ vulgo || 15 πρῶτον B. (Mang.): πρότερον codd. || 16 cf. p. 260, 1 || 20 οἶά τε B. (Mang.): οἶεται vulgo || 24 ὃ τὴν Bernays: νοητὴν M, ὃ τὴν νοητὴν vulgo || 25 τῆς (alterum) M: τοῖς vulgo

τινος τῶν ἐν αὐτῷ, διὰ τὴν προεπιλογισθεῖσαν ἀπόδειξιν καθ' ἣν τὸ ἀλωτὸν τῇ ἐτέρᾳ τῶν αἰτιῶν καὶ τὴν ἐτέραν ἐπεφύκει δέχεσθαι.

20.

Pseudo-Philo ubi supra (p. 229 Bern.): ἐτέρως δέ ἐστι τοιόνδε. πάνθ' ὅσα τῶν συνθέτων φθίρεται, διάλυσιν εἰς 5 τὰ ἐξ ὧν συνετέθη λαμβάνει· διάλυσις δ' οὐδὲν ἦν ἄρα ἢ πρὸς τὰ κατὰ φύσιν ἐκάστων ἐπάνοδος, ὥστε κατὰ τοῦναντίον ἢ σύνθεσις, εἰς τὸ παρὰ φύσιν τὰ συνελθόντα βεβίασται. καὶ δῆτα οὕτως ἔοικεν ἀψευδέστατα ἔχειν. ἄνθρωποι γὰρ ἀπὸ τῶν τεττάρων στοιχείων, ἃ δὴ ὅλα τοῦ παντός ἐστιν 10 οὐρανοῦ, γῆς <ὑδατος> ἀέρος τε καὶ πυρός, βραχέα τὰ μέρη δανεισάμενοι συνεκράθημεν. τὰ δ' ἀνακραθέντα τῆς κατὰ φύσιν θέσεως ἐστέρηται, θερμότητος μὲν τῆς ἀνωφοίτου κάτω <βιασθείσης>, τῆς δὲ γεώδους καὶ βάρους ἐχούσης οὐσίας ἐπελαφρισθείσης καὶ τὸν ἄνω τόπον ἀντιλαβούσης, ὃν τὸ 15 γεωδέστατον τῶν ἐν ἡμῖν ἐπέσχηκεν κεφαλῇ. δεσμῶν δὲ φανλοτάτος ὃν ἔσφιγξε βία, βίαιος καὶ ὀλιγοχρόνιος· ῥήγνυται γὰρ θᾶττον ὑπὸ τῶν δεθέντων ἅτε ἀπανχευιζόντων διὰ πόθον τῆς κατὰ φύσιν κινήσεως, πρὸς ἣν σπεύδοντα μετανίσταται. κατὰ γὰρ τὸν τραγικὸν „χωρεῖ δ' ὀπίσω τὰ μὲν ἐκ γαίας φύντ' ἐς 20 γαῖαν τὰ δ' ἀπ' αἰθερίου βλαστόντα γονῆς εἰς οὐράνιον πόλον ἦλθε πάλιν, θνήσκει δ' οὐδὲν τῶν γιγνομένων, διακρινόμενον δ' ἄλλο πρὸς ἄλλω μορφὴν ἰδίαν ἀπέδειξεν“. τοῖς μὲν δὲ φθειρομένοις ἅπασιν νόμος ἀναγέγραπται καὶ θεσμὸς οὗτος, ὅποτε μὲν ὑφέστηκε τὰ συνεληλυθότα ἐν τῇ κράσει, πρὸ τῆς 25

8 ἦ: vulgo ἦ || 11 ὑδατος add. Bern. || 12 τῆς κατὰ φύσιν θέσεως M: τῆς κινήσεως vulgo || 13 θερμότητος M: -μότης vulgo || κάτω . . . τῆς δὲ γεώδους Bernays (qui suppl. φερομένης vel βιασθείσης): κάτω δὲ τῆς γεώδους M (cf. de mundo p. 612 M.), ψυχρότης δὲ τῆς κάτω· γεώδους vulgo || 15 ἐπελαφρισθείσης: ut infra Theophr. p. 271, 3. Philo (de provid. ap. Eus.) 7, 187 Lips. cf. Siegfried, Philo (Gloss.) p. 79 || ἐπιλαβούσης M || 18 ἀπανχευιζόντων M || τῆς Mangey: ὑπὸ τῆς codd. || 20 Eurip. fr. 836 Nauck

κατὰ φύσιν τάξεως ἀταξίας ἀντιμετειληφέναι καὶ πρὸς τοὺς ἐναντίους τόπους μετανίστασθαι, ὡς τρόπον τινὰ ξενιτεύειν δοκεῖν, ὁπότε δὲ διαλύοιτο, πρὸς τὴν οἰκείαν τῆς φύσεως λῆξιν ἀνακάμπτειν. ὁ δὲ κόσμος ἀμέτοχος τῆς ἐν τοῖς
 5 λεχθεῖσιν ἀταξίας ἐστίν. ἐπεὶ φέρε θεασώμεθα. φθειρο-
 μένου τὰ μέρη νυνὶ μὲν ἀνάγκη τετάχθαι τὴν παρὰ φύσιν ἕκαστα χώραν. τοῦτο δὲ ὑπονοεῖν οὐκ εὐαγές· ἀρίστην γὰρ
 10 ἀμείνω μεταβολήν. διὰ τοῦτο γῆ μὲν ὁ μεσαίτατος ἀπενε-
 μήθη τόπος, ἐφ' ἣν πάντα τὰ γεώδη κἂν ἀναρρίψῃς κατα-
 φέρεται. τὸ δ' ἐστὶ σημεῖον χώρας τῆς κατὰ φύσιν· ἐνθα
 γὰρ μὴ ὑπὸ βίας ὄτιοῦν ἐνεχθὲν ἴσταται καὶ ἡρεμεῖ, τὸν
 15 οἰκεῖον εἴληχε χώρον. ὕδωρ δὲ ἐπὶ γῆν ἀνακέχυται δεύτερον,
 20 αἶθρ δὲ καὶ πῦρ ἀπὸ τοῦ μέσου πρὸς τὸν ἄνω κεχώρηκεν,
 αἶθρ μὲν τὸν μεθόριον ὕδατος καὶ πυρὸς κληρωσάμενος τόπον,
 πῦρ δὲ τὸν ἀνωτάτω. διὸ κἂν ἀναψάμενος δᾶδα πρὸς γῆν
 καταφέρῃς, ἡ φλόξ οὐδὲν ἦτιον ἀντιβιάσεται καὶ πρὸς τὴν
 φυσικὴν τοῦ πυρὸς κίνησιν ἐπικουφίσασα αὐτὴν ἀναδρα-
 20 μεῖται. εἰ δὴ φθορᾶς μὲν αἴτιον ἢ παρὰ φύσιν κατὰ τῶν
 ἄλλων ἔχει ζῶων, ἐν δὲ τῷ κόσμῳ κατὰ φύσιν ἕκαστα τῶν
 μερῶν διατέτακται τὰς οἰκείας διακληρωσάμενα χώρας, ἐν-
 δίκως ἂν λέγοιτο ὁ κόσμος ἄφθαρτος.

21.

Pseudo-Philo ubi supra (p. 233 Bern.): ἀποδεικτικώ-
 25 τατός γε μὴν κἀκεῖνος ὁ λόγος ἐστίν, ἐφ' ᾧ μυρίους οἶδα
 σεμνυνομένους ὡς ἡκριβωμένῳ καὶ πάνυ ἀνεξελέγκτῳ. πυνθάνο-
 νται γάρ, τίνος ἕνεκα τὸν κόσμον φθείρει ὁ θεός; ἦτοι
 γὰρ ὑπὲρ τοῦ μηκέτι κοσμοποιῆσαι, ἢ ὑπὲρ τοῦ ἕτερον κατα-

1 μετειληφέναι vulgo (ἀντιμ. M) || 9 φιλοχωροῦν: cf. (protrept) p. 63, 2. alludit Plut. de gen. Socr. 16 εἰοικε (A.) φιλοχωρεῖν οὐδενὸς τῶν καλῶν ἐνδεής (cf. fr. 16) γεγωνώς || εἰς addidi || 11 τὰ om. M || 20 κατὰ M: κίνησις vulgo

σκευάσαι. τὸ μὲν δὴ πρότερον ἀλλότριον θεοῦ· πρὸς τάξιν γὰρ ἀταξίαν μεταβάλλειν δέον, οὐ πρὸς ἀταξίαν τάξιν· εἶτα δ' ὅτι καὶ μετάνοιαν, πάθος καὶ νόσημα δέξεται ψυχῆς. ἔδει γὰρ μὴ κοσμοποιηθῆσαι τὸ παράπαν ἢ κρίνοντα πρέπον αὐτῶ τὸ ἔργον χεῖρειν τῶ γενομένῳ. τὸ δὲ δεύτερον ἄξιον 5 οὐ βραχείας ἐρεύνης. εἰ γὰρ ἕτερον ἀντὶ τοῦ νῦν ὄντος κατασκευάσει, πάντως ὁ γενόμενος ἢ χείρων ἢ ὁμοιος ἢ κρείττων ἀποτελεσθήσεται, ὧν ἕκαστον ἐπίληπτον. εἰ μὲν γὰρ χείρων ὁ κόσμος, χείρων καὶ ὁ δημιουργός· ἀμώμητα δὲ καὶ ἀνεξέλεγκτα καὶ ἀνεπόρθωτα τὰ τοῦ θεοῦ, ἅτε τελειο- 10 τάτη τέχνη καὶ ἐπιστήμη δημιουργηθέντα. „οὐδὲ γὰρ γυνή“ φασὶ „τοσόνδε νόου ἐπιδεύεται ἐσθλοῦ, ὥστε χεῖριον ἐλέσθαι ἀμεινότερων.“ ἐμπρεπὲς δὲ θεῶ τὰ ἄμορφα μορφοῦν καὶ τοῖς αἰσχίστοις περιτιθέναι θαυμαστά κάλλη. εἰ δ' ὁμοιος, ματαιοπόνος ὁ τεχνίτης, οὐδὲν κομιδῆ νηπίων παιδῶν δια- 15 φέρων, οἳ πολλάκις παρ' αἰγιαλοῖς ἀθύροντες ψάμμου γεωλόφους ἀνιστάσι κᾶπειθ' ὑφαιροῦντες ταῖς χερσὶ πάλιν ἐρείπουσι. πολὺ γὰρ ἄμεινον τοῦ κατασκευάζειν ὁμοιον, μηδὲν μῆτε ἀφαιροῦντα μῆτε προστιθέντα μηδ' αὖ πρὸς τὸ ἄμεινον ἢ χεῖρον μεταβάλλοντα, τὸν ἐξ ἀρχῆς ἅπαξ γενόμενον κατὰ 20 χώραν ἔαν. εἰ δὲ κρείττονα δημιουργήσει, γενήσεται τότε κρείττων καὶ ὁ δημιουργός, ὥσθ' ἦνίκα τὸν πρότερον κατασκευάζε καὶ τὴν τέχνην καὶ τὴν διάνοιαν ἦν ἀτελέστερος, ὅπερ οὐδὲ θέμις ὑπονοεῖν ἐστίν. ἴσος γὰρ αὐτὸς ἑαυτῶ καὶ ὁμοιος ὁ θεός, μῆτε ἄνεσιν πρὸς τὸ χεῖρον μῆτ' ἐπίτασιν 25 πρὸς τὸ βέλτιον δεχόμενος . . .

22.

Cicero acad. pr. 2, 38, 119 (Halm): *cum enim tuus iste Stoicus sapiens syllabatim tibi ista dixerit, veniet flumen orationis aureum fundens Aristoteles qui illum desipere*

3 μετάνοιαν: cum seqq. cf. Ar. ap. Cic. in fr. seq. (novo consilio inito)

dicat: neque enim ortum esse unquam mundum, quod nulla fuerit novo consilio inito tam praeclari operis inceptio, et ita esse eum undique aptum ut nulla vis tantos queat motus mutationemque moliri, nulla senectus diuturnitate temporum
 5 *existere, ut hic ornatus unquam dilapsus occidat.*

23.

Cic. de nat. deor. 2, 15: *cum igitur aliorum animantium ortus in terra sit, aliorum in aqua, in aere aliorum, absurdum esse Aristoteli videtur in ea parte quae sit ad gignenda animantia aptissima, animal gigni nullum*
 10 *putare. sidera autem aetherium locum obtinent. qui quoniam tenuissimus est et semper agitur et viget, necesse est quod animal in eo gignatur id et sensu acerrimo et mobilitate celerrima esse. quare cum in aethere astra gignantur, consentaneum est in iis sensum inesse et intelligentiam.*
 15 *ex quo efficitur in deorum numero astra esse ducenda.*

24.

Cicero de nat. deor. 2, 16: *nec vero Aristoteles non laudandus in eo quod omnia quae moventur aut natura moveri censuit aut vi aut voluntate, moveri autem solem et lunam et sidera omnia: quae autem natura moverentur,*
 20 *haec aut pondere deorsum aut levitate in sublime ferri, quorum neutrum astris contingeret, propterea quod eorum motus in orbem circumque ferretur. nec vero dici potest vi quadam maiore fieri ut contra naturam astra moveantur. quae enim potest maior esse? restat igitur ut motus astrorum*
 25 *sit voluntarius. quae qui videat, non indocte solum verum etiam impie faciat, si deos esse neget.*

2 *inito* P. Victorius: *initio* codd. || 3 *aptum* ed. Rom. (1471): *apertum* codd. || 5 *existere*: *efficere* Walker „recte ut videtur“ Halmio || 20 *in* del. Müller

25.

Censorinus de die natali c. 18, 11: *est praeterea annus quem Aristoteles maximum potius quam magnum appellat, quem solis et lunae vagarumque quinque stellarum orbis conficiunt, cum ad idem signum, ubi quondam simul fuerunt, una referuntur.*

Cicero de nat. deor. 2, 20: *maxime vero sunt admirabiles motus earum quinque stellarum quae falso vocantur errantes . . . quarum ex disparibus motionibus magnum annum mathematici nominaverunt, qui tum efficitur cum solis et lunae et quinque errantium ad eandem inter se 10 comparationem confectis omnium spatiis est facta conversio. quae quam longa sit magna quaestio est, esse vero certam et definitam necesse est (cf. Cic. Hortens. fr. 35 Müll.).*

26.

Philodemus *περὶ εὐσεβείας* (Hercul. vol. coll. alt. t. II, 7 fr. 22, ed. Gomperz 1866 p. 72): *παρ' Ἀριστοτέλει δ' ἐν 15 τῷ τρίτῳ περὶ φιλοσοφίας . . .*

Cicero de nat. deor. 1, 13 (ex persona Epicurei): *Aristotelesque in tertio de philosophia libro multa turbat a magistro suo Platone non dissentiens. modo enim menti tribuit omnem divinitatem, modo mundum ipsum deum dicit 20 esse, modo alium quendam praeficit mundo eique eas partes tribuit ut replicatione quadam mundi motum regat atque tueatur. tum caeli ardorem deum dicit esse, non intellegens caelum mundi esse partem, quem alio loco ipse designarit deum. quo modo autem caeli divinus ille sensus in celeri- 25 tate tanta conservari potest? ubi deinde illi tot dii, si numeramus etiam caelum deum? cum autem sine corpore idem*

19 suo cod. Rehdiger.: uno codd. ant., non Diels (qui delet Platonem) || non Manutius: om. codd.

vult esse deum, omni illum sensu privat, etiam prudentia. quo porro modo moveri carens corpore, aut quo modo semper se movens esse quietus et beatus potest?

II. ΠΕΡΙ ΤΑΓΑΘΟΥ.

Simplicius de an. Ven. 1527 f. 6^b fin.: *περὶ φιλοσοφίας νῦν λέγει τὰ περὶ τοῦ ἀγαθοῦ αὐτῷ ἐκ τῆς Πλάτωνος ἀναγεγραμμένα συνουσίας, ἐν οἷς ἱστορεῖ τὰς τε Πυθαγορείους καὶ Πλατωνικὰς περὶ τῶν ὄντων δόξας.*

Io. Philop. de an. Ven. 1535 f. C 1^b: *τὰ περὶ τἀγαθοῦ ἐπιγραφόμενα περὶ φιλοσοφίας λέγει. ἐν ἐκείνοις δὲ τὰς ἀγράφους συνουσίας τοῦ Πλάτωνος ἱστορεῖ ὁ Ἀριστοτέλης. ἔστι δὲ γνήσιον αὐτοῦ τὸ βιβλίον· ἱστορεῖ οὖν ἐκεῖ τὴν Πλάτωνος καὶ τῶν Πυθαγορείων περὶ τῶν ὄντων καὶ τῶν ἀρχῶν αὐτῶν δόξαν.*

27.

Vita Aristot. Marc. cod. 257 f. 276^b: *κα<ὶ μάλα> δὲ ὁ Ἀριστοτέλης τὸ ἡθ<ος μέτριος> γέγονεν, εἰ ἐν μὲν ταῖς κατηγορίαις φησὶ μὴ δεῖν προχειρῶς ἀποφαίνεσθαι ἀλλὰ 15 πολλάκις ἐπεσκεμμένον, καὶ μὴ<ν οὐδὲ διαπορ>εῖν μόνον ἄχρηστον εἶναι· καὶ ἐν τοῖς περὶ τοῦ ἀγαθοῦ „δε<ῖ μὲν>ἡσθαι ἄνθρωπον ὄντα οὐ μόνον τὸν εὐ<τυχοῦντα ἀλλ>ὰ καὶ τὸν ἀποδεικνύντα“.*

20 Vers. lat. vet. (sec. ed. Ven. et codd. a me collatos): *multum autem Aristoteles moderatus fuit moribus, unde in predicamentis ait „non oportet prompte diffinire sed quidem multociens considerare“ et dubitare de singulis non esse inutile. et in hiis que de bono „oportet reminisci hominem 25 existentem non solum bene fortunatum sed et demonstrantem“.*

2 moveri Heindorf: *mundus moveri* codd., *mundum movere* Ernesti || 13 καὶ μάλα δὲ ὁ ego: καθόλου γὰρ ὁ Robbe, κα . . . ὁ cod. (a me exscriptus a. 1857) || 16 καὶ μὴ . . . εἶν cod., suppl. Robbe ex Ar. || 18 οὐ μόνον εὐδαίμονα male suppl. Robbe. τ<ὸν> εὐ . . . ex cod. certum est.

28.

Alexander in Ar. metaph. (1, 6. 987^b 38) p. 42, 22 (Bonitz): καὶ διὰ τοιαῦτα μὲν τινα ἀρχὰς τῶν τε ἀριθμῶν καὶ τῶν ὄντων ἀπάντων ἐτίθετο Πλάτων τό τε ἔν και τὴν δυάδα, ὡς ἐν τοῖς περὶ τὰγαθοῦ Ἀριστοτέλης λέγει.

Alex. ad metaph. (1, 9. 990^b 17) p. 63, 18: ἀρχαὶ 5 δὲ εἰσι τό τε ἔν και ἡ ἀόριστος δυάς, ὡς πρὸ ὀλίγου τε εἴρηκε και ἰστόρηκεν αὐτὸς ἐν τοῖς περὶ τὰγαθοῦ.

Simplicius in phys. f. 32^b (p. 334^b 25 Br.): λέγει δὲ ὁ Ἀλέξανδρος ὅτι κατὰ Πλάτωνα πάντων ἀρχὴ και αὐτῶν τῶν ιδεῶν τό τε ἔν και ἡ ἀόριστος δυάς, ἣν μέγα και μικρὸν 10 ἔλεγεν, ὡς και ἐν τοῖς περὶ τὰγαθοῦ Ἀριστοτέλης μνημονεύει. λάβοι δ' ἂν τις και παρὰ Σπευσίππου και παρὰ Ξενοκράτους και τῶν ἄλλων, οἱ παρεγένοντο ἐν τῇ περὶ τὰγαθοῦ τοῦ Πλάτωνος ἀκροάσει· πάντες γὰρ συνέγραψαν και διεσώσαντο τὴν δόξαν αὐτοῦ και ταύταις αὐτὸν ἀρχαῖς χρῆσθαι λέγουσι. 15

Simplic. in phys. f. 104^b (A. P. p. 30): τὸ μέντοι ἄπειρον και ἐν τοῖς αἰσθητοῖς εἶναι φησι (phys. 3, 4. 203, 9) και ἐν ταῖς ιδέαις. ἀρχὰς γὰρ και τῶν αἰσθητῶν τό ἔν και τὴν ἀόριστόν φησι δυάδα λέγειν τὸν Πλάτωνα. τὴν δὲ ἀόριστον δυάδα και ἐν τοῖς νοητοῖς τιθεὶς ἄπειρον εἶναι ἔλεγεν, και 20 τὸ μέγα δὲ και τὸ μικρὸν ἀρχὰς τιθεὶς ἄπειρα εἶναι ἔλεγεν ἐν τοῖς περὶ τὰγαθοῦ λόγοις, οἷς ὁ Ἀριστοτέλης και Ἡρακλείδης και Ἐστιαῖος και ἄλλοι τοῦ Πλάτωνος ἐταῖροι παραγενόμενοι ἀνεγράψαντο τὰ ῥηθέντα αἰνιγματωδῶς ὡς ἐρρήθη. Πορφύριος δὲ διαρθροῦν αὐτὰ ἐπαγγελλόμενος τάδε περὶ αὐτῶν γέγραφε ἐν τῷ Φιλήβῳ . . . ταῦτα ὁ Πορφύριος εἶπεν αὐτῇ σχεδὸν τῇ λέξει, διαρθροῦν ἐπαγγειλάμενος τὰ ἐν τῇ περὶ τὰγαθοῦ συνουσία αἰνιγματωδῶς ῥηθέντα. και ἴσως ὅτι σύμφωνα ἦν τοῖς ἐν Φιλήβῳ γεγραμμένοις. και ὁ Ἀλέξανδρος δὲ και αὐτὸς ἐκ τῶν περὶ τὰγαθοῦ λόγων 30 τοῦ Πλάτωνος ὁμολογῶν λέγειν οὗς ἰστόρησαν Ἀριστοτέλης τε και οἱ ἄλλοι τοῦ Πλάτωνος ἐταῖροι, ταδὶ γέγραφε . . .

29.

Sextus Emp. adv. math. 3, 57: ἀλλ' ὃ γε Ἀριστοτέλης . . . φησὶ μὴ ἀδιανόητον εἶναι τὸ ὑπὸ τούτων (τῶν γεωμετρῶν) λεγόμενον μῆκος ἀπλατές, ἀλλὰ δύνασθαι χωρὶς πάσης περισκελείας εἰς ἔννοιαν ἡμῖν ἔλθειν. ἴσθησι δὲ τὸν
 5 λόγον ἐπὶ τινος ἐναργεστεροῦ ὑποδείγματος καὶ σαφοῦς. τὸ γοῦν τοῦ τοίχου μῆκος, φησὶ, λαμβάνομεν μὴ συνεπιβάλλοντες αὐτοῦ τῷ πλάτει, διόπερ ἐνέσται καὶ τὸ παρὰ τοῖς γεωμέτραις λεγόμενον μῆκος χωρὶς πλάτους τινὸς ἐπινοεῖν.

Sext. Emp. adv. dogm. 3, 412: ἀλλ' ὅγε Ἀριστοτέλης
 10 οὐκ ἀδιανόητον ἔλεγεν εἶναι τὸ παρὰ τοῖς γεωμέτραις ἀπλατές μῆκος· τὸ γέ τοι τοῦ τοίχου μῆκος λαμβάνομεν χωρὶς τοῦ ἐπιβάλλειν τῷ πλάτει τοῦ τοίχου.

30.

Alex. in metaph. (1, 6. 988, 11) p. 45, 8: ζητήσαι δ' ἂν τις πῶς λέγοντος Πλάτωνος καὶ ποιητικὸν αἴτιον ἐν
 15 οἷς λέγει „τὸν μὲν οὖν ποιητὴν καὶ πατέρα τοῦ παντός εὐρεῖν τε καὶ δεῖξαι ἔργον“, ἀλλὰ καὶ τὸ οὗ ἔνεκεν καὶ τέλος δι' ὧν πάλιν λέγει „περὶ τὸν πάντων βασιλέα πάντα ἐστὶ κάκεινου ἔνεκα πάντα“, οὐδετέρου τούτων τῶν αἰτίων ἐμνημόνευσεν ὁ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ δόξῃ τῇ Πλάτωνος; ἢ ὅτι
 20 ἐν οἷς περὶ αἰτίων ἔλεγεν οὐδενὸς τούτων ἐμνημνητο, ὡς ἐν τοῖς περὶ τὰ γαθοῦ δέδειχεν. ἢ ὅτι τῶν ἐν γενέσει καὶ φθορᾷ οὐ τίθεται ταῦτα αἴτια, ἀλλ' οὐδὲ ἐξιργάσατό τι περὶ αὐτῶν.

31.

Alex. in met. (3, 2. 1004, 2: τεθεωρήσθω δ' ἡμῖν ταῦτα ἐν τῇ ἐκλογῇ τῶν ἐναντίων). p. 206, 19: ἀναπέμπει δὲ ἡμᾶς
 25 περὶ τοῦ γινῶναι ὅτι σχεδὸν πάντα τὰ ἐναντία ὡς εἰς ἀρχὴν ἀνάγεται τὸ τε ἐν καὶ τὸ πλῆθος εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν ἐναντίων, ὡς ἰδίᾳ περὶ τούτων πραγματευσάμενος. εἶρηκε δὲ περὶ τῆς τοιαύτης ἐκλογῆς καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ περὶ τὰ γαθοῦ.

Alex. in metaph. (3, 2. 1004^b 34: πάντα δὲ καὶ τὰλλα ἀναγόμενα φαίνεται εἰς τὸ ἕν καὶ πλῆθος· εἰλήφθω γὰρ ἡ ἀναγωγή ἡμῖν) p. 218, 10: διὰ δὲ τοῦ „εἰλήφθω γὰρ ἡ ἀναγωγή ἡμῖν“ ἀναπέμπει πάλιν ἡμᾶς εἰς τὰ ἐν τῷ β̄ περὶ τὰγαθοῦ δεδειγμένα. „φανερὸν οὖν . . . (1005, 2): εἰπὼν ὅτι πως τὰ ἐναντία πάντα εἰς τὸ ἕν καὶ πλῆθος ἀνάγεται καὶ τοῦτο δι' ἧς πεπολήται ἀναγωγῆς τῶν ἐναντίων ἐν τῷ β̄ περὶ τὰγαθοῦ εἰς ταῦτα πιστωσάμενος . . . δῆλόν φησι . . .

III. ΜΑΓΙΚΟΣ

(Ἀριστοτέλους ἢ Ἀντισθένης).

10

32.

Diog. L. 2, 45 (Cobet): φησὶ δ' Ἀριστοτέλης μάγον τινὰ ἐλθόντα ἐκ Συρίας εἰς Ἀθήνας τὰ τε ἄλλα καταγνῶναι τοῦ Σωκράτους καὶ δὴ καὶ βλαῖον ἔσεσθαι τὴν τελευτὴν αὐτῶ.

33.

Suidas s. Ἀντισθένης: Ἀθηναῖος . . . οὗτος συνέγραψε τόμους δέκα, πρῶτον μαγικόν· ἀφηγεῖται δὲ περὶ Ζωροάστρου τινὸς μάγου εὐρόντος τὴν σοφίαν. τοῦτο δὲ τινες Ἀριστοτέλει, οἱ δὲ Ῥοδίῳ τινὶ ἀνατιθέασιν.

34.

Plinius n. h. 30, 3 (Sillig): *Eudoxus qui inter sapientiae sectas clarissimam utilissimamque eam (magicam) intellegi voluit, Zoroastren hunc sex milibus annorum ante Platonis mortem fuisse prodidit. sic et Aristoteles.*

35.

Diog. L. 1, 1: Τὸ τῆς φιλοσοφίας ἔργον ἔνιοί φασι ἀπὸ βαρβάρων ἄρξαι. γεγενῆσθαι γὰρ παρὰ μὲν Πέρσαις μάγους,

17 τῷ Ῥοδίῳ Bernhardt, Ῥόδωνι vulgo (ῥόδων cod. A)

παρὰ δὲ Βαβυλωνίοις ἢ Ἀσσυρίοις Χαλδαίοις, καὶ γυμνο-
σοφιστὰς παρ' Ἰνδοῖς, παρὰ τε Κελτοῖς καὶ Γαλάταις τοὺς
καλουμένους δρυΐδας καὶ σεμνοθέους, καθά φησιν Ἀριστο-
τέλης ἐν τῷ μαγικῷ καὶ Σωτίων ἐν εἰκοστῷ τρίτῳ τῆς δια-
δοχῆς. Φοίνικά τε γενέσθαι Ὀχρον καὶ Θραῦκα Ζάμολξιν καὶ
Αἴβον Ἀτλαντα.

36.

Diog. L. 1, 6—8: τοὺς δὲ μάγους περὶ τε θεραπείας
θεῶν διατρέβειν καὶ θυσίας καὶ εὐχάς, ὡς αὐτοὺς μόνους
ἀκουομένους. ἀποφαίνεσθαι τε περὶ τε οὐσίας θεῶν καὶ
10 γενέσεως, οὓς καὶ πῦρ εἶναι καὶ γῆν καὶ ὕδωρ· τῶν δὲ
ξοάνων καταγινώσκειν καὶ μάλιστα τῶν λεγόντων ἄρρενας
εἶναι θεοὺς καὶ θηλείας. περὶ τε δικαιοσύνης λόγους ποι-
εῖσθαι, καὶ ἀνόσιον ἠγεῖσθαι πυρὶ θάπτειν καὶ ὄσιον νομίζειν
μητρὶ ἢ θυγατρὶ μίγνυσθαι, ὡς ἐν τῷ εἰκοστῷ τρίτῳ φησὶν
15 ὁ Σωτίων· ἀσκεῖν τε μαντικὴν καὶ πρόρρησιν, καὶ θεοὺς
αὐτοῖς ἐμφανίζεσθαι λέγοντας. ἀλλὰ καὶ εἰδώλων πλήρη εἶναι
τὸν ἄερα κατ' ἀπόρροϊαν ὑπ' ἀναθυμιάσεως εἰσκρινομένων
ταῖς ὕψει τῶν ὀξυδερκῶν· προκοσμήματά τε καὶ χρυσοφο-
ρίας ἀπαγορεύειν. τούτων δὲ ἐσθῆς μὲν λευκή, στιβὰς δὲ
20 εὐνή, καὶ λάχανον τροφὴ τυρός τε καὶ ἄρτος εὐτελής, καὶ
κάλαμος ἢ βακτηρία, ᾧ κεντοῦντες, φασί, τοῦ τυροῦ ἀνηροῦντο
καὶ ἀπήσθιον. τὴν δὲ γοητικὴν μαγείαν οὐδ' ἔγνωσαν, φησὶν
ὁ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ μαγικῷ καὶ Δείνων ἐν τῇ πέμπτῃ
τῶν ἱστοριῶν· ὅς καὶ μεθερμηνευόμενόν φησι τὸν Ζωροά-
25 στρην ἀστροθύτην εἶναι· φησὶ δὲ τοῦτο καὶ ὁ Ἐρμόδωρος.

IV. ΕΥΔΗΜΟΣ Η ΠΕΡΙ ΨΥΧΗΣ.

Plutarch. de aud. poet. 1: ὅτι δὲ τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ λεγο-
μένων οἱ σφόδρα νέοι τοῖς μὴ δοκοῦσι φιλοσόφως μηδὲ ἀπὸ
σπουδῆς λέγεσθαι χαίρουσι μᾶλλον καὶ παρέχουσιν ὑπηκόους

22 μαγείαν Cobet: vulgo μαντείαν

ἑαυτοὺς καὶ χειροήθεις, δῆλόν ἐστιν ἡμῖν· οὐ γὰρ μόνον τὰ
 Αἰσώπεια μυθάρια καὶ τὰς ποιητικὰς ὑποθέσεις καὶ τὸν Ἄβαριν
 τοῦ Ἡρακλείδου καὶ τὸν Λύκωνα τὸν Ἀρίστωνος διερχόμενοι ἀλλὰ
 καὶ τὰ περὶ τῶν ψυχῶν δόγματα μεμιγμένα μυθολογία μεθ'
 ἡδονῆς ἐνθουσιῶσι.

5

37.

Cicero de divinat. 1, 25: *quid? singulari vir ingenio
 Aristoteles et paene divino ipsene errat an alios vult
 errare, cum scribit Eudemum Cyprium familiarem suum
 iter in Macedoniam facientem Pheras venisse, quae erat
 urbs in Thessalia tum admodum nobilis, ab Alexandro
 autem tyranno crudeli dominatu tenebatur. in eo igitur
 oppido ita graviter aegrum Eudemum fuisse ut omnes me-
 dici diffiderent. ei visum in quiete egregia facie iuvenem
 dicere fore ut perbreui convaleretur paucisque diebus inter-
 iturum Alexandrum tyrannum, ipsum autem Eudemum quin-
 quennio post domum esse rediturum. atque ita quidem
 prima statim scribit Aristoteles consecuta et convaluisse
 Eudemum et ab uxoris fratribus interfectum tyrannum.
 quinto autem anno exeunte cum esset spes ex illo somnio in
 Cyprium illum ex Sicilia esse rediturum, proeliantem cum
 ad Syracusas occidisse. ex quo ita illud somnium esse
 interpretatum ut cum animus Eudemi e corpore excesserit,
 tum domum revertisse videatur.*

Plut. Dion. 22: συνέπραττον δὲ (τῷ Δίῳ) καὶ τῶν
 πολιτικῶν πολλοὶ καὶ τῶν φιλοσόφων ὃ τε Κύπριος Εὐδήμιος, 25
 εἰς ὃν Ἀριστοτέλης ἀποθανόντα (Ol. 106, 4 A. P. p. 59. 56)
 τὸν περὶ ψυχῆς διάλογον ἐποίησε, καὶ Τιμωνίδης ὁ Λευκάδιος.

38.

Themist. de anima (opp. ed. Ven. 1534) f. 90^b (t. II
 p. 196, 21 Spengel): καὶ οἱ λόγοι δὲ οὕτως ἠρώτησε (Plato
 in Phaedone) περὶ ψυχῆς ἀθανασίας εἰς τὸν νοῦν ἀνάγονται 30
 σχεδόν τι οἱ πλεῖστοι καὶ ἐμβριθέστατοι, ὃ τε ἐκ τῆς αὐτο-

κίνησις· ἐδείχθη γὰρ ὡς αὐτοκίνητος μόνος ὁ νοῦς, εἰ τὴν κίνησιν ἀντὶ τῆς ἐνεργείας νοοίημεν· καὶ ὁ τὰς μαθήσεις ἀναμνήσεις εἶναι λαμβάνων καὶ ὁ τὴν πρὸς τὸν θεὸν ὁμοίτητα. καὶ τῶν ἄλλων δὲ τοὺς ἀξιοπιστοτέρους δοκοῦντας
 5 οὐ χαλεπῶς ἂν τις τῷ νῷ προσβιάσειεν, ὥσπερ γε καὶ τῶν ὑπ' αὐτοῦ Ἀριστοτέλους ἐξεργασμένων ἐν τῷ Εὐδήμῳ. ἐξ ὧν δῆλον ὅτι καὶ Πλάτων τὸν νοῦν ἀθάνατον μόνον ὑπολαμβάνει.

39.

Elias proleg. in Ar. categ. p. 24^b Br.: κατασκευάζων
 10 δὲ τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς κὰν τοῖς ἀκροαματικοῖς δι' ἀναγκαστικῶν λόγων κατασκευάζει, ἐν δὲ τοῖς διαλογικοῖς διὰ πιθανῶν εἰκότως. φησὶ γὰρ ἐν τοῖς περὶ ψυχῆς ἀκροαματικοῖς . . . ἐν δὲ τοῖς διαλογικοῖς φησὶν οὕτως, ὅτι ἡ ψυχὴ ἀθάνατος, ἐπειδὴ αὐτοφυῶς πάντες οἱ ἄνθρωποι
 15 καὶ σπένδομεν χοῆς τοῖς κατοικομένοις καὶ ὄμνυμεν κατ' αὐτῶν, οὐδεὶς δὲ τῷ μηδαμῇ μηδαμῶς ὄντι σπένδει ποτὲ ἢ ὄμνυσι κατ' αὐτοῦ . . . ὁ δὲ Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς διαλογικοῖς μάλιστα δοκεῖ κηρύττειν τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς.

Cf. Porphyry in Theologia (*Die sogen. Theologie des Ar.*
 20 *a. d. Arab. übers. v. Fr. Dieterici.* Leipz. 1883) l. I p. 8 = Plotin. IV, 7, 15.

40.

Proclus in Plat. Tim V p. 338^d (823 Schn.): τὴν ψυχὴν τῷ σώματι συνῆψεν ἀμέσως πάντα τὰ περὶ καθόδου ψυχῆς ὑπεκτεμῶν προβλήματα . . . ἀλλ' οὐδὲ τὰ μετὰ τὴν ἔξοδον αὐτῆς ἐν τούτοις παραδώσει . . . ὅτι φήσω τὸ πρέπον
 25 διασώζει τῇ τοῦ διαλόγου προθέσει καὶ τῆς περὶ ψυχῆς θεωρίας ὅσον φυσικὸν ἐν τούτοις παραλαμβάνει τὴν πρὸς τὸ σῶμα τῆς ψυχῆς ὁμίλιαν παραδιδούς. ὁ δὲ καὶ Ἀριστοτέλης ζηλώσας ἐν τῇ περὶ ψυχῆς πραγματεία φυσικῶς αὐτὴν μεταχειριζόμενος οὔτε περὶ καθόδου ψυχῆς οὔτε
 30 περὶ λήξεων ἐμνημόνευσεν, ἀλλ' ἐν τοῖς διαλόγοις χωρὶς

ἐπραγματεύσατο περὶ αὐτῶν καὶ τὸν προηγούμενον κατεβάλ-
λετο λόγος.

41.

Proclus in Plat. remp. (diss. XII) apud Maium Spicileg.
Rom. t. VIII Rom. 1842 p. 705: λέγει δὲ καὶ ὁ δαιμόνιος
Ἀριστοτέλης αἰτίαν δι' ἣν ἐκεῖθεν μὲν ἰούσα ἢ ψυχὴ 5
δεῦρο ἐπιλανθάνεται τῶν ἐκεῖ θεαμάτων, ἐντεῦθεν δὲ ἐξιοῦσα
μέμνηται ἐκεῖ τῶν ἐνταῦθα παθημάτων. καὶ ἀποδεικτέον
τοῦ λόγου· φησὶ γὰρ οὖν καὶ αὐτὸς ἐκ μὲν ὑγείας εἰς νόσον
ὁδεύοντας λήθην ἴσχειν τινὰς καὶ αὐτῶν τῶν γραμμάτων
ᾧν ἐμεμαθήκεισαν, ἐκ νόσου δὲ εἰς ὑγείαν ἰόντα μηδένα 10
πώποτε τοῦτο πάσχειν· εἰκέναι δὲ τὴν μὲν ἄνευ σώματος
ζωὴν ταῖς ψυχαῖς κατὰ φύσιν οὔσαν <ὑγεία, νόσῳ δὲ τὴν
ἐν σώματι. ὅθεν> σημαίνει τὰς μὲν ἐκεῖθεν ἰούσας ἐπι-
λανθάνεσθαι τῶν ἐκεῖ, τὰς δὲ ἐντεῦθεν ἐκεῖσε τῶν ἐνταῦθα
διαμνημονεύειν.

15

42.

Schol. (Olympiodori et al.) in Plat. Phaed. (p. 111)
p. 165 (Finckh): ὅτι δὲ δεῖ τι καὶ ὄλον γένος ἀνθρώπων
εἶναι οὕτω τρεφόμενον, δηλοῖ καὶ ὁ τῆδε ταῖς ἡλιακαῖς
ἀκτῖσι μόναις τρεφόμενος, ὃν ἰστόρησεν Ἀριστοτέλης
ιδῶν αὐτός.

20

Schol. al. ad eundem locum p. 203: εἰ ἐνταῦθα ἰστό-
ρησεν Ἀριστοτέλης ἀνθρώπον ἄπνον καὶ μόνῳ τῷ ἡλιο-
ειδεῖ τρεφόμενον ἀέρι, τί χρὴ περὶ τῶν ἐκεῖ οἴεσθαι;

43.

Plutarch. qu. conv. 8, 9, 3: τὴν δὲ Τίμωνος ἐν Κιλικίᾳ
τηθῆν Ἀριστοτέλης ἰστόρηκε φωλεύειν τοῦ ἔτους ἐκάστου 25

9 ὁδεύοντα Maius || 12 ὑγεία . . ὅθεν: codicis lacunam sic
fere expleas || 19 Ἀρ. scil. apud. Clearchum in dialogo de somno
(Bernays, Theophr. p. 187) || 22 ἄπνον: ἄπνον Bernays

δύο μῆνας, μηδενὶ πλὴν μόνῳ τῷ ἀναπνεῖν ὅτι ζῆ διά-
δηλον οὔσαν.

44.

Plutarch. consolat. ad Apoll. 27 (cf. Cic. Tusc. 1, 48, 114): πολλοῖς γὰρ καὶ σοφοῖς ἀνδράσιν, ὡς φησι Κράντωρ, οὐ νῦν ἀλλὰ πάλαι κέκλαυσται τὰνθρώπινα τιμωρίαν ἡγου-
5 μένοις εἶναι τὸν βίον καὶ ἀρχὴν τὸ γενέσθαι ἄνθρωπον συμφορὰν τὴν μεγίστην. τοῦτο δὲ φησιν Ἀριστοτέλης καὶ τὸν Σειληνὸν συλληφθέντα τῷ Μίδα ἀποφήσασθαι. βέλτιον δ' αὐτὰς τὰς τοῦ φιλοσόφου λέξεις παραθέσθαι.
10 φησὶ δὴ ἐν τῷ Εὐδήμῳ ἐπιγραφομένῳ ἢ περὶ ψυχῆς ταυτί· „διόπερ, ὦ κράτιστε πάντων καὶ μακαριστότατε, καὶ πρὸς τῷ μακαρίους καὶ εὐδαίμονας εἶναι τοὺς τετελευτηκότας νομίζειν καὶ τὸ ψεύσασθαι τι κατ' αὐτῶν καὶ τὸ βλασφημεῖν οὐχ ὅσιον ἡγούμεθα ὡς κατὰ βελτιόνων καὶ κρείττωνων ἤδη
15 γεγυότων. καὶ ταῦθ' οὕτως ἀρχαῖα καὶ παλαιὰ διατελεῖ νενομισμένα παρ' ἡμῖν, ὥστε τὸ παράπαν οὐδεὶς οἶδεν οὔτε τοῦ χρόνου τὴν ἀρχὴν οὔτε τὸν θέντα πρῶτον, ἀλλὰ τὸν ἄπειρον αἰῶνα τυγχάνει διὰ τέλους οὕτω νενομισμένα. πρὸς δὲ δὴ τούτοις διὰ στόματος ὃν τοῖς ἀνθρώποις ὄρας ὃ ἐκ
20 πάλαι περιφέρεται θρολούμενον. Τί τοῦτ'; ἔφη. Κάκεινος ὑπολαβὼν· ὡς ἄρα μὴ γίνεσθαι μὲν, ἔφη, ἄριστον πάντων, τὸ δὲ τεθνάναι τοῦ ζῆν ἔστι κρεῖττον. καὶ πολλοῖς οὕτω παρὰ τοῦ δαιμονίου μεμαρτύρηται. τοῦτο μὲν ἐκείνῳ τῷ Μίδα λέγουσι δῆπου μετὰ τὴν θήραν ὡς ἔλαβε τὸν Σειληνὸν
25 διερωτῶντι καὶ πυνθανομένῳ τί ποτέ ἐστι τὸ βέλτιστον τοῖς ἀνθρώποις καὶ τί τὸ πάντων αἰρετώτατον, τὸ μὲν πρῶτον οὐδὲν ἐθέλειν εἰπεῖν ἀλλὰ σιωπᾶν ἀρρήκτως· ἐπειδὴ δὲ ποτε

10 δὴ Hercher: δὲ vulgo || 14 ἡγούμεθα post βελτιόνων vulgo (transpos. Hercher) || 18 τυγχάνει Hercher: τυγχάνουσι vulgo || 19 ὄν: ἐν vulgo || ἐκπαλαι: ἐκ πολλῶν ἐτῶν παλαιοῦ χρόνου codd. || 21 ἔφη Uster.: ἔφην vulgo (cf. A. P. p. 56) || 25 βέλτιστον Hercher (Meziriac): βέλτιον vulgo || 27 ἀρρήκτως Reiske: ἀρρήκτως codd., ἀρράτως Bernays

μόλις πᾶσαν μηχανὴν μηχανώμενος προσηγάγετο φθέγγασθαι
 τι πρὸς αὐτόν, οὕτως ἀνακαγχάζοντα εἰπεῖν· δαίμονος ἐπι-
 πόνου καὶ τύχης χαλεπῆς ἐφήμερον σπέρμα, τί με βιάζεσθε
 λέγειν ἢ ὑμῖν ἄρειον μὴ γινῶναι; μετ' ἀγνοίας γὰρ τῶν
 οἰκειῶν κακῶν ἀλυπότατος ὁ βίος. ἀνθρώποις δὲ πάμπαν 5
 οὐκ ἔστι γενέσθαι τὸ πάντων ἄριστον οὐδὲ μετασχεῖν τῆς
 τοῦ βελτίστου φύσεως· ἄριστον γὰρ πᾶσι καὶ πάσαις τὸ μὴ
 γενέσθαι, τὸ μέντοι μετὰ τοῦτο καὶ τὸ πρῶτον τῶν ἀνθρώπων
 ἀνυστῶν τὸ γενομένους ἀποθανεῖν ὡς τάχιστα. δῆλον οὖν
 ὡς οὔσης κρείττονος τῆς ἐν τῷ τεθνάναι διαγωγῆς ἢ τῆς 10
 ἐν τῷ ζῆν, οὕτως ἀπεφήνατο.“

45.

Io. Philoponus in Ar. de an. I (c. 4 in.) ed. Ven. 1535
 f. E 1^a sup.: μεμψάμενος δ' Ἀριστοτελέης κοινῶς τοὺς περὶ
 ψυχῆς ἅπαντας εἰπόντας ὅτι μηδὲν περὶ τοῦ δεξομένου αὐτὴν
 σώματος διελέχθησαν . . . οἰκειῶς ἀκόλουθον τούτοις περὶ 15
 ψυχῆς δόξαν συνάπτει. εἰς ταῦτο γὰρ τινες ἀποβλέψαντες
 ὅτι οὐχ ὡς ἔτυχε τὸ σῶμα ψυχῆς μετέχει, ἀλλὰ δεῖ τοιαῦδε
 κρᾶσεως, ὥσπερ καὶ ἡ ἁρμονία οὐχ ὡς ἔτυχε τῶν χορδῶν
 ἔχουσῶν γίνεται, ἀλλὰ δεῖ τοσησδε τάσεως, ἐνόμισαν καὶ
 τὴν ψυχὴν ἁρμονίαν εἶναι τοῦ σώματος καὶ πρὸς τοὺς δια- 20
 φόρους τοῦ σώματος ἁρμονίας τὰ διάφορα εἶδη τῶν ψυχῶν
 εἶναι. ταύτην οὖν ἐκτίθεται τὴν δόξαν καὶ διελέγχει. καὶ
 τέως μὲν αὐτὴν τὴν δόξαν μόνην ἐν τούτοις ἱστορεῖ, μετ'
 ὀλίγα δὲ καὶ τοὺς λόγους δι' ὧν εἰς ταύτην ἐκεῖνοι τὴν
 δόξαν ὑπήχθησαν τίθησιν. ἤδη δὲ καὶ ἐν ἄλλοις πρὸς ταύτην 25
 ἀντεῖπεν τὴν δόξαν, λέγω δὴ ἐν τῷ Εὐδήμῳ διαλόγῳ, καὶ
 πρὸ αὐτοῦ ὁ Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνι πέντε τισὶ κέχρηται

2 ἀνακαγχάζοντα Bernays: ἀνακαζόμενος vulgo || 7 γὰρ
 codd.: ἄρα Bernays, cf. Plat. Phaed. 66 || 8 ἀνθρώπων ἀνυστῶν
 Hercher (Reiske): ἄλλων ἀνυστῶν vulgo || 9 τὸ Hercher: δεύ-
 τερον δὲ τὸ vulgo

ἐπιχειρήμασι πρὸς ταύτην ἐνιστάμενος τὴν δόξαν . . . (f. E 1^b;) αὐται μὲν οὖν αἱ πέντε ἐπιχειρήσεις αἱ Πλάτωνος. κέχρηται δὲ καὶ αὐτὸς ὁ Ἀριστοτέλης, ὡς ἤδη εἶπον, ἐν τῷ Εὐδήμῳ τῷ διαλόγῳ δύο ἐπιχειρήσει ταύταις, μᾶ μὲν
 5 οὕτως· τῇ ἁρμονίᾳ, φησίν, ἔστι τι ἐναντίον, ἢ ἀναρ-
 μοστία· τῇ δὲ ψυχῇ οὐδὲν ἐναντίον. οὐκ ἄρα ἢ
 ψυχῇ ἁρμονία ἐστίν. εἶποι δ' ἂν τις πρὸς τοῦτο (ait Alexander) ὅτι τῇ ἁρμονίᾳ ἐναντίον οὐκ ἔστι κυρίως ἐναντίον
 ἀλλὰ στέρησις ἀόριστος· καὶ τῇ ψυχῇ δ' ὡς εἶδει τινὲ οὔση
 10 ἔστι τι ἀντικείμενον ἀόριστον, καὶ ὥσπερ ἐκεῖ φραμὲν τὴν
 τοιάνδε ἁρμονίαν μεταβάλλειν εἰς τὴν ἀναρμοστίαν, οὕτω
 καὶ τὴν τοιάνδε στέρησιν μεταβάλλειν εἰς ψυχὴν. δευτέρᾳ
 δέ· τῇ ἁρμονίᾳ, φησί, τοῦ σώματος ἐναντίον ἐστίν
 ἢ ἀναρμοστία τοῦ σώματος, ἀναρμοστία δὲ τοῦ
 15 ἐμψύχου σώματος νόσος καὶ ἀσθένεια καὶ αἰσχος·
 ὧν τὸ μὲν ἀσυμμετρία τῶν στοιχείων ἢ νόσος, τὸ
 δὲ τῶν ὁμοιομερῶν ἢ ἀσθένεια, τὸ δὲ τῶν ὄργα-
 νικῶν τὸ αἰσχος. εἰ τοίνυν ἢ ἀναρμοστία νόσος
 καὶ ἀσθένεια καὶ αἰσχος, ἢ ἁρμονία ἄρα ὑγεία καὶ
 20 ἰσχυρὸς καὶ κάλλος· ψυχῇ δὲ οὐδὲν ἔστι τούτων οὔτε
 ὑγεία φημί οὔτε ἰσχυρὸς οὔτε κάλλος· ψυχὴν γὰρ
 εἶχε καὶ ὁ Θερασίτης αἰσχιστος ὢν. οὐκ ἄρα ἐστίν
 ἢ ψυχῇ ἁρμονία. καὶ ταῦτα μὲν ἐν ἐκείνοις. ἐνταῦθα δὲ
 τέσσαρσι κέχρηται ἐπιχειρήσεσιν ἀνασκευαστικαῖς τῆς δόξης
 25 ταύτης, ὧν τὸ τρίτον ἐστὶ τὸ εἰρημένον ἐν τῷ Εὐδήμῳ
 δεύτερον . . . (f. E 2^a;) „ἀρμόζει δὲ μᾶλλον καθ' ὑγίαιας
 λέγειν ἁρμονίαν καὶ ὄλως τῶν σωματικῶν ἀρετῶν ἢ κατὰ
 ψυχῆς“· τοῦτο τρίτον ἐπιχείρημα· ἐστὶ δὲ τὸ δεύτερον τῶν
 ἐν τῷ Εὐδήμῳ. ὅτι δὲ ἁρμονία ἢ ὑγεία ἔδειξεν ἐν ἐκείνοις
 30 ἐκ τοῦ ἐναντίου τῆς νόσου. εἶπομεν δὲ ἀνωτέρω τὴν ἀγω-
 γὴν τοῦ συλλογισμοῦ.

Simplicius f. 14^a (ed. Ven. Ald. 1527): ἐν κοινῷ δὲ
 γινομένους λόγους τοὺς συμμέτρως καὶ τοῖς πολλοῖς ἠρωτη-

μένους καλεῖ, αἰνιτιτόμενος μὲν ἴσως καὶ τοὺς ἐν Φαίδωνι, λέγων δὲ καὶ τοὺς ὑπ' αὐτοῦ ἐν τῷ διαλόγῳ τῷ Εὐδήμῳ γραφέντας ἐλεγκτικούς τῆς ἁρμονίας.

Themistius de an. f. 70^a (t. II p. 54, 3 Speng.): καὶ ἄλλη δὲ τις δόξα παραδέδοται περὶ ψυχῆς πιθανὴ μὲν οὐδε- 5 μῆς ἦσσαν τῶν λεγομένων, δεδωκυῖα δὲ εὐθύνας καὶ ἐξητασμένη καὶ ἐν τοῖς κοινοῖς λόγοις καὶ ἐν τοῖς ἰδίῳις. λέγουσι γὰρ τινες αὐτὴν ἁρμονίαν· καὶ γὰρ τὴν ἁρμονίαν κρᾶσιν καὶ σύνθεσιν τῶν ἐναντίων εἶναι καὶ τὸ σῶμα συγκεῖσθαι ἐξ ἐναντίων· τὴν οὖν τάναντία ταῦτα εἰς συμφωνίαν ἄγου- 10 σαν καὶ ἁρμόζουσαν, θερμὰ λέγω καὶ ψυχρὰ καὶ ὑγρὰ καὶ ξηρὰ καὶ σκληρὰ καὶ μαλακὰ καὶ ὅσαι ἄλλαι ἐναντιώσεις τῶν πρώτων σωμάτων, οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ τὴν ψυχὴν, ὥσπερ καὶ ἡ τῶν φθόγγων ἁρμονία τὸ βαρὺ καὶ τὸ ὀξύ συναρμόζει. πιθανότητα μὲν οὖν ὁ λόγος ἔχει, διεληλέγκται 15 δὲ πολλαχῆ καὶ ὑπ' Ἀριστοτέλους καὶ ὑπὸ Πλάτωνος. καὶ γὰρ ὅτι τὸ μὲν πρῶτον τοῦ σώματος, τουτέστιν ἡ ψυχὴ, ἁρμονία δὲ ὕστερον· καὶ ὅτι τὸ μὲν ἄρχει καὶ ἐπιστατεῖ τῷ σώματι καὶ μάχεται πολλάκις, ἁρμονία δὲ οὐ μάχεται τοῖς ἡρμωσμένοις· καὶ ὅτι τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἁρμονία 20 μὲν δέχεται, ψυχὴ δὲ οὐ· καὶ ὡς ἁρμονία μὲν σωζομένη οὐ προσίεται ἀναρμωστίαν, ψυχὴ δὲ κακίαν προσίεται· καὶ ὅτι εἴπερ τοῦ σώματος ἡ ἀναρμωστία νόσος ἐστὶν ἢ αἰσχος ἢ ἀσθένεια, ἡ ἁρμονία τοῦ σώματος κάλλος ἂν εἴη καὶ ὑγίεια καὶ δύναμις ἀλλ' οὐ ψυχὴ, ταῦτα μὲν ἅπαντα εἴρηται 25 ὑπὸ τῶν φιλοσόφων ἐν ἄλλοις· ἃ δὲ νῦν Ἀριστοτέλης φησί, τοιαῦτά ἐστιν . . . ὅτι μὲν οὖν οἱ λέγοντες ἁρμονίαν τὴν ψυχὴν οὔτε ἐγγὺς ἄγαν οὔτε πόρρω τῆς ἀληθείας βάλλειν ἂν δόξειαν, καὶ ἐκ τῶν νῦν εἰρημένων καὶ ἐκ τῶν ἐν 30 ἄλλοις δῆλόν ἐστιν.

Olympiod. vel Procli eclog. schol. in Phaedon. p. 142, 1

16 πολλαχῆ Spengel: πολλαχοῦ ed. Ald.

(ed. Finckh Heilbr. 1847): Ὅτι ὁ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ Εὐδήμῳ οὕτως ἐπιχειρεῖ· τῇ ἁρμονίᾳ ἐναντίον ἐστὶν ἡ ἀναρμωσία, τῇ δὲ ψυχῇ οὐδὲν ἐναντίον· οὐσία γάρ· καὶ τὸ συμπέρασμα δῆλον. ἔτι, εἰ ἀναρμωσία τῶν στοιχείων τοῦ ζώου νόσος, ἡ ἁρμονία εἴη ἂν ὑγίεια ἀλλ' οὐχὶ ψυχῆ. *ib.* p. 142, 8: τὸ τρίτον ταῦτόν τῳ ἐν Εὐδήμῳ δευτέρῳ.

46.

Simplic. in Ar. de an. I. III f. 62^a inf.: ὁ μὲν οὖν Πλάτων καὶ ἐπὶ πάντων εἴωθεν ὁμωνύμως τὰ τε εἶδη καὶ τὰ κατ' αὐτὰ εἰδοποιούμενα προσαγορεύειν. ὁ δὲ Ἀριστο-
 10 τέλης ὅταν μὲν μεριστὸν τὸ εἰδοποιούμενον ᾗ, φυλάττεται τὴν ὁμωνυμίαν διὰ τὴν πολλὴν τοῦ μεριστοῦ πρὸς τὸ εἶδος ἀμεριστον ὄν ἀπόστασιν· τὴν δὲ λογικὴν ψυχὴν ὡς μὴ μόνον ὀριζομένην ἀλλὰ καὶ ὄρον οὔσαν· μεταξὺ γὰρ ὡς τοῦ ἀμε-
 15 ρίστου καὶ μεριστοῦ ἄμφω πως οὔσα, οὕτω καὶ τοῦ ὄρου καὶ τοῦ ὀριζομένου ἀμφοτέρων ἐμφαίνουσα, τὸ μὲν ὡς ἀνελιτομένη, τὸ δὲ διὰ τὴν αἰὲ κατὰ ὄρους μετάβασιν καὶ διὰ τὴν τῶν ἀνελιγμένων πάντων εἰς ἓν συναγωγὴν ὡς παρι-
 20 σουμένη τῳ ὀρίζονται νῶ. καὶ διὰ τοῦτο καὶ ἐν τῷ Εὐδήμῳ τῳ περὶ ψυχῆς αὐτῷ γεγραμμένῳ διαλόγῳ εἰδός τι ἀπο-
 φαίνεται τὴν ψυχὴν εἶναι, καὶ ἐν τούτοις ἐπαινεῖ τοὺς τῶν εἰδῶν δεκτικὴν λέγοντας τὴν ψυχὴν, οὐχ ὅλην ἀλλὰ τὴν νοητικὴν ὡς τῶν ἀληθῶν δευτέρως εἰδῶν γνωστικὴν· τῳ γὰρ τῆς ψυχῆς κρείττονι νῶ τὰ ἀληθῆ εἶδη σύστοιχα.

47.

Plutarchus de musica c. 22: δεδειγμένον δὲ ὅτι ὁ Πλάτων
 25 οὐτ' ἀγνοίᾳ οὐτ' ἀπειρίᾳ τὰ ἄλλα παρητήσατο ἀλλ' ὡς οὐ
 πρέποντα τοιαύτη πολιτεία, δεῖξομεν ἐξῆς ὅτι ἔμπειρος ἁρ-
 μονίας ἦν. ἐν γοῦν τῇ ψυχογονίᾳ τῇ ἐν τῷ Τιμαίῳ . . .

17 ἔν: ὄν ed. || παρισουμένη: -νην ed.

(c. 23:) ὅτι δὲ σεμνὴ ἢ ἄρμονία καὶ θεῖόν τι καὶ μέγα, Ἀριστοτέλης ὁ Πλάτωνος ταυτὶ λέγει „ἡ δὲ ἄρμονία ἐστὶν οὐρανόθεν τὴν φύσιν ἔχουσα θεῖαν καὶ καλὴν καὶ δαιμονίαν· τετραμερῆς δὲ τῇ δυνάμει πεφυκυῖα δύο μεσότητος ἔχει ἀριθμητικὴν τε καὶ ἁρμονικὴν, φαίνεται τε τὰ μέρη αὐτῆς 5 καὶ τὰ μεγέθη καὶ αἱ ὑπεροχαὶ κατ' ἀριθμὸν καὶ ἰσομετρίαν· ἐν γὰρ δυοῖ τετραχόρδοις θυθμίζεται τὰ μέρη“. ταῦτα μὲν τὰ ρητά. συνεστάναι δ' αὐτῆς τὸ σῶμα ἔλεγεν ἐκ μερῶν ἀνομοίων, συμφωνούντων μέντοι πρὸς ἄλληλα. ἀλλὰ μὴν καὶ τὰς μεσότητας αὐτῆς κατὰ τὸν ἀριθμητικὸν λόγον συμ- 10 φωνεῖν. τὸν γὰρ νέατον πρὸς τὸν ὕπατον ἐκ διπλασίου λόγου ἡρμωσμένον τὴν διὰ πασῶν συμφωνίαν ἀποτελεῖν· ἔχει γάρ, ὡς προείπομεν (c. 22), τὸν νέατον δώδεκα μονάδων, τὸν δ' ὕπατον ἕξ. τὴν δὲ παραμέσῃ συμφωνοῦσαν πρὸς ὑπάτην κατ' ἡμιόλιον λόγον ἐννέα μονάδων, τῆς δὲ 15 μέσης ὀκτὼ εἶναι μονάδας ἐλέγομεν. συγκεῖσθαι δὲ διὰ τούτων τῆς μουσικῆς τὰ κυριώτατα διαστήματα συμβαίνει, τό τε διὰ τεσσάρων ὃ ἐστὶ κατὰ τὸν ἐπίτριτον λόγον, καὶ τὸ διὰ πέντε ὃ ἐστὶ κατὰ τὸν ἡμιόλιον λόγον, καὶ τὸ διὰ πασῶν ὃ ἐστὶ κατὰ τὸν διπλάσιον. ἀλλὰ γὰρ καὶ τὸν ἐπ- 20 ὄγδοον σώζεσθαι, ὅς ἐστι κατὰ τὸν τονιαῖον λόγον. ταῖς αὐταῖς δ' ὑπεροχαῖς ὑπερέχειν καὶ ὑπερέχεσθαι τῆς ἁρμονίας τὰ μέρη ὑπὸ τῶν μερῶν καὶ τὰς μεσότητας ὑπὸ τῶν μεσοτήτων κατὰ τε τὴν ἐν ἀριθμοῖς ὑπεροχὴν καὶ κατὰ τὴν γεωμετρικὴν δύναμιν συμβαίνει. ἀποφαίνει γοῦν αὐτὰς Ἀρι- 25 στοτέλης τὰς δυνάμεις ἐχούσας τοιαύτας, τὴν μὲν νεάτην τῆς μέσης τῷ τρίτῳ μέρει τῷ αὐτῆς ὑπερέχουσαν, τὴν δὲ ὑπάτην ὑπὸ τῆς παραμέσης ὑπερεχομένην ὁμοίως, ὡς γίνεσθαι τὰς ὑπεροχὰς τῶν πρὸς τι· τοῖς γὰρ αὐτοῖς μέρεσιν ὑπερέχουσι καὶ ὑπερέχονται. τοῖς γοῦν αὐτοῖς λόγοις οἱ 30 ἄκροι τῆς μέσης καὶ παραμέσης ὑπερέχουσι καὶ ὑπερέχονται,

7 μέρη R. Westphal: μέλη codd.

ἐπιτρίτω καὶ ἡμιόλιω. τοιαύτη δὴ ὑπεροχή ἐστὶν ἡ ἀρμονικῆ. ἡ δὲ τῆς νεάτης ὑπεροχὴ καὶ τῆς μέσης κατ' ἀριθμητικὸν λόγον ἴσῳ μέρει τὰς ὑπεροχὰς ἐμφαίνουσιν· ὡσαύτως καὶ ἡ παραμέση τῆς ὑπάτης. τῆς γὰρ μέσης ἡ παραμέση
 5 κατὰ τὸν ἐπόγδοον λόγον ὑπερέχει, πάλιν ἡ νεάτη τῆς ὑπάτης διπλασία ἐστίν, ἡ δὲ παραμέση τῆς ὑπάτης ἡμιόλιος, ἡ δὲ μέση ἐπίτριτος πρὸς ὑπάτην ἡρμωσται. καὶ τοῖς μὲν μέρεσι καὶ τοῖς πλήθεσι κατ' Ἀριστοτέλην ἡ ἀρμονία οὕτως ἔχουσα πέφυκε. (c. 24:) συνέστηκε δὲ φυσικώτατα ἔκ τε
 10 τῆς ἀπειρου καὶ περαινούσης καὶ ἐκ τῆς ἀρτιοπερίσσου φύσεως καὶ αὐτῆ καὶ τὰ μέρη αὐτῆς πάντα. αὐτὴ μὲν γὰρ ὄλη ἀρτία ἐστὶ τετραμερῆς οὕσα τοῖς ὄροις, τὰ δὲ μέρη αὐτῆς καὶ οἱ λόγοι ἄρτιοι καὶ περισσοὶ καὶ ἀρτιοπέρισσοι· τὴν μὲν γὰρ νεάτην ἔχει ἀρτίαν ἔκ δώδεκα μονάδων, τὴν
 15 δὲ παραμέσην περισσὴν ἔξ ἑννέα μονάδων, τὴν δὲ μέσην ἀρτίαν ἔξ ὀκτώ μονάδων, τὴν δ' ὑπάτην ἀρτιοπέρισσον ἔξ μονάδων οὕσαν. οὕτω δὴ πεφυκυῖα αὐτὴ τε καὶ τὰ μέρη αὐτῆς πρὸς ἀλλήλα ταῖς ὑπεροχαῖς τε καὶ τοῖς λόγοις ὄλη τε ὄλη καὶ τοῖς μέρεσι συμφωνεῖ. (c. 25:) ἀλλὰ μὴν καὶ αἱ
 20 αἰσθήσεις αἱ τοῖς σώμασιν ἐγγιγνόμεναι διὰ τὴν ἀρμονίαν αἱ μὲν οὐράνιαι καὶ θεῖαι οὕσαι, μετὰ θεοῦ τὴν αἰσθησὶν παρεχόμεναι τοῖς ἀνθρώποις, ὄψις τε καὶ ἀκοή, μετὰ φωνῆς καὶ φωτὸς τὴν ἀρμονίαν ἐπιφαίνουσι. καὶ αἱ ἄλλαι δ' αὐταῖς ἀκόλουθοι ἢ αἰσθήσεις καθ' ἀρμονίαν συνεστᾶσι· πάντα γὰρ
 25 καὶ αὐταὶ ἐπιτελοῦσιν οὐκ ἄνευ ἀρμονίας, ἐλάττους μὲν ἐκείνων οὕσαι, οὐκ ἄπο δ' ἐκείνων. ἐκεῖναι γὰρ ἅμα θεοῦ παρουσίᾳ παραγιγνόμεναι τοῖς σώμασι κατὰ λογισμὸν ἰσχυράν τε καὶ καλὴν φύσιν ἔχουσι.

9. ἔκ τε τῆς ἀρτίου καὶ περισσοῦ (ἀρτίας καὶ περισσῆς Volkm.) voluit Burettus || 17 δὴ Thurot: δὲ vulgo || 21 καὶ add. Thurot || 22 Ἀριστόξενος . . . τὴν ὄρασιν καὶ τὴν ἀκοὴν λέγων . . . θειοτέρας . . . τῶν αἰσθήσεων ap. Philodem. de mus. p. 54 Kemke (et ad Phil. Gomperz 1885 p. 34). cf. fr. seq. || 23 αἱ om. vulgo (αἱ δ' ἄλλαι Thurot)

φανερὸν οὖν ἐκ τούτων ὅτι τοῖς παλαιοῖς τῶν Ἑλλήνων εἰκότως μάλιστα πάντων ἐμέλησε πεπαιδεῦσθαι μουσικὴν . . .

48.

Olympiodor. in Phaedon. p. 22 (Finckh): καὶ ὁ μὲν Πρόκλος βούλεται τὰ οὐράνια ὄψιν μόνον καὶ ἀκοὴν ἔχειν, 5 καθάπερ καὶ Ἀριστοτέλης· μόνας γὰρ τῶν αἰσθήσεων ἐκείνας ἔχει τὰς πρὸς τὸ εἶναι συμβαλλομένας, οὐ μὴν τὰς πρὸς τὸ εἶναι, αἱ δὲ ἄλλαι αἰσθήσεις πρὸς τὸ εἶναι συμβάλλονται. καὶ ὁ ποιητὴς δὲ μαρτυρεῖ τούτοις λέγων „ἥλιος, ὃς πάντ' ἐφορᾷς καὶ πάντ' ἐπακούεις“, ὡς ἂν ὄψιν μόνην 10 καὶ ἀκοὴν αὐτῶν ἔχόντων· καὶ ὅτι αὐταὶ μάλιστα αἱ αἰσθήσεις ἐν τῷ ἐνεργεῖν μᾶλλον γινώσκουσιν ἢπερ ἐν τῷ πάσχειν καὶ οἰκειότεραι αὐταὶ αὐτοῖς ὡς ἀναλλοιώτοις. ὁ δὲ γε Δαμάσκιος καὶ τὰς ἄλλας αἰσθήσεις βούλεται αὐτὰ ἔχειν.

V. ΠΕΡΙ ΕΤΧΗΣ.

15

49.

Simplicius in Ar. II de caelo p. 218, 20 (Karsten): ὅτι γὰρ ἐννοεῖ τι καὶ ὑπὲρ τὸν νοῦν καὶ τὴν οὐσίαν ὁ Ἀριστοτέλης, δῆλός ἐστι πρὸς τοῖς πέρασι τοῦ περὶ εὐχῆς βιβλίου σαφῶς εἰπὼν ὅτι ὁ θεὸς ἢ νοῦς ἐστὶν ἢ ἐπέκεινά 20 τι τοῦ νοῦ.

6 Ἀρ.: de hac quaestione inter Platonicos et Peripateticos celebri Steph. in Ar. III de an. f. S 4^{a-b} || 9 ὁ ποιητὴς (ad quem II. γ, 277 Ar. cit. in Schol.) cf. Procl. in Crat. p. 40 Boiss. Schol. in Hes. opp. 9

VI. ΠΡΟΤΡΕΠΤΙΚΟΣ.

Vita Salonini Gallieni c. 2 (Script. hist. Aug. ed. Jordan et Eyssenhardt II p. 88, 6): *nec ignota esse arbitror quae dixit M. Tullius in Hortensio, quem ad exemplum protreptici scripsit.*
 5 (. . . *an philosophandum sit, in Hortensio disputatur.* Mart. Cap. 5, 441). cf. Nonius (p. 258 M.) s. *contendere, intendere.* M. Tullius in *Hortensio: magna etiam animi contentio adhibenda est explicando Aristotelem si legis.*

De Iamblichō in ipsius quoque protreptico dialogos partim
 10 peripateticos excerptente (c. 6—12) vid. Jo. Bywater: *Journal of philology* II, 55—61 (R. Hirzel: *Hermes* X, 83—95).

50.

Io. Stob. floril. 95, 21: ἐκ τῶν Τέλητος ἐπιτομῆς.

. . . Ζήνων ἔφη Κράττητα ἀναγινώσκειν ἐν σκυτεῖρα
 καθήμενον τὸν Ἀριστοτέλους προτρεπτικόν, ὃν ἔγραψε
 15 πρὸς Θεμισώνα τὸν Κυπρίων βασιλέα λέγων ὅτι οὐδενὶ
 πλείω ἀγαθὰ ὑπάρχει πρὸς τὸ φιλοσοφῆσαι· πλοῦτόν τε γὰρ
 πλείστον αὐτὸν ἔχειν ὥστε δαπανᾶν εἰς ταῦτα, ἔτι δὲ δόξαν
 ὑπάρχειν αὐτῷ. ἀναγινώσκοντος δὲ αὐτοῦ τὸν σκυτεῖρα ἔφη
 προσέχειν ἅμα ῥάπτοντα καὶ τὸν Κράττητα εἰπεῖν· ἐγὼ μοι
 20 δοκῶ, ὦ Φιλίσκε, γράψειν πρὸς σὲ προτρεπτικόν· πλείω γὰρ
 ὄρω σοι ὑπάρχοντα πρὸς τὸ φιλοσοφῆσαι ὧν ἔγραψεν Ἀρι-
 στοτέλης.

51.

Alex. Aphrod. in Ar. top. (Ven. Ald. 1513) p. 80
 (p. 266, 15 Br.): ἔστι δὲ ἐφ' ὧν καὶ πάντα τὰ σημαίνον-
 25 μενα λαμβάνοντας ἔστιν ἐπὶ πάντων αὐτῶν ἀνασκευάζειν τὸ
 κείμενον· οἷον εἰ λέγοι τις ὅτι μὴ χρῆ φιλοσοφεῖν, ἐπεὶ
 φιλοσοφεῖν λέγεται καὶ τὸ ζητεῖν αὐτὸ τοῦτο εἴτε χρῆ φιλο-

8 *Aristotelem* (cod. Par. ant. c. ed. Ald.): *Aristotele* vulgo
 (v. ed. Quicherat p. 287) || 12 *ἐπιτομή* codd., ut 97, 31 ubi *ἐπι-
 τομῆ* ed. Tr. (scil. Theodori: A. P. p. 70) || 20 *γράφειν* vulgo,
 corr. Pflugk || *εἰς σὲ* vulgo corr. Cobet || 25 *λαμβάνοντες* edd.

σοφείν εἴτε καὶ μὴ, ὡς εἶπεν αὐτὸς ἐν τῷ προτρεπτικῷ, ἀλλὰ καὶ τὸ τὴν φιλόσοφον θεωρίαν μετιέναι, ἑκάτερον αὐτῶν δειξάντες οἰκείον τῷ ἀνθρώπῳ πανταχόθεν ἀναιρήσομεν τὸ τιθέμενον. ἐπὶ μὲν οὖν τούτων κατ' ἄμφω ἐνδέχεται δεικνύσθαι τὸ προκειμένον, ἐπὶ δὲ τῶν πρώτων παραδειγμάτων οὐκ ἐπὶ πάντων ἀλλ' ἢ δι' ἑκατέρου ἢ ἕκ τινων.

Anon. schol. in Arist. I analyt. pr. cod. Par. 2064 f. 263^a (περὶ τῶν εἰδῶν πάντων τοῦ συλλογισμοῦ) . . . τοιοῦτος δὲ (παρασυννημμένος) καὶ ὁ Ἀριστοτέλους λόγος ἐν τῷ προτρεπτικῷ· εἴτε φιλοσοφητέον εἴτε μὴ φιλοσοφητέον, φιλοσοφητέον. ἀλλὰ μὴν ἢ φιλοσοφητέον ἢ οὐ φιλοσοφητέον· πάντως ἄρα φιλοσοφητέον.

Olympiodor. in Alcib. (ed. Creuzer 1821) p. 144: καὶ Ἀρ. μὲν ἐν τῷ προτρεπτικῷ ἔλεγεν ὅτι εἴτε φ. φ. εἴτε μὴ φ. φ., πάντως δὲ φιλοσοφητέον.

Elias (proleg. philos. prax. 2) in Porphy. is. (p. 7, 13 Br: = Cramer A. P. IV, 391): ἢ καὶ ὡς φησὶν Ἀριστοτέλης ἐν τῷ προτρεπτικῷ ἐπιγεγραμμένῳ, ἐν ᾧ προτρέπει τοὺς νέους πρὸς φιλοσοφίαν. φησὶ γὰρ οὕτως· εἰ μὲν φιλοσοφητέον φιλοσοφητέον καὶ εἰ μὴ φιλοσοφητέον φιλοσοφητέον· πάντως ἄρα φιλοσοφητέον. τουτέστιν εἰ μὲν γὰρ ἔστι, πάντως ὀφείλομεν φιλοσοφεῖν οὕσης αὐτῆς· εἰ δὲ μὴ ἔστι, καὶ οὕτως ὀφείλομεν ζητεῖν πῶς οὐκ ἔστι φιλοσοφία, ζητοῦντες δὲ φιλοσοφοῦμεν, ἐπειδὴ τὸ ζητεῖν αἰτία τῆς φιλοσοφίας ἐστίν.

David (proleg. philosoph. prax. 4) in Porphy. is. (p. 13, 2 Br.): καὶ ὁ Ἀριστοτέλης δὲ ἔν τινι προτρεπτικῷ αὐτοῦ συγγράμματι, ἐν ᾧ προτρέπεται τοὺς νέους ἐπὶ φιλοσοφίαν, λέγει ὅτι εἴτε μὴ φιλοσοφητέον φιλοσοφητέον, εἴτε φιλοσοφητέον φιλοσοφητέον, πάντως δὲ φιλοσοφητέον. τουτέστιν ὅτι εἴτε λέγει τις μὴ εἶναι φιλοσοφίαν,

ἀποδείξεισι κέχρηται δι' ὧν ἀναιρεῖ τὴν φιλοσοφίαν, εἰ δὲ ἀποδείξεισι κέχρηται δηλονότι φιλοσοφεῖ· μήτηρ γὰρ τῶν ἀποδείξεων ἢ φιλοσοφία. εἴτε λέγει εἶναι φιλοσοφίαν, πάλιν φιλοσοφεῖ· ἀποδείξεισι γὰρ κέχρηται δι' ὧν δείκνυσιν οὐσαν

5 αὐτήν. πάντως οὖν φιλοσοφεῖ καὶ ὁ ἀναιρῶν αὐτήν καὶ ὁ μὴ ἀναιρῶν· ἐκάτερος γὰρ αὐτῶν ἀποδείξεισι κέχρηται δι' ὧν πιστοῦται τὰ λεγόμενα· εἰ δὲ ἀποδείξεισι κέχρηται, δηλονότι φιλοσοφεῖ· μήτηρ γὰρ τῶν ἀποδείξεων ἢ φιλοσοφία.

Lactant. inst. div. 3, 16: *Ciceronis Hortensius contra*
 10 *philosophiam disserens circumvenitur arguta conclusione, quod cum diceret philosophandum non esse, nihilo minus philosophari videbatur, quoniam philosophi esset quid in vita faciendum vel non faciendum sit disputare.*

52.

Iamblichus (comm. Pyth. III) de comm. math. disc.
 15 c. 26 (p. 216 Vill.): γεγόνασι δὲ τινες οἱ μὲν παλαιοὶ οἱ δὲ νέοι, οἵτινες τὴν ἐναντίαν δόξαν περὶ τῶν μαθημάτων ἐξενηνόχασι ψέγοντες αὐτὰ ὡς παντελῶς ἄχρηστα καὶ πρὸς τὸν ἀνθρώπινον βίον οὐδὲν συμβαλλόμενα. ἔνιοι δὲ οὕτως ἐπιχειροῦσιν· εἰ ἄχρεῖον αὐτῶν τὸ τέλος διόπερ αὐτὰ

20 μανθάνειν φασὶ δεῖν οἱ φιλόσοφοι, πολὺ πρότερον ἀνάγκη μάταιον εἶναι τὴν περὶ ταῦτα σπουδήν. περὶ δὲ τοῦ τέλους σχεδὸν ὁμολογοῦσι πάντες οἱ δοκοῦντες περὶ αὐτὴν μάλιστα ἠκριβωκένας. φασὶ γὰρ οἱ μὲν εἶναι τὴν τῶν ἀδίκων καὶ

16 περὶ τῶν μαθημάτων dixit Iambl. pro περὶ τῆς φιλοσοφίας (cf. infra v. 22) || 17 ψέγοντες: cf. Cic. de fin. 1, 1, 2 *philosophiae . . . vituperatoribus satis responsum est eo libro . . . cum esset accusata et vituperata ab Hortensio* (Hort. fr. 2. 3 Müll.). || 18 ex communi fonte Proclus in Eucl. p. 25, 15 Friedlein: ἤδη δὲ τινες τῶν ἀντιλογικῶν ἐπιχειροῦσι καθαιρεῖν τὴν ἀξίαν τῆς ἐπιστήμης ταύτης . . . οἱ δὲ χρησιμωτέρας τὰς τῶν αἰσθητῶν ἐμπειρίας ἀποφαίνονται τῶν ἐν αὐτῇ καθόλου θεωρουμένων (25, 18—26, 9. cf. Xen. comm. 4, 7) . . . || 22 αὐτὴν sc. τὴν φιλοσοφίαν

δικαίων καὶ κακῶν καὶ ἀγαθῶν ἐπιστήμην, ὁμοίαν οὖσαν γεωμετρίᾳ καὶ ταῖς ἄλλαις ταῖς τοιαύταις, οἱ δὲ τὴν περὶ φύσεώς τε καὶ τῆς τοιαύτης ἀληθείας φρόνησιν οἶαν οἷ τε περὶ Ἀναξαγόραν καὶ Παρμενίδην εἰσηγήσαντο. δεῖ δὴ μὴ ληληθῆναι τὸν μέλλοντα περὶ τούτων ἐξετάζειν ὅτι πάντα τὰ ἀγαθὰ καὶ τὰ πρὸς τὸν βίον ὠφέλιμα τοῖς ἀνθρώποις ἐν τῷ χρῆσθαι καὶ πράττειν ἐστὶν ἀλλ' οὐκ ἐν τῷ γινώσκειν μόνον· οὔτε γὰρ ὑγιαίνομεν τῷ γνωρίζειν τὰ ποιητικὰ τῆς ὑγείας ἀλλὰ τῷ προφέρεσθαι τοῖς σώμασιν οὔτε πλουτοῦμεν τῷ γινώσκειν πλοῦτον ἀλλὰ τῷ κεκτῆσθαι πολλήν οὐσίαν, οὐδὲ τὸ πάντων μέγιστον εὖ ζῶμεν τῷ γινώσκειν ἅττα τῶν ὄντων ἀλλὰ τῷ πράττειν εὖ· τὸ γὰρ εὐδαιμονεῖν ἀληθῶς τοῦτ' ἔστιν. ὥστε προσήκει καὶ τὴν φιλοσοφίαν εἶπερ ἐστὶν ὠφέλιμος ἦτοι πράξις εἶναι τῶν ἀγαθῶν ἢ χρησιμον εἰς τὰς τοιαύτας πράξεις. ὅτι μὲν οὖν οὐκ ἔστιν οὐθ' αὕτη πραγμάτων ἐργασία οὐτ' ἄλλη τῶν προειρημένων ἐπισημῶν οὐδεμίᾳ, φανερόν ἐστι πᾶσιν. ὅτι δ' οὐδ' ἐστὶ χρησιμος εἰς τὰς πράξεις, ἐκεῖθεν ἂν τις καταμάθοι. μέγιστον γὰρ ἔχομεν παράδειγμα τὰς ὁμοίας ἐπιστήμας αὐτῇ καὶ τὰς ὑποκειμένας δόξας. ὧν γὰρ εἰσιν οἱ γεωμέτραι δι' ἀποδείξεως θεωρητικοί, τούτων οὐδενὸς ὀρῶμεν αὐτοὺς ὄντας πρακτικούς, ἀλλὰ καὶ διελεῖν χωρίον καὶ τὰ ἄλλα πάντα πάθη τῶν μεγεθῶν καὶ τῶν τόπων οἱ μὲν γεωδαῖται δύνανται δι' ἐμπειρίαν, οἱ δὲ περὶ τὰ μαθήματα καὶ τοὺς τούτων λόγους ἴσασι μὲν ὡς δεῖ πράττειν, οὐ δύνανται δὲ πράττειν. ὁμοίως δ' ἔχει καὶ περὶ μουσικὴν καὶ τὰς ἄλλας ἐπιστήμας ὅσαις διήρηται τό τε τῆς γνώσεως καὶ τὸ τῆς ἐμπειρίας χωρὶς. οἱ μὲν γὰρ τὰς ἀποδείξεις καὶ τοὺς συλλογισμοὺς διωρισμένοι περὶ συμφωνίας καὶ τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων, ὥσπερ οἱ κατὰ φιλοσοφίαν, σκοπεῖν εἰώθασιν, οὐδενὸς δὲ κοινωνοῦσι τῶν ἔργων, ἀλλὰ κἂν τυγχάνωσιν αὐτῶν δυνά-

19 ἐπιστήμας cod. Ciz.: om. Vill.

μενοί τι χειρουργεῖν, ὅταν μάθωσι τὰς ἀποδείξεις ὡσπερ ἐπίτηδες εὐθύς αὐτὰ χεῖρον ποιοῦσιν. οἱ δὲ τοὺς μὲν λόγους ἀγνοοῦντες, γεγυμνασμένοι δὲ καὶ δοξάζοντες ὀρθῶς ὄλω καὶ παντὶ διαφέρουσι πρὸς τὰς χρείας. ὡσαύτως δὲ καὶ περὶ
 5 τῶν κατὰ τὴν ἀστρολογίαν, οἷον ἡλίου καὶ σελήνης πέρι καὶ τῶν ἄλλων ἀστέρων, οἱ μὲν τὰς αἰτίας καὶ τοὺς λόγους μεμελετηκότες οὐδὲν τῶν χρησίμων τοῖς ἀνθρώποις ἴσασι, οἱ δὲ τὰς ὑπὸ τούτων ναυτικὰς καλουμένας ἐπιστήμας ἔχοντες χειμῶνας καὶ πνεύματα καὶ πολλὰ τῶν γιγνομένων
 10 δύνανται προλέγειν ἡμῖν. ὥστε πρὸς τὰς πράξεις ἀχρεῖοι παντελῶς ἔσονται αἱ τοιαῦται ἐπιστήμαι, εἰ δὲ τῶν πράξεων τῶν ὀρθῶν ἀπολείπονται, τῶν μεγίστων ἀγαθῶν ἀπολείπεται ἢ φιλομάθεια.

πρὸς δὴ ταῦτα ἀντιλέγοντες εἶναι τε φαμεν ἐπιστήμας
 15 τῶν μαθημάτων καὶ ταύτας δυνατὰς εἰς τὸ μεταλαβεῖν.

Iamblich. (comm. Pyth. II) protr. c. 6 (codd. = ed. c. 7 p. 104 Kiessl.) ὅτι μὲν οὖν τὰς περὶ τῶν δικαίων καὶ τῶν συμφερόντων, ἔτι δὲ περὶ φύσεώς τε καὶ τῆς ἄλλης ἀληθείας ἐπιστήμας δυνατοὶ λαβεῖν ἐσμέν, ῥᾷδιον ἐπιδειξαι.
 20 ἀεὶ γὰρ γνωριμώτερα τὰ πρότερα τῶν ὑστέρων καὶ τὰ βελτίω τὴν φύσιν τῶν χειρόνων. τῶν γὰρ ὠρισμένων καὶ τεταγμένων ἐπιστήμη μᾶλλον ἔστιν, ἔτι δὲ τῶν αἰτίων ἢ τῶν ἀποβαινόντων. ἔστι δὲ ὠρισμένα καὶ τεταγμένα τὰγαθὰ τῶν κακῶν μᾶλλον, ὡσπερ ἄνθρωπος ἐπιεικῆς ἀνθρώπου φαύλου· τὴν
 25 αὐτὴν γὰρ ἔχειν ἀναγκαῖον αὐτὰ πρὸς ἄλληλα διαφοράν. αἰτία τε μᾶλλον τὰ πρότερα τῶν ὑστέρων· ἐκείνων γὰρ ἀναιρουμένων ἀναιρεῖται τὰ τὴν οὐσίαν ἐξ ἐκείνων ἔχοντα,

2 cf. Procl. p. 26, 6—9. || 14 cf. Procl. p. 26, 10 πρὸς δὴ τοὺς ταῦτα λέγοντας ἀπαντησόμεθα . . . (29, 12) τοσαῦτα καὶ πρὸς τοὺς εἰρησθῶ τοὺς τὴν μαθηματικὴν ἀτιμάζοντας ἐπιστήμην (Iamblich. 219, 9 διὰ δὴ τούτων οὐ μόνον ψευδεῖς οἱ ἐναντίοι λόγοι πεφῆρασι . . .) || 20 ἀεὶ γὰρ . . . eadem repetit Iamblich. etiam in l. III p. 217 ubi supra (post μεταλαβεῖν)

μήκη μὲν ἀριθμῶν, ἐπίπεδα δὲ μηκῶν, στερεὰ δὲ ἐπιπέδων. ὥστε εἴπερ ψυχὴ μὲν σώματος ἄμεινον, ἀρχικώτερον γὰρ τὴν φύσιν ἐστί, περὶ δὲ σῶμα τέχνη καὶ φρονήσεις εἰσὶν ἰατρικὴ τε καὶ γυμναστικὴ, ταύτας γὰρ ἡμεῖς ἐπιστήμας τίθεμεν καὶ κεκτῆσθαι τινὰς αὐτάς φαμεν, δῆλον ὅτι καὶ 5 περὶ ψυχὴν καὶ τὰς ψυχῆς ἀρετὰς ἔστι τις ἐπιμέλεια καὶ τέχνη καὶ δυνατοὶ λαβεῖν αὐτὴν ἔσμεν, εἴπερ γε καὶ τῶν μετ' ἀγνοίας πλείονος καὶ γινῶναι χαλεπωτέρων. ὁμοίως δὲ καὶ τῶν περὶ φύσεως· πολλὴ γὰρ πρότερον ἀναγκαῖον τῶν αἰτίων καὶ τῶν στοιχείων εἶναι φρόνησιν ἢ τῶν ὑστέρων, 10 οὐ γὰρ ταῦτα τῶν ἄκρων οὐδ' ἐκ τούτων τὰ πρῶτα πέφυκεν ἀλλ' ἐξ ἐκείνων καὶ δι' ἐκείνων τᾶλλα γίνεσθαι καὶ συνίσταται φανερώς. εἴτε γὰρ πῦρ εἴτ' ἀήρ εἴτ' ἀριθμὸς εἴτ' ἄλλα τινὲς φύσεις αἰτίαι καὶ πρῶται τῶν ἄλλων, ἀδύνατον τῶν ἄλλων τι γιννώσκειν ἐκείνας ἀγνοοῦντας. πῶς γὰρ ἂν 15 τις ἢ λόγον γνωρίζοι συλλαβὰς ἀγνοῶν ἢ ταύτας ἐπίσταιτο μηδὲν τῶν στοιχείων εἰδώς;

ὅτι μὲν οὖν τῆς ἀληθείας καὶ τῆς περὶ ψυχὴν ἀρετῆς ἔστιν ἐπιστήμη καὶ διότι δυνατοὶ λαβεῖν αὐτάς ἔσμεν, ταῦτα ἡμῖν εἰρησῆθω περὶ αὐτῶν. ὅτι δὲ μέγιστόν ἐστι τῶν ἀγαθῶν καὶ πάντων ὠφελιμώτατον τῶν ἄλλων, ἐκ τῶνδε δῆλον. πάντες γὰρ ὁμολογοῦμεν ὅτι δεῖ μὲν τὸν σπουδαιότατον ἀρχειν καὶ τὸν τὴν φύσιν κράτιστον, τὸν δὲ νόμον ἀρχοντα καὶ κύριον εἶναι μόνον· οὗτος δὲ φρόνησίς τις καὶ λόγος ἀπὸ φρονήσεώς ἐστιν. ἔτι δὲ τίς ἡμῖν κανὼν ἢ τίς ὕψος ἀκρι- 25 βέστερος τῶν ἀγαθῶν πλην ὁ φρόνιμος; ὅσα γὰρ ἂν οὗτος ἔλοιτο κατὰ τὴν ἐπιστήμην αἰρούμενος, ταῦτ' ἐστὶν ἀγαθὰ, καὶ κακὰ δὲ τὰ ἐναντία τούτοις. ἐπεὶ δὲ πάντες αἰροῦνται

1 post ἐπιπέδων male hic intrusa leguntur verba στοιχεῖα δὲ τῶν ὀνομαζομένων συλλαβῶν || 6 ψυχῆς Laur.: ψυχικὰς v || 11 cf. Iambl. l. III p. 218, 1 sqq. || 20 cf. Iambl. l. III p. 218, 3—14 (Procl. in Eucl. p. 27, 27 sqq.) || 25 ὁ σπουδαῖος κανὼν καὶ μέτρον Ar. p. 1113, 33. cf. (Eud.) p. 1240, 10

μάλιστα τὰ κατὰ τὰς οἰκείας ἕξεις, τὸ μὲν γὰρ δικαίως ζῆν
 ὁ δίκαιος, τὸ δὲ κατὰ τὴν ἀνδρείαν ὁ τὴν ἀνδρείαν ἔχων,
 ὁ δὲ σώφρων τὸ σωφρονεῖν, ὁμοίως δῆλον ὅτι καὶ τὸ
 φρονεῖν ὁ φρόνιμος αἰρήσεται πάντων μάλιστα· τοῦτο
 5 γὰρ ἔργον ταύτης τῆς δυνάμεως. ὥστε φανερόν ὅτι κατὰ
 τὴν κυριωτάτην κρίσιν κράτιστόν ἐστι τῶν ἀγαθῶν ἢ φρο-
 νησις. οὐ δὴ δεῖ φεύγειν φιλοσοφίαν, εἴπερ ἐστὶν ἢ μὲν
 φιλοσοφία καθάπερ οἰόμεθα κτησίς τε καὶ χρῆσις σοφίας,
 ἢ δὲ σοφία τῶν μεγίστων ἀγαθῶν, οὐ δὲ δεῖ χρημάτων
 10 μὲν ἔνεκα πλεῖν ἐφ' Ἑρακλέους στήλας καὶ πολλάκις κιν-
 δυνεύειν, διὰ δὲ φρόνησιν μηδὲν πονεῖν μηδὲ δαπανᾶν.
 ἢ μὴν ἀνδραποδῶδές γε τοῦ ζῆν ἀλλὰ μὴ τοῦ ζῆν εὖ
 γλίχασθαι, καὶ ταῖς τῶν πολλῶν αὐτὸν ἀκολουθεῖν δόξαις
 ἀλλὰ μὴ τοὺς πολλοὺς ἀξιοῦν ταῖς αὐτοῦ, καὶ τὰ μὲν χρή-
 15 ματα ζητεῖν τῶν δὲ καλῶν μηδεμίαν ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι τὸ
 παράπαν.

καὶ περὶ μὲν ὠφελείας καὶ μεγέθους τοῦ πράγματος
 ἱκανῶς ἀποδεδειχθαι νομίζω. διότι δὲ πολλῶ ῥάσθη τῶν
 ἄλλων ἀγαθῶν ἢ κτησις αὐτῆς, ἐκ τῶνδε πεισθελή τις ἄν.
 20 τὸ γὰρ μήτε μισθοῦ παρὰ Proclus in Eucl. p. 28, 13
 τῶν ἀνθρώπων γινομένου τοῖς Friedl. δηλοῖ δὲ τὸ δι' ἑαυτὴν
 φιλοσοφοῦσι, δι' ὃν συντόμως εἶναι τοῖς μειουσίαις αἰρετήν
 οὕτως ἄν διαπονήσειαν, πολὺ (τὴν μαθ. ἐπιστήμην), ὃ καὶ
 τε προεμένους εἰς τὰς ἄλλας Ἀριστοτέλης πού φησιν, τὸ
 25 τέχνας ὅμως ἐξ ὀλίγου χρόνου μηδενοῦ μισθοῦ προκειμένου
 θέοντας παρεληλυθέναι ταῖς τοῖς ζητοῦσιν ὅμως ἐν ὀλίγῳ
 ἀκριβείαις, σημειῶν μοι δοκεῖ χρόνῳ τσσαύτην ἐπίδοσιν τὴν
 τῆς περὶ τὴν φιλοσοφίαν τῶν μαθημάτων θεωρίαν

4 πάντως cod. Par. || 10 μὲν Laur.: om. v || 12 cf. ἀνδρά-
 ποδον Eud. p. 1215^b34 || τοῦ ζῆν γλίχασθαι: cf. Ar. p. 1278^b29 ||
 14 ἀξιοῦν ταῖς αὐτοῦ Par.: ἀξιοῦντες αὐτοῦ Laur. etc. || 17 cf.
 Iambl. l. III p. 218, 14—27 (= Procl. in Eucl. p. 28, 13—22) ||
 20 γὰρ μήτε Laur. (ut Iambl. l. III): γὰρ τε Par. Ciz. etc.

εἶναι ἡραστῶν. ἔτι δὲ τὸ λαβεῖν, ἔτι δὲ τὸ πάντας πάντας φιλοχωρεῖν αὐτῇ καὶ αὐτῇ φιλοχωρεῖν καὶ βούλεσθαι σχολάζειν ἀφεμένους τῶν ἄλλων ἀπάντων, οὐ μικρὸν τεκμήριον ὅτι μεθ' αὐτῆς ὠφελείας, ὥστε οἱ γε πονεῖν γὰρ οὐδεὶς ἐθέλει πολὺν χρόνον. πρὸς δὲ τούτοις ἡ χρῆσις πλείστον διαφέρει πάντων· οὐδὲ γὰρ δέονται πρὸς τὴν ἐργασίαν ὀργάνων οὐδὲ τόπων, ἀλλ' ὅπη τις ἂν θῆ τῆς οἰκουμένης τὴν διάνοιαν ὁμοίως πανταχόθεν ὥσπερ παρούσης ἀπτεται τῆς ἀληθείας.

οὐκοῦν ἀποδέδεικται καὶ ὅτι δυνατὸν καὶ διότι μέγιστον τῶν ἀγαθῶν καὶ κήσασθαι ῥάδιον ἢ φιλοσοφία, ὥστε πάντων ἕνεκα προθύμως αὐτῆς ἀντιλαμβάνεσθαι ἄξιον.

53.

Cicero Tusc. disp. 3, 28, 69: *itaque Aristoteles veteres philosophos accusans qui existimavissent philosophiam suis ingenii esse perfectam, ait eos aut stultissimos aut gloriosissimos fuisse, sed se videre quod paucis annis magna accessio facta esset, brevi tempore philosophiam plane absolutam fore.*

Iamblichus (comm. Pyth. I. III) p. 218, 27 Vill. (post quae supra adscripsi ad fr. 52 . . . ἀποδέδεικται.): νεώτατον οὖν ὁμολογουμένως ἐστὶ τῶν ἐπιτηδευμάτων ἢ περὶ τὴν ἀλήθειαν ἀκριβολογία. μετὰ γὰρ τὴν φθορὰν καὶ τὸν

2 αὐτῆς scripsi: ἐν αὐτῇ (Procl.) = ἐπ' αὐτῇ (Iambl.) codd. cf. (Ps.-)Philo p. 498 M. || 6 προεδρεία cod. Par. et Mon. (προσεδρεία Ciz): προσεδρεία Iambl. III (cf. ib. p. 214, 14 προσεδρίαν) || 14 cf. Iambl. III p. 218, 26 καὶ γὰρ ὅτι δυνατὸν καὶ διότι μέγιστον . . . ἀποδέδεικται.

κατακλυσμὸν τὰ περὶ τὴν τροφήν καὶ τὸ ζῆν πρῶτον
 ἠναγκάζοντο φιλοσοφεῖν, εὐπορώτεροι δὲ γενομένοι τὰς πρὸς
 ἡδονὴν ἐξειργάσαντο τέχνας, οἷον μουσικὴν καὶ τὰς τοιαύτας,
 πλεονάσαντες δὲ τῶν ἀναγκαίων οὕτως ἐπεχείρησαν φιλοσοφεῖν.
 5 τοσοῦτον δὲ νῦν προεληλύθασιν ἐκ μικρῶν ἀφορμῶν
 ἐν ἐλαχίστῳ χρόνῳ ζητοῦντες οἷ τε περὶ τὴν γεωμετρίαν καὶ
 τοὺς λόγους καὶ τὰς ἄλλας παιδείας, ὅσον οὐδὲν ἕτερον
 γένος ἐν οὐδεμιᾷ τῶν τεχνῶν. καίτοι καὶ τὰς μὲν ἄλλας
 πάντες συνεξορμῶσι τιμῶντες κοινῇ καὶ τοὺς μισθοὺς τοῖς
 10 ἔχουσι διδόντες, τοὺς δὲ ταῦτα πραγματευομένους οὐ μόνον
 οὐ προτρέπομεν ἀλλὰ καὶ διακωλύομεν πολλάκις, ἀλλ' ὅμως
 ἐπιδίδωσι πλεῖον, διότι τῇ φύσει ἐστὶ πρεσβύτατα· τὸ γὰρ
 τῇ γενέσει ὕστερον οὐσίᾳ καὶ τελειότητι προηγείται.

54.

Chalcidius in Tim. c. 208 (ed. Ioh. Wrobel. Lips. 1876
 15 p. 247 cf. Ar. p. 247^b 18): . . . *in quo etiam Aristoteles*
consentit dicens initio pueros etiamnum lactentis aetatis
omnes quidem viros putare patres, omnes autem feminas
matres, aetatis tamen accessu discernere, et non nunquam
in discretionem falli, saepe etiam falsis captos imaginibus
 20 *porrigere ad imaginem manus . . . summa dementia est cum*
quis non solum ignoret, sed id ipsum quod ignoret nesciat
proptereaque falsis consentiat imaginibus quaecumque vera sunt
falsa esse praesumat: ut cum malitiam quidem prodesse,
virtutem vero obesse perniciemque adferre arbitrantur . . .
 25 *hos Aristoteles senes pueros vocat, quod mens eorum a mente*
puerili minime differat.

4 cf. Procl. in Eucl. p. 29, 1 καὶ γὰρ ὅλως πανσάμενοι τῆς
 περὶ τὰ ἀναγκαῖα φροντίδος οἱ ἄνθρωποι περὶ τὴν ζήτησιν ἐτρέ-
 ποντο τῶν μαθημάτων· πρῶτα μὲν γὰρ τὰ σύντροφα καὶ ὁμοφυῆ
 τῇ γενέσει περισπούδασά ἐστι etc. (= Iambl. III p. 218, 41 sqq.) ||
 12 πλεῖστον cod. Ciz. (et Bodl. sec. Bywater.) || 25 sc. παιδ(ι)ο-
 γέροντας

55.

Iamblichus (comm. Pyth. II) protrept. c. 8 (p. 126 Kiessling): οὐ χειρὸν δ' ἔτι καὶ ἀπὸ τῶν κοινῶν ἐννοιῶν ὑπομνήσαι τὸ προκειμένον, ἀπὸ τῶν ἐναργῶς πᾶσι φαινομένων.

παντὶ δὴ οὖν τοῦτο γε πρόδηλον ὡς οὐδεὶς ἂν ἔλοιτο ζῆν ἔχων τὴν μεγίστην ἀπ' ἀνθρώπων οὐσίαν καὶ δύναμιν, 5 ἐξεσθηκῶς μέντοι τοῦ φρονεῖν καὶ μαινόμενος, οὐδ' εἰ μέλλοι τὰς νεανικωτάτας ἡδονὰς ζῶειν χαίρων, ὥσπερ ἔνιοι τῶν παραφρονοῦντων διάγουσιν. οὐκοῦν ἀφροσύνην, ὡς ἔοικε, μάλιστα πάντες φεύγουσιν. ἐναντίον δὲ φρόνησις ἀφροσύνη. τῶν δ' ἐναντίων ἐκάτερον τὸ μὲν φευκτὸν ἔστι τὸ 10 δὲ αἰρετόν. ὥσπερ οὖν τὸ κάμνειν φευκτόν, οὕτως αἰρετόν ἡμῖν τὸ ὑγιαίνειν. φρόνησις οὖν, ὡς ἔοικε, καὶ κατὰ τοῦτον τὸν λόγον φαίνεται τὸ πάντων αἰρετώτατον οὐδ' ἕτερόν τι τῶν συμβαινόντων, ὡς μαρτυροῦσιν αἱ κοιναὶ ἐννοιαί. εἰ γὰρ καὶ πάντα τις ἔχοι, διεφθαρμένος δ' εἴη 15 καὶ νοσῶν τῷ φρονοῦντι, οὐχ αἰρετός ὁ βίος. οὐδὲν γὰρ ὄφελος οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν. ὥστε πάντες καθ' ὅσον αἰσθάνονται καὶ γεύεσθαι δύνανται τούτου τοῦ πράγματος τοῦ φρονεῖν, οὐδὲν οἴονται τᾶλλα εἶναι, καὶ διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν οὔτ' ἂν μεθύων οὔτε παιδίον οὐδ' ἂν εἰς ὑπομείνειεν εἶναι διὰ 20 τέλους τὸν βίον. διὰ δὴ τοῦτο καὶ τὸ καθεύδειν ἡδιστον μὲν, οὐχ αἰρετόν δὲ κἂν ὑποθώμεθα πάσας τῷ καθεύδοντι παρούσας τὰς ἡδονὰς, διότι τὰ μὲν καθ' ἕπνον φαντάσματα ψευδῆ, τὰ δ' ἐρηγοροῦσιν ἀληθῆ. διαφέρει γὰρ οὐδενὶ τῶν ἄλλων τὸ καθεύδειν καὶ τὸ ἐρηγορέναι πλὴν τῷ τὴν ψυχὴν τότε 25 μὲν πολλάκις ἀληθεύειν, καθεύδοντος δὲ ἀεὶ διεψεῦσθαι· τὸ γὰρ τῶν ἐνυπνίων εἰδωλόν ἐστι καὶ ψεῦδος ἅπαν.

καὶ τὸ φεύγειν δὲ τὸν θάνατον τοὺς πολλοὺς δείκνυσι τὴν φιλομάθειαν τῆς ψυχῆς. φεύγει γὰρ ἃ μὴ γιννώσκει,

5 ἀπ' om. Ciz. || 18 τοῦ φρονεῖν post αἰσθάνονται vulgo || 20 οὔτε παιδίον: cf. Ar. p. 1174, 1. (Eud.) p. 1215^b22. 1216, 3

τὸ σκοτῶδες καὶ τὸ μὴ δῆλον, φύσει δὲ διώκει τὸ φανερόν
καὶ τὸ γνωστόν. διὸ καὶ μάλιστα τοὺς αἰτίους ἡμῖν τοῦ
τὸν ἥλιον ἰδεῖν καὶ τὸ φῶς αὐτούς φαιμεν δεῖν τιμᾶν ὑπερ-
βαλλόντως καὶ σέβεσθαι πατέρα καὶ μητέρα ὡς μεγίστων
5 ἀγαθῶν αἰτίους, αἵτιοι δ' εἰσίν, ὡς ἔοικε, τοῦ φρονῆσαι τι
καὶ ἰδεῖν. διὰ τὸ αὐτὸ δὲ τοῦτο καὶ χαίρομεν τοῖς συνή-
θεσι καὶ πράγμασι καὶ ἀνθρώποις, καὶ φίλους τούτους κα-
λοῦμεν τοὺς γνωρίμους. δηλοῖ οὖν ταῦτα σαφῶς ὅτι τὸ γνω-
στόν καὶ τὸ φανερόν ἀγαπητόν ἐστιν, εἰ δὲ τὸ γνωστόν, δῆλον
10 ὅτι καὶ τὸ γινώσκειν ἀναγκαῖον καὶ τὸ φρονεῖν ὁμοίως.

πρὸς δὴ τούτοις, ὥσπερ ἐπὶ τῆς οὐσίας οὐχ ἡ αὐτὴ
κτῆσις ἔνεκα τοῦ ζῆν καὶ τοῦ ζῆν εὐδαιμόνως τοῖς ἀνθρώ-
ποις, οὕτω καὶ περὶ φρονήσεως οὐ τῆς αὐτῆς οἶμαι δεόμεθα
πρὸς τε τὸ ζῆν μόνον καὶ πρὸς τὸ ζῆν καλῶς. τοῖς μὲν
15 οὖν πολλοῖς πολλὴ συγγνώμη ταῦτα πράττειν· εὐχονται μὲν
γὰρ εὐδαιμονεῖν, ἀγαπῶσι δὲ καὶ μόνον δύνανται ζῆν. ὅστις
δ' οἶεται μὴ πάντα τρόπον ὑπομένειν αὐτὸ δεῖν, καταγέ-
λαστον ἤδη τὸ μὴ πάντα πόνον πονεῖν καὶ πᾶσαν σπουδὴν
σπουδάζειν ὅπως κτήσεται ταύτην τὴν φρόνησιν ἣτις γνώ-
20 σεται τὴν ἀλήθειαν.

56.

Plutarch. Pelopid. 3: τῶν γὰρ πολλῶν, ὡς Ἀριστο-
τέλης φησίν, οἱ μὲν οὐ χρῶνται τῷ πλούτῳ διὰ μικρολογίαν,
οἱ δὲ παραχρῶνται δι' ἄσωτίαν, καὶ δουλεύοντες οὗτοι μὲν
ἀεὶ ταῖς ἡδοναῖς, ἐκεῖνοι δὲ ταῖς ἀσχολαῖς διατελοῦσιν.

25 Plut. de cupid. divit. 8: Ἀριστοτέλους λέγοντος ὅτι
οἱ μὲν οὐ χρῶνται, οἱ δὲ παραχρῶνται, καθάπερ οὐδετέρου

9 τὸ (prius) om. codd. || καὶ τὸ δῆλον add. codd. post φανερόν ||
καὶ τὸ σαφές (quod in margine repetit al. m. cod. Mon. 392)
post γνωστόν add. codd. || 17 μὴ πάντα τρόπον: cf. supra (με-
θύων . . . παιδίων) || 18 πονεῖν: ὑπομένειν (iterum) codd. || 21 hoc
fragm. fort. fuerit politici (fr. 79) cum fr. 88—89. cf. locum
incertum Philodemi de virt. et vit. IX col. 21 N. (= 15 Ox.)
A. P. p. 103. de A. l. p. 107

προσήκοντος· ἀλλ' ἐκείνους μὲν οὐκ ὠφελεῖ τὸ οἰκεῖον οὐδὲ κοσμεῖ, τούτους δὲ καὶ βλάπτει καὶ καταισχύνει.

57.

Io. Stobaeus flor. 3, 54 (Maximus mon. serm. c. 15):
 νόμιζε δὴ τὴν εὐδαιμονίαν οὐκ ἐν τῷ πολλὰ κεκτῆσθαι
 γίγνεσθαι, ἀλλ' ἐν τῷ τὴν ψυχὴν εὖ διακειῖσθαι. καὶ γὰρ 5
 οὐδὲ τὸ σῶμα οὐ τὸ λαμπρῶ ἐσθῆτι κεκοσμημένον φαίη τις
 ἂν εἶναι μακάριον, ἀλλὰ τὸ τὴν ὑγίαιαν ἔχον καὶ σπουδαίως
 διακείμενον, κἂν μηδὲν τῶν προειρημένων αὐτῷ παρῆ· τὸν
 αὐτὸν δὲ τρόπον καὶ ἡ ψυχὴ ἐὰν ἢ πεπαιδευμένη, τὴν
 τοιαύτην καὶ τὸν τοιοῦτον ἄνθρωπον εὐδαιμόνα προσαγο- 10
 ρευτέον ἐστίν, οὐκ ἂν τοῖς ἐκτός ἢ λαμπρῶς κεκοσμημένος
 αὐτὸς μηδενὸς ἄξιος ὢν. οὐδὲ γὰρ ἵππον κἂν ψέλια χρυσᾶ
 καὶ σκευὴν ἔχῃ πολυτελεῖ αὐτὸς φαῦλος ὢν, τὸν τοιοῦτον
 ἄξιόν τινος νομίζομεν εἶναι, ἀλλ' ὅς ἂν διακείμενος ἢ σπου-
 δαίως, τοῦτον μᾶλλον ἐπαινοῦμεν. ὥσπερ γὰρ εἴ τις τῶν 15
 οἰκετῶν αὐτοῦ χεῖρων εἴη, καταγέλαστος ἂν γένοιτο, τὸν
 αὐτὸν τρόπον οἷς πλείονος ἀξίαν τὴν κτῆσιν εἶναι συμβέ-
 βηκε τῆς ἰδίας φύσεως, ἀθλίους τούτους εἶναι δεῖ νομίζειν.
 καὶ τοῦτο κατ' ἀλήθειαν οὕτως ἔχει· τίκει γάρ, ὥσπερ
 φησὶν ἡ παροιμία, κόρος μὲν ἕβριν, ἀπαιδευσία δὲ μετ' 20
 ἐξουσίας ἄνοιαν. τοῖς γὰρ διακειμένοις τὰ περὶ τὴν
 ψυχὴν κακῶς οὔτε πλοῦτος οὔτε ἰσχυρὸς οὔτε κάλλος τῶν
 ἀγαθῶν ἐστίν· ἀλλ' ὅσῳ περ ἂν αὐταὶ μᾶλλον αἰ διαθέ-
 σεις κατ' ὑπερβολὴν ὑπάρξωσι, τοσοῦτῳ καὶ πλείω καὶ μείζω
 τὸν κεκτημένον βλάπτουσι χωρὶς φρονήσεως παραγενόμενα. 25

4 νομίζομεν δὲ Max., νομίζειν δεῖ La (A. P. p. 608), νό-
 μιζε Stob. || 5 ἀλλ': μᾶλλον δὲ M. || τὴν ψυχὴν Meineke ex corr.
 cod. A, τῆ ψυχῆ vulgo || 6 οὐ τὸ: sic Mein. ex cod. A, αὐτὸ
 τὸ vulgo Stob. καὶ γὰρ τὸ σῶμα οὐ τὸ M. || 7 ἂν add. M. || 8
 παρακειμένων M. || 9 καὶ ψυχὴν M. || 11 τοῖς: τις M. || 12 οὐδὲ Mein.:
 οὔτε vulgo Stob. || κἂν: ἐὰν M. || 13 αὐτὸς add. Mein. || 18 νομί-
 ζειν: huc usque Max. (ed. et La)

58.

Augustinus de trinit. 14, 9, 12: *Tullius in Hortensio dialogo disputans, Si nobis, inquit, cum ex hac vita migrassemus, in beatorum insulis immortale aevum, ut fabulae ferunt, degere liceret, quid opus esset eloquentia, cum iudicia nulla fierent, aut ipsis etiam virtutibus? nec enim fortitudine egeremus nullo proposito aut labore aut periculo, nec iustitia cum esset nihil quod adpeteretur alieni, nec temperantia quae regeret eas quae nullae essent libidines. ne prudentia quidem egeremus nullo delectu proposito bonorum et malorum. una igitur essemus beati cognitione naturae et scientia, qua sola etiam deorum est vita laudanda. ex quo intellegi potest cetera necessitatis esse, unum hoc voluntatis. ita ille tantus orator cum philosophiam praedicaret reCOLens ea quae a philosophis acceperat et praeclare ac suaviter explicans, in hac tantum vita quam videmus aerumnis et erroribus plenam, omnes quattuor necessarias dixit esse virtutes.*

Iamblichus (comm. Pyth. II) protrept. c. 9 (p. 148 Kiessling): τὸ δὲ ζητεῖν ἀπὸ πάσης ἐπιστήμης ἕτερόν τι γενέσθαι καὶ δεῖν χρησίμην αὐτὴν εἶναι παντάπασιν ἀγνοοῦντός τινός ἐστιν ὅσον διέστηκεν ἐξ ἀρχῆς τὰ ἀγαθὰ καὶ τὰ ἀναγκαῖα· διαφέρει γὰρ πλεῖστον. τὰ μὲν γὰρ δι' ἕτερον ἀγαπώμενα τῶν πραγμάτων ὧν ἄνευ ζῆν ἀδύνατον, ἀναγκαῖα καὶ συναίτια λεκτέον, ὅσα δὲ δι' αὐτὰ, καὶ ἀποβαίνῃ μηδὲν ἕτερον, ἀγαθὰ κυρίως. οὐ γὰρ δὴ τότε μὲν αἰρετόν διὰ τόδε, τότε δὲ δι' ἄλλο, τοῦτό τε εἰς ἄπειρον οἴχεται προῖόν, ἀλλ' ἴσταται που. γελοῖον οὖν ἤδη παντελῶς τὸ ζητεῖν ἀπὸ παντός ὠφέλειαν ἐτέραν παρ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα καὶ τί οὖν ἡμῖν ὄφελος καὶ τί χρησίμον ἐρωτᾶν. ὡς ἀλη-

26 τε: δὲ cod. Ciz. et Par. || 27 προῖόν Scal.: προῖέν cod. Ciz. Par. (Archer.)

θῶς γάρ, ὥσπερ λέγομεν, εἴ τις ἡμᾶς οἶον εἰς μακάρων
 νήσους τῇ διανοίᾳ κομίσσειεν. ἐκεῖ γὰρ οὐδενὸς χρεῖα οὐδὲ
 τῶν ἄλλων τινὸς ὄφελος ἂν γένοιτο, μόνον δὲ καταλείπεται
 τὸ διανοεῖσθαι καὶ θεωρεῖν, ὅνπερ καὶ νῦν ἐλεύθερόν φαμεν
 βίον εἶναι. εἰ δὲ ταῦτ' ἐστὶν ἀληθῆ, πῶς οὐκ ἂν αἰσχύ- 5
 νοιτο δικαίως ὅστις ἡμῶν ἐξουσίας γενομένης ἐν μακάρων
 οἰκῆσαι νήσοις, ἀδύνατος εἴη δι' ἑαυτόν. οὐκοῦν οὐ μεμπτός
 ὁ μισθός ἐστι τῆς ἐπιστήμης τοῖς ἀνθρώποις οὐδὲ μικρόν
 τὸ γιγνόμενον ἀπ' αὐτῆς ἀγαθόν. ὥσπερ γὰρ τῆς δικαιο-
 σύνης, ὡς φασιν οἱ σοφοὶ τῶν ποιητῶν, ἐν ἄδου κομιζό- 10
 μεθα τὰς δωρεάς, οὕτω τῆς φρονήσεως ἐν μακάρων νήσοις,
 ὡς ἔοικεν. οὐδὲν οὖν δεινόν, ἂν μὴ φαίνεται χρησίμη οὔσα
 μηδ' ὠφέλιμος· οὐ γὰρ ὠφέλιμον ἀλλ' ἀγαθὴν αὐτὴν εἶναι
 φαμεν, οὐδὲ δι' ἕτερον ἀλλὰ δι' ἑαυτὴν αἰρεῖσθαι αὐτὴν
 προσήκει. ὥσπερ γὰρ εἰς Ὀλυμπίαν αὐτῆς ἕνεκα τῆς θέας 15
 ἀποδημοῦμεν, καὶ εἰ μηδὲν μέλλοι πλεῖον ἀπ' αὐτῆς ἔσεσθαι,
 αὐτὴ γὰρ ἡ θεωρία κρείττων πολλῶν ἐστὶ χρημάτων, καὶ τὰ
 Διονύσια δὲ θεωροῦμεν οὐχ ὡς ληψόμενοι τι παρὰ τῶν ὑπο-
 κριτῶν ἀλλὰ καὶ προσθέντες, πολλάς τε ἄλλας θέας ἐλοίμεθα
 ἂν ἀντὶ πολλῶν χρημάτων, οὕτω καὶ τὴν θεωρίαν τοῦ παντός 20
 προτιμητέον πάντων τῶν δοκούντων εἶναι χρησίμων. οὐ
 γὰρ δήπου ἐπὶ μὲν ἀνθρώπους τοὺς μὲν μιμουμένους γύναια
 καὶ δούλους τοὺς δὲ μαχομένους καὶ θέοντας δεῖ πορεύεσθαι
 μετὰ πολλῆς σπουδῆς ἕνεκα τοῦ θεάσασθαι αὐτούς, τὴν δὲ
 τῶν ὄντων φύσιν καὶ τὴν ἀλήθειαν οὐκ οἶεσθαι δεῖν θεω- 25
 ρεῖν ἀμισθί.

59.

Iamblich. (comm. Pyth. II) protrept. c. 8 (pergens ubi
 supra p. 132 Kiessling): γνοίη δ' ἂν τις αὐτὸ καὶ ἀπὸ

1 cf. Ar. p. 1334, 31 (1178^b7 sqq.) || 15. εἰς Ὀλ. αὐτῆς
 ἕνεκα τῆς θέας: cf. Heraclid. ap. Cic. Tusc. 5, 3, 9 (= Iambli.
 v. P. 58) || 22 τοὺς μὲν om. codd.

τούτων, εἰ θεωρήσειεν ὑπ' ἀνάγκης τὸν ἀνθρώπειον βίον. εὐρήσει γὰρ τὰ δοκοῦντα εἶναι μεγάλα τοῖς ἀνθρώποις πάντα ὄντα σκιαγραφίαν. ὄθεν καὶ λέγεται καλῶς τὸ μηδὲν εἶναι τὸν ἀνθρώπου καὶ τὸ μηδὲν εἶναι βέβαιον τῶν ἀν-
 5 θρωπίνων. ἰσχύς τε γὰρ καὶ μέγεθος καὶ κάλλος γέλως ἐστὶ καὶ οὐδενὸς ἄξια. κάλλος γε παρὰ τὸ μηδὲν ὄραν ἀκριβὲς δοκεῖ εἶναι τοιοῦτον. εἰ γὰρ τις ἐδύνατο βλέπειν καθάπερ τὸν Λυγκέα φασίν, ὃς διὰ τῶν τοίχων ἐώρα καὶ τῶν δέν-
 10 οῦων συνέστηκε κακῶν;

Boethius de consol. phil. 3, 8: *quod si, ut Aristoteles ait, Lyncei oculis homines uterentur, ut eorum visus obstantia penetraret, nonne introspectis visceribus illud Alcibiadis superficie pulcherrimum*
 15 *corpus turpissimum videretur?*

τιμαὶ δὲ καὶ δόξαι τὰ ζηλούμενα μᾶλλον τῶν λοιπῶν ἀδιηγήτου γέμει φλυαρίας. τῷ γὰρ καθορῶντι τῶν ἀιδίων τι ἡλίθιον περὶ ταῦτα σπουδάζειν. τί δ' ἐστὶ μακρὸν ἢ τί πολυχρόνιον τῶν ἀνθρωπίνων; ἀλλὰ διὰ τὴν ἡμετέραν ἀσθένειαν οἴμαι
 20 καὶ βίου βραχύτητα καὶ τοῦτο φαίνεται πολύ.

60.

Iamblichus (ubi supra p. 134): *τίς ἂν οὖν εἰς ταῦτα βλέπων οἴοιτο εὐδαίμων εἶναι καὶ μακάριος, οἷ πρωτον εὐθύς*

1 sic ἐπιδείκνυσιν ὁ λόγος ὑπ' ἀνάγκης Iambl. in ep. π. φρο-
 νήσεως ap. Stob. 3, 55 || 3 σκιαγρ. ut ait Pl. Phaed. p. 69 ||
 6 γε: τε codd. || ὄραν Ciz.: om. Par. (cum ed. pr. Arcerii qui illud
 dedit in not. p. 49) || 7 ὄξιν post βλ. add. Ciz. (om. Par. cum Arc.) ||
 8 cf. Plotin. p. 545 οἷος ὁ Λυγκεύς ἐλέγετο καὶ τὰ εἶσω τῆς γῆς ὄραν etc. ||
 9 ὄραν: ὄραν codd. || 11 fort. e Ciceronis Hortensio || 12 Lyncei
 Heitz: *ly(i)ncei* vel *lynceis* codd. Peiperi p. 65 || 13 *obstantia quaeque*
 p. vulgo (codd. deter.) || 17 γέμει Ciz.: om. Par. (?) cum Arc. ||
 φλυαρίας: Plat. Phaed. p. 66. cf. Philo de somn. 22 (p. 642 M)
 πολλὴν φλυαρίαν αὐτοῦ (τοῦ βίου) καταγνοῦσαι (ψυχῆ) || 20 πολὺ
 τι. ἐάν codd. (corr. Arcer. in not. p. 49) || 22 οἷ Ciz. et Par.: οἷς Arc.

φύσει συνίσταμεν, καθάπερ φασὶν οἱ τὰς τελετὰς λέγοντες, ὥσπερ ἂν ἐπὶ τιμωρίᾳ πάντες. τοῦτο γὰρ θεῖον οἱ ἀρχαιότεροι λέγουσι τὸ φάναι διδόναι τὴν ψυχὴν τιμωρίαν καὶ ζῆν ἡμᾶς ἐπὶ κολάσει μεγάλων τινῶν ἀμαρτημάτων. πάνυ γὰρ ἡ σύζευξις τοιοῦτω τινι ἔοικε πρὸς τὸ σῶμα τῆς ψυχῆς. ὥσπερ 5 γὰρ τοὺς ἐν τῇ Τυρρηνίᾳ φασὶ βασανίζειν πολλάκις τοὺς ἀλισκομένους προσδεσμεύοντας πρὸς ἀντικρὺ τοῖς ζῶσι νεκροὺς ἀντιπροσώπους ἕκαστον πρὸς ἕκαστον μέρος προσαρμόττοντας, οὕτως ἔοικεν ἡ ψυχὴ διατετάσθαι καὶ προσκεκολληθῆσαι πᾶσι τοῖς αἰσθητικοῖς τοῦ σώματος μέλεσιν. 10

Augustinus contra Iulianum Pelag. 4 (15), 78: *quanto ergo te melius veritatisque vicinibus de hominum generatione senserunt quos Cicero in extremis partibus Hortensii dialogi velut ipsa rerum evidentia ductus compulsusque commemorat. nam cum multa quae videmus et gemimus 15 de hominum vanitate atque felicitate dixisset, Ex quibus humanae, inquit, vitae erroribus et aerumnis fit ut interdum veteres illi sive vates sive in sacris initiisque tradendis divinae mentis interpretes, qui nos ob aliqua scelera suscepta in vita superiore poenarum luendarum causa natos esse dixerunt, 20 aliquid vidisse videantur verumque sit illud quod est apud Aristotelem, simili nos affectos esse supplicio atque eos qui quondam, cum in praedonum Etruscorum manus incidissent, crudelitate excogitata necabantur, quorum corpora viva cum mortuis, adversa adversis accommodata quam artis- 25 artissime colligabantur: sic nostros animos cum corporibus copulatos ut vivos cum mortuis esse coniunctos.*

6 Τυρρηνία Arc.: τυραννία Ciz., Par. || 23 cf. Valer. Max. 9, 2 ext. 10. Serv. in Aen. 8, 479 (ad Cic. Hort. fr. 95 Müll.) || 25 artissime Bernays: aptissime vulgo

61.

Iamblichus (ubi supra p. 136): οὐδὲν οὖν θεῖον ἢ μακάριον ὑπάρχει τοῖς ἀνθρώποις πλὴν ἐκεῖνό γε μόνον ἄξιον σπουδῆς ὅσον ἐστὶν ἐν ἡμῖν νοῦ καὶ φρονήσεως. τοῦτο γὰρ μόνον ἔοικεν εἶναι τῶν ἡμετέρων ἀθάνατον καὶ μόνον θεῖον.
 5 καὶ παρὰ τὸ τῆς τοιαύτης δυνάμεως δύνασθαι κοινωνεῖν, καίπερ ὢν ὁ βίος ἄθλιος φύσει καὶ χαλεπός, ὅμως οὕτως ὠκονόμηται χαριέντως ὥστε δοκεῖν πρὸς τὰ ἄλλα θεὸν εἶναι τὸν ἀνθρώπου. ὁ νοῦς γὰρ ἡμῶν ὁ θεός, εἴτε Ἐρμώτιμος εἴτε Ἀναξαγόρας εἶπε τοῦτο, καὶ ὅτι ὁ θνητὸς αἰὼν μέρος
 10 ἔχει θεοῦ τινός.

Cic. de fin. 2, 13, 40: *primum (semovendas putabo sententias) Aristippi Cyrenaicorumque omnium, quos non est veritum in ea voluptate quae maxime dulcedine sensum moveret, summum bonum ponere*
 15 *contemnentes istam vacuitatem doloris. hi non viderunt, ut ad cursum equum, ad arandum bovem, ad indagandum canem, sic hominem ad duas res, ut ait Aristoteles, ad intellegendum et ad agendum esse natum quasi mortalem deum.*

20 ἢ φιλοσοφητέον οὖν ἢ χαίρειν εἰποῦσι τῷ ζῆν ἀπιτέον ἐντεῦθεν, ὡς τὰ ἄλλα γε πάντα φλυαρία τις ἔοικεν εἶναι πολλή καὶ λήρος.

Augustinus de trinit. 14, 19, 26: *hanc contemplativam sapientiam . . . Cicero commendans in fine dialogi Hortensii, Quae nobis, inquit, . . . in philosophia viventibus magna spes est aut si hoc quo sentimus et sapimus mortale*

9 sc. Euripidi consentiens (Byw. J. of phil. II, 66) || 16 *ad cursum equum*: cf. Chrysipp. ap. Cic. de n. d. 2, 14 et ap. Porph. de abst. an. 3, 20 || 18 *ad (agendum) Halm* (Ernesti): om. codd. — ad rem cf. Ar. p. 1324, 30 || 20 cf. Iambl. protrept. c. 12 p. 172

et caducum est, iucundum nobis . . . occasum . . . et quasi quietem vitae fore, aut, si ut antiquis philosophis iisque maximis longeque clarissimis placuit, aeternos animos ac divinos habemus, sic existimandum est, quo magis hi fuerint semper in suo cursu id est in ratione et investigandi cupiditate, et quo minus se admiscuerint atque implicuerint hominum vitiis et erroribus, hoc iis faciliorem adscensum et reditum in caelum fore. deinde addens hanc ipsam clausulam repetendoque sermonem finiens, Quapropter, inquit, ut aliquando terminetur oratio, si aut exstingui tranquille volumus, cum in his arcibus vixerimus, aut si ex hac in aliam haud paulo meliorem domum sine mora demigrare, in his studiis nobis omnis opera et cura ponenda est.

VII. ΠΕΡΙ ΠΑΙΔΕΙΑΣ.

62.

Plutarch qu. conviv. 8, 10, 1: αὐτός τε πολλῶν ἀπο-
ριῶν . . . ὑπεκίμπλατο καὶ τοῖς ἑταίροις μετεδίδου, μαρτυρῶν
αὐτῷ τῷ Ἀριστοτέλει λέγοντι τὴν πολυμάθειαν πολλὰς
ταραχὰς ποιεῖν.

63.

Diog. Laert. 9, 53: καὶ πρῶτος (ὁ Πρωταγόρας) τὴν
καλουμένην τύλην ἐφ' ἧς τὰ φορτία βασιάζουσιν εὔρεν, ὡς
φησιν Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ παιδείας· φορμοφόρος γὰρ
ἦν, ὡς καὶ Ἐπίκουρός που φησί. καὶ τοῦτον τὸν τρόπον
ἤρθη πρὸς Δημόκριτον, ξύλα δεδεκῶς ὀφθείς.

11 arcibus (φρουρᾶ Plat.): artibus vulgo || 18 ταραχὰς Wyt. :
ἀρχὰς codd.

VIII. ΝΗΡΙΝΘΟΣ.

64.

Themistius orat. 33 p. 356 Dind.: οὗτος ὁ ἀνὴρ μικρὰ
 ὀμιλήσας τῇ ἐμῇ εἴτε σπουδῇ εἴτε παιγνίᾳ ταύτῳ μικροῦ
 ὑπέμεινε πάθος Ἀξιοθέᾳ τῇ φιλοσόφῳ καὶ Ζήνωνι τῷ Κιτιεῖ
 5 καὶ τῷ γεωργῷ τῷ Κορινθίῳ. Ἀξιοθέα μὲν γὰρ ἐπιλεξαμένη
 τι τῶν ξυγγραμμάτων ἃ Πλάτωνι πεποιήται ὑπὲρ πολιτείας,
 ὄρχετο ἀπιούσα Ἀθήναζε ἐξ Ἀρκαδίας καὶ Πλάτωνος ἠκροῶτο
 λανθάνουσα ἄχρι πόρρω ὅτι γυνὴ εἴη, ὥσπερ ὁ Ἀχιλλεὺς
 τοῦ Λυκομήδους· ὁ δὲ γεωργὸς ὁ Κορίνθιος τῷ Γοργίᾳ
 10 ξυγγενόμενος, οὐκ αὐτῷ ἐκείνῳ Γοργίᾳ ἀλλὰ τῷ λόγῳ ὃν
 Πλάτων ἔγραψεν ἐπ' ἐλέγχῳ τοῦ σοφιστοῦ, αὐτίκα ἀφείς
 τὸν ἀγρὸν καὶ τὰς ἀμπέλους Πλάτωνι ὑπέθηκε τὴν ψυχὴν
 καὶ τὰ ἐκείνου ἐσπείρετο καὶ ἐφυτεύετο. καὶ οὗτος ἐστίν
 ὃν τιμᾶ ὁ Ἀριστοτέλης τῷ διαλόγῳ τῷ Κορινθίῳ. τὰ δὲ
 15 ἀμφὶ Ζήωνος ἀρίθμητά τε ἐστὶ καὶ ἀδόξενα ὑπὸ πολλῶν
 ὅτι αὐτὸν ἢ Σωκράτους ἀπολογία ἐκ Φοινίκης ἤγαγεν εἰς
 τὴν ποικίλην.

IX. ΣΟΦΙΣΤΗΣ.

65.

Diog. L. 8, 57: Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῷ σοφιστῇ φησὶ
 20 πρῶτον Ἐμπεδοκλέα ῥητορικὴν εὐρεῖν, Ζήνωνα δὲ δια-
 λεκτικὴν.

Diog. L. 9, 25 (de Zenone): φησὶ δ' Ἀριστοτέλης ἐν
 τῷ σοφιστῇ εὐρετὴν αὐτὸν γενέσθαι διαλεκτικῆς, ὥσπερ Ἐμ-
 πεδοκλέα ῥητορικῆς.

1 Νήρινθος: Κήρινθος A. P. p. 73. cf. Κόρινθος ὁ Σω-
 κρατικὸς apud Iustin. mart. dial. c. Tryph. in. || 14 Κόρινθίῳ
 (sic) corruptum || 15 cf. D. L. 7, 2 (et supra fr. 50)

Sextus Empir. adv. dogmat. 1, 6 (p. 191 Bekk.): Ἐμπεδοκλέα μὲν γὰρ ὁ Ἀριστοτέλης φησὶ πρῶτον ρητορικὴν κεκινηκέναι . . . Παρμενίδης δὲ οὐκ ἂν δόξαι τῆς διαλεκτικῆς ἀπέλωσεν ἔχειν, ἐπέπερ πάλιν Ἀριστοτέλης τὸν γνώριμον αὐτοῦ Ζήνωνα διαλεκτικῆς ἀρχηγὸν ὑπείληφεν.

5

66.

Diog. L. 8, 63 (de Empedocle): φησὶ δ' αὐτὸν καὶ Ἀριστοτέλης ἐλεύθερον γεγονέναι καὶ πάσης ἀρχῆς ἀλλότριον, εἴ γε τὴν βασιλείαν αὐτῷ διδομένην παρητήσατο, καθάπερ Ξάνθος ἐν τοῖς περὶ αὐτοῦ λέγει, τὴν λιτότητα δηλονότι πλέον ἀγαπήσας.

10

67.

Diog. L. 9, 54 (de Protagora): πρῶτον δὲ τῶν λόγων ἑαυτοῦ ἀνέγνω τὸν περὶ Θεῶν . . . ἀνέγνω δ' Ἀθήνησιν ἐν τῇ Εὐριπίδου οἰκίᾳ ἢ ὡς τινες ἐν τῇ Μεγακλείδου, ἄλλοι δ' ἐν Λυκίῳ, μαθητοῦ τὴν φωνὴν αὐτῷ χρῆσαντος Ἀρχαγόρου τοῦ Θεοδότου. κατηγορήσε δ' αὐτοῦ Πυθόδωρος 15 Πολυζήλου, εἰς τῶν τετρακοσίων. Ἀριστοτέλης δ' Εὐαθλὸν φησιν.

X. ΠΕΡΙ ΡΗΤΟΡΙΚΗΣ Η ΓΡΥΛΟΣ.

68.

Diog. Laert. 2, 55: φησὶ δὲ Ἀριστοτέλης ὅτι ἐγκώμια καὶ ἐπιτάφιον Γρύλου μυρῖοι ὅσοι συνέγραψαν, τὸ μέρος 20 καὶ τῷ πατρὶ χαριζόμενοι.

69.

Quintilian. inst. or. 2, 17: transeamus igitur ad eam quaestionem quae sequitur, an rhetorice ars sit. quod quidem . . . ex iis qui praecepta dicendi tradiderunt nemo dubitavit . . . sed cum his philosophi et Stoici et Peripatetici 25

plerique consentiunt . . . (4) equidem illos qui contra disputarunt non tam sensisse quod dicerent quam exercere ingenia materiae difficultate credo voluisse . . . (5) quidam naturalem esse rhetoricen volunt . . . (7) nihil quod ex arte fiat ante artem fuisse . . . (11) non esse artis id quod faciat qui non didicerit, dicere autem homines et qui non didicerint . . . (14) Aristoteles ut solet quaerendi gratia quaedam subtilitatis suae argumenta excogitavit in Grylo. sed idem et de arte rhetorica tres libros scripsit et in eorum
 10 primo non artem solum eam fatetur, sed ei particulam civilitatis sicut dialectices assignavit. (15) multa Critolaus contra, multa Rhodius Athenodorus.

XI. ΠΕΡΙ ΠΟΙΗΤΩΝ.

Vita Aristotelis Marciana (cod. 257) f. 276^a: ἕως μὲν οὖν
 15 ἔτι νέος ἦν, τὴν τῶν ἐλευθέρων ἐπαιδεύετο παιδείαν, ὡς δηλοῖ τὰ γεγραμμένα αὐτῷ Ὀμηρικὰ ζητήματα καὶ ἡ τῆς Ἰλιάδος ἔκδοσις ἣν δέδωκε τῷ Ἀλεξάνδρῳ καὶ ὁ περὶ ποιητῶν διάλογος καὶ τὸ περὶ ποιητικῆς σύγγραμμα καὶ αἱ ἑητορικαὶ τέχναι . . .

Vita Ar. vulg. (ante Ps.-Ammon. comm. in cat.): ὁ μὲν οὖν
 20 Ἄρ. ἔτι νέος ὦν τὴν τῶν ἐλευθέρων παιδείαν ἐπαιδεύετο, ὡς δηλοῖ τὰ γεγραμμένα αὐτῷ περὶ ποιητικῶν καὶ πρὸς ποιητάς, ἔτι μέντοι τὰ Ὀμήρου προβλήματα καὶ αἱ ἑητορικαὶ τέχναι.

70.

Diog. Laert. 8, 57: Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῷ σοφιστῆ (fr. 65) . . . ἐν δὲ τῷ περὶ ποιητῶν φησὶν ὅτι καὶ Ὀμηρικὸς ὁ Ἐμπεδοκλῆς καὶ δεινὸς περὶ τὴν φράσιν γέγονε, μεταφορικός τ' ὦν καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς περὶ ποιητικὴν ἐπιτεύγμασι χρώμενος· καὶ δὴ ὅτι γράψαντος αὐτοῦ καὶ ἄλλα

8 in gyrlo codd. Harl. et Turic. || 21 sic etiam cod. Marc. bomb. 256 (sed cod. Par. ch. 1928 τὸ γεγραμμένον αὐτῷ περὶ ποιητικῆς καὶ πρὸς ποιητάς)

ποιήματα τὴν τε τοῦ Ξέρξου διάβασιν καὶ προοίμιον εἰς Ἀπόλλωνα, ταῦθ' ὕστερον κατέκλυσεν ἀδελφὴ τις αὐτοῦ — ἢ θυγάτηρ, ὡς φησιν Ἰερώνυμος — τὸ μὲν προοίμιον ἄκουσα, τὰ δὲ Περσικὰ βουλευθεῖσα διὰ τὸ ἀτελείωτα εἶναι. καθόλου δὲ φησι καὶ τραγωδίας αὐτὸν γράψαι καὶ πολιτικά. 5

71.

Diog. L. 8, 51: Ἐμπεδοκλῆς, ὡς φησιν Ἰππόβοτος, Μέτωνος ἦν υἱὸς τοῦ Ἐμπεδοκλέους, Ἀκραγαντῖνος . . . λέγει δὲ καὶ Ἐρατοσθένης ἐν τοῖς Ὀλυμπιονίκαις τὴν πρώτην καὶ ἑβδομηκοστὴν ὀλυμπιάδα νενικηκέναι τὸν τοῦ Μέτωνος πατέρα, μάρτυρι χρώμενος Ἀριστοτέλει. (52) Ἀπολλόδωρος 10 δ' ὁ γραμματικὸς ἐν τοῖς χρονικοῖς φησὶν ὡς „ἦν Μέτωνος μὲν υἱός, εἰς δὲ Θουρίους αὐτὸν νεωστὶ παντελῶς ἐκτισμένους Γλαῦκος ἐλθεῖν φησίν“. εἶθ' ὑποβάς „οἱ δ' ἱστοροῦντες ὡς οἴκοθεν πεφευγὼς εἰς τὰς Συρακούσας μετ' ἐκείνων ἐπολέμει πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, τελέως ἀγνοεῖν μοι 15 δοκοῦσιν. ἢ γὰρ οὐκέτ' ἦν ἢ παντελῶς ὑπεργεγηρακῶς, ὅπερ οὐ φαίνεται. Ἀριστοτέλης γὰρ αὐτὸν, ἔτι τε Ἡρακλειδῆς, ἐξήκοντα ἑτῶν φησὶ τετελευτηκέναι“. ὁ δὲ πρώτην καὶ ἑβδομηκοστὴν ὀλυμπιάδα νενικηκῶς κέλητι τούτου πάππος ἦν δμώνυμος, ὡσθ' ἅμα καὶ τὸν χρόνον ὑπὸ τοῦ Ἀπολλο- 20 δώρου σημαίνεσθαι.

Diod. L. 8, 74: περὶ δὲ τῶν ἑτῶν Ἀριστοτέλης διαφέρεται· φησὶ γὰρ ἐκεῖνος ἐξήκοντ' ἑτῶν αὐτὸν τελευτῆσαι.

72.

Diog. L. 3, 48: διαλόγους τοίνυν φασὶ πρώτον γράψαι Ζήνωνα τὸν Ἐλεάτην· Ἀριστοτέλης δ' ἐν πρώτῳ περὶ 25 ποιητῶν Ἀλεξάμενον τὸν Στυρέα ἢ Τήιον, ὡς καὶ Φαβω-

11 versus senarios cum Meinekio et Clintono restituit Cobet, q. v. || 17 Ἡράκλειτον codd., corr. Sturz || 19 πάππος Cobet: vulgo πάντως

ρῖνος ἐν ἀπομνημονεύμασιν. δοκεῖ δέ μοι Πλάτων ἀκριβώσας τὸ εἶδος καὶ τὰ πρωτεῖα δικαίως ἂν ὥσπερ τοῦ κάλλους οὕτω καὶ τῆς εὐρέσεως ἀποφέρεσθαι.

Athen. XI p. 505c: ἐγκώμια αὐτοῦ (τοῦ Μένωνος)
 5 διεξέρχεται ὁ τοὺς ἄλλους ἀπαξιαπλῶς κακολογήσας (Πλάτων),
 ἐν μὲν τῇ πολιτείᾳ Ὅμηρον ἐκβάλλον καὶ τὴν μιμητικὴν
 ποίησιν, αὐτὸς δὲ τοὺς διαλόγους μιμητικῶς γράψας, ὧν
 τῆς ιδέας οὐδ' αὐτὸς εὐρετής ἐστι. πρὸ γὰρ αὐτοῦ τοῦθ'
 εὔρε τὸ εἶδος τῶν λόγων ὁ Τῆιος Ἀλεξαμενός, ὡς Νικίας
 10 ὁ Νικαεὺς ἱστορεῖ καὶ Σωτίων. Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῷ
 περὶ ποιητῶν οὕτως γράφει „οὐκοῦν οὐδὲ ἐμμέτρους τοὺς
 καλουμένους Σώφρονος μίμους μὴ φῶμεν εἶναι λόγους καὶ
 μιμήσεις, ἢ τοὺς Ἀλεξαμενοῦ τοῦ Τηίου τοὺς προτέρους
 γραφέντας τῶν Σωκρατικῶν διαλόγων“; ἀντικρὺς φάσκων ὁ
 15 πολυμαθέστατος Ἀριστοτέλης πρὸ Πλάτωνος διαλόγους
 γεγραφέναι τὸν Ἀλεξαμενόν.

73.

Diog. L. 3, 37: φησὶ δ' Ἀριστοτέλης τὴν τῶν λόγων
 ιδέαν αὐτοῦ (Πλάτωνος) μεταξὺ ποιήματος εἶναι καὶ πεζοῦ
 λόγου.

74.

20 Macrob. saturn. 5, 18, 19 (ed. L. Jan. p. 460):
*morem vero Aetolis fuisse uno tantummodo pede calceato in
 bellum ire ostendit clarissimus scriptor Euripides tragicus,
 in cuius tragoedia quae Meleager inscribitur nuntius in-
 ducitur describens quo quisque habitu fuerit ex ducibus qui
 25 ad aprum capiendum convenerant . . . in qua quidem re . . .
 non reticebimus rem paucissimis notam, reprehensum Euri-
 pidem ab Aristotele, qui ignorantiam istud Euripidis
 fuisse contendit, Aetolos enim non laevum pedem habere*

nudum sed dextrum. quod ne adfirmem potius quam probem, ipsa Aristotelis verba ponam ex libro quem de poetis secundo subscripsit, in quo de Euripide loquens sic ait: τὸς δὲ Θεστίου κόρους τὸν μὲν ἀριστερόν πόδα φησὶν Εὐριπίδης ἔλθειν ἔχοντας ἀνυπόδετον [λέγει γοῦν ὅτι] „τὸ λαιὸν ἴχνος ἦσαν ἀνάφρυλοι ποδός, τὸ δ' ἐν πεδίλοις, ὡς ἐλαφρίζον γόνυ ἔχοιεν“. οἷς δὴ πᾶν τούναντιον ἔθος τοῖς Αἰτωλοῖς· τὸν μὲν γὰρ ἀριστερόν ὑποδέδενται, τὸν δὲ δεξιὸν ἀνυποδετοῦσιν. δεῖ γὰρ οἷμαι τὸν ἡγούμενον ἔχειν ἐλαφρόν, ἀλλ' οὐ τὸν ἐμμένοντα.

10

75.

Diog. Laert. 2, 46 (cf. 8, 49): τούτω (τῷ Σωκράτει) τίς, καθά φησιν Ἀριστοτέλης ἐν τρίτῳ περὶ ποιητικῆς, ἐφιλονεῖκει Ἀντίλοχος Ἀθήμιος καὶ Ἀντιφῶν ὁ τερατοσκόπος, ὡς Πυθαγόρα Κύλων Κροτωνιάτης· καὶ Σύαγρος Ὀμήρω ζῶντι, ἀποθανόντι δὲ Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος· καὶ Κέρκωψ 15 Ἡσιόδῳ ζῶντι, τελευτήσαντι δὲ ὁ προειρημένος Ξενοφάνης· καὶ Πινδάρῳ Ἀντιμένης ὁ Κῶος, Θάλητι δὲ Φερεκύδης καὶ Βίαντι Σάλαρος Πριηνεύς, Πιττακῷ Ἀντιμενίδας καὶ Ἀλκαῖος, Ἀναξαγόρα Σωσίβιος καὶ Σιμωνίδῃ Τιμοκρέων.

76.

Pseudo-Plutarch. de vita Hom. 1, 3 (p. 101 Dübner): 20 Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῷ τρίτῳ περὶ ποιητικῆς ἐν Ἴω φησὶ τῇ νήσῳ, καθ' ὃν καιρὸν Νηλεὺς ὁ Κόδρου τῆς Ἰωνικῆς ἀποικίας ἡγεῖτο, κόρην τινὰ τῶν ἐπιχωρίων γενομένην ὑπὸ τινος δαίμονος τῶν συγχορευτῶν ταῖς μούσαις ἐγκύμονα, αἰδεσθεῖσαν τὸ συμβᾶν διὰ τὸν ὄγκον τῆς γαστροῦς ἐλθεῖν 25 εἰς τι χωρίον τὸ καλούμενον Αἴγιναν· εἰς ὃ καταδραμόντας

5 λέγει γοῦν ὅτι vulgo (del. Eyss.): λέγει Par. || 6 ἦσαν (cf. ἔλθειν) vel εἶσαν (instituire Virg.): vulgo ἦσαν || 7 οἷς: vulgo ὡς (ᾧ Thurot: Revue crit. 1870)

ληστὰς ἀνδραποδίσαι τὴν προειρημένην καὶ ἀγαγόντας εἰς
 Σμύρναν οὖσαν ὑπὸ Λυδοῖς τότε, τῷ βασιλεῖ τῶν Λυδῶν
 ὄντι φίλῳ τοῦνομα Μαίονι χαρίσασθαι· τὸν δὲ ἀγαπήσαντα
 τὴν κόρην διὰ τὸ κάλλος γῆμαι. ἦν διατριβούσαν παρὰ τῷ
 5 Μέλῃτι, συσχεθεῖσαν ὑπὸ τῆς ὠδίνος ἀποκυῆσαι τὸν Ὀμηρον
 ἐπὶ τῷ ποταμῷ. ὃν ἀναλαβὼν ὁ Μαίων ὡς ἴδιον ἔτρεφε,
 τῆς Κριθηίδος μετὰ τὴν κύησιν εὐθέως τελευτησάσης. χρόνου
 δὲ οὐ πολλοῦ διελθόντος καὶ αὐτὸς ἐτελεύτησε. τῶν δὲ
 Λυδῶν καταπονουμένων ὑπὸ τῶν Αἰολέων καὶ κρινάντων
 10 καταλιπεῖν τὴν Σμύρναν, κηρυξάντων τῶν ἡγεμόνων τὸν
 βουλόμενον ἀκολουθεῖν ἐξιέναι τῆς πόλεως, ἔτι νήπιος ὢν
 Ὀμηρος ἔφη καὶ αὐτὸς βούλεσθαι ὀμρεῖν· ὅθεν ἀντὶ Μελη-
 σιγενοῦς Ὀμηρος προσηγορεύθη. γενόμενος δ' ἐν ἡλικίᾳ καὶ
 δόξαν ἐπὶ ποιητικῇ κεκτημένος ἤδη ἐπηρώτα τὸν θεόν, τίνων
 15 τε εἶη γονέων καὶ πόθεν· ὁ δὲ ἀνεῖλεν οὕτως·

ἔστιν Ἴος νῆσος μητρὸς πατρὸς, ἣ σε θανόντα
 δέξεται· ἀλλὰ νέων ἀνδρῶν αἴνιγμα φύλαξαι.

[φέρεται δὲ καὶ ἕτερος χρησμὸς τοιοῦτος . . .] μετ' οὐ πολὺν
 δὲ χρόνον πλέων ἐς Θήβας ἐπὶ τὰ Κρόνια· ἀγὼν δὲ οὗτος
 20 ἄγεται παρ' αὐτοῖς μουσικός· ἦλθεν εἰς Ἴον. ἔνθα ἐπὶ
 πέτρας καθεζόμενος ἐθεάσατο ἀλιεῖς προσπλέοντας, ὢν ἐπύ-
 θετο εἴ τι ἔχοιεν. οἱ δὲ ἐπὶ τῷ θηράσαι μὲν μηδέν, φθειρί-
 σασθαι δέ, διὰ τὴν ἀπορίαν τῆς θήρας οὕτως ἀπεκρίναντο·

19 εἰς τὰς Ἀθήνας Ps.-Herod. vit. Hom. p. 18, 65 West.
 et quidem ἐκ τῆς Σάμου, ubi secundum Procli περὶ τῆς τελευτῆς
 αὐτοῦ λόγον, qui idem est cum Aristoteleo, dicitur p. 25, 27 W.
 διατριῆσαι μὲν παρὰ Κρεωφύλῳ, γράψαντα δ' Οὐχάλιας ἄλωσιν
 τούτῳ χαρίσασθαι, ἣτις νῦν ὡς Κρεωφύλου περιφέρεται. quae
 manifestum est non nisi Procli errore male aut excerptantis aut
 excerpti de Io insula potius quam de Samo dicta videri. ||
 21 Procl. p. 25, 30: θεασάμενον ἀλιεῖς προσεῖπεν αὐτοῖς καὶ
 ἀνακρίναι τοῖσδε τοῖς ἔπεσιν· ἄνδρες ἀπ' Ἀρκαδίας θηρητόρες ἄρ'
 ἔχομέν τι; cf. vit. Hom. p. 28, 20. 30, 37 ubi est ἀλιήτορες ἢ
 ῥ' ἔχομέν τι;

ὅσσ' ἔλομεν λιπόμεσθ', ὅσσ' οὐχ ἔλομεν φερόμεσθα,
 αἰνισσόμενοι ὡς ἄρα οὖς μὲν ἔλαβον τῶν φθειρῶν ἀπο-
 κτείναντες κατέλιπον, οὖς δ' οὐκ ἔλαβον ἐν τῇ ἐσθῆτι φέροιεν,
 ὅπερ οὐ δυνηθεῖς συμβαλεῖν Ὅμηρος διὰ τὴν ἀθυμίαν ἐτε-
 λεύτησε. θάψαντες δὲ αὐτὸν οἱ Ἰῆται μεγαλοπρεπῶς τοιόνδε 5
 ἐπέγραψαν αὐτοῦ τῷ τάφῳ·

ἐνθάδε τὴν ἱερὴν κεφαλὴν κατὰ γαῖα καλύπτει,
 ἀνδρῶν ἡρώων κοσμήτορα θεῖον Ὅμηρον.

Gellius 3, 11: *Aristoteles tradidit ex insula Io*
(natum). 10

Vita Hom. p. 28, 29 (Westerm.): Ὅμηρος ὁ ποιητὴς
 . . . κατὰ . . . Ἀριστοτέλην τὸν φιλόσοφον Ἰήτης (= vit.
 al. Hom. ib. p. 31, 6. Cramer A. P. III, 98. Ps.-Plut. de
 vita et poesi Hom. 2, 2. Tzetz. exeg. in Il. p. 8 Herm.).

77.

Antiatticista Bekk. Anecd. I p. 101, 32 s. κυντότατον: 15
 Ἀριστοτέλης περὶ ποιητικῆς· „τὸ δὲ πάντων κυντότατον“.

XII. ΠΕΡΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ.

Cic. de fin. 5, 4: *cumque uterque eorum (Aristoteles et*
Theophrastus) docuisset qualem in republica principem esse con-
veniret . . . 20

4 haec ultima, sicut ex Procli narratione superiora, sup-
 plenda sunt ex vit. Hom. p. 30, 43 West. οὐ νοήσας δὲ τὸ λε-
 γόμενον ἀπὸ θλίψεως ἐτελεύτησεν ἐν Ἴω τῇ νήσῳ. ἔθαψαν δ'
 αὐτὸν μεγαλοπρεπῶς οἱ Ἰῆται etc. et ex Procli chrest. gr.
 p. 25, 38 West. οὕτω δ' ἐκείνον ἀθυμήσαντα σύννον ἀπιέναι
 τοῦ χρησμοῦ ἔννοιαν λαμβάνοντα καὶ οὕτως ὀλισθέντα περι-
 παῖσαι λίθῳ καὶ τριταῖον τελευτῆσαι (cf. Cert. Hom. et Hes.
 p. 45, 329 West.) || 9 *insula Io: insule(h)o codd.*

78.

Cicero ep. ad Quintum fr. 3, 5: *hi (de republica) libri cum in Tusculano mihi legerentur audiente Sallustio, admonitus sum ab illo multo maiore auctoritate illis de rebus dici posse, si ipse loquerer de republica, praesertim cum*
 5 *essem non Heraclides Ponticus sed consularis et is qui in maximis versatus in republica rebus essem. quae tam antiquis hominibus attribuerem, ea visum iri ficta esse . . . Aristotelem denique quae de republica et praestante viro scribat ipsum loqui.*

79.

10 Syrian. in Ar. metaph. (ν, 1. 1087^b 33) p. 927^b 4 Us.:
γράφει γοῦν (ὁ Ἄρ.) ἐν β̄ τοῦ πολιτικοῦ βιβλίῳ . . . διαρρηθῆν οὕτω „πάντων γὰρ ἀκριβέστατον μέτρον τὰ γαθόν ἐστίν“.

80.

Seneca de ira 1, 3: *Aristotelis finitio non multum*
 15 *a nostra abest. ait enim iram esse cupiditatem doloris reponendi.*

Sen. ib. 1, 9, 2: *ira, inquit Aristoteles, necessaria est, nec quicquam sine illa expugnari potest, nisi illa implet animum et spiritum accendit. utendum autem illa est non*
 20 *ut duce sed ut milite.*

Sen. ib. 1, 17, 1: *Aristoteles ait affectus quosdam si quis illis bene utatur pro armis esse.*

Sen. ib. 3, 3, 1: *atqui, ut in prioribus libris dixi, stat Aristoteles defensor irae et vetat illam nobis exsecari.*
 25 *calcar ait esse virtutis. hac crepta inermem animum et ad conatus magnos pigrum inertemque fieri. 3, 3, 5: non est ergo quod me putes tempus in supervacuis consumere, quod*

8 viro: cive Bernays || 16 reponendi: rependendi Lact. —
 ὄρεξιν ἀντιληπῆσεως Ar. (de an.) p. 403, 30

iram quasi dubiae apud homines opinionis sit infamem, cum aliquis sit et quidem de illustribus philosophis, qui illi indicat operas et tamquam utilem ac spiritus subministrantem in proelia in actus rerum ad omne quodcumque calore aliquo gerendum est vocet. 5

Sen. ib. 1, 7, 1: *numquid . . . ira adsumenda est, quia utilis saepe fuit? extollit animos et incitat, nec quicquam sine illa magnificum in bello fortitudo gerit, nisi hinc flamma subdita est et hic stimulus peragitavit misitque in pericula audaces. optimum itaque quidam putant temperare 10 iram, non tollere, eoque detracto quod exundat ad salutarem modum cogere, id vero retinere sine quo languebit actio et vis ac vigor animi resolvetur.*

Cicero Tusc. disp. 4, 19: *quid? quod iidem Peripatetici (scil. qui perturbari animos necesse esse dicunt, sed ad- 15 hibent modum quendam, quem ultra progredi non oporteat 4, 17, 38) perturbationes istas, quas nos extirpandas putamus, non modo naturales esse dicunt sed etiam utiliter a natura datas. quorum est talis oratio. primum multis verbis iracundiam laudant, cotem fortitudinis esse dicunt 20 multoque et in hostem et in improbum civem vehementiores iratorum impetus esse. leves autem ratiunculas eorum qui ita cogitent: proelium rectum est hoc fieri, convenit dimicare pro legibus pro libertate pro patria. haec nullam habent vim, nisi ira excanduit fortitudo. nec vero de bella- 25 toribus solum disputant: imperia severiora nulla esse putant sine aliqua acerbitate iracundiae. oratorem denique non modo accusantem sed ne defendentem quidem probant sine aculeis iracundiae. quae etiamsi non adsit, tamen verbis*

19 *primum*: cf. Gal. (in l. *περὶ διαγνώσεως καὶ θεραπείας τῶν . . . παθῶν*, quo agit de iracundia) V, 30 ἂ γὰρ περὶ τοῦ θυμοῦ λέλεχται μέχρι τοῦ δεῦρο, ταῦτα καὶ περὶ τῶν ἄλλων παθῶν ἡγοῦ λέλεχθαι

atque motu simulandam arbitrantur, ut auditoris iram oratoris incendat actio. virum denique videri negant qui irasci nesciat eamque quam lenitatem nos dicimus, vitioso lentitudinis nomine appellant. nec vero solum hanc libidinem
 5 laudant — est enim ira, ut modo definivi, ulciscendi libido — sed ipsum illud genus vel libidinis vel cupiditatis ad summam utilitatem esse dicunt a natura datum. nihil enim quemquam nisi quod lubeat praeclare facere posse . . . (20) ipsam aegritudinem . . . non sine magna utilitate a natura
 10 dicunt constitutam, ut homines castigationibus reprehensionibus ignominiiis adfici se in delicto dolerent. impunitas enim peccatorum data videtur eis qui ignominiam et infamiam ferunt sine dolore: morderi est melius conscientia . . . reliquas quoque partes aegritudinis utiles esse dicunt, misericordiam ad opem ferendam et hominum indignorum calamitates sublevandas, ipsum illud aemulari, obtrectare non esse
 15 inutile, cum aut se non idem videat esse consecutum quod alium aut alium idem quod se, metum vero si qui sustulisset, omnem vitae diligentiam sublatam fore, quae summa
 20 esset in eis qui leges, qui magistratus, qui paupertatem, qui ignominiam, qui mortem, qui dolorem timerent. haec tamen ita disputant ut resecanda esse fateantur, evelli penitus dicant nec posse nec opus esse et in omnibus fere rebus mediocritatem esse optimam existiment.

25 Philodemus περὶ ὀργῆς (Volum. Herculan. P. I Oxon. 1824 f. 64 = Coll. alt. t. I Neap. 1861 f. 54): ἔνιοι γοῦν τῶν Περιπατητικῶν, ὡς πού καὶ πρότερον παρεμνήσθημεν, διὰ προσώπων ἐκτέμνειν τὰ νεῦρα τῆς ψυχῆς φασὶ τοὺς τὴν ὀργὴν καὶ τὸν θυμὸν αὐτῆς ἐξαιροῦντας· ὧν χωρὶς οὔτε
 30 κόλασιν οὔτ' ἄμυναν εἶναι (cf. Gal. V, 27 sq.) . . . πολέμοις . . . οὐκ εἶναι προσφέρεσθαι χωρὶς ὀργῆς, ἢ θαρρεῖν ποιεῖ καὶ πάντα ὄκνον ἀφαιρεῖται καὶ δειλὸν, καὶ ἀνικῆτως ποιεῖ μέχρι καὶ θανάτου μένειν. ὥσαύτως δὲ τὸ τιμωρίαν

<δοκούντων> ἐχθρῶν κατασκευάζειν, ὃ καλόν τε ὑπάρχειν καὶ δίκαιον καὶ σύμφορον ἰδίᾳ καὶ κοινῇ καὶ πρὸς τούτοις ἡδύ . . .

81.

Proclus diss. IV (c. 1) in Plat. remp. p. 360 Bas. (A. P. p. 78. 83): Πρῶτον εἰπεῖν χρῆ καὶ διαπορῆσαι περὶ τῆς αἰτίας δι' ἣν οὐκ ἀποδέχεται τὴν ποιητικὴν ὁ Πλάτων . . . 5
 δεύτερον τί δήποτε μάλιστα τὴν τραγωδίαν καὶ τὴν κωμικὴν οὐ παραδέχεται καὶ ταῦτα συντελούσας πρὸς ἀφοσιώσιν τῶν παθῶν, ἃ μῆτε παντάπασιν ἀποκλίνειν δυνατόν μῆτε ἐμπιπλάναι πάλιν ἀσφαλές, δεόμενα δέ τινος ἐν καιρῷ κινήσεως, ἣν ἐν ταῖς τούτων ἀκροάσεσιν ἐκπληρουμένην ἀνενοχλήτους 10 ἡμᾶς ἀπ' αὐτῶν ἐν τῷ λοιπῷ χρόνῳ ποιεῖν. . . . (p. 362) τὸ δὲ δεύτερον, τοῦτο δ' ἦν τὸ τὴν τραγωδίαν ἐκβάλλεσθαι καὶ κωμωδίαν ἀτόπως, εἴπερ διὰ τούτων δυνατόν ἐμμέτρως ἀποπιμπλάναι τὰ πάθη καὶ ἀποπλήσαντας ἐνεργᾶ πρὸς τὴν παιδείαν ἔχειν, τὸ πεπονηκὸς αὐτῶν θεραπεύσαντας. τοῦτο 15 δ' οὖν πολλὴν καὶ τῷ Ἀριστοτέλει παρασχὸν αἰτιάσεως ἀφορμὴν καὶ τοῖς ὑπὲρ τῶν ποιήσεων τούτων ἀγωνισταῖς τῶν πρὸς Πλάτωνα λόγων, οὕτωςί πως ἡμεῖς ἐπόμενοι τοῖς ἔμπροσθεν διαλύσομεν . . . δεῖν μὲν οὖν τὸν πολιτικὸν διαμηχανᾶσθαι τινὰς τῶν παθῶν τούτων ἀπεράσεις καὶ ἡμεῖς 20 φήσομεν, ἀλλ' οὐχ ὥστε τὰς περὶ αὐτὰ προσπαθείας συντείνειν, τούναντίον μὲν οὖν ὥστε χαλινοῦν καὶ τὰς κινήσεις αὐτῶν ἐμμελῶς ἀναστέλλειν, ἐκεῖνας δὲ ἄρα τὰς ποιήσεις πρὸς τῇ ποικιλίᾳ καὶ τὸ ἄμετρον ἐχούσας ἐν ταῖς τῶν παθῶν τούτων προκλήσει πολλοῦ δεῖν εἰς ἀφοσιώσιν εἶναι χρησί- 25 μους· αἱ γὰρ ἀφοσιώσεις οὐκ ἐν ὑπερβολαῖς εἰσιν ἀλλ' ἐν συνεσταλμέναις ἐνεργελαῖς, σμικρὰν ὁμοιότητα πρὸς ἐκεῖνα ἔχουσαι ὧν εἰσιν ἀφοσιώσεις.

1 τιμωριαν·|κοντων cod. || 7 συντελοῦσαν et 14 ἀποπλήσαντα, item 20 ἀπεράσεις (mox om. οὐχ) et 24 τῆς ποικιλίας ed., corr. Bernays

Cf. Iamblich. de myst. 1, 11 Parthey (Bernays, Wirk. d. Trag. p. 160): αἱ δυνάμεις τῶν ἀνθρωπίνων παθημάτων τῶν ἐν ἡμῖν πάντη μὲν εἰργόμεναι καθίστανται σφοδρότεραι, εἰς ἐνέργειαν δὲ βραχεῖαν καὶ ἄχρι τοῦ συμέτρου προαγόμεναι χαίρουσι μετρίως καὶ ἀποπληροῦνται καὶ ἐντεῦθεν ἀποκαθαιρόμεναι πειθοῖ καὶ οὐ πρὸς βίαν ἀναπαύονται. διὰ τοῦτο ἐν τε κωμῳδίᾳ καὶ τραγῳδίᾳ ἀλλότρια πάθη θεωροῦντες ἴσταμεν τὰ οἰκεῖα πάθη καὶ μετριώτερα ἀπεργαζόμεθα καὶ ἀποκαθαίρομεν (= Ar. pol. 8, 7 p. 1342, 14 καὶ 10 πᾶσι — sc. τοῖς ὅλως παθητικοῖς — γίνεσθαί τινα κάθαρσιν καὶ κουφίξεσθαι μεθ' ἡδονῆς. cf. p. 1340, 7. 11. 12). id. 3, 9 (Bernays p. 169): ἀπέρασιν δὲ καὶ ἀποκάθαρσιν ἱατρειαν τε οὐδαμῶς αὐτὸ κλητέον. οὐδὲ γὰρ κατὰ νόσημά τι ἢ πλεονασμὸν ἢ περιττώμα πρῶτως ἐν ἡμῖν ἐμφύεται, 15 θεία δὲ etc.

XIII. ΠΕΡΙ ΔΙΚΑΙΟΣΤΗΝΗΣ.

Cicero de rep. 3, 8 (p. 248 Mai. class. auct. t. I): *alter autem (Aristoteles) de ipsa iustitia quattuor implevit sane grandes libros.*

82.

20 Demetrius περὶ ἐρμηνείας c. 28 (Spengel Rhet. Gr. III, 27): οὔτε δῆτα ἐν δεινότητι χρήσιμα τὰ τοιαῦτα (ὁμοιοτέλευτα), ὡς ἔδειξα, οὔτε ἐν πάθεσι καὶ ἡθεσιν· ἀπλοῦν γὰρ εἶναι βούλεται καὶ ἀπόλητον τὸ πάθος, ὁμοίως δὲ καὶ τὸ ἡθος. ἐν γοῦν τοῖς Ἀριστοτέλους περὶ δικαιοσύνης ὁ 25 τὴν Ἀθηναίων πόλιν ὀδυρόμενος εἰ μὲν οὕτως εἴποι ὅτι „πόλιαν τοιαύτην πόλιν εἶλον τῶν ἐχθρῶν, οἷαν τὴν ἰδίαν πόλιν ἀπώλεσαν“, ἐμπαθῶς ἂν εἰρηκῶς εἶη καὶ ὀδυρτικῶς· εἰ δὲ παρόμοιον αὐτὸ ποιήσει „πόλιαν γὰρ πόλιν τῶν ἐχθρῶν τοιαύτην ἀπέλαβον, ὅπολιαν τὴν ἰδίαν ἀπέβαλον“ οὐ μὰ τὸν

29 ἀπέλαβον Muretus: ἔλαβον codd.

Δία πάθος κινήσει ἀλλὰ τὸν καλούμενον κλαυσιγέλωτα. τὸ γὰρ ἐν πενθοῦσι παῖζειν κατὰ τὴν παροιμίαν τὸ τὰ τοιαῦτα ἐν τοῖς πάθεσι κακοτεχνεῖν ἐστί.

83.

Athen. epit. I p. 6^b: ἄλλοι δὲ φίλιχθον τὸν Φιλόξενόν φασιν. Ἀριστοτέλης δὲ φιλόδειπνον ἀπλῶς, ὃς καὶ γρά- 5
φει που ταῦτα· „δημηγοροῦντες ἐν τοῖς ὄχλοις κατατρίβουσιν ὅλην τὴν ἡμέραν ἐν τοῖς θαύμασι καὶ πρὸς τοὺς ἐκ τοῦ Φάσιδος ἢ Βορυσθένους καταπλέοντας, ἀνεγνώκότες οὐδὲν πλὴν εἰ τὸ Φιλοξένου δεῖπνον οὐδ' ὄλον.“

84.

Sueton. π. βλασφημιῶν p. 416 Miller (Mél.): Εὐρύ- 10
βατος: ὁ πανοῦργος καὶ Εὐρυβάτης ὁ αὐτός... Ἀριστοτέλης δ' ἐν πρώτῳ περὶ δικαιοσύνης κλέπτῃν αὐτὸν γεγονέναι φησίν, ἀλόντα καὶ δεθέντα καὶ δεῖξαι προτραπέντα παρὰ τῶν φυλά-
κων ὅπως διὰ τῶν τοίχων ἀνιῶν εἰς τὰς οἰκίας παρέρχοιτο. „λυθεῖς οὖν ἐγκεντρίδας ὑποδησάμενος καὶ τοὺς σπόγγους 15
λαβὼν ἀνέβη τε ῥᾶστα καὶ τὸν ὄροφον ἐξελεθὼν φυγὰς ᾤχετο.“

Gregor. Corinth. ad Hermog. περὶ μεθόδου δεινότητος
c. 19 (Walz Rhet. Gr. VII, 1277) Εὐρυβάτου πρᾶγμα
(Dem. or. 18, 24): ὁ Εὐρυβάτης οὗτος παλιμβολος γέγονεν
ἀνὴρ. ὁ δὲ Ἀριστοτέλης κλέπτῃν μὲν αὐτὸν γενέσθαι, 20
ἀλόντα δὲ ἐπ' αὐτοφώρῳ δεθῆναι καὶ δημοσίᾳ φυλάττεσθαι,
κᾶπειτα τοὺς φυλάττοντας ἐπιθυμοῦντας θεάσασθαι ὅπως
διὰ τῶν τοίχων ἀνιῶν εἰς τὰς οἰκίας παρῶι, λύσαντάς τε
αὐτὸν ἐπιδεικνυσθαι παρακαλεῖν. τὸν δὲ τὰς τε ἐγκεντρίδας
ὑποδησάμενον καὶ τοὺς σπόγγους λαβόντα ἀναβῆναι τε 25
ῥᾶστα καὶ τὸν ὄροφον τῆς οἰκίας ἐξελεθῆναι, εἶτα ἐν ὄσφ

25 ὑποδησάμενον codd., corr. Reiske || 26 ἐξελεῖν codd. (etiam Eustath. in od. p. 1864 καὶ τὸν ὄροφον τῆς οἰκίας ἐξελεῖ)

περιήεσαν οἱ φύλακες ἐτέρωθεν ὅπως λάβοιεν κατιόντα, οἷχεσθαι φεύγοντα.

Suidas s. Εὐρύβατος: πονηρὸς . . . Νικάνδρος Αἰγυναῖον Εὐρύβατον πανουργότατον, οὗ μνημονεύει Ἀριστοτέλης ἐν
 5 $\bar{\alpha}$ περὶ δικαιοσύνης . . . λέγεται τὸν Εὐρύβατον κλέπτην ὄντα, εἰσχθέντα καὶ παραφυλατιόμενον, ἐπειδὴ συμπίνοντες ἔλυσαν αὐτὸν οἱ φυλάττοντες καὶ ἐκέλευσαν ἐπιδειξασθαι τὴν ἐπὶ τοὺς οἶκους ἀναρρήξιν, τὸ μὲν πρῶτον διωθεῖσθαι, δεομένων δὲ ὡς οὐ βουλόμενον, ἐπεὶ μόλις ἀνέπεισαν, περι-
 10 θέμενον τοὺς σπόγγους καὶ τὰς ἐγκεντρίδας ἀναδραμεῖν εἰς τοὺς τοίχους. ἀναβλέποντες δὲ ἐκεῖνοι καὶ θαυμάζοντες τὰς τέχνας, λαβεῖν αὐτὸν τὸν ὄροφον καὶ ὑπερβάλλοντα, πρὶν ἐκεῖνοι κύκλω περιέλθωσι, διὰ τοῦ τέγους καταπηδῆσαι.

85.

Lactant. inst. div. 5, 14: *Carneades autem (apud Cic. 15 de rep.) ut Aristotelem refelleret ac Platonem iustitiae patronos, prima illa disputatione collegit ea omnia quae pro iustitia dicebantur, ut posset illa, sicut fecit, evertere.*

Lactant. epitom. 55: *plurimi quidem philosophorum, sed maxime Plato et Aristoteles, de iustitia multa dixerunt, 20 asserentes et extollentes eam summa laude virtutem, quod suum cuique tribuat, quod aequitatem in omnibus servet, et cum ceterae virtutes quasi tacitae sint et intus inclusae, solam esse iustitiam quae nec sibi tantum conciliata sit nec occulta sed foras tota promineat et ad bene faciendum prona 25 sit ut quam plurimis prosit.*

86.

Plutarch. de Stoicorum repugn. c. 15: (ὁ Χρύσιππος ἐν τῷ $\bar{\gamma}$ περὶ δικαιοσύνης . . .) Ἀριστοτέλει περὶ δικαιο-

26 Chrysippinescio an tetigerit etiam Philodemus in Stoicorum recensione (pap. 1018 col. 39 ap. Comparetti: Riv. di filol. III, 513 cf. 516) τὰ γεγραμμένα περὶ δικαιοσύνης (κατ' Ἀριστοτέλους

σύνης αντιγράφων οὐ φησιν αὐτὸν ὀρθῶς λέγειν ὅτι τῆς ἡδονῆς οὐσης τέλους ἀναιρεῖται μὲν ἢ δικαιοσύνη, συναναιρεῖται δὲ τῇ δικαιοσύνῃ καὶ τῶν ἄλλων ἀρετῶν ἐκάστη.

87.

Porphyrus comm. in Ar. περὶ ἐρμηνείας (ad verba ἔστι μὲν οὖν τὰ ἐν τῇ φωνῇ τῶν ἐν τῇ ψυχῇ παθημάτων σύμ- 5 βολα) apud Boethium in l. de interpret. comm. ed. sec. (ed. C. Meiser Lips. 1880 p. 27, 13): *Aristoteles . . . in opere de iustitia sic . . . dicens: φύσει γὰρ εὐθύς διήρηται τὰ τε νοήματα καὶ τὰ αἰσθήματα, quod interpretari latine potes hoc modo: natura enim divisa sunt intellectus 10 et sensus.*

88.

Themistius orat. 2 p. 31 Dind. (G. Heylbut, De Theophr. libris περὶ φιλικῆς diss. Bonn. 1876 p. 20): *ζηλοῦντες με τοῦ ἐπαίνου . . . ἀλλὰ Ζήνων μὲν ὁ τῆς στοᾶς ἀρχηγέτης, καίπερ τὰ ἄλλα σεμνὸς ὦν καὶ ὑψηλόλογος, ὅμως ἐγανύσκετο 15 καὶ ἐλαμπρύνετο, ἐπειδὴ αὐτὸν Ἀθηναῖοι ξένον τε ὄντα καὶ Φοίνικα ἐπὶ τοῖς λόγοις δημοποίητον ἐποίησαντο, ἐγὼ δὲ οὕτως ἀγευμένης καὶ ἀνήκοος Ἀριστοτέλους, ὃν προὔταξάμην τοῦ βίου τε καὶ τῆς σοφίας, ὥστε πᾶσαν οἴεσθαι τιμὴν καὶ παρ' ὀτουοῦν καὶ ἐφ' ὀτωοῦν ἀχάριστον εἶναι ἀνδρὶ σπου- 20 δαίῳ, καὶ ἐν Καρὸς μοίρα; καὶ οὐ μέμνημαι ἄρα τῶν λόγων οἷς διορίζει χαυνότητα μεγαλοψυχίας; διορίζων δὲ ὧδε φησί που καὶ περὶ τιμᾶς τὰς μεγάλας, ὥσπερ καὶ περὶ τὰ ἄλλα τὰ λεγόμενα ἀγαθὰ, εἶναι μὲν ἄμετρον σπουδὴν τοῖς ἀνθρώ-*

2 cf. A. P. p. 88 sq. || 8 διήρηται Meiser: *ΑΝΗΡΗΤΑΙ* codd. ant. (*dicens hic deest grecum quod interpretari etc.* cod. Bern.), *διηρέχθησαν* ed. pr. cum reliquis (ex coniectura supplens codicem qui graeca omiserit) || 10 *potest vulgo* || *divisa codd.: diversa vulgo* edd. || 18 cf. Arist. eth. 1124, 5—11 || 21 τῶν λόγων: cf. eth. 4, 7—9

ποις, εἶναι δὲ ἕμμετρον καὶ ξὺν λόγῳ. τὸν μὲν δὴ ἐπὶ
 δῆμου θορύβοις καὶ κρότοις ἐξογκούμενόν τε καὶ ἐγείροντα
 τὴν ὄφρυν ὅτι σφίσις εἰς θέατρα ἢ ἱπποδρόμους πολλὰ χρή-
 ματα ἐξέχεε, χαῦνόν τε εἶναι καὶ ξυνέχεσθαι τῇ κακίᾳ ἢ
 5 τοῦνομα τοῦτο τὴν χαυνότητα ἐπιτίθησι, τὸν δὲ τούτων μὲν
 τῶν θορύβων καταφρονοῦντα καὶ σμικρὸν οἰόμενον διαφέρειν
 ῥοθίου κυμάτων αἰγιαλοῖς προσηχούντων, ψῆφον δὲ ἀνδρῶν
 ἀγαθῶν ἀκολάκευτον ἐπ' ἀρετῇ περὶ πλείστου πάντων ποιού-
 μενον, τοῦτον εἶναι τῷ ὄντι μεγαλόψυχόν τε καὶ μεγαλο-
 10 γνώμονα.

89.

Cicero de off. 2, 16: *quanto Aristoteles gravius et
 verius nos reprehendit, qui has pecuniarum effusiones non
 admiremur quae fiunt ad multitudinem deleniendam. at ii
 qui ab hoste obsidentur si emere aquae sextarium cogantur
 15 mina, hoc primo auditu incredibile nobis videri omnesque
 mirari, sed cum attenderint veniam necessitati dare: in his
 inmanibus infinitisque sumptibus nihil nos magno opere
 mirari, cum praesertim neque necessitati subveniatur nec
 dignitas augeatur, ipsaque illa delectatio multitudinis sit ad
 20 breve exiguumque tempus eaque a levissimo quoque. in quo
 tamen ipso una cum satietate memoria quoque moriatur
 voluptatis. bene etiam colligit haec pueris et mulierculis et
 servis et servorum simillimis liberis esse grata, gravi vero
 homini et ea quae fiunt iudicio certo ponderanti probari
 25 posse nullo modo.*

3 χρήματα ἐξέχεε: cf. fr. 89 pecuniarum effusiones || 5 τὸ
 ὄνομα τοῦτο: χαυνότης τις λεγομένη 1107^b 23. χαῦνους λέ-
 γομεν Eudem. eth. 2, 5. 1233, 11 || 14 cogantur Baiter cum
 codd. c p saec. XIII: cogentur codd. ant. || 15 auditu om.
 codd. ant. || 19 sit om. Baiter cum codd., mox post tempus
 lacunam indicans (auctore Lund)

90.

Athenaeus VIII p. 335^f: . . . ξηλώσας τὸν Σαρδαναπάλλον τοῦ Ἀνακυνδαράξω βίον, ὃν ἀδιανοητότερον εἶναι κατὰ τὴν προσηγορίαν τοῦ πατρὸς Ἀριστοτέλης ἔφη. (A. P. p. 93.)

Cicero Tuscul. 5, 35: *quo modo igitur iucunda vita potest esse, a qua absit prudentia, absit moderatio? ex quo* 5 *Sardanapalli opulentissimi Syriae regis error agnoscitur, qui incidi iussit in busto:*

haec habeo quae edi quaeque exsaturata libido

hausit, at illa iacent multa et praeclara relicta.

quid aliud, inquit Aristoteles, in bovis, non in regis sepulcro inscriberes? haec habere se mortuum dicit, quae ne vivus quidem diutius habebat quam fruebatur (Strabo XIV p. 672: καὶ δὴ καὶ περιφέρεται τὰ ἔπη ταυτί „ταῦτ' ἔχω ὅσσ' ἔφαγον καὶ ἐφύβρισα καὶ μετ' ἔρωτος τέρπν' ἔπαθον, τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὄλβια πάντα λέλειπται“). 15

Cicero de fin. 2, 32, 106: *corporis autem voluptas si etiam praeterita delectat, non intellego cur Aristoteles Sardanapalli epigramma tanto opere derideat, in quo ille rex Syriae gloriatur omnes se secum libidinum voluptates abstulisse. quod enim ne vivus quidem, inquit, diutius* 20 *sentire poterat quam dum fruebatur, quo modo id potuit mortuo permanere?*

XIV. ΠΕΡΙ ΕΤΓΕΝΕΙΑΣ.

91.

Stob. flor. 86, 24: ἐκ τοῦ Ἀριστοτέλους περὶ εὐγενείας.

1 de Sardanapallo eodem tenore memorat Eudemus eth. p. 1216, 10—19 || 13 περιφέρεται: cf. Plut. de ips. laud. 17, de fort. Alex. 1, 9 || 24 ita cod. A, ed. Trinc. Ven. 1536 brevius Ἀριστοτέλους.

ὅλως περὶ εὐγενείας ἐγὼ ἀπορῶ τίνας χρῆ καλεῖν τοὺς εὐγενεῖς. Εἰκότως γε, ἔφην, τοῦτο σὺ διαπορῶν· καὶ γὰρ παρὰ τῶν πολλῶν καὶ μᾶλλον παρὰ τῶν σοφῶν τὰ μὲν ἀμφισβητεῖται τὰ δ' οὐ λέγεται σαφῶς, εὐθὺς τὰ περὶ τῆς
 5 δυνάμεως. λέγω δὲ τοῦτο, πότερον τῶν τιμῶν ἐστὶ καὶ σπουδαίων ἢ, καθάπερ Λυκόφρων ἔγραψε, κενόν τι πάμπαν. ἐκεῖνος γὰρ ἀντιπαραβάλλων ἑτέροις ἀγαθοῖς αὐτήν, εὐγενείας μὲν οὖν φησὶν ἀφανὲς τὸ κάλλος, ἐν λόγῳ δὲ τὸ σεμνόν· ὡς πρὸς δόξαν οὔσαν τὴν αἴρεσιν αὐτῆς, κατὰ δ'
 10 ἀλήθειαν οὐθὲν διαφέροντας τοὺς ἀγεννεῖς τῶν εὐγενῶν.

92.

Stob. flor. 86, 25: ἐν τῷ αὐτῷ.

ἀμφισβητεῖται δὲ καθάπερ καὶ περὶ τοῦ πηλίκου ἀγαθόν ἐστι, οὕτω καὶ τίνας δεῖ καλεῖν εὐγενεῖς. οἱ μὲν γὰρ τοὺς ἐξ ἀγαθῶν γονέων εὐγενεῖς εἶναι νομίζουσι, καθάπερ
 15 καὶ Σωκράτης· διὰ γὰρ τὴν Ἀριστείδου ἀρετὴν καὶ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ γενναίαν εἶναι. Σιμωνίδην δὲ φασὶ διερωτώμενον τίνας εὐγενεῖς, τοὺς ἐκ πάλαι πλουσίων φάναι· καίτοι κατὰ τοῦτον τὸν λόγον οὐκ ὀρθῶς ἐπιτιμῶσιν ὁ Θεόγνις οὐδ' ὁ ποιητὴς ὁ ποιήσας ὡς ὅτι „τὴν μὲν εὐγένειαν αἰνοῦσιν βροτοί, μᾶλλον δὲ κηδεύουσι τοῖσι πλουσίοις“.
 20 ἢ πρὸς Διὸς οὐχ αἰρετώτερος ὁ πλουτῶν αὐτὸς ἢ οὐδ' ὁ πρόπαππος ἢ τῶν προγόνων τις πλούσιος ἦν, αὐτὸς δὲ πένης; Πῶς γὰρ οὐκ, εἶπε. Καὶ δέοι δ' ἂν κηδεύειν τοῖς πλουσίοις μᾶλλον ἢ τοῖς εὐγενέσιν· εὐγενεῖς γὰρ οἱ πάλαι, 25 κρείττους δὲ οἱ νῦν. οὐκ οὖν ὁμοίως ἂν τις ὑπολαμβάνῃ οὐ τοὺς εὐγενεῖς εἶναι τοὺς ἐκ πάλαι πλουσίων ἀλλὰ τοὺς

2 σὺ Wyttenbach: εἶ codd. || 6 ὁ σοφιστῆς add. ed. Ven. ||
 καινόν codd., corr. Jacobs || 7 εὐγένειαν codd., corr. Jacobs ||
 8 φησὶν Jacobs: ἤs codd. || 12 deest lemma in Ven. || 16 post φασὶ
 add. codd. ἀποκρίνασθαι (del. Diels) || 19 Eurip. fr. 399 Nauck ||
 23 δέοιτ' ἂν codd., corr. Halm || 24 πάλαι Diels: παλαιοί codd.

ἐξ ἀγαθῶν πάλαι; κρείττων γὰρ ἂν δόξειεν ἀρχαίας ἀρετῆς πρόσφατος καὶ μετέχειν μᾶλλον ἕκαστον πατρὸς ἢ προπάππου, αἰρετώτερον δ' αὐτὸν εἶναι σπουδαῖον ἄλλ' οὐ τὸν προπάππον ἢ τινα τῶν ἄλλων προγόνων. Ὁρθῶς, ἔφη, λέγεις. Ἄρ' οὖν οὐκ, ἐπεὶ ἐν μηδετέρῳ τούτων ὀρθῶμεν τὴν 5 εὐγένειαν, σκεπτέον ἄλλον τρόπον τίνι τοῦτο ἐνι ποτέ; Σκεπτέον δὴ, ἔφη. Τὸ εὖ σημαίνει τι δῆπου τῶν ἐπαινετῶν καὶ σπουδαίων, οἷον τὸ εὐπρόσωπον καὶ τὸ εὐόφθαλμον· ἀγαθὸν γὰρ τι ἢ καλὸν σημαίνει κατὰ τοῦτον τὸν λόγον. Πάνυ γε, εἶπεν. Οὐκ οὖν εὐπρόσωπον μὲν ἔστι τὸ ἔχον 10 ἀρετὴν προσώπου, εὐόφθαλμον δὲ τὸ ὀφθαλμοῦ ἀρετὴν; Οὕτως, εἶπεν. Ἄλλὰ μὴν ἔστι γένος τὸ μὲν σπουδαῖον, τὸ δὲ φαῦλον ἄλλ' οὐ σπουδαῖον. Πάνυ γε, εἶπε. Σπουδαῖον δέ γε φαιμέν ἕκαστον κατὰ τὴν αὐτοῦ ἀρετὴν εἶναι, ὥστε καὶ γένος σπουδαῖον ὡσαύτως. Οὕτως, εἶπε. Δῆλον ἄρ', 15 ἔφη, ὅτι ἔστιν ἡ εὐγένεια ἀρετὴ γένους.

93.

Diog. Laert. 2, 26: φησὶ δ' Ἀριστοτέλης δύο γυναῖκας αὐτὸν (τὸν Σωκράτην) ἀγαγέσθαι, προτέραν μὲν Ξανθίππην, ἐξ ἧς αὐτῷ γενέσθαι Λαμπροκλέα· δευτέραν δὲ Μυρτώ τὴν Ἀριστείδου τοῦ δικαίου θυγατέρα, ἣν καὶ ἄπροι- 20 κον λαβεῖν, ἐξ ἧς γενέσθαι Σωφρονίσκον καὶ Μενέξενον.

Plutarch. Aristid. 27: Δημήτριος δ' ὁ Φαληρεὺς καὶ Ἱερώνυμος ὁ Ῥόδιος καὶ Ἀριστόξενος ὁ μουσικὸς καὶ Ἀριστοτέλης, εἰ δὴ τό γε περὶ εὐγενείας βιβλίον ἐν τοῖς γνησίοις Ἀριστοτέλους θετέον, ἱστοροῦσι Μυρτώ θυγατριδὴν 25 Ἀριστείδου Σωκράτει τῷ σοφῷ συνοικῆσαι, γυναῖκα μὲν ἑτέραν ἔχοντι, ταύτην δ' ἀναλαβόντι χηρεύουσαν διὰ πενίαν καὶ τῶν ἀναγκαίων ἐνδεομένην.

3 αὐτὸν Gesn.: αὐτοῦ codd. || 5 λέγειν codd., corr. Cobet || 6 τίνι τοῦτο ἐνι ποτέ; Bernays: τίνα (Τίνα ed.) τοῦτον ἐπίστε codd. || 7 δὴ Diels: δ' codd. || 24 τό γε Hercher (ex cod Seitenst.): τὸ vulgo

Athen. XIII p. 556^a: ἐκ τούτων οὖν τις ὀρμώμενος μέμψαιτ' ἂν τοὺς περιτιθέντας Σωκράτει δύο γαμετὰς γυναῖκας Ξανθίππην καὶ τὴν Ἀριστείδου Μυρτώ, οὐ τοῦ δικαίου καλουμένου, οἱ χρόνοι γὰρ οὐ συγχωροῦσιν, ἀλλὰ τοῦ τρίτου ἀπ' ἐκείνου. εἰσὶ δὲ Καλλισθένης, Δημήτριος ὁ 5 Φαληρεὺς, Σάτυρος ὁ περιπατητικός, Ἀριστόξενος, οἷς τὸ ἐνδόξιμον Ἀριστοτέλης ἔδωκεν ἰστορῶν τοῦτο ἐν τῷ περὶ εὐγενείας.

94.

Stob. flor. 88, 13: ἐκ τοῦ Ἀριστοτέλους περὶ εὐγενείας.
 10 Φανερόν τοίνυν, ἔφην ἐγώ, περὶ ὧν πάσαι διηπορήσαμεν, διὰ τί ποτε οἱ ἐκ πάσαι πλουσίων ἢ οἱ ἐκ πάσαι σπουδαίων εὐγενέστεροι δοκοῦσιν εἶναι μᾶλλον τῶν σύνεγγυς τάγαθὰ κεκτημένων. αὐτὸς γὰρ ἐγγύτερος σπουδαῖος ὢν ἢ πάππου σπουδαίου τετυχηκώς, ὥστ' εἶη ἂν εὐγενής ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ.
 15 καὶ τινες εἰρήκασιν οὕτως, ἐκ τούτου διελέγχειν προσποιοῦμενοι τοῦ συλλογισμοῦ τὴν εὐγένειαν, ὥσπερ φησὶ καὶ Εὐριπίδης οὐχὶ τῶν ἐκ πάσαι σπουδαίων εὐγένειαν φάμενος εἶναι, ἀλλ' ὅστις ἀνὴρ ἀγαθὸς ἀπλῶς. τὸ δ' οὐκ ἔστιν· ἀλλ' ὀρθῶς ζητοῦσιν οἱ τὴν ἀρχαίαν ἀρετὴν προτιθέντες. τὰ
 20 δ' αἷτια εἶπωμεν τούτων ὅτι ἡ μὲν εὐγένειά ἐστιν ἀρετὴ γένους, ἡ δ' ἀρετὴ σπουδαίων· σπουδαῖον δ' ἐστὶ γένος ἐν ᾧ πολλοὶ σπουδαῖοι πεφύκασιν ἐγγίνεσθαι. συμβαίνει δὲ τὸ τοιοῦτον, ὅταν ἐγγένηται ἀρχὴ σπουδαία ἐν τῷ γένει· ἡ γὰρ ἀρχὴ τοιαύτην ἔχει τὴν δύναμιν, πολλὰ παρασκευάζειν
 25 οἷάπερ αὐτή. τοῦτο γάρ ἐστιν ἀρχῆς ἔργον, ποιῆσαι οἷον αὐτὴ ἕτερα πολλά. ὅταν οὖν ἐγγένηται τοιοῦτος εἰς τις ἐν τῷ γένει καὶ οὕτω σπουδαῖος ὥστ' ἔχειν τὸ ἀπ' ἐκείνου

9 sic cod. A, sine lemm. ed. Ven. || 15 ἐκ τοῦ δ. π. τὸν συλλογισμὸν τῆς εὐγενείας vulgo, corr. Bernays || 16 Eur. fr. 345 Nauck Add. p. XV || 18 οἷς τισιν A, οἷς τις ἀνὴρ ἀγαθὸς Ven., corr. Gesner || 20 εἶπωμεν vulgo || τούτων Diels: τουτέστιν vulgo || 21 σπουδαίων: -δαῖον vulgo

ἀγαθὸν πολλὰς γενεάς, τοῦτο σπουδαῖον ἀνάγκη εἶναι τὸ γένος. πολλοὶ γὰρ ἔσονται σπουδαῖοι ἄνθρωποι ἂν τε ἀνθρώπων ἢ τὸ γένος, ἂν τε ἵππων ἵπποι, ὁμοίως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ζώων. ὥστ' εὐλόγως οὐχ οἱ πλούσιοι οὐδ' οἱ ἀγαθοὶ ἀλλ' οἱ ἐκ πάλαι πλουσίων ἢ ἐκ πάλαι ἀγαθῶν εὐγενεῖς 5
εἶεν ἂν. ζητεῖ γὰρ ὁ λόγος τάληθῆ· ἀρχὴ γὰρ ἄνωθεν πάντων. οὐ μὴν ἀλλ' οὐδ' οἱ ἐκ προγόνων ἀγαθῶν εὐγενεῖς πάντως, ἀλλ' ὅσοις τυγχάνουσιν ἀρχηγοὶ τῶν προγόνων ὄντες. ὅταν μὲν οὖν αὐτὸς ἀγαθὸς ἦ, μὴ ἔχη δὲ τοιαύτην δύναμιν τῆς φύσεως ὡς τίκτειν πολλοὺς ὁμοίους, οὐκ ἔχει ἢ ἀρχὴ 10
τοιαύτην δύναμιν ἐν τούτοις.

. . . ἀρετὴ τοῦ γένους καὶ εὐγενεῖς οἱ ἀπὸ τούτου τοῦ γένους ὄντες, οὐκ ἔαν ὁ πατὴρ εὐγενῆς ἦ, ἀλλ' ἔαν ὁ ἀρχηγὸς τοῦ γένους. οὐ γὰρ δι' αὐτὸν ὁ πατὴρ ἐγέννησεν ἀγαθόν, ἀλλ' ὅτι ἐκ τοιοῦτου γένους ἦν. 15

XV. ΕΡΩΤΙΚΟΣ.

95.

Athen. XV p. 674^b: Ἀριστοτέλης δ' ἐν δευτέρῳ ἐρωτικῶν καὶ Ἀρίστων ὁ περιπατητικὸς, Κεῖος δὲ τὸ γένος, ἐν δευτέρῳ ἐρωτικῶν ὁμοίων φασὶν ὅτι οἱ ἀρχαῖοι διὰ τοὺς περὶ τὸν οἶνον πόρους τῶν κεφαλαγιῶν δεσμοὺς εὗρισκον 20
τοὺς τυχόντας, τῆς τῶν κροτάφων συνδέσεως ὠφελεῖν δοκούσης· οἱ δ' ὕστερον ἅμα τῷ κροτάφου <συνδεῖν> προσέβαλον τινα καὶ κόσμον οἰκείον τῇ παρὰ τὸν οἶνον διαγωγῇ, μηχανησάμενοι τὸν στέφανον. βέλτιον δὲ διὰ τὸ πάσας τὰς

8 codd. ὅσοι || 9 ἢ add. Meineke || 10 οὐκ ἔχει ἀρχὴν· <ἐν ὅσοις δὲ> τοιαύτη δύναμις, ἐν τούτοις ἀρχὴ τοῦ γένους etc. Bernays, οὐκ ἔχει ἀρχὴν (ἢ ἀρχὴ corr. Gesn.) τοιαύτην δύναμιν ἐν τούτοις. ἀρχὴ τοῦ γένους etc. vulgo || 22 ἅμα τῷ κροτάφῳ προσέβαλον vulgo (corr. Thurot Rev. crit. 1870: ἅμα τῷ συνδεῖν τοὺς κροτάφους)

αἰσθήσεις ἐν τῇ κεφαλῇ εἶναι ταύτην στεφανοῦσθαι ἢ διὰ τὸ συμφέρειν ἐσκεπάσθαι καὶ συνδεδέσθαι τοὺς κροτάφους πρὸς τὸν οἶνον.

96.

Athen. XIII p. 564^b: καὶ ὁ Ἀριστοτέλης δὲ ἔφη τοὺς
 5 ἔραστὰς εἰς οὐδὲν ἄλλο τοῦ σώματος τῶν ἐρωμένων ἀπο-
 βλέπειν ἢ τοὺς ὀφθαλμούς, ἐν οἷς τὴν αἰδῶ κατοικεῖν.

97.

Plut. Pelopid. 18: . . . λέγεται δὲ καὶ τὸν Ἴόλεων τοῦ
 Ἡρακλέους ἐρώμενον ὄντα κοινωνεῖν τῶν ἄθλων καὶ παρ-
 ασπίζειν. Ἀριστοτέλης δὲ καὶ καθ' αὐτὸν ἐτι φησὶν ἐπὶ
 10 τοῦ τάφου τοῦ Ἴόλεω τὰς καταπιστώσεις ποιεῖσθαι τοὺς ἐρω-
 μένους καὶ τοὺς ἔραστὰς.

Plut. erot. 17: Ἡρακλέους δὲ τοὺς μὲν ἄλλους ἔρωτας
 ἔργον ἐστὶν εἰπεῖν διὰ πληθους, Ἴόλαον δὲ νομίζοντες ἐρώ-
 μενον αὐτοῦ γεγονέναι μέχρι νῦν σέβονται καὶ τιμῶσιν ἔρωτος
 15 ὄρκους τε καὶ πίστεις ἐπὶ τοῦ τάφου παρὰ τῶν ἐρωμένων
 λαμβάνοντες.

98.

Plutarch. erot. 17: Κλεόμαχον δὲ τὸν Φαρσάλιον ἴστε
 δῆπουθεν ἐξ ἧς αἰτίας ἐτελεύτησεν ἀγωνιζόμενος; . . . ἦκεν
 ἐπίκουρος Χαλκιδεῦσι μετὰ τοῦ Θεσσαλικοῦ, πολέμου πρὸς
 20 Ἐρετριεῖς ἀκμάζοντος. καὶ τὸ μὲν πεζὸν ἐδόκει τοῖς Χαλκι-
 δεῦσιν ἐρρῶσθαι, τοὺς δ' ἱππέας μέγα ἔργον ἦν ὤσασθαι
 τῶν πολεμίων παρεκάλουν δὴ τὸν Κλεόμαχον ἄνδρα λαμ-
 πρὸν ὄντα τὴν ψυχὴν οἱ σύμμαχοι πρῶτον ἐμβάλλειν εἰς
 τοὺς ἱππέας. ὁ δὲ ἠρώτησε παρόντα τὸν ἐρώμενον, εἰ μέλλοι
 25 θεᾶσθαι τὸν ἀγῶνα. φήσαντος δὲ τοῦ νεανίσκου καὶ φιλο-
 φρόνως αὐτὸν ἀσπασαμένου καὶ τὸ κράνος ἐπιθέντος, ἐπι-

19 μετὰ om. codd. et ante Dübnerum edd. (ubi Χαλκιδεῦσι, τοῦ Θετταλικοῦ πολέμου)

γαυρωθεῖς ὁ Κλεόμαχος καὶ τοὺς ἀρίστους τῶν Θεσσαλῶν συναγαγὼν περὶ αὐτὸν ἐξήλασε λαμπρῶς καὶ προσέπεσε τοῖς πολεμίοις ὥστε συνταράξαι καὶ τρέψασθαι τὸ ἱππικόν. ἐκ δὲ τούτου καὶ τῶν ὀπλιτῶν φυγόντων, ἐνίκησαν κατὰ κράτος οἱ Χαλκιδεῖς· τὸν μέντοι Κλεόμαχον ἀποθανεῖν συνέτυχε, 5 τάφον δ' αὐτοῦ δεικνύουσιν ἐν ἀγορᾷ Χαλκιδεῖς, ἐφ' οὗ μέχρι νῦν ὁ μέγας ἐφέστηκε κίων· καὶ τὸ παιδεραστεῖν πρότερον ἐν ψόγῳ τιθέμενοι τότε μᾶλλον ἐτέρων ἠγάπησαν καὶ ἐτίμησαν. Ἀριστοτέλης δὲ τὸν μὲν Κλεόμαχον ἄλλως ἀποθανεῖν φησὶ κρατήσαντα τῶν Ἐρετριέων τῇ μάχῃ, τὸν δὲ 10 ὑπὸ τοῦ ἐρωμένου φιληθέντα τῶν ἀπὸ Θοράκης Χαλκιδῆων γενέσθαι πεμφθέντα τοῖς ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκιδεῦσιν ἐπίκουρον· ὅθεν ἄδεσθαι παρὰ τοῖς Χαλκιδεῦσιν „ὦ παῖδες οἱ χαρίτων τε καὶ πατέρων λάχετ' ἐσθλῶν, μὴ φθονεῖθ' ὄρας ἀγαθοῖσιν ὀμιλίαν· σὺν γὰρ ἀνδρεία καὶ ὁ λυσιμελής Ἔρως 15 ἐπὶ Χαλκιδῆων θάλλει πόλεσιν“.

XVI. ΣΤΜΠΟΣΙΟΝ

(ἦ περὶ μέθης: cf. A. P. p. 120—21).

Plutarchus qu. conv. VI prol.: ἀλλὰ καὶ τῶν φιλοσόφων τοὺς ἔλλογιμωτάτους ἀντιμαρτυροῦντας ἔχειν Πλάτωνα καὶ Ξενο- 20 φῶντα καὶ Ἀριστοτέλην καὶ Σπεύσιππον Ἐπίκουρόν τε καὶ Πρῦτανιν καὶ Ἰερώννυμον καὶ Δίωνα τὸν ἐξ ἀκαδημίας ὡς ἀξιότινος σπουδῆς πεποιημένους ἔργον ἀναγράψασθαι λόγους παρὰ πότον γενομένους.

Macrob. saturn. 7, 3, 23: *suadeo in conviviiis . . . quae- 25 stiones convivales* (cf. 7, 4, 1: *apta convivio fabulemur nec de cibatu tantum . . .*) *vel proponas vel ipse dissolvas. quod genus veteres ita ludicrum non putarunt ut et Aristoteles de ipsis aliqua conscripserit et Plutarchus et vester Apuleius.*

99.

Plutarchus non posse suav. vivi sec. Ep. 13: τί λέγεις, 30 ὦ Ἐπίκουρε; κιθαρωδῶν καὶ αὐλητῶν ἕωθεν ἀκροασόμενος

εἰς τὸ θέατρον βαδίζεις, ἐν δὲ συμποσίῳ Θεοφράστου περὶ συμφωνιῶν διαλεγομένου καὶ Ἀριστοξένου περὶ μεταβολῶν καὶ Ἀριστοτέλους περὶ Ὀμήρου, τὰ ὅσα καταλήψῃ ταῖς χερσὶ δυσχεραίνων καὶ βδελυττόμενος.

100.

5 Athen. V, 6 p. 188°: πάντα δ' ὦν ἀκριβῆς Ὀμηρος καὶ τὸ μικρὸν τοῦτο οὐ παρέλιπε τὸ δεῖν θεραπεύσαντα τὸ σωμάτιον καὶ λουσάμενον ἰέναι πρὸς τὸ δεῖπνον. ἐπὶ γοῦν τοῦ Ὀδυσσεῶς εἶπε πρὸ τῆς παρὰ Φαλαξί θοίνης „αὐτόδιον δ' ἄρα μιν ταμὴν λούσασθαι ἄνωγεν“ (θ, 449). ἐπὶ δὲ τῶν
10 περὶ Τηλέμαχον „ἔξ ῥ' ἀσαμίνθους βάντες ἐυξέστας λούσαντο“ (δ, 48). ἀπρεπές γὰρ ἦν, φησὶν Ἀριστοτέλης, ἦκειν εἰς τὸ συμπόσιον σὺν ἰδρωτί πολλῷ καὶ κονιορτῷ. δεῖ γὰρ τὸν χαρίεντα μῆτε θυπᾶν μῆτε ἀύχμειν μῆτε βορβόρω χαιρεῖν καθ' Ἡράκλειτον.

101.

15 Athen. XV p. 674^f: ὡς εὐανθέστερον γὰρ καὶ κεχαρισμένον μᾶλλον τοῖς θεοῖς παραγγέλλει (ἢ Σαπφῷ) στεφανοῦσθαι τοὺς θύοντας. Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῷ συμποσίῳ φησὶν ὅτι οὐδὲν κολοβὸν προσφέρομεν πρὸς τοὺς θεοὺς ἀλλὰ τέλεια καὶ ὅλα· τὸ δὲ πλήρες τέλειόν ἐστι, τὸ δὲ στέφειν
20 πλήρωσίν τινα σημαίνει. Ὀμηρος „κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπέστέψαντο ποτοῖο“ καὶ „ἀλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει“. τοὺς γὰρ αὖ τὴν ὄψιν ἀμόρφους, φησὶν, ἀναπληροῖ ἢ τοῦ λέγειν πιθανότης. ἔοικεν οὖν ὁ στέφανος τοῦτο ποιεῖν βούλεσθαι. διὸ καὶ περὶ τὰ πένθη τούναντιον παρασκευάζομεν·
25 ὁμοπαθεῖα γὰρ τοῦ κεκμηκότος κολοβοῦμεν ἡμᾶς αὐτοὺς τῇ τε κουρᾷ τῶν τριχῶν καὶ τῇ τῶν στεφάνων ἀφαιρέσει.

Schol ad Theocr. id. 3, 21 (p. 139, 16 Ahrens): τὸν στέφανον τῖλαί με . . . στεφάνοις ἐχρῶντο ἐν τοῖς συμπο-

3 Ἀριστοτέλους Nauck: codd. Ἀριστοφάνους || περὶ Ὀμήρου: scil. ut in fr. 100. cf. supra p. 24 || 20 cf. Schol. II. α, 470 et Od. θ, 170

σίοις, ὡς φησιν Ἀριστοτέλης, εὐετηρίαν καὶ ἀφθονίαν αἰνιττόμενοι τροφῶν· στέψαι γὰρ τὸ πληρῶσαι, ὡς Ὅμηρος „κοῦροι δὲ κρητήρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο“.

102.

Epit. Athen. II p. 40^d: Σέλευκος δὲ τὸ παλαιὸν οὐκ εἶναι ἔθος οὔτ' οἶνον ἐπὶ πλείον οὔτ' ἄλλην ἡδονάθειαν 5 προσφέρεσθαι μὴ θεῶν ἕνεκα τοῦτο δρῶντας. διὸ καὶ θοίνας καὶ θαλάσας καὶ μέθας ὠνόμαζον, τὰς μὲν ὅτι διὰ θεοὺς οἰνοῦσθαι δεῖν ὑπελάμβανον, τὰς δ' ὅτι θεῶν χάριν ἡλίζοντο καὶ συνήεσαν· τοῦτο γὰρ ἔστι τὸ δαῖτα θάλειαν. τὸ δὲ μεθύειν φησιν Ἀριστοτέλης τὸ μετὰ τὸ θύειν αὐτῶ χρησθαι. 10

Philo de plantat. Noe 35—42 (t. I p. 350—356 M.): τὰ μὲν οὖν εἰρημένα τῷ νομοθέτῃ περὶ μέθης εἰσόμεθα ἐπ' ἀκριβείας αὐθις (libro seq. de ebriet.), νυνὶ δὲ ἐξερευνήσομεν ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις ἔδοξεν. ἐσπουδάσθη δὴ παρὰ πολλοῖς τῶν φιλοσόφων ἡ σκέψις οὐ μετρίως, προτείνεται 15 δὲ οὕτως, εἰ μεθυσθήσεται ὁ σοφός; ἔστι τοίνυν τὸ μεθύειν διττόν, ἕν μὲν ἴσον τι τῷ οἰνοῦσθαι, ἕτερον δὲ ἴσον τῷ ληρεῖν ἐν οἴνῳ. τῶν δὲ ἐπιχειρησάντων τῇ προτάσει οἱ μὲν ἔφρασαν μῆτε ἀκράτῳ πλείονι χρῆσεσθαι τὸν σοφὸν μῆτε ληρήσειν . . . οἱ δὲ τὸ μὲν οἰνοῦσθαι καὶ σπουδαίῳ προσ- 20 ἦγον ἀπεφήναντο, τὸ δὲ ληρεῖν ἀνοίκειον . . . (38 p. 352) τὸν ἄκρατον ὡσπερ οἶνον οὕτω καὶ μέθυ οἱ παλαιοὶ ἐκάλουν. πολλαχοῦ γοῦν τῆς ποιήσεώς ἐστι τοῦτ' ὄνομα ἐμφερόμενον . . . τό τε οἰνοῦσθαι καὶ τὸ μεθύειν ἕν . . . εἰ δὲ οἰνωθήσεται, καὶ μεθυσθήσεται (ὁ σπουδαῖος) . . . μία μὲν 25 ἀπόδειξις περὶ τοῦ τὸν σοφὸν μεθυσθήσεται λέλεκται, δευτέρα δὲ ἔστι τοιαύτη . . .

13 αὐθις: cf. p. 357 τὰ μὲν τοῖς ἄλλοις φιλοσόφοις εἰρημένα περὶ μέθης ὡς οἴοντε ἦν ἐν τῇ πρὸ ταύτης ὑπεμνήσαμεν βίβλῳ || 19 χρῆσεσθαι et ληρήσειν Mang. p. 729: χρῆσθαι et ληρήσει vulgo. cf. Stoicos ap. DL 7, 118 καὶ οἰνωθήσεσθαι μὲν (τὸν σοφόν), οὐ μεθυσθήσεσθαι δέ. Philodem. de ira p. 156, 36 Gomp. || 23 cf. Schol. II. η, 471 (Hesych. s. μέθυ)

(39) ὅτι καὶ τὸ ἄκρατον οὐχ ὁμοίως οἱ νῦν τοῖς πάλαι προσφέρονται . . . πάσης γὰρ καλῆς πράξεως ἀφ' ἱερῶν τελείων οἱ πρότεροι κατήρχοντο νομίζοντες μάλιστα οὕτως αἴσιον ἀποβήσεσθαι τὸ τέλος αὐτοῖς, τῷ πρὶν εὐξασθαι τε
 5 καὶ θῦσαι· καὶ εἰ σφόδρα τοῦ πράττειν ἔσπευδον οἱ καιροί, πάντως ἀνέμεινον, οὐκ αἰεὶ τὸ ταχὺ τοῦ βραδέος ἠγούμενοι κρεῖττον. οὐ προμηθῆς μὲν γὰρ τάχος βλαβερόν, βραβύτης δὲ μετ' εὐελπιστίας ὠφέλιμον. εἰδότες οὖν ὅτι ἢ τοῦ οἴνου ἀπόλαυσις τε καὶ χρῆσις δεῖται πολλῆς ἐπιμελείας, οὔτε ἄρδην
 10 οὔτε αἰεὶ προσεφέροντο τὸν ἄκρατον ἀλλ' ἔν τε κόσμῳ καὶ καιρῷ προσήκοντι. πρότερον γὰρ εὐξάμενοι καὶ θυσίας ἀναγαγόντες καὶ ἱλασάμενοι τὸ θεῖον, σώματά τε καὶ ψυχὰς καθηράμενοι τὰ μὲν λουτροῖς τὰ δὲ νόμων καὶ παιδείας ὀρθῆς ρεύμασι, φαιδροὶ καὶ γεγηθότες πρὸς ἀνεμμένην διαίταν
 15 ἔτρεποντο, μηδὲ οἴκαδε πολλάκις ἀφικόμενοι ἀλλ' ἔν οἷς ἔθυσαν ἱεροῖς διαπατούμενοι, ἵνα καὶ τῶν θυσιῶν μεμνημένοι καὶ τὸν τόπον αἰδούμενοι ἱεροπρεπεστάτην ὡς ἀληθῶς ἄγασιν εὐωχίαν μήτε λόγῳ μήτε ἔργῳ διαμαρτάνοντες. ἀπὸ τούτου γέ τοι φασὶ τὸ μεθύειν ὠνομάσθαι, ὅτι μετὰ
 20 τὸ θύειν ἔθος ἦν τοῖς πρότερον οἴνοῦσθαι. τίσι δὴ μᾶλλον οἰκείως ἂν εἴη τῆς τοῦ ἀκράτου χρήσεως ὁ λεχθεὶς τρόπος ἢ σοφοῖς ἀνδράσιν, οἷς νῦν καὶ τὸ πρὸ τῆς μέθης ἔργον ἀρμόττει τὸ θύειν; σχεδὸν γὰρ οὐδὲ εἷς τῶν φαύλων πρὸς ἀλήθειαν ἱερουργεῖ κἂν ἐνδελεχῶς μυρίους βόας ἀνὰ
 25 πᾶσαν ἡμέραν ἀνάγῃ. τὸ γὰρ ἀναγκαιότατον ἱερεῖον αὐτῷ λελώβηται ὁ νοῦς, λωβούς δὲ οὐ θέμις βωμοῦ προσψάσασθαι.

(40) δεύτερος μὲν δὴ λόγος οὗτος . . . τρίτον δέ ἐστιν

4 τῷ πρὶν Mang.: καὶ πρὶν vulgo || 5 κἂν εἰ suadet Mang. || 9 τε add. Mang. || 15 cf. Theophr. ap. Ath.ⁿ. 424^f || 16 διαπατούντες vulgo || 24 ἐνδελεχεῖς vulgo || 25 ἀνάγῃ Mang.: ἀγάγῃ vulgo || 26 λωβούς: λώβας vulgo. cf. Themist. or. 21 p. 301, 10 σκοτεινὰ καὶ λωβὰ ῥήματα τῆς Ἀρ. διαλεκτικῆς || βωμῶν προσάσασθαι cod. Med.

ἀπὸ διαφερούσης τῆς πρὸς τὴν ἐτυμολογίαν πιθανότητος ἡρητημένον. τὴν γὰρ μέθην οὐ μόνον ἐπειδὴ μετὰ θυσίας ἐπιτελεῖται νομίζουσι τινες εἰρησθαι ἀλλ' ὅτι καὶ μεθέσεως ψυχῆς αἰτία γίνεται. μεθίεται δὲ ὁ μὲν τῶν ἀφρόνων λογισμὸς εἰς πλείονων ἰσχυσιν ἀμαρτημάτων, ὁ δὲ τῶν 5 ἐμφρόνων εἰς ἀνέσεως καὶ εὐθυμίας καὶ ἰλαρότητος ἀπολαυσιν. ἡδίων γὰρ αὐτὸς ἑαυτοῦ νήφοντος οἰνώθεις ὁ σοφὸς γίνεται, ὥστε οὐδὲν ταύτῃ διαμαρτάνοιμεν φάσκοντες ὅτι μεθυσθήσεται . . .

Plutarchus de garrulitate 4: „καὶ τι ἔπος προέηκεν 10 ὑπερ τ' ἄρρητον ἄμεινον“ (Od. ξ, 464—466) . . . καὶ μήποτε τὸ ζητούμενον παρὰ τοῖς φιλοσόφοις λύων ὁ ποιητῆς οἰνώσεως καὶ μέθης διαφορὰν εἴρηκεν, οἰνώσεως μὲν ἄνεσιν, μέθης δὲ φλυαρίαν. τὸ γὰρ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ νήφοντος ἐπὶ τῆς γλώττης ἐστὶ τοῦ μεθύοντος, ὡς οἱ παροι- 15 μιζόμενοι φασιν . . . οἱ δὲ φιλόσοφοι καὶ δριζόμενοι τὴν μέθην λέγουσιν εἶναι λήρησιν πάροιον. οὕτως οὐ ψέγεται τὸ πίνειν, εἰ προσείη τῷ πίνειν τὸ σιωπᾶν, ἀλλ' ἡ μωρολογία μέθην ποιεῖ τὴν οἴνωσιν. ὁ μὲν οὖν μεθύων ληρεῖ παρ' οἶνον . . . 20

103.

Epit. Athen. II p. 44^d: Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῷ περὶ μέθης φησὶν ὅτι ἀλμυρὰς τινες προσφερόμενοι τροφὰς ἄδιψοι διέμειναν· ὧν ἦν Ἀρχωνίδης ὁ Ἀργεῖος. Μάγων δὲ ὁ Καρχηδόσιος τρεῖς τὴν ἄνυδρον διῆλθεν ἄλφιστα ξηρὰ σιτού- 25 μενος καὶ μὴ πίνων.

Apollonius mirab. 25: Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ μέθης Ἄνδρων, φησὶν, Ἀργεῖος ἐσθίων πολλὰ καὶ ἀλμυρὰ καὶ ξηρὰ δι' ὄλου τοῦ βίου ἄδιψος καὶ ἄποτος διετέλεσεν. ἔτι δις

6 ἐμφρόνων Med.: εὐφρόνων vulgo || cf. Theophr. ap. Athen. 463^c || 16 οἱ φιλ. cf. (Ar.) probl. 3, 27 (3, 2) || 28 ἄποτος Meursius: ἄπιος cod. cum *v* supra *i* || δις: ita cod., δι Xylander, δὲ Meursius

πορευθεῖς εἰς Ἀμμωνα διὰ τῆς ἀνύδρου ἄλφριτα ξηρὰ σιτού-
μενος οὐ προσηνέγκατο ὑγρόν.

Diog. L. 9, 81: Ἄνδρων δὲ ὁ Ἀργεῖος, ὡς φησιν Ἀρι-
στοτέλης, διὰ τῆς ἀνύδρου Λιβύης ὠδενεν ἄποτος.

5 Sext. Emp. hyp. 1, 84: Ἄνδρων δὲ ὁ Ἀργεῖος οὕτως
ἄδιψος ἦν ὡς καὶ διὰ τῆς ἀνύδρου Λιβύης ὠδεύειν αὐτὸν
μὴ ἐπιζητοῦντα ποτόν.

104.

Athen. XIV p. 641^d: Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῷ περὶ
μέθης παραπλησίως ἡμῖν δευτέρας τραπέζας ἀπαγορεύει διὰ
10 τούτων „τὸ μὲν οὖν ὅλον διαφέρειν τράγημα βρώματος νο-
μιστέον ὅσαν ἔδεσμα τρωγαλίου· τοῦτο γὰρ πάτριον τοῦνομα
τοῖς Ἑλλησιν, ἐπεὶ ἐν τραγήμασι τὰ βρώματα παρατίθενται.
διόπερ οὐ κακῶς ἔοικεν εἰπεῖν ὁ πρῶτος δευτέραν προσαγο-
ρεύσας τράπεζαν· ὄντως γὰρ ἐπιδορπισμός τις ὁ τραγημα-
15 τισμός ἐστὶ καὶ δεῖπνον ἕτερον παρατίθεται τραγήματα“.

Athen. XIV p. 641^b: Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῷ περὶ μέθης
τὰ τραγήματά φησι λέγεσθαι ὑπὸ τῶν ἀρχαίων τρωγάλια·
ὡσεὶ γὰρ ἐπιδορπισμὸν εἶναι.

Schol. ad. Aristoph. pac. 767: τρωγαλίων δὲ ἀντὶ τοῦ
20 τῶν τραγημάτων· οὕτω γὰρ ἐκάλουν τὰ τραγήματα οἱ
παλαιοί.

105.

Pseudo-Juliani epist. 24 (Heyler: A. P. p. 232): σῦκον
δὲ οὐκ αἰσθήσει μόνον ἠδὲν ἀλλὰ καὶ ἀναδόσει κρεῖττον ἐστὶ.
οὕτω δὲ ἐστὶν ἀνθρώποις ὠφέλιμον ὥστε καὶ ἀλεξιφάρμακον
25 αὐτὸ παντὸς ὀλεθρίου φαρμάκου φησὶν Ἀριστοτέλης εἶναι
καὶ τοῖς δειπνοῖς οὐκ ἄλλου τινὸς ἢ τούτου χάριν τῶν
ἔδεσμάτων προτιθέσθαι τε καὶ ἐπιτραγηματίζεσθαι, καθά-
περ ἀντ' ἄλλης τινὸς ἀλεξήσεως ἱερᾶς ταῖς τῶν βρωμάτων

1 ὁδοῦ post ἀνύδρου cod. (del. Hercher) || 2 post ὑγρόν
add. cod. τοῦτο δὲ ἐποίησε δι' ὅλου τοῦ βίου (del. Hercher)

ἀδικίας περιπτυσσόμενον. καὶ μὴν ὅτι θεοῖς τὸ σῦκον ἀνάκειται καὶ θυσίας ἐστὶν ἀπάσης ἐπιβώμιον καὶ ὅτι παντός λιβανωτοῦ κρεῖττον ἐς θυμιάματος σκευασίαν ἐστίν, οὐκ ἐμὸς ἴδιος οὗτος ὁ λόγος, ἀλλ' ὅστις τὴν χρεῖαν αὐτοῦ ἔμαθεν οἶδεν ὡς ἀνδρὸς σοφοῦ καὶ ἱεροφάντου λόγος ἐστὶ.

5

106.

Athen. X p. 447^a: ἀλλ' ὡς φησιν Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ μέθης, εἰς τὰ νῶτα καταπίπτουσιν οἱ τὸν κριθῖνον πεπωκότες, ὃν πῖνον καλοῦσι, λέγων οὕτως „πλὴν ἴδιόν τι συμβαίνει περὶ τὰς τῶν κριθῶν, τὸ καλούμενον πῖνον· ὑπὸ μὲν γὰρ τῶν λοιπῶν τε καὶ μεθυστικῶν οἱ μεθυσθέντες ἐπὶ 10 πάντα τὰ μέρη πίπτουσι· καὶ γὰρ ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ καὶ πρηνεῖς καὶ ὕπτιοι· μόνοι δὲ οἱ τῷ πίνῳ μεθυσθέντες εἰς τοῦπίσω καὶ ὕπτιοι κλίνονται.“

Epit. Athen. I p. 34^b: Ἀριστοτέλης δὲ φησιν ὅτι οἱ μὲν ἀπ' οἴνου μεθυσθέντες ἐπὶ πρόσωπον φέρονται, οἱ δὲ 15 τὸν κριθῖνον πεπωκότες ἐξυπτιάζονται τὴν κεφαλὴν· ὁ μὲν γὰρ οἶνος καρρηβαρικός, ὁ δὲ κριθῖνος καρωτικός.

107.

Athen. X p. 429^c: Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῷ περὶ μέθης φησὶν „εἰ ὁ οἶνος μετρίως ἀφεψηθῆι, πινόμενος ἦττον μεθύσκει“. τὴν γὰρ δύναμιν ἀφεψηθέντος αὐτοῦ ἀσθενεστέραν 20 γίνεσθαι. „μεθύσκονται δέ, φησιν, οἱ γεραίτεροι τάχιστα, δι' ὀλιγότητα καὶ ἀσθένειαν τοῦ περὶ αὐτοὺς ἐνυπάρχοντος φύσει θερμοῦ. καὶ οἱ παντελῶς δὲ νέοι τάχιον μεθύσκονται διὰ τὸ πλῆθος τοῦ ἐνυπάρχοντος θερμοῦ· τῷ γὰρ ἐκ τοῦ οἴνου προσγινομένῳ κρατοῦνται ῥαδίως. μεθύσκονται δὲ 25 καὶ τοῖς ἀλόγοις ζῴοις ὅες μὲν σταφυλῆς στεμφύλων χορτασθέντες καὶ τὸ τῶν κοράκων καὶ τῶν κυνῶν γένος τὴν οἰνοῦτταν καλουμένην φαγόντα βοτάνην, λίθηκος δὲ καὶ

7 τὸν κριθῖνον: cf. Theophr. c. pl. 6, 11, 2 || 9 κριθῶν sc. πόσεις (Mein.) || 25 cf. Aelian. v. h. 2, 40

ἐλέφας πιόντες οἶνον. διὸ καὶ τὰς θήρας ποιοῦνται τῶν πιθήκων καὶ τῶν κοράκων μεθυσθέντων τῶν μὲν οἴνω τῶν δὲ τῇ οἰνούττῃ.“

108.

Plutarch. qu. cony. 3, 3: ἐθαύμαζε δὲ Φλῶρος, εἰ γε-
5 γραφῶς Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ μέθης ὅτι μάλιστα μὲν οἱ γέροντες, ἥμιστα δὲ αἱ γυναῖκες ὑπὸ μέθης ἀλίσκονται, τὴν αἰτίαν οὐκ ἐξειργάσατο μηδὲν εἰωθὸς προίεσθαι τῶν τοιούτων.

109.

Athen. X p. 429^f: τὸν δὲ σαμαγόρειον οἶνον καλούμε-
10 νόν φησιν ὁ Ἀριστοτέλης ἀπὸ τριῶν κοτυλῶν κερασθεισῶν μεθύσκειν ὑπὲρ τεσσαράκοντα ἄνδρας.

110. 111.

Athen. XI p. 464^c: καὶ Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῷ περὶ μέθης „αἱ ῥοδιακαί, φησι, προσαγορευόμεναι χυτροῖδες διὰ τε τὴν ἡδονὴν εἰς τὰς μέθας παρεισφέρονται καὶ διὰ τὸ θερ-
15 μαινομένας τὸν οἶνον ἤττον ποιεῖν μεθύσκειν· σμύρνης γὰρ καὶ σχολίνου καὶ τῶν τοιούτων ἐτέρων εἰς τὸ ὕδωρ ἐμβληθέντων ἔψονται, καὶ παραχρόντων εἰς τὸν οἶνον ἤττον μεθύσκουσιν“. καὶ ἄλλω δὲ μέρει φησὶν „αἱ ῥοδιακαὶ χυτροῖδες γίνονται σμύρνης, σχολίνου ἄνθους, κρόκου, βαλσάμου, ἀμά-
20 μου, κινναμώμου συνεψηθέντων· ἀφ' ὧν καὶ τὸ γινόμενον τῷ οἴνω παραχρῆθὲν οὕτω μέθας ἴσθησιν, ὥστε καὶ τῶν ἀφροδισίων παραλύειν τὰ πνεύματα πέττον.

Athen. XI p. 496^f: μνημονεύει δ' αὐτῶν (τῶν ῥοδιακῶν) . . . καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ μέθης.

17 malim παραχρῆθὲντων Meineke || 20 γινόμενον Meineke: πινόμενον vulgo

II. LOGICA.

Alex. in top. p. 5 med. (p. 252, 8 Br.): περὶ δὲ τῆς οὕτω λεγομένης διαλεκτικῆς Ἀριστοτέλης μὲν καὶ ἐν ἄλλοις βιβλίοις πεπραγμάτευται, μάλιστα δὲ ἐν τούτοις ἃ ἐπιγράφεται τοπικά.

Alex. in top. p. 16 inf. (p. 254^b 10 Br.): ἡ γυμνασίαν λέγοι 5
 ἂν τὴν εἰς ἐκάτερον μέρος ἐπιχείρησιν. ἦν δὲ σύνηθες τὸ τοιοῦτον εἶδος τῶν λόγων τοῖς ἀρχαίοις . . . ἀλλὰ θῆσεώς τιςος προτεθείσης εἰς ταύτην γυμνάζοντες αὐτῶν τὸ πρὸς τὰς ἐπιχειρήσεις εὐρετικὸν ἐπεχείρουν κατασκευάζοντες ἢ ἀνασκευάζοντες δι' ἐνδόξων τὸ κείμενον. καὶ ἔστι δὲ βιβλία τοιαῦτα Ἀριστο- 10
 τέλους τε καὶ Θεοφράστου γεγραμμένα ἔχοντα τὴν εἰς τὰ ἀντικείμενα δι' ἐνδόξων ἐπιχείρησιν.

Theon. progymn. c. 2 p. 165 W.: παραδείγματα δὲ τῆς τῶν θῆσεων γυμνασίας λαβεῖν ἔστι παρὰ τε Ἀριστοτέλους καὶ Θεοφράστου· πολλὰ γάρ ἐστιν αὐτῶν βιβλία θῆσεων ἐπι- 15
 γραφόμενα.

Pseudo-Ammonius in categ. (Ven. 1545) f. 13: ἀμέλει φασὶν ἐν τῇ μεγάλῃ βιβλιοθήκῃ εὐρηθῆσαι ἀναλυτικῶν μὲν τεσσαράκοντα βίβλους, κατηγοριῶν δὲ δύο· ἐκρίθη δὲ ὑπὸ τῶν ἐξηγητῶν κατηγοριῶν μὲν τοῦτο εἶναι γνήσιον τοῦ Ἀριστοτέλους, 20
 ἀναλυτικῶν δὲ τέσσαρα. ἐκρίθη δὲ ἕκ τε τῶν νοημάτων καὶ τῆς φράσεως καὶ τῷ ἀεὶ ἐν ταῖς ἄλλαις πραγματείαις μεμνηθῆσαι τούτου τοῦ βιβλίου τὸν φιλόσοφον.

Ammon. prol. in cat. p. 39, 19 Br.: εἰδέναι δὲ δεῖ ὅτι ἐν ταῖς παλαιαῖς βιβλιοθήκαις τῶν μὲν ἀναλυτικῶν μ̄ βιβλία εὐρηγνται, 25
 τῶν δὲ κατηγοριῶν δύο.

Elias in cat. p. 30^b 4 Br.: γνήσιον τοίνυν . . . ἀπὸ τῆς φράσεως . . . καὶ ἕκ τοῦ εὐθύναις δεδωκέναι αὐτὸ τοῖς Ἀττικοῖς ἐξηγηταῖς· τεσσαράκοντα γὰρ βιβλίων εὐρεθέντων ἐν παλαιαῖς βιβλιοθήκαις τῶν ἀναλυτικῶν καὶ δύο τῶν κατηγοριῶν, τέσσαρα 30
 μόνον τῶν ἀναλυτικῶν ἐγκρίνουσι καὶ ἐν τῶν κατηγοριῶν. cf. Schol. p. 33^b 30 Br.: τὸ δὲ γνήσιον οὕτως (ἀποδέδεικται) . . . ἀπὸ τοῦ εὐθύναις δοῦναι πᾶσι τοῖς Ἀττικισταῖς καὶ πάντας τοῦτο ἕκ β̄ βιβλίων εὐρεθέντων τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως γνήσιον μόνον ἐπικρίναι, ὡσπερ ἕκ μ̄ τὰ δ̄ ἀναλυτικά, ὡς Ἀδραστος 35
 Ἱστορεῖ.

ἐλέφας πιόντες
πιθήκων καὶ τῶν
δὲ τῇ οἰνούττη

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ.

p. 34 (p. 258, 22 Br.):

Plutarch. q
5 γραφῶς Ἀριστο
οἱ γέροντες, ἦρ
τὴν αἰτίαν οὐκ
τοιούτων.

Athen. X p
10 νόν φησιν ὁ Ἀ
μεθύσκειν ὑπὲρ

Athen. XI
μέθης „αἱ ἄρδι
τὴν ἡδονὴν εἰς
15 μαινομένας τὸν
καὶ σχοίνου καὶ
θέντων ἔφονται,
σκουσιν“. κὰν ἄλλοι
γίνονται συμύρη,

20 μου, κινναμώμου π
τῷ οἴνῳ παραχυθέν
ἀφροδισίων παραλύει

Athen. XI p. 496
κῶν) . . . καὶ Ἀριστο

17 malim παραχυθέν
πινόμενον vulgo

τῶν προβλημάτων ὑπα-
τί ἢ λίθος ἢ μαγνήτις
εὐσεως μαντικῶν ὑδάτων;
ταῦτα. ἢ οὐδὲ
ἀλλὰ τούτων ὁ λόγος καὶ
οὕτω προβαλλόμενα
προβλημάτων εἶρηκεν.
ταῦτα φυσικὰ
περὶ διαλεκτικὰ
καὶ λογικῶν,
οὕτως φυ-
ἀλλήματα πάντα ἀνα-
καὶ τοῦ εἰ ἔστιν, ἢ
τοῦ δευτέρου τῶν
καὶ τί ἔστιν οὐ
(27).

Ven.: ὁ μὲν οὖν ἐξη-
Πλάτωνος διαιρέσεις νο-
Πλάτωνος

(2 Br.) ἔτι τὸ κάλ-
πότερον: κοινότερον
καὶ τιμιωτέρῳ καὶ
ἐραθῶν διαιρέσει
ἐπιεικέστερον

γονεῖς εὐδαιμονίαν, καλὰ δὲ καὶ ἐπαινετὰ τὰς ἀρετὰς καὶ τὰς κατ' αὐτὰς ἐνεργείας, δυνάμεις δὲ οἷς ἔνεστιν εὖ καὶ κακῶς χρῆσθαι, ὠφέλιμα δὲ τὰ τούτων ποιητικὰ τῶν αὐτῶν καὶ εἰς ταῦτα συντελοῦντα. νῦν δὲ καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ ἐπαινετὸν καὶ τὸ τίμιον ἔοικε καὶ κατὰ τῶν ὡς δυνάμεων 5 ἀγαθῶν φέρειν (cf. magna moral. 1, 2. A. P. p. 127).

114.

Diogen. Laert. (q. v.) 3, 80—109: διήρει δὲ (ὁ Πλάτων), φησὶν ὁ Ἀριστοτέλης, καὶ τὰ πράγματα τοῦτον τὸν τρόπον . . . ὧδε καὶ τὰ πρῶτα διήρει κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην.

115.

Cod. Marc. 257 f. 250—253: Διαίρεσις Ἀριστοτέλους. 10 διαιρεῖται ἡ ψυχὴ εἰς τρία . . . (Aristoteles pseudepigraphus p. 679—693).

XIX. ΤΠΟΜΝΗΜΑΤΑ (λογικά).

116.

Simplicius in categ. f. γ 7^a ed. Ven. (p. 47^b 40 Br.): ἀλλὰ διὰ τί, φασιν οἱ περὶ τὸν Λούκιον, τοὺς συνδέσμους 15 παρέλιπεν, εἰ λέξεις καὶ οὗτοι σημαντικαί . . . ἐπιζητοῦσι δὲ καὶ τὰ ἄρθρα ποῦ ταχθήσεται; καὶ περὶ τούτων δὲ ὁ αὐτὸς λόγος. καὶ γὰρ ταῦτα οἶον σύνδεσμοί εἰσι τὰ γένη προσσημαίνοντες τό τε ἄρρεν καὶ τὸ θῆλυ ἀορίστως· οὐ γὰρ τί ἐστι δηλοῦσι· διὸ καὶ ἀόριστα καλεῖται παρὰ τινων. ἀλλ' 20 αἱ ἀποφάσεις καὶ αἱ στερήσεις αἴ τε διάφοροι τῶν ζημάτων ἐγκλίσεις ἐν τίνι ταχθήσονται; ἢ πρὸς τοῦτο αὐτὸς Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς ὑπομνήμασιν ἀπεκρίνατο· καὶ γὰρ ἐν τοῖς μεθοδικοῖς καὶ ἐν τοῖς ὑπομνήμασι καὶ ἐν ταῖς διαιρέσεσι καὶ ἐν ἐτέρῳ ὑπομνήματι οὗ ἐπιγράφεται παρὰ 25

19 προσσημαίνοντες Ven., corr. Brandis || 23 ὑπομνήμασιν: cf. A. P. p. 123 sq. || 25 οὐ Ven.: δ Brandis

τὴν λέξιν. ὅπερ εἰ καὶ τισιν οὐ δοκεῖ γνήσιον Ἀριστο-
τέλους, ἀλλὰ τινός ἐστι πάντως τῶν ἀπὸ σχολῆς, ἐν τούτοις
προσθεῖς τὰς κατηγορίας ἐπάγει „λέγω δὲ ταύτας σὺν
ταῖς πτώσεσιν αὐτῶν“ ἦτοι ἐγκλίσεις, ταῖς τε ἀποφάσεσι
καὶ ταῖς στερήσεσι καὶ τοῖς ἀορίστοις συνέταξεν αὐτῶν τὴν
διδασκαλίαν.

Dexippus in categ. p. 40, 5 Spengel (p. 48, 46 Br.):
εἰλλ' αἱ ἀποφάσεις, φασί, καὶ αἱ στερήσεις τὰ τε ἀόριστα καὶ
αἱ ἐγκλίσεις καθ' ἐκάστην κατηγορίαν ἐν τίνι ταχθῆσονται;
10 περὶ δὴ τούτου βέλτιον αὐτὸς Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς ὑπο-
μνήμασιν ἀνεδίδαξε· προθεῖς γὰρ τὰς κατηγορίας σὺν ταῖς
πτώσεσιν αὐτῶν καὶ ταῖς ἀποφάσεσι καὶ τοῖς ἀορίστοις ὁμοῦ
συνέταξεν αὐτῶν τὴν διδασκαλίαν, πτώσεις τὰς ἐγκλίσεις ὀνο-
μάζων.

XX. ΚΑΤΗΓΟΡΙΑΙ.

15

117.

Simplicius proleg. in categ. f. α 8^b Ven. 1499 (f. 4, 5
Bas.): Ἰστορεῖ δὲ ὁ Ἄδραστος ἐν τῷ περὶ τῆς τάξεως τῶν
Ἀριστοτέλους συγγραμμάτων, ὅτι φέρεται καὶ ἄλλο τῶν
κατηγοριῶν βιβλίον ὡς Ἀριστοτέλους, καὶ αὐτὸ ὄν βραχὺ
20 καὶ σύντομον τὴν λέξιν καὶ διαιρέσεσιν ὀλίγαις διαφερόμενον,
ἀρχὴν δὲ ἔχον „τῶν ὄντων τὸ μὲν ἐστι“· πλῆθος δὲ
στίχων ἐκατέρου τὸ αὐτὸ ἀναγράφει, ὥστε τὸ βραχὺ κατὰ
τὴν λέξιν εἶπεν ὡς συντόμως ἐκάστου τῶν ἐπιχειρημάτων
ἐκτιθεμένου.

15 Ammon. proleg. in Ar. categ. p. 39, 19 Br.: εἰδέναι δὲ
δεῖ ὅτι ἐν ταῖς παλαιαῖς βιβλιοθήκαις τῶν μὲν ἀναλυτικῶν
μὲ βιβλία εὗρονται, τῶν δὲ κατηγοριῶν δύο. τὸ μὲν ἕτερον
εἶχε τὴν ἐπιγραφὴν, οὕτως δὲ φημι τὴν ἀρχὴν „τῶν
ὄντων τὰ μὲν ὁμώνυμα λέγεται τὰ δὲ συνώνυμα“.

1 παρὰ τὴν λέξιν soph. el. 4 || 11 al. προσθεῖς

τὸ δὲ δεύτερον, ὅπερ νῦν ἔχομεν προκείμενον, εἶχε τὴν ἐπιγραφὴν τοιαύτην „δμώνυμα λέγεται ὡν ὄνομα μόνον κοινόν, ὁ δὲ ὄρος τῆς οὐσίας ἕτερος“. προτετίμηται δὲ τοῦτο ὡς τάξει καὶ πράγματι πλεονεκτοῦν καὶ πανταχοῦ πατέρα τὸν Ἀριστοτέλην κηρῦττον. 5

Pseudo-Ammon. proleg. in categ. (Ven. 1545) f. 17: δύο δὲ ὡς εἴρηται βιβλίων κατηγοριῶν εὐρεθέντων σχεδὸν παραπλησίων κατὰ πάντα καὶ κατ' αὐτὸ τὸ προοίμιον· ἔστι γὰρ τοῦ ἐτέρου ἡ ἀρχὴ „τῶν ὄντων τὰ μὲν δμώνυμά ἐστι τὰ δὲ συνώνυμα“, ἣτις σχεδὸν ἡ αὐτὴ ἐστι τῷ προ-10 καμίνῳ βιβλίῳ· ἐκρίθη τοῦτο γνήσιον εἶναι τοῦ φιλοσόφου τὸ βιβλίον ὅπῃ πάντων ἐξηγητῶν.

Boethius in Ar. praedicamenta p. 113 sq. (ed. Bas. 1570): *Aristotelis vero neque ullius alterius liber est, idcirco quod in omni philosophia sibi ipse de huius operis 15 disputatione consentit et brevitatis ipsa atque subtilitatis ab Aristotele non discrepat . . . quamquam extet alter Aristotelis liber de eisdem disputans, eadem fere continens, cum sit oratione diversus. sed hic proprietatis liber calculum cepit.*

XXI. ΠΕΡΙ ΕΝΑΝΤΙΩΝ (περὶ ἀντικειμένων).

20

Simpl. in categ. f. v 2^b (p. 88, 30 Br.): ὁ τὸ τοῦ Ἀριστοτέλους περὶ ἀντικειμένων βιβλίον ἐπισκεψάμενος (Ἰάμβλιχος).

118.

Simplicius in categ. f. τ 2^b (p. 83, 13 Br.): ἀλλ' ἐπειδὴ σαφηνείας ἔτυχεν ἡ τοῦ Ἀριστοτέλους λέξις (categ. p. 11^b 33—12, 25), ἴδωμεν καὶ ὅσα τῷ τόπῳ προσεξεργάζονται 25 οἱ κλεινότεροι τῶν ἐξηγητῶν. τῶν γὰρ Στωικῶν μέγα φρονούντων ἐπὶ τῇ τῶν λογικῶν ἐξεργασίᾳ, ἔν τε τοῖς ἄλλοις καὶ ἐπὶ τῶν ἐναντιῶν σπουδάζουσι δεικνύουσι ὅτι πάντων τὰς ἀφορμὰς ὁ Ἀριστοτέλης παρέσχεν ἐν ἐνὶ βιβλίῳ ὃ

περὶ ἀντικειμένων ἐπέγραψεν, ἐν ᾧ καὶ ἀποριῶν ἐστὶ πλῆθος ἀμήχανον· ὧν ὀλίγην ἐκεῖνοι μοῖραν παρέθεντο. καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἐν εἰσαγωγῇ παρεμβαλεῖν οὐκ εὐλογον, ὅσα δὲ συμφώνως οἱ Στωικοὶ τῷ Ἀριστοτέλει διετάξαντο, ταῦτα φητέον.

5 ὅρον τοίνυν παλαιοῦ περὶ τῶν ἐναντίων καταβεβλημένου, οὗ καὶ ἔμπροσθεν ἐμνημονεύσαμεν, ὅτι ὅσα ἐστὶν ἐν τῷ γένει πλεῖστον ἀλλήλων διαφέροντα, ἠῦθυνε τὸν ὅρον ὁ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ τῶν ἀντικειμένων πολυειδῶς βασιάνισας αὐτόν. καὶ γὰρ εἰ καὶ τὰ διαφέροντα ἐναντία ἐστὶν

10 ἐπέστησε, καὶ εἰ ἡ διαφορὰ ἐναντιότης εἶναι δύναται, εἰ ἡ πᾶσα διάστασις ἐστὶν ἡ τὸ πλεῖστον διαφέρουσα, καὶ εἰ ταῦτόν τὰ πλεῖστον ἀπέχοντα τῷ τὰ πλεῖστον διαφέροντα, τίς ἡ ἀπόστασις καὶ πῶς τοῦ πλεῖστον ἀπέχειν ἀκουστέον. ὧν ἀτόπων φανέντων προσληπτέον τι τῷ γένει, ἵνα ἡ ὅρος

15 τὰ πλεῖστον ἀπέχοντα ἐν τῷ αὐτῷ γένει. καὶ τίνα τούτῳ ἄτοπα ἔπεται, καὶ εἰ ἐτερότητός ἐστὶν ἡ ἐναντιότης, καὶ εἰ τὰ μάλιστα ἕτερα ἐναντία, ἄλλους τε ἔθηκεν ἐλέγχους πλείονας.

. . . τοῦτο δὲ πολλοστὸν μὲν ἐστὶ μέρος ὧν Ἀριστοτέλης ἐν τῷ λόγῳ τῷ περὶ τῶν ἐναντιοτήτων ἠπόρησεν.

119.

Ib. f. τ 3^a (p. 83^b 7): τούτοις οὖν οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς ἐχρήσαντο πᾶσι καὶ τοῖς ἄλλοις διορισμοῖς τοῖς περὶ τῶν ἐναντίων Ἀριστοτέλει κατὰ πόδας ἠκολούθησαν, ἐκείνου τὰς ἀφορμὰς αὐτοῖς δεδωκότος ἐν τῷ περὶ τῶν ἀντικειμένων

25 συγγράμματι, ἃς ἐχειργάσαντο ἐν τοῖς αὐτῶν βιβλίοις . . . (83^b 24): τοιαύτης δὲ οὔσης τῆς Στωικῆς διδασκαλίας,

6 ἐν τῷ γένει (cf. v. 15) A (i. e. cod. Par. 1942 a Bekkero collatus in marg. expl. Berol.): ἐν τῷ αὐτῷ γένει Ven. || 7 διαφέρει Ven., corr. Brandis || 10 (δύναται) εἰ: καὶ εἰ Br. || 12 τὰ (τὸ B.) πλεῖστον διαφέροντι Ven. || 13 τίς: καὶ τίς Br. || τοῦ Br.: τὸ Thurot || 16 ἐτερότης Br.

ἴδωμεν πῶς αὐτὴν ἀπὸ τῆς Ἀριστοτέλους παραδόσεως
 παρεσπίασαντο. οὗτος γὰρ ἐν τῷ περὶ ἀντικειμένων τῆν
 δικαιοσύνην πρὸς τὴν ἀδικίαν ἐναντίαν λέγει· οὐ λέγεσθαι
 δὲ τὸν δίκαιον τῷ ἀδίκῳ ἐναντίον φησὶν ἀλλ' ἐναντίως δια-
 κειῖσθαι. εἰ δὲ καὶ ταῦτα ἐναντία, φησί, διττῶς ῥηθήσε- 5
 ται τὸ ἐναντίον· ἢ γὰρ καθ' αὐτὰ τὰ ἐναντία ῥηθήσεται,
 οἷον ἀρετὴ καὶ κακία, κίνησις καὶ στάσις, ἢ τῷ μετέχειν
 ἐναντίων, οἷον τὸ κινούμενον τῷ ἑστηκότι καὶ τὸ ἀγαθὸν
 τῷ κακῷ.

120.

10

Ib. f. τ 3^b (p. 83^b 47): διὸ τὴν μὲν φρόνησιν τῇ ἀφρο-
 σύνη φησὶν εἶναι ἐναντίον (ὁ Χρῦσιππος), τὸν δὲ ὄρον τῷ
 ὄρῳ (sc. τὴν ἐπιστήμην ἀγαθῶν καὶ κακῶν καὶ οὐδετέρων
 τῇ ἀγνοίᾳ τῶν αὐτῶν) οὐκέτι ὁμοειδῶς ἐναντίον εἶναι φησὶν.
 ἐπ' ἐκεῖνα δὲ ποιούμενοι τὴν ἀναφορὰν, καὶ τοὺς ὄρους
 κατὰ συζυγίαν ἀντιτιθέασιν. ταῦτα δὲ παρὰ τῷ Ἀριστο- 15
 τέλει πρῶτον διώρισται, ἀσύνθετον μὲν μὴ ἀξιούντι ἐναντίον
 εἶναι τῷ τοῦ ἐναντίου ὄρῳ, οἷον τὴν φρόνησιν μὴ εἶναι
 ἐναντίον τῇ ἀγνοίᾳ τῶν ἀγαθῶν καὶ κακῶν καὶ οὐδετέρων,
 ἀλλ' εἰ ἄρα, κατὰ συζυγίαν ὄρον ὄρῳ ἀντιτιθέναι καὶ ἐναν-
 τίους λέγειν τούτους τῷ ἐναντίων εἶναι πραγμάτων. φιλο- 20
 τεχνεῖ δὲ περὶ τούτων ἐπιπλέον, ὥς λόγος ὀριστικὸς λόγῳ
 ἐναντίος ἐστίν, ἐὰν τῷ γένει τι ἢ ἐναντίον ἢ ταῖς διαφοραῖς
 ἢ ἀμφοτέροις· οἷον ἐστὶ τοῦ καλοῦ ὀρισμός, εἰ οὕτω τύχοι,
 συμμετρία μερῶν πρὸς ἄλληλα, τούτῳ ἐναντίον ἀσυμμετρία
 μερῶν πρὸς ἄλληλα. καὶ ἔστι τῷ γένει ἢ ἐναντίωσις, ἀλλα- 25
 χοῦ δὲ ταῖς διαφοραῖς, οἷον λευκὸν χρῶμα διακριτικὸν ὄψεως,
 μέλαν δὲ χρῶμα συγκριτικόν· ἐν γὰρ τούτοις τὸ μὲν γένος
 τὸ αὐτό, κατὰ δὲ τὰς διαφορὰς ἐναντίωσις. εἴρηται οὖν πῶς
 λόγος λόγῳ ἐναντίος ἐστὶ· κἂν οἱ τῆς οὐσίας δὲ δηλωτικοί

7 καὶ στάσις: sic A (om. καὶ Ven.) || 20 τῷ: τῶν edd. ||
 29 κἂν A: καὶ edd.

λόγοι ἐναντίοι ἔσονται. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἀρκούντως μέχρι τοῦδε προήχθω.

121.

Ib. f. τ 3^b (p. 84, 28): αὐτὸς δὲ ὁ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ τῶν ἀντικειμένων βιβλίῳ ἐξήτησεν, εἰ θάτερον ἀπο-
 5 βαλῶν τις μὴ ἐξ ἀνάγκης θάτερον λαμβάνη, ἄρα ἐστὶ τι τούτων ἀνὰ μέσον ἢ οὐ πάντως; ὁ γὰρ τὴν ἀληθῆ δόξαν ἀποβαλῶν οὐκ ἐξ ἀνάγκης ψευδῆ δόξαν λαμβάνει οὐδὲ ὁ ψευδῆ ἀληθῆ, ἀλλ' ἐνίοτε ἐκ τῆς δόξης ταύτης ἢ εἰς τὸ μηδὲν ὅλως ὑπολαμβάνειν ἢ εἰς ἐπιστήμην μεταβάλλει, δόξης
 10 δὲ ἀληθοῦς καὶ ψευδοῦς οὐδέν ἐστιν ἀνὰ μέσον εἰ οὐκ ἄγνοια οὐδὲ ἐπιστήμη.

122. 123.

Ib. f. τ 8^b (p. 86^b 35): ἀτόπως δὲ ἐκ τῶν κατὰ ἔθος στερήσεων τὰς ἐπιχειρήσεις ποιούμενος καὶ στέρησιν εἰς ἕξιν μεταβάλλειν φησὶν (ὁ Νικόστρατος) . . . ὁ δὲ Ἀριστοτέλης
 15 (categ. p. 13, 31) οὐκ ἐπὶ τῶν ἐξ ἔθους ἀλλ' ἐπὶ τῶν φύσει τὴν ἕξιν καὶ τὴν στέρησιν παρέλαβεν, ἐφ' ὧν καὶ κυρίως ἢ κατὰ ἕξιν καὶ στέρησιν ἀντίθεσις λέγεται. χρησώμεθα οὖν αὐτοῖς τοῖς Ἀριστοτέλους πρὸς τὸν Νικόστρατον· ἐν γὰρ τῷ περὶ τῶν ἀντικειμένων αὐτὸς φησιν ὡς
 20 αἱ μὲν στερήσεις τῶν κατὰ φύσιν λέγονται, αἱ δὲ τῶν ἐν ἔθει, αἱ δὲ τῶν κτημάτων, αἱ δὲ ἄλλων τινῶν, τυφλότης μὲν τῶν φύσει, γυμνότης δὲ τῶν ἐν ἔθει, ἀργυρίου δε στέρησις τῶν ἐν χρήσει παραγινομένων. εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλαι στερήσεις πλείονες, καὶ ἐνίων μὲν στερήσεων οὐκ ἔστιν ἀπαλ-
 25 λαγή, ἐνίων δὲ ἔστιν . . . (87, 2) ἀλλὰ τὸν μὲν πλήρη περὶ τῶν στερήσεων λόγον ἔστιν ἐκ τε τοῦ Ἀριστοτελικοῦ καὶ τοῦ Χρυσιπείου βιβλίου λαμβάνειν, τινὰ δὲ καὶ ὁ Ἰάμβλικος παρέγραψεν ἔχοντα οὕτως· „πολλαχῶς τοῦ ἔχειν λεγομένου,

10 εἰ: ἢ edd. || 21 κτημάτων A: κατηγορημάτων edd. || 28 ἐπέγραψε A

ὡς ἤδη παρεδείξαμεν, ἡ στέρησις διατείνει μὲν ἐπὶ πάντα τὰ σημαίνόμενα τοῦ ἔχειν, οὐκέτι μέντοι καὶ ἐπὶ πάντα τὰ ἐναντία. ἀπώλεια γὰρ ἴσον ἢ στέρησις, ὥστε οὐκ ἂν τοῦ κακοῦ λέγοιτο στέρησις, ὅτι μηδὲ ἀπώλεια κακοῦ γένοιτο ἂν ἢ βλαβεροῦ ἀλλ' ἀγαθοῦ ἢ χρησίμου, οὐ γὰρ ὁ νόσου ἢ πενίας ἀπάλλαγεις ζητηεῖν ἂν ἀπεστερηθῆσθαι νόσου ἢ πενίας, ἀλλὰ μᾶλλον ὁ ὑγείας ἢ πλούτου ἀφαιρεθεῖς. ἀγαθοῦ μὲν στέρησις ἢ τυφλότης· ἀγαθὸν γὰρ ἢ ὄψις, ἀδιαφόρου δὲ ἢ γυμνότης· ἀδιαφορον γὰρ τὸ ἱμάτιον καὶ οὔτε ἀγαθὸν οὔτε κακόν. διὸ στέρησις οὐδεμία ἀγαθὸν ἀλλ' ἦτοι κακόν ἢ ἀδιάφορον. καὶ ἀγαθῶν δὲ στέρησις γένοιτο ἂν ἦτοι τῶν πάντων ἢ τῶν πλείστων. ἦκιστα δὲ φησιν Ἀριστοτέλης τῶν ἐν τῇ ψυχῇ ἀγαθῶν καὶ προαιρέσεως ἐχομένων γενέσθαι στέρησιν· οὐδεὶς γὰρ λέγει δικαιοσύνης ἐστερηθῆσθαι, καὶ ὁ εἰπὼν ὅτι ἐπιστάμαν οὐδεὶς φέρει, ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἐννοίας εἴρηκε. μᾶλλον οὖν πλούτου δόξης τιμῆς τῶν τοιοῦτων καὶ μάλιστα τῶν περὶ τὰς κτήσεις καλουμένων ἀγαθῶν εἰσὶν αἱ στέρησεις. διὸ καὶ ἔλεοι καὶ οἴκτοι ἐπακολουθοῦσι ταῖς πλείσταις στέρησεσιν.“ ὁ μέντοι Ἀριστοτέλης τῶν φυσικῶν στέρησεων νῦν (i. e. in categ.) τὴν ἀντίθεσιν πρὸς τὴν τῶν ἐναντίων παραβέβληκεν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἀρκούντως.

124.

Ib. f. v 3^a (f. 103^e): ταῦτα τοῖς περὶ τῶν ἐναντίων εἰρημένοις προστίθησι (in cat. p. 13^b 36) . . . ὅτι τῶ μὲν ἀγαθῷ κακόν πάντως ἐναντίον, τῷ δὲ κακῷ ποτὲ μὲν ἀγαθὸν ποτὲ δὲ κακόν (κ. τ. λ.) . . . (v 3^b p. 88, 42) ἐν δὲ τῷ περὶ ἀντικειμένων βιβλίῳ προσέθηκε τοῖς τρόποις τούτοις τῶν ἐναντιώσεων καὶ τὸν τῶν μήτε ἀγαθῶν μήτε κακῶν πρὸς τὰ μήτε ἀγαθὰ μήτε κακά, οὕτως λέγων τὸ λευκὸν τῷ

2 οὐκέτι: οὐκ ἔστι A || καὶ ἐπὶ (Br.) A: καὶ οὐκ ἐπὶ Ven. || 4 λέγοιτο A: γένοιτο edd. || 7 ὁ: ὡς Ven. (ὡς ὁ A) || 13 τῇ om. A

μέλανι καὶ τὸ γλυκὺ τῷ πικρῷ καὶ τὸ ὄξυ τῷ βαρεῖ καὶ τῇ
 κινήσει τὴν στάσιν ἐναντιοῦσθαι . . . (88^b 3) Νικόστρατος
 δὲ αἰτιᾶται ἔν μὲν ὅτι ἀτελῶς ἔχει ἢ τῶν ἐναντίων δια-
 ρεσις· οὐ γὰρ προσέθηκεν ὅτι καὶ ἀδιάφορον ἀδιαφόρων
 5 ἀντίκειται. ὅπερ ἔν μὲν τῷ περὶ τῶν ἀντικειμένων βιβλίῳ
 προσέθηκεν εἰπὼν εἶναι τινα τρόπον ἀντιθέσεως τῶν μῆτε
 ἀγαθῶν μῆτε κακῶν πρὸς τὰ μῆτε ἀγαθὰ μῆτε κακὰ, ὡς
 εἴρηται πρότερον. ἀδιάφορα δὲ αὐτὰ οὐκ ἐκάλεσεν, ὡς
 οἶμαι, διὸ νεώτερον ἦν τὸ τοῦ ἀδιαφόρου ὄνομα παρὰ τῶν
 10 Στωικῶν τεθέν.

III. RHETORICA ET POETICA.

XXII. ΤΕΧΝΗΣ ΤΗΣ ΘΕΟΔΕΚΤΟΥ ΣΥΝΑΓΩΓῆ

(i. e. Ῥητορικὰ Θεοδέκτεια sc. Ἀριστοτέλους ἢ Θεοδέκτου).

Pseudarist. rhetor. ad Alex. praef. p. 1421, 38 Bk.: παρ-
 15 ειλῆψαμεν δὲ . . . καὶ τῶν λοιπῶν τεχνουργῶν εἴ τις τι γλα-
 φυρὸν ὑπὲρ τῶν αὐτῶν τούτων γέγραπεν ἐν ταῖς τέχναις. περι-
 τεύξῃ δὲ δυσὶ τούτοις βιβλίοις, ὧν τὸ μὲν ἔστιν ἕμῳ ἐν ταῖς ὑπ'
 ἑμοῦ τέχναις Θεοδέκτη γραφείσαις, τὸ δὲ ἕτερον Κόρακος.

Valerius Maximus 8, 14, 3 ext.: *Aristoteles Theodecti*
 20 *discipulo oratoriae artis libros quos ederet donaverat molesteque*
ferens titulum eorum sic alii cessisse, proprio volumine quibus-
dam rebus insistens planius sibi de his in Theodectis libris
dictum esse adiecit.

125.

Quintilianus 2, 15, 10: *ideoque diligentiores sunt visi*
 23 *sibi qui, cum de rhetorice idem sentirent, existimaverunt eam*
vim dicendo persuadendi. quem finem Gorgias . . . velut
coactus a Socrate facit. a quo non dissentit Theodectes, sive

5 περὶ A: om. edd. || 7 μῆτε κακῶν A (Br.): om. Ven. ||
 9 διότι A

ipsius id opus est quod de rhetorice nomine eius inscribitur, sive ut creditum est Aristotelis, in quo est finem esse rhetorices ducere homines dicendo in id quod actor velit.

126.

Quintil. 4, 2, 31: *eam (narrationem i. e. διήγησιν) plerique scriptores, maxime qui sunt ab Isocrate, volunt esse lucidam, brevem, verisimilem . . . (61) his tribus narrandi virtutibus adiciunt quidam magnificentiam quam μεγαλοπρέπειαν vocant . . . (63) illa quoque ut narrationi apta ita cum ceteris partibus communis est virtus quam Theodectes huic uni proprie dedit. non enim magnificam modo vult esse verum etiam iucundam expositionem.*

127.

Dionys. Hal. de comp. verb. 2 p. 8 R.: *ἡ σύνθεσις ἐστίν, ὥσπερ καὶ αὐτὸ δηλοῖ τὸ ὄνομα, ποιὰ τις θέσις παρ' ἄλληλα τῶν τοῦ λόγου μορίων, ἃ δὴ καὶ στοιχεῖα τινες τῆς λέξεως καλοῦσι. ταῦτα δὲ Θεοδέκτης μὲν καὶ Ἀριστοτέλης καὶ οἱ κατ' ἐκείνους φιλοσοφῆσαντες τοὺς χρόνους ἄχρι τριῶν προήγαγον ὀνόματα καὶ ῥήματα καὶ συνδέσμους πρῶτα μέρη τῆς λέξεως ποιοῦντες. οἱ δὲ μετ' αὐτοὺς γενόμενοι καὶ μᾶλλον οἱ τῆς Στωικῆς αἰρέσεως ἠγεμόνες ἕως τεττάρων προὔβιβασαν χωρίσαντες ἀπὸ τῶν συνδέσμων τὰ ἄρθρα.*

Idem de vi Demosth. 48 p. 1101: *τοῖς πρώτοις μορίοις τῆς λέξεως, ἃ δὴ στοιχεῖα ὑπὸ τινῶν καλεῖται, εἴτε τρία ταῦτ' ἐστίν, ὡς Θεοδέκτη τε καὶ Ἀριστοτέλει δοκεῖ, ὀνόματα καὶ ῥήματα καὶ σύνδεσμοι, εἴτε πλείω.*

Quintil. 1, 4, 18: *tum videbit ad quem hoc pertinet quot et quae sint partes orationis. quamquam de numero parum convenit. veteres enim, quorum fuerunt Aristoteles atque Theodectes, verba modo et nomina et convictiones tradiderunt . . . paulatim a philosophis ac maxime Stoicis auctus est numerus, ac primum convictionibus articuli adiecti . . .*

128.

Cicero orat. 51, 172: *is igitur* (Aristoteles in rhet. 3, 8) *versum in oratione vetat esse, numerum iubet. eius auditor Theodectes, in primis, ut Aristoteles saepe significat, politus scriptor atque artifex, hoc idem et sentit et praecipit. Theophrastus vero eisdem de rebus etiam accuratius.*

129.

Cicero orat. 57, 194 (Quintil. 9, 4, 88 et Rufinus de metris 2, 2 p. 388 Gf.): *sequitur ergo ut qui maxime cadant in orationem aptam numeri videndum sit . . . Aristoteles (rhet. 3, 8) . . . paeana probat . . . atque haec quae sunt*
 10 *apud Aristotelem, eadem a Theophrasto Theodecteque de paeane dicuntur.*

ib. 64, 218: *est quidem* (paeon), *ut inter omnes constat antiquos, Aristotelem Theophrastum Theodectem Ephorum, unus aptissimus orationi vel orienti vel mediae. putant illi*
 15 *etiam cadenti, quo loco mihi videtur aptior creticus.*

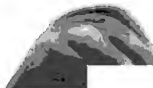
130.

Schol. Townl. ad Il. π, 283 πάπτηνεν: *δεινότατον τῶν ἐπῶν Ὀμήρου τοῦτο φησιν Ἀριστοτέλης ἐν ᾧ πάντες φενκιῶσι, καὶ οἰκίον βαρβάρων* (cf. Ar. rhet. 3, 11. 1411^b 31—1412, 9 unde κινούμενα Homeri ὀνόματα citant Plut.
 20 de Pyth. or. 8. Schol. B (Townl.) ad Il. α, 303. 481).

131.

Anon. (Dionys. s. Longin.) *περὶ ἕψους* 32 (cf. Quintil. 8, 3, 37. Arist. rhet. 3, 7. 1408^b 1): *ὁ μὲν Ἀριστοτέλης καὶ ὁ Θεόφραστος μειλίγματα φασὶ τίνα τῶν θρασειῶν εἶναι ταῦτα μεταφορῶν τὰ ὡσπερὲι φάναι καὶ οἰονεῖ καὶ εἰ χρή τοῦτον*
 25 *εἰπεῖν τὸν τρόπον καὶ εἰ δεῖ παρακινδυνευτικώτερον λέξαι. ἢ γὰρ ὑποτίμησις, φασίν, ἰᾶται τὰ τολμηρά.*

26 ὑποτίμησις corr. Par.: ἐπιτίμησις Iahn (Stephanus)

132.

(Schol. ad Aristot. 3, 9 p. 1410^b 2 (quae scil. non sunt verba ipsius Aristotelis sed adiecta lectoris vel commentatoris v. A. P. p. 137 coll. p. 3 et 709): αἱ δ' ἀρεταὶ (codd. ἀρχαί) τῶν περιόδων σχεδὸν ἐν τοῖς Θεοδεκτείοις ἐξηριθμῆνται (cf. rhet. ad Alex. 24).

5

133.

Exc. var. de rhetorica post anon. proleg. in status VII, 33 Walz: Ὅτι ἔργον ῥήτορος, ὡς φησὶ Θεοδέκτης, προοιμιάσασθαι πρὸς εὐνοίαν, διηγῆσασθαι πρὸς πιθανότητα, πιστώσασθαι πρὸς πειθῶ, ἐπιλογίσασθαι πρὸς ὀργὴν ἢ ἔλεον.

Anon. (Io. Sicel. Doxopatri) proleg. rhetor. VI, 19 W.: 10 ἔργα δὲ ῥητορικῆς κατὰ Θεοδέκτην προοιμιάσασθαι πρὸς εὐνοίαν, διηγῆσασθαι πρὸς πίστιν, ἀγωνίσασθαι πρὸς ἀπόδειξιν, ἀνακεφαλαιώσασθαι πρὸς ἀνάμνησιν (cf. Gem. Pletho epit. rhet. VI, 585 W.).

134.

Anonymus Seguerianus de orat. polit. p. 206 Par. (Rh. 15 Gr. I, 454 Speng.): Ἀριστοτέλης δὲ ἐν ταῖς Θεοδεκτικαῖς τέχναις φησὶν ὅτι ὁ ἐπίλογος τὸ μὲν κεφάλαιον ἔχει προτρέψασθαι τοὺς ἀκούοντας, προτρέφομεν δὲ τριχῶς, εἰς τὰ πάθη ἀνάγοντες τὰ ἐκάστῳ προτρεπτικά. Ἐν μὲν οὖν ἔργον ἐπιλόγου τὸ τὰ πάθη διεγεῖραι, δεύτερον τὸ ἐπαινεῖν ἢ ψέγειν· 20 τούτων γὰρ ἐν ἐπιλόγοις ἡ χώρα· τρίτον δὲ τὸ ἀναμιμνήσκειν τὰ εἰρημένα. οὔτε δὲ τὰ εὐμνημόνευτα οὔτε τὰ ἀπαθῆ κινήτειον.

135.

Schol. (cod. Par.) in Demosth. Olynth. I p. 11, 10 Dind.: . . . τέταρτον πρὸς τούτοις συνηρίθμησεν αὐτὸν τοῖς τότε 25 στρατεύσασιν, τεχνικῶς σφόδρα τὸ ἀξιόπιστον ἑαυτῷ προσκτώμενος. ὁ γὰρ Ἀριστοτέλης φησὶ δεῖν τὸν σύμβουλον

οὕτω συμβουλεύειν ὡς ἑαυτὸν μέλλοντα κοινωνεῖν τούτοις ἐφ' οἷς ποιεῖται τὴν συμβουλήν· τούτοις γὰρ πείθονται μᾶλλον, οὓς ἂν ὀρθῶσιν ἐτοιμοὺς ὄντας συμμετέχειν ὧν συμβουλεύειν ἐγνώκασι.

5

XXIII. ΤΕΧΝΩΝ ΣΤΝΑΓΩΓΗ.

136.

Cic. de invent. 2, 2: *ac veteres quidem scriptores artis usque a principe illo atque inventore Tisia repetitos unum in locum conduxit Aristoteles et nominatim cuiusque praecepta magna conquisita cura perspicue conscripsit*
 10 *atque enodata diligenter exposuit. ac tantum inventoribus ipsis suavitate et brevitate dicendi praestitit ut nemo illorum praecepta ex ipsorum libris cognoscat, sed omnes qui quod illi praecipiant velint intellegere, ad hunc quasi ad quendam multo commodiorem explicatorem revertantur.*

15 Cic. de orat. 2, 38, 160: *atque inter hunc Aristotelem, cuius et illum legi librum in quo exposuit dicendi artes omnium superiorum et illos in quibus ipse sua quaedam de eadem arte dixit, et hos germanos huius artis magistros hoc mihi visum est interesse . . .*

137.

20 Cic. Brut. 12 (Quintil. 3, 1, 8—13): *itaque ait Aristoteles cum sublatis in Sicilia tyrannis res privatae longo intervallo iudiciis repeterentur, tum primum quod esset acuta illa gens et controversa natura, artem et praecepta Siculos Coracem et Tisiam conscripsisse. nam antea neminem*
 25 *solitum via nec arte sed accurate tamen et de scripto plerisque dicere, scriptasque fuisse et paratas a Protagora rerum inlustrium disputationes, quae nunc communes appellantur loci. quod idem fecisse Gorgiam, cum singularum rerum*

laudes vituperationesque conscripsisset, quod iudicaret hoc oratoris esse maxime proprium rem augere posse laudando vituperandoque rursus affligere. huic Antiphontem Rhamnusium similia quaedam habuisse conscripta, quo neminem unquam melius ullam oravisse capitis causam, cum se ipse 5 defenderet, se audiente, locuples auctor scripsit Thucydides. nam Lysiam primo profiteri solitum artem esse dicendi, deinde quod Theodorus esset in arte subtilior in orationibus autem ieiunior, orationes eum scribere aliis coepisse, artem removisse. similiter Isocratem primo artem dicendi esse 10 negavisse, scribere autem aliis solitum orationes quibus in iudiciis uterentur. sed cum ex eo, quia quasi committeret contra legem qua quis iudicio circumveniretur, saepe ipse in iudicium vocaretur, orationes aliis destitisse scribere totumque se ad artes componendas transtulisse. 15

138.

Diog. L. 2, 104: Θεόδωροι δὲ γεγόνασιν ἑξοσι... ἑνατος Βυζάντιος, ἀπὸ λόγων πολιτικῶν. δέκατος ὁμοίως, οὗ Ἀριστοτέλης μνημονεύει διὰ τῆς ἐπιτομῆς τῶν ῥητόρων.

139.

Quintil. 3, 1, 13: his successere multi, sed clarissimus Gorgiae auditorum Isocrates. quamquam de praeceptore 20 eius inter auctores non convenit, nos autem Aristoteli credimus.

140.

Dionysius Hal. περὶ τῶν ἀρχαίων ῥητόρων (de ISOCR. c. 18) p. 576 R.: μηδεὶς δ' ἄγνοεῖν ὑπολάβῃ μηδ' ὅτι Ἀφαιεὺς ὁ πρόγονός τε καὶ εἰσπολήτος Ἴσοκράτει γενόμενος ἐν τῷ πρὸς Μεγακλείδην περὶ τῆς ἀντιδόσεως λόγῳ διορίζεται μηδεμίαν 25

ὑπὸ τοῦ πατρὸς ὑπόθεσιν εἰς δικαστήριον γεγράφθαι, μηδ' ὅτι δέσμας πάνυ πολλὰς δικανικῶν λόγων Ἰσοκρατείων περιφέρεισθαι φησιν ὑπὸ τῶν βιβλιοπωλῶν Ἀριστοτέλης. ἐπίσταμαι γὰρ ταῦτα ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν ἐκεῖνων λεγόμενα καὶ οὐτ' Ἀριστοτέλει πείθομαι ἔρυπαίνειν τὸν ἄνδρα βουλομένῳ οὐτ' Ἀφαρεῖ τούτου γ' ἕνεκα λόγον εὐπρεπῆ πλαττομένῳ συντίθεμαι. ἱκανὸν δὲ ἠγησάμενος εἶναι τῆς ἀληθείας βεβαιωτὴν τὸν Ἀθηναῖον Κηφισόδωρον, ὃς καὶ συνεβίωσεν Ἰσοκράτει καὶ γνησιώτατος ἀκουστῆς ἐγένετο καὶ τὴν ἀπολογίαὺν τὴν πάνυ θαυμαστὴν ἐν ταῖς πρὸς Ἀριστοτέλην ἀντιγραφαῖς ἐποιήσατο, πιστεύω γεγράφθαι λόγους τινὰς ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς εἰς δικαστήρια, οὐ μέντοι πολλοὺς.

141.

Prolegom. in Isocratem (schol. in Aeschinem et Isocratem ed. Dindorf. Ox. 1852 p. 105, 22): λέγεται δ' ὡς ὅτι καὶ τέχνην ῥητορικὴν ἔγραψε, τῷ δὲ χρόνῳ ἔτυχεν αὐτὴν ἀπολέσθαι. ἐρεῖ δέ τις, καὶ πόθεν δῆλον ὅτι τοῦτο οὕτως ἔχει; λέγομεν ὡς ὅτι Ἀριστοτέλης ὁ φιλόσοφος συναγαγὼν τέχνας ῥητορικὰς ἐμνήσθη καὶ ταύτης.

XXIV. ΑΠΟΡΗΜΑΤΑ ΟΜΗΡΙΚΑ.

20 Vit. Ar. τὰ Ὀμήρου προβλήματα (vit. Ar. Marc. τὰ Ὀμηρικὰ ζητήματα) — vid. supra ad tit. XI.

142.

Schol. ext. marg. (Porphyr. Ὀμηρ. ζητήμ.) cod. Ven. B ad II. β, 73 (p. 91, 3 Dind.): διὰ τί ὁ Ἀγαμέμνων ἀποπειράται τῶν Ἀχαιῶν; καὶ οὕτως ἔπραξεν ὥστε ὀλίγους 25 τὰ ἐναντία συμβῆναι ἢ ἐβουλεύετο, καὶ τὸ κώλυμα ἀπὸ μηχανῆς ἢ γὰρ Ἀθηναῖα ἐκώλυσεν. ἔστι δὲ ἀποίητον τὸ

24 ἀπεπειράτο Dind. || 25 συμβῆναι Bekk.: συμβουλεύειν B

μηχάνημα λύνει ἄλλως εἰ μὴ ἐξ αὐτοῦ τοῦ μύθου. φησὶ δὲ ὁ Ἀριστοτέλης ποιητικὸν μὲν εἶναι τὸ μιμῆσθαι τὰ εἰωθότα γίνεσθαι καὶ ποιητῶν μᾶλλον τὸ κινδύνους παρ-
εισάγειν.

143.

Schol. ext. B ad II. β, 183 ἀπὸ δὲ χλαῖναν βάλει: ἀπρε- 5
πὲς εἶναι δοκεῖ τὴν χλαῖναν ἀποβαλόντα μονοχίτωνά θειν
τὸν Ὀδυσσεά διὰ τοῦ στρατοπέδου καὶ μάλιστα οἶος Ὀδυσ-
σεὺς εἶναι ὑπελλήπται. φησὶ δ' Ἀριστοτέλης, ἵνα διὰ
τοῦτο θαυμάζων ὁ ὄχλος ἐπιστρέφεται καὶ ἐξικνηται ἢ φωνῇ
ὡς ἐπὶ μελίζονα, ἄλλου ἄλλοθεν συνιόντος· οἶον καὶ Σόλων 10
λέγεται πεποιηκέναι, ὅτε συνῆγε τὸν ὄχλον περὶ Σαλαμῖνος.

144.

Athenaeus XIII p. 556^d: θαυμάσαι δ' ἂν τις, φησὶν
Ἀριστοτέλης, ὅτι οὐδαμοῦ τῆς Ἰλιάδος Ὅμηρος ἐποίησε
Μενελάω συγκοιμωμένην παλλακίδα πᾶσι δοῦς γυναῖκας.
κοιμῶνται γοῦν παρ' αὐτῶ καὶ οἱ γέροντες μετὰ γυναικῶν, 15
Νέστωρ καὶ Φοῖνιξ. οὐ γὰρ ἦσαν οὗτοι ἐκκελυμένοι τοῖς
σώμασιν ἐν τοῖς τῆς νεότητος χρόνοις ἢ διὰ μέθης ἢ δι'
ἀφροδισίων ἢ καὶ διὰ τῆς ἐν ταῖς ἀδηφάγαις ἀπειρίας,
ὥστε εἰκότως ἔρρωνται τῶ γήρα. ἔοικεν οὖν ὁ Σπαρτιάτης
αἰδεῖσθαι γαμετὴν οὖσαν τὴν Ἑλένην, ὑπὲρ ἧς καὶ τὴν 20
στρατιὰν ἠθροῖσε· διόπερ φυλάττεται τὴν πρὸς ἄλλην κοι-
νωνίαν. ὁ δ' Ἀγαμέμνων ὡς πολυγύναιος ὑπὸ Θερσίτου
λοιδορεῖται „πλεῖαί τοι χαλκοῦ κλισίαι, πολλαὶ δὲ γυναῖκες
εἰσὶν ἐν κλισίῃς ἐξαίρετοι, ὥς τοι Ἀχαιοὶ πρωτίστῳ δίδομεν“
(II. β, 226). ἀλλ' οὐκ εἰκός, φησὶν ὁ Ἀριστοτέλης, εἰς 25
χρησὶν εἶναι τὸ πλῆθος τῶν γυναικῶν, ἀλλ' εἰς γέρας· ἐπεὶ
οὐδὲ τὸν πολὺν οἶνον εἰς τὸ μεθύειν παρεσκευάσατο.

1 ἄλλως μὴ B (εἰ add. Vill.) || 9 τὸ τοῦτο θαυμάζειν Dind. ||
10 μεῖζον (L) Bekk.

145.

Schol. ext. B ad II. β, 305 ἡμεῖς δ' ἀμφὶ περὶ κρήνην ἱεροῦς κατὰ βωμούς, μέχρι τοῦ, τῷ δεκάτῳ δὲ πόλιν αἰρήσομεν εὐρυάγυιαν (329): περὶ τούτων τῶν ἐπῶν ἠπόρησεν ὁ Ἀριστοτέλης τοιαῦτα· διὰ τί ὁ Κάλχας εἰ μὲν οὐδὲν ἦν
 5 τέρας τὸ γινόμενον, ἐξηγεῖται ὡς τέρας; τί γὰρ ἄτοπον ὑπὸ ὄφραως στρουθοῦς κατέδεσθαι ἢ τούτους ὀκτῶ εἶναι; περὶ δὲ τοῦ λίθου γενέσθαι οὐδὲν λέγει, ὃ ἦν μέγα. εἰ μὴ ἄρα εἰς τὸν ἀπόπλουν ἐσήμαινεν, ὡς τινές φασιν, οὐκ ἔδει δὲ ἀναμνησάσθαι· εἰκὸς γὰρ ἦν ὑπολαβεῖν καὶ εἰ μὴ τις ἔλεγε. καὶ
 10 εἰ τότε ἀξίως ἔλεξε τοῦτο, ὅτι οὐδὲ ἀπέδωκεν τὰ ἔτη τὸ τέρας· ἐνάτη γὰρ ἦν ἡ μήτηρ, δεκάτῳ δὲ τὸ Ἴλιον ἦλω. φησὶν οὖν μὴ εἰς τὸν νόστον εἰρησθαι τὰ περὶ τῆς ἀπολιθώσεως τοῦ δράκοντος, διὸ οὐδ' ἐποίησε λέγοντα· οὔτε γὰρ πάντες ἐγένοντο ἄνοστοι, γελοῖός τ' ἂν ἦν οὐκ ἀποτρέπων τοῦ πλοῦ
 15 ἀλλὰ πλεῖν προτρεπόμενος οὓς ἐδήλου τὰ σημεῖα μὴ ἐπανήξειν. μὴ ποτ' οὖν, φησί, τὸ σημεῖον τὸ λίθου γενέσθαι βραδυτῆτος σημεῖον ἦν, ὅπερ ἤδη καὶ ἐγεγόνει, καὶ οὐκέτ' ἦν φοβερόν. ἐλήφθη δὲ ἐν ἔτεσιν ἑννέα· τοῦ δεκάτου γὰρ ἔτους ἀρχομένου ἐγένετο, ἀριθμεῖ δὲ τὰ δλόκληρα ἔτη, ὥστε
 20 συναρᾷ οἱ ὀρθῶς ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀπολωλότων καὶ τῶν ἐτῶν.

Ibidem mox p. 116, 15 Dind. (cod. f. 27^a sup.): ἡ δὲ τοῦ δράκοντος ἀπολίθωσις κατὰ μὲν Ἀριστοτέλην τὴν βραδυτῆτα ἐδήλου καὶ τὸ σκληρὸν τοῦ πολέμου, κατὰ δὲ ἄλλους τὴν τῆς πόλεως ἐρήμωσιν . . .

25 Cic. de divin. 2, 30, 65: *Quae tandem ista auguratio est ex passeribus annorum potius quam aut mensuum aut dierum? cur autem de passerculis coniecturam facit, in quibus nullum erat monstrum, de dracone silet qui, id quod fieri non potuit, lapideus dicitur factus? postremo quid simile habet passer annis?*

9 καὶ τότε B (εἰ addidi) || 10 τὰ ἔτη ego: ἂν εἶη B || 15 οὓς Bekk.: ὡς B

146.

Schol. ext. B ad II. β, 649 Κρήτην ἑκατόμπολιν: διὰ τί ἐνταῦθα μὲν πεποίηκεν „ἄλλοι θ' οὐ Κρήτην ἑκατόμπολιν ἀμφενέμοντο“, ἐν δὲ τῇ Ὀδυσσεΐα (τ, 173) εἰπὼν ὅτι ἔστιν ἡ Κρήτη καλὴ καὶ πείρα καὶ περίρρυτος, ἐπάγει „ἐν δ' ἄνθρωποι πολλοὶ ἀπειρέσιοι καὶ ἐνενήκοντα πόλεις“; τὸ γὰρ ποτὲ μὲν 5 ἐνενήκοντα ποτὲ δὲ ἑκατὸν λέγειν δοκεῖ ἐναντίον εἶναι. . . Ἀριστοτέλης δὲ οὐκ ἄτοπὸν φησιν, εἰ μὴ πάντες τὰ αὐτὰ λέγοντες πεποίηται αὐτῷ· οὕτως γὰρ καὶ ἀλλήλοις τὰ αὐτὰ παντελῶς λέγειν ὄφειλον.

147.

Schol. ext. B ad II. γ, 236 (δοιῶ δ' οὐ δύναμαι): διὰ τί 10 τί τὴν Ἑλένην πεποίηκεν ἀγνοοῦσαν περὶ τῶν ἀδελφῶν ὅτι οὐ παρῆσαν, δεκαετοῦς τοῦ πολέμου ὄντος καὶ αἰχμαλώτων πολλῶν γινομένων· ἄλογον γάρ. ἔτι δὲ καὶ εἰ ἠγνόει, ἀλλ' οὐκ ἦν ἀναγκαῖον μνησθῆναι τούτων οὐκ ἐρωτηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Πριάμου περὶ αὐτῶν· οὐδὲ γὰρ πρὸς τὴν ποίησιν 15 πρὸ ἔργου ἦν ἡ τούτων μνήμη. φησὶ μὲν οὖν Ἀριστοτέλης· ἴσως ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐντυγχάνειν ἐφυλάττετο τοῖς αἰχμαλώτοις· ἢ ὅπως τὸ ἦθος βελτίων φανῆ καὶ μὴ πολυπραγμονοῦσα, οὐδὲ τοὺς ἀδελφούς ἦδει ὅπου εἰσί.

148.

Schol. ext. B ad II. γ, 276: διὰ τί βουλόμενος ἐπιορκῆ- 20 σαι τοὺς Τρῶας ὁ ποιητής, ἵνα εὐλόγως ἀπόλωνται, οὐδαμοῦ πεποίηκεν ἐπιορκοῦντας, ἀλλ' οἶεται; ὁ γὰρ ὄρκος ἦν, εἰ Ἀλέξανδρον ἀποκτείνειεν ὁ Μενέλαος, ἀποδοθῆναι τὴν Ἑλένην· οὐκ ἀναιρεθέντος δὲ οὐδαμοῦ ἠδίκουν μὴ ἀποδιδόντες οὐδ' ἐπιώρκησαν. φησὶ δ' Ἀριστοτέλης ὅτι οὐδ' 25 ὁ ποιητής λέγει ὥς ἐπιώρκησαν, καθάπερ ἐπ' ἄλλων „ὡς φάτο καὶ ῥ' ἐπιορκον ὤμοσεν“, ἀλλ' ὅτι κατάρατοι ἦσαν.

9 ὄφειλον: sic B (ὀφείλουσιν Vill.) || 17 cf. Schol. int. B: ἠγνόει δὲ τὰ περὶ αὐτῶν ἴσως μὴ συγχωρουμένη συντυγχάνειν τοῖς αἰχμαλώτοις || 19 πολυπραγμονοίη B

αὐτοὶ γὰρ ἑαυτοῖς κατηράσαντο εἰπόντες „Ζεῦ κύδιστε μέ-
 γιστε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι, ὀππότεροι πρότεροι ὑπὲρ
 ὄρκια πημήνειαν, ὧδέ σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι ὡς ὕδε
 οἶνος“. οὐκ ἐπιώρκησαν μὲν οὖν, ἐκακούρησαν δὲ καὶ
 5 ἔβλαψαν τοὺς ὄρκους· ἐπάρατοι οὖν ἦσαν. ταυτὰ τοι καὶ
 Ἡρα πειράται ἐξ αὐτῶν ὧν κατηράσαντο γενέσθαι αὐτοῖς τὴν
 βλάβην· εὐξαμένων γὰρ ἐκείνων „ὀππότεροι πρότεροι ὑπὲρ
 ὄρκια πημήνειαν, ὧδέ σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι ὡς ὕδε
 οἶνος“ ἢ Ἡρα αὐτὸ τοῦτο παρακελεύεται τῇ Ἀθηνᾷ „ἐλθεῖν
 10 ἐς Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνῆν, πειράν δ' ὡς κεν
 Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς ἄρξωσι πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια
 δηγήσασθαι“. τὸ δὲ βλάψαι οὐκ ἔστιν ἐπιροκῆσαι.

149.

Schol. ext. B ad Π. γ, 277 (cf. Schol. Vindob. ad Od.
 μ, 374 in A. P. p. 159) ἡέλιός θ' ὅς πάντ' ἐφορᾷς: διὰ τί
 15 τὸν ἥλιον πάντα ἐφορᾷν καὶ πάντα ἐπακούειν εἰπών, ἐπι
 τῶν ἑαυτοῦ βοῶν ἀγγέλου δεόμενον ἐποίησεν „ὠκέα δ' ἡελίῳ
 ὑπερίοι ἀγγελος ἦλθε Λαμπετή ταυπέπελος, ὃ οἱ βόας
 ἔκταν ἐταῖροι“. λύων δ' Ἀριστοτέλης φησὶν, ἦτοι ὅτι
 20 ἐξαγγεῖλαν ἢ Λαμπετία ὡσπερ τῷ ἀνθρώπῳ ἢ ὄψις· ἢ ὅτι,
 φησὶν, ἀρμότιον ἦν εἰπεῖν οὕτως τὸν τε Ἀγαμέμνονα ὀρκί-
 ζοντα ἐν τῇ μονομαχίᾳ „ἡέλιός θ' ὅς πάντ' ἐφορᾷς καὶ πάντ'
 ἐπακούεις“ καὶ τὸν Ὀδυσσεῆα πρὸς τοὺς ἐταίρους λέγοντα·
 οὐ γὰρ δὴ καὶ τὰ ἐν ἄδου ὀρᾷ.

150.

Schol. ext. B ad Π. γ, 441: διὰ τί τὸν Ἀλέξανδρον πε-
 ποίηκεν οὕτως ἄθλιον ὥστε μὴ μόνον ἠττηθῆναι μονομα-
 χουῦντα, ἀλλὰ καὶ φυγεῖν καὶ ἀφροδισίων μεμνημένον εὐθύς

11 τρῶας E, τρῶσιν B || 19 οὐχί (sic) ἅμα B || τοῦ ἡλίου B ||
 20 ἐξαγγεῖλαν B, ἐξαγγεῖλαι errore Vill., Dind. (L) || 21 ἀρμωστὸν
 Vind. || 24 ἄδη B || ὀρᾷν Vind.

καὶ ἐρᾶν μάλιστα τότε φάσκοντα καὶ οὕτως ἀσώτως δια-
 κεῖσθαι; Ἀριστοτέλης μὲν φησιν εἰκότως· ἐρωτικῶς μὲν
 γὰρ καὶ πρότερον διέκειτο, ἐπέτεινε δὲ τότε. πάντες γὰρ,
 ὅτε μὴ ἐξῆ ἢ φοβῶνται μὴ οὐχ ἔξουσι, τότε ἐρῶσι μάλιστα.
 διὸ καὶ νοουθετούμενοι ἐπιτείνουσι μᾶλλον· ἐκείνω δὲ ἡ μάχη 5
 τοῦτο ἐποίησεν.

. 151.

Schol. ext. B ad Π. δ, 88: διὰ τί ἡ Ἀθηνᾶ εἰς σύγχυσιν
 τῶν ὄρκων οὐ τῶν Τρώων τινὰ ἐπελέξατο ἀλλὰ τῶν ἐπι-
 κούρων; καίτοι κεχαρισμένος ἂν τις ἐγένετο Ἀλεξάνδρῳ
 μᾶλλον εἰ τῶν οἰκειῶν ἦν. καὶ διὰ τί τῶν ἐπικούρων τὸν 10
 Πάνδαρον ἐπελέξατο; φησὶν οὖν ὁ Ἀριστοτέλης ὅτι τῶν
 μὲν Τρώων οὐδένα, διότι πάντες αὐτὸν ἐμίσουν, ὡς ὁ ποιητῆς
 φησιν (γ, 454), ἴσον γὰρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο κῆρι μελαίνῃ“
 τῶν δὲ ἐπικούρων τὸν Πάνδαρον ἐπελέξατο ὡς φιλοχρήματον·
 σημεῖον δὲ ἡ ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ τῶν ἵππων κατάλειψις ἵνα 15
 μὴ δαπανᾷ (ε, 202)· καὶ ὅτι φύσει ἐπίορκος ἦν· τὸ γοῦν
 ἔθνος ἔτι καὶ νῦν δοκεῖ εἶναι ὅθεν ἐκεῖνος ἦν ἐπίορκον.

. . . ἄπιστοι γὰρ Λυκάονες, ὡς καὶ Ἀριστοτέλης
 μαρτυρεῖ. Schol. A ad δ, 88.

152.

Schol. ext. B ad Π. δ, 297 ἵππησας μὲν πρῶτα σὺν ἵπ- 20
 ποισιν καὶ ὄχεσφιν: διὰ τί τὴν τάξιν ταύτην ἐποίησεν, ἵππησας
 μὲν πρῶτον, πεζοὺς δ' ἐξόπισθε, κακοὺς δ' ἐς μέσον; ἄτο-
 πον γὰρ τὸ τοὺς ἵππέας πρὸ τῆς φάλαγγος ποιῆσαι καὶ
 τούτων μεταξὺ τοὺς φαύλους. λύει δ' Ἀριστοτέλης· ἢ οὐ
 πρὸ τῆς φάλαγγος λέγει τοὺς ἵππεῖς, φησὶν, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς 25
 κέρασιν, καὶ οὕτως πρῶτοι εἶεν ἂν. τοὺς δὲ κακοὺς οὐ
 τόπῳ διορίζει, ἀλλ' ἐναλλάξ μεταξὺ ἀνδρείου τὸν ἀσθενέστε-

4 φοβοῦνται B (L, -ῶνται E) || οὐχ om. B (add. Kammer) ||
 15 ἐν τῷ οἴκῳ: τῷ οἴκῳ (om. ἐν) B (LE, ἐπ' οἶκον D, ἐν οἴκῳ
 Vill.) || 25 λέγει: λέγειν B (Vill.) || 26 οὗτοι B (corr. Bekk.)

ρον, πεζοὺς δ' ἐξόπισθεν τῶν ἱππέων, ὥστε τὰ μὲν κέρατα κρατεῖν τοὺς ἱππέας, μετὰ δὲ τούτους τοὺς πεζοὺς, πανταχοῦ δὲ μεταξὺ τῶν ἀνδρείων ἱππέων τε καὶ πεζῶν τετάχθαι τοὺς κακοὺς ἦτοι ἱππέας τε καὶ πεζοὺς.

153.

- 5 Schol. ext. B ad Il. ε, 741 (cf. Schol. ad Od. λ, 634) ἐν δὲ τε Γοργεῖη κεφαλῇ δεινοῖο πελώρου: διὰ τί ποτὲ μὲν φησι τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνης ἐν ἄδου εἶναι λέγων „μή μοι Γοργεῖην κεφαλὴν δεινοῖο πελώρου ἐξ ἄδου πέμψειε“, ποτὲ δὲ τὴν Ἀθηνᾶν ἔχειν ἐν τῇ αἰγίδι λέγων „βάλετ'
10 αἰγίδα θυσσανόεσσαν“ καὶ ἐπάγει „ἐν δ' ἔρις, ἐν δ' ἀλκή, ἐν δὲ κρυόεσσα ἰωκὴ, ἐν δὲ τε Γοργεῖη κεφαλῇ δεινοῖο πελώρου“; φησὶ δ' Ἀριστοτέλης ὅτι μήποτε ἐν τῇ ἀσπίδι οὐκ αὐτὴν εἶχε τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνης, ὥσπερ οὐδὲ τὴν Ἔριν οὐδὲ τὴν κρυόεσσαν Ἰωκὴν, ἀλλὰ τὸ ἐκ τῆς Γοργόνης
15 γιγνόμενον τοῖς ἐνορῶσι πάθος καταπληκτικόν.

154.

Schol. int. B ad Il. ε, 778 αἱ δὲ βάτην τρήρωσι πελειάσιν ἴθμαδ' ὁμοῖαι: . . . καλῶς τῶν βουλομένων λαθεῖν τὰ ἔγνη περιστρεαῖς εἴκασεν· ἀφανῆ γὰρ αὐτῶν τὰ ἔγνη, ὡς Ἀριστοτέλης.

155.

- 20 Schol. ext. B ad Il. ζ, 234 ἐνθ' αὐτὲ Γλαῦκος Κρονίδης φρένας ἐξέλετο Ζεὺς: . . . διὰ τί ὁ μὲν Γλαῦκος προήχθη εἰς φιλοτιμίαν τοῦ ἀλλάσσειν τὰ ὄπλα χρυσᾶ ὄντα πρὸς Διομήδη, ὁ δὲ ποιητῆς ἐπιτιμᾷ ὡς οὐ δέον οὐδ' εἰ φίλος εἶη προέσθαι πλείονος ἄξιον; . . . ὁ ποιητῆς δέ, φησὶν Ἀριστοτέλης, οὐχ ὅτι τὰ πλείονος ἄξια ὄντα προήκατο ἐπιτιμᾷ, ἀλλ' ὅτι ἐν πολέμῳ καὶ χρώμενος προέλετο, οὐδὲν γὰρ ἀλλοιότερον, ὥσπερ ἂν εἰ ἀπέβαλε τὰ ὄπλα. ἐπιτιμᾷ οὖν ὅτι κρείττω προέλετο οὐκ εἰς τιμὴν ἀλλ' εἰς χρῆσιν· ἀναγκαῖον δὲ τοῦτο δηλῶσαι εἰπόντα τὴν ἀξίαν.

156.

Schol. ext. B ad II. η, 93: διὰ τί προκαλουμένου Ἐκτορος εἰς μονομαχίαν οἱ μὲν ἄλλοι ἄριστοι αἰδέσθην μὲν ἀνήνασθαι, δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι, Μενέλαος δὲ πρῶτος ἀνίσταται καὶ μεμψάμενος τοὺς ἄλλους κατεδύσατο τεύχεα καλὰ, μάχεσθαι προθυμούμενος· ὅτε δὲ προτραπέντες οἱ ἐννέα 5 ἀνίσταντο, οὐδαμοῦ αὐτὸς ἐν τούτοις εὗρίσκειται, ἀλλ' Ἀγαμέμνων καὶ Διομήδης καὶ οἱ Αἴαντες καὶ Ἴδομενεὺς καὶ Μηριόνης καὶ Εὐρύπυλος καὶ Θόας καὶ Ὀδυσσεύς; φησὶ δὲ ὁ Ἀριστοτέλης ὅτι ἅπαξ ἀκούσας „μηδ' ἔθειλ' ἐξ ἔριδος σεῦ ἀμείνονι φωτὶ μάχεσθαι Ἐκτορι“ οὐκ ἔμελλεν αὐτῷ 10 ἀνίστασθαι, καὶ ὅτι τὸ πρότερον ἐκ φιλονεικίας ἢ ἀνάστασις, καὶ ὅτι ἤδη μονομαχήσας ἐτύγγανεν Ἀλεξάνδρῳ καὶ οὐ καλῶς ἀπαλλάξας, καὶ νεωστὶ ἐτέτρωτο ὑπὸ Πανδάρου, καὶ ὅτι ἀποκινδυνεύειν τοῦτον οὐκ ἐχρῆν ἐν ᾧ τὸ τέλος ἦρητο τοῦ πολέμου· ἐπὶ γὰρ Ἀλεξάνδρου ἴσον ἦν τὸ τοῦ κινδύνου. 15

157.

Schol. ext. B ad II. η, 228: διὰ τί ὁ Αἴας τῷ Ἐκτορι δεδήλωκε τὴν τοῦ Ἀχιλλέως μῆνιν; οὐδεμία γὰρ ἀνάγκη ἦν οὐδὲ φρονίμου ἀνδρὸς τὰ παρ' αὐτοῦ κακὰ τοῖς πολεμίοις ἐξαγγέλλειν. ἢ ὅτι . . . Ἀριστοτέλης δέ, ἵνα μὴ οἴηται τὸν Ἀχιλλέα ἀποδεδειλιακῆναι, ἀλλὰ κάκεῖνον καὶ 20 ἄλλους αὐτοῦ εἶναι κρείττους.

158.

Schol. ext. B ad II. ι, 17: διὰ τί λέγοντα ποιεῖ ἐν δήμῳ „ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες“ τοὺς ἡγήτορας καὶ βασιλεῖς προσφωνῶν καλύτερ πάντων παρόντων; φησὶν οὖν ὁ Ἀριστοτέλης ὅτι ὁ μὲν δῆμος μόνου τοῦ ἀκούσαι 25 κύριος, οἱ δὲ ἡγεμόνες καὶ τοῦ πρᾶξαι.

159.

Schol. ext. B ad II. κ, 98 (κ, 198 Bekk.): ἠπόρησεν Ἀριστοτέλης διὰ τί ἔξω τοῦ τείχους ἐποίησε τοὺς ἀριστεάς βουλευομένους ἐν νυκτηγορίᾳ, ἔξδν ἐντὸς τοῦ τείχους ἐν ἀσφαλεῖ. καὶ φησι· πρῶτον μὲν οὖν οὐκ εἰκὸς ἦν ἀποκινδυνεύειν τοὺς Τρῶας οὐτ' ἐπιτίθεσθαι νύκτωρ· οὐ γὰρ τῶν εὐτυχοῦντων ἦν ἀποκινδυνεύειν. ἔπειτα ἐν ἐρημίᾳ καθ' ἡσυχίαν βουλευέσθαι περὶ τῶν τηλικούτων ἔθος. ἄτοπον δ' ἂν ἦν, εἰ ἠξίουν μὲν πορευθῆναι τινὰς εἰς τοὺς Τρῶας, αὐτοὶ δὲ οὐδὲ μικρὸν προελθεῖν ἐτόλμων. ἔπειτα στρατηγῶν ἂν εἴη τὸ φυλάσσεσθαι τοὺς νυκτερινοὺς θορόβους, τὸ δ' ἐν τῷ στρατεύματι νυκτὸς συνιόντας βουλευέσθαι, νεωτερισμοῦ ὑποψίαν παρασχόν, φόβον ἂν ἐνεποιεῖ.

160.

Schol. ext. B ad II. κ, 153 ὅρθ' ἐπὶ σαυρωτῆρος ἐλήλατο: φάυλη δοκεῖ εἶναι ἢ τῶν δοράτων ἐπὶ σαυρωτῆρας 15 στάσις· καὶ δὴ πανταχοῦ θόρυβον ἤδη πεποίηκε νύκτωρ ἐν μόνον πεσόν. λύξι δ' Ἀριστοτέλης λέγων ὅτι τοιαῦτα ἀεὶ ποιεῖ Ὀμηρος, οἷα ἦν τότε. ἦν δὲ τοιαῦτα τὰ παλαιά, οἷάπερ καὶ νῦν ἐν τοῖς βαρβάροις· πολλοὶ δὲ οὕτω χρῶνται τῶν βαρβάρων.

161.

20 Schol. ext. B ad II. κ, 252: . . . ἀντίκα τῶν παλαιῶν ζητημάτων ὠμολόγηται εἶναι τὸ τοιοῦτο, ἐν οἷς φησιν „ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε, παρῳήχηκεν δὲ πλεον νύξ τῶν δύο μοιράων, τριτάτῃ δ' ἔτι μοῖρα λέλειπται“. πῶς γὰρ εἰ αἱ δύο μοῖραι ἐξήκουσιν αὐταί τε καὶ ἔτι τούτων πλεον, ἢ τριτάτῃ 25 μοῖρα λέλειπται ἀλλ' οὐχὶ τῆς τρίτης μόριον . . . Ἀριστοτέλης δὲ οὕτως ἀξιοῖ λύειν ἐν οἷς φησιν· ἢ εἰς δύο διαί-

9 προσελθεῖν B (corr. Bekk.) || 12 ἂν addidi || 18 cf. Ar. poet. 25 p. 1461, 3 οὕτω γὰρ τότε ἐνόμιζον, ὥσπερ καὶ νῦν Ἰλλυριοί.

ρεσις εἰς ἴσας δύναται γενέσθαι ἐν τούτοις· ἐπεὶ δὲ τὸ πλεόν
 τοῦ ἡμίσεος ἀόριστόν ἐστιν, ὅταν τοσοῦτον ἀύξηθῆι ὡς τοῦ
 ὅλου τρίτον ἀπολείπεσθαι, ἀκριβοῦς ἂν εἴη τὸ ἀφορίσαι τοῦτο
 καὶ δηλῶσαι ὅσον ἐστὶ τὸ καταλειφθέν, ἵνα ὅσον ἠύξηθῆι
 τοῦ ὅλου τὸ ἡμισυ δηλον γένηται. διὸν τῶν $\bar{\zeta}$ ἡμισυ τὰ 5
 $\bar{\gamma}$. εἴπερ διαιρεθείη τὰ $\bar{\zeta}$ εἰς $\bar{\beta}$ ἴσα, ἔσται $\bar{\gamma}$. ἐὰν τὸ ἕτε-
 ρον μέρος ἀύξηθῆι, ἄδηλον πότερον μορίῳ ἀριθμοῦ ἢ ὄλη
 μονάδι. ἐὰν οὖν ὄλη μονάδι πλεόν γένηται, τὸ μέρος τὸ
 ὑπολειπόμενον τρίτον ἔσται τοῦ ὅλου, ὥστε καὶ ὁ εἰπῶν
 τῶν δύο μερῶν θάτερον πλεόν γενόμενον καταλέλοιπε τρι- 10
 τάτην μοῖραν, δεδήλωκεν ὅτι ἐν ἀύξήσει τὸ πλεόν μονάδι
 γέγονε, τεσσάρων γεγονότων τῶν τριῶν καὶ δύο ὑπολειπο-
 μένων, ὅπερ ἦν τῶν ἕξ τὸ τρίτον. ἐπεὶ οὖν καὶ τῆς νυκτὸς
 αἱ δώδεκα μοῖραι εἰς δύο ἴσας μερίδας μερίζεσθαι δύνανται
 εἰς ἕξ, ἠύξηθῆι δὲ καὶ πλεόν γεγονὸς θάτερον μέρος, ἄδηλον 15
 δὲ τὸ πόσαις ὥραις· καὶ γὰρ μιᾷ καὶ δύο καὶ τρισὶ καὶ
 πλείοσιν ἢ ἀύξεις δύναται γίνεσθαι· ἀφορίζων ὁ ποιη-
 τῆς τὸ ἀόριστον τοῦ πλεονος πόσον ἦν καὶ ὅτι $\bar{\beta}$ ὥραις
 ἠύξηθῆι, ἐπήγαγεν ὅτι τριτάτη μοῖρα λέλειπται, ὡς ὀκτώ μὲν
 γενέσθαι τὰς παρωχηκυίας ὥρας, καταλείπεσθαι δὲ τέσσαρας, 20
 αἵπερ εἰσὶ τοῦ ὅλου τρίτον.

162.

Strabo XIII p. 598 (ad II. μ, 4): καὶ μὴν τόγε
 ναύσταθμον τὸ νῦν ἔτι λεγόμενον πλησίον οὕτως ἐστὶ τῆς
 νῦν πόλεως, ὥστε θαυμάζειν εἰκότως ἂν τινα τῶν μὲν τῆς
 ἀπονοίας τῶν δὲ τούναντιον τῆς ἀψυχίας, ἀπονοίας μὲν, εἰ 25
 τοσοῦτον χρόνον ἀτελείστον αὐτὸ εἶχον, πλησίον οὔσης τῆς
 πόλεως καὶ τοσοῦτου πλήθους τοῦ τ' ἐν αὐτῇ καὶ τοῦ ἐπι-
 κουρικοῦ· νεωστὶ γὰρ γεγονέναι φησὶ τὸ τεῖχος — ἢ οὐδ'

1 ἴσας: ἴσην B || ἐπεὶ δὲ: ἐπειδὴ B || 3 ἀκριβῶς B || 17 ἀφο-
 ρίζων B (Schrader): ἀφορίζει B (Vill., Dind.)

ἐγένετο, ὁ δὲ πλάσας ποιητῆς ἠφάνισεν, ὡς Ἀριστοτέλης φησὶν — ἀψυχίας δέ, εἰ γενομένου τοῦ τείχους ἔτειχομάχουν καὶ εἰσέπεσον εἰς αὐτὸ τὸ ναύσταθμον καὶ προσεμάχοντο ταῖς ναυσίν, ἀτείχιστον δὲ ἔχοντες οὐκ ἐθάρρουν προσιόντες
 5 πολιορκεῖν μικροῦ τοῦ διαστήματος ὄντος.

163.

Schol. cod. Ven. A ad Π. τ, 108 εἰ δ' ἄγε νῦν μοι ὁμοσσον: διὰ τί ἡ Ἥρα ὁμόσαι προάγει τὸν Δία; ἢ δῆλον ὡς οὐ ποι-
 οῦντα ἂ ἂν φῆ. εἰ δὲ τοῦτο, διὰ τί οὐ κατανεῦσαι ἀλλὰ
 καὶ ὁμόσαι ἠξίωσεν, ὡς καὶ ψευδομένου ἂν μὴ ὁμόση; ὁ δὲ
 10 ποιητῆς φησιν ἀληθεύειν „ὅ τι κεν κεφαλῇ κατανεύση“. τὸ
 μὲν οὖν ὄλον μυθῶδες· καὶ γὰρ οὐδ' ἀφ' ἑαυτοῦ ταῦτά
 φησιν Ὅμηρος οὐδὲ γινόμενα εἰσάγει, ἀλλ' ὡς διαδεδομένων
 περὶ τὴν Ἡρακλέους γένεσιν μέμνηται. ῥητέον δὲ ὅτι καὶ
 ὁ μῦθος εἰκότως εἰσάγει τὴν Ἥραν ὀρκουσαν τὸν Δία· πάντες
 15 γὰρ περὶ ὧν φοβοῦνται μὴ ἄλλως ἀποβῆ, πολὺ τῷ ἀσφαλεῖ
 προέχειν πειρῶνται· διὸ καὶ ἡ Ἥρα ἄτε οὐ περὶ μικρῶν
 ἀγωνιζομένη καὶ τὸν Δία εἰδυῖα ὅτι αἰσθόμενος τὸν Ἡρακλέα
 δουλεύοντα ὑπεραγανακτήσει, τῇ ἰσχυροτάτῃ ἀνάγκῃ κατέλαβεν
 αὐτόν. οὕτως Ἀριστοτέλης.

164.

20 Schol. Leid. (Porphyrii Qu. Hom. rel. ed. H. Schrader
 Lips. 1882 p. 261) ad Π. ψ, 269: Πορφυρίου. διὰ τί ὁ
 Ἀχιλλεύς ἐν τῷ τετάρτῳ ἀγῶνι πλεῖστον ἀποδίδωσιν ἄθλον·
 τὰ γὰρ δύο τάλαντα τοῦ χρυσοῦ πλεῖον ἵππου καὶ γυναικός.
 ὅτι δὲ οὐκ ὀλίγον ἦν, σημεῖον ὅτι ἐν λιταῖς προτίθησι δέκα
 25 τάλαντα χρυσοῦ πρὸς πολλῇ προικί. λύων οὖν ὁ Ἀριστο-

1 πλάσας: cf. Schol. Il. μ, 4. η, 445 || 7 προάγει τὸν: πρὸς τὸν B || 10 φησὶν: Il. α, 527 || 15 φοβοῦνται: ἂν φοβῶνται Dind.

τέλης τὸ τάλαντον οὔτε ἴσον φησὶ τότε καὶ νῦν εἶναι οὔτε ἀφωρισμένῳ χρῆσθαι σταθμῷ, ἀλλὰ μέτρον τι μόνον εἶναι.

Schol. ext. B ad Π. β, 169 ἀτάλαντον (idemque ad Π. ν, 295 ἀτάλαντος Ἰσχυρ. cf. ad Π. ε, 576): λύων ὁ Ἀριστοτέλης τὸ τάλαντον . . . (ut supra). 5

Schol. int. B ad Π. ψ, 269 τῷ δὲ τετάρτῳ θῆκε δύο χρύσειο τάλαντα: πῶς τῷ τετάρτῳ πάντων μείζον δίδωσι; φησὶν οὖν ὁ Ἀριστοτέλης μὴ εἶναι τὸ τάλαντον ὠρισμένον ποσόν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἡσσοнос καὶ μείζονος λαμβάνεσθαι· νῦν μὲν γὰρ ὡς ἦττον ἵππου λαμβάνεται, ἐν δὲ 10 ταῖς λιταῖς (ι, 122) ὡς μείζον.

165.

Plutarch. de aud. poetis 12 (cf. Schol. Π. ψ, 297): οἱ δὲ παῖδες ἂν ὀρθῶς ἐκτρέφονται τοῖς ποιήμασιν, καὶ ἀπὸ τῶν φαύλους καὶ ἀτόπους ὑποψίας ἐχόντων ἔλκειν τι χρήσιμον ἀμωσγέπως μαθήσονται καὶ ὠφέλιμον. αὐτίκα γοῦν ὑποπτὸς 15 ἐστὶν ὁ Ἀγαμέμνων ὡς διὰ δωροδοκίαν ἀφείλ τῆς στρατείας τὸν πλούσιον ἐκείνον (Ἐχέπωλον) τὸν τὴν Αἴθην χαρισάμενον αὐτῷ „δῶρ“, ἵνα μὴ οἱ ἔποιθ' ὑπὸ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν ἀλλ' αὐτοῦ τέρπειτο μένων· μέγα γὰρ οἱ ἔδωκεν Ζεὺς ἄφενος“. ὀρθῶς δὲ γε ἐποίησεν, ὡς Ἀριστοτέλης φησὶν, ἵππον 20 ἀγαθὴν ἀνθρώπου τοιοῦτου προτιμήσας.

166.

Schol. ext. B ad Π. ω, 15: διὰ τί ὁ Ἀχιλλεὺς τὸν Ἐκτορα εἴλεε περὶ τὸν τάφον τοῦ Πατρόκλου παρὰ τὰ νενομισμένα ποιῶν εἰς τὸν νεκρόν; ἢ παρανομοῦσι τὰ αὐτὰ οὐχ οἱ ἀμυνόμενοι ἀλλ' οἱ ἄρχοντες, ὁ δὲ Ἐκτωρ πρότερος ἐνεχείρησε 25 λωβήσασθαι Πάτροκλον τὰ τοιαῦτα . . . ἔστι δὲ λύειν, φησὶν

17 τὸν τὴν Hercher: καὶ τὴν vulgo || 25 ἀνεχείρησε B (corr. Bekk.) || 26 λύειν (Mosq.): λύσις B

Ἀριστοτέλης, καὶ εἰς τὰ ὑπάρχοντα ἀνάγοντ' ἔφη ὅτι τοιαῦτα ἦν, ἐπεὶ καὶ νῦν ἐν Θετταλίᾳ περιέλκουσι περὶ τοὺς τάφους.

167.

Schol. Townl. ad Il. ω, 420 (cf. Suid. s. μεμνῶτα) σὺν δ' ἔλκεα πάντα μέμυκε: παράδοξον· τὰ μὲν γὰρ τῶν ζώντων ἔλκη μετὰ θάνατον μύει, τὰ δὲ μετὰ θάνατον γινόμενα σήπεται.

ib. ἀδύνατον νεκρῶν τραύματα μύειν, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης εἰρηκέναι Ὀμηρον „μῦσεν δὲ περιβροτόεσσα ὠτειλή“. τοῦτο δὲ τὸ ἡμιστίχιον οὐδὲ φέρεται.

168.

10 Schol. int. B (Eustath. p. 1365) ad Il. ω, 569 μή σε, γέρον, οὐδ' αὐτὸν ἐνὶ κλισίῃσι ἐάσω: Ἀριστοτέλης φησὶν ἀνώμαλον εἶναι τὸ Ἀχιλλέως ἦθος. οἱ δὲ φασιν ὅτι ἵνα ἀποστήσῃ αὐτὸν τοῦ ἐφ' Ἐκτορι θρήνου, διὰ τοῦτο δειδίσει.

169.

Schol. (ed. Dindorf) H Q E ad Od. δ, 356 (νησος . . .
15 Αἰγύπτου προπάροιθε, Φάρον δὲ ἐκκλήσκουσιν,) τόσσον ἄνευθ' (ὅσσον τε πανημερίῃ γλαφυρῇ νηῦς ἦνυσεν): τοσοῦτον γὰρ ἀπέχει Ναυκράτεως ἢ Φάρος, ἔνθα τότε τῆς Αἰγύπτου τὸ ἐμπόριον ἦν, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης „μέχρι Ναυκράτεως τὸ πέρασ ἦν τοῦ Νείλου τότε“.

170.

20 Schol. T ad Od. ε, 93 κέρασσε δὲ νέκταρ ἐρυθρόν: εἰ μηδὲν ἄλλο πίνουσιν οἱ θεοὶ ἢ τὸ νέκταρ, διὰ τί αὐτὸ ἢ Καλυψὸ τῷ Ἐρμῇ κεράσασα δίδωσιν; εἰ γὰρ κεκέρασται σὺν ὕδατι, οὐ μόνον τὸ νέκταρ ἀλλὰ καὶ τὸ ὕδωρ πίνουσιν.

1 ἀνάγων B (corr. Schrader) || 2 π. τ. τάφους sc. τοὺς φωνέας (ut ait de eadem re Callimachus in sch. B ad X, 397) || 17 τότε: τὸ παλαιὸν Herod. 2, 179

καίτοι, φασί, ψιλὴν ἀμβροσίαν παρέθηκε, κέρασσε δὲ νέκταρ ἐρυθρόν“. λύων οὖν ὁ Ἀριστοτέλης τὸ κέρασσε, φησίν, ἦτοι τὸ μῖξαι ἄλλο ἄλλῳ ὑγρῷ δηλοῖ ἢ τὸ ἐγγεῖαι· ἄμφω γὰρ δηλοῖ τὸ κέρασαι. νῦν οὖν τὸ „κέρασσε δὲ νέκταρ ἐρυθρόν“ οὐ τὸ μῖξαι δηλοῖ ἀλλὰ ψιλῶς ἐγγεῖαι. 5

Ibidem Schol. alt. (QEB) Vindob. (A. P. p. 171) κέρασε δὲ νέκταρ ἐρυθρόν: ἀντὶ τοῦ ἐνέχεεν· οὐ γὰρ κινῶνται τὸ νέκταρ. εἰ οὐδὲν γὰρ ἄλλο πίνουσιν οἱ θεοὶ ἢ νέκταρ πῶς αὐτὸ κινῶ ὕδατι ἢ Καλυψῷ; ἔστιν οὖν ἀντὶ τοῦ ἐνέχεεν ἀπὸ τῆς ἀρχαίας συνηθείας· εἰς κέρας γὰρ ἐγγέοντες ἔπινον. 10 ἢ ὅτι τὸ κέρασε κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην, ὡς ὁ Πορφύριος λέγει, οὐ μόνον δηλοῖ τὸ μῖξαι ἄλλῳ ὑγρῷ ἄλλο, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐγγεῖαι ψιλῶς.

171.

Schol. (TQEP) Vindob. (A. P. p. 171) ad. Od. ε, 334 (Ἰνώ Λευκοθέη, ἢ πρὶν μὲν ξην βροτὸς αὐδήεσσα) : . . 15 ζητεῖ δὲ ὁ Ἀριστοτέλης, διὰ τί τὴν Καλυψῶ καὶ τὴν Κίρκην καὶ τὴν Ἰνώ αὐδήεσσας λέγει μόναις· πᾶσαι γὰρ καὶ αἱ ἄλλαι φωνὴν εἶχον. καὶ λῦσαι μὲν οὐ βεβοῦληται, μεταγράφει δὲ ποτὲ μὲν εἰς τὸ αὐλήεσσα, ἐξ οὗ δηλοῦσθαι φησὶν ὅτι μονώδεις ἦσαν· ἐπὶ δὲ τῆς Ἰνοῦς οὐδήεσσα. τοῦτο γὰρ 20 πᾶσαις ὑπῆρχεν αὐταῖς καὶ μόναις· πᾶσαι γὰρ αὐταὶ ἐπὶ γῆς ὄκουν.

Schol. alt. HQP ibidem: ὁ μὲν Ἀριστοφάνης τὰς ἀνθρωποειδεῖς θεῖας αὐδήεσσας φησὶν οἰονεῖ φωνὴν μετεληφύιας, ὁ δὲ Ἀριστοτέλης οὐδήεσσας λέγει οἰονεῖ ἐπίγειον. 25 οὕτως καὶ Χαμαιλέων.

Schol. H ad Od. κ, 136 αὐδήεσσα: Ἀριστοτέλης οὐδήεσσα.

9 ψιλῶς post οὖν add. cett. || 18 βοῦλεται QE et Vind. 20 codd. αὐδήεσσα, etiam Vind. || τοῦτο: ἐκεῖνο Vind. et E || 21 ἐπὶ γῆς: ἐπὶ αὐλῆς Vind. et E || 25 αὐδήεσσας codd. (corr. Porson) || 27 Ἀριστοφάνης cod. (Ludwich, *Antiquarische Textkr.* I. 579)

172

Schol. H Q et Vindobon. ad Od. ι, 106 (T ad ι, 311)
 Κυκλώπων δ' ἐς γαίαν: ζητεῖ Ἀριστοτέλης πῶς ὁ Κύκλωψ
 ὁ Πολύφημος μήτε πατὴρ ὢν Κύκλωπος· Ποσειδῶνος γὰρ
 ἦν· μήτε μητρός, Κύκλωψ ἐγένετο αὐτός. ἐκ δὲ τοῦ μύθου
 5 ἐπιλύεται· καὶ γὰρ ἐκ Βορέου ἵπποι γίνονται καὶ ἐκ Ποσει-
 δῶνος καὶ τῆς Μεδούσης ὁ Πήγασος ἵππος.

173.

Schol. HT ad Od. ι, 345 (ι, 333): διὰ τί Ὀδυσσεὺς
 πρὸς τοὺς Φαίακας ἔλεγεν ὅτι τὸν Κύκλωπα ἐτύφλωσε Ποσει-
 δῶνος υἱὸν ὄντα, οὔσι καὶ αὐτοῖς ἀπογόνους Ποσειδῶνος;
 10 λύων οὖν Ἀριστοτέλης φησὶν ὅτι ἦδει ἐχθροὺς αὐτοὺς
 ὄντας τοῦ Κύκλωπος· ἐκβληθέντας γὰρ φησὶν ὑπὸ τῶν Κυ-
 κλώπων ἐλθεῖν ἐπὶ τὴν Σχερίαν „ὄλ πρὶν μὲν ποτ' ἔναιον
 . . . ἀλφησιτάων“.

Schol. QM (ad ι, 333) et Vindob. (ad ι, 315): πῶς οὐκ
 15 ἐδεδίει τοὺς ἐγγόνους Ποσειδῶνος Φαίακας τὴν πήρωσιν
 λέγων Κύκλωπος; Ἀριστοτέλης οὖν φησὶν ὅτι ἦδει ἐχθροὺς
 ὄντας αὐτοῖς „ὄλ σφεας σινέσκοντο“.

174.

Schol. HTQ(M) ad Od. ι, 525: διὰ τί Ὀδυσσεὺς οὕτως
 ἀνοήτως εἰς τὸν Ποσειδῶνα ὠλιγόρησεν τῷ λόγῳ εἰπὼν „ὥς
 20 οὐκ ὀφθαλμὸν γ' ἴησεται οὐδ' ἐνοσίχθων“; Ἀντισθένης μὲν
 φησι διὰ τὸ εἰδέναι ὅτι οὐκ ἦν ἰατρός ὁ Ποσειδῶν ἀλλ' ὁ
 Ἀπόλλων, Ἀριστοτέλης δὲ οὐχ ὅτι οὐ δυνήσεται ἀλλ' ὅτι
 οὐ βουληθήσεται διὰ τὴν πονηρίαν τοῦ Κύκλωπος. διὰ τί
 οὖν ὁ Ποσειδῶν ὠργίσθη, καίτοι μὴ χαλπαίνων διὰ τὸ
 25 ἀπόφθεγμα ἀλλὰ διὰ τὴν τύφλωσιν „Κύκλωπος γὰρ κελό-

3 ὁ om. Vind. et T || 4 ἐγένετο. αὐτὸς δὲ ἑτέρῳ μύθῳ ἐ.
 codd. (αὐτὸς κύκλωψ ἐγένετο. ἑτέρῳ μύθῳ ἐ. T) || 14 διὰ τί
 Vind. || 23 sic HTQ. reliqua (διὰ τί οὖν . . .) in HT(M)

λωται, ὃν ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν“, καὶ παμπονήρου ὄντος καὶ τοὺς ἑταίρους κατεσθίοντος; λύων δὲ ὁ Ἀριστοτέλης φησὶ μὴ ταῦτόν εἶναι ἐλευθέρω πρὸς δοῦλον καὶ δούλῳ πρὸς ἐλεύθερον, οὐδὲ τοῖς ἑγγύς τῶν θεῶν οὔσι πρὸς τοὺς ἄποθεν. ὁ δὲ Κύκλωψ ἦν μὲν ζημίαις ἄξιος ἀλλ’ οὐκ Ὀδυσσεὶ κολαστέος ἀλλὰ τῷ Ποσειδῶνι. ἢ πανταχοῦ νόμιμον διαφθειρομένῳ βοηθεῖν τῷ νείῳ· καὶ ἦρχον ἀδικίας οἱ ἑταῖροι.

175.

Schol. Vindob. (A. P. p. 174) ad Od. μ, 128 et 129 βόσκοντ’ ἡελίοιο βόες (128): ἀπόβλητον ἦν τοῖς ἀρχαίοις ἀρότην βοῦν κτείνειν. ἔπασχε γὰρ κακῶς ἐξ ἀνθρώπων ἢ θεῶν ὅστις τοῦτο πεποίηκεν. ὅπερ οἱ τοῦ Ὀδυσσεῶς φίλοι ποιήσαντες ἀπώλοντο. Ἀριστοτέλης φυσικῶς φησὶν· λέγει γὰρ τὰς τριακοσίους τοῦ χρόνου ἡμέρας πρὸς ταῖς λοιπαῖς. — ἐπτά βοῶν ἀγέλαι (129): Ἀριστοτέλης φυσικῶς τὰς κατὰ σελήνην ἡμέρας αὐτὸν λέγειν φησὶ τῶν οὔσας. τὸν γὰρ πενήκοντα ἀριθμὸν ἐπταπλασιάσας εἰς τὸν τριακοστὸν πεντηκοστὸν περιεστάναι εὐρήσεις.

Eustathius p. 1717: ἰστέον δὲ ὅτι τὰς ἀγέλας ταύτας καὶ μάλιστα τὰς τῶν βοῶν φασὶ τὸν Ἀριστοτέλην ἀλληγορεῖν εἰς τὰς κατὰ δωδεκάδα τῶν σεληνιακῶν μηνῶν ἡμέρας γινομένας πενήκοντα πρὸς ταῖς τριακοσίαις, ὅσος καὶ ὁ ἀριθμὸς ταῖς ἐπτά ἀγέλαις ἐχούσαις ἀνὰ πενήκοντα ζῶα. διὸ οὔτε γόνον αὐτῶν γίνεσθαι Ὀμηρος λέγει οὔτε φθοράν· τὸ γὰρ αὐτὸ ποσὸν αἰεὶ ταῖς τοιαύταις ἡμέραις μένει.

176.

Schol. N ad Od. ν extr. (p. 789 Dind.): διὰ τί Ὀδυσσεὺς τῇ μὲν Πηνελόπῃ ἡλικίαν τε ἤδη ἐχούσῃ καὶ φιλοῦσῃ

6 ἦ: codd. εἰ || τῷ ante διαφθ. add. codd. || ἦ — ἑταῖροι om. H || 14 cf. schol. (BQ)M: ἐπτά β. ἀγ. ἀριστοτέλης φυσικῶς φησὶ· λέγει γὰρ τὰς κατὰ σελήνην ἡμέρας πενήκοντα πρὸς ταῖς τριακοσίαις. || 15 τῶν: τὰς ῥ Vind.

αὐτὸν οὐκ ἐδήλωσεν ὅς ἦν, τῷ δὲ Τηλεμάχῳ νέω ὄντι καὶ τοῖς οἰκέταις τῷ μὲν συμβῶτη τῷ δὲ βουκόλῳ ὄντι; οὐ γὰρ δήπου μὴ πείραν ἐκείνης εἰληφώς. ἔστι φάναι, φησὶν Ἀριστοτέλης, ὅτι τοῖς μὲν ἔδει ὡς ἂν μετέχειν μέλλουσι τοῦ
 5 κινδύνου εἰπεῖν· ἀδύνατον γὰρ ἦν ἄνευ τούτων ἐπιθέσθαι τοῖς μνηστῆρσι. . . . ἔστι δὲ εἰπεῖν καὶ ὅτι ἠύλαβήθη μὴ περιχαρῆς ἀκούσασα γένηται καὶ ἐπίδηλον ποιήσῃ. ἑώρα γὰρ αὐτὴν σφόδρα ἐπιθυμοῦσαν. οὐκοῦν καὶ ὁ υἱός. ἀλλ' ὁ μὲν καὶ μειδιᾷν εἴωθε καὶ ἀπλῶς διαλέγεσθαι καὶ κρατεῖν
 10 τοῦ πάθους, ἡ δὲ μόνον κλαίειν. παυσσαμένης οὖν τοῦ κλαίειν μόνον, εἰ καὶ μηδὲν ἐξεῖπεν, ὑποψία τις ἐγένετο. οὐ γὰρ ἂν προσεποιήθη δακρῦειν· ἡ γὰρ χαρὰ ὑποῦσα οὐκ ἂν κρατεῖν τῆς ποιήσεως εἴασεν.

177.

Schol. Vindob. (A. P. p. 175) ad Od. ρ, 326 Ἄργον δ' αὖ κατὰ μοῖρ' ἔλαβε: Ἀριστοτέλης φησὶν ὅτι πρεσβύτης ἦν ἤδη σφόδρα ὁ κύων καὶ ὑπὸ τῆς ἡδονῆς τῆς πρὸς τὸν Ὀδυσσεῆα ἐτελεύτησεν εἰκότως· αἱ γὰρ σφοδραὶ ἡδοναὶ καὶ ἰσχυραὶ διαλύουσι. διὸ καὶ τὸν κύνα ἐποίησεν ἀναγνωρίσαντα καὶ ἡσθέντα ἀποψῆσαι.

178.

Schol. Vindob. (A. P. p. 175) ad Od. ψ, 337 ἀλλὰ τοῦ οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθεν: Πορφυρίου. διὰ τί Ὀδυσσεὺς τῆς Καλυψοῦς διδούσης αὐτῷ τὴν ἀθανασίαν οὐκ ἐδέξατο; Ἀριστοτέλης μὲν οὖν πρὸς τοὺς Φαίακας φησι ταῦτα λέγειν Ὀδυσσεῆα ἵνα σεμνότερος φαίνεται καὶ
 20 μᾶλλον ἄλλοῖα σπουδάσαι. συνέφερε γὰρ αὐτῷ πρὸς τὸ θᾶττον ἀποσταλῆναι. ἔπειτα ἔοικεν οὐ τῷ μὴ πεισθῆναι λέγειν μὴ λαβεῖν τὴν τοιαύτην δωρεάν, ἀλλὰ μὴ πιστεῦσαι

11 μηδεὶς Dind. || 19 διαψύξει Vind. || 25 ἀλ . . . codex cum lacuna

αὐτῇ τοιαῦτα λεγούσῃ. ἡ μὲν γὰρ ἔφασκε ποιήσῃν, ὁ δὲ οὐκ ἐπίστευεν, οὐχὶ πιστεύων παρηγεῖτο.

179.

Phrynichus in ecloga voc. Att. s. βασιλίσα: οὐδείς τῶν ἀρχαίων εἶπεν, ἀλλὰ βασίλεια ἢ βασιλῆς.

Idem epit. s. βασιλίσαν Ἀλκαῖόν φασι τὸν κωμωδοποιὸν 5 καὶ Ἀριστοτέλην ἐν τοῖς Ὀμήρου ἀπορήμασιν εἰρηκέναι . . . τοῖς πλειοσιν οὖν παιθόμενοι βασίλειαν ἢ βασιλίδα λέγωμεν.

Antiatticista Bekk. Anecd. I p. 84, 26 s. βασιλίσα: Ἀλκαῖος Γανυμήδει, Ἀριστοτέλης Ὀμηρικοῖς ἀπορήμασιν.

IV. ETHICA.

10

XXV. ΤΑ ΕΚ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

180.

Proclus in Plat. remp. p. 350 Bas.: καὶ μαρτυροῦνται καὶ οὗτοι τὴν ἐπιγραφὴν (τῆς πολιτείας) ἀρχαιοτάτην οὖσαν· καὶ γὰρ Ἀριστοτέλης ἐπιτεμνόμενος τὴν πραγματείαν ταύτην οὕτως εἶπεν „ἐπιτέμνεσθαι τὴν πολιτείαν“.

15

XXVI. ΝΟΜΟΣ ΣΤΣΣΙΤΙΚΟΣ

Athenaens V, 2 p. 186^b: καὶ τοῖς φιλοσόφοις δὲ ἐπιμελὲς ἦν συνάγουσι τοὺς νέους μετ' αὐτῶν πρὸς τίνα τεταγμένον νόμον εὐωχεῖσθαι. τοῦ γοῦν Ξενοκράτους ἐν ἀκαδημείᾳ καὶ πάλιν Ἀριστοτέλους συμποτικοὶ τινες ἦσαν νόμοι.

20

Epitom. Ath. I p. 3^f: ὅτι Ξενοκράτης ὁ Χαλκηδόνιος καὶ Σπεύσιππος ὁ ἀκαδημαϊκὸς καὶ Ἀριστοτέλης συμποτικούς (βασιλικούς codd.) νόμους ἔγραψαν.

181.

Proclus in Plat. rempubl. p. 350 Bas.: καὶ ἐν τῷ συσσιτικῷ τοῦτον αὐτήν (τὴν πολιτείαν) προσαγορεύει τὸν τρόπον καὶ ἐν τοῖς πολιτικοῖς ὡσαύτως καὶ Θεόφραστος ἐν νόμοις καὶ ἄλλοθι πανταχοῦ.

5 XXVII. ΠΕΡΙ ΣΥΜΒΙΩΣΕΩΣ ΑΝΔΡΟΣ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΟΣ.

Hieronymus I adv. Iovin. (p. 191 t. IV, 2. Par. 1706 cf. A. P. p. 180): *scripserunt Aristoteles et Plutarchus et noster Seneca de matrimonio libros, ex quibus et superiora nonnulla sunt et ista quae subicimus.*

182.

10 Elias in Ar. categ. p. 25^b 6 Br.: ἀλλὰ μὴν καὶ οἰκονομικά εἰσιν αὐτῷ γεγραμμένα βιβλία, ὡς τὸ οἰκονομικὸν σύνταγμα καὶ περὶ συμβιώσεως ἀνδρὸς καὶ γυναικός, ἐν ᾧ λέγει ἐκ τεσσάρων σχέσεων συγκεκοτηθῆσαι τὸν εὖ ἔχοντα οἶκον, πατρὸς πρὸς τέκνα, ἀνδρὸς πρὸς γυναῖκα, δεσπότου πρὸς δούλους, εἰσιόντων πρὸς ἐξιόντα καὶ ὡς εἴρηται ἡμῖν ἐν τοῖς τῆς Πορφυρίου εἰσαγωγῆς προλεγόμενοις.

Elias proleg. in Porph. is. (cod. Par. 1977 f. 19 = p. 424 Cr.): διὰ δὲ τὸ οἰκονομικὸν γέγραπται αὐτῷ ὁ οἰκονομικὸς τὸ σύνταγμα, ἐν ᾧ φησιν ἐκ τεσσάρων σχέσεων
20 συγκεκοτηθῆσαι τὸν οἶκον, πατρὸς πρὸς τέκνα, ἀνδρὸς πρὸς γυναῖκα, δεσπότου πρὸς δούλους, εἰσιόντων πρὸς ἐξιόντα, ἵνα μὴτε πλείονα τὰ εἰσιόντα τῶν ἐξιόντων, φειδωλὰ γὰρ τοῦτο καὶ ἀνελευθερία, μὴτε πλείονα τὰ ἐξιόντα τῶν εἰσιόντων, ἀσωτία γὰρ τοῦτο, ἀλλ' ἐπ' ἴσης.

25 David proleg. in Porph. is. (cod. Paris. 1900 f. 36^a): ἔγραψε δὲ καὶ τὰ οἰκονομικά, ἐν οἷς περὶ διοικήσεως οἴκου διαλέγεται. ἔνθα λέγει ὅτι δεῖ τινα τέσσαρα συνδραμεῖν εἰς οἴκου σύστασιν, σχέσιν ἀνδρὸς πρὸς γυναῖκα, στοργὴν πατρὸς πρὸς τέκνα, δέος οἰκετῶν πρὸς δεσπότην, καὶ ἵνα ἡ σύμμετρα τὰ ἐξιόντα τοῖς εἰσιούσιν. ἑκατέρα γὰρ ἀμετρία αἰσχροῦ

ἔστιν· εἴτε γὰρ πολλὰ εὐρεθῶσι τὰ εἰσιόντα, ὀλίγα δὲ τὰ ἐξιόντα, αἰσχρόν τι συμβαίνει· ὁ γὰρ τοιοῦτος φιλάργυρος εὐρίσκεται. εἴτε πάλιν ὀλίγα εὐρεθῶσι τὰ εἰσιόντα, πολλὰ δὲ τὰ ἐξιόντα, αἰσχρόν τι συμβαίνει· εὐρίσκεται γὰρ ὁ τοιοῦτος ἄσματος.

5

Anon. proleg. phil. (cod. Par. 1973 f. 17^b): καὶ δηλοῖ Ἀριστοτέλης ἐν τινι αὐτοῦ μονοβιβλίῳ περὶ οἰκονομίας ἀρίστης διαλεγόμενος· καὶ λέγει ταύτην ἐκ τεσσάρων γενέσθαι σχέσεων, πατὴρ πρὸς τέκνα, δούλου πρὸς δεσπότην, γυναικὸς πρὸς ἄνδρα, εἰσιόντων πρὸς ἐξιόντα ἵνα μὴ ἔλλειπῃ 10 μηδὲ πλεονάζῃ ἀλλὰ φυλάττῃ ἀναλογίαν πρὸς ἄλληλα. εἰ γὰρ κακῶς ἔχει ὁ πατήρ πρὸς τὸν υἱὸν καὶ ὁ ἀνὴρ πρὸς τὴν γυναῖκα ἢ ὁ δεσπότης πρὸς τὸν δοῦλον καὶ τὸ ἀνάπαλιν τὰ λοιπὰ ἐναντίως ἔχουσι πρὸς ἄλληλα, κακὸς ὁ οἶκος ἔσται, ὅτι οὐ μίαν προαίρεσιν ἔχουσιν ἐν τῷ οἴκῳ πάντες 15 ἀλλὰ διαφόρους.

183.

Clemens Alex. paedag. 3, 12 p. 111 Sylb. (I, 335 Lips.): ἐγὼ δὲ καὶ τοῖς γεγαμηκόσι παραινέσασθαι ἂν οἴκοι τὰς γυναῖκας μήποτε κατὰ πρόσωπον οἰκειῶν φιλεῖν. οὐδὲ γὰρ προσγελᾶν δούλοις Ἀριστοτέλης εἶα ποτέ, πολλοῦ γε καὶ 20 δεῖ κατ' ὄψιν αὐτῶν φιλοφρονούμενον φαίνεσθαι τὴν γυναῖκα. ἡμεῖνον δὲ οἰκοθεν ἀρξαμένους ἀπὸ τοῦ γάμου τὴν σεμνότητα ἐπιδείκνυσθαι. μεγίστη γὰρ ἡ σωφροσύνης συζυγία καθαρὰς ἡδονὰς ἀποπνέουσα. πάνν γοῦν θαυμασιῶς ἢ τραγωδία φησί „φεῦ φεῦ γυναῖκες . . .“ ταῦτα τῆς δικαιο- 25 σύνης τὰ παραγγέλματα καὶ παρὰ τοῖς τὴν κοσμικὴν μειοῦσι σοφίαν ἐκφωνηθέντα οὐ παραιτητέον.

1 εἴτε cod. Berol.: ὅταν Par. || 11 φυλάττειν cod. || 18 al. τὰς γυναῖκας τὰς σφῶν (vel αὐτῶν) || 24 al. καθαρὰς ἡδονῆς || 25 v. Stob. flor. 67, 3 (Nauck Fr. tr. p. 642)

XXVIII. ΝΟΜΟΙ ΑΝΔΡΟΣ ΚΑΙ ΓΑΜΕΤΗΣ.

Huius libelli extat translatio vetus medii aevi latina, de qua dixi de Ar. l. p. 60—63. 129. A. P. p. 180. 644—46. hanc edidi in A. P. p. 647—54.

184.

5 *Incipit liber secundus yconomicorum Aristotilis.*

Bonam mulierem eorum que sunt intus dominari oportet, curam habentem omnium secundum scriptas leges, non permittentem ingredi nullum si non vir perceperit, timentem precipue verba forensium mulierum ad corrupcionem anime. 10 et que intus sibi contingunt ut sola sciat, et si quid sinistri ab ingredientibus fiat, vir habet causam. dominam existentem expensarum et sumptuum ad festivitates quas quidem vir permiserit, expensis et vestimento ac apparatu minori utentem quam eciam leges civitatis precipiunt, considerantem 15 quoniam nec questus vestimentorum differens forma nec auri multitudo tanta est ad mulieris virtutem quanta modestia in quolibet opere et desiderium honeste atque composite vite. etenim quilibet talis ornatus et elacio anime est, et multo cercius ad senectutem iustas laudes sibi filiisque tribuendo. 20 talium quidem igitur ipsa se inanimet mulier composite dominari. indecens enim viro videtur scire que intus fiunt. in ceteris autem omnibus viro parere intendat, nec quicquam

Ex codd. Par. Sorb. 841 f. 191—94 (p) et Guelpherbyt. Helmstad. 488 f. 90—92 (h). acc. ex glossis cod. Sorb. lectiones aliae (al., a. P., aliter, alia lectio) p^a (= alia translacio in comm. Ferrandi). ceterum cf. A. P. p. 644—47.

8 nullum p: aliquem intus hp^a || perceperit p: -pit h || 12 quidem h: om. p || 13 permiserit p^a: promiserit ph || 15 quoniam (quia h) — forma ph: quod nec vestium possessio differens pulcritudo p^a || 18 etenim — (21) viro ph: etenim invidiosus quilibet huiusmodi ornatus est multo cercior in senectute(m ?) reddens preconia iusta sibi et filiis in talibus igitur sibi affectet preesse difficile enim viro p^a || 18 anime h: -mi p || 19 cercius: ita ph (al. cercior)

civilium audiens, nec aliquid de hiis que ad nupcias spectare videntur velit peragere. sed cum tempus exigit proprios filios filiasve foras tradere aut recipere, tunc autem pareat quoque viro in omnibus et simul deliberet et obediat si ille preceperit, arbitrans non ita viro esse turpe eorum que domi 5 sunt quicquam peragere, sicut mulieri que foris sunt perquirere. sed arbitrari decet vere compositam mulierem viri mores vite sue legem inponi, a deo sibi inpositos, cum nupciis et fortuna coniunctos. quos equidem si patienter et humiliter ferat, facile reget domum, si vero non, difficilius. propter 10 que decet non solum cum contingit virum ad rerum esse prosperitatem et ad aliam gloriam, unanimum esse ac iuxta velle servire, verum eciam in adversitatibus. si quid autem in rebus deerit vel ad corporis egritudinem aut ad ignorantiam anime esse manifestam, dicat quoque semper optima 15 et in decentibus obsequatur, preterquam turpe quidem agere aut sibi non dignum, vel memorem esse si quid vir anime passione ad ipsam peccaverit, de nichilo conqueratur quasi illo hoc peragente, sed hec omnia egritudinis ac ignorantie ponere et accidencium peccatorum. quantum enim in hiis 20 quis diligentius obsequatur, tanto maiorem gratiam habebit qui curatus extiterit, cum ab egritudine fuerit liberatus. et si quid ei iubenti non bene habencium non paruerit mulier, multo magis senciet a morbo curatus. propter que decet timere huiusmodi, in aliis autem multo diligentius obsequi 25 quam si empta venisset ad domum. magno enim precio empta fuit, societate namque vite et protectione liberorum, quibus nil maius nec sanctius fieret. adhuc insuper si quidem cum felici viro vixisset, non quoque similiter fieret

3 pareat — (4) omnibus ph: audiat quidem a viro omnia p^a || 15 quoque p: quod h || 18 passione p: possessione h || peccaverit p^c: -rint ph || 20 ponere: sic (sc. debet) || 26 domi (domum) p: dominum h || 27 protectione ph: procreacione p^a

divulgata. et quidem non modicum est uti bene prosperitate et non humiliter, verum eciam adversitatem bene sufferre multo magis merito honoratur. nam in multis iniuriis et doloribus esse et nichil turpe peragere fortis animi est.

5 orare quidem igitur decet in adversitate virum non pervenire, si vero quicquam mali sibi contingat, arbitrari huic optimam laudem esse sobrie mulieris, existimantem quoniam nec Alciste tantam acquireret sibi gloriam nec Penelope tot et tantas laudes meruisset, si cum felicibus viris vixissent. nunc autem

10 Admity et Ulixis adversitates paraverunt eis memoriam immortalem. facte enim in malis fideles et iuste viris, a diis nec immerito sunt honorate. prosperitatis quidem enim facile invenire participantes, adversitati non volunt communicare non optime mulierum. propter que omnia decet

15 multo magis honorare virum et in verecundia non habere, si sacra pudicitia et opes animositatis filius secundum Herculem non sequantur. mulierem quidem ergo in quodam tali typo legum et morum oportet se custodire.

Vir autem leges a similibus adinveniat uxoris in usu,

20 quoniam tamquam socia filiorum et vite ad domum viri devenit, relinquens filios genitorum viri et sui nomina habi-

1 uti: non uti ph || 2 sufferre hp^a: sufficere p || 4 animi p: -me h || 5 orare — pervenire ph: orare quidem igitur oportet in nullo infortunatum virum fieri p^a. cf. Ferrandus de Hisp. in comm. ad h. l. sic: et hic habetur planius alia translatio sic: orare quidem igitur oportet in nullo infortunatum fieri maritum || in adv. virum p: virum in adv. h || 6 sibi: sc. viro p^{g1} || 7 alciste h: asciste p (alcestis p^a) || 8 penelope h: penolope p || 9 vixisset ph || 10 amicti ph || 13 non volunt ph: vero nolunt p^a || 15 et in v. n. habere — sequuntur ph: nec pudere sui ipsius viri si non comitetur secundum orfeum ac divicie filie euthi nocine p^a. cf. Ferrandus: et hic habetur alia translatio sic: oportet multo magis honorare nec pudere sui ipsius mariti, si non comitetur secundum orpheum pudicitia sacra ac divicie filie euthy-
ne
mosine (-mo) || 17 ergo p: igitur h

turos. quibus quid sanctius fieret aut circa que magis vir sane mentis studebit, quam ex optima et preciosissima muliere liberos procreare, senectutis pastores quasi optimos et pudicos patris ac matris custodes ac totius domus conservatores: quoniam educati quippe recte a patre et matre sancte atque 5 iuste ipsis utencium quasi merito boni fient, hoc autem non optinentes patientur defectum. exemplum enim vite filius nisi parentes dederint, puram et excusabilem causam adinvicem habere poterant. timor ne contempti a filiis, cum non bene viverent, ad interitum ipsis erit. propter que enim 10 nichil decet obmittere ad uxoris doctrinam, ut iuxta posse quasi ex optimis liberos valeant procreare. etenim agricola nichil omittit studendo, ut ad optimam terram et maxime bene cultam, semen consumere, expectans ita optimum sibi fructum fieri, et vult pro ea ut devastari non possit, si sic 15 contigerit, mori cum inimicis pugnando: et huiusmodi mors maxime honoratur. ubi autem tantum studium fit pro corporis esca, ad quam anime semen consumitur quid si pro suis liberis matre atque nutrice nonne omne studium est faciendum? hoc enim solo omne mortale semper factum 20 immortalitatis participat, et omnes petitiones ac oraciones divum permanent paternorum. unde qui contempnit hoc, et deos videtur negligere. propter deos itaque, coram quibus sacra mactavit, et uxorem duxit et multo magis se post parentes uxori tradidit ad honorem. maximus autem honor 25 sobrie mulieri, si videt virum suum observantem sibi castitatem et de nulla alia muliere curam magis habentem, sed pre ceteris omnibus propriam et amicam et fidelem existi-

9 poterant ph: poterunt p^a || ne (ue^{ne}) p^c: uere ph || 14 consumere p: dispenset hp^a || 18 ad quam — (20) faciendum ph: quippe pro suorum filiorum matre ac nutrice in quam anime semen dispensatur omnis opera est adhibenda (item alia translatio apud Ferrandum A. P. p. 658) || 22 diuum ph: deorum h^ap^a, item divine p^a (diuum i. deorum Ferr.) || 28 fidelem p: fidelem sibi h

mantem. tanto etiam magis studebit se talem esse mulier.
 si cognoverit fideliter atque iuste ad se virum amabilem
 esse, et ipsa circa virum iuste fidelis erit. ergo prudentem
 ignorare non decet nec parentum qui sui honores sunt nec
 5 qui uxori et filiis proprii et decentes, ut tribuens unicuique
 que sua sunt iustus et sanctus fiat. multo enim maxime
 graviter quisque fert honore suo privatus, nec etiam si ali-
 orum quis multa dederit propria auferendo, libenter acceperit.
 nichil <ergo> maius nec proprius est uxori ad virum, quam
 10 societas honorabilis et fidelis. propter que non decet homi-
 nem sane mentis ut ubicunque contingit ponere semen suum,
 nec ad qualemcunque accesserit, proprium immittere semen,
 ut non de generibus vilibus et iniquis similia liberis legitimis
 fiant, et quidem uxor honore suo privetur, filiis vero obpro-
 15 brium adiungatur. de hiis ergo omnibus reverencia viro
 debetur. appropinquare vero decet eius uxori cum honestate
 et cum multa modestia et timore, dando verba coniunctionis
 eius qui bene habet ac liciti operis et honesti, multa mo-
 destia et fide utendo, parva quidem et spontanea remittendo
 20 peccata. et si quid autem per ignoranciam deliquerit, mo-
 neat nec metum incutiat sine verecundia et pudore, nec eciam
 sit negligens nec severus. talis quidem enim passio mere-
 tricis adulterium est, cum verecundia autem et pudore
 equaliter diligere et timere libere mulieris ad proprium virum
 25 est. duplex enim timoris species est: alia quidem fit cum
 verecundia et pudore, qua utuntur ad patres filii sobrii et honesti
 et cives compositi ad benignos rectores, alia vero cum inimi-

6 maxime h: magis (vel maxime supra) p || 9 ergo (rec. Ven.):
 om. ph (quoque recc.) || virum p^a: minus (sic) ph || 13 de gene-
 ribus et in. (sic) ph (vilibus add. p^a et recc.) || 15 viro p^a:
 iure ph || 16 appropinquare etc.: de al. l. (p^a) cf. A. P. p. 659 ||
 cum honestate ph: composita p^a || 19 parva etc.: invitorem et
 modicorum peccatorum indulgenciam habentem p^a = alia trans-
 latio apud Ferrandum || et (alterum) p^a (recc.): om. ph

cicia et odio, sicut servi ad dominos et cives ad tyrannos iniuriosos et iniquos. ex hiis quoque omnibus eligens meliora, uxorem sibi concordem et fidelem et propriam facere decet, ut presente viro et non, utatur semper non minus ac si presens adesset, ut tamquam rerum communium curatores, 5 et quando vir abest ut sciat uxor quod nullus sibi melior nec modestior nec magis proprius viro suo. et ostendet hoc in principio, ad commune bonum respiciens, quamvis novicia sit in talibus. et si ipse sibi maxime dominetur, optimus totius vite rector existet et uxorem talibus uti docebit. nam 10 nec amiciciam nec timorem absque pudore nequaquam honoravit Homerus, sed ubique amare precepit cum modestia et pudore, timere autem sicut Helena ait sic dicens Priamum 'metuendus et reverendus es mihi et terribilis amantissime socer', nil aliud dicens quam cum timore ipsum diligere ac 15 pudore. et rursus Ulixes ad Nausicam dicit hoc 'te mulier valde miror et timeo'. arbitratur enim Homerus sic adinvicem virum et uxorem habere, putans ambos bene fieri taliter se habentes. nemo enim diligit nec miratur unquam peiorem nec timet eciam cum pudore, sed huiusmodi pas- 20 siones contingunt adinvicem melioribus et natura benignis, minoribus tamen sciencia ad se meliores. hunc habitum Ulixes ad Penelopem habens in ausencia nil deliquit, Agamemnon autem propter Criseidem ad eius uxorem peccavit, in ecclesia dicens mulierem captivam et non bonam, immo 25 ut dicam barbaram, in nullo deficere in virtutibus Clitemnistre, non bene quidem, ex se liberos habente, neque nisi

15 cum p: animi h || 19 nemo etc.: cf. p^a A. P. p. 660 || 23 ad p: et h || delinquit (sic) ph || 25 in p: et in h || in ecclesia ph: in consilio p^a = al. transl. ap. Ferr. || 26 nullo (Ferr.): nulla ph || cliemnistre p, clienistre h (clichemestre p^a) || 27 nisi (n) p: ubi (u) h (iuste rec. cf. Ferr. p. 661: alia translacio... sic: 'non bene ergo filios habente ex ipso nec iuste edili muliere usus est.')

cohabitare usus est. qualiter enim iuste, qui antequam sciret illam qualis fieret erga se, nuper per violenciam duxit? Ulixes autem rogante ipsum Atlantis filia sibi cohabitare et promittente semper facere immortalem, nec ut fieret im-
 5 mortalis prodire presumpsit, uxoris affectum et dilectionem et fidem maximam arbitrans penam suam fieri si malus existens immortalitatem mereatur habere. nam cum Circe iacere noluit, nisi propter amicorum salutem, immo respondit ei quod nichil dulcius eius patria posset videri quamvis
 10 aspera existente, et oravit magis mortalem uxorem filiumque videre quam vivere: sic firmiter in uxorem fidem suam servabat. pro quibus recipiebat equaliter ab uxore. -

Patet eciam et actor in oracione Ulixis ad Nausicam, honorare maxime viri et uxoris cum nuptiis pudicam socie-
 15 tatem. oravit enim deos sibi dare virum et domum et unanimitatem optatam ad virum, non quamcunque sed bonam. nichil enim maius bonum ipsa in hominibus ait esse quam cum concordet vir et uxor in voluntatibus domum regunt. hinc patet rursus quod non laudat unanimitatem adinvicem
 20 que circa prava servicia fit, sed eam que animo et prudentia iuste coniuncta est. nam voluntatibus domum regere id significat. et iterum dicens quia cum huiusmodi dilectio sit, multe quidem tristitie inimicis fiunt in ipsis, amicis vero gaudia multa, et maxime audiunt ipsum sicut vera
 25 dicentem. nam viro et uxori circa optima concorditer existentibus necesse et utriusque amicos sibi adinvicem concordare, deinde fortes existentes esse terribiles inimicis, suis autem utiles: hiis vero discordantibus different et amici,

3 athlantis p h || 5 prodire: sic p h (sc. in opus gl. p) || 7 mereatur p: videatur h || 9 patria (edd.): propria p h || 13 actor: sc. Hom. Od. ζ, 181—85 || 17 maius: om. h et (ante ips. corr.) p || 21 voluntatibus: intellectibus al. transl. sec. Ferr. (p. 661 ad v. 17—18), νοήματα Hom. || 23 sit h: fit p || ipsis p h: ipsa p^a (recc.) || 25 uxori: sic p h

deinde vero infirmos esse maxime ipsos huiusmodi sentire. in istis autem manifeste precipit actor ea quidem que prava et impudica, invicem inhibere, ea vero que iuxta posse et pudica et iusta sunt, indifferenter sibi et ipsis servire. *studentes primo quidem curam parentum habere, vir 5 quidem eorum qui sunt uxoris non minus quam suorum, uxor vero eorum qui sunt viri. deinde filiorum et amicorum et rerum et locius domus tamquam communis curam habeant, colluctantes adinvicem ut plurium bonorum ad commune uterque causa fiat et melior atque iustior, dimittens quidem 10 superbiam, regens autem recte et habens humilem modum et mansuetum. ut cum ad senectutem venerint, liberati a beneficio multaque cura et concupiscenciarum et voluptatum que interdum fiunt in iuventute, habeant invicem et filiis respondere, ut eorum ad domum plurium bonorum rector factus 15 est, et statim scire aut per fortunam malum aut per virtutem bonum. in quibus qui vicerit maximum meritum a diis consequitur, ut Pindarus ait 'dulce enim sibi cor et spes mortalium multiplicem voluntatem gubernat', secundum autem a filiis feliciter ad senectutem depasci. propter que proprie et communiter 20 decet iuste considerantes ad omnes deos et homines eum qui vitam habet et multum ad suam uxorem et filios et parentes.*

Explicit yconomica Ar. translata de greco in latinum per unum archiepiscopum et unum episcopum de greccia et magistrum durandum de alvernia latinum procuratorem 25 universitatis parisiensis tunc temporis in curia romana. actum anagnie in mense augusti pontificatus domini bonifacii pape VIII anno primo.

6 et 7 qui (recc.): que ph || 10 uterque p: utraque hp^a || dimittens (recc.): dimittentes ph || 11 habens (hñs) p^c: hñs h et (ante ips. corr.) p || 12 venerint p (et p^a): veniunt h || 16 est p: om. h || 18 cf. Boeckh ad Pindar. fr. 130 (t. II p. 672) || 23 *Explicit* ... ex cod. Sorb. 841 (cf. A. P. p. 644) || 27 actum: ag. actum (sic) cod. Amplon. qu. 23 || 28 anno primo: sc. 1295

V. PHILOSOPHICA.

XXIX. ΠΕΡΙ ΙΔΕΩΝ.

185.

Syrian. in Ar. metaph. (μ, 5. 1080, 9: ἀλλὰ περὶ μὲν τῶν ἰδεῶν καὶ τοῦτον τὸν τρόπον καὶ διὰ λογικωτέρων καὶ ἀκριβεστέρων λόγων ἔστι πολλὰ συναγαγεῖν ὅμοια τοῖς τεθωρημένοις) p. 901, 17 Usener: ὅτι μὲν οὐδὲν τούτων πλεονεῖ εἰπεῖν ἔχει πρὸς τὴν τῶν εἰδῶν ὑπόθεσιν δηλοῖ καὶ τὸ πρῶτον ταύτης τῆς πραγματείας βιβλίον καὶ τὰ περὶ τῶν εἰδῶν αὐτῶ πεπραγματευμένα δύο βιβλία· σχεδὸν γὰρ αὐτὰ
 10 ταῦτα πανταχοῦ τὰ ἐπιχειρήματα μεταφέρων καὶ ποτὲ μὲν αὐτὰ κατακερματίζων καὶ ὑποδιαιρῶν ποτὲ δὲ συντομώτερον ἀπαγγέλλων πειρᾶται τοὺς πρεσβυτέρους ἑαυτοῦ φιλοσόφους εὐθύνην.

Syr. in met. (ν, 6. 1093^b 24: τὰ μὲν οὖν συμβαίοντα
 15 ταῦτά τε κἂν ἔτι πλείω συναχθεῖη) p. 942^b 17: ταῦτά ἐστιν ἃ ἐν τούτοις ἀντιλέγει ταῖς τῶν Πυθαγορείων καὶ Πλατωνικῶν ἀνδρῶν θεωρίαις, ἃ δὴ περιέχει καὶ τὰ ἐν τῷ μέλζονι τῶν ἁ ῥηθέντα, ὡς καὶ ὁ ὑπομνηματιστὴς Ἀλέξανδρος ὑπεσημήνατο. διὸ καὶ ἡμεῖς τούτοις ἐπιστήσαντες οὐδ' ἐκεῖνα
 20 παραλελοιπέναι νομίζομεν, οὐ μὴν οὐδ' ὅσα ἐν τοῖς περὶ εἰδῶν δύο βιβλίοις πρὸς αὐτοὺς εἴρηκε· σχεδὸν γὰρ κάκεῖ τὰ αὐτὰ ταῦτα ἀνακνυλοῖ.

Michael Ephesius in metaph. h. l. p. 815, 15 Bon.: τὰ μὲν οὖν συμβαίοντα . . . τὰ ῥηθέντα ἐστὶ, καὶ ἔτι
 25 πλείω τούτων συναχθεῖη, τὰ περὶ τῶν εἰδῶν γραφέντα αὐτῶ δύο βιβλία, ἄλλα ὄντα παρὰ τὸ μ̄ καὶ ν̄ καὶ ἐκτὸς τῆς μετὰ τὰ φυσικὰ συντάξεως.

186.

Schol. ad Dionys. Thrac. gramm. (Stephani philosophi) p. 660, 32 Bekk.: ἰστέον δὲ ὅτι οἱ ὄροι τῶν καθόλου καὶ

αἰεὶ μενόντων εἰσίν, ὡς καὶ Ἀριστοτελέης εἶρηκεν ἐν τοῖς περὶ ἰδεῶν ἃ πρὸς τὰς Πλάτωνος ἰδέας ἐστὶν αὐτῷ πεποιημένα. τὰ μὲν μερικὰ πάντα μεταβάλλουσι καὶ οὐδέποτε ὡσαύτως ἔχουσι, τὰ δὲ καθόλου ἄτρεπτα καὶ αἰδιὰ ἐστίν.

187.

Alexander ad Ar. metaph. (1, 9. 990^b 10: ἔτι καθ' οὗς 5
τρόπους δείκνυμεν ὅτι ἔστι τὰ εἶδη, καθ' οὐθένεα φαίνεται τούτων· ἐξ ἐνίων μὲν γὰρ οὐκ ἀνάγκη γίνεσθαι συλλογισμόν . . . ἐξ ἐνίων δὲ καὶ οὐχ ὧν οἰόμεθα τούτων εἶδη γίνεται. κατὰ τε γὰρ τοὺς λόγους τοὺς ἐκ τῶν ἐπιστημῶν εἶδη ἔσται πάντων ὅσων ἐπιστήμαί εἰσι, καὶ κατὰ τὸ ἔν ἐπὶ 10 πολλῶν καὶ τῶν ἀποφάσεων, κατὰ δὲ τὸ νοεῖν τι φθαρέντος τῶν φθαρτῶν· φάντασμα γὰρ τι τούτων ἐστίν) p. 59, 6: πλεοναχῶς μὲν ταῖς ἐπιστήμαις πρὸς τὴν τῶν ἰδεῶν κατασκευὴν προσεχρήσαντο, ὡς ἐν τῷ πρώτῳ περὶ ἰδεῶν λέγει. ὧν δὲ νῦν μνημονεύειν ἔοικε λόγων εἰσὶ τοιοῦτοι. εἰ πᾶσα 15 ἐπιστήμη πρὸς ἓν τι καὶ τὸ αὐτὸ ἐπαναφέρουσα ποιεῖ τὸ αὐτῆς ἔργον καὶ πρὸς οὐδὲν τῶν καθ' ἕκαστον, εἴη ἂν τι ἄλλο καθ' ἑκάστην παρὰ τὰ αἰσθητὰ αἰδιον καὶ παράδειγμα τῶν καθ' ἑκάστην ἐπιστήμην γινομένων· τοιοῦτον δὲ ἡ ἰδέα. ἔτι ὧν ἐπιστήμαί εἰσι, ταῦτα ἔστιν· ἄλλων δὲ τινων παρὰ 20 τὰ καθ' ἕκαστά εἰσιν αἱ ἐπιστήμαι, ταῦτα γὰρ ἄπειρά τε καὶ ἀόριστα, αἱ δὲ ἐπιστήμαι ὠρισμένων· ἔστιν ἄρα τινὰ παρὰ τὰ καθ' ἕκαστα, ταῦτα δὲ αἱ ἰδέαι. ἔτι εἰ ἡ ἰατρικὴ οὐκ ἔστιν ἐπιστήμη τῆσδε τῆς ὑγείας ἀλλ' ἀπλῶς ὑγείας, ἔσται τις αὐτουγεία· καὶ εἰ ἡ γεωμετρία μὴ ἔστι τοῦδε τοῦ ἴσου 25 καὶ τοῦδε τοῦ συμέτρου ἐπιστήμη ἀλλ' ἀπλῶς ἴσου καὶ ἀπλῶς συμέτρου, ἔσται τι αὐτόισον καὶ αὐτοσύμετρον, ταῦτα δὲ αἱ ἰδέαι. οἱ δὲ τοιοῦτοι λόγοι τὸ μὲν προκείμενον οὐ δεικνύουσιν, ὃ ἦν τὸ ἰδέας εἶναι, ἀλλὰ δεικνύουσι τὸ

1 τοῖς: τῷ cod. || 22 ὠρισμένον codd.

εἶναι τινα παρὰ τὰ καθ' ἕκαστα καὶ αἰσθητά. οὐ πάντως δὲ εἴ τινα ἔστιν ἃ εἰσι παρὰ τὰ καθ' ἕκαστα, ταῦτά εἰσιν ἰδέαι· ἔστι γὰρ παρὰ τὰ καθ' ἕκαστα τὰ κοινά, ὧν φαιμέν καὶ τὰς ἐπιστήμας εἶναι . . . (p. 59, 32) χρῶνται δὲ καὶ
 5 τοιοῦτον λόγῳ εἰς κατασκευὴν τῶν ιδεῶν. εἰ ἕκαστος τῶν πολλῶν ἀνθρώπων ἀνθρωπὸς ἔστι καὶ τῶν ζῴων ζῷον καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως, καὶ οὐκ ἔστιν ἐφ' ἑκάστου αὐτῶν αὐτὸ αὐτοῦ τι κατηγορούμενον, ἀλλ' ἔστι τι ὃ καὶ πάντων αὐτῶν κατηγορεῖται οὐδενὶ αὐτῶν ταῦτόν ὄν, εἴη ἂν τι τούτων
 10 παρὰ τὰ καθ' ἕκαστα ὄντα ὃν κεχωρισμένον αὐτῶν αἰδίον· αἰεὶ γὰρ ὁμοίως κατηγορεῖται πάντων τῶν κατ' ἀριθμὸν ἀλλασσομένων. ὃ δὲ ἔν ἐστιν ἐπὶ πολλοῖς κεχωρισμένον τε αὐτῶν καὶ αἰδίον, τοῦτ' ἔστιν ἰδέα· εἰσιν ἄρα ἰδέαι. τοῦτόν φησι τὸν λόγον κατασκευάζειν ἰδέας καὶ τῶν ἀποφάσεων . . .
 15 (p. 60, 32) ὁ λόγος ὁ ἀπὸ τοῦ νοεῖν κατασκευάζων τὸ εἶναι ἰδέας τοιοῦτός ἐστιν. εἰ ἐπειδὴν νοῶμεν ἀνθρωπον ἢ πεζὸν ἢ ζῷον, τῶν ὄντων τέ τι νοοῦμεν καὶ οὐδὲν τῶν καθ' ἕκαστον, καὶ γὰρ φθαρέντων τούτων μένει ἡ αὐτὴ ἔννοια, δηλοῦ ὡς ἔστι παρὰ τὰ καθ' ἕκαστα καὶ αἰσθητά ὃ καὶ ὄντων
 20 ἐκείνων καὶ μὴ ὄντων νοοῦμεν· οὐ γὰρ δὴ μὴ ὄν τι νοοῦμεν τότε. τοῦτο δὲ εἶδός τε καὶ ἰδέα ἐστίν.

. 188.

Alexander ad Ar. metaph. (ib. v. 15—17: ἔτι δὲ οἱ ἀκριβέστεροι τῶν λόγων οἱ μὲν τῶν πρὸς τι ποιουσίην ἰδέας, ὧν οὐ φαιμέν εἶναι καθ' αὐτὸ γένος, οἱ δὲ τὸν τρίτον ἀν-
 25 θρωπον λέγουσιν) p. 62, 12: ὁ δὲ λόγος ὁ τὸν τρίτον ἀνθρωπον εἰσάγων τοιοῦτος. λέγουσι τὰ κοινῶς κατηγορούμενα τῶν οὐσιῶν κυρίως τε εἶναι τοιαῦτα καὶ ταῦτα εἶναι τὰ ἴσα. ἔτι τὰ ὅμοια ἀλλήλοις τοῦ αὐτοῦ τινὸς μετουσίᾳ ὅμοια ἀλλήλοις εἶναι, ὃ κυρίως ἐστὶ τοῦτο· καὶ τοῦτο εἶναι
 30 τὴν ἰδέαν. ἀλλ' εἰ τοῦτο, καὶ τὸ κατηγορούμενον τινῶν κοινῶς, ἂν μὴ ταῦτόν ἢ ἐκείνων τινὶ ὧν κατηγορεῖται, ἄλλο

τί ἐστι παρ' ἐκεῖνα, διὰ τοῦτο γὰρ γένος ὁ αὐτοάνθρωπος ὅτι κατηγορούμενος τῶν καθ' ἕκαστα οὐδενὶ αὐτῶν ἦν ὁ αὐτός, τρίτος ἄνθρωπος ἔσται τις παρὰ τε τὸν καθ' ἕκαστα, οἷον Σωκράτη καὶ Πλάτωνα, καὶ παρὰ τὴν ἰδέαν, ἣτις καὶ αὐτὴ μία κατ' ἀριθμὸν ἐστίν . . . (p. 62, 33) δεικνύται 5 καὶ οὕτως ὁ τρίτος ἄνθρωπος. εἰ τὸ κατηγορούμενον τινῶν πλειόνων ἀληθῶς καὶ ἔστιν ἄλλο παρὰ τὰ ὧν κατηγορεῖται κευχωρισμένον αὐτῶν· τοῦτο γὰρ ἡγοῦνται δεικνύναι οἱ τὰς ἰδέας τιθέμενοι, διὰ τοῦτο γὰρ ἐστὶ τι αὐτοάνθρωπος κατ' αὐτούς, ὅτι ὁ ἄνθρωπος κατὰ τῶν καθ' ἕκαστα ἀνθρώπων 10 πλειόνων ὄντων ἀληθῶς κατηγορεῖται καὶ ἄλλος τῶν καθ' ἕκαστα ἀνθρώπων ἐστίν· ἀλλ' εἰ τοῦτο, ἔσται τις τρίτος ἄνθρωπος. εἰ γὰρ ἄλλος ὁ κατηγορούμενος ὧν κατηγορεῖται καὶ κατ' ἰδίαν ὑφειστώς, κατηγορεῖται δὲ κατὰ τε τῶν καθ' ἕκαστα καὶ κατὰ τῆς ἰδέας ὁ ἄνθρωπος, ἔσται τρίτος τις 15 ἄνθρωπος παρὰ τε τοὺς καθ' ἕκαστα καὶ τὴν ἰδέαν. οὕτως δὲ καὶ τέταρτος ὁ κατὰ τε τούτου καὶ τῆς ἰδέας καὶ τῶν καθ' ἕκαστα κατηγορούμενος, ὁμοίως δὲ καὶ πέμπτος καὶ τοῦτο ἐπ' ἄπειρον. ἔστι δὲ ὁ λόγος οὗτος τῷ πρώτῳ ὁ αὐτός, ἐπεὶ ἔθεντο τὰ ὅμοια τοῦ αὐτοῦ τινὸς μετουσίᾳ ὅμοια εἶναι· 20 ὅμοιοι γὰρ οἷ τε ἄνθρωποι καὶ αἱ ἰδέαι . . . τῇ μὲν οὖν πρώτῃ (p. 62, 12—20) τοῦ τρίτου ἀνθρώπου ἐξηγήσει ἄλλοι τε κέρηνηται καὶ Εὐδήμος σαφῶς ἐν τοῖς περὶ λέξεως, τῇ δὲ τελευταίᾳ (p. 62, 33 — 63, 9) αὐτὸς ἔν τε τῷ πρώτῳ περὶ ἰδεῶν καὶ ἐν τούτῳ μετ' ὀλίγον. 25

189.

Alexander ad Ar. metaph. p. 72, 13: ὅτι δὲ μὴ ὡς Εὐδοξος ἠγεῖτο καὶ ἄλλοι τινὲς μίξει τῶν ἰδεῶν τὰ ἄλλα, ῥάδιόν φησιν (1, 9. 991, 18) εἶναι συναγαγεῖν πολλὰ καὶ ἀδύνατα ἐπόμενα τῇ δόξῃ τῆδε. εἴη δ' ἂν τοιαῦτα. εἰ

24 πρώτῳ: τετάρτῳ codd.

μίγνυνται αἱ ἰδέαι τοῖς ἄλλοις, πρῶτον μὲν σώματα ἂν εἶεν·
 σωμάτων γὰρ ἡ μῆξις. ἔτι ἕξουσιν ἐναντίωσιν πρὸς ἀλλήλας·
 ἡ γὰρ μῆξις κατ' ἐναντίωσίν ἐστιν. ἔτι οὕτως μιχθήσεται
 ὡς ἡ ὄλην ἐν ἐκάστω τῶν οἷς μίγνυνται εἶναι ἢ μέρος. ἀλλ' εἰ
 5 μὲν ὄλη, ἔσται ἐν πλειοσι τὸ ἐν κατὰ τὸν ἀριθμὸν· ἐν γὰρ
 κατὰ τὸν ἀριθμὸν ἡ ἰδέα. εἰ δὲ πρὸς μέρος, τὸ μέρος τοῦ
 αὐτοανθρώπου μετέχον, οὐ τὸ αὐτοανθρώπου ἔσται ἄνθρω-
 πος. ἔτι διαιρεται ἂν εἶεν αἱ ἰδέαι καὶ μερισταί, οὔσαι ἀπα-
 θεῖς. ἔπειτα ἔσται μὲν ὁμοιομερῆ, εἴγε πάντα τὰ ἔχοντά τι
 10 μέρος ἐξ αὐτοῦ ὁμοιά ἐστιν ἀλλήλοις· πῶς δὲ οἷόν τε τὰ
 εἶδη ὁμοιομερῆ εἶναι; οὐ γὰρ οἷόν τε τὸ μέρος τοῦ ἀνθρώπου
 ἄνθρωπον εἶναι, ὡς τὸ τοῦ χρυσοῦ μέρος χρυσόν. ἔτι, ὡς
 καὶ αὐτὸς ὀλίγον προελθὼν λέγει, ἐν ἐκάστω οὐ μία ἔσται
 ἰδέα μεμιγμένη ἀλλὰ πολλαί. εἰ γὰρ ἄλλη μὲν ζῴου ἰδέα
 15 ἄλλη δὲ ἀνθρώπου, ὁ δὲ ἄνθρωπος καὶ ζῴον ἐστι καὶ ἄν-
 θρωπος, ἀμφοτέρων ἂν μετέχοι τῶν ἰδεῶν· καὶ ὁ αὐτο-
 ἀνθρωπος δὲ ἰδέα, ἧ μὲν καὶ ζῴον ἐστι, μετέχοι ἂν καὶ
 αὐτοῦ τοῦ ζῴου· οὕτως δὲ οὐκέτι ἂν ἀπλαῖ αἱ ἰδέαι εἶεν
 ἀλλ' ἐκ πολλῶν συγκείμεναι, καὶ αἱ μὲν αὐτῶν πρῶται αἱ
 20 δὲ δευτέραι. εἰ δὲ μὴ εἰσι ζῴον, πῶς οὐκ ἄτοπον ἄνθρωπον
 λέγειν μὴ εἶναι ζῴον; ἔτι δὲ εἰ μίγνυνται τοῖς πρὸς αὐτὰ
 οὔσαι, πῶς ἂν ἔτι εἶεν παραδείγματα, ὡς λέγουσιν; οὐδὲ γὰρ
 οὕτως τὰ παραδείγματα ταῖς εἰκόσι τῆς ὁμοιότητος τῆς πρὸς
 αὐτὰ αἷτια τῶ μεμῖχθαι. ἔτι τε καὶ συμφθειροῖντο ἂν τοῖς
 25 ἐν οἷς εἰσὶ φθειρομένοις. ἀλλ' οὐδὲ χωρισταί ἂν εἶεν αὐταί
 καθ' αὐτάς, ἀλλ' ἐν τοῖς μετέχουσιν αὐτῶν. πρὸς δὲ τούτοις
 οὐδὲ ἀκίνητοι ἔτι ἔσονται, καὶ ὅσα ἄλλα ἐν τῷ δευτέρῳ
 περὶ ἰδεῶν τὴν δόξαν ταύτην ἐξετάζων ἔδειξεν ἄτοπα ἔχουσαν.
 διὰ τοῦτο γὰρ εἶπε τὸ „ῥάδιον γὰρ συναγαγεῖν πολλὰ καὶ
 30 ἀδύνατα πρὸς τὴν δόξαν ταύτην“· ἐκεῖ γὰρ συνηκται.

4 μίγνυνται codd., corr. Bonitz

XXX. ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΩΝ.

190.

Clem. Alex. strom. 1, 14, 62 p. 129 Sylb.: Πυθαγόρας μὲν οὖν Μνησάρχου Σάμιος, ὡς φησιν Ἰππόβοτος, ὡς δὲ Ἀριστόξενος ἐν τῷ Πυθαγόρου βίῳ καὶ Ἀριστοτέλης καὶ Θεόπομπος Τυρρηνὸς ἦν.

5

191.

Apollonius mirab. 6: τούτοις δὲ ἐπιγενόμενος Πυθαγόρας Μνησάρχου υἱὸς τὸ μὲν πρῶτον διεπονεῖτο περὶ τὰ μαθήματα καὶ τοὺς ἀριθμούς, ὕστερον δὲ ποτε καὶ τῆς Φερεκύδου τερατοποιίας οὐκ ἀπέστη. καὶ γὰρ ἐν Μεταποντίῳ πλοίου εἰσερχομένου φορτίον ἔχοντος καὶ τῶν παρατυχόντων εὐχο- 10 μένων σωστὸν κατελθεῖν διὰ τὸν φόρτον, ἐφροσῶτα τοῦτον εἶπειν „νεκρὸν τοίνυν φανήσεται ὑμῖν σῶμα ἄγον τὸ πλοῖον τοῦτο“. πάλιν δ' ἐν Καυλωνίᾳ, ὡς φησιν Ἀριστοτέλης < . . . ὁ αὐτὸς Ἀριστοτέλης > γράφων περὶ αὐτοῦ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα λέγει καὶ τὸν ἐν Τυρρηνίᾳ, φησί, δάκνοντα 15 θανάσιμον ὄφιν αὐτὸς δάκνων ἀπέκτεινεν. καὶ τὴν γινομένην δὲ στάσιν τοῖς Πυθαγορείοις προειπεῖν· διὸ καὶ εἰς Μεταπόντιον ἀπῆρεν ὑπὸ μηδενὸς θεωρηθεῖς. καὶ ὑπὸ τοῦ Κόσα τοῦ ποταμοῦ διαβαίνων σὺν ἄλλοις ἤκουσε φωνὴν μεγάλην καὶ ὑπὲρ ἀνθρώπου „Πυθαγόρα, χαῖρε“· τοὺς δὲ παρόντας 20 περιδεεῖς γενέσθαι. ἐφάνη δὲ ποτε καὶ ἐν Κρότωνι καὶ ἐν Μεταποντίῳ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ καὶ ὥρᾳ. ἐν θεάτρῳ δὲ καθήμενός ποτε ἔξανίστατο, ὡς φησιν Ἀριστοτέλης, καὶ τὸν

4 Ἀριστοτέλης Preller: Ἀρίσταρχος codd. || 5 Θεόφραστος Prell. || 9 κ. γ. τῷ Ποντίῳ ed. pr. (cod.), κ. γ. Μεταποντίῳ Meurs. || πλοῖα . . . ἔχοντι vulgo (cod.) || 11 εἶναι post σωστὸν add. ed. pr., ἐκεῖνο corr. M || vulgo ἐσῶτα (cod.) || 12 μικρὸν ed. pr. (cod.), corr. Meurs. || 14 lacunam et monstrat et explet Iambl. v. P. 142 || 16 γινομένην (Holder) cod.: γενομ. edd. || 18 vulgo ὑπὸ τοῦ κατὰ Σάμιον (cod.) || 20 καὶ om. cod. || 23 ἐξάνίσταται cod. (corr. Hercher)

ἴδιον μηρὸν παρέφηνε τοῖς παρακαθημένοις χρυσοῦν. λέγεται δὲ περὶ αὐτοῦ καὶ ἄλλα τινὰ παράδοξα, ἡμεῖς δὲ μὴ βουλόμενοι μεταγραφῶν ἔργον ποιεῖν αὐτοῦ τὸν λόγον καταπαύσομεν.

Aelian. var. hist. 2, 26: Ἀριστοτέλης λέγει ὑπὸ τῶν
 5 Κροτωνιατῶν τὸν Πυθαγόραν Ἀπόλλωνα Ὑπερβόρειον προσ-
 αγορεύεσθαι (cf. Iambl. v. P. 30). κάκεινα δὲ προσεπιλέγει ὁ
 τοῦ Νικομάχου ὅτι τῆς αὐτῆς ἡμέρας ποτὲ καὶ κατὰ τὴν
 αὐτὴν ὥραν καὶ ἐν Μεταποντίῳ ὤφθη ὑπὸ πολλῶν καὶ ἐν
 Κρότωνι. <καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ δὲ ἐν> τῷ ἀγῶνι ἐξανιστάμενος
 10 ἐν θεάτρῳ καὶ τῶν μηρῶν ὁ Πυθαγόρας παρέφηνε τὸν
 ἕτερον χρυσοῦν. λέγει δὲ ὁ αὐτὸς καὶ ὅτι ὑπὸ τοῦ Κόσα
 τοῦ ποταμοῦ διαβαίνων προσερρήθη· καὶ πολλοὺς φησὶν
 ἀκηκοέναι τὴν πρόσρησιν ταύτην.

Aelian. var. hist. 4, 17: Ἐδίδασκε Πυθαγόρας τοὺς
 15 ἀνθρώπους ὅτι κρειττόνων γεγένηται σπερμάτων ἢ κατὰ τὴν
 φύσιν τὴν θνητὴν· τῆς γὰρ αὐτῆς ἡμέρας ὤφθη καὶ κατὰ
 τὴν αὐτὴν ὥραν ἐν Μεταποντίῳ, φησί, καὶ ἐν Κρότωνι.
 καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ δὲ παρέφηνε χρυσοῦν τὸν ἕτερον τῶν μηρῶν.
 καὶ Μυλλίαν δὲ τὸν Κροτωνιάτην ὑπέμνησεν ὅτι Μίδαο ὁ
 20 Γορδίου ἐστὶν ὁ Φρύξ. καὶ τὸν ἀετὸν δὲ τὸν λευκὸν κα-
 τέφησεν ὑπομείναντα αὐτόν. ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τοῦ Κόσα τοῦ
 ποταμοῦ διαβαίνων προσερρήθη, τοῦ ποταμοῦ εἰπόντος αὐτῷ
 „χαῖρε, Πυθαγόρα“. (Diog. Laertius 8, 11: καὶ γὰρ καὶ
 σεμνοπρεπέστατος λέγεται γενέσθαι καὶ οἱ μαθηταὶ δόξαν
 25 εἶχον περὶ αὐτοῦ ὡς εἶη Ἀπόλλων ἐξ Ὑπερβορέων ἀφιγμένος.
 λόγος δὲ ποτ' αὐτοῦ παραγυμνωθέντος τὸν μηρὸν ὀφθῆναι
 χρυσοῦν· καὶ ὅτι Νέσσοο ὁ ποταμὸς διαβαίνοντα αὐτόν
 προσαγορεύσαι πολὺς ἦν ὁ φάσκων.)

1 παρέφαινε vulgo || τοῖς καθημένοις cod. || εἰς χρυσοῦν ed.
 pr. (cod.) || 5 Πυθαγόραν Gesn.: πύθιον codd. || 9 κρότωνι τῷ
 ἀγῶνι ἐξανιστάμενος ἐνθα καὶ τῶν μηρῶν sine lac. codd. || 11
 ὅπδ τὸν κόσα (al. κώσα) ποταμόν codd. || 17 φησί sc. Aristoteles,
 vel scr. φασί || 27 scr. Κόσας

Iambl. (de secta Pythag. I) de vita Pythag. c. 28 s. 140—143: τὴν δὲ πίστιν τῶν παρ' αὐτοῖς ὑπολήψων ἡγοῦνται εἶναι ταύτην ὅτι ἦν ὁ πρῶτος εἰπὼν αὐτός, οὐχ ὁ τυχὼν ἀλλὰ θεός. καὶ ἔν τούτῳ τῶν ἀκουσμάτων ἐστὶ, τίς ὁ Πυθαγόρας; φασὶ γὰρ εἶναι Ἀπόλλωνα Ἵπερβόρειον. 5 τούτου δὲ τεκμήρια ἔχουσιν ὅτι ἐν τῷ ἀγῶνι ἐξανιστάμενος τὸν μηρὸν παρέφηνε χρυσοῦν, καὶ ὅτι Ἄβαριν τὸν Ἵπερβόρειον εἰστία καὶ τὴν οἰστὸν αὐτοῦ ἀφείλετο ἢ ἐκυβερνάτο. λέγεται δὲ ὁ Ἄβαρις ἐλθεῖν ἐξ Ἵπερβορέων ἀγέλων χρυσοῦν εἰς τὸν νεὼν καὶ προλέγων λοιμόν. κατέλυε δὲ ἐν τοῖς ἱεροῖς 10 καὶ οὔτε πίνων οὔτε ἐσθίων ὥφθη ποτὲ οὐθέν. λέγεται δὲ καὶ ἐν Λακεδαιμονίοις θῦσαι τὰ κωλυτήρια καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲ πώποτε ὕστερον ἐν Λακεδαίμονι λοιμόν γενέσθαι. τοῦτον οὖν τὸν Ἄβαριν παρελόμενος ὃν εἶχεν οἰστὸν χρυσοῦν, οὗ ἄνευ οὐχ οἶός τ' ἦν τὰς ὁδοὺς ἐξευρίσκειν, ὁμολογοῦντα 15 ἐποίησε. καὶ ἐν Μεταποντίῳ εὐξαμένων τινῶν γενέσθαι αὐτοῖς τὰ ἐν τῷ προσπλέοντι πλοίῳ „νεκρὸς τοῖνον ἔσθ' ὑμῖν“ ἔφη· καὶ ἐφάνη νεκρὸν ἄγον τὸ πλοῖον. καὶ ἐν Συβάρει τὸν ὄφιν, τὸν ἀποκτείναντα τὸν δασύ(πουν), ἔλαβε καὶ ἀπεπέμψατο. ὁμοίως δὲ καὶ τὸν ἐν Τυρρηνίᾳ τὸν μικρὸν 20 ὄφιν αὐτὸς ἀπέκτεινε δάκνων. ἐν Κρότωνι δὲ τὸν αἰτὸν τὸν λευκὸν κατέψησεν ὑπομείναντα, ὡς φασι. βουλομένου δὲ τινος ἀκούειν οὐκ ἔφη πῶ λέξειν πρὶν ἢ σημειῖόν τι φανῆ·

3 vulgo ὅτι ἦν π. εἰπὼν αὐτὸ οὐχ ὁ τ. ἀλλ' ὁ θεός || 5 τίς ἢ codd., τίς ἢ ὁ Scal. || 6 ἀγῶνι Kust.: αἰῶνι codd. || 8 τὴν οἰστὸν — ἢ codd. (ex Ar. ? sic fem. genere ut masc. mox Iambl.) || 13 οὐδὲ πώποτε: sic cod. Flor. (Nauck) || 15 ἢς ἄνευ Flor. (et Par. Nauck p. LXXIII) || 17 ἔσθ' ὑμῖν: ἂν ὑμῖν Flor., ἂν εἴη ὑμῖν Cobet, ἂν ἡμῖν vulgo || 19 δασύν codd., Δάσιν Scal., ut idem mox 21 pro δς . . . δάκνων volebat Δαῦνον || 20 fort. ἀπεπνίξατο || 21 αὐτός: δς codd. || ἐν Κρότωνι(?): haec (= Ael.) sunt quae de urso albo habet Porphyr. v. P. 23 (et Daunio quidem eo, sicut infra ἐν Κανκ(λ)ωνία quae de aquila Ὀλυμπίασι Porph. 25· cf. Plut. Numa 8, confusa atque commutata a scriptoribus)

καὶ μετὰ ταῦτα ἐγένετο ἐν Καυλωνίᾳ ἢ λευκῇ ἄρκτος. καὶ πρὸς τὸν μέλλοντα ἐξαγγέλλειν αὐτοῦ τὸν θάνατον προεῖπεν αὐτός. καὶ Μυλλίαν τὸν Κροτωνιάτην ἀπέμνησεν ὅτι ἦν Μίδας ὁ Γορδίου· καὶ ὦχετο ὁ Μυλλίας εἰς τὴν ἠπειρον
 5 ποιήσων ὅσα ἐπὶ τῷ τάφῳ ἐκέλευσε. λέγουσι δὲ καὶ ὅτι τὴν οἰκίαν αὐτοῦ ὁ πριάμενος καὶ ἀνορούξας ἃ μὲν εἶδεν οὐδενὶ ἐτόλμησεν εἰπεῖν, ἀντὶ δὲ τῆς ἁμαρτίας ταύτης ἐν Κρότωνι ἱεροσυλῶν ἐλήφθη καὶ ἀπέθανε· τὸ γὰρ γένειον ἀποπεσὼν τοῦ ἀγάλματος τὸ χρυσοῦν ἐφωράθη λαβῶν. ταῦτά
 10 τε οὖν λέγουσι πρὸς πίστιν καὶ ἄλλα τοιαῦτα (cf. ex al. fonte Porphyr. de vita Pyth. 23—28).

192.

Iamblichus de vita Pythagorica s. 30: καὶ μετὰ τῶν θεῶν τὸν Πυθαγόραν λοιπὸν κατηγοροῦν ὡς ἀγαθὸν τινα δαίμονα καὶ φιλανθρωπότατον, οἱ μὲν τὸν Πύθειον, οἱ δὲ
 15 τὸν ἐξ Ὑπερβορέων Ἀπόλλωνα (cf. Ar. supra ap. Ael. v. h. 2, 26), οἱ δὲ τὸν Παιᾶνα, οἱ δὲ τῶν τὴν σελήνην κατοικούντων δαιμόνων ἓνα . . . (31:) ἱστορεῖ δὲ καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς <περὶ τῆς> Πυθαγορικῆς φιλοσοφίας διαίρεσίν τινα τοιάνδε ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν ἐν τοῖς πάνυ ἀπορρήτοις δια-
 20 φυλάττεσθαι· τοῦ λογικοῦ ζώου τὸ μὲν ἐστὶ θεός, τὸ δ' ἄνθρωπος, τὸ δὲ οἶον Πυθαγόρας.

193.

Apuleius de deo Socr. 20 (p. 23, 6 Goldbacher): *credo plerosque vestrum hoc quod commodo dixi cunctantius credere et inpendio mirari formam daemonis Socrati visitatam.*

1 Καυλωνία Flor., Ciz. (cf. Apoll.): Κανκωνία Par. (rc. in marg. sec. Nauck. p. LXXIII), Δαννία corr. Kuster. || 2 τούτου post τὸν add. codd., pro quo κούρον (sic) Sc. (qui antea corr. αὐτῶ: αὐτῶ τὸν τοῦ νλοῦ Cobet). sed cf. supra Apoll. || 5 λέγουσι: sic Flor. || 18 περὶ τῆς Kust.: om. codd. (Par., Ciz.)

at enim [secundum] Pythagoricos mirari oppido solitos, si quis se negaret umquam vidisse daemonem, satis ut reor idoneus auctor est Aristoteles. quod si cuivis potest evenire facultas contemplandi divinam effigiem, cur non adprime potuerit Socrati obtingere . . .

Clem. Al. strom. 6, 6, 53 (t. III p. 130 Lips.): Ἰσίδωρος δὲ ὁ Βασιλείδου υἱὸς ἕμα καὶ μαθητῆς ἐν τῷ πρώτῳ τῶν τοῦ προφήτου Παρχῶρ ἐξηγητικῶν καὶ αὐτὸς κατὰ λέξιν γράφει „φασὶ δὲ καὶ οἱ Ἄτικοὶ μεμνηῦσθαι τινα Σωκράτει παρεπομένου δαίμονος αὐτῷ, καὶ Ἀριστοτέλης δαίμοσι 10 κεχρησθαι πάντας ἀνθρώπους λέγει συνομαρτοῦσιν αὐτοῖς παρὰ τὸν χρόνον τῆς ἐνσωματώσεως, προφητικὸν τοῦτο μάθημα λαβὼν καὶ καταθέμενος εἰς τὰ ἑαυτοῦ βιβλία, μὴ ὁμολογήσας ὄθεν ὑφέλετο τὸν λόγον τοῦτον“.

194.

Gellius 4, 11: *Plutarchus quoque, homo in disciplinis 15 gravi auctoritate, in primo librorum quos de Homero composuit Aristotelem philosophum scripsit eadem ipsa de Pythagoricis scripsisse, quod non abstinerint edendis animalibus nisi pauca carne quadam. verba ipsa Plutarchi, quoniam res inopinata est, subscripsi: Ἀριστοτέλης δὲ 20 μήτρας καὶ καρδίας καὶ ἀκαλήφης καὶ τοιούτων τινῶν ἄλλων ἀπέχεσθαι φησι τοὺς Πυθαγορικούς, χρησθαι δὲ τοῖς ἄλλοις. ἀκαλήφη autem est animal marinum quod urtica appellatur.*

Porph. v. P. 45: ἀπέχεσθαι δὲ καὶ ἄλλων παρῆνει, οἶον 25 μήτρας τε καὶ τριγλίδος καὶ ἀκαλήφης, σχεδὸν δὲ καὶ τῶν ἄλλων θαλασσίων ξυμπάντων.

Diog. Laert. 8, 19: παντὸς δὲ μᾶλλον ἀπηγόρευε μήτ'

1 secundum codd. vitiose (*at enim secundum Pythagoricos mirari oppido solitos* codd. et ed. Goldb., *at hoc sc'l'o (seculo) oppido mirari solitos pitagoricos* cod. Harl. 3969)

ἐρυνθῖνον ἐσθίειν μήτε μελάνουρον· καρδίας τ' ἀπέχεσθαι
καὶ κυάμων· Ἀριστοτέλης δέ φησι καὶ μήτρας καὶ τριγλῆς
ἐνίοτε.

195.

Diog. Laert. 8, 33—35: τιμὰς θεοῖς δεῖν νομίζειν καὶ
5 ἤρωσι μὴ τὰς ἴσας, ἀλλὰ θεοῖς ἀεὶ μετ' εὐφημίας λευχειμο-
νοῦντας καὶ ἀγνεύοντας, ἤρωσι δ' ἀπὸ μέσου ἡμέρας. τὴν
δ' ἀγγελίαν εἶναι διὰ καθαρωῶν καὶ λουτρῶν καὶ περιωρα-
τηρίων καὶ διὰ τοῦ καθαρεύειν ἀπὸ τε κήδους καὶ μιάσματος
παντὸς καὶ ἀπέχεσθαι βρωτῶν θνησειδίων τε κρεῶν καὶ
10 τριγλῶν καὶ μελανούρων καὶ ῥῶν καὶ τῶν ῥοτόκων ζῳῶν
καὶ κυάμων καὶ τῶν ἄλλων ὧν παρακελεύονται καὶ οἱ
τὰς τελετὰς ἐν τοῖς ἱεροῖς ἐπιτελοῦντες. φησὶ δ' Ἀριστο-
τέλης περὶ τῶν κυάμων παραγγέλλειν αὐτὸν ἀπέχεσθαι τῶν
κυάμων ἥτοι ὅτι αἰδοίσις εἰσὶν ὅμοιοι ἢ ὅτι Ἄιδου πύλαις·
15 ἀγόνατον γὰρ μόνον· ἢ ὅτι φθείρει ἢ ὅτι τῇ τοῦ ὕλου φύσει
ὅμοιον ἢ ὅτι ὀλιγαρχικόν· κληροῦνται γοῦν αὐτοῖς. τὰ δὲ
πεσόντ' ἀπὸ τραπέξης μὴ ἀναιρεῖσθαι, ὑπὲρ τοῦ ἐθίζεσθαι
μὴ ἀκολάστως ἐσθίειν ἢ ὅτι ἐπὶ τελευτῇ τινός. . . . ἀλεκ-
τρονόος μὴ ἄπτεσθαι λευκοῦ, ὅτι ἱερός τοῦ Μηνὸς καὶ
20 ἰκέτης· τὸ δ' ἦν τῶν ἀγαθῶν· τῷ τε Μηνὶ ἱερός· σημαίνει
γὰρ τὰς ὥρας. τῶν ἰχθύων μὴ ἄπτεσθαι ὅσοι ἱεροί· μὴ
γὰρ δεῖν τὰ αὐτὰ τετάχθαι θεοῖς καὶ ἀνθρώποις, ὥσπερ
οὐδ' ἔλευθέροις καὶ δούλοις. καὶ τὸ μὲν λευκὸν τῆς τάγα-
θοῦ φύσεως, τὸ δὲ μέλαν τοῦ κακοῦ. ἔρτον μὴ καταγνύειν,
25 ὅτι ἐφ' ἓνα οἱ πάλοι τῶν φίλων ἐφοίτων, καθάπερ ἔτι καὶ
νῦν οἱ βάρβαροι· μηδὲ διαιρεῖν ὅς συνάγει αὐτούς· οἱ δὲ

9 Ael. v. h. 4, 17 extr. προσέτατε δὲ ὁ αὐτὸς Πυθαγόρας καρ-
δίας ἀπέχεσθαι καὶ ἀλεκτρονόος λευκοῦ καὶ τῶν θνησειδίων
παντὸς μᾶλλον καὶ μὴ χρῆσθαι βαλανεῖω, μηδὲ βαδίζειν τὰς
λεωφόρους· ἀθῆλον γὰρ εἰ καθαρεύουσι κατ' αὐτὰ ἐκείνα ||
13 περὶ τῶν κυάμων Cobet ex cod. Laur., quem et ipse in-
sprexi: codd. rec. et edd. inepte ἐν τῷ περὶ τῶν κυάμων

πρὸς τὴν ἐν ἄδου κρίσιν, οἱ δ' εἰς πόλεμον δειλίαν ποιεῖν, οἱ δὲ ἐπεὶ ἀπὸ τούτου ἄρχεται τὸ ὄλον. . . . καὶ ταῦτα μὲν φησιν ὁ Ἀλέξανδρος ἐν τοῖς Πυθαγορικοῖς ὑπομνήμασιν εὐρηκέναι, καὶ τὰ ἐκείνων ἐχόμενα ὁ Ἀριστοτέλης.

196.

Porphyr. vit. Pyth. 41: ἔλεγε δὲ τινα καὶ μυστικῶ 5
τρόπῳ συμβολικῶς, ἃ δὴ ἐπὶ πλέον Ἀριστοτέλης ἀνέγραψεν.
οἷον ὅτι τὴν θάλατταν μὲν ἐκάλει Κρόνου δάκρυον, τὰς δὲ
ἄρκτους Ῥέας χειρὰς, τὴν δὲ πλείαδα Μουσῶν λύραν, τοὺς
δὲ πλάνητας κύνας τῆς Περσεφόνης· τὸν δ' ἐκ χαλκοῦ
κρουομένου γινόμενον ἦχον φωνὴν εἶναι τινος τῶν δαιμόνων 10
ἐναπειλημμένην τῷ χαλκῷ.

Aelian. v. h. 4, 17: καὶ τὸν σεισμὸν ἐγενεαλόγει οὐδὲν ἄλλο
εἶναι ἢ σύνοδον τῶν τεθνεώτων, ἢ δὲ Ἴρις ἔφρασκεν ὡς ἀγῆ
τοῦ ἡλίου ἐστί, καὶ ὁ πολλάκις ἐμπίπτων τοῖς ὠσὶν ἦχος
φωνῆ τῶν κρειττόνων. 15

197.

Pergit Porphyrius ib. 42: ἦν δὲ καὶ ἄλλο εἶδος τῶν
συμβόλων τοιοῦτον· ζυγὸν μὴ ὑπερβαίνειν, τουτέστι μὴ
πλεονεκτεῖν. μὴ τὸ πῦρ τῇ μαχαίρᾳ σκαλεύειν, ὅπερ ἦν μὴ
τὸν ἀνοιδοῦντα καὶ ὀργιζόμενον κινεῖν λόγοις παρατεθηγμέ-
νοις. στεφανόν τε μὴ τίλλειν, τουτέστι τοὺς νόμους μὴ λυ- 20
μαίνεσθαι· στέφανοι γὰρ πόλεων οὗτοι. πάλιν δ' αὖ ἕτερα
τοιαῦτα· μὴ καρδίαν ἐσθίειν, οἷον μὴ λυπεῖν ἑαυτὸν ἀνίαις.
μηδ' ἐπὶ χοίνικος καθέζεσθαι, οἷον μὴ ἀργὸν ζῆν. μηδ'
ἀποδημοῦντα ἐπιστρέφεσθαι, τουτέστι μὴ ἔχεσθαι τοῦ βίου
τούτου ἀποθνήσκοντα. τὰς τε λεωφόρους μὴ βαδίζειν, δι' 25
οὗ ταῖς τῶν πολλῶν ἔπεσθαι γνώμαις ἐκώλυεν, τὰς δὲ τῶν

7 Κρόνου (cf. A. P. p. 200): εἶναι codd. || 13 ὡς ἀγῆ τοῦ ἡλίου
Gesn.: ὡς ἡ γῆ τοῦ νεῖλου codd. || 22 τοιαῦτα οἷον μὴ καρδίαν
ἐσθίειν, (οἷον add. Holst.) μὴ λυπεῖν . . . vulgo, corr. Nauck ||
24 τουτέστι addidi || 26 τὰς δὲ Nauck: τὰς τε vulgo

ὀλίγων καὶ πεπαιδευμένων μεταθεῖν. μηδὲ χελιδόνας ἐν οἰκίᾳ δέχεσθαι, τουτέστι λάλους ἀνθρώπους καὶ περὶ γλῶτταν ἀκρατεῖς ἠμωροφίους μὴ ποιεῖσθαι. φορτίον δὲ συνανατιθέναι μὲν τοῖς βασιάζουσιν, συγκαθαιρεῖν δὲ μὴ, δι' οὗ
 5 παρήνει μηδενὶ πρὸς ῥαστώνην ἀλλὰ πρὸς ἀρετὴν συμπράττειν. θεῶν τε εἰκόνας ἐν δακτυλλοῖς μὴ φορεῖν, τουτέστι τὴν περὶ θεῶν δόξαν καὶ λόγον μὴ πρόχειρον μηδὲ φανερόν ἔχειν μηδ' εἰς πολλοὺς φέρειν. σπονδάς τε ποιεῖσθαι τοῖς θεοῖς κατὰ τὸ οὗς τῶν ἐκπωμάτων· ἐντεῦθεν γὰρ ἤνιττετο
 10 τιμᾶν τοὺς θεοὺς καὶ ὑμνεῖν τῇ μουσικῇ· αὕτη γὰρ διὰ ὧτων χωρεῖ.

Hieronymus adv. Rufin. l. III p. 469 (t. IV, 2 Par. 1706):
Pythagorica et illa praecepta sunt, amicorum omnia esse communia . . . illaque aenigmata, quae diligentissime Ari-
 15 *stoteles in suis libris prosequitur: stateram ne transilias, id est ne praetergrediare iustitiam. ignem gladio ne fodias, iratum videlicet et tumidum animum verbis maledicis ne lacessas. coronam minime carpendam, id est leges urbium conservandas. cor non comedendum, id est maerorem de*
 20 *animo proiciendum. cum profectus fueris, inquit, ne redeas, id est post mortem vitam ipsam ne desideres. per viam publicam ne ambules, id est ne multorum sequaris errores. hirundinem in domum non suscipiendam, id est garrulos et verbosos homines sub eodem tecto non habendos. oneratis*
 25 *superponendum, onus deponentibus non communicandum, id est ad virtutem incedentibus augmentanda praecepta, tradentes se otio relinquendos.*

198.

Martianus Capella lib. VII, 731 (Kopp): *licet Aristoteles, unus e sectatoribus meis (Philosophiae), ex eo quod*

ὅ μηδὲν κατὰ ῥαστώνην ed. Ritt., corr. Holst. || ἀρετὴν καὶ πόνουσ Holstenius

unum solum ipsa (monas) sit et se quaeri semper velit, Cupidinem asserat nominatam, quod se cupiat, si quidem ultra nihil habeat et expers totius elationis aut copulae in se proprios detorquet ardores.

199.

Theo Smyrn. de math. ap. Plat. (ar. c. 5) p. 22, 5 Hiller: 5
 τῶν δὲ ἀριθμῶν ποιοῦνται τὴν πρώτην τομὴν εἰς δύο· τοὺς
 μὲν γὰρ αὐτῶν ἀρίτους τοὺς δὲ περιττοὺς φασί . . . πρώτην
 δὲ τῶν περιττῶν ἔνιοι ἔφασαν τὴν μονάδα . . . Ἀριστοτέ-
 λης δὲ ἐν τῷ Πυθαγορικῷ τὸ ἕν φησιν ἀμφοτέρων μετέχειν
 τῆς φύσεως· ἀρίτῳ μὲν γὰρ προστεθὲν περιττὸν ποιεῖ, περιττῷ 10
 δὲ ἄρτιον, ὃ οὐκ ἂν ἠδύνατο εἰ μὴ ἀμφοῖν τοῖν φύσει
 μετεῖχε· διὸ καὶ ἀρτιοπέριττον καλεῖσθαι τὸ ἕν.

200.

Simplicius in Ar. de caelo p. 492, 13 Br. (p. 172^b 44
 Karsten): οἱ μὲν οὖν Πυθαγόρειοι εἰς δύο συστοιχίας πάσας
 τὰς ἀντιθέσεις ἀναγαγόντες, τὴν μὲν χειρονα τὴν δὲ βελτίονα 15
 ἦτοι τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, καὶ τῇ δεκάδι συμβολικῶς
 ὡς τῷ παντὶ ἀριθμῷ συμπληρώσαντες ἑκατέραν, ἑκάστην
 ἀντίθεσιν τῶν δέκα οὕτω παρέλαβον ὡς πάσας τὰς ἑαυτῆς
 συγγενείας συνεμφαίνουσαν. καὶ τῶν τοπικῶν οὖν σχέσεων
 τὸ δεξιὸν καὶ τὸ ἀριστερὸν παρέλαβον . . . ἐκ τούτων καὶ 20
 τὰς ἄλλας τοπικὰς ἀντιθέσεις ἐδήλωσαν. τὸ οὖν δεξιὸν
 καὶ ἄνω καὶ ἔμπροσθεν ἀγαθὸν ἐκάλουν, τὸ δὲ ἀριστε-
 ρὸν καὶ κάτω καὶ ὀπίσθεν κακὸν ἔλεγον, ὡς αὐτὸς Ἀρι-
 στοτέλης ἰστόρησεν ἐν τῇ τῶν Πυθαγορείοις ἀρεσκόντων
 συναγωγῇ. 25

3 elationis: relationis Thurot || 14 μὲν οὖν Br. (quidem
 igitur Guil.): γὰρ K. || 15 βελτίονα: κρείττονα K. || 24 Πυθαγο-
 ρεῖοις Br. (in collectione eorum quae Pythagoricis placuerunt
 Guil. f. 58^b 1): Πυθαγόρα Karsten

201.

Stob. ecl. phys. I c. 18, 1 p. 380: ἐν δὲ τῷ περὶ τῆς Πυθαγόρου φιλοσοφίας πρώτῳ γράφει (Ἀριστοτέλης) τὸν μὲν οὐρανὸν εἶναι ἕνα, ἐπεισάγεσθαι δ' ἐκ τοῦ ἀπείρου χρόνον τε καὶ πνοὴν καὶ τὸ κενὸν ὃ διορίζει ἐκάστων τὰς
5 χάρας αἰεί.

202.

Alexander Aphrod. in Ar. metaphys. (1, 8) p. 56, 9 Bon.: τῆς δὲ τάξεως τῆς ἐν τῷ οὐρανῷ ἦν ἐποιοῦντο τῶν ἀριθμῶν οἱ Πυθαγόρειοι, μνημονεύει ἐν τῷ δευτέρῳ περὶ τῆς Πυθαγορικῶν δόξης.

203.

10 Alexander in metaph. (1, 5) p. 30, 25 Bon.: ἀντίκα γοῦν τέλειον ἀριθμὸν ἡγούμενοι τὴν δεκάδα, ὁρῶντες δὲ ἐν τοῖς φαινομένοις ἐννέα τὰς κινουμένας σφαίρας, ἑπτὰ μὲν τὰς τῶν πλανωμένων, ὀγδόην δὲ τὴν τῶν ἀπλανῶν, ἐννάτην δὲ τὴν γῆν· καὶ γὰρ καὶ ταύτην ἡγοῦντο κινεῖσθαι κύκλῳ περὶ
15 μένουσαν τὴν ἐστίαν, ὃ πῦρ ἐστὶ κατ' αὐτούς· αὐτοὶ προσέθεσαν ἐν τοῖς δόγμασι καὶ τὴν ἀντίχθονά τινα, ἣν ἀντικινεῖσθαι ὑπέθετο τῇ γῆ καὶ διὰ τοῦτο τοῖς ἐπὶ τῆς γῆς ἀόρατον εἶναι. λέγει δὲ περὶ τούτων καὶ ἐν τοῖς περὶ οὐρανοῦ μὲν (2, 13. Stob. ecl. I, 26, 1 p. 558) καὶ ἐν ταῖς τῶν Πυθαγορικῶν δόξαις ἀκριβέστερον.

204.

20 Simplicius in Ar. de caelo (2, 13 p. 293^b 20) p. 505, 18 Br. (p. 229, 16 K.): ἀντιφάσκουσι δὲ οἱ Πυθαγόρειοι, τοῦτο γὰρ σημαίνει τὸ ἐναντίως, οὐ περὶ τὸ μέσον λέγοντες αὐτήν, ἀλλ' ἐν μὲν τῷ μέσῳ τοῦ παντὸς πῦρ εἶναι φασὶ, περὶ δὲ τὸ μέσον τὴν ἀντίχθονα φέρεσθαι φασὶ γῆν οὖσαν
25 καὶ αὐτήν, ἀντίχθονα δὲ καλουμένην διὰ τὸ ἐξ ἐναντίας τῆδε τῇ γῆ εἶναι. „μετὰ δὲ τὴν ἀντίχθονα ἢ γῆ ἥδε φερομένη καὶ αὐτὴ περὶ τὸ μέσον, μετὰ δὲ τὴν γῆν ἢ σελήνη“

οὕτω γὰρ αὐτὸς ἐν τῷ πέρατι τῶν Πυθαγορικῶν Ἱστορεῖ . . .
 (p. 229, 40 K.) διὸ οἱ μὲν Ζανὸς πύργον αὐτὸ (τὸ πῦρ)
 καλοῦσιν, ὡς αὐτὸς ἐν τοῖς Πυθαγορικοῖς Ἱστορήσεν, οἱ δὲ
 Διδὸς φυλακὴν, ὡς ἐν τούτοις, οἱ δὲ Διδὸς θρόνον, ὡς ἄλλοι
 φασίν. cf. Procl. in Eucl. p. 90, 14 Friedl.: οἱ δὲ γε Πυθα- 5
 γόρειοι τὸν μὲν πόλον σφραγίδα τῆς 'Ρέας ἀποκαλεῖν ἤξιον
 . . . τὸ δὲ κέντρον Ζανὸς φυλακὴν (Ζανὸς πύργον Procl. in
 Tim. p. 61 c. Simpl. in phys. f. 319^b = Διδὸς οἶκον Pseudo-
 philol. p. 96 Boeckh).

205.

Simplicius in Ar. de caelo (2, 2) p. 492^b 39 Br.
 (p. 175^b 29 K.): πῶς δὲ τοὺς Πυθαγορείους ἡμᾶς ἄνω 10
 ποιεῖν φησὶ καὶ ἐν τῷ δεξιῷ, τοὺς δὲ ἐκεῖ κάτω καὶ ἐν τῷ
 ἀριστερῷ, εἶπερ, ὡς αὐτὸς ἐν τῷ δευτέρῳ τῆς συναγωγῆς
 τῶν Πυθαγορικῶν Ἱστορεῖ, τοῦ ὅλου οὐρανοῦ τὸ μὲν
 ἄνω λέγουσιν εἶναι τὸ δὲ κάτω, καὶ τὸ μὲν κάτω
 τοῦ οὐρανοῦ δεξιὸν εἶναι τὸ δὲ ἄνω ἀριστερόν, καὶ 15
 ἡμᾶς ἐν τῷ κάτω εἶναι; ἢ τὸ μὲν ἄνω καὶ πρὸς τοῖς
 δεξιοῖς ἐνταῦθα λεγόμενον οὐ κατὰ τὸ ἐαυτῷ ἀρέσκον εἶπεν
 ἀλλὰ κατὰ τοὺς Πυθαγορείους· ἐκεῖνοι γὰρ τῷ δεξιῷ τὸ ἄνω
 καὶ τὸ ἔμπροσθεν συνέταττον, τῷ δὲ ἀριστερῷ τὸ κάτω καὶ
 τὸ ὀπισθεν. τὰ δὲ ἐν τῇ τῶν Πυθαγορικῶν συναγωγῇ μετα- 20
 γεγράφθαι μᾶλλον ὑπὸ τινος ὁ Ἀλέξανδρος οἶεται ὀφείλοντα
 ἔχειν οὕτω, τὸ μὲν ἄνω τοῦ οὐρανοῦ δεξιὸν εἶναι τὸ δὲ κάτω
 ἀριστερόν καὶ ἡμᾶς ἐν τῷ ἄνω εἶναι, οὐχὶ ἐν τῷ κάτω ὡς
 γέγραπται· οὕτω γὰρ ἂν συνάδοι τοῖς ἐνταῦθα λεγομένοις,
 ὅτι ἡμεῖς κάτω λέγοντες οἰκεῖν καὶ διὰ τοῦτο καὶ ἐν τοῖς 25
 ἀριστεροῖς, εἶπερ τῷ ἀριστερῷ τὸ κάτω συντέτακται, ἐναντίας
 λέγομεν ἢ ὡς οἱ Πυθαγόρειοι λέγουσιν ἄνω καὶ ἐν τοῖς

1 ἐν τῷ πέρατι (in fine Guil.): ἐν τῷ κεφί Karsten ||
 13 Ἱστορεῖ (narrat Guil.): φησὶ K. || τὰ μὲν . . . τὰ δὲ Br.
 (hoc Guil.) || 25 ἡμεῖς K.: ἡμᾶς Br. || 27 λέγομεν K.: λεγόμε-
 νον Br.

δεξιοῖς. καὶ τάχα ἔχει λόγον τὸ μεταγεγράφθαι, εἴπερ οἶδεν ὁ Ἀριστοτέλης τῷ μὲν δεξιῷ τὸ ἄνω τῷ δὲ ἀριστερῷ τὸ κάτω συντάττοντας.

Themistius de caelo (Moyses Alatinus interprete Ven. 5 1574) f. 26^b: *siquidem Pythagorei dicunt superiorem partem eam esse quae dextrae e regione existit. quemadmodum invenimus Aristotelem iis annotationibus carpere eos, quas adversus Pythagoreorum sententias conscripsit: ubi contra eos disputat qui superiorem partem dextram esse contende-*
10 *bant* (cf. Themist. apud Averr. de caelo II comm. 16).

XXXI. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΡΧΥΤΕΙΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ.

[Τὰ ἐκ τοῦ Τιμαίου καὶ τῶν Ἀρχυτείων.

Simpl. in Ar. de caelo p. 491^b 35 (p. 169^b 17 K.): καὶ πάντων οἶμαι μᾶλλον ὁ Ἀριστοτέλης τὴν ἐν Τιμαίῳ περὶ τού-
15 των τοῦ Πλάτωνος γνώμην ἠπίστατο, ὅς καὶ σύνοψιν ἢ ἐπιτομὴν τοῦ Τιμαίου γράφειν οὐκ ἀπηξίωσε.]

206.

Simpl. in Ar. de caelo (I, 10 p. 279^b 17) p. 133^b 26
Karsten: ταῦτα μὲν οὖν Ἀριστοτέλης οἶδε. τοιγαροῦν τὸν
τοῦ Πλάτωνος Τιμαίου ἐπιτεμνόμενος γράφει „φησὶ δὲ γε-
20 νητὸν εἶναι, αἰσθητὸν γάρ, τὸ δὲ αἰσθητὸν γενητὸν ὑποτί-
θεται, τὸ δὲ νοητὸν ἀγένητον.“

207.

Damascius de princip. (cod. Hamb. p. 409^b A. P. p. 212):
βέλτιον ἄρα τῷ διορισμῷ αὐτοῦ ἐμμένειν κατὰ τὴν Πυθαγο-
ρικὴν συνήθειαν καὶ τὴν αὐτοῦ τοῦ Πλάτωνος ἄλλα νοοῦντας
25 τὰ ἔνυλα πράγματα καὶ αὐτὴν τὴν ὕλην· ἐν τε γὰρ τῷ
Φαίδωνι οὕτως ὀνομάζει τὰ ἄλλα, τὰ εἶδη τὰ αἰσθητὰ λέγων

3 συνταττόμενα K. || 24 cod. ἀλλὰ

ἄλλα, καὶ ἐν ἄλλοις. Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τοῖς Ἀρχυτείοις ἱστορεῖ καὶ Πυθαγόραν ἄλλο τὴν ὕλην καλεῖν ὡς ῥευστὴν καὶ ἀεὶ ἄλλο γιγνόμενον. ὥστε δηλὸς ἐστὶ καὶ ὁ Πλάτων ταύτη τὰ ἄλλα ἀφοριζόμενος.

XXXII. ΠΕΡΙ ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΥ

(Ἀριστοτέλους ἢ Θεοφράστου).

5

cf. D. L. 5, 49 vel 5, 26 (A. P. p. 213. Diels D. G. p. 103). quod ait Philoponus in Ar. phys. (p. 186, 22) f. 65^a φασὶ δὲ καὶ γεγράφθαι αὐτῷ ἰδίᾳ βιβλίον πρὸς τὴν Παρμενίδου δόξαν, ὃ νῦν αἰνίττεται διὰ τοῦ εἰπεῖν, καὶ εἴ τινες ἄλλοι τρόποι — hoc 10 aut nihili est aut ad eundem potius Theophrastum pertinet.

208.

Simplicius de caelo p. 488, 6 Br. (p. 132^b 41 K.): καὶ ταῦτα δὲ προστίθησιν ὁ Ἀλέξανδρος ὅτι οἱ λέγοντες ποτὲ μὲν οὕτω τὸ πᾶν ποτὲ δὲ ἄλλως ἔχειν, ἀλλοίωσιν μᾶλλον τοῦ παντός ἄλλ' οὐ γένεσιν καὶ φθορὰν λέγουσιν. 15 οἱ δὲ γενητόν, φησί, καὶ φθαρτόν λέγοντες τὸν κόσμον ὡς ὄτιοῦν ἄλλο τῶν συνισταμένων εἶεν ἂν οἱ περὶ Δημοκρίτου. ὡς γὰρ ἕκαστον τῶν ἄλλων γίνεται καὶ φθίρεται κατ' αὐτούς, οὕτω δὴ καὶ τῶν κόσμων τῶν ἀπειρῶν ἕκαστος. ὡς δὲ ἐπὶ τῶν ἄλλων τὸ γινόμενον οὐ ταῦτόν τῳ φθαρέντι 20 εἰ μὴ ἄρα κατ' εἶδος, οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν κόσμων λέγουσιν. εἰ δὲ αἱ ἄτομοι αἱ αὐταὶ μένουσιν ἀπαθείς οὔσαι, δηλὸν ὅτι καὶ οὗτοι ἀλλοίωσιν ἂν λέγοιεν τῶν κόσμων ἄλλ' οὐ φθορὰν, ὥσπερ Ἐμπεδοκλῆς δοκεῖ λέγειν καὶ Ἡράκλειτος. ὀλίγα δὲ ἐκ τῶν Ἀριστοτέλους περὶ Δημοκρίτου παραγραφέντα δη- 25 λώσει τὴν τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων διάνοιαν·

3 ita etiam cod. Laur. 86, 5 membr. rec. saec. XV: ἀεὶ ἄλλο καὶ ἄλλο γινν. Creuzer || 19 δὴ Thurot: δὲ edd. || 20 δὲ Thurot: γὰρ edd. || 24 δὲ K.: γὰρ Br. || 25 Ἀριστοτέλους . . . παραγραφέντα Karsten: Ἀριστοτέλει . . . παραγραφέντων Br. cf.

„Δημόκριτος ἡγεῖται τὴν τῶν ἀδίων φύσιν εἶναι μικρὰς οὐσίας τὸ πλῆθος ἀπείρους· ταύταις δὲ τόπον ἄλλο ὑποτίθησιν ἄπειρον τῷ μεγέθει, προσαγορεύει δὲ τὸν μὲν τόπον τοῖσδε τοῖς ὀνόμασι, τῷ τε κενῷ καὶ τῷ οὐδενὶ καὶ τῷ ἀπείρῳ, τῶν δὲ οὐσιῶν ἐκάστην τῷ τῷδε καὶ τῷ ναστῷ καὶ τῷ ὄντι. νομίζει δὲ εἶναι οὕτω μικρὰς τὰς οὐσίας ὥστε ἐκφυγεῖν τὰς ἡμετέρας αἰσθήσεις, ὑπάρχειν δὲ αὐταῖς παντοίας μορφὰς καὶ σχήματα παντοῖα καὶ κατὰ μέγεθος διαφορὰν. ἐκ τούτων οὖν ἤδη καθάπερ ἐκ στοιχείων γεννᾶσθαι καὶ συγκρίνεσθαι τοὺς ὀφθαλμοφανεῖς καὶ τοὺς αἰσθητοὺς ὄγκους. στασιάζειν δὲ καὶ φέρεσθαι ἐν τῷ κενῷ διὰ τε τὴν ἀνομοιότητα καὶ τὰς ἄλλας τὰς εἰρημένας διαφορὰς, φερομένης δὲ ἐμπίπτειν καὶ περιπλέεσθαι περιπλοκὴν τοιαύτην, ἣ συμψαύειν μὲν αὐτὰ καὶ πλησίον ἀλλήλων εἶναι ποιεῖ, φύσιν μέντοι μίαν ἐξ ἐκείνων κατ' ἀλήθειαν οὐδ' ἦντιναοῦν γεννᾶ· κομιδῇ γὰρ εὐηθες εἶναι τὸ δύο ἢ πλείονα γενέσθαι ἂν ποτε ἔν. τοῦ δὲ συμμένειν τὰς οὐσίας μετ' ἀλλήλων μέχρι τινὸς αἰτιαῖται τὰς ἐπαλλαγὰς καὶ τὰς ἀντιλήψεις τῶν σωμάτων· τὰ μὲν γὰρ αὐτῶν εἶναι σκαληνὰ, τὰ δὲ ἀγκιστρῶδη, τὰ δὲ κοῖλα, τὰ δὲ κυρτά, τὰ δὲ ἄλλας ἀναρίθμους ἔχοντα διαφορὰς. ἐπὶ τοσοῦτον οὖν χρόνον σφῶν αὐτῶν ἀντέχεσθαι νομίζει καὶ συμμένειν, ἕως ἰσχυροτέρα τις ἐκ τοῦ περιέχοντος ἀνάγκη παραγενομένη διασειση καὶ χωρὶς αὐτὰς διασπείρη.“

vers. lat. Guilelmi f. 45^a ed. Ven. *pauca autem ex dictis Arist. de Democrito transcripta manifesta faciunt (corr. facient) viro- rum illorum mentem.*

2 ἄλλο Thurot: ἄλλον edd. || 5 ἐκάστην πλήρει στερεῷ καὶ ὄντι K. (sic et Guil. pleno solido et ente) || 7 ἐκφυγεῖν K. || 9 διαφορὰς K. || 10 γεννᾶν καὶ συγκρίνειν Br. || 17 τὸ δύο ἢ πλείονα K.: τὰ δύο ἢ τὰ πλείονα Br. || 21 τὰ δὲ κοῖλα, τὰ δὲ κυρτά (*has autem concavas, has vero gibbas*, Guil.) om. Br. || ἄλλα Br. || 24 καὶ διασειση Br.

λέγει δὲ τὴν γένεσιν καὶ τὴν ἐναντίαν αὐτῇ διάκρισιν οὐ μόνον περὶ ζώων ἀλλὰ καὶ περὶ φυτῶν καὶ περὶ κόσμων καὶ συλλήβδην περὶ τῶν αἰσθητῶν σωμάτων ἀπάντων. εἰ τοίνυν ἡ μὲν γένεσις σύγκρισις τῶν ἀτόμων ἐστὶν ἡ δὲ φθορὰ διάκρισις, καὶ κατὰ Δημόκριτον ἀλλοιώσις ἂν εἴη ἡ γένεσις. 5 καὶ γὰρ καὶ Ἐμπεδοκλῆς τὸ γινόμενον οὐ ταῦτ' ὅτ' ὀφθαλμῶν φησὶν εἰ μὴ ἄρα κατ' εἶδος, καὶ ὁμοῦ τοῦτον ἀλλοίωσιν ἀλλ' οὐ γένεσιν ὑποτίθεσθαι φησὶν Ἀλέξανδρος.

VI. PHYSICA.

XXXIII. ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΦΥΣΙΚΑ.

10

Σύμμικτα ζητήματα.

Elias in Ar. categ. p. 24^b 8 Br.: τῶν δὲ ὑπομνηματικῶν (συγγραμμάτων) τὰ μὲν μονοειδῆ . . . τὰ δὲ ποικίλα, ὡς τὰ πρὸς Εὐκλείδην ἀπὸ γεγραμμένα ἐβδομήκοντα βιβλία περὶ συμμικτῶν ζητημάτων χωρὶς προοιμίων καὶ ἐπιλόγων καὶ τῆς διαιρέσεως 15 (cf. Hesych. ind. 168).

Vita Ar. Marc.: καὶ τὰ φυσικὰ προβλήματα ἐν ἐβδομήκοντα βιβλίοις ὄντα.

Προβλήματα ἐγκύκλια

(= φυσικὰ προβλήματα sc. problematum collectio altera brevior, 20 qua praeter genuinam ex ipsis veterum Peripateticorum scriptis in libros λη (cf. ind.) collectam utuntur Plutarchus et Gellius cum Galeno cf. A. P. p. 216).

Aspasius in Ar. eth. I (f. 9^b cod. Paris. 1903 cf. A. P. p. 221): ἔστι δὲ αὐτῶν (αὐτοῖς cod.) προβλήματα ἐγκύκλια 25

5 καὶ om. K. || 6 καὶ post γὰρ om. K. || 7 ἄρα καὶ κατ' K. || καὶ ὁμοῦ K. (et tamen Guil.): καὶ ὁμοῦ Br. || 14 εὐκαίριον codd.

παντοδαπά· διὸ καὶ ἐγκύκλια ὠνομάζετο, διὰ τὸ ἐγκυκλίως αὐτοὺς καθημένους ἐπιχειρεῖν εἰς τὸ προτεθὲν ἢ διὰ τὸ ἐν κύκλῳ περιστῶτας ἀκροῦσθαι.

209.

Gellius 20, 4: *misi ei verba haec ex Aristotelis libro
5 exscripta qui προβλήματα ἐγκύκλια inscriptus est . . .* Διὰ
τί οἱ Διονυσιακοὶ τεχνῆται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πονηροὶ εἰσιν;
ὅτι ἤμιστα λόγου καὶ φιλοσοφίας κοινωνοῦσι, διὰ τὸ περι-
τὰς ἀναγκαίας τέχνας αὐτῶν τὸ πολὺ μέρος τοῦ βίου εἶναι,
καὶ ὅτι ἐν ἀκρασίαις τὸν πολὺν χρόνον εἰσίν, ὅτε δὲ ἐν
10 ἀπορίαις· ἀμφοτέρω δὲ φανλότητος παρασκευαστικά (repe-
titum ex Probl. phys. coll. vet. 30, 10).

210.

Plutarch. de facie lun. 19: Ἀριστοτέλης δὲ ὁ παλαιὸς
αἰτίαν τοῦ πλεονάκις τὴν σελήνην ἐκλείπουσαν ἢ τὸν ἥλιον
καθορᾶσθαι πρὸς ἄλλαις τισὶ καὶ ταύτην ἀποδίδωσιν· ἥλιον
15 γὰρ ἐκλείπειν σελήνης ἀντιφράξει, σελήνην δὲ * ὁ δὲ Πο-
σειδώνιος . . .

211.

Simplic. (Alex.) in Ar. de caelo 2, 12 p. 503, 3 Br.
(p. 226, 46 Karsten): δηλοῖ δὲ καὶ ὁ Ἀριστοτέλης ἐν
τοῖς φυσικοῖς προβλήμασι προσαπορῶν ταῖς τῶν ἀστρολόγων
20 ὑποθέσεσιν ἐκ τοῦ μὴ ἴσα τὰ μεγέθη τῶν πλανήτων φαίνεσθαι.

212.

Plutarch. de primo frigido 11 (cf. qu. conv. 6, 8, 6):
Ἀριστοτέλης δὲ καὶ τὰς ἀκόνας τοῦ μολίβδου τήκεσθαι
φησι καὶ ρεῖν ὑπὸ κρύους καὶ χειμῶνος, ὕδατος μόνου πλη-
25 σιάζοντος αὐταῖς· ὁ δ' ἄηρ, ὡς ἔοικε, συναλεύων τὰ σώματα
τῇ ψυχρότητι καταθραύει καὶ ρήγνυσιν.

9 τὸ πολὺ τοῦ βίου ἐ., τὰ δὲ καὶ Ar. p. 956^b 14 || 16 la-
cuna in codd.

213.

Plutarch quaest. conviv. 6, 5: ἀλλὰ μὴν περὶ τῶν χαλκίων, ἔφην, ἢ τῶν ἀκονῶν, οὓς ἐμβάλλοντες εἰς τὸ ὕδωρ ψύχειν αὐτὸ καὶ στομοῦν δοκοῦσιν, εἰρημένον Ἀριστοτέλει μνημονεύεις. αὐτὸ τοῦτο, ἔφη, μόνον ἐν προβλήμασιν εἴρηκε τὸ γινόμενον, εἰς δὲ τὴν αἰτίαν ἐπιχειρήσωμεν ἡμεῖς· ἔστι γὰρ μάλιστα θυσθεώρητος.

214.

Gellius 19, 5 (Hertz): *erat nobiscum vir bonus ex Peripatetica disciplina bene doctus et Aristotelis unice studiosissimus. is nos aquam multam ex diluta nive bibentes coercebat severiusque increpabat adhibebatque nobis auctoritates nobilium medicorum et cum primis Aristotelis philosophi, rei omnis humanae peritissimi, qui aquam nivalem frugibus sane et arboribus fecundam diceret, sed hominibus potu nimio insalubrem esse tabemque et morbos sensim atque in diem longam visceribus inseminare . . . promit . . . Aristotelis librum eumque ad nos affert . . . in eo libro scriptum fuit deterrimam esse potu aquam e nive itemque solidius latiusque concretam esse eam quam κρυσταλλον Graeci appellant. causaque ibi adscripta est . . . verba ipsa Aristotelis ex eo libro pauca sumpsit et adscripsi: Διὰ τί τὰ ἀπὸ χιόνος καὶ κρυστάλλων ὕδατα φαυλά ἐστιν; ὅτι παντὸς ὕδατος πηγνυμένου τὸ λεπτότατον καὶ κουφότατον ἐξατμίζει. σημεῖον δὲ ὅτι ἔλαττον γίνεται ἢ πρότερον, ὅταν τακῆ παγέν· ἀπεληλυθότος οὖν τοῦ ὑγιεινοτάτου ἀνάγκη αἰεὶ τὸ καταλειπόμενον χειρὸν εἶναι.*

215.

Plutarch. quaest. natur. 2: Διὰ τί μᾶλλον ὑπὸ τῶν ὑετίων ἢ τῶν ἐπιρρότων ὑδάτων τὰ δένδρα καὶ τὰ σπέρ-

2 ἀκονῶν Steph. (Wytt.): ἀκμόνων codd. || 16 i. e. in physisis quaestionibus, sicut intellexit Macrobius sat. 7, 12

ματα πέφυκε τρέφεσθαι; . . . τὸ δὲ τοῦ Ἀριστοτέλους ἀληθές, ὅτι πρόσφατόν ἐστι καὶ νέον ὕδωρ τὸ ὕμενον, ἔωλον δὲ καὶ παλαιὸν τὸ λιμναῖον;

216.

Plutarch. quaest. conv. 6, 4, 1: Διὰ τίνα αἰτίαν τὸ
 5 φρεατίδιον ὕδωρ ἀρυσθὲν ἐὰν ἐν αὐτῷ τῷ τοῦ φρεάτος ἀέρι
 νυκτερεύσῃ, ψυχρότερον γίνεται; ψυχροπότῃ ξένῳ τρουφῶντι
 παρεσκεύασαν οἱ θεράποντες τοῦ ἐκ φρεάτος ὕδωρ ψυχρό-
 τερον· ἀρυσάμενοι γὰρ ἀγγεῖω καὶ κρεμάσαντες τὸ ἀγγεῖον
 ἐν τῷ φρεάτι τῆς πηγῆς μὴ ἀπτόμενον, εἶασαν ἐπινυκτερεῦσαι
 10 καὶ πρὸς τὸ δεῖπνον ἐκομίζετο τοῦ προσφάτου ψυχρότερον.
 ἦν δὲ ὁ ξένος φιλόλογος ἐπιεικῶς καὶ τοῦτο ἔφη λαβεῖν ἐκ
 τῶν Ἀριστοτέλους μετὰ λόγου κείμενον, εἶναι δὲ τοιόνδε
 τὸν λόγον. πᾶν ὕδωρ προθερμανθὲν ψύχεται μᾶλλον, ὥσπερ
 τὸ τοῖς βασιλεῦσι παρασκευαζόμενον ὅταν ἐψηθῇ μέχρι ζέσεως,
 15 περιωρεύουσι τῷ ἀγγεῖω χιόνα πολλὴν καὶ γίνεται ψυχρό-
 τερον. ὥσπερ ἀμέλει καὶ τὰ ἡμέτερα σώματα λουσαμένων
 περιψύχεται μᾶλλον· ἢ γὰρ ὑπὸ τῆς θερμότητος ἄνεσις
 πολύπορον τὸ σῶμα καὶ μανὸν ἀπειργασμένη πολὺν δέχεται
 τὸν ἔξωθεν ἀέρα καὶ βιαιότεραν ποιεῖ τὴν μεταβολήν. ὅταν οὖν
 20 ὑποπλασθῇ ὑπὸ τῆς πηγῆς τὸ ὕδωρ, ἐν τῷ ἀέρι προθερμανθὲν
 περιψύχεται ταχέως.

217.

Plutarch. quaest. conv. 1, 9: Διὰ τί τῷ ποτίμῳ μᾶλλον
 ἢ τῷ θαλαττίῳ πλύνεται τὰ ἱμάτια; . . . ἀλλ' εἰπὲ δι' ἣν
 αἰτίαν Ὅμηρος ἐν ποταμῷ πλύνουσαν, οὐκ ἐν τῇ θαλάττῃ
 25 καίπερ ἐγγύς οὔσῃ τὴν Ναυσικάαν πεποίηκε, καίτοι θερμο-
 τέραν γε καὶ διαφανεστέραν εἰκὸς καὶ ζυπτικωτέραν εἶναι.
 καὶ ὁ Θέων, ἀλλὰ τοῦτό γε, εἶπε, τῷ γεώδει Ἀριστοτέλης
 πάλαι διαλέλυνκεν ὁ προβέβληκας ἡμῖν. καὶ γὰρ τῇ θαλάττῃ

7 τοῦ ἐκ Reiske: ἐκ τοῦ codd. || 9 πηγῆς (al. γῆς): f. στέγης ||
 13 cf. Ar. p. 348^b 32 || 20 ὑποπλασθῇ (sic): ἐπιπλασθῇ Reiske

τὸ τραχὺ καὶ γεῶδες ἐνδιέσπασται καὶ τοῦτο ποιεῖ τὴν ἀλυ-
κότητα μεμιγμένον· ἢ καὶ μᾶλλον ἢ θάλαττα τοὺς τε νηχο-
μένους (Probl. 23, 13) ἐξαναφέρει καὶ στέγει τὰ βάρη, τοῦ
γλυκέος ἐνδιδόντος διὰ κουφότητα καὶ ἀσθένειαν· ἔστι γὰρ
ἄμικτον καὶ καθαρὸν, ὅθεν ἐνδύεται διὰ λεπτότητα καὶ 5
διεξιὸν τοῦ θαλαττίου μᾶλλον ἐκτῆκει τὰς κηλίδας. ἢ οὐ
δοκεῖ σοι τοῦτο πιθανῶς λέγειν Ἀριστοτέλης;

218.

Mich. Psellus quaest. var. c. 134 Fabr. (Bibl. Gr. t. V. Hamb. 1723): Τίς ἡ αἰτία δι' ἣν ὅταν εἰς θάλασσαν ἐμπέσῃ
κεραυνός, ἄλλες ἐξανθοῦσι; πηγνύμενον τὸ θαλάσσιον ὕδωρ 10
τοὺς ἄλλας ποιεῖ, πηγνύται δὲ τοῦ κεραυνοῦ ἐμπεσόντος ἐν
τῇ θαλάσῃ καὶ τὸ γλυκὺ καὶ πότιμον ὕδωρ ἐξάγοντος. ὅθεν
τὸ μὲν λεπτὸν καὶ πότιμον ὕδωρ οὐθ' ὑπὸ ἡλίου καιόμενον
πηγνύται οὐθ' ὑπὸ κεραυνοῦ, τὸ δὲ ἀλμυρὸν ὑπ' ἀμφοτέρων
τοῦτο πάσχει καὶ μάλιστα ὑπὸ κεραυνοῦ· θειῶδες γὰρ ὄν τὸ 15
κεραύνιον πῦρ, ὅταν εἰς τὴν θάλασσαν ἐμπέσῃ, ἐξατμίζει μὲν
καὶ ἀναξηραίνει τὸ πότιμον, πηγνύσει δὲ τὸ γεῶδες καὶ ἀλμυρὸν.
ὅθεν ἄσηπτα μὲν οἱ κεραυνοὶ τὰ σώματα ποιοῦσι, ἄσηπτα
δὲ οἱ ἄλλες διαφυλάττουσι, ἐκτηκομένης ὑπ' αὐτῶν τῆς ὑγρό-
τητος. ταύτην τὴν αἰτίαν καὶ Ἀριστοτέλης ὁ φιλόσοφος 20
τίθησιν τε καὶ ἀποδέχεται καὶ οἱ κρείττους τῶν φυσικῶν.

219.

Apollon. mir. 23: Θανμαστὸν δὲ καὶ τὸν ἥλιον ἐπικαλεῖν
ἡμᾶς, τὸ δὲ πῦρ μηδ' ὄλως (= probl. 38, 8), καὶ τὸ τὸν
ἀδάμαντα μὴ θερμαίνεσθαι πυρούμενον (Plin. 37, 57 *nun-*
quam incallescens) καὶ μάγνητα λίθον (cf. A. P. p. 242 sq.) 25
ἡμέρας μὲν οὔσης ἔλκειν, νυκτὸς δὲ ἦττον ἢ οὐδὲ ὄλως ἔλκειν.

7 mox 1, 9, 4: Ἀριστοτέλης γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ (probl.
23, 10) φησὶ . . . || 19 διαφυλάττουσι add. cod. Farn. (Stobaei) ||
20 pro καὶ Farn. habet ὁ

220.

Plut. qu. conv. 3, 7, 3: Διὰ τί τὸ γλεῦκος ἤκιστα με-
 θύσκει; . . . ἥ τε βαρύτερος ἐστὶ τοῦ γλεύκου, ὡς Ἀριστοτέλης
 φησιν, ἢ διακόπτουσα τὴν κοιλίαν καὶ τὸ πολὺ συμβαίνειν
 πνευματώδες καὶ ὑδατώδες· ὧν τὸ μὲν εὐθύς ἐκπίπτει βια-
 5 ζόμενον, τὸ δὲ πέφυκε τὸ ὑδατώδες ἀμβλύτερον ποιεῖν τὸν
 οἶνον. παλαιώσεις δὲ ἐπίτασιν ἐμποιεῖ, ἐκκρινομένου τοῦ
 ὑδατώδους· καὶ γίνεται μέτρω μὲν ἐλάττων ὁ οἶνος, δυνά-
 μει δὲ σφοδρότερος.

221.

Galen. de simpl. med. IV p. 661 (t. XI ed. Lips.): ἐπὶ
 10 δὲ τῶν ὀξέων ἴσως ἂν τῷ δόξειε λείπειν ὁ τινὰς καὶ τῶν
 ἔλλογμων ἰατρῶν ἐξηπάτησεν· τῷ γὰρ τοὺς οἶνους τοὺς
 ἀσθενεῖς ἔν τε τῷ ἥρι καὶ τῷ θέρει μεταβάλλειν τε καὶ
 ὀξύνεσθαι, χειμῶνος δ' ἐν ταῖς οἰκείαις φυλάττεσθαι ποιό-
 τησιν, ὑπὸ θερμοῦ τισὶν ἔδοξεν ἢ ὀξύτης γεννᾶσθαι. συν-
 15 ἀύξει δ' αὐτῶν τὴν ὑπόληψιν ὅ τε κινήθεις σφοδρότερον
 οἶνος ὅ τ' ἐν τοῖς πλοίοις μετακομισθεὶς πορρωτέρων· καὶ
 γὰρ οἱ τοιοῦτοι πάντες ὅταν ἀσθενεῖς ᾖσιν, ὀξύνονται
 τάχιστα . . . (p. 662:) ζητήσῃ γὰρ ὁ λόγος τὴν αἰτίαν,
 δι' ἣν ὑπὸ τῆς ἔξωθεν θερμότητος ὁ φύσει ψυχρὸς καὶ
 20 ἀσθενὴς οἶνος ἐλέγχεται, καίτοι τοῦτό γε αὐτὸ τὸ ῥῆμα τὸ
 ἐξελέγχεται ῥηθὲν ἀπάσας τὰς εἰρημένας ἀπορίας ἐπιλύεται.
 παραπλήσιον γὰρ τι συμβαίνει τοῖς οἶνοις, ὅσοι φύσει ψυ-
 χρότεροι καὶ ὑδατωδέστεροι τυγχάνουσιν ὄντες, οἷόν τι καὶ
 ταῖς μικραῖς καὶ ἀσθενέσι φλοξί· καὶ γὰρ καὶ ταύτας ἐν
 25 ἡλίῳ καταθεὶς ἰσχυρῶ (p. 663:) τελῶς ἀμυδρὰς ὄψει γιγνο-

3 συμβαίνειν Dübner: συμμένειν vulgo || 6 ita Wyt., codd.
 παλαιώσεις ἐπὶ τὰ ἐκκρινομένου, Steph. π. καὶ ἐπίτασιν λαμβάνει
 ἔκκρ. || haec ultima ita reddit Macrobius: *in esse autem aquam
 musto vel hinc docetur quod cum in vetustate procedit, fit
 mensura minus sed acrius fortitudine, quia exhalata aqua qua
 molliabatur remanet vini sola natura cum fortitudine sua libera,
 nulla diluti humoris permixtione mollita.* || 9 ἐπὶ: ἐπεὶ vulgo

μένας ἢ καὶ παντάπασιν ἀποσβεννυμένας. οὕτω δὲ καὶ
 λύχνον καιόμενον εἶ' που ἄλλη φλογὶ σφοδρᾷ καὶ μεγάλῃ
 παραθείης εἶτ' ἐν ἡλίῳ καταθείης ἰσχυρῶ, μαραινόμενόν τε
 καὶ διαφορούμενον αὐτίκα θεάσῃ. καὶ μὲν δὴ κἂν εἰ διπλί-
 ζοις ἰσχυρῶς ἀσθενῆ καὶ μικρὰν φλόγα, θᾶττον ἀποσβέσεις 5
 αὐτήν ἢ αὐξήσεις. οὕτε γὰρ κίνησιν οὕτε θερμασίαν ἰσχυ-
 ρὰν ἀσθενῆς ὑπομένει φύσις, ἀλλὰ διαφορεῖται πρὸς αὐτῆς
 μᾶλλον ἢ αὐξάνεται. . . . (p. 664:) ἀλλ' οἷ γε περὶ Θεό-
 φραστον καὶ Ἀριστοτέλην τὴν τ' ἐμπειρίαν ἐπὶ πλέον
 ἐκτείναντες καὶ διὰ τὴν ἐν φυσιολογίᾳ γυμνασίαν ἀκριβέ- 10
 στερον ἅπαντα διαρθρώσαντες, ἄλλα τε τοιαῦτα πολλὰ καὶ
 περὶ τῶν οἴνων ἡμᾶς ἐδίδαξαν ὡς ὁμοίον τι τοῖς ἡμῶν
 αὐτῶν πάσχειν σώμασιν. ἢ γὰρ οὐχὶ καὶ ταῦτα θεώμεθα
 παρὰ τό πως ἔχειν ἀσθενείας ἢ ῥώμης ὑπὸ τῶν αὐτῶν ὀνι-
 νάμενα καὶ βλαπτόμενα; καὶ γὰρ καὶ γυμνάσια σφοδρὰ καὶ 15
 ἥλιος ἰσχυρότερα μὲν ἐργάζεται τὰ θερμὰ καὶ ῥωμαλέα σώ-
 ματα, καταβάλλει δὲ καὶ διαφορεῖ καὶ καταψύχει τὰ μὴ
 τοιαῦτα, καὶ τῶν οἴνων τοὺς μὲν θερμοὺς φύσει καὶ κίνησις
 διπλίζουσα καὶ ἥλιος ἐκθερμαίνων καὶ φλόγες πλησίον καιό-
 μεναι πεπαίνουσι θᾶττον· ὅσοι δὲ ψυχρότεροί εἰσι καὶ 20
 ὕδατωδέστεροι, τούτους ἐξελέγχει τε τὰ τοιαῦτα πάντα καὶ
 θᾶττον ἀναγκάζει πάσχειν ἢ μικρὸν (p. 665:) ὕστερον ἔμελλε
 πείσεσθαι. φυλάττεται μὲν γὰρ ἕκαστον τῶν ὄντων ἐπὶ τῆς
 οἰκείας φύσεως οἰκίῳ θερμῶ, διαφθείρεται δὲ πρὸς τῆς
 ἔξωθεν ἀμετρίας ἤτοι θερμοῦτος ὀθνεῖα ἢ ψύξεως πλεο- 25
 νεξία.

222.

Galen. de simpl. med. I p. 413: ἐπὶ δὲ τὰ λοιπὰ τῶν
 ὑγρῶν φαρμάκων ἤδη μεταβαίνωμεν, ὧν ἐν τοῖς μάλιστα
 περὶ ὄξους ἡμφισβήτηται, τῶν μὲν ψυχρὸν εἶναι λεγόντων
 αὐτό, τῶν δὲ θερμόν, ἐνίων δὲ τινὰ μὲν θερμοῦτητα διδόν- 30
 των αὐτῶ τινὰ δ' ἀφαιρουμένων, ὥσπερ οἱ λέγοντες οἶνον
 τεθνεῶτα καὶ νεκρὸν εἶναι τὸ ὄξος· οὗτοι γὰρ ἀπολωλεκέναι

μὲν αὐτό φασι τὴν οἰκείαν οἴνου θερμότητα, σηπεδονώδη δὲ
 τινα προσειληφέναι. — id. IV p. 629: ἔτι δὲ τούτων μᾶλλον
 ἐπὶ ὄξους θαυμάζουσιν εἰ τολμῶμεν αὐτὸ λέγειν ἀπολωλε-
 κέναι μὲν τὴν ἕμφυτον τοῦ οἴνου θερμότητα, τὴν δ' ἐκ
 5 σήψεως ἔχειν, ὅπερ δὴ καὶ Ἀριστοτέλει καὶ Θεοφράστῳ
 δοκεῖ· τὰ μὲν γὰρ οἰνώδη μόρια τοῦ οἴνου κατὰ τὴν εἰς
 ὄξος μεταβολὴν ἀποψύχεται, τὸ δ' ὑδατῶδες περιττώμα ση-
 πόμενον ἐπίκτητόν τινα ἴσχει θερμότητα, ὥσπερ καὶ τᾶλλα
 πάντα τὰ σαπέντα. καὶ γίνεται σύνθετόν τι τὸ ὄξος ἐξ
 10 ἐνιαντιωτάτων ταῖς δυνάμεσι μορίων τῶν μὲν ἀπεψυγμένων
 τῶν δὲ θερμανθέντων, ὥσπερ αἱ τῶν κανθέντων ξύλων τέ-
 φραι πᾶσαι. καὶ γὰρ ἐν ἐκείναις τὸ μὲν οἶον ἐμπύρευμα
 κατὰ μικρὰ μόρια παρέσπαρται, καὶ τοῦτο μὲν ἱκανῶς ἐστὶ
 θερμόν, τὸ δ' ἄλλο πᾶν γεῶδές τε καὶ ψυχρόν. καὶ διὰ
 15 τοῦτο ἐπειδὴν ὕδατι βραχεῖσα τέφρα διὰ τινων σωματίων
 ἀραιῶν συμμέτρως ἠθῆται, συναποφέρεται μὲν ἐν τῷδε τὰ
 θερμὰ καὶ δριμύτα μόρια, τὸ δ' ὑπόλοιπον οὐκέτι θερμόν
 ἐστὶν ἐναποθέμενον τῷ ὕδατι τὰ πυρώδη μόρια. καλοῦσι δὲ
 τὸ τοιοῦτον ὕδωρ οἱ ἄνθρωποι κονίαν — id. IV p. 657:
 20 διενήνοχε μέντοι τὴν δύναμιν κατὰ τοσόνδε ὄμφακος χυλὸς
 ὄξους, ὅτι τῷ μὲν ὄξει προσέρχεται τις ἐκ σηπεδονώδους
 θερμότητος δριμύτης· καὶ διὰ τοῦτο καλῶς ἔλεγεν Ἀρι-
 στοτέλης αὐτῷ τὸ μὲν οἰκεῖον τοῦ οἴνου θερμόν ψυχρόν
 ὑπάρχειν, τὸ δ' ἐπίκτητον θερμόν.

223.

25 Galen. de simpl. med. II p. 474: δέον δὲ ὥσπερ ὁ
 Ἀριστοτέλης καὶ Θεόφραστος ἕτεροί τε τινὲς ἄνδρες φιλό-
 σοφοὶ τὰ τοιαῦτα τῶν προβλημάτων ἐν τοῖς φυσικοῖς ζητήμασι
 προσβάλλουσι τε καὶ λύουσι, καὶ αὐτὸς (ὁ Διοκλῆς) εἶπερ

11 θερμανθέντων: θερμῶν vulgo || 16 ἠθεῖται vulgo ||
 19 κονίαν: cf. Ar. probl. ined. 3, 4 ἔχει οὖν ἐν αὐτῇ ὡς ἡ κο-
 νία πῦρ. || 23 αὐτῷ: αὐτὸ vulgo

ἐβούλετο τὰς αἰτίας ἀπάντων τῶν γιγνομένων ζητεῖν, ὁμοίως ἐκείνοις προβάλλειν τε καὶ λύειν. εἰ δ' οὐ φαίνεται τοῦτο ποιῶν, ἐν τούτῳ καὶ μάλιστα δοκεῖ μοι σφάλλεσθαι· τὸ μὲν γὰρ φαινόμενον ἐναργῶς ἀεὶ χρη (p. 475:) τίθεσθαι πρῶτον, ἐπισκέπτεσθαι δὲ ἐφεξῆς εἴ τις ἐθέλοι τὴν αἰτίαν αὐτοῦ, 5 φυσικὰ προβλήματα συντιθέντα τρόπον τοιῶδε· διὰ τί τὸ μὲν ἔλαιον ξηρὰ καὶ ψαθυρὰ καὶ κραῦρα τὰ ἐν αὐτῷ καθεψόμενα ποιεῖ, τὸ δὲ ὕδωρ ὑγρὰ καὶ μαλακά; ἢ διὰ τί τὰ μὲν ἐψόμενα κατὰ τοῦλαιον ἀποξηραίνεται, τὰ δ' ἄλλως ἐν αὐτῷ βρεχόμενα φυλάττει τὴν οἰκείαν ὑγρότητα μᾶλλον ἢ εἰ 10 μὴδ' ὅλως ἐβρέχετο; διὰ τί δὲ τὰς ἀπὸ σκίλλης καὶ ἀκαλήφης δῆξις ἰαται; διὰ τί δὲ τούτων μὲν ἰατικόν ἐστι, αὐτὸ δὲ δάκνει τοὺς ὀφθαλμούς; διὰ τί τὸ μὲν ἄλλο σῶμα πᾶν οὐ δάκνει, τοὺς ὀφθαλμούς δὲ δάκνει; διὰ τί τὴν μὲν φάρυγγα τραχύνει, τὰ δὲ ἔλκη παρηγορεῖ; διὰ τί γαστρός ὑπ- 15 ἀγωγόν ἐστι; διὰ τί κόπων ἰατικόν; διὰ τί τοὺς ἀλειψαμένους ἀπεριψύκτους τηρεῖ; διὰ τί τῶν ἐντόμων ζῶων ἀναιρετικόν ἐστι; διὰ τί τῶν ἱμάντων καὶ βυρσῶν μαλακτικόν ὑπάρχει, τῶν δ' ἐψομένων ἐν αὐτῷ σχεδὸν ἀπάντων σκληρυντικόν; ἐν μὲν εἶδός σοι προβλημάτων τοῦτο, φυσικῶ προσῆκον 20 μόνον.

224.

Plutarch. qu. conv. 7, 3, 3: ἐδόκει δὲ πρὸς τοῦτον ὑπεναντιοῦσθαι τὸν λόγον Ἀριστοτέλης τετηρηκῶς, ὥς φησιν, εὐωδέστερόν τε γινόμενον καὶ βέλτιον ὅλως τὸ ἐν τοῖς ἀποκενουμένοις ἀγγείοις ἔλαιον. εἶτα τῷ ἀέρι τὴν αἰτίαν τῆς 25 βελτιώσεως ἀνατίθησι· πλείων γὰρ ἐστι καὶ κρατεῖ μᾶλλον εἰς ἀποδεῖς κατερχόμενος τὸ ἀγγεῖον.

Macrob. sat. 7, 12, 11: *nec hoc quod sequitur dissimile quaesitis est cur, si vasa vini atque olei diutule semiplena custodias, vinum ferme in acorem corrumpitur, oleo contra 30*

12 ἰατρικόν vulgo || 16 ἀλειψομένους vulgo || 24 ita Wyt., codd. ἀποκειμένοις

αἰσθητῶν ἀποκρίματα? . . . in illa enim ratione quod
 superne ἰσχυρίας caret aer αἰσθητῶν ἰσχυριῶν, quā commississimum
 quædam humorum elasticæ et elasticæ. et sicque tunc quasi
 ἀπείριστον τῶνδε πρὸς ἰσχυρίας ἰσχυρισμῶν ἀπὸ τολιδίον
 5 ⁵ fuit vel aere expansivitate vel constantiæ restituitur, oleum
 autem superfluo humore siccatu tunc amittit quæ in eo latuit
 ἀδύτην ἀδύτην ποσῶν ποσῶν ποσῶν ποσῶν.

225.

Galen. de simpl. med. IX p. 164 (c. XII): τὰ μὲν οὖν
 θερμὰ καὶ τῆς θερμότητος ἀπείριστον καυθέντα. τὰ δὲ μὴ
 10 τοιαῦτα προσλαμβάνει, τελῶς δὲ ψυχρὸν οὐδὲν τῶν καυθέν-
 των ἴστί. ἐγκαταλείπεται γὰρ αὐτοῖς οἶον ἐμπύρεμα τι
 καὶ γὰρ προσηγόρευεν οὕτως Ἀριστοτέλης· αὐτό καὶ τοῦτ'
 ἴστί τὸ κατὰ τὰς πλύσεις ἀποφρυπτόμενον. ἔστι δὲ τὸ λεπτο-
 μερέστατον τῆς τῶν καυθέντων οὐσίας, οὗ συναπαιθόντος τῷ
 15 ὕδατι τὸ λοιπὸν τοῦ καυθέντος οὐσία γεωδῆς ἴστί· τὸ μὲν
 γὰρ ὑγρὸν ἅπαν ἢ καῦσις ἐκδαπανᾷ, τὸ δ' ὑπολειπόμενον
 γεωδῆς ἴστί· ἅμα τῷ πρὸς Ἀριστοτέλους ἐμπυρέματι κλη-
 θέντι. τοῦτ' οὖν ὅταν τις ἀφέληται καὶ χωρίση τῇ πλύσει,
 τὸ μὲν ὕδωρ ὃ τὸ φάρμακον ἐπλύθη, θερμὴν δύναμιν
 20 ἐπικτήσατο λεπτομερῆ, τὸ δ' ὑπόλοιπον γίνεται γεωδῆς ψυ-
 χρὸν ξηραίνειν ἀδήκτως δυνάμενον.

226.

Galen. de simpl. med. IV p. 653: ἅπαντα δὲ τὰ γλυκέα
 τῇ μὲν θερμότητι πλησίον ἦκει τῶν σωμάτων οἷς φαίνεται
 γλυκέα, κατὰ διττὸν δὲ τρόπον, ὡς εἴρηται, γίνεται (p. 654:)
 25 τοιαῦτα· τινὰ μὲν οἰκίῳ θερμῷ καθάπερ τὸ μέλι, τινὰ δ'
 ἐπικτήτῳ καθάπερ ἅπαντα τὰ διὰ πυρὸς σκευαζόμενα· καὶ
 διὰ τοῦτο περ ἄχρις ἂν ἦ θερμά, μέχρι τοσοῦδε καὶ ἡδία
 φαίνεται τοῖς ἀναθρέψεως δεομένοις. ἔοικε δὲ καὶ τὸ γλεῦκος

28 καὶ τι γλ. vulgo

οὐκ οἰκεία μόνον ἀλλὰ καὶ ἐπικτήτῳ θερμοσίᾳ φαίνεσθαι γλυκὺ· πολὺ γὰρ, ὡς καὶ Θεόφραστος καὶ Ἀριστοτέλης ἔλεγε, τὸ ἐκ τῆς ἡλιακῆς θερμοσίας οἶον ἐμπύρευμά τι ταῖς τε ραξὶ καὶ τοῖς ἄλλοις ὑπάρχει καρποῖς, ὅφ' οὗ τὸ ὕδα- 5 τῶδες ἐν αὐτοῖς ἔτι καὶ οἶον ἡμίπεπτον εἰς πέψιν ἄγεται καὶ κατεργάζεται τῷ μεταβάλλοντι συνεξομοιούμενον, ὥστε κἂν ἀποθλίψῃς τὸν χυλὸν ὀπώρας ἡστινOSOῦν, εὐρήσεις μὲν εὐθέως ζέοντα καθάπερ τὸ γλευκος, ἐν δὲ τῷ μᾶλλον τε καὶ ἦττον διαφέρουσαν τὴν ζέσιν εἰς ὅσον ἂν καὶ ὁ καρπὸς τοῦ καρποῦ διαφέρει θερμοτήτος. μεταβληθέντος δὲ καὶ 10 κατεργασθέντος τοῦ ὕδατῶδους τε καὶ ἡμιπέπτου καὶ τῆς τὴν ζέσιν ἐργαζομένης θερμοσίας διαπνευσάσης, αἱ τῶν χυλῶν οἰκείαι φαίνονται ποιότητες ἐλικρινεῖς.

227.

Schol. in Aristoph. vesp. 145 συκίνῳ: ... καὶ ὅτι ὁ ἐκ τῶν συκίνων ξύλων καπνὸς δριμύτατος, καὶ Ἀριστοτέλης 15 φησὶν ἐν προβλήματι (et Theophr. de igne 72).

228.

Apollon. mir. 45: τῶν παρατετηρημένων ἐστὶν καὶ τὸ τοῖς λευκοῖσι ἄνθεσιν ἢ στεφάνοις διὰ νυκτὸς λύχνους παρα- 20 καίεσθαι, ἵνα εἰς τὴν πρωίαν ταῦτα παραμένη ἀμάραντα. ποιούσι δὲ τοῦτο καὶ οἱ στεφανήπλοκοι.

229.

Gellius 3, 6: *Per hercle rem mirandam Aristoteles in septimo problematorum et Plutarchus in octavo symposiacorum dicit. si super palmae, inquirunt, arboris lignum magna pondera inponas ac tam graviter urgeas oneresque ut magnitudo oneris sustineri non queat, non deorsum palma* 25

16 vel potius προβλήμασι || 20 οἱ στεφ.: cf. Th. h. pl. 6, 8, 1 || 22 septimo: sic

cedit nec intra flectitur, sed adversus pondus resurgit et sursum nititur recurvaturque. propterea, inquit Plutarchus, in certaminibus palmam signum esse placuit victoriae, quoniam ingenium ligni eiusmodi est ut urgentibus opprimentibusque
 5 *non cedat.*

Plutarchus qu. conv. 8, 4, 5: ἴδιον δὲ παρὰ ταῦτα πάντα καὶ μηδενὶ συμβεβηκὸς ἑτέρῳ τὸ μέλλον λέγεσθαι· φοίνικος γὰρ ξύλον ἂν ἄνωθεν ἐπιθεῖς βάρη πιέξης, οὐ κάτω θλιβόμενον ἐνδίδωσιν, ἀλλὰ κυρτοῦται πρὸς τὸναντιον ὥσπερ
 10 ἀνθιστάμενον τῷ βιαζομένῳ. τοῦτο δὴ καὶ περὶ τοὺς ἀθλητικούς ἀγῶνάς ἐστι· τοὺς μὲν γὰρ ὑπ' ἀσθενείας καὶ μαλακίας εἰκόντας αὐτοῖς πιέξουσι κάμπτοντες, οἱ δ' ἐρρωμένως ὑπομένοντες τὴν ἄσκησιν οὐ μόνον τοῖς σώμασιν ἀλλὰ καὶ τοῖς φρονήμασιν ἐπαίρονται καὶ αὐξοῦνται.

230.

15 Apollon. mirab. 21: τῶν παρατετηρημένων δ' ἐστὶ τὸ τὰ δίχηλα μόνα τῶν ζώων εἰς τοὺς ὀπισθίους πόδας ἀστραγάλους ἔχειν (cf. Aristoph. de an. p. 39, 1. 19, 9). ἀποδέδωκε δὲ τὴν αἰτίαν Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς φυσικοῖς προβλήμασιν, διὰ τί ἐν τοῖς ὀπισθίοις καὶ οὐκ ἐμπροσθίοις·
 20 οὐδὲν γὰρ μάτην ἢ φύσις ἐποίησεν.

231.

Plutarch. qu. conv. 2, 2: Διὰ τί βρωτικώτεροι γίνονται περὶ τὸ μετόπωρον . . . Λαμπρίας δὲ καὶ ἀνάγκη πρὸ τοῦ κήπου κυδαίνοντι τὸν περίπατον καὶ τὸ Λύκειον ἔργῳ μαρτυρεῖν Ἀριστοτέλει. φησὶ γὰρ ὁ ἀνὴρ βρωτικώτατον ἕκαστον
 25 αὐτὸν αὐτοῦ περὶ τὸ φθινόπωρον εἶναι· καὶ τὴν αἰτίαν ἐπίσηκεν, ἐγὼ δ' οὐ μνημονεύω . . . ὁ δὲ Λαμπρίας εἶπεν ὅτι τὸ οἰκεῖον καὶ τὸ σύμφυτον θερμὸν ἡμῶν ᾧ τρέφεσθαι

16 εἰς (pro ἐν) ex more rec. (Hercher). sim. ἐπὶ Apoll. 27 (fr. 287) || 18 δὲ Hercher (om. cod.)

πεφύκαμεν, ἐν μὲν τῷ θέρει διέσπαρται καὶ γέγονεν ἀσθενέστερον καὶ μανόν, ἐν δὲ τῷ φθίνοντι καιρῷ συναγείρεται πάλιν καὶ ἰσχύει κατακρουπτόμενον ἐντὸς διὰ τὴν περιψυξιν καὶ τὴν πύκνωσιν τοῦ σώματος.

232.

Apollon. mir. 51: ἄξιον δὲ ἐπιστῆσαι πράγμα Ἄρι-
στοτέλης ἐν τοῖς φυσικοῖς προβλήμασιν εἶρηκεν. τὸν ἄν-
θρωπὸν φησι βεβρωκότα καὶ πεπωκότα τὸν αὐτὸν σταθμὸν
ἄγειν καὶ ὅτε νήστης ὑπῆρχεν. πειρᾶται δὲ καὶ τὴν αἰτίαν τοῦ
γιγνομένου ἀποδιδόναι.

233.

Plutarch. de tuenda sanit. praec. 19: ἐπεὶ δ' Ἄρι-
στοτέλης οἶεται τῶν δεδειπνηκότων τὸν μὲν περίπατον
ἀναρριπίζειν τὸ θερμόν, τὸν δ' ὕπνον ἂν εὐθύς καθεδύσῃ
καταπνίγειν, ἕτεροι δὲ τὴν μὲν ἡσυχίαν οἴονται τὰς πέψεις
βελτίονας ποιεῖν, τὴν δὲ κίνησιν ταράττειν τὰς ἀναδόσεις,
καὶ τοῦτο τοὺς μὲν περιπατεῖν εὐθύς ἀπὸ δειπνου τοὺς δ'
ἀτρεμεῖν πέπεικεν . . .

234.

Apollon. mir. 9: Ἄριστοτέλης δὲ ἐν τοῖς φυσικοῖς
προβλήμασι φησιν· οἱ μονοσιτοῦντες πικρότερα τὰ ἥθη ἔχουσι
μᾶλλον ἢ οἱ δις τροφαῖς χρῶμενοι.

235.

Athen. XV. p. 692^b: ζητεῖ δ' ὁ πολυμαθέστατος Ἄρι-
στοτέλης ἐν τοῖς φυσικοῖς προβλήμασι „διὰ τί οἱ μυριζό-
μενοι πολιώτεροι; ἢ ὅτι τὸ μύρον διὰ τὰ ἀρώματα ξηραντικόν
ἔστι, διὸ καὶ ἀνχηροὶ οἱ μυριζόμενοι, ὁ δὲ ἀνχηρὸς πολιω-
τέρους ποιεῖ; εἴτε γὰρ αἰῶνις τριχὸς ἢ πολιὰ εἴτ' ἔνδεια
θερμοῦ, ἢ ξηρότης μαραίνει. διὸ καὶ τὰ πιλὰ θᾶττον ποιεῖ
πολιούς· ἐκπίνεται γὰρ ἢ οἰκεία τῆς τριχὸς ὑγρότης.“

δ ἄξιον . . . sic Leop. (cf. ed. Westerm. p. 224)

12*

Clemens Alex. paed. 2, 69 p. 77 Sylb.: αἱ δὲ ἀφραίνουσαι γυναῖκες βάπτουσαι μὲν τὰς πολιὰς μυρίζουσαι δὲ τὰς τριχὰς πολιώτεραι θᾶττον φαίνονται διὰ τὰ ἀρώματα ξηραντικὰ ὄντα, διὸ καὶ ἀνχηρότεροι γίνονται οἱ μυριζόμενοι, ὁ δὲ ἀνχημὸς πολιωτέρους ποιεῖ. εἴτε γὰρ ἀνανσιστριχὸς ἢ πολιὰ εἴτε ἔνδεια θερμοῦ, τῆς ξηρότητος τὴν οἰκείαν τῆς τριχὸς ἐκπινούσης τροφήν τὴν ὑγρὰν καὶ πολιοὺς ἀποτελοῦσης, πῶς ἂν εἰκότως ἔτι ἀγαπῶμεν τὰ μύρα, δι' ἃ αἱ πολιαί, οἱ φεύγοντες πολιὰς;

236.

10 Epit. Athen. I p. 24°: ἔστι καὶ τρόπος ἕτερος καμάτων λύσεως ἐκ τῶν κατὰ κεφαλῆς καταιονήσεων „θυμηῆρες κεράσσα κατὰ κρατὸς τε καὶ ὤμων“. αἱ γὰρ ἐμβάσεις περικεχυμένοι πανταχόθεν τοῖς πόροις τοῦ ὕδατος φράττουσι τὴν τῶν ἰδρώτων ἔκκρισιν, καθάπερ ἂν εἴ τις ἡθμὸς εἰς
15 ὕδωρ βληθῆ· διέξεισι γὰρ οὐθέν, εἰ μὴ τις αὐτὸν μετεωρίσας τοῖς πόροις ἀναψυχὴν καὶ διέξοδον εἰς τὸ ἔξω παράσχη, ὡς Ἀριστοτέλης εἴρηκεν ἐν τοῖς φυσικοῖς προβλήμασι ζητῶν, διὰ τί οἱ ἰδροῦντες ἐπὶν ἔλθωσιν εἰς θερμὸν ἢ ψυχρὸν ὕδωρ, οὐκ ἔτι ἰδροῦσιν, ἕως ἂν πάλιν ἐπανέλθωσιν ἀπὸ
20 τῶν ἐμβάσεων.

237.

Apollon. mirab. 28: Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς ζωικοῖς „ὁ ῥύπος, φησίν, ἐν τοῖς ὠταρίοις γιγνόμενος πικρὸς ὢν ἐν ταῖς μακραῖς νόσοις γλυκὺς γίνεταί“. τοῦτο δέ, φησίν, παρατετήρηται ἐπὶ πολλῶν γιγνόμενον. ἀποδέδωκε δὲ καὶ τὴν
25 αἰτίαν τοῦ γιγνομένου ἐν τοῖς φυσικοῖς προβλήμασιν.

238.

Pseudo-Alexander (in Alex. Arist. et Cassii probl.) I, 99: Διὰ τί τὰ στοργγγύλα τῶν ἐλκῶν δυσίατα; . . . οἱ δὲ φυσικοὶ καὶ οἱ φιλόσοφοι φασὶ τῷ μὴ εἶναι ἀρχὴν ὄθεν ἢ

οὐλή ἀρξῆται· ἐν γὰρ κύκλῳ οὔτε ἀρχὴν οὔτε τέλος ἔστι λαβεῖν.

Ps.-Arist. (auctor scil. pneumaticus, quem citat Ps.-Alex.) probl. exc. lat. 31 (A. P. p. 674): *Quare rotunda vulnera non facile cicatricantur? quia initium cicatrices non habent.* 5

239.

Apollon mir. 42 (cf. A. P. p. 234): τῶν παρατετηρημένων ἔστι τὸ δυσκατούλωτα ἔλκη γίνεσθαι ταῖς τε κνούσαις καὶ τοῖς σπληνικοῖς καὶ κισσοῦς ἔχουσι καὶ ταῖς γυναιξίν ὄσαις ἰξίαι περὶ τοὺς μηροὺς ἔνεισιν.

240.

Apuleius de magia c. 51: *Aristoteles adeo in pro-10 blematis scriptum reliquit, quibus aequae caducis a dextero morbus occipiat, eorum esse difficiliorem medelam.*

241.

Pseudo-Alexander in Arist. meteor. f. 131^a (ap. Id. I p. 194): λέγει δὲ (Arist. meteor. 4, 3 p. 381^b 9) ἐν τῇ τῆς τροφῆς πέψει ἦτις ἐν τῇ ἄνω κοιλίᾳ γίνεται μηδὲ ζῶον 15 γεννᾶσθαι, ὡς τινες ᾤοντο, ἀλλ' ἐν τοῖς περιττώμασι καὶ τῇ ἀποκρίσει καὶ τῇ κάτω κοιλίᾳ σηπομένη, ὡς ἐπὶ τῶν ἐκτὸς σηπομένων ὁρᾶται τινὰ ζῶα, ὡς προείρηκεν ὅτε ἔλεγε περὶ σήψεως· γεννώμενα δὲ οὕτω τε καὶ ἐνταῦθα ἐπάνεισι πολ- 20 λάκις ἐπὶ τὴν ἄνω κοιλίαν. ἔστι δὲ ταῦτα αἷ τε λεγόμενα τερηδόνες καὶ οἱ ἔλμινθες. διὸ πολλάκις ἐν ταῖς νόσοις καὶ ἐμοῦνται. τὴν δ' αἰτίαν τοῦ κάτω μὲν γίνεσθαι αὐτὰ ἐπ- 25 ανιέναι δὲ πολλάκις καὶ ἐπὶ τὴν ἄνω κοιλίαν, ἐν ἑτέροις εἰρησθαι φησιν (381^b 13)· ἐν γὰρ τοῖς προβλήμασι. κάτω μὲν γὰρ καὶ ἐν τῇ κάτω κοιλίᾳ, ὅτι ἐκ σήψεως γίνεται, 25

8 τοῖς σπληνικοῖς κ. κ.: *sectarum principes meminereunt (lie-nosis) . . . venas nigras apparere atque crassiores et in cruribus ulcera difficile in cicatricem . . . venientia* (Cael. Aur. chr. 3, 53) || 11 quibus eque codd. Flor.: *quibuscumque vulgo*

ἐνταῦθα δὲ ἢ σῆψις. ἐπάνεισι δὲ ἐν ταῖς νόσοις καὶ ἐπὶ τὴν ἄνω κοιλίαν δι' ἧς ἐν ἐκείνοις αἰτίας λέγει.

242.

Plutarch. qu. conv. 8, 10, 1: Διὰ τί τοῖς φθινοπωρινοῖς ἐνυπνίοις ἤκιστα πιστεύομεν; προβλήμασιν Ἀριστοτέλους
 5 φυσικοῖς ἐντυγγάνων Φλῶρος εἰς Θερμοπύλας κομισθεῖσιν αὐτός τε πολλῶν ἀποριῶν, ὅπερ εἰώθασι πάσχειν ἐπιεικῶς αἱ φιλόσοφοι φύσεις, ὑπεπίμπλατο καὶ τοῖς ἑταίροις μετεδί-
 δου . . . τὰ μὲν οὖν ἄλλα μεθ' ἡμέραν οὐκ ἄχαριν ἡμῖν ἐν
 τοῖς περιπάτοις διατριβὴν παρέσχε, τὸ δὲ λεγόμενον περὶ τῶν
 10 ἐνυπνίων ὡς ἔστιν ἀβέβαια καὶ ψευδῆ μάλιστα περὶ τοὺς φυλλοχόους μῆνας, οὐκ οἶδ' ὅπως ἑτέρους λόγους πραγμα-
 τευσασμένου τοῦ Φαβωρίνου μετὰ τὸ δεῖπνον ἀνέκλυψε. τοῖς μὲν οὖν σοῖς ἑταίροις ἐμοῖς δὲ υἱοῖς ἐδόκει λελυκέναι τὴν ἀπορίαν Ἀριστοτέλης, καὶ οὐδὲν ὄντο δεῖν ζητεῖν οὐδὲ
 15 λέγειν ἄλλ' ἢ τοὺς καρπούς, ὥσπερ ἐκεῖνος, αἰτιασθαι. νεοὶ γὰρ ὄντες ἔτι καὶ σφριγῶντες πολὺ πνεῦμα γεννῶσιν ἐν τῷ σώματι καὶ ταραχῶδες. οὐ γὰρ τὸν οἶνον εἰκός ἐστι μόνον
 ζεῖν καὶ ἀγανακτεῖν οὐδὲ τοῦλαιον ἂν ἢ νεοργόν ἐν τοῖς λύχνουσι ψόφον ἐμποιεῖν ἀποκυματιζούσης τὸ πνεῦμα τῆς
 20 θερμότητος, ἀλλὰ καὶ τὰ σιτία τὰ πρόσφατα καὶ τὴν ὀπίωραν ἅπασαν ὀρῶμεν ἐντεταμένην καὶ οἰδῶσαν, ἄχρι ἂν ἀποπνεύσῃ τὸ φουσῶδες καὶ ἄπεπτον. ὅτι δὲ ἐστὶ τῶν βρωμάτων ἔνια
 δυσόνειρα καὶ ταρακτικὰ τῶν καθ' ὕπνον ὄψεων, μαρτυροῖς ἐχρῶντο τοῖς τε κυάμοις καὶ τῇ κεφαλῇ τοῦ πολυπόδος, ὧν
 25 ἀπέχεσθαι κελεύουσι τοὺς δεομένους τῆς διὰ τῶν ὄνειρων μαντικῆς.

243.

Gellius 19, 6: *In problematis Aristotelis philosophi* (cf. Ps.-Ar. probl. exc. lat. 20 A. P. p. 672) *ita scriptum est: Διὰ τί οἱ μὲν αἰσχυρόμενοι ἐρυνθριῶσιν, οἱ δὲ φοβού-*
 30 *μενοι ὠχριῶσιν, παραπλησίων τῶν παθῶν ὄντων; ὅτι τῶν*

μὲν αἰσχυνομένων διαχεῖται τὸ αἷμα ἐκ τῆς καρδίας εἰς ἅπαντα τὰ μέρη τοῦ σώματος ὥστε ἐπιπολάζειν, τοῖς δὲ φοβηθεῖσι συντρέχει εἰς τὴν καρδίαν ὥστε ἐκλείπειν ἐκ τῶν ἄλλων μερῶν.

244.

Gellius 1, 11: *morem autem illum ingrediendi ad tibi- 5*
cinum modulos proelii institutum esse a Lacedaemoniis
Aristoteles in libris problematon scripsit, quo manifestior
fieret exploratorique militum securitas et alacritas. nam
diffidentiae, inquit, et timori cum ingressione huiusmodi
minime convenit et maesti atque formidantes ab hac tam 10
intrepida ac tam decora incedendi modulatione alieni sunt.
verba pauca Aristotelis super ea re apposui: Διὰ τί ἐπειδὴν
κινδυνεύειν μέλλωσι, πρὸς αὐλὸν ἐμβαλίνουσιν; ἵνα τοὺς δει-
λοὺς ἀσχημονοῦντας γινώσκωσιν.

245.

Ex cod. Oxon. Bodl. Digby 67 (f. 85—116 membr. 15
s. XIV) f. 96^b: *Incipiunt quedam questiones natu-*
rales edite sive facte ab Aristotile.

Cum essem in Grecia, pervenit ad manus meas liber
Aristotilicus quidam, cuius inscripcio erat

1 τὸ αἷμα: *spiritus* (ut Cass. pr. 49) auctor (Ps.-Ar. cf. A. P. p. 219) probl. lat. *pneumaticus saec. circa I ante Chr.* cf. Ps.-Alex. probl. 1, 15 (ex quo Macrob. saturn. 7, 11, 3—5) || 13 *κινδυνεύειν* Hertz: vulgo *πολεμῆν* || 18 *cum essem in Grecia* ego scil., ut opinor, mag. *Iohannes de Basingestokes* (*Basingestoc*), *archidiaconus Legrecestriae, vir in trivio et quadruvio ad plenum eruditus, qui studuit Athenis amicus Roberti* (Grosse teste) *episcopi Lincolnensis, mortuus a. 1252.* cf. Matth. Paris. hist. Angl. (ed. Madden) III p. 119 et eiusdem praecipue Cron. mai. (ed. Luard) V p. 285—287 (de Ar. libr. ord. p. 254). eundem fortasse Ioannem significat Io. Walensis qui ait in Compendiloquio 3, 4, 16: *ut legitur* sc. de morte Platonis et quaestione nautarum *in tractatu quem fecit Gregorius Nazianzenus de*

de diversis uniuscuiusque methodi problematibus.

Cum autem in ceteris edicionibus suis utatur Ar. diffuso ac sub-
obscuro pariter sermone, in sigillandis contrariis heresibus plu-
rimum immorans, in hoc quidem libro sermonis characterem omnino
5 alium habet quam in aliis suis libris, enucleato pariter ac suc-
cincto quo apponit fretus eloquio. Presentis igitur speculationis
nostre est ad eiusdem libri exemplum huius edicionis nostre
materiam pariter ac stilum coaptare.

Quemadmodum per calorem resolvuntur vapores a terra et
10 aqua, ita etiam sumuntur per aerem sursum eodem calore, donec
deseruntur a calore in superiori aere, quem contingit esse frigi-
dissimum. paulatim igitur multiplicati superius, tandem deserente
eos calore redeunt inferius in multa quantitate, et si fuerint
sicci, efficiunt ventum, si fuerint humidi, efficiunt pluviam. Est
15 autem humidus vapor aquosus, siccus vero terrenus vapor, ex
terreis particulis et a calore elevatis sursum per minimas partes
minutas. Unde cum ventus fuerit ex huiusmodi vapore, habet
quidem materie sue originem deorsum. locus (autem) a quo
venti flare incipiunt, est supra locum nubium. quod probatur
20 eo quod in descensu suo primum videntur movere nubes, ante
quam flent prope terram. quamvis autem terra gravior sit aqua,
habet tamen terreus vapor plus caloris quam aqueus magisque
calorem continet intra se.

(1) Cum ventus sit ex terreo vapore relicto a calore, quid
25 est quod auster calidus est et adurens?

Dico igitur quod in meridiano multus est calor, qui multam
efficit intentionem in terra trahitque multum de terra sursum,
sicque generatur vapor multum habens in se caloris ac terre. qui
perveniens ad locum superiorem plurimum frigidum, calore non
30 omnino sed partim evaporante, redit inferius quasdam habens
reliquias prioris caloris, a quo generatur.

verbo apostoli Sapientia huius mundi stultitia est apud deum . . .
hoc non assero, sed audivi a fide digno qui fuit in Grecia, asse-
rens tractatum illum apud Grecos esse communem et vulgatum.

9 cf. Ar. mete. 1, 4 || 11 deseruntur: de fūntur cod. || 12 defete
eoc cod. || 16 post particulis repetit codex verba et calore et
vapore, quae delevi || 18 deorsum. = Locus a quo cod. (pro ā
a quo) || 19 cf. mete. 1, 4. 361, 27 || 24 sit: fit cod. || a: ā (autem)
cod. || 26 dico quod = φημι ὅτι (ut Pseudalex. A. P. p. 219,
non ἦ ὅτι, ut Ar.) || 27 trahitque: ut (vel) trahitq3 cod.

(2) *Queritur quare non oriuntur venti a fluminibus, sicut a mari?*

Dico autem quod aqua maris terreas habet partes, ex quibus fit ventus. et hee quidem terre partes efficiunt, ut sit aqua maris salsa et spissa nec non etiam gravis, multoque gravior quam aqua fluminis.

(3) *Queritur quare boreas fit post solsticiū estivale magis quam ante?*

Manifestum est quod multo maior calor vapores resolvens fit post estivale solsticiū quam ante, pro eo quod sol multam facit moram versus septentrionem, in quam habitatio nostra est sita. ob hanc ergo causam contrariam fit maxime auster in hyeme, et magis post solsticiū hyemale quam antea.

(4) *Queritur quare magis flet ab alto boreas quam auster?*

Manifestum est quod meridiana pars terre, in qua generatur auster, humilis ac depressa est respectu nostri qui versus septentrionem habitamus, ideoque ventus inde veniens videtur ab humili loco flare respectu situs nostri.

(5) *Queritur quare auster magis flet a principio et continuo minuatur? boreas vero e contrario minus flat a principio et continuo fit maior.*

Huius autem causa hec est quia habitatio nostra est vicina ortui boree et remota ab ortu austri.

(6) *Queritur quare eurus qui flat ab oriente, sit calidus et similis austro sed minus calidus eo, zephyrus vero qui flat ab occidente, sit frigidus similis boree sed minus frigidus eo? Videntur enim esse eiusdem habitudinis, cum regiones a quibus oriuntur eque distent a via solis.*

Dico quod zephyrus habet originem ab oceano occidentali, qui vicinus est nobis. Quoniam vero oceanus orientalis plurimum distat a nobis, eurus vero non habet originem ex eo sed ex terra que plurimum distat a nobis et interiacet, universaliter autem frigidior ventus est qui exit a mari quam qui a terra. Unde in

7 fit: sit cod. || 11 in quam (sic) = πρὸς ἣν (sc. ἄρκτον) cf. Ar. pr. 26, 47. 49. Th. de vent. 9 || 19 cf. Ar. 26, 45. 39 || flat cod. || 26 videntur ego: Utrū cod. (pro Vr = videtur vel videntur || 29 δυνικὸς ὠκέανος (= τὸ Ἀτλαντικὸν πέλαγος Ar. probl. 26, 52 quod ex Theophr. de ventis 41) Ptol. geogr. 7, 5, 2 (cf. 8, 3, 2), cui in extremo oriente non nisi est ἄγνωστος γῆ (cf. Ar. met. 347, 7 τὸν κύκλω)

locis prope mare frigidior est ventus qui flat ex parte maris, quamvis ventus ille sit auster, minus tamen calidus in hiis locis quam alibi. Unde manifestum est quoniam apud Scitas, qui sunt in fine orientis estivi adiacentes cum orientali oceano, eurus quidem sentitur eis frigidus, zephyrus vero calidus propter contrarias causas.

(7) Queritur quare ventus occidentalis qui dicitur zephyrus habundat in estate?

Dico igitur quod terra in qua habitamus, cum sit vicina oceano occidentali, recipit inde vapores resolutos ab estivo calore ex quibus fit zephyrus. Nam ob eandem causam nivosis montibus vicine recipiunt inde frigidissimum ventum in estate.

(8) Queritur quare venti magis flant in vere et in autumpno quam in estate et in hyeme?

Dico igitur quod calor estatis consumit vapores ex quibus fit ventus, et multum frigus hyemis prohibet ventos generari. In hiis ergo temporibus maxime fiunt tonitrua, pro eo quod sicci et calidi vapores ascendentes paulatim et multiplicati superius occurrunt nubibus spissis et compactis. fit etiam in hiis temporibus maxime terre motus, dum calor qui plurimum in fundo maris, non evaporat in superiorem aerem, ut efficiat ventum in aere, sed a fundo maris dividitur inter terram, que spongia est aut concava.

(9) Queritur quare magis fiunt venti a septentrione et meridie quam ab occidente et oriente?

Dico autem quod omni die sol fertur in oriente et occidente, ideoque consumit vapores ex quibus fit ventus. Numquam autem fertur in septentrionem et meridiem, sed versus has partes fit maxime eurus in mane quando sol est in oriente, zephyrus in vespere quando sol est in occidente.

(10) Queritur quare flante austro multe generantur locuste et musce, maxime cum hec fiant a spermate?

De ceteris vero que a putrefactione generantur, cuius modi sunt varia muscarum genera et alia plura, non est mirum si

3 Scitas: scotos cod. (nimirum errore scriptoris Angli, non ipsius interpretis). cf. Ptolem. geogr. 6, 14. 15 || 9 vicina: sc. sicut in Ar. pr. 26, 52 || 18 Ar. p. 369, 28 || 19 spicis cod. || 21 Ar. p. 365, 28. 366, 4 || 22 sc. ὡσερ σπογγία (vel spongiosa σομφή καὶ ὑπαντρος Ar. p. 366, 25) || 24 cf. Ar. pr. 26, 35. Th. de vent. 2. 10 || 29 zephyre cod. || 33 a om. cod. || cuius modi: cuius cod.

generantur flante austro, qui calidus est. [Constat autem hec omnia habundare flante austro aut euro qui similis est ei, crescunt que in tantam multitudinem subito, quandoque ut consumant omnes fructus terre et omnem herbam viventem. cum autem hec omnia multiplicentur <flante austro, eadem occiduntur> flante 5 borea qui frigidus est aut zephyro qui ei similis est. unde in libro geneleos dicit Moyses: ventus urens adduxit locustam in Egypto. Deinceps autem flans ventus vehementissimus ab occidente repulit eam et proiecit in mare rubrum. Dico autem ventum occidentalem qui est zephyrus, non adeo vehemencia motus sui quam frigiditate sua locustas fugasse in mare rubrum et ibidem submersisse.] De hiis autem que fiunt ex spermate quedam fetificant plurimum flante austro, et tunc etiam fetus eorum plurimum vivificantur ac nutriuntur calore australis aeris coe- 15 perrante. Quod autem ranarum et locustarum plurima sit fetificacio manifestum est. [De muribus etiam refert Aristotiles quod fit in eis fetificacio. Nam accidit simul XXX^a concipi et antequam ab utero prodeant invicem intra uterum cohire.] Flante igitur austro qui calidus est, accidit plurima huius modi calore conservari et augeri. 20

(11) Queritur super eo quod Pythagore visum est terram unam esse ex stellis.

Cum alibi super hoc disputatum sit, libet hic alia addere, que illic sub silencio suspensa sunt. Si vero terra una est ex stellis, sunt stelle eiusdem nature, cuius est terra. Nam variis colores qui videntur in luna probant esse lunam ex variis elementis, quemadmodum et terra, quae secundum maximam sui partem attinet aquam non solum in sui superficie, immo etiam in visceribus suis, abissis nominatis. quarum abyssorum maxima est amplissimus venter terre, qui omnium aquarum origo est. 30 visum est igitur Pythagore album quod apparet in luna aquam esse, nigrum vero terram. Cui illud consonat quod vulgo dicitur

1 [loquitur interpres.] || 5 multiplicentur flante borea cod. (omissis quae addidi vel similibus) || 6 zephyre cod. || 7 ventus nri adduxerunt cod. (cf. Mos. II, 10, 13) || 16 [interloquitur iterum interpres.] || 17 XXX^a cod.: CXXX Ar. p. 580^b 13 || 18 Ar. p. 580^b 30 || 21 pictagore cod. (item infra) || 22 esse ē ex st. cod. || 27 γεώδη Plac. phil. 2, 30 (Stob ecl. I, 26) || 30 Ar. p. 349^b 4 || 32 esse om. cod.

sive dici solet lunam esse quasi vitree substancie, ut sit susceptibile lucis solaris. est enim aqua susceptibile lucis, ut vitrum. amplius autem visum est Pythagore, quod existenti in luna videretur terra quasi stella et in modum lune, fieretque reflexio visus a spisso et vaporibus pleno aere terram circumdante, propter plurimam visus distanciam, videreturque in eo lux solaris. Nam yris nichil aliud est quam color solis apparens in nube remota, acciditque yridem a longe videri terre coniunctam nobisque accedentibus disparere ibidem tam yridem quam nubem altam, et apparere ulterius, pro eo quod reflectitur ab aere remoto, quamvis sit parum remotus, dum modo sit nubilus et spissus. Visum est ergo Pythagore quod quemadmodum circa terram, ita quoque circa unam quamque stellam spissus est aer ex vaporibus resolutis.

Reliqua desunt.

15 XXXIV. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΟΥ ΝΕΙΛΟΥ ΑΝΑΒΑΣΕΩΣ.

Problematis auctor singulari libello — ante Eratosthenis aetatem — propositi usus est Theophrasti (cf. A. P. p. 239) libro *περὶ ὑδάτων* (cf. Th. de ventis 4—5 et apud Olymp. in meteor. f. 18^a). integer libellus nunc etiam extat ex graeco 20 exemplari latine conversus saeculo XIII. cf. A. P. p. 239. 631.

246.

(Ar. de Nilo v. 130—132 ed. meae A. P. p. 638.)

Photius bibl. cod. 249 (*ἀνεγνώσθη Πυθαγόρου βίος*) p. 441^b 1 Bk.: *φέρονται γοῦν (οἱ ἐτησῆαι ἄνεμοι) ἐπὶ τοὺς*

1 *ἄλοειδές* (de sole Pl. ph. 2, 20) || *suscepti* cod. (*ὑποδοχεῖον*) || 2 *suscep* cod. (*κατοπτροειδές* Plac. phil. 2, 25) || 7 *calor* cod. || 9 *aliam* cod. || 12 Plac. ph. 2, 13 || 13 quod reliquum est lineae atque insuper septem versuum spatium vacuum est in codicis folio 97^a 2. — Exscripsi haec m. Martio 1884, codicem monstravit Catalogus codd. bibl. Bodl. t. IX (Digby) p. 75. haec scil. sunt *quaedam excerpta* illa quae de *problematis quibusdam* Aristotelis noverunt (in physicis) et Albertus et Thomas (ad Ar. p. 456, 27: cf. Jourdain Trad. lat. d'Ar. p. 75. 355. Hertling: Rhein. Mus. N. F. 39, 452), antequam (ad Eth. et Pol.) ipsum *librum problematum* habuerunt a Bartholomaeo de Mesana (A. P. p. 244. cf. cod. Amplon. fol. 16) translatum.

έναντίους τόπους· ἐκεῖ δὴ ταῦτα ἐκφερόμενα προσπίπτει τοῖς ὑψηλοτάτοις ὄρεσι τῆς Αἰθιοπίας καὶ πολλὰ καὶ ἀθρόα γινόμενα ἀπεργάζεται ὑετούς· καὶ ἐκ τῶν ὑετῶν τούτων ὁ Νεῖλος πλημμυρεῖ τοῦ θέρους, ἀπὸ τῶν μεσημβρινῶν καὶ ξηρῶν τόπων ῥέων. καὶ τοῦτο Ἀριστοτέλης ἐπραγματεύ- 5
σατο· αὐτὸς γὰρ ἀπὸ τῆς φύσεως ἔργῳ κατενόησεν, ἀξιῶσας πέμψαι τὸν Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα εἰς ἐκείνους τοὺς τόπους καὶ ὄψει τὴν αἰτίαν τῆς τοῦ Νείλου ἀυξήσεως παρα-
λαβεῖν. διὸ φησιν ὡς „τοῦτο οὐκέτι πρόβλημά ἐστιν· ὠφθῆ γὰρ φανερωδῶς“ ὅτι ἐξ ὑετῶν αὕξει. 10

Proclus in Tim. p. 37^d: Ἐρατοσθένης δὲ οὐκέτι φησὶν οὐδὲ ζητεῖν χρῆναι αἰτίαν τῆς ἀυξήσεως τοῦ Νείλου, σαφῶς καὶ ἀφικομένων τινῶν εἰς τὰς τοῦ Νείλου πηγὰς καὶ τοὺς ὄμβρους τοὺς γινομένους ἑωρακότων, ὥστε 15
κρατύνεσθαι τὴν Ἀριστοτέλους ἀπόδοσιν.

Strabo XVII p. 786 τὴν δὲ πλήρωσιν αὐτοῦ τοὺς θερινούς ὄμβρους παρασκευάζειν (φησὶν Ἐρατοσθένης). — p. 789: οἱ μὲν οὖν ἀρχαῖοι στοχασμῶ τὸ πλεόν, οἱ δ' ὕστερον αὐτόπται γεννηθέντες ἤσθοντο ὑπὸ ὄμβρων 20
θερινῶν πληρούμενον τὸν Νεῖλον, τῆς Αἰθιοπίας τῆς ἄνω κλυζομένης. — p. 790: εἰ γὰρ ἄρα, τοῦτ' ἐχρῆν ζητεῖν ὅπερ καὶ νῦν ἔτι ζητεῖται, τί δὴ ποτε θέρους, χειμῶνος δὲ οὐ, καὶ ἐν τοῖς νοτιωτάτοις . . . συμπύπτουσιν ὄμβροι . . . τὸ δ' ὅτι ἐξ ὄμβρων αἱ ἀναβάσεις μὴ ζητεῖν μηδὲ τοιούτων 25
δεῖσθαι μαρτύρων, οἷους Ποσειδώνιος εἴρηκε.

19 αὐτόπται γεννηθέντες = *per se videntes facti* Ar. de Nilo l. c. || 21 cf. Sen. quaest. nat. 3, 26, 1 (Theophr.) || 25 pergīt Strabo: φησὶ γὰρ Καλλισθένη λέγειν τὴν ἐκ τῶν ὄμβρων αἰτίαν τῶν θερινῶν παρὰ Ἀριστοτέλους (meteor. p. 349, 5 Theophr. c. pl. 3, 3) λαβόντα (sc. iudice Posidonio cf. Schol. Od. δ, 477) . . . cf. Callisth. fr. 6 Müll. (A. P. p. 240. 241). scil. Callisthenes consensit Aristoteli, verum ipsius Callisthenis sententiam reddidit Pseudaristoteles cf. Io. Lydus de mens. 4, 68

247.

(Ar. de Nilo v. 132—137 ed. meae.)

Ioannes gramm. ad Arist. de gen. et corr. (1, 5 p. 321, 9) f. 22^a Ven: *πέφυκε δὲ πυκνοῦσθαι (ὁ ἀήρ) καὶ εἰς ἑαυτὸν συνιζάνειν οὐ μόνον ψυχόμενος ἀλλὰ καὶ ὠθούμενος καὶ πιλούμενος. οὕτω γοῦν ἀποδέδειχεν ὁ Ἀριστοτέλης ἐν θέρει ἐν τῇ Αἰθιοπία τοὺς ὑετοὺς γινομένους· ὠθουμένης γὰρ τῆς ἐκ τῶν βορείων ἀτμίδος ὑπὸ τῶν ἐτησίων πνευμάτων καὶ τοῖς Ἀραβικοῖς προσπιπτούσης ὄρεσι μεγίστοις οὕσι καὶ συνθλιβομένης αἰεὶ ὑπὸ τῆς ἐπιγυνομένης, τῇ πιλήσει*
 10 *πυκνοῦσθαι καὶ εἰς ὕδωρ μεταβάλλειν.*

Olympiod. in Ar. (I, 12 p. 349, 4) meteor. (Ven. 1551) f. 21^a (v. 22): *τρίτη ἀπορία, εἰ διὰ τὴν ἔνδειαν τῆς ὑγρότητος θέρους ὑετὸς οὐ γίνεται, τί δὴ ποτε ἐν Ἀραβίᾳ καὶ ἐν Αἰθιοπίᾳ γίνεται θέρους ὑετός. καὶ λύομεν ὅτι ἔστιν ὑγρότης, ἀλλ' οὐκ ἐκεῖ γινομένη, ἀλλ' ἐκεῖ σωρευομένη. ἐπειδὴ γὰρ ἐν τῷ θέρει πνέουσιν ἐτησίαι βόρειοι ὄντες ἐξωθοῦσιν ἐκεῖ τὰ νέφη, καὶ πρῶτον προσπταλόντα σεληναίοις ἢ ἀργυρέοις ὄρεσι τῇ πιλήσει εἰς ὕδωρ μεταβάλλονται, καὶ κατάγεται ὑετός. διὸ καὶ ὁ Νεῖλος θεριγενέτης ἐστὶ, καὶ ταύτην τὴν αἰτίαν φασὶ τῆς ἀναβάσεως αὐτοῦ.*

atque iterum Ol. f. 21^b (v. 17 ad text. γίνεται δὲ καὶ περὶ τὴν ἀραβίαν). *ἢ γὰρ ἀπορία διὰ τί ἐν Αἰθιοπίᾳ ὑετὸς κατάγεται, εἴ γε μὴ ἔστιν ἐκεῖσε ὑγρότης. καὶ λύει λέγων ὅτι ἔστιν, ἀλλ' οὐκ ἐκεῖ γεγεννημένη ἀλλ' ἐκεῖ σεσωρευμένη διὰ τὸ ἀποδιώκεσθαι τὰ νέφη ὑπὸ τῶν ἐτησίων βορείων ὄντων.*

cf. Pseudo- (de Ar. l. p. 188. cf. A. P. p. 374) Alexander in Ar. (l. c.) meteor. (Ven. 1527) f. 86^b (v. 22):

7 de etesiis cf. Theophr. de ventis 4 || 28 Alexandrum citavit Fabr. B. G. III, 397 (cf. Diels Doxogr. Gr. p. 226)

ἐπιζητήσαι δ' ἂν τις πῶς εἰ τὸ θέρους ξηρόν ἐστίν, ὡς προ-
 εἶρηκε, παρ' οἷς ξηρότατόν ἐστι τὸ θέρους, παρὰ τούτοις οἱ
 ὑετοὶ τοῦ θέρους γίνονται. ἢ αἱ μὲν ἀναθυμιάσεις καὶ αἱ
 τῶν νεφῶν συστάσεις οὐχ ἕκεί γεννῶνται ἀλλ' ὑπὸ πνευ-
 μάτων τῶν ἐτησίων ἀπωθούμενοι συνίστανται, ὡς λέγει ἐν 5
 τοῖς περὶ τῆς τοῦ Νελλου ἀναβάσεως, τῆς δὲ ταχείας αὐτῶν
 εἰς ὑετὸν μεταβολῆς ἢ προειρημένη ἀντιπερίστασις αἰτία, ὡς
 λέγει (p. 349, 8).

248.

Ipsius libelli textum vetere latina translatione conservatum
 (A. P. p. 633—639) nunc altera recensione edo adhibita ed. 10
 principe (= v) Veneta opp. Ar. de naturali phil. anni 1482
 (Hain 1682), quae ad exemplar satis accurate scriptum im-
 pressa est per mag. Philipum Venetum (de prioris editionis app.
 crit. cf. A. P. p. 632).

Incipit liber Aristotelis de inundacione Nili. 15

*Propter quid aliis fluminibus in hyeme quidem augmen-
 tatis, in estate autem multo factis minoribus, solus eorum
 qui in mare fluunt, multum estate excedit fitque tantus ut
 civitates solae supersint velut insulae? crescit autem a ver-
 sionibus estivalibus qualibet die et rursus abscedit. exundat 20
 autem per labia fluminis aqua et non sicut quidam aiunt
 super terram, verumptamen iuxta ipsum fluvium putei ap-
 ponunt. circa ipsum quidem igitur accidentia talia, causam
 autem sumat quis sic quaerens. necesse enim aut estate*

5 ὡς λ. ἐν τοῖς π. τοῦ Ν. ἀναβάσκειν (sic). haec post alterum
 ὡς λέγει male detrusa leguntur in ed. || 7 in ed. male leg. ἀνα-
 θυμιάσις || 15 *Incipit l. de inundatione fluvii* v (ed. Ven.). *Inc.*
l. de inundacione g (Goth. fol. 124). *Inc. l. ar. de inunda-*
cione fluviorum sive nyli l (Lips. 1395). *De inundatione fluvii*
vel nili n (Norimb. IV, 1: in ind. opp.). *Inc. l. de fluxu sive*
inundacione nyli a (Ampl. qu. 15) || 19 *velut insulae*: cf. Diod.
 1, 36 || 22 *apponunt*: scil. προστίθενται, accrescunt (cf. p. 192, 9)

*ipsi advenire aliunde aquam, aut hyeme auferri, videlicet desursum a sole attractam, hic enim manifeste hoc facit, aut in terra desiccata. per eam quidem igitur que in hyeme ablationem sic utique in estate fiet maior, per ap-
 5 positionem autem hoc modo. aut enim propria supernatante propter obstructionem, velut etiam accidit canalibus. si enim aliquis intercipiat, fluens congregatum excrescit ad alta. aut aliena superveniente. hoc autem utique fiet, si fontes plenissimi fiant, aliunde adsupernatante aqua, apponantur autem
 10 utique aut liquescente aliquo aut pluyente.*

Modi quidem igitur tales et tanti, per quos utique crescet fluvius solus. horum autem qui quidem existunt dicti prius a dubitantibus de ipso, hos nos dicemus.

*Tales quidem qui de ameo Milesius a ventis annualibus
 15 repulsum inquit fluvium inundare. crescit enim si illi flant et e regione fluit ipsorum. accidit autem contrarium. supernatat enim ad modicum desubtus, principium autem repletionis videtur deorsum. adhuc idem alios oportebat pati magis fluvios, qui ex opposito fluunt ipsis magis, et mi-
 20 nores existentes faciles sunt cogi a ventis. frequenter autem et annuales non flant, fluvius autem videtur idem faciens.*

*Diogenes autem nakithemius Apolloniates fontibus ait addi aquam attrahente terra propter areferi a sole in estate, natum esse enim indigens trahere ex propinquo. accidit
 25 autem et huic, unum quidem quod frigidissimum estate quod secundum terram est, trahit autem omne calidum existens et quando utique maxime fuerit calidum. adhuc autem quia alios oportebat fluvios eos qui in Libia idem facere. non enim singulariter sol illius desiccatur fontes.*

9 ad supernatantem aquam v etc. (corr. ego) || 14 qui de ameo (= ὁ Ἐξαιμίον) || 21 non: sic v etc. (nunc a^o) || non videtur codd. (cf. Herod. 2, 20) || 22 nakithemius: Ἀπολλοθέμιδος || 25 frigidissimū v: -mi cett. || 29 sol ego: solum v etc.

*Anaxagoras autem Egisiboli Clasomenius propter lique-
 fieri nivem estate repleti fluvium ait. contingit quidem enim
 sic augeri, quemadmodum diximus, sed multitudo inpropor-
 tionata facta in excrescentia fluvii. multum enim super-
 excedit quam ut verisimile a nive liquefacta. et multa enim 5
 modica fit aqua, Nilus autem multam superinfundit regionem,
 et profundum iam aliquando etiam super triginta cubitos
 fuit. adhuc autem neque locus existens videtur talis, puta
 unde possibile sit ipsum fluere a nive. Ethyopia enim et
 Libia inhabitabiles propter estum, ex Asia autem non con- 10
 tingit ipsum fluere. Sythonis enim lacus apud mare est
 illud quod est iuxta Syriam, huius autem et rubri quod
 intermedium mille stadia sunt. rubrum quidem mare aiunt
 quidam coniungi ad id quod extra. ab hoc quidem non
 videtur fluens, ab hoc autem inmanifestum si possibile. 15
 nullum enim audiivimus dignum fide nondum de rubro mari,
 utrum ipsum per se ipsum est aut coniungitur ad id quod
 extra Eracleas columpnas. deceptus est autem et rex
 Arthaxarxes okhos cognominatus, quando super Egyptum
 debebat militare. conatus est enim avertere Indorum fluvium 20
 tamquam existentem eundem, audiens quia cocodrillos habet
 quemadmodum Nilus. mittens autem ad vocatos Onifalos
 audivit quia fluit fluvius in rubrum mare, et cessavit a
 conatu. iterum persuasum est dicentibus Indis quia fluvius
 alter esset ad illas partes Indie, fluens ex monte vocato 25
 Aleto, ex quo quidem Indus. hunc autem dicebant habere
 cocodrillos et circumfluere exterius rubrum mare, sive veraces
 sint hoc dicentes sive mentientes. verumptamen rex debebat
 conari hunc avertere, sed ipsum prohibuerunt quoniam ad
 curam hanc miserat, dicentes quia maiorem destruit regionem 30*

19 archazaixes v (= arthaxarxes cett.) || 22 oni(oui)falos
 vel omfalos (v) codd. || 28 debebat v etc. (etiam a^c: dicebat a g ||
 30 miserat ego: miserāt v etc.

quam accipit dominans *Egyptiis*. de principio quidem unde existat fluens Nilus et de rubro mari hoc modo, aut secundum quem *Athinagoras* dicebat *Arimnisti*. ille enim inquit unum esse mare quod rubrum et quod extra *Eracleas* *columpnas*, nichil dignum ad confirmandum ad regem dicens. totum autem manifestum quod si quidem ex hoc monte fluit liquefacta nive, subcontraria multa fierent hiis quam nunc accidunt circa ipsum. mons enim iste intermedius *Ethyopum* et *Indorum* distat itinere quinque mensium, ut aiunt. differt
 10 etiam quantum differt fluxus longus aut brevis. fluentium enim de prope primum pervenit fluxus plurimus, in fine autem minor atque deficiens. eorum autem que a longe, primo quidem minus, in fine autem copiosissimum, quemadmodum et in ventis. propter quod proverbialiter loquentes
 15 dicimus „inchoante autem austro et desinente borea“. qui quidem enim auster quia a longe pervenit ad nos, primo debilis flat, magnus autem fit consumens, boreas autem contrarium propter habitatum locum supponi ad boream. Nilus autem venit primo maximus, postremo autem minoratus et
 20 deficiens. adhuc autem conventibus mensium magis fluit et deficiente luna magis quam stante et panselinis. oportebat autem contrarium, plenilunio enim congelata tabescunt, et ventorum quando boree optinent sed non quando nothi, quamvis liquefaciat quidem borea nunc magis nothus. eadem
 25 autem dicere congruit et ad dicentes ab *Eracleis* *columpnis* fluere. *Promathus* enim *Samius* ex *Argenti* monte, unde et *Cremetis*, liquefacta nive. adhuc enim per amplius spacium fieri fluxum, per totam enim *Libiam* ipsum fluere inquit.

De causa quidem igitur propter quam *Anaxagoras* ait

5 dicens ego: dicentem (-te) v etc. || 10 etiam (a): enim (v) vel autem al. || 12 que v etc.: qui a || 14 proverbialiter: cf. Theophr. de ventis 5 || 16 auster (a): austri v etc. || 26 promat(h)us codd: promachus v (ex quo Ar. mete. p. 350^b 12)

effluere Nilum, tanta dicta sunt. reliquum autem modorum eos qui non habent rationes verisimiles posterius dicemus. sunt autem quidam qui aiunt augeri fluvium propter annuales, fontibus incidente eo quod extra mari. hii autem, calidiores existentes fontes per estatem superfluere accedente sole ad ursam: magis enim <fervore> fluere aquam quam frigore. quorum utrumque mediocri dignum est consideratione. qui quidem enim propter annuales, videtur solvi eisdem rationibus, quas quidem et prius diximus, et quod per totam Libiam fluens idem facere consuevit fluvius. qui autem tantam sumat additionem aque propter fervorem, irrationabile totaliter, quia non plus facit propter fluere secundum tumorem maiorem eiusdem multitudinis.

Nicagoras autem Ciprius ait ipsum fluere amplius estate eo quod fontes habeat ex terra ad illam partem, in qua hyems est quando fuerit apud nos estas. non plane autem hoc determinat. videtur enim nichil negociatus esse circa hoc quod dicitur. simul enim nobis estas fit et hyems in altera zona habitantibus, intermedium autem inhabitabile est quod tropici incidunt de terra. est enim una quidem pars hec, altera autem quam semper manifestus circulus et quam semper inmanifestus determinant. media autem horum et tropicorum habitari contingit in circuitu terre. sola autem que intermedia est, solis transitus existens, duarum zonarum magnitudo. due enim decisiones sunt, que autem habitatur una. accidit igitur pertransire fluentem duplo tantam regionem latitudinis habitate et per inhabitabilem propter excessum

6 fervore ipse addidi: om. v etc. (ubi m. enim fluere [al. fervere] aquam qu. fr.) || 8 propter (gp): per v, om. a || videtur sol in eisdem v etc. (videtur eisdem a). corr. ego || 11 aque (a): aqua v etc. || 12 fluere v: fervere codd. || 14 Ny(i)t(h)agoras codd. (Sch. Ap. Rh. 4, 269) || 16 non (p): nam v (etc.) || 17 enim v: autem (codd.) || 22 inmanifestus ego: manifestus (iterum) v (etc.) || 27 habitate (p): habitare v (etc.)

ardoris. itaque si neque stet in circuitu maris Libie, sed continuus progressus, tam interminatam pertransit latitudinem, propter quod quidem et a nive dicentibus fluere accidit, et sic dicentibus impossibile.

- 5 *Restant autem tres adhuc modi dictorum, secundum quos contingere dicimus annuis augeri. in hyeme enim ablata que inerat aqua. hoc autem utique erit sole desiccante, quemadmodum dicit Erodotos fabularum scriptor. non enim ait in hyeme solem per Libiam facere habundanciam, nisi*
 10 *si contingat latum hinc ducere humorem, circa versiones autem estivales ad arcum venire. nequaquam autem dicitur exquisite. neque enim Nilum oportebat facere solum hoc. similiter enim ex Libia tota idem dicit solem trahere humorem, putareque supervenire habitabili solem secundum*
 15 *quamcunque partem, stultum. ubique gnomones umbram ad meridiem faciunt et non hoc differunt, sed per maiorem aut minorem facere umbram. Libiam totam amphihalassam esse aiunt, tamquam iste modus quidem causae impossibilis.*

- Reliquum autem duarum utramque dicere est. est enim*
 20 *una quidem causa, quia terra superfervens existens hyeme, eo quod in tali fundo fontes sint, Nili desiccatur aqua. quod quidem et aliis accidit. puta in Frigia sunt putei, qui in hyeme quidem sunt sicci, in estate autem replentur. et in Olinthia Calcidonie quidam putei plenissimi sunt estate.*
 25 *hanc quidem igitur causam ut racionabiliorem existentem illa quam predicti assignant, dirimimus prius.*

2 tam (causam i. cā v): tamen (tñ vel tam) codd. || 6 contingimus v etc. (corr. ego) || annuis v: al. animis, anivis (a nive a) || 14 putare que (a p): al. puta teque (v) || 15 ubique codd.: ubique enim v || 18 tamquam: tamquam cum a || 21 sint (a): sicut v etc. || 22 frigia ego: frisia v etc. || 24 mo(e v)linthia codd. | calcidonie: sic codd. (i. calcidice) || 26 dirimimus: dirimamus v (diruamus l, diximus n, enunciamus a) || prius i. e. p. 192, 22

Nunc autem relinquetur sola causa dictorum. hanc causam dicendum, propter quod iam non problema videtur esse. in sensum enim venit, quemadmodum per se videntes facti a visis. videntur enim aque facte in Ethiopia per tempora hec a cane usque ad arcturum multe et habundanter, hyeme autem nulle. et fluctus nutriuntur cum crescunt in ipsis. et propter hoc simul annualibus advenit fluvius. isti enim nebulas maxime ferunt ad regionem et quicumque alii venti fiunt estivales ante hos. quibus offendentibus ad montes defluunt aque ad stagna, per que Nilus 10 fluit. adhuc autem et que a nive dicentibus fluere subcontrarietates testificantur huic rationi, quodque et toti conventibus mensium magis crescere fluvium, etenim aque consueverunt fieri tunc magis. et quod non similiter copiosum inchoans cum postremo. adhuc autem quando nothi flant 15 minus quam utique boree, boreas enim nubes fert ad locum, ex quibus aqua facta impletur Nilus. de Nilo quidem igitur hec dicta sint.

Explicit liber de inundatione Nili Aristotilis.

XXXV. ΠΕΡΙ ΤΗΣ <ΗΡΑΚΛΕΙΑΣ> ΛΙΘΟΥ

<διὰ τί ἔλκει τὸν σάδηρον>.

20

Idem problema tractat Alex. Aphrod. phys. et eth. schol. qu. II, 23 p. 136—141 Spengel (cf. A. P. p. 243).

3 haec dicitur Callisthenis sententia: v. fr. 6 (A. P. p. 240) || 6 fluctus ego: fructus v etc. || 8 ad ego (in a): et v etc. || 9 ante (ant g): aut (vel autem) v etc. || offendentibus ego: ostendentibus v etc. || 10 stagna: ἔλη Ar. p. 597, 5 || 11 que (l): qui v etc. || 12 et toti 9ūb3 (v d 9ñb3) codd. (conventibus a): in concursibus v || 19 *Explicit liber de inundatione fluvii v g. Expl. l. de inundatione nyli p. Expl. l. de fluxu sive inundatione nyli ar. a*

XXXVI. ΠΕΡΙ ΣΗΜΕΙΩΝ
(Ἀριστοτέλους ἢ) Θεοφράστου.

(Pseud-)Aristotelis liber de signis = σημεῖα χειμώνων \bar{a} sec. ind. D. L. — qui inter opuscula Theophrastea nunc legitur, excerptus sane fuit ex libro qui dicebatur Theophrasti, cuius infra habeas fragmenta ipsi Aristoteli non nunquam tributa cf. A. P. p. 243—246. 250. Anecd. I, 18: simili errore et apud Plutarch. de pr. frig. 7 et apud Achill. Tat. de sph. p. 102 (A. P. p. 623) Aristoteli tribuitur quod Theophrasti est περὶ ἀνέμων, ex cuius c. 19 + 20 + 22 excerptum est problema 26, 48.

249.

Geminus isag. in phaenom. p. 61 Petav.: ὥστε εἶναι φανερόν ἐκ πάντων ὅτι οὐδ' οὗτος ὁ ἀστήρ (ὁ κύων) οὐτ' ἄλλος οὐδεὶς τηλικαύτην τινὰ δύναμιν ἔχει ὥστε μεταβολὰς περὶ τὸν ἀέρα κατασκευάζειν, ἀλλ' ἔστι τὸ ἡγεμονικὸν αἷτιον
15 περὶ τὸν ἥλιον, αἱ δὲ τούτων ἐπιτολαὶ καὶ δύσεις ἐπὶ τὴν ἐπίγνωσησιν τῶν περὶ τὸν ἀέρα μεταβολῶν παράκεινται· δι' ἣν αἰτίαν οὐδὲ διὰ παντὸς συμφωνοῦσιν. ὅθεν βελτίσιον ἂν τις σημεῖοις χρῆσαιτο τοῖς ὑπὸ τῆς φύσεως ἡμῶν διδομένοις, οἷς καὶ Ἄρατος κέρηται. τὰς μὲν γὰρ ἐκ τῶν ἐπιτολῶν
20 καὶ δύσεων τῶν ἄστρον γινομένης μεταβολὰς τοῦ ἀέρος φήθη εἶναι διεψευσμένης, τὰς δὲ φυσικῶς γινομένης καὶ μετὰ τινος αἰτίας κατεχώρισεν ἐν τῇ τῶν φαινομένων πραγματεία ἐπὶ πέρατι τῆς ὅλης συντάξεως. λαμβάνει γὰρ τὰς προγνώσεις ἀπὸ τῆς τοῦ ἡλίου ἀνατολῆς καὶ δύσεως καὶ
25 ἀπὸ τῶν τῆς σελήνης ἀνατολῶν καὶ δύσεων καὶ ἀπὸ τῆς ἄλλω τῆς γινομένης περὶ τὴν σελήνην καὶ ἀπὸ τῶν διαισδόντων ἀστέρων καὶ ἀπὸ τῶν ἀλόγων ζῶων· αἱ γὰρ ἀπὸ τούτων προγνώσεις μετὰ τινος φυσικῆς αἰτίας γινόμεναι κατηναγκασμένα ἔχουσι τὰ ἀποτελέσματα. ὅθεν καὶ Βοηθὸς ὁ φιλόσοφος ἐν τῷ τετάρτῳ βιβλίῳ τῆς Ἄρατου ἐξηγήσεως φυσικὰς
30 τὰς αἰτίας ἀποδέδωκε τῶν τε πνευμάτων καὶ ὕμβρων, ἐκ

23 ἐπὶ πᾶσι male edd.

τῶν προειρημένων εἰδῶν τὰς προγνώσεις ἀποφαινόμενος. τούτοις δὲ τοῖς σημείοις καὶ Ἀριστοτέλης ὁ φιλόσοφος κέχρηται καὶ Εὐδόξος καὶ ἕτεροι πλείονες τῶν ἀστρολόγων.

250.

Ἄνέμων θέσεις καὶ προσηγορίαι: ἐκ τῶν Ἀριστοτέλους περὶ σημείων.

5

1. 2. Βορρᾶς. οὗτος ἐν μὲν Μαλλῶ Παγρεύς· πνεῖ γὰρ ἀπὸ κρημνῶν μεγάλων καὶ ὄρων διπλῶν παρ' ἄλληλα κειμένων ἃ καλεῖται Παγρικά. ἐν δὲ Καύνῳ μέσης. ἐν δὲ Ῥόδῳ Καννίας· πνεῖ γὰρ ἀπὸ Καύνου ἐνοχλῶν τὸν λιμένα αὐτῶν τῶν Καννίων. ἐν δὲ Ὀλβίᾳ τῇ κατὰ Μάγυδον τῆς 10 Παμφυλίας Ἰδυρεύς· πνεῖ γὰρ ἀπὸ νήσου ἣ καλεῖται Ἰδυρίς. τινὲς δὲ αὐτὸν βορρᾶν οἴονται εἶναι, ἐν οἷς καὶ Λυρναντεῖς οἱ κατὰ Φασηλίδα.

3. Καικίας. οὗτος ἐν μὲν Λέσβῳ καλεῖται Θηβάνας· πνεῖ γὰρ ἀπὸ Θήβης πεδίου τοῦ ὑπὲρ τὸν Ἑλαιτικὸν κόλπον 15 τῆς Μυσίας, ἐνοχλεῖ δὲ τὸν Μιτυληναίων λιμένα, μάλιστα δὲ τὸν Μαλόεντα· παρὰ δὲ τισι Καννίας, ὃν ἄλλοι βορρᾶν οἴονται εἶναι.

4. Ἀπηλιώτης. οὗτος ἐν μὲν Τριπόλει τῆς Φοινίκης ποταμεὺς καλεῖται, πνεῖ δὲ ἐκ πεδίου ὁμοίου ἄλωνι μεγάλῃ, 20 περιεχομένου ὑπὸ τε τοῦ Λιβάνου καὶ τοῦ Βαπύρου ὄρους· παρὸ καὶ ποταμεὺς καλεῖται. ἐνοχλεῖ δὲ τὸ Ποσειδώνιον.

4 vid. Arist. opp. ed. Casaub. Lugd. 1590 t. I p. 755 et ed. Bekkeri p. 973. hic usus est cod. Marc. app. IV, 58 (K^a), quem et ipse inspexi cum codd. rec. Marc. 200 (= Q Bekk.). 215. 216, qui in eisdem vitiiis consentiunt. || 10 αὐτῶν τὸν ἀκαννίαν codd. || μύγαλον codd. || 11 Ἰδυρεύς Meineke (cf. Th. de vent. 53 ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ τοῦ Ἰδύρου): γανρεύς codd. (δύρις codd. Th.) || codd. γανρίς || 12 λυρναντεῖς codd. || 15 ita K^a Q, vulgo Ἑλαιατικόν || 17 παρὰ δὲ αἰκαννίας vulgo, π. δ. τοῖς καννίας (non καννίαις, quod affert Bekker) K^a, π. δ. τῆς καννίας Q || βορρᾶν K^a Q || 22 ποσειδόνιον codd., Ποσειδίων Steph. Str. etc.

ἐν δὲ τῷ Ἰσικῶ κόλπῳ καὶ περὶ Ῥωσὸν Συριάνδος· πνεῖ δὲ ἀπὸ τῶν Συρίων πυλῶν, ἃς διέστηκεν ὁ τε Ταῦρος καὶ τὰ Ῥώσια ὄρη. ἐν δὲ τῷ Τριπολιτικῶ κόλπῳ Μαρσεὺς ἀπὸ Μάρσου κόμης. ἐν δὲ Προκοννήσῳ καὶ ἐν Τέῳ καὶ ἐν 5 Κρήτῃ καὶ Εὐβοίᾳ καὶ Κυρήνῃ Ἑλλησποντίας. μάλιστα δὲ ἐνογλεῖ τὸν τε τῆς Εὐβοίας Καφηρέα καὶ τὸν Κυρηναίων λιμένα, καλούμενον δὲ Ἀπολλωνίαν· πνεῖ δὲ ἀφ' Ἑλλησπόντου. ἐν δὲ Σινώπῃ Βερεκυντίας ἀπὸ τῶν κατὰ Φρυγίαν τόπων πνέων. ἐν δὲ Σικελίᾳ καταπορθμίας πνέων ἀπὸ τοῦ 10 πορθμοῦ. τινὲς δὲ αὐτὸν καικίαν οἴονται εἶναι Θηβάναν προσαγορεύοντες.

5. Εὐρος. οὗτος ἐν μὲν Αἰγαῖς ταῖς κατὰ Συρίαν σκοπελεὺς καλεῖται ἀπὸ τοῦ Ῥωσίου σκοπέλου, ἐν δὲ Κυρήνῃ Κάρβας ἀπὸ τῶν Καρβανῶν τῶν κατὰ Φοινίκην· διὸ καὶ 15 τὸν αὐτὸν Φοινικίαν καλοῦσιν εἰς τινες. εἰσὶ δὲ οἱ καὶ ἀπηλιώτην νομίζουσιν εἶναι.

6. Ὀρθρόνοτος. τοῦτον οἱ μὲν εὐρον, οἱ δὲ ἀμνέα προσαγορεύουσιν.

7. Νότος δὲ ὁμοίως παρὰ πᾶσι καλεῖται· τὸ δὲ ὄνομα 20 διὰ τὸ νοσῶδη εἶναι, ἔξω δὲ κάτομβρον, κατ' ἀμφοτέρα δὲ νότον.

8. Λευκόνοτος ὁμοίως· τὸ δὲ ὄνομα ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος· λευκαίνεται γάρ . . .

9. Λίψ. καὶ οὗτος τὸ ὄνομα ἀπὸ Λιβύης, ὅθεν πνεῖ.

25 10. Ζέφυρος. καὶ οὗτος τότε τὸ ὄνομα διὰ τὸ ἀφ' ἐσπέρας πνεῖν, ἣ δὲ ἐσπέρα . . .

1 ita codd., fort. Μυριανδεὺς || 2 καὶ ταυρόσια codd. || 3 ὁ μαρσεὺς K^a Q || 5 ἔλλισποντίας K^a, ἔλλισποντίας Q || 6 καιφαρέα K^a, καὶ φηρέα Q || ita codd., Κυρηναίων vulgo || 7 ἔλλισπόντου K^a, ἔλλισπόντου Q || 8 βερεκυντίας K^a Q (cf. Th. de vent. 62) || 10 τινὲς δὲ: cf. Th. de vent. 62 || Θηβάνω Q || 14 φοινίκων K^a Q || 15 εἰσὶ δὲ: Th. l. c. (Adamantius de ventis Anecd. I p. 36, 10) || 17 codd. ὀρθρόνοτος || 19 ὁμοίως om. Casaub. || 26 lacunam hic, ut supra post λευκ. γάρ, auctore Casaubono significant editores, non codices

11. Ἰάπυξ. οὗτος ἐν Τάραντι Σκυλλητίνος ἀπὸ χωρίου Σκυλλητίου. κατὰ δὲ Δορύλαιον τὸ Φρυγίας . . ., ὑπὸ δὲ τινων φαραγγίτης· πνεῖ γὰρ ἔκ τινος φάραγγος τῶν κατὰ τὸ Παγγαῖον. παρὰ πολλοῖς δὲ ἀργέστης.

12. Θρακίας κατὰ μὲν Θράκην Στρυμονίας· πνεῖ γὰρ ἀπὸ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ· κατὰ δὲ τὴν Μεγαρικὴν Σκίρων ἀπὸ τῶν Σκιρωνιδῶν πετρῶν, ἐν δὲ Ἰταλίᾳ καὶ Σικελίᾳ Κιρκίας διὰ τὸ πνεῖν ἀπὸ τοῦ Κιρκαίου. ἐν δὲ Εὐβοίᾳ καὶ Λέσβῳ Ὀλυμπίας, τὸ δὲ ὄνομα ἀπὸ τοῦ Πιερικοῦ Ὀλύμπου· ὀχλεῖ δὲ Πυρραίους.

251.

Proclus in Tim. p. 285^f Bas.: θαυμασιωτάτην δὲ εἶναι φησιν ὁ Θεόφραστος ἐν τοῖς κατ' αὐτὸν χρόνοις τὴν τῶν Χαλδαίων περὶ ταῦτα θεωρίαν τὰ τε ἄλλα προλέγουσαν καὶ τοὺς βίους ἐκάστων καὶ τοὺς θανάτους καὶ οὐ τὰ κοινὰ μόνον, οἷον χειμῶνας καὶ εὐδίας, ὥσπερ καὶ τὸν ἀστέρα τοῦ Ἐρμού χειμῶνος μὲν ἐκφανῆ γενόμενον ψύχη σημαίνει καύματα δὲ θέρους, εἰς ἐκείνους ἀναπέμπει· πάντα δ' οὖν αὐτοὺς καὶ τὰ ἴδια καὶ τὰ κοινὰ προγινώσκειν ἀπὸ τῶν οὐρανίων ἐν τῇ περὶ σημείων βίβλῳ φησὶν ἐκεῖνος.

252.

Schol. in Arat. 1094 (διος. 362) p. 244 (Buhle): περὶ δὲ τῶν ὀρνίθων Ἀριστοτέλης φησὶν, ὅταν μὲν ψυχρὸς καὶ ὑγρὸς ἦ ὁ ἀήρ, τὸ τηρικαῦτα καὶ αἱ νῆσοι βρεχόμεναι ἀναφύουσιν· ὅταν δὲ αὐχμώδης ἦ καὶ ξηρὸς, τότε παντελῶς τῶν νήσων μὴ ἀναφυσῶν ἐπὶ τὴν γῆν τὰ ἐν ταῖς νήσοις ὄρνεα φεύγουσιν εἰς ἣν δύνανται κἄν ἐξ ὀλίγου τρέφεσθαι.

1 codd. σκυλητίνος || 2 codd. σκυλαντίμου || κατὰ δε ορα-
λεοντο Φρυγίας K^a, καταδεοραλεοντοφρυγίας Marc. 215. 216.
καταδεοραλεοντοφρυγίας Q || 4 ita K^a Q, vulgo Πηγαῖον ||
8 Κίρκας vulgo (θερκίαν Th. de vent. 62) || 9 ὀλαμπίας K^a, ὀ
λαμπίας Q

καὶ οἱ κολιοιοὶ δὲ ἐκ τῶν νήσων πετόμενοι τοῖς γεωργοῖς
σημεῖον ἀύχμοῦ καὶ ἀφορίας εἰσίν· ἐὰν δὲ ἔμμετροι χωρῶσιν,
εὐκαρπλίαν δηλοῦσι.

253.

Aelianus de nat. anim. 7, 7 Hercher (cf. Plin. 18, 87.
5 A. P. p. 251—254):

1. Ἀριστοτέλους ἀκούω λέγοντος ὅτι ἄρα γέρανοι
ἐκ τοῦ πελάγους ἐς τὴν γῆν πετόμενοι χειμῶνος ἀπειλήν
ἰσχυροῦ ὑποσημαίνουσι τῷ συνιέντι. πετόμενοι δὲ ἄρα ἡσυχῇ
αἱ αὐταὶ ὑπισχνοῦνται εὐήμερίαν τινὰ καὶ εἰρήνην ἀέρος,
10 καὶ σιωπῶσαι δὲ ὅτι ἔσται ὑπεύδια τοὺς οὐκ ἀπέιρως ἔχοντας
τῇ σιωπῇ ὑπομιμηθήσκουσιν αἱ αὐταί. ἐὰν δὲ καταπέτῳνται
καὶ βοῶσι καὶ ταράττωσί τε καὶ ταράττωνται, ἀπειλοῦσι
κάνταῦθα χειμῶνα ἰσχυρόν.

2. ἔρωδιός δὲ κνεφαίος βοῶν τὰ αὐτὰ ἔοικεν ὑποδη-
15 λοῦν, ὡς ὁ αὐτὸς Ἀριστοτέλης φυλάξας λέγει· πετόμενος
δὲ ἔρωδιός τῆς θαλάττης εὐθὺν ὕδωρ ἐξ οὐρανοῦ ῥαγήσεσθαι
αἰνίττεται.

3. εἰ δὲ εἴη χειμέρια, ἄσασα γλανὺς εὐδίαν μαντεύεται
καὶ ἡμέραν φαιδράν. ἐὰν δὲ εὐδία μὲν ᾗ, ἡ δὲ ὑπο-
20 φθέγγηται, χειμῶνα δεῖ προσδέχεσθαι.

4. κόραξ δὲ ἐπιτρόχως φθεγγόμενος καὶ κρούων τὰς
πτέρυγας καὶ κροτῶν αὐτάς, ὅτι χειμῶν ἔσται κατέγνω πρῶτος.
κόραξ δὲ αὖ καὶ κορώνη καὶ κολιοὺς δειλῆς ὀψίας εἰ φθέγγ-
γοιντο, χειμῶνος ἔσεσθαι τινὰ ἐπιδημίαν διδάσκουσι.

5. κολιοιοὶ δὲ ἱερακίζοντες, ὡς ἐκεῖνος λέγει, καὶ πετό-
μενοι πῆ μὲν ἀνωτέρω πῆ δὲ κατωτέρω, κρυμὸν καὶ ὑετὸν
δηλοῦσι.

6. κορώνη δὲ ἐπὶ δειπνου ὑποφθεγγομένη, ἐς τὴν
ὑστεραίαν εὐδίαν παρακαλεῖ.

8 ἰσχυράν codd., corr. Hercher || 10 ἐστίν codd. || 15 ὡς...
λέγει del. Hercher || 21 ταχέως καὶ ἐπιτρόχως codd. (glossam
del. Hercher)

7. φανέντες δὲ ὄρνιθες πολλοὶ μὲν τὸ ἀριθμὸν, λευκοὶ δὲ τὴν χροάν, χειμῶν ὅτι ἔσται πολλὺς ἐκδιδάσκουσι.

8. νῆτται δὲ καὶ αἰθυαὶ πτερυγίζουσαι πνεῦμα δηλοῦσιν ἰσχυρόν.

9. ὄρνιθες δὲ ἐκ τοῦ πελάγους ἐς τὴν γῆν σὺν ὄρμη 5 πετόμενοι μαρτύρονται χειμῶνα.

10. ἐρίθαικος δὲ ἐς τὰ αὐλῖα καὶ τὰ οἰκούμενα παριῶν δῆλός ἐστι χειμῶνος ἐπιδημίαν ἀποδιδράσκων.

11. ἀλεκτρούνες γε μὴν καὶ ὄρνιθες οἱ ἠθάδες πτερουσσομένοι καὶ φρυαττόμενοι καὶ ὑποτρύζοντες χειμῶνα 10 δηλοῦσιν.

12. ἀπειλοῦσι δὲ καὶ πνεῦμα λουόμενοι γε ὄρνιθες καὶ ἀνέμων τινὰς ἐμβολὰς ὑποφαίνουσι. χειμῶνος δὲ ὄντος ἐς ἀλλήλους ὄρνιθες πετόμενοι καὶ δι' ἀλλήλων θέοντες σημαίνουσιν εὐδίαν. ὄρνιθες δὲ ἀθροιζόμενοι περὶ τε λίμνας 15 καὶ ποταμῶν ὄχθας χειμῶνα ἐσόμενον οὐκ ἀγνοοῦσι. πάλιν τε ὄρνιθες οἱ μὲν θαλάττιοι καὶ οἱ λιμναῖοι ἐς τὴν γῆν ἰόντες ὡς ἔσται χειμῶν πολλὺς οὐκ ἀγνοοῦσιν, οἱ δὲ χειρσαῖοι σπεύδοντες ἐς τὰ νοτερὰ εὐδίας ἄγγελοι εἰσιν, ἐὰν μέντοι σιωπῶσιν. 20

Aelianus ib. 7, 8:

13. . . . καὶ ἐκεῖνα δὲ προσακήκοα ἐκπλήξαι ἱκανά. βοῦς ἐὰν βοᾷ καὶ ὀσφραίνεται, ἕιν ἀνάγκη· ἄδην δὲ βόες καὶ πέρα τοῦ ἔθους ἐσθλιότες δηλοῦσι χειμῶνα.

14. πρόβατα δὲ ὀρύττοντα ταῖς ὄπλαῖς τὴν γῆν ἔοικε 25 σημαίνειν χειμῶνα, ἀναβαινόμενα δὲ τὰ αὐτὰ πρῶι χειμῶνα ὁμολογεῖ. κοιμώμεναι δὲ ἀθρόαι αἱ αἰγες τὰ αὐτὰ ὁμολογοῦσι.

15. μύες δὲ ἐν τοῖς ἀρώμασι φαινόμενοι ὑετοῦ φυγὴν διδάσκουσιν.

7 περιῶν codd., corr. Abresch || 12 λούμεναί Hercher || 23 ὀσφρ. τῆς γῆς codd., del. Schn. || 26 πρῶι <πρῶιον> Schn.: πάεα codd. || 27 ὁμολογοῦσι. μύες ego (cf. Plin. 10, 186. Ar. p. 580^b 28): ὁμολογοῦσιν. ἕες (et μοx φαινόμεναι) vulgo

16. ἄρνες δὲ ἄρα καὶ ἔριφοι ἀλλήλοις ἐμπηδῶντες τε καὶ ὑποσκιρτῶντες φαιδρὰν ἡμέραν ὁμολογοῦσιν.

17. γαλαῖ δὲ ὑποτριβουσαι καὶ μύες ἐκείναις δρῶντες τὰ αὐτὰ χειμῶνα ἔσεσθαι συμβάλλονται ἰσχυρόν.

5 18. λύκοι δὲ φεύγοντες ἐρημίας καὶ εὐθὺ τῶν οἰκουμένων ἰόντες χειμῶνος ἐμβολὴν μέλλοντος ὅτι πεφρῖκασι μαρτυροῦσι δι' ὧν δρῶσι.

19. λέοντος δὲ ἐν τοῖς καρπίμοις χωρίοις ἐπιδημία αὐχμὸν δηλοῖ.

10 20. σκιρτῶντά γε μὴν τὰ ὑποζύγια καὶ βοῶντα τοῦ ἔθους μᾶλλον νοτερόν χειμῶνα ἐσόμενον δηλοῖ· εἰ δὲ καὶ ταῖς ὄπλαῖς κόνιν προσαναβάλλοι, ταῦτά ταῦτα δηλοῖ που.

21. λαγῶ δὲ ἐν τοῖς αὐτοῖς χωρίοις δρῶμενοι πολλοὶ δηλοῦσιν εὐδίαν.

15 Aelianus ib. 9, 13:

22. ὅταν δὲ βάτραχοι γεγωνότερον φθέγγωνται καὶ τῆς συνηθείας λαμπρότερον, ἐπιδημίαν δηλοῦσιν ὕετοῦ.

XXXVII. ΠΕΡΙ ΜΕΤΑΛΛΩΝ

(Ἀριστοτέλους ἦ) Θεοφράστου.

20 (Alex.) in meteor. (Ar. p. 378^b 5) Ven. 1527 f. 126^a: ἰδίᾳ δὲ δεῖν φησὶν ἕκαστον τῶν εἰρημένων γενῶν προχειριζομένους τὰ οἰκεία αὐτοῖς ἐπισκοπεῖν· περὶ ὧν Θεόφραστος πεπραγματεύεται ἐν τε τῷ περὶ τῶν μεταλλευομένων καὶ ἐν ἄλλαις τισίν.
— Olympiodor. in met. Ven. 1551 f. 59^b: καὶ ταῦτα μὲν καθολικῶς περὶ μετάλλων (in fine libri III Meteor.) παραδίδωσιν
25 Ἀριστοτέλης, ὑπισχνούμενος καὶ ἰδίᾳ γράφειν. οὐκ ἔγραψε δὲ ὅσον ἡμᾶς καὶ τοὺς πρὸ ἡμῶν εἰδέναι· ὁ μέντοι τούτου μαθητῆς Θεόφραστος ἔγραψεν ἰδίᾳ περὶ ἐκάστου μετάλλου. cf. A. P. p. 261—263.

10 γε add. H. || 12 προσαναβάλλοιτο αὐτὰ τὰ αὐτὰ codd., corr. H.

254.

Theophr. de lapid. init.: Τῶν ἐν τῇ γῆ συνισταμένων τὰ μὲν ἐστὶν ὕδατος τὰ δὲ γῆς· ὕδατος μὲν τὰ μεταλλευόμενα, καθάπερ ἄργυρος καὶ χρυσὸς καὶ τᾶλλα, γῆς δὲ λίθος τε καὶ ὅσα λίθων εἶδη περιττότερα καὶ εἴ τινες δὴ τῆς γῆς αὐτῆς ἰδιώτεροι φύσεις εἰσὶν ἢ χρώμασιν ἢ λειότησιν ἢ πυκνότησιν ἢ ἄλλῃ τινὶ δυνάμει. περὶ μὲν οὖν τῶν μεταλλευομένων ἐν ἄλλοις τεθεώρηται, περὶ δὲ τούτων νῦν λέγωμεν.

255.

Hesych. s. προσφανῆ: Θεόφραστος ἐν μεταλλικῷ χρυσίῳ συρροάς. 10

Περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων (ex Aristotele, Timaeo et Theopompo: A. P. p. 280 — nam de Lyco cave credas Carolo Müllenhoff D. A. I p. 429 sqq. quaequae enim Lyci dicit iste, ea Timaei sunt, ut olim dixi, et Timaei Theopompum refutantis neque ad Theophrastum pertinent 15 mir. c. 51—60 ex historicis petita) c. 42: περὶ Φιλίππους τῆς Μακεδονίας εἶναι λέγουσι μέταλλα, ἐξ ὧν τὰ ἐκβαλλόμενα ἀποσύρματα ἀνξάνεσθαι φασιν καὶ φύειν χρυσίον, καὶ τοῦτ' εἶναι φανερόν.

256.

Περὶ θαυμ. ἀκ. c. 43—44: φασὶ καὶ ἐν Κύπρῳ περὶ 20 τὸν λεγόμενον Τυρρίαν χαλκὸν ὁμοίον γίνεσθαι. κατακόψαντες γὰρ, ὡς ἔοικεν, εἰς μικρὰ σπειρούσιν αὐτόν· εἶθ' ὕδατων ἐπιγενομένων ἀνξάνεται καὶ ἀνίεται καὶ οὕτως συν-

9 cf. Theophr. de lap. 7, 39 εἶναι γὰρ (τῶν μετ. φύσεις) ἅμα χρυσὸν ἔχουσι καὶ ἄργυρον, προσφανῆ δὲ μόνον ἄργυρον || 11 ex cod. Vat. 1302 = v (R^a Bekk.) qui continet Diog. Laert. l. I—VI, Theophrasti opusc., Ar. mirab. (bomb. s. 13/14 v. Brandis Ar. Hdschr. no. 156, Bywater 'Ar. βίος p. 4, Diels D. G. p. 109) descripti sunt Vat. Pal. 162 (B^a), Urb. 108 (V^a), Leid. Voss. qu. 22 (ed. Ald.) etc. || 16 cf. Plin. 37, 57 || 20 δὲ post φασὶ add. Bekk. || 23 ἀνίεται v.: al. (cod. Vind.) ἐξάνησι (Bekk.)

άγεται. (44) φασί δὲ καὶ ἐν Μήλω τῇ νήσῳ ἐν τοῖς ἐξορυσσομένοις τόποις τῆς γῆς πάλιν ἀναπληρώματα γίνεσθαι.

257.

Περὶ θαυμ. ἀκ. c. 45: περὶ Παιονίαν λέγουσιν ὅταν συνεχεῖς οἱ ὄμβροι γίνωνται, εὐρίσκεισθαι περιτηκομένης τῆς
 5 γῆς χρυσὸν τὸν καλούμενον ἄπυρον. λέγουσι δ' ἐν τῇ Παιονίᾳ οὕτω χρυσίζειν τὴν γῆν ὥστε πολλοὺς εὐρηκεῖναι καὶ ὑπὲρ μῶν χρυσοῦ ὀκλήν. τῷ δὲ βασιλεῖ φασιν εὐρόντας ἀνενεγκεῖν δύο βώλους, τὸν μὲν τρεῖς μῶς ἄγοντα, τὸν δὲ πέντε· οὗς φασιν ἐπὶ τῆς τραπέξης αὐτῷ παρακεῖσθαι καὶ ἐπ'
 10 ἐκείνων πρῶτον εἴ τι ἐσθίει ἀπάργεσθαι. (46) φασί δὲ καὶ ἐν Βάκτροις τὸν Ὀξον ποταμὸν καταφέρειν βωλία χρυσοῦ πολλά. καὶ ἐν Ἰβηρίᾳ δὲ τὸν καλούμενον Θεόδωρον ποταμὸν ἐκβράσσειν τε πολὺ περὶ τὰ χεῖλη χρυσοῦ, ὁμοίως δὲ καὶ καταφέρειν.

(47) λέγεται δὲ καὶ ἐν Πιερίᾳ τῆς Μακεδονίας ἄσημόν
 15 τι χρυσίον κατορωρυγμένον ὑπὸ τῶν ἀρχαίων βασιλέων, χασμάτων τε τετάρων ὄντων, ἐξ ἑνὸς αὐτῶν ἀναφῦναι χρυσίον τὸ μέγεθος σπιθαμιαῖον.

258.

Harpocr. (lex. p. 108, 22 Bk.) s. κεγγρεῶν: Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Πανταίνετον παραγραφῇ „κἄπειτ' ἔπεισε τοὺς
 20 οἰκέτας τοὺς ἐμοὺς καθέξεσθαι εἰς τὸν κεγγρεῶνα“. ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ καθαριστήριον, ὅπου τὴν ἐκ τῶν μετάλλων κέγγρον διέψυχον, ὡς ὑποσημαίνει Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ μετάλλων.

cf. Pollux 7, 99: τοῦ χρυσοῦ τὸ ἄνθος ἀδάμαντα (ἠνόμαζον) καὶ τὸν τῶν ἀργυρίων κοιιορτὸν κέρχρον (κέγγρον
 25 Plin. 37, 57).

1 Μήλω: ubi τὰ τοῦ θείου μέταλλα (Poll. 7, 99) et στυπτηρίας (Tim. ap.) Diiod. 5, 10 || 4 οἱ om. Bk., qui γένωνται || 7 τῆν ante μῶν v (del. Bekk.) || φασίν εὐρόντας v: τινά φασιν εὐρόντα Bekk. || 11 τὸν ὄξον v, τόξον N^a (corr. Casaub. = Vind.^c) || χρυσοῦ Bekk.: χρυσία v || πλήθος πολλά N^a Vind. || i. e. Δούριον cf. (de Tago) Plin. 4, 115 et de Galliae auro (Timaeus ap.) Diiod. 5, 27 || 16 τε Sylb.: om. v

259.

Περὶ θαυμ. ἀκ. c. 48: λέγεται δὲ ἰδιωτάτην εἶναι γένεσιν σιδήρου τοῦ Χαλυβικοῦ καὶ τοῦ Ἀμισηνοῦ. συμφύεται γὰρ, ὡς γε λέγουσιν, ἐκ τῆς ἄμμου τῆς καταφερομένης ἐκ τῶν ποταμῶν. ταύτην δ' οἱ μὲν ἀπλῶς φασὶ πλύναντας καμινεύειν, οἱ δὲ τὴν ὑπόστασιν τὴν γενομένην ἐκ τῆς πλύ- 5 σεως πολλάκις πλυθεῖσαν συγκαίειν, παρεμβάλλειν δὲ τὸν πυριμάχον καλούμενον λίθον· εἶναι δ' ἐν τῇ χώρᾳ πολύν. οὗτος δ' ὁ σίδηρος πολὺ τῶν ἄλλων γίνεται καλλίων. εἴ δὲ μὴ ἐν μιᾷ καμίνῳ ἐκαίετο, οὐδὲν ἄν, ὡς ἔοικε, διέφερε τὰργυρίου. μόνον δὲ φασιν αὐτὸν ἀνώτερον, οὐ πολλὸν δὲ 10 γίνεσθαι.

260.

Hesych. s. σκαρφών: εἶδος καμίνου, ἐν τῷ μεταλλικῷ.

261.

Pollux 7, 99: . . . καὶ σιδήρου μέταλλα καὶ γῆ σιδη- ρῆτις. ταύτης δὲ τὸ κάθαγμα σκωρίαν ὠνόμαζον, ὥσπερ τοῦ 15 χρυσοῦ τὸ ἄνθος ἀδάμαντα καὶ τὸν ἀργυρίου κοριορτὸν κέρχρον. τὴν δὲ σκωρίαν καὶ κίβδον ἐκάλεσαν, ἀφ' ἧς καὶ οἱ μεταλλεῖς κίβδωνες. τὸ δὲ ἀγγεῖον ἐν ᾧ κατεκεράννυσαν τὸν σίδηρον, περίοδος καλεῖται ἐν τῷ περὶ μετάλλων εἴτε Ἀριστοτέλους ἐστὶ τὸ βιβλίον εἴτε Θεοφράστου. 20

Poll. 10, 149: μεταλλέως σκεύη θύλακες, περίοδος, σάλαξ. καὶ θυλακοφορεῖν μὲν τοὺς μεταλλέας οἱ κωμωδοὶ λέγουσι, περίοδον δὲ καὶ σάλακα Θεόφραστος ἐν τῷ μεταλλικῷ, περίοδον μὲν τὸ ἀγγεῖον ἐν ᾧ κατακεραννύουσι τὸν σίδηρον, σάλακα δὲ τὸ τῶν μεταλλέων κόσκινον. 25

1 ἰδιαιτάτην Bekk. || 2 ἀμισηνοῦ Steph. et Cas.: ἀσιμίον μισηνοῦ v. fort. ἀσήμον cf. Str. 12, 19 p. 549 || 4 πλύναντες v (corr. Sylb.) || 5 πλύσεως Sylb.: φλύσεως v || 7 cf. Ar. p. 383^b 5 (πυρομάχοι Th. de lap. 2, 9) || 9 ἐκκαίετο v (cf. v. rs. ant.)

262.

Hesych. s. σύζωσμα: ἐν τῷ μεταλλικῷ τὸν ἐκρέοντα χαλκόν.

263.

Περὶ θαναμ. ἀκ. c. 49: φασὶ δὲ καὶ ἐν Ἰνδοῖς τὸν χαλκὸν οὕτως εἶναι λαμπρὸν καὶ καθαρὸν καὶ ἀνίωτον, ὡς μὴ
5 διαγινώσκεσθαι τῇ χρώσῃ πρὸς τὸν χρυσόν, ἀλλ' ἐν τοῖς Δαρ-
ρείου ποτηρίοις βατιάκας εἶναι τινὰς καπήλους, ἄς εἰ μὴ τῇ
ὀσμῇ, ἄλλως οὐκ ἦν διαγινῶναι πότερόν εἰσι χαλκαῖ ἢ χρυσαῖ.

264.

Περὶ θαναμ. ἀκ. c. 50: τὸν κασσίτερον τὸν Κελτικὸν τή-
κεσθαί φασι πολὺ τάχιον μολύβδου. σημεῖον δὲ τῆς εὐτηξίας
10 ὅτι τήκεσθαι δοκεῖ καὶ ἐν τῷ ὕδατι· χρώζει γοῦν, ὡς ἔοικε,
ταχύ. τήκεται δὲ καὶ ἐν τοῖς ψύχεσιν, ὅταν γένηται πάγη,
ἐγκατακλειομένου ἐντός, ὡς φασι, καὶ συνωθουμένου τοῦ
θερμοῦ τοῦ ἐνυπάρχοντος αὐτῷ διὰ τὴν ἀσθένειαν. (61)
θανμαστὸν δὲ τι φασὶν ἐν Ἰνδοῖς περὶ τὸν ἐκεῖ μολύβδον
15 συμβαίνειν· ὅταν γὰρ τακεῖς εἰς ὕδωρ καταχυθῇ ψυχρόν,
ἐκπηδᾶν ἐκ τοῦ ὕδατος.

265.

Περὶ θαναμ. ἀκ. c. 62: φασὶ τὸν Μοσσύνοικον χαλκὸν λαμ-
πρότατον καὶ λευκότατον εἶναι, οὐ παραμιγνυμένου αὐτῷ κασ-
σιτέρου, ἀλλὰ γῆς τινοσ αὐτοῦ γινομένης καὶ συνεψομένης
20 αὐτῷ. λέγουσι δὲ τὸν εὐρόντα τὴν κρᾶσιν μηδένα διδάξαι·
διὸ τὰ προγεγονότα ἐν τοῖς τόποις χαλκῶματα διάφορα, τὰ
δ' ἐπιγιγνώμενα οὐκέτι.

266.

Cod. gr. Paris. 1310 f. 444^b (A. P. p. 260): Περὶ τῶν
εὐρισκομένων μετάλλων ἐν τῇ νήσῳ κύπρω.

5 Δαρείου: in Alex. ep. ap. Athen. XI, 784^a βατιάκαι
ἀργυραὶ κατάχρυσοι. cet. cf. inscr. Apoll. Del. Bull. de corr.
hellén. VI, 109 || 6 βατιατικὰς v || καπήλους ego: καὶ πλείους v ||
15 κατασχεθῇ v (corr. Steph.) || 17 χαλκόν: λάκκον v

Ἰστέον ὅτι ἐν τοῖς βίβλοις τῶν περὶ γαληνὸν περὶ εἰδῶν, καὶ ἀριστοτέλους φυσιολογικῶν περὶ οὐσίας γῆς καὶ λίθων καὶ μετάλλων εὐρέσεις, εὐρέθη ἐν τῇ κύπρω νήσῳ ὅτι ἔστιν ὄρος μέγα καὶ ὑψηλὸν ὑπὲρ πάντων τῶν βουνῶν αὐτῆς, τρογόδος καλούμενον. πολλὰ καὶ διάφορα εἶδη βοτανῶν τῆς 5
 ἰατρικῆς τέχνης χρήσιμα εὐρισκόμενα. ἃ τινὰ λέγειν ἐπιχειροῦντα καθ' ἕν, ἐπιλήψει με διηγούμενον ὁ χρόνος. Ὅμοίως καὶ περὶ μετάλλων γῆς, γέγραπται ἐν τῷ περὶ λίθων διαφορᾶς ἀριστοτέλους. ὅτι χρυσοῦ μετάλλων ὄρος, Ἡ βούκασα. ἣ καὶ διακειμένη εἰς πόδοσιν τοῦ τρογόδου. καὶ 10
 ἐπιβλέπει ἐπὶ τὰ βορειότερα μέρη τῆς νήσου. κατὰ θάλατταν δὲ, γίνεται δυτικώτερον αὐτῆς. ἔχει δὲ διαφορὰς μετάλλων καθὼς διηγῆσατο. φημὶ, χρυσοῦ καὶ ἀργυροῦ καὶ χαλκοῦ. στυπτηρίας σχιστῆς καὶ λευκῆς. καὶ ἀληθινῆς στυπτηρίας. καὶ σωροῖ τὸ προζύμιον τοῦ χρυσαρίου. καὶ 15
 μίσσει καὶ ὁ χαλκίτης. καὶ ἄλλα διάφορα μέταλλα. ἐν ἐτέροις δὲ ὄρεσι φασὶ τῆς κύπρου, γίνεται ὁ σίδηρος. ὁ ὕελος. καὶ πᾶσα ὕλη τιμία: —

XXXVIII. ΠΕΡΙ ΦΥΤΩΝ (= ΓΕΩΡΓΙΚΑ)

(Ἀριστοτέλους ἦ) Θεοφράστου

20

(sc. neutrius: cf. A. P. p. 264. 270. adde Theophr. fr. 167—170 Wimmer, coll. Plin. 19, 11—14).

Alex. Aphr. de sensu (ad Ar. 442^b 25) Ven. 1527 f. 109^a (Thurot p. 183): τὰ γὰρ ἄλλα πάθη τῶν χυμῶν . . . οἰκεία φησὶν εἶναι τῇ περὶ φυτῶν φυσιολογίᾳ. καὶ ἔστι περὶ φυτῶν 25
 Θεοφράστου πραγματεία γεγραμμένη. Ἀριστοτέλους γὰρ οὐ φέρεται.

A. P. p. 261: *atque . . . botanica diu excolta edere in animo habuisse ipsius verbis constat ad libros de plantis postmodum edendos saepius lectorem ablegantis. attamen inter ipsas etiam* 30

litteras zoologicas morte immatura abreptus est. quos ipse non scripsit libros de plantis, de lapidibus et metallis, scripsit Theophrastus Aristotelicae doctrinae famaeque heres, unius quasi corporis librorum Aristotelicorum scientiam universam posteris tradentium partes.

cf. A. P. p. 3: *discipulorum autem et philosophiae quasi heredum studiis legavit libros ab ipso etsi multis locis annuntiatos nunquam tamen perscriptos* *περὶ τροφῆς καὶ ἀξήσεως, περὶ νόσων* *et quibus Theophrasti nomen maxime inclaruit* *περὶ φυτῶν.*

267.

Athen. XIV p. 652^a: *καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ φυτῶν οὕτως „φοινίκων ἀνόρχων, οὓς τινες εὐνούχους καλοῦσιν, οἱ δὲ ἀπυρήνους“.*

268.

Pollux 10, 170: *καὶ ἐν Ἀριστοτέλους δὲ ἡ Θεοφράστου φυτικοῖς γέγραπται „καλάμου, ὀρόφου, θρυαλλίδος, στροβίλου, πίτυος“.*

269.

Antigonus mirab. 169: *περὶ δὲ φυτῶν (φησιν ὁ Καλλιμαχος) τῆς ἀκάνθης εἶδος Ἀριστοτέλην φάσκειν περὶ τὴν Ἐρύθειαν εὐρίσκεσθαι διαποίκιλον τὴν χοῖαν, ἐξ οὗ πλήκτρα γίνεσθαι.*

270.

Apollon. mir. 16: *Θεόφραστος δ' ἐν τῇ περὶ φυτῶν πραγματείᾳ τὴν θαψίαν ῥίζαν, ἣ οἱ ἰατροὶ χοῶνται, ἐάν τις σὺν κρέασιν ἐψηῆσῃ, τὰ πολλὰ ἐν γίνεσθαι ὥστε ἐκ τοῦ ἀγγείου μηκέτι δύσασθαι ἐξαιρεθῆναι.*

12 *φοινίκων*: cf. Nic. de pl. 1, 14 || *εὐνούχους* = *spadones* Plin. 13,38 || 15 codd. et edd. *φυσικοῖς* || 17 *περὶ δὲ τούτων τῆς ἀκάνθειας* cod., corr. Benth. (cf. Strab. 3 p. 175) || *ἀκάνθα Ἡρακλέους* Theophr. h. pl. 4, 4, 12 (Wimmer) || 19 *ἐρύθειαν* *εὐρ.* cod. (*Ἐρύθην ἀνευρίσκεσθαι* O. Schneider)

271.

Phot. lex. s. ἔσμα: Ἀριστοτέλης, ὅπερ Θεόφραστος μίσχον· ἔστι δὲ ὁ ἀύχην τοῦ καρποῦ τῶν ἀκροδρύων.

Eustath. in Π. ν, 289 (ἐν ἀύχηνι) p. 932: σημείωσαι δὲ ὅτι ἀύχην οὐ μόνον ἐπὶ ζώων λέγεται ἀλλὰ καὶ ἐπὶ καρπῶν, ὡς δηλοῖ ὁ οὕτω γράψας „ἔσμα φησὶν Ἀριστοτέλης, 5 Θεόφραστος δὲ μίσχον. ἔστι δὲ ὁ ἀύχην τοῦ καρποῦ τῶν ἀκροδρύων“.

272.

Apollon mir. 47: τὰ ὕδνα βροντῶν συνεχῶν γιγνομένων σκληρότερα γίνονται, καθάπερ Θεόφραστος ἐν τοῖς 10 περὶ φυτῶν εἴρηκεν.

Athen. epit. II, 62^a: ὕδνα. γίνεται καὶ ταῦτα αὐτόματα ἀπὸ γῆς, μάλιστα περὶ τοὺς ἀμμώδεις τόπους. λέγει δὲ περὶ αὐτῶν Θεόφραστος „τὸ ὕδνον, ὃ καλοῦσιν τινες γεράνειον, καὶ εἶ τι ἄλλο ὑπόγειον“ καὶ πάλιν „ἡ τῶν ἐγγεοτόκων 15 τούτων γένεσις ἕμα καὶ φύσις, οἶον τοῦ τε ὕδνου καὶ τοῦ 15 φυομένου περὶ Κυρήνην ὃ καλοῦσιν μίσυ, δοκεῖ δ' ἡδὺ σφόδρα τοῦτ' εἶναι καὶ τὴν ὄσμην ἔχειν κρεῶδη, καὶ τὸ ἐν Θράκη δὲ λεγόμενον ἴτον.

περὶ δὲ τούτων ἴδιόν τι λέγεται. φασὶ γάρ, ὅταν ὕδατα μετοπωρινὰ καὶ βρονταὶ γίνωνται, σκληρὰ τότε γίνεσθαι, καὶ 20 μᾶλλον ὅταν αἱ βρονταὶ, ὡς ταύτης αἰτιωτέρας οὔσης (τῆς αἰτίας). οὐ διετίξεν δέ, ἀλλ' ἐπέτειον εἶναι, τὴν δὲ χρεῖαν καὶ τὴν ἀκμὴν ἔχειν τοῦ ἥρος. οὐ μὴν ἀλλ' ἐνιοὶ γε ὡς 25 σπερματικῆς οὔσης τῆς ἀρχῆς ὑπολαμβάνουσιν. ἐν γοῦν τῷ ἀλγιαλῷ τῶν Μυτιληναίων οὐ φασὶ πρότερον εἶναι πρὶν ἢ 25

1 ἔσμα: πέσμα Hesych. s. v. (Schneider Theophr. III, 143) || 6 ἔστι δὲ: cf. Th. h. pl. 1, 2, 1 τοῦτο δ' ἐστὶν ᾧ συνήρηται πρὸς τὸ φυτὸν τὸ φύλλον καὶ ὁ καρπός || 13 κράνιον codd. Th. h. pl. 1, 6, 5 (κεραννιον Wimmer) || 21 τῆς αἰτίας add. Casaub. || 24 σπερματικῆς . . . ἀρχῆς: sic Th. c. pl. 4, 4, 10 ἐπεὶ καὶ ἀνευ σπερματικῆς ἀρχῆς αὐτόματα πολλὰ συνίσταται

γενομένης ἐπομβρίας τὸ σπέρμα κατενεχθῆ ἀπὸ Τιαρῶν, τοῦτο δ' ἐστὶ χωρίον ἐν ᾧ πολλὰ γίνεται. γίνεται δὲ ἐν τε τοῖς αἰγυπιοῖς μάλιστα καὶ ὅπου χώρα ὕπαμμος· καὶ γὰρ αἱ Τιάραι τοιαῦται. φύεται δὲ καὶ περὶ Λάμψακον ἐν τῇ Ἀβαρνίδι καὶ ἐν Ἀλωπεκοννήσῳ κἀν τῇ Ἡλείῳ.“

Plin. n. h. 19, 33: *tubera vocantur undique terra circumdata nullis fibris nixa . . . (36) simile est quod in Cyrenaica provincia vocant misy, praecipuum suavitate odoris ac saporis, sed carnosius, et quod in Thracia iton et quod in Graecia geranion. (37) de tuberibus haec traduntur peculiariter. cum fuerint imbres autumnales ac tonitrua crebra, tunc nasci, et maxime e tonitribus, nec ultra annum durare, tenerrima autem verno esse. quibusdam locis accepta riguis feruntur, sicut Mytilenis negant nasci sine exundatione fluminum invecio semine ab Tiaris. est autem is locus in quo plurima nascuntur. Asiae nobilissima circa Lampsacum et Alopeconnesum, Graeciae vero circa Elim.*

273.

Athen. epit. II, 61^f: Θεόφραστος δὲ ἐν τῷ περὶ φυτῶν [ἱστορίας] γράφει „πόγεια δὲ τὰ τοιαῦτά ἐστι καὶ ἐπίγεια καθάπερ οὓς καλοῦσιν τινες πέξιας ἕμα τοῖς μύκησι γινόμενους· ἄριζοι γὰρ καὶ αὐτοὶ τυγχάνουσιν. ὁ δὲ μύκης ἔχει προσφύσεως ἀρχὴν τὸν καυλὸν εἰς μῆκος, καὶ ἀποτείνουσιν ἀπ' αὐτοῦ ῥίζαι.“

Plin. n. h. 19, 38 (post quae supra ad fr. 272): *sunt et in fungorum genere Graecis dicti pezicae, qui sine radice aut pediculo nascuntur.*

274.

Athen. XIV p. 653^d: οἶον τὰ ἐπεμβεβλημένα. ὁ γὰρ

7 cf. Nicol. de pl. II, 6 p. 36 Par., Plut. qu. conv. 4, 2, 1. 2 || 23 ῥίζαι: pergit Ath. φησὶ δὲ καὶ . . . (= Th. h. pl. 4, 7, 2)

Ἀριστοτέλης καὶ ἑπεμβολάδας ἀπίλους ὀνομάζει τὰς ἐγκε-
κεντρισμένας.

Harpor. lex. (p. 71, 8) s. ἐμβεβλημένα: ἀντὶ τοῦ ἐγκε-
κεντρισμένα. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Νικόστρατον. καὶ
Ἀριστοτέλης δ' ἐμβολάδας ἀπίλους λέγει τὰς τοιαύτας. 5

275.

Aelian. de anim. 9, 37: φυτοῦ ἑτέρου κλάδος ἐπιφύεται
πρέμνω, προσήκων οἱ μηδὲ ἐν πολλάκις. τὸ δὲ αἴτιον Θεό-
φραστος λέγει φυσικώτατα ἀνιχνεύσας ὅτι τὰ ὀρνύφια τὴν
ἄνθην τῶν δένδρων σιτούμενα, εἶτα ἐπὶ τοῖς φυτοῖς καθή-
μενα τὰ περιττὰ ἀποκρίνει. οὐκοῦν τὸ σπέρμα ταῖς κοιλάσι 10
καὶ ταῖς ὀπαῖς αὐτῶν καὶ τοῖς σηραγγάδεσιν ἐμπύπτον καὶ
ἐπαρδόμενον τοῖς ὄμβροισι τοῖς ἐξ οὐρανοῦ, εἶτα ἀναφύει
ἐκεῖνα ἐξ ὧν ἐβλάστησεν. οὕτω τοι καὶ ἐν ἐλαίᾳ συκῆν
κατανοήσεις καὶ ἐν ἄλλῳ ἄλλο.

Plin. n. h. 17, 99: *semine quoque inserere natura docuit* 15
raptim avium fame devorato solidoque et alvi tepore madido
cum fecundo fimi medicamine abiecto in mollibus arborum
lecticis et ventis saepe translato in aliquas corticum rimas,
unde vidimus cerasum in salice, platamum in lauro, laurum
in ceraso et bacas simul discolores. tradunt et monedulam 20
condentem semina in thesauros cavernarum eiusdem rei prae-
bere causas. hinc nata inoculatio . . .

276.

Pseudo-Julianus epist. 24 Hertlein (A. P. p. 233):
Θεόφραστος δὲ ὁ καλὸς ἐν γεωργίας παραγγέλμασι
τὰς τῶν ἑτεροφύτων δένδρων γενέσεις ἐκτιθεῖς καὶ ὅσα ἀλλη- 25
λούχοις ἐγκεντρίσειεν εἶκει πάντων οἴμαι τῶν φυτῶν μᾶλλον
ἐπαινεῖ τῆς συκῆς τὸ δένδρον ὡς ἂν ποικίλης καὶ διαφόρου

1 cf. Plut. qu. conv. 2, 6, 1 δρῦες ἀπίλους ἐκφέρουσαι . . .
καὶ συκαὶ μορέων ἐμβολάδες.

γενέσεως δεκτικὸν καὶ μόνον τῶν ἄλλων εὐκόλον παντοίου γένους ἐνεργεῖν βλάστην, εἴ τις αὐτοῦ τὸν κλάδον ἐκτεμῶν ἕκαστον, εἶτα ἐκρήξας ἄλλην ἐς ἄλλο τῶν πρέμνων ἐμφυᾶ γονὴν ἐναρμύσειεν, ὡς ἀρκεῖν ἤδη πολλάκις αὐτοῦ καὶ ἀνθ' ὀλοκλήρου κήπου τὴν ὄψιν.

277.

Geopon. III, 3, 4 (cf. X, 59, 2. de malo punico Ar. probl. ined. 3, 4 Buss.): τούτω τῷ μηνί (τῷ Μαρτίῳ) ταῖς ῥίζαις τῶν ἀμυγδαλῶν κόπρον χοιρείαν ἐπιθήσομεν· τὰς τε γὰρ πικρὰς γλυκείας ποιεῖ καὶ μελζους καὶ τρυφεράς, ὡς
10 Ἀριστοτέλης φησί. Θεόφραστος δὲ οὖρον ταῖς ῥίζαις ἐπιχέειν φησί (c. pl. 3, 9, 3. 17, 5—6).

278.

Gargilius Martialis (Auct. class. Maii I p. 408 cf. A. P. p. 272): *funt dulcia ex amaris si . . . nec minus utile est si offundatur stercus suillum humano lotio resolutum*
15 *et radicibus superfusum. Aristoteles in georgicis amaritudinem amygdali fragranti soli adsignat, cum crebrius exustae dulcior sucus hauriatur.*

14 *effundatur* cod. || 16 *fragranti solis* cod. sec. Maium (*flagrantiae solis* Scotti). cet. cf. Nicol. peripat. de plantis 2, 16 et de stercore porcino ad v. 15 eund. 1, 17 = Probl. ined. Bussem. 3, 4 (Ar. IV, 326 Did.)

VII. ZOICA.

XXXIX. ΖΩΙΚΑ

(Ἀριστοτέλους ἢ) Ἀριστοφάνους

(= ἀνατομαί vel περὶ ζώων ἀνατομῆς vel quod idem est περὶ ζώων μοριῶν sc. ἄλλο: A. P. p. 277. 312. 710. 711. Anecd. II, 10. auctor 5 libri huius ineptiarum pleni grammaticus fuit (A. P. p. 315), non physicus. Aristoteles ubi sua citare videatur anatomica, proprium opus aliud non respexit, sed aut ipsum sectionis negotium aut tabulas pictas sicut ipsis sectionibus ita historiae animalium olim additas: cf. de Ar. libr. p. 188 sq. A. P. p. 278). 10

Apuleius de mag. 36: *legat veterum philosophorum monumenta, tandem ut intellegat, non me primum haec requisisse sed iam pridem maiores meos, Aristotelem dico et Theophrastum et Eudemum et Lyconem ceterosque Platonis minores, qui plurimos libros de genitu animalium deque victu deque particulis deque 15 omni differentia reliquerunt. bene quod apud te, Maxime, causa agitur, qui pro tua eruditione legisti profecto Aristotelis περὶ ζώων γενέσεως, περὶ ζώων ἀνατομῆς, περὶ ζώων ἱστορίας multiiuga volumina, praeterea problemata innumera eiusdem, tum ex eadem secta ceterorum, in quibus id genus varia tractantur.* 20

ib. c. 40: *quasi vero non paulo prius dixerim me de particulis omnium animalium de situ earum deque numero deque causa conscribere ac libros ἀνατομῶν Aristotelis et explorare studio et augere.*

Apollon. hist. mir. 27: *δύο γάρ εἰσιν αὐτῶν πραγματεῖαι ἡ 25 μὲν περὶ ζώων ἡ δὲ περὶ τῶν ζωικῶν.*

Ἀριστοφάνους τοῦ γραμματικοῦ περὶ ζώων librum I et II excerpserit Sopater (Phot. bibl. cod. 161 p. 104^b 33, sicut Ar. politias idem). ex eisdem duobus libris supersunt fragmenta (Anecd. Gr. II. Berol. 1870 p. 17—40) Aristophanis (i. e. Pseud- 30 aristotelis zoicorum auctoris) apud Constantinum in sylloge nunc a. 1885 Berolini plenius edita (in Suppl. Aristot. I, 1 quod ed. Sp. Lambros), quae hic non repeto. sunt autem quae describuntur animalia haec

I περὶ τῶν ζωοτοκούντων

35

1 περὶ τῶν πολυσχιδῶν

ἄνθρωπος (Aristoph. II, 7—39: de cuius generatione quae nova occurrunt in libro I excerpseri fr. 285).

- ἑλέφας (ib. 68—82)
 λέων (ib. 133—150)
 κύων (ib. 167—181)
 λύκος (ib. 207—216)
 5 πάρδαλις (ib. 245—251. cf. 1, 143. 50).
 θώς (ib. 283—289)
 αἴλουρος (ib. 295—299)
 ὕαινα (ib. 308—313)
 ἄρκτος (ib. 326—335)
 10 μῦς (ib. 345—347)
 μυγαλῆ (ib. 373)
 γαλῆ (ib. 376—380)
 ἰκτίς (ib. 387)
 ἄλώπηξ (ib. 390—391)
 15 δασύπους (ib. 409—410)
 ἀσπάλαξ (ib. 419)
 ἔχινος ὁ χειρσαῖος (ib. 424—427)
 νυκτερίς (ib. 436—440)
 2 περὶ τῶν διχηλῶν
 20 κάμηλος (ib. 446—459)
 ἔλαφος (ib. 476—492)
 3 περὶ τῶν μωνύχων
 ἵππος (ib. 573—584)

 25 4 περὶ τῶν σελαχωδῶν λεγομένων ἰχθύων.
 II περὶ τῶν ὠτοκοούντων
 5 περὶ τῶν ἐνύδρων (— περὶ τῶν μαλακίων etc.)
 6 περὶ τῶν πτηνῶν.
 III περὶ τῶν σκωληκοτοκούντων.
 30 7 περὶ τῶν ἐντόμων.

279.

Apuleius de mag. 38: *de solis aquatilibus dicam nec cetera animalia nisi in communibus differentiis attingam. ausculpta igitur quae dicam. iam me clamabis magica nomina Aegyptio vel Babylonico ritu percensere* σελάχια,

34 σελάχια: σελάχη Ar. cf. Suid. s. v., Gal. VI, 737 τραχὺ καὶ λαμπρὸν ἐν τῇ νυκτι τὸ δέριμα . . . διὸ καὶ τινες ἀπὸ τοῦ σέλας ἔχειν ὀνομάσθαι φασὶν αὐτὰ σελάχια.

μαλάκια, μαλακόστρακα, χονδράκανθα, όστρακόδεσμα, καρ-
χαρόδοντα, άμφίβια, λεπιδωτά, φολιδωτά, δερμόπτερα, στε-
γανόποδα, μονήρη, συναγελαστικά.

cf. Aristoph. epit. Ar. de an. p. 17, 11—20, 22 (Aelian.
de an. 11, 37 et passim Suidas s. vv.).

5

280.

Athen. VII, 330^a: Ἀριστοτέλης . . . ἐν δὲ τῷ περὶ
ζωικῶν „σελάχη φησὶ βοῦς, τρυγῶν, νάρκη, βατίς, βάτρα-
χος . . . βούγλωττος, ψῆττα . . . μῦς“.

Athen. VII, 286^b: τῆς μὲν οὖν βατίδος καὶ τοῦ βατρά-
χου μνημονεύει Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς περὶ ζωικῶν κατα- 10
ριθμῶν αὐτὰ ἐν τοῖς σελάχεσιν.

Aristoph. de anim. p. 17, 11 (Aelian. de an. 11, 37.
Suid. s. σελάχια) σελάχια μὲν οὖν λέγεται ὅσα λεπίδας οὐκ
ἔχει τῶν ἰχθυδίων, οἷον μύραινα γόγγρος νάρκη τρυγῶν βοῦς
γαλεός, καὶ τὰ μείζονα δὲ τούτων καὶ κητώδη λεγόμενα,
καθάπερ δελφίς φάλαινα φώκη. τούτοις δὲ μόνοις συμβέβηκε 15
τῶν ἐνύδρων ζωοτοκεῖν.

Artemidor. 2, 14 p. 109, 13 H. ὅσοι δὲ τῶν ἰχθύων εἰσὶ
σελάχιοι, οἱ μὲν μακροὶ . . . λεπίδας οὐκ ἔχουσι . . . σμύραινα
ἔγγελος γόγγρος. οἱ δὲ πλατεῖς . . . οἷον τρυγῶν νάρκη βοῦς
καὶ ὁ λεγόμενος ἀετὸς (LV = Ar. p. 540^b 18 cf. 8, βάτος 20
Hercher) καὶ γαλεός καὶ ῥίνη καὶ εἴτι ἄλλο τούτοις ὅμοιον.

2 cf. Aristoph. epit. Ar. de an. p. 18, 26 (Suid. s. v): ἀμφί-
βια (Ar. 594, 28 sqq. cf. A. P. 309) δὲ νερόμισται ὅσα τῶν ζῴων
καὶ ἐν τῷ ὕδατι καὶ ἐπὶ τῆς χέρσου βιοῦ, καθάπερ ἵππος ποτά-
μιος καὶ ἐνυδρῖς <κάστωρ> κροκόδειλος (Ael. de an. 11, 37). δύ-
ναται δὲ καὶ ὁ ἄνθρωπος (vides grammaticum! cf. Theophr.
fr. 171, 1. 12 Wimmer) ἀμφίβιος λέγεσθαι· εἰσὶ γὰρ οἱ ἅμα ἐν
τῷ ὕδατι καὶ ἐν τῇ ξηρᾷ διαιτῶνται, καθάπερ ἐν Αἰγύπτῳ καὶ
ἄλλῃ πολλαχῆ. cf. p. 42, 18 L. || στεγανόποδα ego (A. P. p. 309):
male vulgo cum Gronovio πεζὰ, νέποδα || 8 sine lac. codd. ||
βούγλωττα cod. Marc. || 10 ζῴων codd. (cum Marc.)

281.

Aelian. n. a. XI, 37: Καλεῖται δὲ σελάχια ὅσα οὐκ ἔχει
 λεπίδας· εἷη δ' ἂν μύραινα γόγγρος νάρκη τρυγῶν βοῦς
 γαλεός, <καὶ τὰ μελζονα δὲ τούτων καὶ κητώδη λεγόμενα,
 καθάπερ> δελφίς φάλαινα φώκη· ταῦτα δὲ ἄρα μόνα τῶν
 5 ἐνύδρων ζωοτοκεῖ. μαλάκια δὲ καλεῖται ὅσα τῶν ἐνύδρων
 ἀνόστεά ἐστι, καὶ εἷη ἂν πολύπους σηπία <τεῦθος> τευθίς
 ἀκαλήφη· ταῦτά τοι καὶ αἵματος ἄμοιρα καὶ σπλάγγων ἐστί.
 μαλακόστρακα δὲ ἀστακοὶ καρίδες καρκίνοι πάγουροι· ἀπο-
 δύεται δὲ καὶ τὸ γῆρας ταῦτα. ὄστρακόδεσμα δὲ ὄστρεα
 10 πορφύραι κήρυκες στρόμβοι ἐχῖνοι κάραβοι. καρχαρόδοντα
 δὲ στρογγύλους ἔχοντα τοὺς ὀδόντας καὶ ὀξεῖς, λύκος κύων
 λέων πάρδαλις· ταῦτα μέντοι καὶ σαρκῶν ἐσθίει. ἀμφόδοντα
 δὲ ἀνθρωπος ἵππος ὄνος, ἄπερ οὖν πιμελὴν ἔχει. συνοδόντα
 δὲ βοῦς πρόβατον αἶξ. χαυλιόδοντα δὲ τὰ ὑποφαίνοντα ἔξω
 15 τοὺς ὀδόντας, ὅς ὁ ἄγριος ἀσπάλαξ· τὸν γὰρ ἐλέφαντα οὐ
 φημι ὀδόντας ἔχειν ἀλλὰ κέρατα. ἔντομα δὲ σφήξ μέλισσα·
 λέγουσι δὲ μηδὲ πνεύμονας ἔχειν ταῦτα. ἀμφίβια δὲ ἵππος
 ποτάμιος καὶ ἐνυδρὶς καὶ κάστωρ καὶ κροκόδειλος. φολιδωτὰ
 δὲ σαῦρος σαλαμάνδρα χελώνη κροκόδειλος ὄφις· ταῦτα δὲ
 20 καὶ τὸ γῆρας ἀποδύεται, πλὴν κροκοδείλου καὶ χελώνης.
 μώνυχα δὲ ἵππος ὄνος, δίχληα δὲ βοῦς ἔλαφος αἶξ οἷς χοῖρος·

δ'

2 λεπί (-πίδα) Vat. 997 (= Par. suppl. gr. 252) || εἷη
 Hercher: εἶεν Vat. || 3 suppl. ex Ar. Byz. p. 18, 2 || 6 ἐστί:
 εἶσι Vat. || 7 ἐστί: εἶσι Vat. || 8 καρκίνοι: sic Vat. || 9 δὲ om.

Vat. || 10 καρχαρόδοντες Vat. (-όδον) || 11 στρογγύλους — ὀξεῖς
 (Vat.) delevit Hercher, sed habet Aristoph. 18, 13 || 12 ταῦτά

τοι Hercher (ut supra) || ἀμφόδοντα (ἀμφω) Vat. || 13 συνοδόντ
 (sic) Vat. || 14 δὲ — ὀδόντας (Vat.) del. Hercher, sed habet
 Arist. 18, 22 || 15 σπάλαξ Vat. || οὐ φημι Vat. || 18 ἐνυδρος Vat.
 (et Aristoph. 18, 28). corr. Gesn. || καὶ ter delevit H., sed habet
 etiam Aristoph. 18, 28 || 21 μώνυχα Vat. || ἔλαφος (Gesn.): ἐλέφας
 codd. (non notavi ex Vat.) || δὲ Vat.

πολυσχιδῆ δὲ ἄνθρωπος κύων. στεγανόποδα καὶ πλατυώνυχα κύκνος χῆν. δερμότερος δὲ νυκτερίς. γαμψώνυχα δὲ οἷς καὶ τὸ θάμφος ἐπικαμπές, ἰέρακες ἀετοί. τὴν δὲ ἄλλην τῶν ζῴων ιδιότητα ἀλλαγοῦ εἶπον (cf. 2, 52).

282.

Clemens Alex. strom. 6, 16 p. 290 Sylb.: φασὶ δὲ καὶ 5 τὸ ἔμβρουν ἀπαρτίζεσθαι πρὸς ἀκρίβειαν μηνὶ τῷ ἕκτῳ, τουτέστιν ἑκατὸν ἡμέραις καὶ ὄγδοήκοντα πρὸς ταῖς δύο καὶ ἡμίσει, ὡς ἱστορεῖ Πόλυβος μὲν ὁ ἱατρὸς ἐν τῷ περὶ ὀκταμήνων, Ἀριστοτέλης δὲ ὁ φιλόσοφος ἐν τῷ περὶ φύσεως.

283.

Oribas. coll. med. 22, 5 (s. 1 et 2 p. 63 t. III ed. 10 Bussemaker et Daremberg cf. praef. p. XIV):

περὶ ὀκταμήνων, ἐκ τῶν Ἀριστοτέλους τοῦ φιλοσόφου (cf. hist. an. p. 584^b 6—12).

Περὶ τῶν ὀκταμήνων εἰσὶ τινες οἳ φασὶν οὐθὲν ζῆν. τοῦτο δὲ ἐστὶ ψεῦδος· ζῆ γάρ, καὶ τοῦτο μάλιστα μὲν ἐν 15 Αἰγύπτῳ δῆλον διὰ τὸ τρέφειν τε πάντα τὰ γινόμενα τοῖς Αἰγυπτίους, καὶ ἔτι τὰς γυναῖκας ἐκφόρους εἶναι καὶ τῶν παίδων τὴν τροφήν μὴ εἶναι ἐπίκαιρον, εἴτε διὰ τὴν κοφότητα τοῦ ὕδατος· ὥσπερ γὰρ ἀφηρημένον τὸ τοῦ Νεῖλου ὕδωρ ἐστίν· εἴτε καὶ δι' ἄλλας αἰτίας. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ 20 ἐν τῇ Ἑλλάδι τηροῦσιν ἔστιν ἰδεῖν οὕτως ἔχειν, ὥστε τὸ μὲν ἅπαντα τὰ ὀκτάμηνα μὴ ζῆν οὐκ ἀληθές ἐστιν, ὅτι μέντοι ὀλίγα καὶ ἦττον τῶν ἑπταμήνων τε καὶ τῶν ἐκ τοῦ πλείονος ἀριθμοῦ γενομένων ἀληθές· καὶ γὰρ ἐνδεκάμηνον δοκεῖ γεννᾶσθαι καὶ δεκάμηνον.

25

2 δέσμ. δὲ νυκτ. (Vat.) del. Hercher, sed habet Aristoph. 19, 14 || 3 τὴν δὲ ἄλλην τῶν ἄλλων Vat. (ἄλλην del. Reiske Hercher) || 8 Polybos = Hipp. I, 444 Lips. cf. Plac. phil. 5, 18 || 17 ἐδέκφορος ait Ar. p. 584^b 7

284.

Strabo XV p. 695: καὶ τὸν Νεῖλον εἶναι γόνιμον (idem ait Aristobulus) μᾶλλον ἐτέρων . . . τὰς τε γυναῖκας ἔσθ' ὅτι καὶ τετραδύμα τίθειν τὰς Αἰγυπτίας (cf. Ar. p. 584^b 32. 770, 35). Ἀριστοτέλης δέ τινα καὶ ἐπιάδυμα ἰστορεῖ τε-
 5 τοκέαι, καὶ αὐτὸς πολύγονον καλῶν τὸν Νεῖλον καὶ τρό-
 φιμον διὰ τὴν ἐκ τῶν ἡλλίων μετρίαν ἔψησιν αὐτὸ καταλει-
 πόντων τὸ τρόφιμον τὸ δὲ περιττὸν ἐκθυμιάντων.

cf. Plin. 7, 33: *tergeminos nasci . . . in Aegypto, ubi fetifer potu Nilus amnis . . . et in Aegypto septenos uno*
 10 *utero simul gigni auctor est Trogus.*

285.

(nova quaedam collecta ex Aristophane Constantini l. I).

1. Aristoph. de animal. p. 25, 26 (Anecd. II. 1870):
 ἀλλὰ μὴν καὶ εἰ ἦν αἷμα (τὸ σπέρμα), ὡς τινες ἔφασαν
 τῶν ἀρχαίων, πέψει δὲ μεταβεβληκὸς τὴν χοιρῶν, ἔδει
 15 αὐτὸ τῷ ψύχει μᾶλλον πῆσσεσθαι, ὅπερ καὶ περὶ πᾶν αἷμα
 ψυχόμενον συμβαίνει.

2. ib. p. 27, 18: ἀλλὰ μὴν οὐδ' ἀπ' ἀμφοτέρων ἀρέσκει,
 λέγω δὴ τοῦ ἀνδρός καὶ τῆς γυναικός, φέρεσθαι τὸ σπέρμα.
 εἰ γὰρ ἀπ' ἀμφοτέρων καὶ ὄλων μὲν σωμάτων ἢ φορᾶ,
 20 ἐχρηῆν δύο γίνεσθαι ζῶα ἄρρεν καὶ θῆλυ· ἐξ ἑκατέρου
 γὰρ σώματος καὶ ἐκ παντὸς μέρους πάντα ἐξίησι.

3. ib. p. 27, 9: ἔοικεν οὖν φησὶν (ὁ Ἄρ.) ὅσον ἐπὶ τῇ
 αἰσθήσει μᾶλλον (ἢ ἀφ' ὄλου τοῦ σώματος p. 26, 28 sqq.)

10 cf. Birt de Ovid. halieut. p. 157 (Gell. 10, 1 = Ar. p. 584^b 33) || 13 τινές: scil. Diogenes Apollon. (Anecd. II, 12 sq.) cum Herophilo et Erasistrato || 14 μεταβεβληκός cod. cf. Anon. Brux. (in calce Theod. Prisc. ed. Arg. 1532) f. 103^a (sec. Herophilum) in seminales vias sanguinem venire, sed earum virtute albescere atque mutatum in seminis transire qualitatem (cf. Ar. p. 726^b 4) || 20 ἐχρηῆν: sed cf. Anon. Brux. p. 110 c

φέρεσθαι (τὸ σπέρμα) ἀπὸ τῶν περὶ τὴν κεφαλὴν τόπων. καὶ γὰρ οἱ πλειστάκες συνουσιάζαντες ὀρῶνται φησὶ κοίλους ἔχοντες τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ οἱ βουλόμενοι ἐπιγινῶναι εἰ γόνιμόν ἐστι τὸ τοῦ ἀνδρὸς σπέρμα ἢ οὐχί, χρίσαντες τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπαλείμματί τιμι συνουσιάζουσι, καὶ ἐὰν μὲν ⁵ συγχρωσθῆ τὸ ἀποκριθὲν σπέρμα τῷ ὑπαλείμματι, γόνιμόν ἐστιν, εἰ δὲ μὴ, ἄγονον, ὡς διὰ τῶν πόρων τῶν περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀπὸ τοῦ ἐγκεφάλου συνεκκρινόμενου τοῦ μέλλοντος γόνιμον ποιήσῃ τὸ σπέρμα.

4. *ib.* p. 29, 29: τὰς δὲ γυναικας δοκιμάζουσι προσ- ¹⁰ θέμασί τιςιν, οἷον σκόροδα προσάγοντες πρὸς τὰ στόματα τῶν ὑστερῶν· κἂν μὲν ὄξῃ τὸ στόμα χανούσαις καὶ οἱ μυκτιῆρες τοῦ σκορόδου, γόνιμός ἐστιν, εἰ δὲ μὴ, ἄγονός ἐστιν. χρῶνται δὲ καὶ ἄλλαις δοκιμασίαις.

5. *ib.* p. 28, 12 (ad Ar. p. 746^b 20—33): ἐνίαις μὲν ¹⁵ οὖν καὶ γινομένων τῶν καταμηνίων ἀτεκνία παρακολουθεῖ. συμβαίνει δὲ τοῦτο κατὰ πολλὰς αἰτίας γίνεσθαι· καὶ γὰρ ἐὰν ἢ εὐνουχώδης καὶ μικρὸν τὸν τράχηλον ἔχουσα, οὐ συλλήψεται, καὶ ἐὰν ἢ ἐγκεκλεισμένης ἢ κωφᾶς καὶ μὴ ἐστομωμένης τὰς ὑστέρας ἔχη, κἂν λίαν κάθυγρος ἢ, συνεξυ- ²⁰ γραίνει γὰρ τὸ τοῦ ἄρρενος σπέρμα, κἂν λίαν πάλιν κατάξηρος, ἀναληφθήσεται γὰρ καὶ ἀναξηρανθήσεται, ἐὰν μὴ καταβαίνῃ τὸ ἴδιον μέτρον. καὶ ἄλλαι δὲ πολλαὶ πηρώσεις ἀγονίας αἰτίαι καὶ τοῖς ἄρρεσι καὶ ταῖς θηλείαις ὑπάρχουσιν.

6. *ib.* p. 31, 2 (ad Ar. p. 583, 14—24): ὄθεν καὶ ²⁵ ταῖς πυκνὰ συνουσιαζομέναις βραδύτερον τὸ ἐν γαστρὶ λαβεῖν. λεαίνεται γὰρ αὐταῖς καὶ κωφὸν γίνεται τὸ στόμα τῆς ὑστέρας ὑπὸ τῶν συνικμαζομένων ὕγρων ἐν τῷ τέλει τῆς ὀμιλίας.

3 similem probationem in saliva feminarum memorat Ar. de gen. an. p. 747, 9 (unde Plin. 7, 67) || 8 cf. Ar. p. 747, 11—14 || ¹⁰ δοκιμάζουσι: cf. Diocles ap. Sor. gyn. 1, 35 (p. 200, 4 R.) || ¹⁹ ἢ (κωφᾶς): καὶ ἐὰν cod. || ²² ἐὰν Lambros: κἂν cod. || ²⁶ ἐν γαστρὶ Diels: ἐγγάστριον cod.

7. ib. p. 36, 21: ὀρεκτικώτεροι δὲ ἀλλήλων πρὸς τὰς συνουσίας εἰσὶν οἱ μὲν ἄνδρες χειμῶνος, αἱ δὲ θήλειαι θέρους.

8. ib. p. 37, 6: αἱ ὕπανδροι κατακορεῖς πρὸς τὰ ἀφροδίσια . . .

5 p. 37, 12: οἱ δασεῖς (Ar. p. 774^b 2) καὶ δασέα στήθη καὶ πλατέα ἔχοντες ὀρεκτικοὶ μᾶλλον πρὸς τὰς συνουσίας . . . οἱ τὰ στήθη ψιλὰ καὶ στενὰ ἔχοντες εὐαδίκητοι (cf. physiogn. 812^b 17) ὑπὸ τῶν συνουσιῶν.

9. ib. p. 37, 1: μόνη ἢ γυνὴ κύουσα ὠχρίαν ἐπιδέχεται
10 (Ar. p. 70, 36), τὰ δ' ἄλλα ζῶα οὐκέτι.

10. ib. p. 31, 16: πρῶτον δὲ φησι γίνεσθαι περὶ τὸ συλληφθὲν ἐν τῇ μήτρᾳ σπέρμα χροῖαν μὲν ἐξηλλαγμένην ἄτε ἐξ ἐρυσθροῦ τῆς θηλείας τῶν καταμηνίων ἀπολειμμα-
15 ἄρρενος σπέρματος, εἶτα περὶ ταῦτα ὑμένα λεπτὸν περι-
πύγνυσθαι, ὃν καλεῖσθαι χόριον· εἶτα ἐχομένως πρῶτον διατυποῦσθαι . . . καρδίαν.

11. ib. p. 31, 25: ἐκ δὲ τῆς καρδιάς δύο ἀγγεῖα, ἀρτη-
ρία τε καὶ φλέψ, πρῶται γίνονται, καὶ ἡ μὲν φλέψ τροφῆς
20 χάριν, ἡ δὲ ἀρτηρία φυλακῆς τοῦ συμφύτου πνεύματος.

12. ib. p. 32, 3: διαπίπτειν δὲ φησι Διογένην τὸν Ἀπολλωνιάτην εἰρηκότα ταῖς κοτυληδόσι ταῖς ἐν τῇ μήτρᾳ τρέφεσθαι τὰ ἔμβρυα.

13. ib. p. 29, 1: ἀύξανόμενα δὲ τῶ χρόνῳ τὰ ἔμβρυα,
25 ὅτε δὴ συμβαίνει ἀσᾶσθαι τὴν ἔχουσαν, τότε καὶ τοῦ νοεροῦ μέρους τῆς ψυχῆς συμβαίνει μετασχεῖν.

18 δύο ἀγγεῖα (cf. Eudem. ap. Sor. gyn. 1, 57. Erasistr. Gal. XI, 153. V, 552): δύο φλέβες Ar. p. 740, 28 (743, 1) || 19 τροφῆς sc. τῆς αἱματικῆς (p. 32, 2) || 22 εἰρηκότα: cf. οἱ λέγοντες ap. Ar. p. 746, 19. 4 (Anecd. p. 12. 32 not.) et de Diocle idem sentiente Sor. gyn. 1, 14 (Erot. lex. p. 83, 9 Kl. Galen. II, 905) || 25 ἀσᾶσθαι: cf. Ar. p. 584, 22 || τὴν: καὶ τὴν cod. || τότε: cf. Ar. p. 736^b 5 || 26 μετασχεῖν Sauppe: αὐτὸ ἔχειν cod.

14. ib. p. 34, 14 — 35, 16: δίδυμά τε καὶ τρίδυμα γίνεται ἃ μὲν κατ' ἐπισύλληψιν (Ar. p. 585, 5), ἔστι δ' ὅτε φησί (cf. Ar. p. 772^b 18. 773^b 12) καὶ κατὰ σχίσιν. ὅταν μὲν ἅμα ἐκτεχθῆ ἄρρεν καὶ θῆλυ, ἀνάγκη ταῦτα κατ' ἐπισύλληψιν γεγενῆσθαι, ἅτε τοῦ ἄρρενος μὲν ἐκ πεπεμμένου 5 γεγονότος τοῦ δὲ θήλεος ἐξ ἀπέπτου, ὥστε ὑπὸ δύο ταῦτα καταβολὰς γεγενῆσθαι. τὰ δὲ ὑπὸ μίαν καταβολὴν τοιαῦτα γινόμενα τοῦ μὲν κατεψυγμένου γίνεται σπέρματος ὑπομεμενηκότος περὶ τὸν περίνεον τοῦ δὲ ἐπικατενηνεγμένου καὶ οὕτως ὁμοῦ ἀμφοτέρων ἐμπεπτωκότων (cf. 10 Ar. p. 775, 25). ὅταν δὲ ὑπὸ μίαν καταβολὴν δύο ἄρρενα ἢ δύο θήλεα γένηται, ταῦτα σχισθέντος ἐν τῇ μήτρᾳ τοῦ σπέρματος γίνεται τοῦ μὲν πεπεμμένου εἰς δύο ἄρρενα τοῦ δὲ ἀπέπτου εἰς δύο θήλεα.

ὅτι δὲ κατ' ἐπισύλληψιν ἀρέσκει αὐτῷ γίνεσθαι, αὐτὸς 15 οὕτω φησί (p. 585, 15). συνέβη γάρ τινα δούλην περὶ Τρίκκην ἐκ τοῦ δεσπότου καὶ τοῦ ἐπιτρόπου τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ πλησιάσασαν τεκνώσαι δύο, ὧν τὸ μὲν ἦν τῷ ἐπιτρόπῳ ὅμοιον, τὸ δὲ τῷ δεσπότῃ (ad Ar. p. 585, 15 μοιχευομένη γὰρ τις τὸ μὲν τῶν τέκνων τῷ 20 ἀνδρὶ ἰοικὸς ἔτεκε τὸ δὲ τῷ μοιχῷ. cf. Plin. 7, 49 inter ea quae ex Ar. p. 585, 10—21 attulit: *et in ea quae gemino partu alterum marito similem alterumque adultero genuit, item in proconnesia ancilla, quae eiusdem diei coitu alterum domino similem alterum procuratori eius*). 25

καὶ μὴν ὅτι κατὰ σχίσιν τοῦ σπέρματος τινα γίνεται οὕτως φησί. τὰ δὲ διδυμοτοκοῦντα ἀπὸ μιᾶς καταβολῆς δοκεῖ ἄρρενοτοκεῖν ἢ θηλυτοκεῖν, ὅτε τὸ σπέρμα τοῦ ἄρρενος

3 σχέσιν cod. (item infra) || 4 ἐκτεθῆ cod. (corr. Lambros) || 8 τοῦ μὲν: τὰ μὲν ἐκ cod. (τὸ μὲν ἐκ . . . τὸ δὲ ἀπὸ κατεν. Lambros) || 9 περίνεον: cf. Ar. p. 766, 5 (ὑπομιμνήσκοντος περὶ τὸν νέον cod.) || 15 αὐτὸς γὰρ cod. || 18 πλησιασάση cod. (corr. Sauppe, πλησιασάντων olim ego) || 24 cf. item Plin. 7, 51 *exemplum Nicaei pyctae cum Ar. p. 586, 2—4. 722, 9—11!* || 28 ὅτε: ὅτι cod.

ἰσχυρόν ἐστὶν ὥστε μεριζομένου εἰς δύο ἢ εἰς πλείονα τροφίμα γίνεσθαι.

τὰς δὲ ὁμοιότητας οἶται συμβαίνειν παρὰ τὰς ἀπεψίας καὶ εὐπεψίας τῶν σπερμάτων· οἶται γὰρ καὶ τὰ καταμήνια σπέρματα ἄπεπτα εἶναι. ὅταν μὲν οὖν εὐπεπτος γένηται ἢ ἐν τοῖς καταμηνίοις ὑπόλειψις (cf. Ar. p. 767^b 15 sqq.), καθ' ἑαυτὴν ποιήσειε θήλειαν τὴν μορφὴν, ἕάν τε ἄρρεν ἕάν τε θῆλυ. ἀπέπτων δὲ μᾶλλον γενομένων τῶν καταμηνίων, κατὰ τὸν πατέρα γεννηθήσεται ἢ μορφῇ, ἕάν τε ἄρρεν ἕάν τε θῆλυ. ἕάν δὲ ἀμφοτέρων πεπεμμένων, ἄρρεν <γενήσεται>, ὅμοιον δὲ τῇ μητρὶ. ἕάν δὲ ἀμφοτέρων ἀπέπτων, γενήσεται θῆλυ καὶ ὅμοιον τῷ πατρὶ.

15 15. ib. p. 36, 27 (A. P. p. 372): μόνη ἢ γυνὴ τῶν ζωοτόκων ὑπηνέμια τίκτει, τὸν λεγόμενον Ὅσιριν ἐν Αἰγύπτῳ. μαρτυρεῖ δὲ Θεόφραστος λέγοντι Ἀριστοτέλει ἄνευ ὀχείας γίνεσθαι <τινα> τὸν λεγόμενον Ὅσιριν ἐν τῷ πέμπτῳ τῶν περὶ ζώων.

Hesych. s. ὄσιρις: αἱ ἐν Αἰγύπτῳ ὑπηνέμια τίκτουσι τὸν λεγόμενον Ὅσιριν γυναῖκες.

20 16. ib. p. 36, 30: μόνη γυνὴ ἡπιωτέρα καὶ πραότερα μετὰ τὸ τεκεῖν, τὰ δὲ ἄλλα ζῶα δεινὰ καὶ δυσχερῆ καὶ ἀπρόσιτα.

286.

Plinius n. h. 11, 273: *miror equidem Aristotelem non modo credidisse praescita vitae esse aliqua in corporibus ipsis, verum etiam prodidisse. quae quamquam vana existimo nec sine cunctatione proferenda, ne in se quisque ea*

1 μεριζομένου Lambros: -ζόμενον cod. || τροφίμα (cf. ἐκτρέφειν Ar. p. 773^b 24): γόνιμον Sauppe || 4 cf. supra Aristoph. p. 27, 25 ἐστὶ δὲ καταμήνια ἄπεπτον περιττώμα (Ar. p. 774, 2. 726^b 31 etc.) || 15 ἄνευ ὀχείας: Plut. de Is. et Os. c. 43. Ael. de an. 11, 10. M. Duncker Gesch. d. Alt. I⁴ 51. 54 || 16 τῶν Lambros: τῷ cod. || 19 ὄρνεις μονόσιροι Geopon. 14, 7, 30 (= Bennu-Osiris) || 21 τεκεῖν: sic! sed cf. Ar. p. 585, 3 (δέχεται ὀχείαν κύοντα). 773^b 25

auguria anxie quaerat, attingam tamen quae tantus vir in doctrina non spreuit. igitur vitae brevis signa ponit raros dentes, praelongos digitos, plumbeum colorem pluresque in manu incisuras nec perpetuas. contra longae esse vitae incurvos umeris et in manu unam aut duas incisuras longas habentes et plures quam XXXII dentes, auribus amplis. nec universa haec, ut arbitror, sed singula observat, frivola ut reor et vulgo tantum narrata.

Aristoph. de anim. p. 37, 17: οἱ ἀραιοὺς τοὺς ὀδόντας ἔχοντες καὶ ἐλάσσονας τῶν τριακονταδύο ὡς ἐπὶ πολὺ ὀλιγοχρόνιοι γίνονται.

287.

Plin. n. h. 2, 220: *addit . . . Aristoteles nullum animal nisi aestu recedente expirare.*

288.

Apollonius mirab. 27: Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς ζωικοῖς· δύο γὰρ εἰσιν αὐτῷ πραγματεῖαι, ἡ μὲν περὶ ζώων ἡ δὲ περὶ τῶν ζωικῶν· „οἱ φθειρες, φησὶν, ἐν τῇ κεφαλῇ ἐν ταῖς μακραιῖς οὐ φθίνουσι νόσοις, ἀλλὰ μελλόντων τελευτῶν τῶν πασχόντων ἐπὶ τὰ προσκεφάλαια εὐρίσκονται προλελοπότες τὴν κεφαλὴν.“

Aristoph. de an. p. 37, 23: μόνου τοῦ ἀνθρώπου μέλλοντος μεταλλάσσειν οἱ ἐν τῇ κεφαλῇ φθειρες γίνονται (corr. φθίνουσιν).

289.

Apollon. mir. 28 (cf. fr. 237): Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς

8 *tantum* Birt: *tamen* codd. || 13 cf. Soran. gyn. 1, 41 p. 205, 30 Rose. Antig. mir. 125 || 17 ἀλλὰ post πασχόντων cod. (haec sic corr. Hercher: μελλόντων δὲ τελ. τ. π. ἐπὶ τὰ πρ. μεθίστανται . . .) || 19 cf. Ar. p. 556^b 21 ζῆ δὲ χυμοῖς σαρκὸς ζώσης (Philo π. προνοίας opp. VI, 199 = VIII, 96 Lips. φθειρας δὲ ἡ ἀπὸ τῶν ἰδρώτων sc. σῆψις ἐψύχωσεν)

ζωικοῖς „ὁ ῥύπος, φησὶν, ἐν τοῖς ὠταρίοις γιγνόμενος πικρὸς ὢν, ἐν ταῖς μακραιῖς νόσοις γλυκὺς γίνεται“.

290.

Solini (interpolator ad) 27, 13 (p. 235, 29 Mommsen):
leones . . . qui, ut Aristoteles perhibet, soli ex eo genere quod dentatum vocant vident protinus atque nascuntur.

cf. Plutarch. qu. conv. 4, 5, 2: τὸν λέοντα τῷ ἡλίῳ συνοικειοῦσιν (*Αἰγύπτιοι*) ὅτι τῶν γαμψωνύχων τετραπόδων βλέποντα τίκει μόνος. Aelian. n. a. 5, 39: λέγει Δημόκριτος τῶν ζώων μόνον τὸν λέοντα ἐκπεπταμένοις τίκεσθαι
 10 τοῖς ὀφθαλμοῖς (haec ex Ael. praebet Const. II, 151).

291.

Aelian. de nat. an. 9, 6 (cf. A. P. p. 713): κατὰ τὴν νοσηνίαν δὲ τὰ ζῶα, ὡς πυρθάνομαι, ἢ φθέγγεται τι τῆ συντροφῶ φωνῇ ἢ πίπτει, λέων δὲ ἄρα μόνος, ὡς Ἀριστοτέλης φησὶν, οὐδέτερον αὐτοῖν δοῦναι.

292.

15 Aristoph. epit. Ar. de an. p. 19, 14 (unde Suid. s. δερμ.): δερμόπτερος δὲ ἡ νυκτερίς, ἣτις μόνη τῶν πτητικῶν ζωοτοκεῖ καὶ γάλα ἔχει ἐν τοῖς μαστοῖς καὶ θηλάζει εὐθέως τὸ γεννώμενον.

Artemidor. 3, 65 p. 194, 7 Hercher: μόνη δὲ νυκτερίς
 20 . . . ζωοτοκεῖ καὶ γάλα ἐν μαστοῖς ἔχει καὶ τοὺς ἰδίους ἐτρέφει νεοττούς.

cf. Antig. Car. mir. 22 (ex Aristophanis fonte cf. Clearch. Sol. ap. Polluc. 2, 164 cum ips. Ar. p. 497^b 34) ἡ νυκτερίς δὲ μόνον τῶν ὀρνέων (sic! cf. Ar. p. 490, 12) ὀδόντας

2 ὅταν τελευτᾶν μέλλωσιν cod. ante ἐν ταῖς μακρ. (del. Hercher) || 4 contrarium Ar. p. 742, 9. 774^b 16. A. P. p. 713 ||
 5 *dentatum*: scil. *καρχαρόδου* || 7 *γαμψωνύχων* (cf. Ar. p. 517^b 1)

ἔχει καὶ μαστοὺς καὶ γάλα. [φησὶ δὲ ὁ Ἀριστοτέλης (sc. verus) καὶ φώκην καὶ φάλαιναν ἴσχειν γάλα = p. 521^b 24.

Plin. n. h. 10, 168 (cf. 11, 232): *volucrum animal parit vespertilio tantum, cui et membranaceae pinnae uni. eadem sola volucrum lacte nutrit ubera admovens. parens 5 geminos volitat amplexa infantes secumque portat. eidem coxendix una traditur, et in cibatu culices gratissimi.* (= Aristoph. de an. II, 436—440 Lambros).

293.

Hierocles in Hippiatr. praef. p. 4 Bas. 1537 (Aristoph. p. 282 Nauck): Ἀριστοφάνης οὖν ὁ Βυζάντιος τὰ περὶ φύ- 10 σεως ζώων ἐπιτεμόμενος ἐκ τῶν Ἀριστοτέλους τοῦ φιλοσόφου φησὶν ἔτη ζῆν δύνασθαι ἵππον πεντήκοντα καὶ πρὸς (Ar. p. 576, 28) . . . συλλαμβάνειν γε μὴν καὶ κύειν ἐπιτηδείως ἔχειν φησὶν Ἀριστοτέλης τὴν θήλειαν ἕως ἑτῶν τριάκοντα.

Περὶ ἰχθύων
(Περὶ τῶν ἐνύδρων).

15

294.

Athen. VII, 305^d: Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ ζωικῶν φησι „τὰ δὲ ἀνόδοντα καὶ λειᾶ ὡς ῥαφίς. καὶ τὰ μὲν λιθοκέφαλα ὡς χρέμυς, τὰ δὲ σκληρόδεσμα ὡς κάπρος. καὶ τὰ μὲν δίραβδα ὡσπερ σεσερῖνος, τὰ δὲ πολύραβδα καὶ 20 ἔρυθρόγραμμα ὡς σάλπη“.

VII, 319^d: Ἀριστοτέλης . . . ἐν δὲ τῷ περὶ ζωικῶν

12 ζῆν δύνασθαι: cf. Aristoph. p. 40, 4 R. || 14 ζῆ δ' ὡς ἐπὶ τὸ πολὺν ἔτη τριάκοντα Aristoph. (de fem.) p. 146, 7 L. || 17 ζώων codd. (cum Marc.) || 18 φησὶ τάδε. ἀνόδ. κ. λ. cod. Marc. || 19 κρέμυς codd. (χρόμις Ar. p. 601^b 30. Plin. 9, 57. Ael. 9, 7) || σκληρόδεσμα: codd. (cum Marc.) et edd. σκληρότατα τραχύδεσμα || 22 ἐν δὲ τῷ περὶ ζωικῶν ἰχθύων cod. Marc. (om. ἦ)

15*

ἢ ἰχθύων θαφίδα αὐτὴν (sc. τὴν βελόνην Ar. p. 543^b 11) ὀνομάσας ἀνόδου φησὶν εἶναι.

295.

Athen. VII, 319^c: Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ ζωικῶν ἀκανθοστεφῆ φησὶν εἶναι καὶ ποικιλόχροα φυκίδα . . . τῶν δὲ γραμμοποικίλων πλαγίαις τε ταῖς ῥάβδοις κεκρημένων πέρκη.

296.

Athen. VII, 327^f: Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῷ περὶ ζωικῶν ποικιλευθρομέλαιναν αὐτὴν (sc. τὴν χάννην) ὀνομάζει καὶ ποικιλόγραμμα, διὰ τὸ μελαίναις γραμμαῖς πεποικίλθαι.

297.

10 Athen. VII, 286^f: Ἀριστοτέλης ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ ζωικῷ ἢ περὶ ἰχθύων „νωτόγραπτα, φησί, λέγεται βῶξ . . . , σκολιόγραπτα δὲ κολίας“.

298.

Athen. VII, 313^d: Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῷ περὶ ζωικῶν γράφει οὕτως „ὄροπυγόστικτοι δὲ τῶν ἰχθύων μελάνουρος
15 καὶ σαργός πολύγραμμαί τε καὶ μελανόγραμμαί“.

299.

Athen. VII, 305^c: Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῷ περὶ ζωικῶν „καὶ τὰ μὲν μελανόστικτα ὥσπερ κόσσυφος, τὰ δὲ ποικιλόστικτα ὥσπερ κίχλη“.

300.

Athen. VIII, 331^d: . . . καίτοι μόνους εἰρηκότος Ἀρι-
20 στοτέλους φθέγγεσθαι σκάρου καὶ τὸν ποτάμιον χοῖρον.

2 φ. αὐτὴν εἶναι codd. || 4 sine lac. codd. || 8 ποικιλευθρον μέλαιναν male cod. Marc. et edd., corr. Meineke || 11 νωτόγρ. cod. M || sine lac. codd. || 15 σάργος cod. M. cf. Isid. 12, 6, 27 in corpore lineas nigras

Aristoph. de an p. 38, 14: οὐδεις ἰχθύς λαλεῖ, μόνος δὲ ὁ λεγόμενος σκάρος καὶ ὁ ποτάμιος χοῖρος (unde Philop. in Ar. de an. f. L 8^b sup. ὥστε εἰ καὶ οἱ σκάροι λέγονται φωνεῖν, τὸ αὐτὸ τοῦτο καὶ ἐπ' αὐτῶν ὑποληπτέον. cf. Suid. s. πνεύμων).

5

Oppianus hal. 1, 134:

καὶ σκάρον, ὃς δὴ μῦθος ἐν ἰχθύσι πᾶσιν ἀναύδοις
φθέγγεται ἰκαλέην λαλαγὴν καὶ μῦθος ἐδητὺν
ἄψορον προήσιν ἀνὰ στόμα, δεύτερον αὖθις
δαινύμενος, μήλοισιν ἀναπτύσσων ἴσα φορβήν.

10

301.

Etym. M. p. 218, 28 (Herodian. p. 396, 20 Lentz) s. βῶξ (= βόαξ cf. fr. 297): Ἀριστοτέλης δὲ ὅτι μόνος τῶν ἰχθύων φωνὴν προέεται, καὶ οὕτως ὠνόμασται (cf. Athen. VII, 287^a ὠνομάσθη δὲ παρὰ τὴν βοήν).

302.

Athen. VII, 328^d: Θρισσῶν δὲ μέμνηται Ἀριστοτέλης 15
ἐν τῷ περὶ ζωικῶν ἢ ἰχθύων ἐν τούτοις „μόνιμα . . . θρίσσα, ἐγκρασίχολος, μεμβράς, κορακῖνος, ἐρυθρῖνος, τριχίς“. ib. p. 328^f: ὁμοίως δὲ (τριχίαν) καὶ Ἀρ. ἐν πέμπτῳ ζῴων μοριῶν (p. 543, 5), ἐν δὲ τῷ ἐπιγραφομένῳ περὶ ζωικῶν τριχίδα.

303.

Athen. VII, 303^d: Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῷ περὶ ἰχθύων 20
ἀγελαῖον καὶ ἐκτοπιστικὸν εἶναι τὴν θυννίδα.

304.

Athen. III, 88^b: Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῷ περὶ ζωικῶν

16 περὶ ζῴων καὶ ἰχθύων. codd. (cum Marc.) || sine lac. codd. cf. A. P. p. 298 || 17 corr. ἐρίτιμος? || 19 περὶ addidi: ἐν δὲ τῷ ἐπιγραφομένῳ ζωικῶν Marc. (ζωικῶ vulgo) || 22 codd. ζῴων

„ὄστρεα, φησί, πίννη, ὄστρεον, μῦς, κτεῖς, σωλήν, κόγχη, λεπὰς, τῆθος, βάλανος . . . πορευτικά δὲ κῆρυξ, πορφύρα, ἡδυπορφύρα, ἐχίνος, στράβηλος. ἔστι δ' ὁ μὲν κτεῖς τραχύστρακος ἑαβδωτός, τὸ δὲ τῆθος ἀρράβδωτον λειόστρακον, ἢ δὲ πίννη λεπτόστομον, τὸ δὲ ὄστρεον παχύστομον δίθυρον δὲ καὶ λειόστρακον, λεπὰς δὲ μονόθυρον καὶ λειόστρακον, συμφυῆς δὲ μῦς, μονοφυῆς δὲ καὶ λειόστρακον σωλήν καὶ βάλανος, κοινὸν δ' ἔξ ἀμφοῖν κόγχη.“

305.

Athen. VII, 318^a: ἐν δὲ τῷ περὶ ζωικῶν Ἀριστοτέλης
10 μαλάκιά φησιν εἶναι πολύποδας, ὄσμύλην, ἐλεδώνην, σηπίαν, τευθίδα.

306.

Athen. VII, 318^b: ἐν δὲ τῷ περὶ ζωικῶν ἢ ἰχθύων (Αρ.)
„πολύπους, φησί, τίς ὁ μὲν τρεψίχρωσ ὁ δὲ ναυτίλος“.

307.

Athen. VII, 281^f: Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῷ περὶ ζωικῶν
15 μονάκανθον εἶναι καὶ κισθὸν τὸν ἀλφηστικόν.

308.

Athen. VII, 277^e: ταύτας (τὰς ἀμίας) Ἀριστοτέλης
ἱστορεῖ τὰ μὲν βράγχια ἔχειν καλυπτὰ, εἶναι δὲ καρχάροδοντας
καὶ τῶν συναγελαζομένων καὶ σαρκοφάγων, χολήν τε ἔχειν
ἰσομήκη τῷ ἐντέρῳ καὶ σπλῆνα ὁμοίως. λέγεται δὲ ὡς
20 θηρευθεῖσαι προσανάλλονται καὶ ἀποτρῶγουσαι τὴν ὀρμιὰν
ἐκφεύγουσιν. . . . Ἀριστοτέλης δὲ παρετυμολογῶν αὐ-
τῆς τοῦνομά φησιν ὠνομάσθαι παρὰ τὸ ἄμα ἰέναι
ταῖς παραπλησίαις· ἔστι γὰρ συναγελαστική.

2 sine lac. codd. || 12 ἦ: καὶ codd. (cum Marc.) || 13 τρι-
ψίχρωσ cod. M || 14 ζῶων (ζώων Marc.) codd. || 21 cf. infra
fr. 332

309.

Athen. VII, 284^f: τῆς δ' ἀφύης ἐστὶ γένη πλείω. καὶ ἡ μὲν ἀφροῖτις λεγομένη οὐ γίνεται ἀπὸ γόνου, ὡς φησιν Ἀριστοτέλης, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐπιπολάζοντος τῇ θαλάσσῃ ἀφροῦ. ἑτέρα δ' ἐστὶν ἀφύη ἡ κωβίτις λεγομένη. γίνεται δ' αὕτη ἐκ τῶν μικρῶν καὶ φαύλων τῶν ἐν τῇ ἄμμῳ διαγενομένων κωβιδίων. καὶ ἐξ αὐτῆς δὲ ταύτης τῆς ἀφύης ἀπογεννῶνται ἕτεραι, αἵτινες ἐγκρασίχολοι καλοῦνται. γίνεται καὶ ἄλλη ἀφύη ὁ γόνος τῶν μαινίδων, καὶ ἄλλη ἐκ τῆς μεμβράδος, καὶ ἔτι ἄλλη ἐκ τῶν μικρῶν κεστρέων τῶν ἐκ τῆς ἄμμου καὶ τῆς ἰλύος γινομένων. πάντων δὲ τούτων ἡ ἀφροῖτις ἀρίστη. 5 10

Athen. VII, 300^f: ἐγκρασίχολοι. καὶ τούτων μέμνηται Ἀριστοτέλης ὡς μικρῶν ἰχθυοδίων ἐν τῷ περὶ ζωικῶν.

310.

Athen. VII, 294^d: γαλεοὶ . . . Ἀριστοτέλης δὲ εἶδη αὐτῶν φησιν εἶναι πλείω, ἀκανθίαν λεῖον ποικίλον σκύμνον ἄλωπεκίαν ῥίνην . . . ὁ δ' Ἀριστοτέλης ἐν πέμπτῳ ζῶων μορίων καὶ κεντροῖνην φησὶ τίνα γαλεὸν εἶναι καὶ νωτιδανόν . . . ἰδίως δὲ ὁ ἀκανθίας τὴν καρδίαν ἔχει πεντάγωνον. τίκει δ' ὁ γαλεὸς τὰ πλεῖστα τρία καὶ εἰσδέχεται τὰ γεννηθέντα εἰς τὸ στόμα καὶ πάλιν ἀφήσι, μάλιστα δ' ὁ ποικίλος καὶ ὁ ἄλωπεκίας· οἱ δὲ λοιποὶ οὐκ ἔτι διὰ τὴν τραχύτητα. 20

311.

Athen. VII, 298^b: Ἀριστοτέλης δὲ χαίρειν φησὶ τὰς ἐγγέλεις καθαρωτάτῳ ὕδατι. ὅθεν τοὺς ἐγγελυτοτρόφους καθαρόν αὐταῖς ἐπιχεῖν· πνίγεσθαι γὰρ ἐν τῷ θολερῷ. διό

2 ἀφροῖτις: cf. Opp. hal. 767—783 || 6 κωβίων Suid. || 13 εἶδη: cf. Oppian. hal. 1, 379 || 14 λεῖον: cf. ὁ λεῖος γαλεὸς Aristoph. de an. p. 23, 27 || σκύμνον: σκυλίον Ar. 565, 22 = κύων 566, 31 || 15 ἄλωπεκίαν: ἀλώπηξ Ar. 566, 31 || 15 immo ἐν τῷ περὶ ζωικῶν

καὶ οἱ θηρεύοντες θολοῦσι τὸ ὕδωρ ἵν' ἀποπνίγωνται. λεπτὰ γὰρ ἔχουσαι τὰ βραγχία ἀντίκα ὑπὸ τοῦ θολοῦ τοὺς πόρους ἐπιπωματίζονται. ὄθεν κἀν τοῖς χειμῶσιν ὑπὸ τῶν πνευμάτων ταραττομένου τοῦ ὕδατος ἀποπνίγονται. ὀχεύονται δὲ συμπλεκόμεναι, κἀτ' ἀφιασι γλοιῶδες ἐξ αὐτῶν, ὃ γενόμενον ἐν τῇ ἰλύι ζυρογονεῖται. λέγουσι δὲ οἱ ἐγγελοτρόφοι καὶ ὡς νυκτὸς μὲν νέμονται, ἡμέρας δ' ἐν τῇ ἰλύι ἀκινήτίζουσι, ζῶσί τε τὸ ἐπὶ πολὺ ἐπὶ ὀκτῶ ἔτη.

Athen. p. 299°: Ἀριστοτέλης δ' ἐν τοῖς περὶ ζώων
10 διὰ τοῦ ἰ ἔγγελις εἴρηκεν.

312.

Io. Lydus de magistr. p. r. 3, 63 p. 257, 15 (Aristoph. p. 281 Nauck): καὶ ἔλλοπα μὲν αὐτὸν Ἀριστοτέλης (p. 505, 15. 505^b 16) καὶ πάντες οἱ φυσικοὶ καλοῦσι καὶ Ἀριστοφάνης ὁ Βυζάντος ἐν τῇ ἐπιτομῇ τῶν ἐν ἰχθύσι φυσικῶν.
15 Plin. 9, 60: *unus omnium squamis ad os versis, contra quam in nando meant . . . rarus inventu.* Plut. de soll. an. 29: πλὴν τοῦ ἔλλοπος. τοῦτον δὲ φασὶ (unum piscium) κατ' ἄνεμον καὶ ῥοῦν νήχεσθαι μὴ φοβούμενον τὴν ἀναχάραξιν τῆς λεπίδος, ἅτε δὴ μὴ πρὸς οὐρὰν τὰς ἐπιπτυχὰς
20 ἐχούσης. id. c. 32: σπάνιος γὰρ ἐστὶ, φαίνεται δὲ περὶ Παμφυλίαν πολλάκις. Ael. de an. 8, 28: λέγει δὲ τις λόγος σπάνιον μὲν αὐτὸν εἶναι, ἐν δὲ τῷ κατὰ Παμφυλίαν (Rhodi Plin. 9, 169) πελάγει θηρᾶσθαι . . .

313.

Athen. VII, 300°: ἔρουθρίνος. Ἀριστοτέλης ἐν τῷ
25 περὶ ζωικῶν. καὶ Σπεύσιππος παραπλήσιά φησιν εἶναι φάγρον, ἔρουθρίνον, ἥπατον.

4 ὀχεύονται . . . cf. Opp. hal. 1, 516 (Plin. 9, 160) || 5 γλι-
νωδες cod. Marc. || 9 περὶ ζώων cod. Marc. f. 112^b, non ἐν τ.
π. ζ. μορίων, ut vulgo || 25 ζώων cum Marc. codd. (ζώων καὶ
Σπ. sine interp. vulgo)

314.

Athen. VII, 301°: ἡπατος . . . ἔστι δὲ μονήρης, ὡς φησιν Ἀριστοτέλης, σαρκοφάγος τε καὶ καρχαρόδους, τὴν χροιάν μὲν μέλας, ὀφθαλμοὺς δὲ μείζονας ἢ καθ' αὐτὸν ἔχων, καρδίαν τρίγωνον, <ἡπαρ> λευκόν.

315.

Erotian. lex Hipp. p. 77, 5 Klein: θρίσσειν: μαίνεσθαι, 5 ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικός· θρίσσειν δὲ φασὶ τὸ κατὰ ψυχὴν ἐξίστασθαι.

Athen. VII, 328^f: καὶ Ἀριστοτέλης . . . τριχίδα (fr. 302) τῶν δὲ λεγομένων (sc. περὶ θρίσσης) ἔστιν ὅτι ἦδεται ὀρχήσει καὶ ὠδῇ καὶ ἀκούσας ἀναπηδᾷ ἐκ τῆς θαλάσσης. 10

Plut. de soll. an. 3: καὶ τὴν θρίσσαν ἀδόντων καὶ κροτούντων ἀναδύεσθαι καὶ προιέναι λέγουσιν. cf. Ael. 6, 32: οἱ δὲ τῇ Μαρεία λίμνῃ προσοικοῦντες τὰς θρίσσας θηρῶσι τὰς ἐκείθι ὠδῆς μέλει . . . καὶ κρότῳ ὀστράκων . . . αἱ δὲ ὥσπερ ὀρχούμεναι ὑπὸ τῷ μέλει πηδῶσι καὶ ἐμπέπτουσι τοῖς 15 θηράτροις . . .

316.

* Athen. VII, 282^d: ἀνθίας, κάλλιχθυς . . . Ἀριστοτέλης δὲ καὶ καρχαρόδοντα εἶναι (φησὶ) τὸν κάλλιχθυν σαρκοφάγον τε καὶ συναγελαζόμενον.

317.

Aelian. n. a. 13, 4: ἀκούσειας δ' ἂν ἀλιέων καὶ ἰχθύων 20 τινὰ καλλιώνυμον οὕτω λεγόντων. καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ Ἀριστοτέλης λέγει ὅτι ἄρα ἐπὶ τοῦ λοβοῦ τοῦ δεξιοῦ καθήμενην ἔχει χολὴν πολλήν, αὐτῷ δὲ τὸ ἡπαρ κατὰ τὴν λαιὰν φορεῖται πλευράν.

4 ἡπαρ λευκόν Rondelet (A. P. p. 306): λευκὴν codd. || 22 καθειμένην codd., corr. Gesn. || 23 τὸ δὲ ἡπαρ αὐτῷ Hercher-

318.

Athen. VII, 307^a: ἐν δ' ἄλλοις φησὶν ὁ Ἀριστοτέλης
 „ὁ κεστρεὺς καρχαρόδους ὧν οὐκ ἀλληλοφαγεῖ, ἅτε δὴ
 οὐδ' ὄλωσ σαρκοφαγῶν. ἔστι δὲ ὁ μὲν τις κέφαλος, ὁ δὲ
 χελλῶν, ὁ δὲ φεραῖος. καὶ ὁ μὲν χελλῶν πρὸς τῇ γῆι νέμεται,
 5 ὁ δὲ φεραῖος οὐ. καὶ τροφῇ χρῆται ὁ μὲν φεραῖος τῇ ἀφ'
 αὐτοῦ γενομένη μύξῃ, ὁ δὲ χελλῶν ἄμμῳ καὶ ἰλύι. λέγεται
 δὲ καὶ ὅτι τὸν γόνον τῶν κεστρεῶν οὐδὲν τῶν θηρίων κατ-
 εσθίει, ἐπεὶ οἱ κεστρεῖς οὐδένα τῶν ἰχθύων.“ <νέμεται δὲ
 τὴν ἰλὺν ταιλαιπωρῶν, ὡς φησιν Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ
 10 ζῴων. Zenob. prov. 4, 52 cf. Miller Mél. p. 370.>

319.

Athen. VII, 305^f: κίθαρος. Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ
 ζωικῶν ἢ περὶ ἰχθύων „ὁ κίθαρος, φησί, καρχαρόδους,
 μονήρης, φυκοφάγος, τὴν γλῶττιαν ἀπολελυμένος, καρδίαν
 λευκὴν ἔχων καὶ πλατεῖαν“.

320.

15 Athen. VII, 306^b: κορδύλος. τοῦτον Ἀριστοτέλης
 φησὶν ἀμφίβιον εἶναι καὶ τελευτᾶν ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἀνανθέντα.

321.

Athen. VII, 309^a: κυπρίνος. τῶν σαρκοφάγων καὶ
 οὔτος, ὡς Ἀριστοτέλης ἱστορεῖ, καὶ συναγελαστικῶν. τὴν
 δὲ γλῶττιαν οὐχ ὑπὸ τῷ στόματι, ἀλλ' ὑπὸ τὸ στόμα κέκτηται.

322.

20 Athen. VII, 310^e: λάβρακες. οὔτοι, ὡς Ἀριστοτέλης

4 al. χελών in codd. Ar. h. a. || φεραῖος = περαίας (παρέας, παραίας) Ar. 591, 24. cf. A. P. p. 308 || 8 ἐπεὶ: cf. τοθνεκα Opp. hal. 2, 644 || 9 Ἀφ. (ex h. a. 591, 17. 19 + 25) || 12 ζῴων cum Marc. codd. || 13 καρδίαν (sic). cf. supra ad p. 233, 4. A. P. p. 309 || 18 ita corrupte cod. Marc. cum rel.

ἱστορεῖ, μονήρεις εἰσὶ καὶ σαρκοφάγοι. γλῶσσαν δ' ἔχουσιν
ὄστώδη καὶ προσπεφυκυῖαν, καρδίαν τρίγωνον . . . ὠνομάσθη
δ' ὁ ἰχθύς παρὰ τὴν λαβρότητα.

323.

Athen. VII, 312°: μύραιναί . . . Ἀριστοτέλης δὲ ἐν
πέμπτῳ ζώων μορίων ἐκ μικροῦ φησὶν αὐτὴν ταχεῖαν τὴν
5 αὐξήσιν λαμβάνειν.] καὶ εἶναι καρχαρόδουον τίκτειν τε πᾶσαν
ῶραν μικρὰ ῶά.

324.

Athen. VII, 314°: ἔστι δ' ἡ νάρκη, ὡς φησὶν Ἀρι-
στοτέλης, τῶν σελαχιδῶν καὶ [τῶν] σκυμνοτοκούντων.
θηρεῦει δ' εἰς τροφήν ἑαυτῆς τὰ ἰχθύδια προσαπτομένη
10 καὶ ναρκᾶν καὶ ἀκίνητιζεν ποιοῦσα.

cf. Aristoph. ep. p. 23, 26: τῶν δὲ λεγομένων σελαχιδῶν
καὶ σκυμνοτοκούντων ἡ θήνη μὲν καὶ ὁ λεῖος γαλεός . . .
ἡ δὲ νάρκη . . .

325.

Athen. VII, 314°: ξιφίας. τοῦτον Ἀριστοτέλης φησὶν
15 ἔχειν τοῦ θύγγους τὸ μὲν ὑποκάτω μικρόν, τὸ δὲ καθύπερθε
ὄστώδες μέγα, ἴσον τῷ ὄλω αὐτοῦ μεγέθει· τοῦτο δὲ καλεῖσθαι
ξιφος. ὀδόντας δ' οὐκ ἔχειν τὸν ἰχθύ.

326.

Athen. VII, 315°: ὄνος, φησὶν Ἀριστοτέλης ἐν τῷ
περὶ ζωικῶν, ἔχει στόμα ἀνερωγὸς ὁμοίως τοῖς γαλεοῖς, καὶ
20 οὐ συναγελαστικός. καὶ μόνος οὗτος ἰχθύων τὴν καρ-
δίαν ἐν τῇ κοιλίᾳ ἔχει καὶ ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ λίθους ἐμ-

2 add. Sch. Aristoph. eq. 361 (= Ael. 1, 30) κέχνην τε γὰρ
αὐτοῦ τὸ στόμα καὶ ἀθρόως καὶ λάβρος τὸ δέλεαρ καταπίνει ||
5 ἐν δευτέρῳ ζώων μορίων cod. Marc. (de titulo vide A. P.
p. 310) || 17 μεγέθει Meineke: μέρει codd. cum M

φερεῖς μύλαις. φωλεύει τε μόνος ἐν ταῖς ὑπὸ κύνᾳ θερμοτάταις ἡμέραις, τῶν ἄλλων ταῖς χειμεριωτάταις φωλευόντων.

Aelian. n. a. 6, 30: ὁ ἰχθύς ὁ ὄνος τὰ μὲν ἄλλα ὅσα ἐντὸς προσπέφυκεν, οὐ πάνυ τι τῶν ἐτέρων διεστώτα κέκτηται, ⁵ μονότροπος δέ ἐστι καὶ σὺν ἄλλοις βιοῦν οὐκ ἀνέχεται. ἔχει δὲ ἄρα ἰχθύων μόνος οὗτος ἐν τῇ γαστρὶ τὴν καρδίαν, καὶ ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ λίθους οἵπερ οὖν εἰκόκασι μύλαις τὸ σχῆμα. σειρίου δὲ ἐπιτολῆ φωλεύει μόνος, τῶν ἄλλων ἐν ταῖς κρυμωδεστάταις (ἡμέραις) φωλεύειν εἰδισμένων.

¹⁰ ib. 5, 20: ὄνος ὁ θαλάττιος ἐν τῇ γαστρὶ τὴν καρδίαν ἔλαχεν ἔχειν, ὡς οἱ δεινοὶ τὰ τοιαῦτα ὁμολογοῦσιν ἡμῖν καὶ διδάσκουσιν.

Clemens Alex. paedag. 2, 1, 18 p. 65 Sylb.: . . . τὸν νοῦν ἐγκατορύξας τῇ κοιλίᾳ, τῷ ἰχθύϊ τῷ καλουμένῳ ὄνω ¹⁵ τὰ μάλιστα εἰκόκως, ὃν δὴ φησιν Ἀριστοτέλης μόνον τῶν ἄλλων ζώων ἐν τῇ γαστρὶ τὴν καρδίαν ἔχειν.

Apuleius de magia c. 40 (Krüger): *at enim, inquit, piscem cui rei nisi malae proscidisti quem tibi Themison servus attulit? quasi vero non paulo prius dixerim me de* ²⁰ *particulis omnium animalium de situ earum deque numero deque causa conscribere ac libros ἀνατομῶν Aristotelis et explorare studio et augere. atque adeo summe miror quod unum a me pisciculum inspectum sciatis, cum iam plurimos, ubicumque locorum oblati sunt, aequè inspexerim, praesertim* ²⁵ *quod nihil ego clanculo sed omnia in propatulo ago . . . hunc adeo pisciculum, quem vos leporem marinum nominatis, plurimis qui aderant ostendi, necdum etiam decerno quid vocem, nisi quaeram sane accuratius, quod nec apud veteres philosophos proprietatem eius piscis reperio, quamquam sit omnium* ³⁰ *rarissima et hercule memoranda. quippe solus ille quantum sciam cum sit cetera exossis, duodecim numero ossa ad*

1 τε cod. Marc.: δὲ vulgo

similitudinem talorum suillorum in ventre eius conexa et catenata sunt. quod Aristoteles nunquam profecto omisisset scripto prodere, qui aselli piscis solius omnium in media alvo corculum situm pro maximo memoravit.

5

327.

Athen. VII, 315^a: ὀρφῶς . . . Ἀριστοτέλης δὲ ἐν πέμπτῳ ζῴων μορίων ταχείαν λέγων γίνεσθαι τοῖς ἰχθύσι τὴν αὐξησιν, καὶ ὀρφῶς, φησὶν, ἐκ μικροῦ γίνεται μέγας ταχέως.] ἔστι δὲ καὶ σαρκοφάγος καὶ καρχαρόδους, ἔτι δὲ μονήρης. Ἴδιον δ' ἐν αὐτῷ ἔστι τὸ τοὺς θορικοὺς πόρους ¹⁰ μὴ εὐρίσκεσθαι καὶ τὸ δύνασθαι πολὺν χρόνον ζῆν μετὰ τὴν ἀνατομὴν. ἔστι δὲ καὶ τῶν φωλευόντων ἐν ταῖς χειμεριωτάταις ἡμέραις· χαίρει τε πρόσγειος μᾶλλον ὢν ἢ πελάγιος. ζῆ δ' οὐ πλέον δύο ἐτῶν.

Aelianus n. a. 5, 18: ὁ ὀρφῶς θαλάττιον ζῷόν ἐστι, καὶ ¹⁵ εἰ ἔλοις καὶ ἀνατέμοις, οὐκ ἂν ἴδοις τεθνεῶτα παραχοῆμα αὐτόν, ἀλλὰ ἐπιλαμβάνει τῆς κινήσεως καὶ οὐκ ἐπ' ὀλίγον. διὰ χειμῶνος δὲ ἐν τοῖς φωλεοῖς οἰκουρῶν χαίρει· διατριβαὶ δὲ ἄρα αἱ πρὸς τῇ γῆ μᾶλλον φίλαι αὐτῷ. Oppianus hal. 1, 142: καὶ ὀψιμόρων γένος ὀρφῶν, οἳ πάντων περιάλλα ²⁰ κατὰ χθόνα δηθύνουσι. ζῶοί, καὶ τμηθέντες ἔτι σπαίρουσι σιδήρῳ.

328.

Athen VII, 321°: σάλπη . . . Ἀριστοτέλης δ' ἐν πέμπτῳ ζῴων μορίων ἄπαξ τίκειν φησὶν αὐτὴν τοῦ μετοπώρου.] ἔστι δὲ πολύγραμμος καὶ ἐρυθρόγραμμος, ἔτι δὲ ²⁵ καρχαρόδους καὶ μονήρης. λέγεσθαι δὲ καὶ ὑπὸ τῶν ἀλιέων φησὶν ὡς καὶ κολοκύντη θηρεύεται χαίρουσα τῷ βρώματι.

² nunquam ego: si unquam codd. Flor. (si scisset, nunquam vulgo)

329.

Athen. VII, 329^a: Ἀριστοτέλης δ' ἐν πέμπτῳ ζώων
ιστορίας] σαρκίνους αὐτάς (τὰς ἐριτίμους) καλεῖ.

330.

Athen. VII, 319°: σκάρως. τοῦτον Ἀριστοτέλης φησὶ
καρχαρόδοντα εἶναι καὶ μονήρη καὶ σαρκοφάγον, ἔχειν τε
5 στόμα μικρὸν καὶ γλῶτταν οὐ λίαν προσπεφυκυῖαν, καρδίαν
τρίγωνον, ἦπαρ λευκὸν τρίλοβον, ἔχειν τε χολήν καὶ σπλήνα
μέλανα, τῶν δὲ βραγχίων τὸ μὲν διπλοῦν τὸ δὲ ἀπλοῦν.
μόνος δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἰχθύων μηρυκάξει. χαίρει δὲ τῇ
τῶν φυκίων τροφῇ· διὸ καὶ τούτοις θηρεύεται. ἀκμάζει δὲ
10 θέρους.

331.

Athen. VII, 320°: ὅτι δὲ καὶ πληκτικός ἐστίν (ὁ σκορ-
πίος) Ἀριστοτέλης ἱστορεῖ ἐν τῷ περὶ ἰχθύων ἢ ζωικῶν.
μονήρης δ' ἐστὶ καὶ φυκοφάγος.

332.

Athen. VII, 324°: τὴν δὲ τρίγλην φησὶν Ἀριστοτέ-
15 λης τρεῖς τίκειν τοῦ ἔτους ἐν πέμπτῳ μορίων, τεκμαίρεσθαι
λέγων τοὺς ἀλιεῖς τοῦτο ἐκ τοῦ γόνου τρεῖς φαινομένου περὶ
τινας τόπους. μήποτ' οὖν ἐντεῦθεν ἐστὶ καὶ τὸ τῆς ὀνο-
μασίας, ὡς ἀμύαι ὅτι οὐ κατὰ μίαν φέρονται ἀλλ' ἀγεληδόν,
σκάρως δὲ ἀπὸ τοῦ σκαίρειν καὶ καρὶς, ἀφύαι δ' ὡς ἂν
20 ἀφνεῖς οὔσαι τουτέστι δυσφνεῖς, <ἀπὸ δὲ τοῦ θύειν> θύννος

1 ita cod. Marc. (A. P. p. 314): ἐν πέμπτῳ μορίων *vide membranarum* Casaubonus || 2 σαργίνους Meineke || 4 καρχ.: sc. Ar. p. 501, 23 cf. 505, 28 etc. || 6 codd. τρίγωνον παράλευκον, corr. Rondelet || τρίβολον cod. Marc. || 8 cf. fr. 300 (Opp.). Plin. 9, 62 || 12 ἐν τῷ περὶ ἰχθύων ζωικῶν cod. Marc. || 15 sic Marc. om. ζώων, quod vulgo addunt || 18 cf. supra fr. 308 || 20 <ἀπὸ δὲ τοῦ θύειν> θύννος (cf. Athen. VII, 302^b ὀνομάσθη δὲ θύν-
νος ἀπὸ τοῦ θύειν τε καὶ ὀρμᾶν· ὀρμητικός γὰρ ὁ ἰχθύς διὰ

ὁ ὀρηκτικὸς διὰ τὸ κατὰ τὴν τοῦ κυνὸς ἐπιτολήν ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς οἴστρου ἐξελαύνεσθαι.] ἔστι δὲ καρχαρόδους συναγελαστικὴ παντόστικτος, ἔτι δὲ σαρκοφάγος. τὸ δὲ τρίτον τεκοῦσα ἄγονός ἐστι· γίνεται γὰρ τινα σκολήκια αὐτῇ ἐν τῇ ὑστέρα, ἃ τὸν γόνον τὸν γινόμενον κατεσθίει.

5

Aristoph. de animal. p. 23, 24: τρίγλη δὲ τρις (τίκει τοῦ ἔτους), ὅθεν καὶ τοῦνομα κέκτηται.

Artemidor. 2, 14 p. 108, 10 (Hercher): τρίγλη . . . τρις γὰρ κύει, ὅθεν αὐτῇ καὶ τοῦνομα εικότως φασὶ κεῖσθαι καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς (τῷ L) περὶ ζώων καὶ Ἀριστοφάνης ἐν τοῖς εἰς Ἀριστοτέλην ὑπομνήμασι (cf. Ael. 10, 2. 9, 51. Opp. hal. 1. 590).

333.

Athen. VII, 327^c: φάγρος . . . Ἀριστοτέλης δὲ σαρκοφάγον φησὶν αὐτὸν εἶναι καὶ μονήρη καρδίαν τε ἔχειν τριγῶνον ἀκμάζειν τε ἕαρος.

15

(Περὶ μαλακίων.)

334.

Athen. VII, 316^c (cf. A. P. p. 318): ἱστορεῖ δ' Ἀριστοτέλης τὸν πολύποδα ἔχειν πόδας ὀκτώ, ὧν τοὺς μὲν ἄνω δύο καὶ κάτω ἐλαχίστους, τοὺς δ' ἐν μέσῳ μεγίστους· ἔχειν δὲ καὶ κοτυληδόνας δύο, αἷς τὴν τροφήν προσάγεσθαι· τοὺς δ' ὀφθαλμοὺς ἐπάνω τῶν δύο ὀδόντων· τὸ δὲ στόμα καὶ τοὺς ὀδόντας ἐν μέσοις τοῖς ποσίν. ἀναπτυχθεῖς δὲ ἐγκέφαλον ἔχει διμερῆ. ἔχει δὲ καὶ τὸν λεγόμενον θολόν, οὐ μέλανα καθάπερ σηπία, ἀλλ' ὑπέρυθρον, ἐν τῷ λεγομένῳ μήκωνι· ὁ δὲ μήκων κεῖται ἐπάνω τῆς κοιλίας

25

τὸ ἔχειν κατὰ τινα ὄραν οἴστρου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ὅφ' οὐ φησὶν Ἀριστοτέλης αὐτὸν ἐξελαύνεσθαι γράφων οὕτως (p. 602, 25): θύω θύνηος codd.

21 δύο ποδῶν codd. || 24 ὑπέρυθρον: cf. A. P. p. 324 ·

οἰονεὶ κύστις· σπλάγγνον δ' οὐκ ἔχει ἀναλογοῦν. τροφῆ δὲ
 χρῆται ἔστιν ὅτε καὶ τοῖς τῶν κογγυλίων σαρκιδίοις, τὰ
 ὄστρακα ἐκτὸς τῶν θαλαμῶν ρίπτων· ὅθεν διαγινώσκουσιν
 οἱ θηρεύοντες. ὀχεύει δὲ συμπλεκόμενος καὶ πολὺν χρόνον
 5 πλησιάζει διὰ τὸ ἄναιμος εἶναι. τίκει δὲ διὰ τοῦ
 λεγομένου φουσητήρος, ὅς ἐστι πόρος τῷ σώματι, καὶ τίκει
 ᾧὰ βοτρυδόν.

335.

Athen. VII, 317^f (cf. A. P. p. 319. 320): ὁ δὲ ναυτίλος
 καλούμενος, φησὶν Ἀριστοτέλης, πολύπους μὲν οὐκ ἔστιν,
 10 ἔμπερης δὲ κατὰ τὰς πλεκτάνας. ἔχει δὲ τὸ νῶτον ὄστρα-
 κόδεσμον. ἀναδύνει δὲ ἐκ τοῦ βυθοῦ ἐφ' ἑαυτὸν ἔχων τὸ
 ὄστρακον, ἵνα μὴ τὴν θάλασσαν ἔλκη· ἐπαναστραφεῖς δ'
 ἐπιπλεῖ ἄνω ποιήσας δύο τῶν πλεκτανῶν, αἷ μεταξὺ αὐτῶν
 λεπτὸν ὑμένα ἔχουσι διαπεφυκότες, ὡς καὶ τῶν ὀρνίθων οἱ
 15 πόδες ὀρῶνται μεταξὺ τῶν δακτύλων δερμάτινον ὑμένα ἔχον-
 τες· ἄλλας δὲ δύο πλεκτάνας καθήσιν εἰς τὴν θάλασσαν
 ἀντὶ πηδαλίων. ὅταν δέ τι προσιὸν ἴδῃ, δεισας συστέλλει
 τοὺς πόδας καὶ πληρώσας αὐτὸν τῆς θαλάσσης κατὰ βυθοῦ
 ὡς τάχος χωρεῖ.

336.

20 Pollux 2, 76 (cf. fr. 305. A. P. p. 300): καὶ ὀσμύλια
 ἰχθύων τι γένος, ἣ ὑπὸ τῶν πολλῶν ὄζαινα καλουμένη·
 πολύποδος δὲ ἔστιν εἶδος ἔχον μεταξὺ τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν
 πλεκτανῶν αὐλὸν δυσῶδες πνεῦμα ἀφιέντα.

Hesych. s. ὀσμύλια: τῶν πολυπόδων αἱ ὄζαινα λεγόμε-
 25 ναι, ἰχθύδια ποιά.

337.

Suid. s. ἐλεδώνη: εἶδος πολύποδος (cf. Hes. s. v.), ἣτις
 ἔχει μίαν κοτυληδόνα, καὶ ἔστιν ἐπτάπους, ὡς φησὶν Αἰλια-
 νός (i. e. Ἀριστοφάνης ex Aeliano auctus).

15 δερμάτιον cod. Marc. || 27 leg. ὀκτάπους || 28 fr. 143
 Hercher

338.

Athen. VII, 323^c (cf. A. P. p. 322): τὴν σηπλίαν δὲ Ἀριστοτέλης φησὶ πόδας ἔχειν ὀκτώ, ὧν τοὺς ὑποκάτω δύο μεγίστους, προβοσκίδας δύο, καὶ μεταξὺ αὐτῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ στόμα. ἔχει δὲ καὶ ὀδόντας δύο τὸν μὲν ἄνω τὸν δὲ κάτω, καὶ τὸ λεγόμενον ὄστρακον ἐν τῷ νώτῳ. 5 ἐν δὲ τῇ μύτιδι ὁ θολός ἐστιν· αὕτη δὲ κεῖται παρ' αὐτὸ τὸ στόμα κύστεως τρόπον ἐπέχουσα. ἔστι δ' ἡ κοιλία πλακώδης καὶ λεία, ὁμοία τοῖς τῶν βοῶν ἡνύστροις. τρέφονται δὲ αἱ μικραὶ σηπλῖαι τοῖς λεπτοῖς ἰχθυοῖς, ἀποτείνουσαι τὰς προβοσκίδας ὥσπερ ὄρμιιάς καὶ ταύταις θηρεύουσαι. 10 λέγεται δὲ ὡς ὅταν ὁ χειμῶν γένηται, τῶν πετριδίων ὥσπερ ἀγκύραις ταῖς προβοσκίσι λαμβανόμεναι ὁρμοῦσι. διωκομένη τε ἡ σηπλία τὸν θολὸν ἀφίησι καὶ ἐν αὐτῷ κρύπτεται ἐμφύνασα φεύγειν εἰς τοῦμπροσθεν. λέγεται δὲ ὡς καὶ θηρευθείσης τῆς θηλείας τριόδοντι οἱ ἄρρηνες ἐπαρῆγουσιν ἀνθέλ- 15 κωντες αὐτήν· ἂν δ' οἱ ἄρρηνες ἀλώσιν, αἱ θήλειαι φεύγουσιν. οὐ διετίζει δ' ἡ σηπλία, καθάπερ οὐδ' ὁ πολύπους.

339.

Athen. VII, 326^b (cf. A. P. p. 323): τευθίς. Ἀριστοτέλης εἶναι φησι καὶ ταύτην τῶν συναγελαζομένων, ἔχειν τε τὰ πλείστα τῆς σηπλίας, τὸν τῶν ποδῶν ἀριθμὸν, 20 τὰς προβοσκίδας. τῶν δὲ ταύτης ποδῶν οἱ μὲν κάτω μικροὶ εἰσιν οἱ δ' ἄνω μελζους, καὶ τῶν προβοσκίδων ἡ δεξιὰ παχυτέρα, καὶ τὸ ὅλον σωματίον τρυφερὸν καὶ ὑπομηκέστερον. ἔχει δὲ καὶ θολὸν ἐν τῇ μύτιδι οὐ μέλανα ἀλλ' ὠχρόν, καὶ τὸ ὄστρακον μικρὸν λίαν καὶ χονδρῶδες. 25

340.

Athen. VII, 326^d (cf. A. P. p. 324): τεῦθος. ὁ δὲ

2 φησὶ om. cod. Marc. || 9 cod. Marc. δὴ pro δὲ αἰ || 10 ὥσπερ ὄρμιιάς: cf. Opp. hal. 2, 123. Plut. de soll. an. 27 || 25 ὠχρόν: cf. Opp. hal. 3, 167 (A. P. p. 324)

τεῦθος μόνῳ τούτῳ διαφέρει, τῷ μεγέθει· γίνεται δὲ καὶ τριῶν σπιθαμῶν. τὸ δὲ χρῶμά ἐστιν ὑπέρουθρος, καὶ τῶν ὀδόντων τὸν μὲν κάτω ἐλάττονα ἔχει τὸν δὲ ἄνω μελίζονα, ἄμφω δὲ μέλανας καὶ ὁμοίους 5 ῥύγχει ἰέρακος. ἀναπτυχθεὶς δὲ κοιλίαν ἔχει ὁμοίαν ταῖς ὑδαίς.

(Περὶ ὀστρακοδέρμων.)

341.

Aristoph. de animal. p. 39, 5: λέγεται δὲ ὡς διαιρούμενος κατὰ μέρος (ὁ ἐχίνος ὁ θαλάττιος) καὶ ἀφιέμενος 10 εἰς τὴν θάλασσαν δύναται ζῆν καὶ νέμεσθαι.

Aelian. de an. 9, 47: τοὺς ἐχίνοὺς ἔτι ζῶντας καὶ ἐν τοῖς ὀστράκοις ὄντας καὶ προβεβλημένους τὰ κέντρα εἴ τις συντρίψας καὶ διαρρίψας ἐς τὴν θάλατταν ἄλλο ἄλλη τρύφος καταλίποι, τὰ δὲ ἄρα συνέρχεται αὐθις . . . καὶ συνέφν, 15 καὶ ὀλόκληροι γίνονται φύσει τινὶ θαναμαστῇ καὶ ἰδίᾳ αὐθις. cf. Opp. hal. 1, 318: . . . καὶ ὀκριόνετες ἐχίνοι· τοὺς εἰ τις καὶ τυτθὰ διατημῆξας ἐνὶ πόντῳ ῥίψη, συμφυέες τε παλίνζωοί τε πέλονται.

(Περὶ ὀρνίθων

20 i. e. περὶ τῶν πτητικῶν.)

342.

Cicero de nat. deor. 2, 49 (Baiter): *illud vero ab Aristotele animadversum, a quo pleraque, quis potest non mirari, grues cum loca calidiora petentes maria transmittant, trianguli efficere formam. eius autem summo an-*

21 hoc ex Stoico fonte sumptum περὶ ζώων φρονήσεως fragmentum (cf. Plut. de soll. an. 10. Plin. 10, 58 sq.) cave credas pertinere ad dialogum de philosophia (cum Iosepho B. Mayor ad Cic. de n. d. t. II p. 247 aliisque)

gulo aer ab iis adversus pellitur, deinde sensim ab utroque latere tamquam remis ita pinnis cursus avium levatur. basis autem trianguli quem efficiunt grues, ea tamquam a puppi ventis adiuvatur, eaeque in tergo praevolantium colla et capita reponunt. quod quia ipse dux facere non potest, quia non habet ubi nitatur, revolat ut ipse quoque quiescat. in eius locum succedit ex iis quae adquierunt, eaque vicissitudo in omni cursu conservatur.

Plut. de soll. an. 28: ἀλλὰ μὴν ἔχινου γέ τινα χειρσαίου διηγῆσατο πνευμάτων προαίσθησιν (Ar. p. 612^b 8) Ἄρι-10 στο<τέλης>, ὃς ἐθαύμαζε καὶ γεράνων τὴν ἐν τριγώνῳ πτήσιν (de qua c. 10. Ael. 3, 13).

Plin. n. h. 10, 63 (de olorum volatu): *tergo sensim dilatante se cuneo porrigitur agmen largeque impellenti praebetur aurae. colla imponunt praecedentibus, fessos duces ad terga recipiunt* (cf. Ael. n. a. 3, 13 ἀλλήλων δὲ τοῖς πνυγαίοις ἐπερείδουσαι τὰ δάμφη . . . ἀναπαυόμεναι ἐς ἀλλήλας).

343.

Plin. n. h. 10, 31: *ceterae omnes ex eodem genere pellunt nidis pullos ac volare cogunt, sicut et corvi, qui et ipsi non carne tantum aluntur sed robustos quoque fetus suos fugant longius* (Ar. 618^b 11). *itaque parvis in vicis non plus bina coniugia sunt* (Ar. 618^b 9), *circa Cranmonem quidem Thessaliae singula perpetuo. genitores suboli loco cedunt* (Pseudar. mir. 126 = Antig. mir. 15 ex Theopompo). *diversa in hac et supra dicta alite (cornice) quaedam. corvi ante solstitium generant, iidem aegrescunt sexagenis diebus, siti maxime antequam fici coquantur autumno* (haec om. Ar.). *cornix ab eo tempore corripitur morbo. corvi pariunt cum plurimum quinos* (Ar.

7 succedit codd.: una succedit Schoemann || 10 Ἀριστότιμος codd.

618^b 13). *ore eos parere aut coire vulgus arbitratur . . . Aristoteles negat etc.*

Anon. (ex comm. in Arat. A. P. p. 345) catasterism. 41
 κόραξ ὕδρος κρατήρ. τοῦτο τὸ ἄστρον κοινόν ἐστιν ἀπὸ
 5 πράξεως γεγονὸς ἐναργοῦς. τιμὴν γὰρ ἔχει ὁ κόραξ παρὰ
 τῷ Ἀπόλλωνι· ἐκάστω γὰρ τῶν θεῶν ὄρνεόν ἐστιν ἀνακει-
 μενον. θυσίας δὲ γινομένης τοῖς θεοῖς, σπονδὴν πεμφθεῖς
 ἐνέγκαι ἀπὸ κρήνης τινός, ἰδὼν παρὰ τὴν κρήνην συκῆν
 ὀλύνθους ἔχουσιν ἔμεινεν ἕως πεπανθῶσι. μεθ' ἱκανὰς δὲ
 10 ἡμέρας πεπανθέντων τούτων, καὶ φαγῶν τῶν συκῶν αἰσθό-
 μενος τὸ ἀμάρτημα, ἐξαρκάσας καὶ τὸν ἐν τῇ κρήνῃ ὕδρον
 ἔφερε σὺν τῷ κρατήρι, φάσκων αὐτὸν ἐκπίνειν καθ' ἡμέραν
 τὸ γιγνόμενον ἐν τῇ κρήνῃ ὕδρω. ὁ δὲ Ἀπόλλων ἐπιγνοὺς
 τὰ γενόμενα τῷ μὲν κόρακι ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἐπιτίμιον
 15 ἔθηκεν ἱκανὸν τοῦτον τὸν χρόνον διψῆν, καθάπερ Ἀρι-
 στοτέλης εἶρηκεν ἐν τοῖς περὶ θηρίων, μνημόνευμα δὲ
 δώσων τῆς εἰς θεοὺς ἀμαρτίας σαφές, εἰκονίσας ἐν τοῖς
 ἄστροις ἔθηκεν εἶναι τὸν τε ὕδρον καὶ τὸν κρατήρα καὶ
 τὸν κόρακα μὴ δυνάμενον πιεῖν καὶ μὴ προσελθεῖν.

20 (Eiusdem vers. lat. vet. in) Schol. Basil. (Par.) in Ger-
 manici Arat. ph. 426: *Hoc signum commune est, quod est
 factum enarges. honoratus est autem corvus ab Apolline.
 sacrificio facto deis, <missus> sponden adferre de lacu quo-
 dam, quod fuit castum antequam vinum ostenderetur. qui
 25 cum vidisset et ad fontem ficus grossos habentes, volans
 consedit in eis donec maturae fierent. post paucos dies per-
 cocto acro et ille ficus comedit. cum sensisset se peccasse,
 eripit ex eo fonte anguem et attulit cum ipso cratere dicens*

14 ἐπιτίμιον Heyne: ἐπιτιμῶν codd. || 18 τὸν κρατήρα καὶ
 τὸν κόρακα om. codd. || 22 *factum arcis* codd. || 23 *de his respon-*
denda codd., corr. Breysig || 25 *grossos arbores h.* codd. (*ubi*
arbores del. Kiessling) || 26 *peractos agro* codd. || 28 *ex eo fontem*
aquam attulit codd., corr. Merkel

ebibisse quod fuerit in fonte anguem. re cognita Apollo corvo inter homines poenam ad paucum tempus dedit sitim, ut Aristoteles dicit in eo libro qui de bestiis inscribitur, [item Isidorus in naturalibus id est phisicis memorie tradidit] ut ipse peccati poenas daret. quem postea astris intulit. 5 cratera autem cum aqua in medio posuit angue, caudam autem anguis corvum rostro adpetentem neque posse iuxta accedere ut bibat.

Hyginus astronom. 2, 40 (ex cod. Harl. 2506 saec. X):
*Hydra est in qua corvus insidere et crater positus existi- 10
 matur, de qua hanc habemus memoriae proditam causam. corvus Apollinis tutela usus et sacrificante eo missus ad fontem aquam puram petitem, vidit arbores complures fico-
 rum immaturas. expectans dum maturescerent, in arbore
 quadam earum consedit. itaque post aliquot dies coctis ficis 15
 et a corvo compluribus earum comesis, expectans Apollo corvum vidit cum cratere pleno volare festinantem. pro quo
 admissio eius dicitur, quod diu moratus sit, Apollinem qui
 coactus mora corvi alia aqua est usus, hac ignominia eum
 affecisse ut quam diu fici coquerentur corvus bibere 20
 non possit, ideo quod guttur habeat pertusum illis
 diebus. itaque cum vellet significare sitim corvi, inter
 sidera constituit cratera et supposuit hydram quae corvum
 sitientem moratur. videtur enim rostro caudam eius extre-
 mam verberare, ut tamquam sinat se ad cratera transire. 25*

1 *ebibisse* Breysig: *excidisse* codd. || *fonte anguem*: *fontem aqua* codd. || 3 *scribitur* codd., corr. Robert. titulum ipsum ab Ar. alienum esse patet: excidit enim veri auctoris nomen, fort. Apollodori (cf. Ael. 8, 12), qui citaretur simul cum Aristotele, ut in schol. Nic. ther. 715 || 4 Isidorus testis ex margine inductus || 5 *peccatis* codd. || 6 *cum qua medio* codd. || 7 *corvum*: *in medio corvo* codd. || 8 *ascendere* codd. || 11 al. *memoria* || 12 al. *usus, eo sacrificante missus* || 14 al. *eas expectans* || *maturascerent* H || 17 al. v. *eum cum* || 19 *eum* om. H || 21 *posset* H || 23 (item 25) *craterā* H || 24 *moratur* H: al. *moraretur*

344.

Athen. IX, 393^d (Aelian. v. h. 1, 14): φησὶν ὁ Ἀριστοτέλης, „ὁ κύκνος εὐτεκνός ἐστι καὶ μάχιμος. ἀλληλοκτονεῖ γοῦν ὁ μάχιμος. μάχεται δὲ καὶ τῷ ἀετῷ αὐτὸς μάχης μὴ προαρξάμενος. εἰσὶ δ' ὄρικοί, καὶ μάλιστα περὶ
5 τὰς τελευτάς. διαίρουσι δὲ καὶ τὸ πέλαιος ἄδοντες. ἔστι δὲ τῶν στεγανοπόδων καὶ ποιηφάγων.“

345.

Athen. IX, 392^b: Ἀριστοτέλης δὲ φησὶν „ὁ ὄρυξ ἐστὶ μὲν τῶν ἐκτοπιζόντων καὶ σχιδανόπων· νεοττιὰν δ' οὐ ποιεῖ ἀλλὰ κονίστραν, καὶ ταύτην σκεπάζει φρυγάνοις
10 διὰ τοὺς ἰέρακας, ἐν ἧ ἔπωάζει“.

346.

Athen. IX, 389^a: φησὶ δ' Ἀριστοτέλης περὶ τοῦ ζῴου τάδε „ὁ πέρδιξ ἐστὶ μὲν χερσαῖος, σχιδανόπους. ζῆ δὲ ἔτη πεντεκαίδεκα, ἢ δὲ θήλεια καὶ πλείονα· πολυχρονιώτερα γὰρ
15 ἐν τοῖς ὄρνισι τῶν ἀρρένων τὰ θήλεια. ἐπωάζει δὲ καὶ ἐκτρέφει, καθάπερ ἡ ἀλεκτορίς. ὅταν δὲ γινῶ ὅτι θηρεύεται, προελθὼν τῆς νεοττιᾶς κυλινδεῖται παρὰ τὰ σκέλη τοῦ θηρεύοντος ἐλπίδα ἐμποιῶν τοῦ συλληφθῆσθαι ἐξαπατᾶ τε
20 ἕως ἂν ἀποπτῶσιν οἱ νεοττοί, εἶτα καὶ αὐτὸς ἐξίπταται. ἔστι δὲ τὸ ζῶον κακὸν καὶ πανούργον, ἔτι δὲ ἀφροδισιαστικόν· διὸ καὶ τὰ ὄρα τῆς θηλείας συντριβεῖ ἵνα ἀπολαύῃ τῶν ἀφροδισίων. ὅθεν ἡ θήλεια γινώσκουσα ἀποδιδράσκουσα τίκτει.“

Origenes in Ierem. hom. 17, 1: ἐκ τοῦ περὶ φύσεως ζῴων δεῖ ἀναλαβεῖν τίνα ἱστορηταὶ περὶ τοῦ πέρδικος . . . λέγεται δὲ τὸ ζῶον εἶναι κακοηθέστατον καὶ δόλιον καὶ παν-
25 οὔργον καὶ ἀπατᾶν βουλόμενον τοὺς θηρεύοντας καὶ πολ- λάκις κυλιόμενον περὶ τοὺς πόδας τοῦ θηρεύοντος ἵνα αὐτὸν περισπᾶσῃ ὡς ἐγγὺς ὂν τὸ ζῶον, πρὸς τὸ μὴ ἦκειν ἐπὶ τὴν καλιάν. καὶ ἡνίκ' ἂν στοχάσῃται περιεσπακέναι τὸν θηρευ- τὴν καὶ τὰ νεοττιὰ πεφευγῆναι, τότε καὶ αὐτὸς ἀφίπταται.

ἔστι δὲ τὸ ζῷον πάννυ ἀκάθαρτον, ὥστε τοὺς ἄρρενας μονομαχεῖν πρὸς ἀλλήλους περὶ τῆς μίξεως καὶ ἄρρενα ἄρρενος ἐπιβαίνειν.

347.

Athen. IX, 393^f: Ἀριστοτέλης φησὶ περιστερῶν μὲν εἶναι ἔν γενος, εἶδη δὲ πέντε, γράφων οὕτως „περιστερά, 5 οἰνάς, φάψ, φάσσα, τρυγών“. . . „ἡ μὲν οὖν οἰνάς, φησὶν ὁ Ἀριστοτέλης, μείζων ἐστὶ τῆς περιστερᾶς, χρῶμα δ' ἔχει οἰνωπόν, ἡ δὲ φάψ μέσον περιστερᾶς καὶ οἰνάδος, ἡ δὲ φάσσα ἀλέκτορος τὸ μέγεθος, χρῶμα δὲ σποδιόν, ἡ δὲ τρυγὼν πάντων ἐλάττων, χρῶμα δὲ τεφρόν. αὕτη δὲ θέρους 10 φαίνεται, τὸν δὲ χειμῶνα φωλεύει. ἡ δὲ φάψ καὶ ἡ περιστερὰ αἰεὶ φαίνονται, ἡ δ' οἰνάς φθινοπώρῳ μόνῳ. πολυχρονιωτέρα δὲ εἶναι λέγεται τούτων ἡ φάσσα· καὶ γὰρ τριάκοντα καὶ τεσσαράκοντα ζῆ ἔτη. οὐκ ἀπολείπουσι δ' ἕως 15 θανάτου οὔτε οἱ ἄρρενες τὰς θήλειας οὔτε αἱ θήλειαι τοὺς 15 ἄρρενας, ἀλλὰ καὶ τελευτήσαντος χηρεύει ὁ ὑπολειπόμενος. τὸ δ' αὐτὸ ποιοῦσι καὶ κόρακες καὶ κορῶναι καὶ κολοιοί. (Aelian. v. h. 1, 15:) ἐπράζει δ' ἐκ διαδοχῆς πᾶν τὸ περιστεροειδὲς γένος, καὶ γενομένων τῶν νεοττῶν ὁ ἄρρην ἐμπτύει αὐτοῖς ὡς μὴ βασκανθῶσι. τίκει δὲ ὡς δύο, ὧν τὸ 20 μὲν πρῶτον ἄρρην ποιεῖ, τὸ δὲ δεύτερον θῆλυ. τίκτουσι δὲ πᾶσαν ἑώραν τοῦ ἔτους· διὸ δὴ καὶ δεκάκις τοῦ ἐνιαυτοῦ τιθέασιν, ἐν Αἰγύπτῳ δὲ δωδεκάκις· τεκοῦσα γὰρ τῇ ἔχομένη ἡμέρᾳ συλλαμβάνει.“

348.

Athen. IX, 388° (Plin. 10, 129): πορφυρίων . . . 25 Ἀριστοτέλης δὲ σχιδανόποδά φησιν αὐτὸν εἶναι ἔχειν τε χρῶμα κνάνεον, σκέλη μακρὰ, ῥύγχος ἠργμένον ἐκ τῆς κεφαλῆς φοινικοῦν, μέγεθος ἀλεκτρούονος. στόμαχον δ' ἔχει λεπτόν, διὸ τῶν λαμβανομένων εἰς τὸν πόδα ταμιεύεται

29 εἰς τὸν πόδα: *pede ad rostrum . . . adferens* Plin.

μικρὰς τὰς ψωμίδας. κάπτων δὲ πίνει, πενταδάκτυλός τε ὢν τὸν μέσον ἔχει μέγιστον.

349.

Athen. IX, 391° (Poll. 4, 103 . . . ὅς ὑπ' ἐκπλήξεως πρὸς τὴν ὄρχησιν ἀλίσκεται): ὁ δὲ Μύνδιος Ἀλέξανδρός 5 (qui Aristophanis epitome usus est, cf. A. P. p. 282) φησι τοὺς παρ' Ὀμήρω (σκῶπας Od. ε, 66) χωρὶς τοῦ σ κῶπας εἶναι καὶ Ἀριστοτέλη οὕτως αὐτοὺς ὀνομακένει.

Aelian. de anim. 15, 28: λέγει δὲ Ἀριστοτέλης (i. e. Aristotelis epitomator, ut p. 20, 1 ubi κῶψ legitur inter 10 τὰ νυκτερινά — cf. Artemid. p. 194, 3) τοὺς παρ' Ὀμήρω διὰ τοῦ σίγμα μὴ λέγεσθαι ἀλλὰ ἀπλῶς ὀνομάζεσθαι κῶπας.

Theognosti can. p. 136, 4 (Cramer Anecd. Ox. II cf. Herodian. I p. 404, 20 Lentz): σκῶψ, ὁ σκῶπτης. Ἀριστοτέλης δὲ χωρὶς τοῦ σ.

350.

15 Athen. IX, 391^f: καὶ γὰρ ὀχευτικὸν τὸ ζῶον καὶ πολύγονον. τίκει γοῦν ὁ στρουθός, ὡς φησιν Ἀριστοτέλης, καὶ μέχρι ὀκτώ. . . Ἀριστοτέλης δὲ φησι τοὺς ἄρρενας τῷ χειμῶνι ἀφανίζεσθαι, διαμένειν δὲ τὰς θηλείας, τεκμαιρόμενος ἐκ τῆς χροῆς τὴν πιθανότητα· ἀλλάττεσθαι γὰρ 20 ὡς τῶν κοσσύφων καὶ φαλαγίδων ἀπολευκαιομένων κατὰ καιρούς.

351.

Athen. IX, 397^b: ὁ ταῶς, φησὶν ὁ Ἀριστοτέλης, σχιδανόπους ἐστὶ καὶ ποιολόγος, καὶ τίκει τριετῆς γενόμενος, ἐν οἷς καὶ τὴν ποικιλίαν τῶν πτερῶν λαμβάνει. ἐπιδάξει δὲ 25 πρὸς ἡμέρας τριάκοντα. τίκει δὲ ἅπαξ τοῦ ἔτους ᾧ δώδεκα, ταῦτα δὲ οὐκ εἰς ἅπαξ ἀλλὰ παρ' ἡμέρας δύο· αἱ δὲ πρωτοτόκοι ὀκτώ. τίκει δὲ καὶ ὑπηνέμια ᾧ ὡς ἡ ἄλεκτορίς, οὐ πλείω δὲ τῶν δύο. ἐκλέπει δὲ καὶ ἐπιδάξει καθάπερ ἡ ἄλεκτορίς.

1 πενταδάκτυλος: cf. A. P. p. 290. Meineke Athen. IV, 353

|| 24 χρόνοις add. codd. et edd. post ἐν οἷς

Aristoph. de animal. p. 21, 13—17: ὁ δὲ ταῶς τίκει μὲν ἄπαξ τοῦ ἔτους, τίκει δὲ ἄλλὰ δώδεκα, ταῦτα δὲ οὐκ εἰς ἄπαξ ἀλλὰ παρ' ἡμέραν· αἱ δὲ πρωτοτόκοι τίκτουσιν ὀκτώ. τίκτουσι δὲ καὶ ὑπηνέμια, καθάπερ αἱ ἀλεκτρορίδες, ὑποτίθεται δὲ καὶ ἀλεκτρορίδι οὐ πλείω δύο τῶν τοῦ ταῶ. 5

352.

Aristoph. de animal. p. 39, 11: τῶν πτηνῶν αἱ αἴθουαι καὶ ὁ χαραδριὸς κωφά ἐστιν· οὔτε γὰρ φθέγγεται οὔτε ἀκούει.

353.

Plutarch. qu. conv. 8, 7, 3 (A. P. p. 277 not.): ἡ χελιδῶν . . . σαρκοφάγος γὰρ ἐστὶ (licet μὴ γαμψώνυχος: cf. 10 Ar. p. 592^b 16) καὶ μάλιστα τοὺς τέττιγας ἱεροὺς καὶ μουσικοὺς ὄντας ἀποκτίννυσι καὶ σιτεῖται. καὶ πρόσγειος αὐτῆς ἡ πτησίς ἐστὶ τὰ μικρὰ καὶ λεπτὰ τῶν ζῴων ἀγρευούσης, ὡς φησὶν Ἀριστοτέλης (*in volatu pascitur* Plin. 10, 73).

354.

Athen. IX, 390^a: γράφει δὲ περὶ αὐτῶν (τῶν ὠτων, 15 immo ὠτίδων cf. A. P. p. 292) Ἀριστοτέλης οὕτως ὅτι „ἔστι μὲν τῶν ἐκτοπιζόντων καὶ σχιδανοπόδων καὶ τριδακτύλων, μέγεθος ἀλεκτρούονος μεγάλου, χροῶμα ὄρνυγος, κεφαλὴ προμήκης, ῥύγχος ὀξύ, τράχηλος λεπτός, ὀφθαλμοὶ μεγάλοι, γλῶσσα ὀστώδης, πρόλοβον δ' οὐκ ἔχει“ . . . φασὶ 20 δ' αὐτὸν καὶ τὴν τροφὴν ἀναμηρυνκᾶσθαι ἢ δεσθαι τε ἵππῳ. εἰ γοῦν τις δορὰν ἵππων περιθοῖτο, θηρεύσει ὄσους ἂν θέλῃ· προσίασι γάρ.

Plutarch. de sollert. an. c. 31: ὁ γὰρ Ἀριστοτέλης ἱστορεῖ φιλίας ἄλωπέκων καὶ ὄφεων διὰ τὸ κοινὸν αὐτοῖς 25

7 φθέγγεται: cf. Ar. p. 615, 2 χ. καὶ τὴν χροῶν (cf. A. P. p. 352) καὶ τὴν φωνὴν φαῦλος || inserendus hic fortasse fuerit Aristophani ὁ χρυσάετος, quem comparat Aelianus de an. 2, 32 cum maximo Aristotelis p. 619, 12 et νεβροφόνῳ p. 618^b 20

πολέμιον εἶναι τὸν ἀετόν, καὶ τὰς ὠτίδων πρὸς ἵππους (Ael. de an. 2, 28) ὅτι χαίρουσι προσπελάζουσαι καὶ διασκάλλουσαι τὸν ὄνθον.

355.

Athen. IX, 390^f: ἐν ἄλλοις δὲ πάλιν φησὶν ὁ Ἀριστο-
5 τέλης „ὅ ὄτος ἐστὶ μὲν παρόμοιος τῇ γλαυκί, οὐκ ἔστι δὲ
νυκτερινός. ἔχει τε περὶ τὰ ὄτα περὺγία, διὸ καὶ ὄτος
καλεῖται, μέγεθος περιστερᾶς, μιμητῆς ἀνθρώπων· ἀντορ-
χούμενος γοῦν ἀλίσκεται.“

cf. Plin. 10, 68: *auribus plumis eminentibus, unde et*
10 *nomen illi.*

(Περὶ ἐντόμων.)

356.

Aristoph. de an. p. 22, 12: ἐκ δὲ τοῦ κηροῦ οἱ κηρο-
δύται λεγόμενοι.

357.

Aristoph. de an. p. 37, 27: τὰ δὲ πλείονας ἔχοντα πόδας
15 τῶν τεσσάρων ἀναιμά ἐστι καὶ ἄσπλαγχνα, πλὴν τοῦ κατοικιδίου
κόρεως· οὗτος γὰρ μόνος πολύπους ὑπάρχων αἷμα ἔχει.

358.

Aristoph. de an. p. 23, 5 (τελευτᾶν ἐλαίου αὐτοῖς ἐπι-
σταζομένοι . . . τὰ ἔντομα πάντα = Ar. 605^b 20) ὄθεν αἱ
μέλισσαι τοὺς τῷ μύρῳ χρωμένους καὶ εἰσιόντας τύπτουσαι
20 ἀποδιωθοῦνται ὡς πολεμίου τοῦ λίπους ὄντος. διὸ δὴ ἀλιπεῖς
πειρῶνται προσάγειν αὐταῖς, ἐν Αἰγύπτῳ δὲ καὶ ἐξυρημένοι
τὰς κεφαλὰς, ἵνα μηδεμίᾳ ἰκμασίᾳ λίπους λίπηται.

5 οὐκ: cf. A. P. p. 293 || 12 κηροδύται: μάλιστα δὲ θανα-
μάζουσι τὸν κηροδύτην . . . (οἱ Αἰγύπτιοι) ait Const. Psellus
(ex Chaeremonis Aegyptiacis) Bull. de corr. hell. I p. 130, 18.
cet. vid. Ar. p. 557^b 6 || 15 ἄσπλαγχνα: sic etiam p. 18, 7 ||
16 αἷμα ἔχει (sic!): sc. ζῆ χυμοῖς σαρκὸς ζώσης Ar. p. 556^b 22 ||
18 cf. p. 38, 6 et Theophr. c. pl. 6, 5, 1 (πολεμοῦσιν . . . αἱ μέ-
λιτται τοῖς μεμυρισμένοις)

359.

Zenob. prov. 5, 98: σειρήν . . . ζῶον ὑπόπτερον μελίσση
 ζοικός, ὡς φησιν Ἀριστοτέλης.

360.

Theognosti can. p. 135, 30 (Herodian. I p. 404, 16
 Lentz) s. σκνίψ: ὁ μὲν Ἀριστοτέλης μετὰ τοῦ σ̄, οἱ δὲ
 λοιποὶ χωρὶς τοῦ σ̄. 5

361.

Schol. in Odys. σ, 2 (Etym. M. et Gud. v. γαστρί-
 μαργος cf. A. P. p. 325) γαστέρι μάργη: . . . Ἀριστοτέλης δὲ
 ἐν τῷ περὶ ζῴων μέμνηται ζῴου μάργου λέγων ὅτι γεννᾶται
 ἀπὸ σήψεως μεταξὺ γῆς καὶ ὕδατος. καὶ ἀφ' οὗ γεννηθῆ
 οὐ παύεται γαιηφαγοῦν ἕως οὗ ἐκτροπήσῃ (κατατροπήσῃ cod. ¹⁰
 Vind.) τὴν γῆν καὶ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ἔλθῃ, καὶ ἔλθὼν θνήσκει
 <καὶ κεῖται νεκρὸν Et. Gud.> τρεῖς ἡμέρας. καὶ <μετὰ τὰς
 τρεῖς ἡμέρας Et. Gud.> ἔρχεται νέφος μετὰ βροντῆς καὶ
 βρέχει ἐπάνω αὐτοῦ καὶ ἀναζῆ μῆκετι γαιηφαγοῦν.

XL. ΕΚΛΟΓΗ ANATOMΩΝ.

15

362.

Apollonius mir. 39: Ἀριστοτέλης ἐν ταῖς ἐκλογαῖς τῶν
 ἀνατομῶν φησιν ὄφιν ὄφθη ἐν Πάφῳ πόδας ἔχων δύο
 ὁμοίους χερσαίῳ κροκοδείλῳ.

XLI. ΠΕΡΙ ΖΩΙΩΝ

ᾱ περὶ ἑτεροφωνίας τῶν ὁμογενῶν (= περὶ τῶν κατὰ τόπους 20
 διαφορῶν: cf. Ar. 605^b 22) (363—366)

β̄ περὶ τῶν ἀθρόως φαινομένων (= περὶ τῶν ἀντομάτων) (367)

γ̄ περὶ τῶν δακετῶν καὶ βλητικῶν (368—369)

2 cf. Ar. p. 623^b 11. 7 || 4 σκνίπες = *culices* Plin. supra in
 fr. 292 = Aristoph. p. 120, 16 L.

δ̄ περι τῶν λεγομένων φθονεῖν (370)

ε̄ περι τῶν ἐν τῷ ξηρῷ διαμενόντων

ξ̄ περι τῶν μεταβαλλόντων τὰς χροῖας (371)

ζ̄ περι τῶν φαλεόντων (372)

5 (Ἀριστοτέλους ἦ) Θεοφράστου.

cf. A. P. p. 327—372: exhibeo ea tantum quae Aristotelis nomine utpote zoicorum librorum omnium (Antig. mir. 60) auctoris citantur pro Theophrasto ab Antigono scil. Carystio (grammatico quidem eo, non physico) atque ab ipso Mirabilium
10 auctore (Pseudaristotele). cf. A. P. p. 279. attamen quae Aelianus (A. P. 279. 281) citat manifesto Theophrastea (fr. 363—366), ea nescio an ex eisdem illis (ubi scil. hauserint ex Theophrasti diss. cf. 68—70. 9. 10. A. P. p. 332) Aristotelis q. f. mirabilibus hic duxerit olim plenioribus (cf. Steph. Byz. s. Γέμμαρα), ex
15 quibus sc. in sua transtulit etiam 5, 14 (A. F. 326 = mir. 25) et 9, 20 (= mir. 115). de septem Theophrasti dissert. π. ζῴων vid. de Ar. libr. p. 47. 87. A. P. p. 278.

363. 364. 365.

Aelian. n. a. 16, 33 (A. P. p. 331): Ἀριστοτέλης
γε μὴν φησι τῶν βοῶν τῶν ἐν Νευροῖς ἐκπεφυκέναι τὰ
20 κέρατα καὶ τὰ ὄτια ἔκφυσιν τὴν αὐτὴν καὶ εἶναι συννησμένα. ὁ δὲ αὐτὸς ἐν χώρῳ τινὶ Λιβύων τὰς αἴγας τοῦ
στήθους φησὶ τοὺς μαζοὺς ἔχειν ἀπηρτημένους. εἴη δ' ἂν
τοῦ παιδὸς τοῦ Νικομάχου καὶ ταῦτα· ἐν τοῖς περὶ τὸν
Σκαρίσκον Βουδινοῖς οἰκοῦσιν οὐ γίνεσθαι φησι πρόβατον
25 λευκόν, ἀλλὰ μέλανα πάντα.

id. 5, 27: τοὺς δὲ ἐν Νευροῖς βοῦς Ἀριστοτέλης φησὶν ἐπὶ τῶν ὠτων ἔχειν τὰ κέρατα.

id. 3, 32: οἷς δὲ Βουδινας οὐκ ὄψει λευκάς, ὡς φασι, μελαίνας δὲ πάσας.

366.

30 Aelian. n. a. 5, 8 (A. P. p. 331): Ἀριστοτέλης ὄφειν

19 Νευροῖς: λεύκτροις codd. || 24 al. l. καρίσκον || codd. βουδιανοῖς || 27 ὠτων: ὤμων vulgo || 28 ἀβυδηγὰς codd.

ἐχθρὰν εἶναι τὴν Ἀστυπαλαιέων γῆν λέγει, καθάπερ καὶ τὴν Ῥήνειαυ ταῖς γαλαῖς ὁ αὐτὸς ὁμολογεῖ ἡμῖν.

Antig. mir. 11: ἐν Ἀστυπαλαίᾳ δὲ ὄφεις οὐ γίνονται . . . οὐδ' ἐν Ῥηνείᾳ τῇ πρὸς Δήλῳ γαλῆ.

367.

Antig. mir. 19 (A. P. p. 337): ὁ δὲ Ἀριστοτέλης 5 καὶ ἐκ τῶν σισυμβρίων φησὶ σαπέντων σκορπίους γίνεσθαι.

368.

Aelian. n. a. 4, 57: Ἀριστοτέλης λέγει τὸν ὑπὸ ὕδρου πληγέντα παραχρῆμα ὀσμὴν βαρυτάτην ἀπεργάζεσθαι, ὡς μὴ οἷόν τε εἶναι προσπελάσαι αὐτῷ τινα. λήθην τε καταχεῖσθαι τοῦ πληγέντος ὁ αὐτὸς λέγει καὶ μέντοι καὶ ἀγλὴν κατὰ 10 τῶν ὀμμάτων πολλήν, καὶ λύτταν ἐπιγίνεσθαι καὶ τρόμον εὖ μάλα ἰσχυρὸν καὶ ἀπόλλυσθαι διὰ τρίτης αὐτόν.

369.

Aelian. n. a. 6, 14: ἡ ὕαινα, ὡς Ἀριστοτέλης λέγει, ἐν τῇ ἀριστερᾷ χειρὶ ἔχει δύναμιν ὑπνοποιὸν καὶ ἐνεργάζεται κάρρον μόνον προσδιγοῦσα. πάρεισι γοῦν ἐς τὰ αὐλῖα πολ- 15 λάκις καὶ ὅταν ἐντύχῃ τινὶ καθεύδοντι, προσελθοῦσα ἡσυχῆ τὴν ὑπνοποιὸν ὡς ἂν εἴποις χεῖρα προσέθηκε τῇ ῥινί· ὁ δὲ ἔλκεται τε καὶ πιέζεται καὶ ἀναισθήτῳ μᾶλλον ἔοικε. καὶ ἐκείνη μὲν ὑπορύττει τὴν γῆν τὴν ὑπὸ τῇ κεφαλῇ ἐς τοσοῦτον, ἐς ὅσον ἀνέκλασεν ἐς τὸν βόθρον καὶ τὴν φάρυγγα 20 ὄπτῖαν ἀπέφηνε καὶ γυμνήν. ἐνταῦθα δὲ ἡ ὕαινα ἐνέφρυ καὶ ἀπέπνιξε καὶ ἐς τὸν φωλεὸν ἀπάγει. (ex Theophr.

6 σισυμβρίων: de ocimo idem refert Diosc. 2, 170 = Chrysipp. ap. Plin. 20, 119 (Gal. VI, 40) cf. Ael. 6, 20 || 10 τῷ πληγέντι codd., corr. Hercher || 12 εὖ Reiske: εὐθύς codd. || cf. Aetius 13, 36: τοῖς οὖν ὑπὸ τούτου δηχθεῖσι συμβάλει τὰ κοινά, . . . ἰδίως δὲ κίνησις ὅλον τοῦ σώματος ἄτακτος . . . ὁ δὲ θάνατος μέχρι τριῶν ἡμερῶν || 16 ἡσυχῆ om. Hercher || 18 ὁ δὲ ἄγχεται τε καὶ πιέζεται (cet. om.) Hercher, ὁ δὲ ἔλκ. κ. π. μᾶλλον καὶ ἀν. ἔ. codd.

A. P. p. 347 Pseudar. mir. 145:) καὶ τοῖς κυσί δὲ ἐπι-
τίθεται ἢ αὐτὴ τὸν τρόπον ἐκείνον· ὅταν ἤ πλήρης ὁ τῆς
σελήνης κύκλος, κατόπιν λαμβάνει τὴν αὐγὴν καὶ τὴν αὐτῆς
σκιὰν ἐπιβάλλει τοῖς κυσί, καὶ παραχρῆμα αὐτοὺς κατεσίγασε
5 καὶ καταγοητεύσασα, ὡς αἱ φαρμακίδες, εἶτα ἀπάγει σιω-
πῶντας καὶ κέχρηται ὅ τι καὶ βούλεται τὸ ἐντεῦθεν αὐτοῖς.

Plin. 8, 106: *hyaenis utramque esse naturam . . . Ari-
stoteles negat . . . mira traduntur . . . oculis mille esse va-
rietates colorumque mutationes. praeterea umbrae eius con-
10 tactu canes obmutescere et quibusdam magicis artibus omne
animal quod ter lustraverit in vestigio haerere.*

370.

Antig. mir. 20 (= Th. ap. Phot. bibl. 278 cf. A. P.
p. 279. 354): οὐχ ἦττον δὲ τούτων θαυμάσια τὰ φθαρτικά
τῶν ὠφελούντων, οἷον ὁ γαλεώτης ὅταν ἐκδύῃ τὸ γῆρας,
15 ἐπιστραφεὶς καταπίνει· ἐπιληψίας γάρ ἐστι, φασίν, ὡς ὁ
Ἄριστοτέλης καταγράφει, φάρμακον. ὡσαύτως δ' ἡ φώκη
λέγεται ἐμεῖν τὸν ὄρον· καὶ γὰρ τοῦτον πρὸς τὴν αὐτὴν
ἄρρωστίαν χρήσιμον. τὰς δὲ ἵππους τὸ ἐπιφυόμενον τοῖς
ἐμβροίοις ἵππομανὲς ἀπεσθίειν· γίνεσθαι δὲ τοῦτο ἐπὶ τοῦ
20 μετώπου καὶ πρὸς πολλὰ ζητεῖσθαι. τὴν δὲ ἔλαφον τὸ
δεξιὸν κέρασ καταρούσσειν· εἶναι δὲ καὶ τοῦτο ἐν πολλοῖς
χρήσιμον. ταῦτα μὲν οὖν εἴτε κατὰ προαίρεσιν εἴτε κατὰ
τύχην οὕτως ἔχει, πολλῆς ἐστὶν ἐπιστάσεως δεόμενα.

371.

Antig. mir. 25 (= Th. ap. Phot. l. c. cf. A. P. p. 364):
25 καὶ γὰρ τοῖς στελέχεσι τῶν δένδρων καὶ τοῖς φύλλοις καὶ
τῇ γῆ, τὸν αὐτὸν τρόπον ἅπαντι τόπῳ συµμεταβάλλει τὴν
χροιάν (ὁ χαμαιλέων). Ἄριστοτέλης δὲ φησι καὶ τὸν

1 καὶ ante τοῖς del. Hercher || 8 Ar. p. 757, 2. 579^b 17 ||
13 φθαρο..ικά cod. || 15 κατέπιεν cod. || 16 φ. μετὰ τὸ τεκεῖν
τὸν θορόν codd., corr. Niclas || 17 τοῦτο cod.

καλούμενον τάρανδον τοῦτο πάσχειν, ὄντα τετράπουν καὶ σχεδὸν ἴσον ὄνω καὶ παχύδερμον καὶ τετριχωμένον, καὶ θανυμαστὸν εἶναι πῶς αἱ τρίχες οὕτως ὀξέως ἀλλοιοῦνται.

372.

Schol. in Hom. Π. χ, 93 (Dind.): (ὡς δὲ δράκων ἐπὶ) χειρῆ (ὀρέστερος ἄνδρα μένησιν, βεβρωκῶς κακὰ φάρμακ'· ἔδν 5 δέ τέ μιν χόλος αἰνός): ἡ διπλῆ ὅτι τὴν τῶν ὄφρων κατὰ-δυσιν χεῖαν εἴρηκεν ἀπὸ τοῦ χειῖσθαι (A) . . .

. . . ἢ ὅτι δίκην ὕδατος ἐκχεῖται εἰς αὐτὴν τὸ θηρίον. ἀγριώτερα δὲ τὰ ἐν ἐρήμῳ γεννώμενα. φησὶ δὲ καὶ ἐν τῷ 5 περὶ ζῴων Ἀριστοτέλης ἐσθλιόντα αὐτὸν μύρμηκας καὶ 10 κανθαρίδας <μετὰ τὴν φάλευσιν> ἰοῦ πληροῦσθαι πλείονος τοῦ ἐμφύτου καὶ ξεθλίβεσθαι καὶ λυσσᾶν ἐπιθυμοῦντά που ἀπομάξασθαι τὸν ἐνοχλοῦντα ἰόν (B int.).

XLII. ΙΑΤΡΙΚΑ.

Alex. in Ar. (p. 436, 11) de sensu (ed. Thurot p. 16, 2): 15 τὰ δὲ περὶ ὑγείας καὶ νόσου εἰ ἐγένετο, οὐ σώζεται.

373.

Galenus in comm. ad I Hipp. de nat. hom. (XV, 25): ὥσπερ γε πάλιν εἰ τὰς τῶν παλαιῶν ἰατρῶν δόξας ἐθέλοις ἱστορῆσαι, πάρεστί σοι τὰς τῆς ἰατρικῆς συναγωγῆς ἀναγνώναι βίβλους ἐπιγεγραμμένας μὲν Ἀριστοτέλει ὁμολο- 20 γουμένας δὲ ὑπὸ τοῦ Μένωνος, ὃς ἦν μαθητῆς αὐτοῦ, γεγράφθαι, διὸ καὶ Μενώνεια προσαγορεύουσιν ἔνιοι ταυτὶ τὰ βιβλία. δῆλον δὲ ὅτι καὶ ὁ Μένων ἐκεῖνος ἀναζητήσας ἐπιμελῶς τὰ διασωζόμενα κατ' αὐτὸν ἔτι τῶν παλαιῶν ἰατρῶν

2 ὄνω?: κατὰ βοῦν Th. ap. Phot. etc. || 9 καὶ om. Dind. || corr. ἐν τῷ 5 || 10 cf. A. P. p. 367 (Ar. p. 607, 27. 599, 33) et A. P. p. 342. 339 || καὶ Vill. cum Lips. et Eust. ad Π. p. 1259): ἢ Dind. || 11 μετὰ τὴν φάλευσιν om. B (Vill., Dind.): add. Bekk. ex Lips. (p. 683 Bachm.)

βιβλία, τὰς δόξας αὐτῶν ἐκεῖθεν ἀνελέξατο. τῶν δ' ἤδη διεφθαρμένων . . . οὐκ ἠδύνατο γράψαι. κατὰ ταῦτ' οὖν τὰ βιβλία χολὴν ξανθὴν ἢ μέλαιναν ἢ φλέγμα στοιχεῖον ἀνθρώπου φύσεως οὐκ ἂν εὐροις οὐδ' ὑφ' ἐνὸς εἰρημένον, αἷμα δὲ καὶ τῶν μεθ' Ἴπποκράτην φαίνονται πολλοὶ μόνον εἶναι νομίζοντες ἐν ἡμῖν, ὥστε καὶ τὴν πρώτην γένεσιν ἡμῶν ἐξ αὐτοῦ γίνεσθαι καὶ τὴν μετὰ ταῦτα κατὰ τὴν μήτραν αὐξήσιν καὶ ἀποκνηθέντων τελείωσιν.

374.

Diogenes Laertius 5, 61: γεγόνασι δὲ Στράτωνες ὀκτώ·
10 . . . ἔβδομος ἱατρὸς ἀρχαῖος, ὡς Ἀριστοτέλης φησίν.

375.

Plutarch. qu. conviv. 8, 9, 3: καὶ μὴν ἐν γε τοῖς Μελωνείοις σημεῖον ἡπατικοῦ πάθους ἀναγέγραπται τὸ τοὺς κατοικιδίους μῦς ἐπιμελῶς παραφυλάττειν καὶ διώκειν.

376.

Plinius n. h. 28, 74: *peculiariter (lac) valet potum contra venena quae data sint e marino lepore, buprestis, ut Aristoteles tradit, dorycnio, et contra insaniam quae facta sit hyoscyami potu.*

377.

Caes. Aurel. celer. passion. 2, 13 p. 110 (ed. Amman Lugd. Bat. 1709): *hanc (pleuritidem) definiens primo de adiutorii libro Aristoteles sic tradendam credidit. pleuritis inquit est liquidae materiae coactio sive densatio. nec tamen disseruit, utrumne totius, quod falsissimum, si quidem phlebotomati aegrotantes liquidum sanguinem reddunt, an vero particulae. sed cum hoc tacuit, necessarium praetermisit.*

11 vulgo *Μελωνείοις*, quod corr. Fabricius || 15 *buprestis* rec.: *prae(pres)timutatim* ante corr. RV || 16 *dorycnum* codd. || 19 *primo*: sc. Sorani || 21 *coactio*: sic Almelooven, vulgo *coctio* || 24 sic emendatur in margine ed. Lugd. 1567: in textu *non promisit*

378.

Cael. Aurel. tard. pass. 1, 5 p. 336 (de mania): *alii frigidis usi sunt rebus, passionis causam ex fervore venire suspicantes, ut Aristoteles et Diocles.*

379.

Escolapius (q. d) de morbis p. VIII (post Physicam Hildegardis etc. ed. Io. Schottus Arg. 1533): *Iracundia 5 irritantur (melancholici), cum mentis perversitate insaniunt, ut maniaci: in vociferatione solum differunt, Aristotele philosopho testante.*

XLIII. ΟΠΤΙΚΑ.

Simplic., Elias etc. (cit. in A. P. p. 377): τὰ ὀπτικά. 10

Vita Ar. Marc. τὰ ὀπτικά προβλήματα.

Heronis catoptr. (= Ptolemaei de speculo ed. Ven. 1518) vers. lat. (anni 1269: cf. Deutsche Litt.-Ztg. Berl. 1884 col. 212) praef. p. 318, 1 Rose (Anecd. Gr. II): *negotium autem quod circa visus dividitur in opticum id est visivum, et dioptricum id 15 est perspectivum, et catoptricum id est inspectivum negotium. et opticum quidem opportune ab his qui ante nos descriptum est et maxime ab Aristotele. de dioptrico autem a nobis in aliis dictum est copiose quanta videbantur. videntes autem et catoptricum negotium esse dignum studio . . .* 20

380.

Vita Ar. Marc. f. 276^b inf.: τῆ δὲ μαθηματικῆ (προσέθηκε) τὸ ὀξυγώνιον εἶναι τὸν κῶνον τῶν ὄψεων, διὰ τὸ ἐπὶ πλέον προΐεναι τὴν ὄψιν οὗ ὄρα μέγεθος· καὶ κατὰ τοῦτο γὰρ οὐδὲν τῶν ὄρωμένων ὅλον ἅμα ὄραται, καὶ ταύτη μείζονα γίνεσθαι τὸν ἄξονα τῆς ἐκ τούτου τῆς βάσεως καὶ 25 ὀξυγώνιον τὸν κῶνον ἀποτελεῖσθαι.

4 cf. Cael. Aur. tard. 1, 6 p. 340. ceterum idem potuit repeti ex (Ar.) Probl. 30, 1 (953^b 14. 954, 31), sicut maniae causa (fr. 378) tangitur ibidem 954, 32

VIII. HISTORICA.

XLIV. ΠΟΛΙΤΕΙΑΙ

Ϟνγ

(a Peripatetico quodam scriptae atque editae sec. fr. 443 — ante Philochorum — inter ol. 115, 3 et 118, 2 A. P. p. 395—398 coll. p. 443, secundum quosdam autem (et Timaeum), ut arguitur ex fr. 402 (cf. 547. 479) a Theophrasto Legum auctore, quod aequè falsum esse Legum reliquias A. P. p. 395 comparanti patet).

Cicero de fin. 5, 4: *omnium fere civitatum non Graeciae solum sed etiam barbariae ab Aristotele mores instituta disciplinae, a Theophrasto leges etiam cognovimus* (cf. de leg. 3, 6, 14).

Photius Biblioth. cod. 161 (p. 104^b 38 Bk.): ὁ δὲ δωδέκατος (τῶν ἐκλογῶν) αὐτῷ (τῷ Σωπάτρῳ) λόγος συνήθροισται ἐξ ἄλλων τε διαφόρων καὶ . . . ἐκ τῶν Ἀριστοτέλους πολιτειῶν, Θετταλῶν 15 τέ φημι καὶ Ἀχαιῶν καὶ Παρίων Λυκίων τε καὶ Κίων καὶ ὧν ἐκεῖνος ἀπλῶς ἐν τοῖς πολιτικοῖς αὐτοῦ διαλαμβάνει.

Vita Arist. vulg.: ἀμέλει καὶ συνώδενσεν αὐτῷ (τῷ Ἀλεξάνδρῳ) μέχρι καὶ ἔσω τῶν Βραχυμάνων, ἐνθ' ἰστόρησε τὰς ὄντι πολιτείας.

20 Vit. Ar. Marc.: ἀκμάσαντι δὲ Ἀλεξάνδρῳ καὶ ἐπιστρατεύσαντι κατὰ Περσῶν συνεξήλθεν, οὐδὲ τότε <τοῦ> φιλοσοφεῖν ἀποσχόμενος· τὴν γὰρ ἱστορίαν τῶν <ὄντι> πολιτειῶν τότε συνέλεξε.

Ammon. proleg. in categ. p. 35^b 17 Br.: μεταξὺ δὲ ὀπόσα περὶ ἱστορίας ἔγραψε . . . τῶν δὲ μεταξὺ εἰσι καὶ γεγραμμέναι 25 αὐτῷ πολιτεῖαι ἀμφὶ τὰς ὄντι καὶ διακοσίας οὐσαι.

Elias (proleg.) in cat. p. 24, 32: τὰ δὲ μεταξὺ . . . ὡς ἡ ἱστορία· διττὴ δὲ αὕτη, ἡ μὲν πολιτικὴ, ὡς αἱ πολιτεῖαι, ἃς ἰστόρησεν ἐκ τοῦ πολλὴν γῆν περιελθεῖν ἅμα Ἀλεξάνδρῳ βασιλεῦ, ἃς ἐκδέδωκε κατὰ στοιχεῖον διακοσίας πενήκοντα οὐσας τὸν 30 ἀριθμὸν.

Elias in Porph. is. (proleg. phil.) p. 9^b 26 Br. (A. P. IV, 425 Cramer): διὰ δὲ τὸ πολιτικὸν γέγραπται αὐτῷ πολιτικός· γεγραμμέναι δὲ αὐτῷ εἰσι καὶ πολιτεῖαι διακοσαίαι πενήκοντα τὸν ἀριθμὸν, ἃς συνεγράψατο ἐκ τοῦ πολλὴν γῆν περιελθεῖν σὺν 35 Ἀλεξάνδρῳ τῷ βασιλεῖ.

David proleg. phil. p. 16^b 16 Br.: *ιστίον ὅτι ἐν μὲν τῷ τῶν πολιτικῶν συγγράμματι ἕνα σκοπὸν ἔχει καὶ ὁ Ἄρ. καὶ ὁ Πλάτων· ἀμφότεροι γὰρ λέγουσι πῶς δεῖ διοικεῖσθαι πόλιν· ἐν δὲ τῷ περὶ πολιτείας διάφορός ἐστι καὶ ὁ σκοπὸς καὶ ἡ ἐπιγραφὴ. καὶ ἡ μὲν ἐπιγραφὴ, ὅτι ὁ μὲν Πλάτων ἐνικῶς ἐπέγραψε πολιτείαν, ὁ δὲ Ἄρ. πληθυντικῶς πολιτείας. ὁ δὲ σκοπὸς ἐστὶ (sic) διάφορος, ὅτι ὁ μὲν Ἄρ. λέγει πῶς ἐπολιτεύοντο οἱ ἀρχαῖοι, οἷον οἱ Ἀργεῖοι, οἱ Βοιωτοί, ὁ δὲ Πλάτων λέγει πόσα εἶδη πολιτειῶν καὶ πῶς δεῖ πολιτεύεσθαι. cf. Elias in cat. p. 25^b 4 Br.: ἐν γὰρ ταῖς πολιτείαις οὐ διδάσκει πῶς δεῖ πολιτεύεσθαι ἀλλὰ πῶς 10 οἱ πρὸ αὐτοῦ ἐπολιτεύσαντο ἄνθρωποι.*

Anonymi comm. in Porphyrii isag. (cod. Par. 1939 f. 51^a): *γέγραπται δὲ αὐτῷ καὶ πολιτικὰ ὁμοίως τῷ Πλάτωνι, ἐν ᾧ (sic) διαλέγεται πῶς νῦν χρὴ κατὰ τὴν ἀρίστην πολιτεύεσθαι πολιτείαν. ἔγραψε γὰρ καὶ ἑκάτερος καὶ πολιτικὸν καὶ πολιτείας· καὶ ἐν 15 μὲν τῷ πολιτικῷ τὸν αὐτὸν ἔχουσι σκοπὸν, ἐν δὲ τῇ πολιτεία διαφωνοῦσιν. ὁ μὲν γὰρ Ἀριστοτέλης συνῶν καὶ Ἀλεξάνδρῳ τῷ κτίστῃ πολιτείας λέγεται μετ' αὐτοῦ περιελθεῖν, ὃν ἀνεγράφετο τὸν βίον κατὰ στοιχεῖον· ὅτι τυχὸν μὲν Ἀλεξανδρεῖς τοιῶσδε πολιτεύονται καὶ Ἀθηναῖοι τοιῶσδε καὶ Βιθυννοὶ καθ' ἑξῆς κατὰ 20 τὴν τάξιν τῶν στοιχείων· οὕτως οὖν καὶ τὰς πολιτείας τίθεικεν. ὁ δὲ Πλάτων ἔγραψε πολιτείαν ἐν ἣ διαλέγεται πῶς χρὴ κρατεῖν καὶ τάττειν πολιτείαν.*

Simplic. in cat. f. 4: *ἐν οἷς ἐβουλήθη σαφέστατα ἐδίδαξεν, ὡς ἐν τοῖς μετεώροις καὶ τοῖς τοπικοῖς καὶ ταῖς γνησίαις 25 αὐτοῦ πολιτείαις, ἅπερ διὰ τὸ κοινότερον τῶν θεωρημάτων σαφέστερον ἀπαγγεῖλαι σύννοιδε.*

Plut. non p. suan. vivi sec. Ep. 10: *ὅταν δὲ . . . ἱστορία καὶ διήγησις ἐπὶ πράξεσι καλαῖς καὶ μεγάλαις προσλάβῃ λόγον ἔχοντα δύναμιν καὶ χάριν, ὡς (praeter Her. et Xen.) . . . τὰς 30 περιόδους Εὐδοξος ἢ κτίσεις καὶ πολιτείας Ἀριστοτέλης ἢ βίους ἀνδρῶν Ἀριστόξενος ἔγραψεν . . .*

Clem. Al. strom. I p. 132 extr. (A. P. p. 534 cf. 410. 472): *Σκάρμων μὲν οὖν ὁ Μυτιληναῖος καὶ Θεόφραστος ὁ Ἐρέσιος (v. ind. D. L.) Κύδιππός τε ὁ Μαντινεύς, ἔτι τε Ἀντιφάνης καὶ 35 Ἀριστόδημος καὶ Ἀριστοτέλης, πρὸς τούτοις δὲ Φιλοστέφανος, ἀλλὰ καὶ Στράτων ὁ περιπατητικὸς ἐν τοῖς περὶ εὐρημάτων ταῦτα ἰστόρησαν.*

Aristotelis praecipue politias usurpasse videtur Heraclides grammaticus quidam recentior et Didymeus (Ponticus scil. alter fr. 481 A. P. p. 400 cf. p. 521. 532. de Lembo, cf. A. P. p. 541, errat G. F. Unger: Rhein. Mus. N. F. 38, 504) qui scripsit
 5 *περὶ πολιτειῶν*. e quo libro exilia nunc excerpta habentur Aeliani Var. hist. libris addita. quae cum aliena admixta habeant ex diversorum testimoniis contracta sincerum non magis praestant Aristotelem quam in zoicorum epitoma Aristophanes Byzantius. verumtamen cum plurima praeter nota in istis
 10 lateant fragmenta ex opere Aristotelico accepta, pro uno fragmento simul omnia ex codice Vat. infra habes apposita.

Ἀθηναίων α.

Extabat in bibliotheca Ciceronis (ep. ad Att. 2, 2) atque memoratur etiam in indice bibliothecae saec. III (Zündel: Rhein. Mus. 1866 p. 432). ipsius libelli Aristotelici fuisse quae nuper praebuit Aegyptus fragmenta papyracea (Blass: Hermes XV, 366 sqq.) voluit Theodorus Bergk, qui fragmenti Aristotelici (397) sagaciter vestigia dispexit (Rh. Mus. 1881 p. 91. cf. Blass: Hermes XVI, 42. H. Landwehr, Pap. Berol. no. 163. Gothae 1883). cui
 20 haud assentior. cf. H. Diels, Über die Berliner Fragmente der Ἀθηναίων πολιτεία des Aristoteles (Acad.) Berl. 1885 p. 11.

381.

Harpocration s. Ἀπόλλων πατρῶος: ὁ Πύθιος. προσ-
 ηγορία τίς ἐστὶ τοῦ θεοῦ πολλῶν καὶ ἄλλων οὐσῶν. τὸν δὲ
 Ἀπόλλωνα κοινῶς πατρῶον τιμῶσιν Ἀθηναῖοι ἀπὸ Ἴωνος.
 25 τούτου γὰρ οἰκήσαντος τὴν Ἀττικὴν, ὡς Ἀριστοτέλης
 φησί, τοὺς Ἀθηναίους Ἴωνας κληθῆναι καὶ Ἀπόλλω πα-
 τρῶον αὐτοῖς ὀνομασθῆναι.

Exc. polit. Heraclid. init.: Ἀθηναῖοι τὸ μὲν ἐξ ἀρχῆς
 ἐχρῶντο βασιλείᾳ· συνοικήσαντος δὲ Ἴωνος αὐτοῖς, τότε
 30 πρῶτον Ἴωνες ἐκλήθησαν.

26 ἀπόλλω cod. Vind.: ἀπόλλων cod. A, ἀπόλλωνα cod. sec. Bekk.

Lex. rhet. Seguer. p. 291 Bk. et Schol. ad Plat. Euthyd. p. 369 Bk.: οἱ δὲ (φασιν) ὅτι Κρεούση τῇ Ἐρεχθέως μιγείς Ἀπόλλων Ἴωνα ἐγέννησεν, ἀφ' οὗ καὶ τοὺς Ἀθηναίους ποτὲ Ἴωνας κληθῆναι καὶ διὰ ταῦτα πατρῶον αὐτοὺς Ἀπόλλωνα ἔχειν.

5

Schol. Aristoph. av. 1527: πατρῶον δὲ τιμῶσιν Ἀπόλλωνα Ἀθηναῖοι, ἐπεὶ Ἴων ὁ πολέμαρχος Ἀθηναίων ἐξ Ἀπόλλωνος καὶ Κρεούσης τῆς Ξούθου (γυναικὸς) ἐγένετο.

382.

Plinius 7, 205: *Gyges Lydus picturam Aegypti (condere instituit) et in Graecia Euchir Daedali cognatus, ut Aristoteli placet, ut Theophrasto, Polygnotus Atheniensis.*

383.

Schol. Soph. Oed. Col. 701: ὁ δὲ Ἀριστοτέλης καὶ τοῖς νικήσασιν τὰ Παναθήναια ἐλαίου τοῦ ἐκ τῶν μορίων γινομένου δίδοσθαι φησιν.

Phot. lex. (p. 275, 3 Pors.) s. μορία: ἐλαῖαι ἱεραὶ τῆς 15 Ἀθηνᾶς (Seleucus ap. Etym. M. p. 590, 50), ἐξ ὧν τὸ ἔλαιον ἔπαθλον ἐδίδοτο τοῖς νικῶσι τὰ Παναθήναια.

384.

Plut. Thes. 25: ἔτι δὲ μᾶλλον αὐξῆσαι τὴν πόλιν βουλόμενος ἐκάλει πάντας ἐπὶ τοῖς ἴσοις, καὶ τὸ δεῦρ' ἵτε πάντες λεῷ κήρυγμα Θησέως γενέσθαι φασὶ πανδημίαν τινὰ καθι-
στάντος. οὐ μὴν ἄτακτον οὐδὲ μεμιγμένην περιεῖδεν ὑπὸ
πλήθους ἐπιχυθέντος ἀκρίτου γενομένην τὴν δημοκρατίαν,
ἀλλὰ πρῶτος ἀποκρίνας χωρὶς εὐπατρίδας καὶ γεωμόρους
καὶ δημιουργούς, εὐπατρίδαις δὲ γινώσκειν τὰ θεῖα καὶ
παρέχειν ἄρχοντας ἀποδοὺς καὶ νόμων διδασκάλους εἶναι
καὶ δόλων καὶ ἱερῶν ἐξηγητάς, τοῖς ἄλλοις πολίταις ὥσπερ
εἰς ἴσον κατέστησε, δόξῃ μὲν εὐπατριδῶν, χρεῖα δὲ γεωμό-
ρων, πλήθει δὲ τῶν δημιουργῶν ὑπερέχειν δοκούτων. ὅτι

25

Plinius n. h. 7, 199: *bovem et aratrum (invenit) Buzygus Atheniensis.*

Hesych. s. Βουζύγης: ἤρως Ἀττικὸς ὁ πρῶτος βοῦς ὑπὸ ἄροτρον ζεύξας· ἐκαλεῖτο δὲ Ἐπιμενίδης.

5 Lex. rhet. Seg. p. 221, 8 (= Etym. M. p. 206, 47) s. Βουζυγία: γένος τι Ἀθήνησιν, ἱερωσύνην τινὰ ἔχον· Βουζύγης γάρ τις τῶν ἠρώων πρῶτος βοῦς ζεύξας τὴν γῆν ἤρωσε καὶ εἰς γεωργίαν ἐπιτήδειον ἐποίησεν, ἀφ' οὗ γένος καλεῖται Βουζυγία.

10 Schol. in Il. σ, 483: καὶ ἄροτρον δὲ πρῶτος Ἐπιμενίδης ὁ καὶ Βουζύγης ἔξευξε.

387.

Phot. lex. s. ναυκραρία: τὸ πρότερον οὕτως ἐκάλουν, ναυκραρία καὶ ναύκραρος· ναυκραρία μὲν ὁποῖόν τι ἡ συμμορία καὶ ὁ δῆμος, ναύκραρος δὲ ὁποῖόν τι ὁ δήμαρχος,

15 Σόλωνος οὕτως ὀνομάσαντος, ὡς καὶ Ἀριστοτέλης φησί. καὶ ἐν τοῖς νόμοις δὲ „ἐάν τις ναυκραρίας ἀμφισβητῇ“, καὶ „τοὺς ναυκράρους τοὺς κατὰ τὴν ναυκραρίαν“. Ὑστερον δὲ ἀπὸ Κλεισθένης δῆμοι εἰσιν, καὶ δήμαρχοι ἐκλήθησαν. ἐκ τῆς Ἀριστοτέλους πολιτείας ὃν τρόπον διέταξε τὴν πόλιν
20 ὁ Σόλων· „φυλαὶ δὲ ἦσαν τέσσαρες καθάπερ πρότερον καὶ φυλοβασιλεῖς τέσσαρες· ἐκ δὲ τῆς φυλῆς ἐκάστης ἦσαν νενεμημένοι τριτῦνες μὲν τρεῖς, ναυκραρίαὶ δὲ δώδεκα καθ' ἐκάστην.“

Pollux 8, 108: δήμαρχοι οἱ κατὰ δῆμους ἄρχοντες.
25 ἐκαλοῦντο δὲ τέως ναύκραροι, ὅτε καὶ οἱ δῆμοι ναυκραρία· ναυκραρία δ' ἦν τέως φυλῆς δωδέκατον μέρος καὶ ναύκραροι ἦσαν δώδεκα, τέτταρες κατὰ τριττὴν ἐκάστην. τὰς δ' εἰσφορὰς τὰς κατὰ δῆμους διεχειροτόνον οὗτοι καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν ἀναλώματα· ναυκραρία δ' ἐκάστη δύο ἰππέας παρ-
30 εἶχε καὶ ναῦν μίαν, ἀφ' ἧς ἕως ὀνόμαστο.

21 φυλοβασιλεῖς Bull. de corr. hell. III, 69. V, 65

388.

Harpoer. s. ἰππίας: . . . Ἀριστοτέλης δ' ἐν Ἀθηναίων πολιτεία φησὶν ὅτι Σόλων εἰς τέτταρα διεῖλε τέλη τὸ πᾶν πλήθος Ἀθηναίων, πεντακοσιομεδίμνους καὶ ἰππέας καὶ ζευγίτας καὶ θήτας.

Harpoer. s. θήτες: . . . εἰς τέσσαρα διηρημένης παρ' Ἀθηναίους τῆς πολιτείας οἱ ἀπορώτατοι ἐλέγοντο θήτες καὶ θητικὸν τελεῖν. οὗτοι δὲ οὐδεμιᾶς μετεῖχον ἀρχῆς, ὡς καὶ Ἀριστοτέλης δηλοῖ ἐν Ἀθηναίων πολιτεία.

Harpoer. s. πεντακοσιομέδιμνον: . . . ὅτι δ' ἐτέλη ἐποίησεν Ἀθηναίων ἀπάντων Σόλων, ὧν ἦσαν καὶ οἱ πεντακοσιομέδιμνοι, δεδήλωκεν Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτεία.

Plutarch. Solon. 18: πρῶτον μὲν οὖν τοὺς Δράκοντος νόμους ἀνείλε πλὴν τῶν φονικῶν ἅπαντας . . . δεύτερον δὲ Σόλων . . . ἔλαβε τὰ τιμήματα τῶν πολιτῶν καὶ τοὺς μὲν ἐν ξηροῖς ὁμοῦ καὶ ὑγροῖς μέτρα πεντακόσια ποιοῦντας πρώτους ἔταξε καὶ πεντακοσιομεδίμνους προσηγόρευσε· δευτέρους δὲ τοὺς ἵππον τρέφειν δυναμένους ἢ μέτρα ποιεῖν τριακόσια, καὶ τούτους ἰππάδα τελοῦντας ἐκάλουν· ζευγίται δ' οἱ τοῦ τρίτου τιμήματος ὠνομάσθησαν, οἷς μέτρον ἦν συναμφοτέρων διακοσίων. οἱ δὲ λοιποὶ πάντες ἐκαλοῦντο θήτες, οἷς οὐδεμίαν ἀρχὴν ἔδωκεν ἄρχειν, ἀλλὰ τῶ συν-εκκλησιάζειν καὶ δικάζειν μόνον μετεῖχον τῆς πολιτείας.

Pollux 8, 130: τιμήματα δ' ἦν τέτταρα, πεντακοσιομεδίμνων, ἰππέων, ζευγιδῶν, θητικῶν. οἱ μὲν ἐκ τοῦ πεντακόσια μέτρα ξηρὰ καὶ ὑγρὰ ποιεῖν κληθέντες, ἀνήλισκον δὲ εἰς τὸ δημόσιον τάλαντον· οἱ δὲ τὴν ἰππάδα τελοῦντες ἐκ μὲν τοῦ δύνασθαι τρέφειν ἵππους κεκληθῆσθαι δοκοῦσιν, ἐποιοῦν δὲ μέτρα τριακόσια, ἀνήλισκον δὲ ἡμιτάλαντον· οἱ

7 τελεῖν Bekk.: ἐτελεῖτο codd. cf. lex. Seg. 261, 2. Et. M. p. 410, 1. 452, 5 || 26 δὲ ante εἰς om. Schol. in Plat. remp. p. 415

δὲ τὸ ζευγίσιον τελοῦντες ἀπὸ διακοσίων μέτρων κατελέγοντο, ἀνήλυσκον δὲ μνᾶς δέκα. οἱ δὲ τὸ θητικὸν οὐδεμίαν ἀρχὴν ἤρχον οὐδὲ ἀνήλυσκον οὐδέεν.

389.

Photius lex s. πελάται: οἱ παρὰ τοῖς πλησίον ἐργα-
5 ζόμενοι· καὶ θῆτες οἱ αὐτοὶ καὶ ἐκτημόροι, ἐπειδὴ ἕκτω
μέρει τῶν καρπῶν εἰργάζοντο τὴν γῆν. — πελάται: οἱ
μισθῶ δουλεύοντες, ἐπεὶ τὸ πέλας ἐγγύς, οἷον ἐγγιστα διὰ
πενίαν προσιόντες. Ἀριστοτέλης.

Schol. in Plat. Euthyphr. p. 327: πελάτης ὁ ἀντὶ τρο-
10 φῶν ὑπηρετῶν καὶ προσπελάζων, ἀπὸ τοῦ πέλας ἦτοι ἐγγύς·
ἐκαλεῖτο ὁ δι' ἔνδειαν προσιῶν μισθιος δὲ ὑπηρετῶν. ἄλλως.
πελάται εἰσὶν οἱ παρὰ τοῖς πλησίον ἐργαζόμενοι καὶ θῆτες.
οἱ αὐτοὶ δὲ καὶ ἐκτημόροι, ἐπεὶ τῷ ἕκτω μέρει τῶν καρπῶν
εἰργάζοντο τὴν γῆν.

15 Pollux 4, 165: ἐκτημόροι δὲ οἱ πελάται παρὰ τοῖς
Ἀτικοῖς. — id. 3, 82: πελάται δὲ καὶ θῆτες ἐλευθέρων
ἐστὶν ὀνόματα διὰ πενίαν ἐπ' ἀργυρίῳ δουλεύόντων (Hesych.
s. ἐκτημόροι. Plut. Sol. 13: γεώργουν ἐκείνοις — τοῖς πλου-
20 ρεῦόμενοι καὶ θῆτες).

390.

Harpoer. s. κύρβεις: . . . Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῇ Ἀθη-
ναίων πολιτεῖα φησὶν „ἀναγράψαντες δὲ τοὺς νόμους εἰς
τοὺς κύρβεις ἔστησαν ἐν τῇ στοᾷ τῇ βασιλείᾳ“.

Plutarch. Solon. 25: ἰσχὺν δὲ τοῖς νόμοις πᾶσιν εἰς
25 ἑκατὸν ἐνιαυτοὺς ἔδωκε. καὶ κατεγράφησαν εἰς ξυλίνοὺς
ἄξονας ἐν πλαισίοις περιέχουσι στρεφομένους, ὧν ἔτι καθ'
ἡμᾶς (ut ait Polemo ap. Harp. s. ἄξονι: A. P. p. 415) ἐν

1 ζευγίσιον Et. M.: ζευγήσιον codd. Poll., Hes., Phot.,
Schol. Pl., Lex. Seg. || 23 βασιλίδι cod. D et Phot. || 26 πλαίσια
. . . διὰ ξύλων τετράγωνα πῆγματα Hesych.

πρυτανείῳ λείψανα μικρὰ διεσώζετο·] καὶ προσηγορεύθησαν, ὡς Ἀριστοτέλης φησί, κύρβεις.

Schol. in Aristoph. av. 1354 (Lex. Dem. Patm. p. 150 S.): κύρβεις . . . κατὰ δὲ ἐνόους ἄξονες τρίγωνοι (κατασκευάσματά τινα ξύλινα τρίγωνα Lex. Patm.)] ἐν οἷς ἦσαν οἱ τῶν πόλεων νόμοι γεγραμμένοι . . . καθάπερ καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ τῶν Ἀθηναίων πολιτείᾳ φησὶ καὶ Ἀπολλόδωρος.

391.

Gellius 2, 12: *In legibus Solonis illis antiquissimis quae Athenis axibus ligneis incisae sunt quasque latas ab eo Athenienses ut sempiternae manerent poenis et religionibus sanxerunt, legem esse Aristoteles refert scriptam ad hanc sententiam: „si ob discordiam dissensionemque seditio atque discessio populi in duas partes fiet et ob eam causam irritatis animis utrimque arma capientur pugnabiturque, tum qui in eo tempore in eoque casu civilis discordiae non alterutra parte sese adiunxerit, sed solitarius separatusque a communi malo civitatis secesserit, is domo patria fortunisque omnibus careto, exul extorrisque esto.“*

Plutarch. Solon. 20 in.: τῶν δ' ἄλλων αὐτοῦ νόμων ἴδιος μὲν μάλιστα καὶ παράδοξος ὁ κελεύων ἄτιμον εἶναι τὸν ἐν στάσει μηδετέρας μερίδος γενόμενον.

Plut. de sera num. vind. 4: παραλογώτατον δὲ τὸ τοῦ Σόλωνος ἄτιμον εἶναι τὸν ἐν στάσει πόλεως μηδετέρα μερίδι προσθήμενον μηδὲ συστασιάσαντα.

392.

Plutarch. Solon. 32: ἡ δὲ δὴ διασπορὰ κατακαυθέντος αὐτοῦ (Σόλωνος) τῆς τέφρας περὶ τὴν Σαλαμινίων νῆσον ἔστι μὲν διὰ τὴν ἀτοπίαν ἀπίθανος παντάπασι καὶ μυθώδης,

13 fiet Hertz (Gronov.): fieret codd. || 15 alterutra parte codd.: alterutrae parti Hertz (Carrio) 1883

ἀναγέγραπται δ' ὑπό τε ἄλλων ἀνδρῶν ἀξιολόγων καὶ Ἀριστοτέλους τοῦ φιλοσόφου.

393.

Schol. in Aristoph. Acharn. 234 Παλλήναδε: οἱ Παλληνεῖς δῆμος ἐστὶ τῆς Ἀττικῆς, ἔνθα Πεισιστράτῳ βουλομένῳ
5 τυραννεῖν καὶ Ἀθηναίοις ἀμυνομένοις αὐτὸν συνέστη πόλεμος
. . . μέμνηται δὲ τούτου καὶ Ἀνδροτίων καὶ Ἀριστοτέλης
ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

394.

Schol. in Aristoph. Lysistr. 665 (Suidas) λυκόποδες:
λυκόποδας ἐκάλουν, ὡς μὲν Ἀριστοτέλης, τοὺς τῶν τυράν-
10 νων δορυφόρους· τοὺς γὰρ ἀκμάζοντας τῶν οἰκετῶν ἐπὶ τῇ
τοῦ σώματος φυλακῇ ἔλαβον. λυκόποδες δὲ ἐκαλοῦντο ὅτι
διὰ παντὸς εἶχον τοὺς πόδας λύκων δέρμασι κεκαλυμμένους
ὥστε μὴ ἐπικαλεῖσθαι ἐκ τοῦ περιέχοντος. τινὲς δὲ λυκόποδας
15 διατὸ ἔχειν ἐπὶ τῶν ἀσπίδων ἐπίσημον λύκον. ὁ δὲ Ἀρι-
στοφάνης ἔφη τοὺς νῦν λεγομένους Ἀλκμαιωνίδας· οὗτοι
γὰρ πόλεμον ἀράμενοι πρὸς Ἰππλίαν τὸν τύραννον καὶ τοὺς
Πεισιστρατίδας ἐτείχισαν τὸ Λειψύδριον. — (ad. v. 666)
Λειψύδριον: χωρίον τῆς Ἀττικῆς περὶ τὴν Πάρνηθον, εἰς
ὃ συνῆλθόν τινες τῶν ἐκ τοῦ ἄστεος, ὡς φησὶν Ἀριστοτέ-
20 λης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

Phot. s. λυκόποδας: Ἀριστοφάνης Λυσιστράτῳ· τοὺς
πρὸς Ἰππλίαν ἀγωνισαμένους ἐπὶ Λειψυδρίῳ ὡς γενναίους.
ἔλεγον γὰρ τοὺς δορυφόρους τῶν τυράννων διὰ τὸ κατει-
λεῖσθαι δέρμασι τοὺς πόδας καὶ λυκόποδας εἶναι· ἢ διὰ τὸ
25 λύκον ἔχειν ἐπίσημον ἐπὶ ταῖς ἀσπίσιν ἀπὸ Διονυσίου πρώτου.

11 ἔλαβον Suidae cod. Brux. et edd. post Kuesteram: ἔβαλον Schol. (codd. Suid. vulg. et Apostol. 10, 91) || 12 κεκαλ. sic Rav. (Martin), Suid. || 13 ἐπικναίεσθαι Naber || 14—17 om. cod. Rav. || 18 ita cod. Rav., τὸ ὑπὲρ Πάρνηθος Suid., ὑπὸ τὴν Πάρνηθον Et. M. || 19 τινες add. L et Suid || 23 ἔλεγον: ἔλαθον edd. Porson et Naber || 25 corr. Διονύσου

Etym. M. (Gaisf.) p. 361, 32 (Suid., Eustath.) s. ἐπὶ Λειψυδρίῳ μάχη: χωρίον ἦν ὑπὸ τῆς Πάρνηθος ὃ ἐτείχισαν οἱ φυγάδες τῶν τυράννων ὧν οἱ Ἀλκμαιωνίδαι προεστήκεισαν. ἐκπολιορκηθέντων δ' αὐτῶν ὑπὸ τῶν περὶ Πεισίστρατον, σκολιὸν εἰς αὐτοὺς ἤδeto „αἰαὶ Λειψύδριον 5 προδωσέταιρον, οἷους ἄνδρας ἀπάλεσας μάχεσθαι ἀγαθούς τε καὶ εὐπατριδας, ὅπότε ἔδειξαν οἶων πατέρων ἔσαν“.

Hesych. s. Λειψύδριον: χωρίον τι ὑπὲρ Πάρνηθος ὃ ἐτείχισαν Ἀλκμαιωνίδαι.

395.

Schol. in Aristoph. Lysistr. 1153: Ἀριστοτέλης φησὶ 10 μετὰ τὸν Ἰππάρχου θάνατον χρησμὸν γενέσθαι τοῖς Λάκωσιν καταλύειν τὴν τυραννίδα, τῆς Πυθίας, ὡς οἱ Ἀλκμαιωνίδαι ἐμισθώσαντο τὸν ἐν Δελφοῖς νεῶν οἰκοδομεῖν, συνεχῶς τοῦτο χρώσης αὐτοῖς μαντευομένοις, ἕως πρότερον μὲν Ἀγχιμόλιον 15 ἔπεμψαν κατὰ θάλασσαν, ἀποκρουσθέντος δὲ αὐτοῦ ὄργισθέντες οἱ Λάκωνες Κλεομένη τὸν βασιλέα σὺν μείζονι ἐξέπεμψαν στόλῳ· καὶ νικήσας τοὺς Θετταλοὺς εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ τὸν Ἰππῆαν συνέκλεισεν εἰς τὸ Πελαργικὸν τρεῖς, ἕως οἱ παῖδες τῶν τυράννων ἐξιόντες ἐάλωσαν.

396.

Schol. in Aristoph. vesp. 502 . . . εἰκότως δὲ τεσσάρων 20 ὄντων κατ' ἐπίουσι τῶν Πεισιστρατιδῶν τὸν Ἰππῆαν παρέλαβεν· πρεσβύτατος γὰρ ἦν αὐτὸς καὶ τὴν τυραννίδα εἶχε, καθὰ καὶ Θουκυδίδης φησὶ. δοκεῖ δὲ ἡ τυραννὶς καταστῆναι, ὡς φησιν Ἐρατοσθένης, ἐπὶ ἔτη ᾧ, τοῦ ἀκριβοῦς διαμαρ-

3 ὧν Suid. et Eust.: οὗ Et. M. || 7 τε: γε Suid. codd. B V (μάχεσθαι τ' ἀγ. Eust.) || ὅπότε: οἱ τότε Athen. Suid., om. Eust. || ἔσαν: ἔασιν Et. M., κύρησαν Athen. XV p. 695 || 9 ἐτείχισαν ἀλκμαιων cod. || 14 ἀγχιμόλιον cod. Rav. || 18 Πελαργικὸν Herodotus 5, 64 || 24 ᾧ Bournot cum Meursio (= Ar. pol. 5, 12. 1315^b 31)

τάνων, Ἀριστοτέλους μὲν τεσσαράκοντα καὶ ἕν φήσαντος, Ἡροδότου δὲ ἕξ καὶ τριάκοντα.

397.

Schol. Aristoph. nub. 37 (= Papyr. Berol. fr. ap. Blass: Hermes XVI, 43): Ἀριστοτέλης δὲ περὶ Κλεισθένου φησὶ
 5 „κατέστησε καὶ δημάρχους τὴν αὐτὴν ἔχοντας ἐπιμέλειαν τοῖς
 πρότερον ναυκράροις· καὶ γὰρ τοὺς δῆμους ἀντὶ τῶν ναυ-
 κραιῶν ἐποίησεν“.

Harpor. s. ναυκραρικά: . . . Ἀριστοτέλης δ' ἐν Ἀθη-
 ναίων πολιτεία φησὶ „κατέστησαν δὲ δημάρχους τὴν αὐτὴν
 10 ἔχοντας ἐπιμέλειαν τοῖς πρότερον ναυκράροις· δημίους ἀντὶ
 τῶν ναυκράρων ἐποίησαν“.

Harpor. s. δήμαρχος: . . . τούτους δὲ φησιν Ἀριστο-
 τέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτεία ὑπὸ Κλεισθένου κατασταθῆ-
 ναι τὴν αὐτὴν ἔχοντας ἐπιμέλειαν τοῖς πρότερον ναυκράροις.

398.

15 Plut. Themist. 10: κρατήσας δὲ τῆ γνώμῃ (ὁ Θεμιστο-
 κλῆς) ψήφισμα γράφει, τὴν μὲν πόλιν παρακαταθέσθαι τῇ
 Ἀθηνᾶ τῇ Ἀθηνέων μεδεούσῃ, τοὺς δ' ἐν ἡλικία πάντας
 ἐμβάλνειν εἰς τὰς τριῆρεις, παῖδας δὲ καὶ γυναῖκας καὶ
 ἀνδράποδα σώζειν ἕκαστον ὡς δυνατόν . . . οὐκ ὄντων δὲ
 20 δημοσίων χρημάτων τοῖς Ἀθηναίοις Ἀριστοτέλης μὲν φησι
 τὴν ἕξ Ἀρείου πάγου βουλὴν πορίσασαν ἕκαστῳ τῶν στρα-

1 ita Bentley, codd. Ἀριστοφάνους || 3 hoc fragmentum cum eodem fere verborum tenore in papyro Aeg. expressum fuisse videatur (cf. A. P. p. 479) quo traditum legitur et apud Harporationem et in scholiis ad Aristophanem conscriptis, manifesto testatur ipsius non esse Pseudaristotelis fragmenta papyracea, sed lexicī cuiusdam vel epitomae, eiusdem scil. grammaticī quo recentiores utuntur Aristotelem citantis atque excerptantis || 10 δημαίους cod. A. cet. ut corrupta haec corrigas cf. Poll. 8, 108 et sch. Aristoph. || 17 Ἀθηνέων Blass: ἀθηναίων codd., Ἀθηναίων Sint.

τευομένων ὀκτὼ δραχμὰς αἰτιωτάτην γενέσθαι τοῦ πληρω-
 θῆναι τὰς τριήρεις· Κλειδῆμος δὲ καὶ τοῦτο τοῦ Θεμιστο-
 κλέους ποιεῖται στρατήγημα . . . ἐκπλεούσης δὲ τῆς πόλεως
 τοῖς μὲν οἶκτον τὸ θάμα, τοῖς δὲ θαῦμα τῆς τόλμης παρ-
 εῖχε γενεὰς μὲν ἄλλη προπεμπόντων, αὐτῶν δ' ἀκάμπτων ⁵
 πρὸς οἰμωγὰς καὶ δάκρυα γονέων καὶ περιβολὰς διαπερώντων
 εἰς τὴν νῆσον. καίτοι πολλοὶ μὲν οἱ διὰ γῆρας ὑπολει-
 πόμενοι τῶν πολιτῶν ἔλεον εἶχον· ἦν δὲ τις καὶ ἀπὸ τῶν
 ἡμέρων καὶ συντρόφων ζώων ἐπικλῶσα γλυκυθυμία μετ'
 ὠρυγῆς καὶ πόθου συμπαραθεόντων ἐμβαλνουςι τοῖς ἑαυτῶν ¹⁰
 τροφεῦσιν. ἐν οἷς ἱστορεῖται κύων Ξανθίππου τοῦ Περικλέους
 πατρὸς οὐκ ἀνασχόμενος τὴν ἀπ' αὐτοῦ μόνωσιν ἐναλέσθαι
 τῇ θαλάττῃ καὶ τῇ τριήρει παρανηχόμενος ἐμπεσεῖν εἰς τὴν
 Σαλαμίνα καὶ λιποθυμήσας ἀποθανεῖν εὐθύς· οὗ καὶ τὸ
 δεικνύμενον ἄχρι νῦν καὶ καλούμενον Κυνὸς σῆμα τάφον ¹⁵
 εἶναι λέγουσιν.

Plut. Caton. 5: κύνας δὲ συντρόφους γενομένους καὶ
 συνήθεις ἄλλοι τε πολλοὶ καὶ Ξάνθιππος ὁ παλαιὸς τὸν εἰς
 Σαλαμίνα τῇ τριήρει παρανηξάμενον ὅτε τὴν πόλιν ὁ δῆμος
 ἐξέλιπεν, ἐπὶ τῆς ἄκρας ἐκήδευσεν, ἦν Κυνὸς σῆμα μέχρι ²⁰
 νῦν καλοῦσιν.

399.

Aelianus de nat. an. 12, 35: πέπυσμαι δὲ πρὸς τοῖς
 ἤδη μοι προειρημένοις κύνας γενέσθαι φιλοδεσπότους Ξαν-
 θίππου τοῦ Ἀρίφρονος. μετοικιζομένων γὰρ τῶν Ἀθηναίων
 εἰς τὰς ναῦς, ἠνίκα τοῦ χρόνου ὁ Πέρσης τὸν μέγαν πόλε- ²⁵
 μον ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐξῆψε, καὶ ἔλεγον οἱ χρησμοὶ λῶον
 εἶναι τοῖς Ἀθηναίοις τὴν μὲν πατρίδα ἀπολιπεῖν ἐπιβῆναι
 δὲ τῶν τριήρων, οὐδὲ οἱ κύνες τοῦ προειρημένου ἀπελεί-

1 ὀκτὼ δρ. vulgo post στρατευομένων posita transposuit
 Sint. (post πορίσασαν) cum cod. A || 5 γενεὰς Sintenis: γονεας
 codd. || 7 οἱ (ex Par.) add. Blass || ὑπολειπόμενοι: ἀπολιμπανό-
 μενοι vulgo

φθησαν, ἀλλὰ συμμετώκισαντο τῷ Ξανθίππῳ καὶ διανηξάμενοι ἐς τὴν Σαλαμίνα ἀπέσβησαν. λέγεται δὲ ἄρα ταῦτα Ἀριστοτέλης καὶ Φιλόχορος.

400.

Harrocr. s. ἑλληνοταμίαι: . . . ὅτι ἀρχὴ τις ἦν οἱ ἑλληνοταμίαι, οἱ διεχειρίζον τὰ χρήματα, καὶ Ἀριστοτέλης δηλοῖ ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

Lex. Patm. p. 153 Sakk. ἑλληνοταμίαι: ἀρχὴ τις παρ' Ἀθηναίους ἢ τοὺς φόρους παρὰ τῶν συμμάχων ὑποδεχομένη καὶ φυλάττουσα.

401.

10 Plutarch. Pericl. 4: Ἀριστοτέλης δὲ παρὰ Πυθοκλείδῃ μουσικὴν διαπονηθῆναι τὸν ἄνδρα φησὶν (τὸν Περικλέα).

Olympiod. in Pl. Alcib. I (p. 118) p. 135 Cr.: ἐν μὲν γὰρ φιλοσοφίᾳ γέγονε μαθητὴς Ἀναξαγόρου, ἐν δὲ μουσικῇ Πυθοκλείδους.

402.

15 Plutarch. Cimon. 10: ὡς δ' Ἀριστοτέλης φησὶν, οὐχ ἀπάντων Ἀθηναίων (cf. Plut. Cim. 9. Exc. Heraclid. p. 5, 4: A. P. p. 422) ἀλλὰ τῶν δημοτῶν αὐτοῦ Λακιάδων παρεσκευάζετο (ὁ Κίμων) τῷ βουλομένῳ τὸ δεῖπνον.

Cic. de off. 2, 18: *recte etiam a Theophrasto est laudata hospitalitas . . . Theophrastus quidem scribit Cimonem Athenis etiam in suos curiales Laciadas hospitem fuisse. ita enim instituisse et villicis imperavisse ut omnia praeberentur, quicumque Laciades in villam suam devertisset.*

1 συμμετώκισαν codd., corr. Valck. || 2 ἀπέσβησαν Jacobs: ἀπέβησαν codd. || 5 τὰ scil. κοινὰ χρ., cf. Etym. M. (ex Photio) s. ἑλληνοταμίαι: οἱ τῶν Ἑλληνικῶν χρημάτων ταμίαι· καὶ γὰρ ἦσαν κοινὰ χρήματα τῆς Ἑλλάδος συγκείμενα ἐν τῷ δημοσίῳ (ἀποκείμενα ἐν Δήλῳ Lex. Seg.)

403.

Plutarch. Pericl. 9: *τρέπεται (ὁ Περικλῆς) πρὸς τὴν τῶν δημοσίων διανομήν, συμβουλευσάντος αὐτῷ (cf. Plut. Pericl. 4) Δαμωνίδου τοῦ Οἰήθεν, ὡς Ἀριστοτέλης ἰστόρηκεν.*

404.

Argum. Isocrat. Areopagit. (apud Schol. in Aeschinem⁵ et Isocr. ed. Guil. Dindorf. Oxon. 1852 p. 111): *ὁ γὰρ Ἀριστοτέλης λέγει ἐν τῇ πολιτείᾳ τῶν Ἀθηναίων ὅτι καὶ ὁ Θεμιστοκλῆς αἴτιος ἦν μὴ πάντα δικάζειν τοὺς Ἀρεοπαγίτας.*

405.

Plutarch. Pericl. 10: *Ἐφιάτην μὲν οὖν φοβερὸν ὄντα τοῖς ὀλιγαρχικοῖς καὶ περὶ τὰς εὐθύνας καὶ διώξεις τῶν τὸν δῆμον ἀδικούντων ἀπαράιτητον ἐπιβουλεύσαντες οἱ ἐχθροὶ δι' Ἀριστοδίκου τοῦ Ταναρχικοῦ κρυφαίως ἀνεῖλον, ὡς Ἀριστοτέλης εἶρηκεν.*

406.

Schol. in Lucian. Tim. 30 (p. 47 ed. Iacobitz): *ἐπέστη δὲ (Κλέων) καὶ τῇ πρὸς Λακεδαιμονίους εἰρήνῃ, ὡς Φιλόχορος προσθεῖς ἄρχοντα Εὐθύνον καὶ Ἀριστοτέλης.*

407.

Plutarch. Nic. 2: *ἔνεστιν οὖν περὶ Νικίου πρῶτον εἰπεῖν ὃ γέγραφεν Ἀριστοτέλης, ὅτι τρεῖς ἐγένοντο βέλτιστοι τῶν πολιτῶν καὶ πατρικὴν ἔχοντες εὐνοίαν καὶ φιλίαν πρὸς τὸν*

3 *Δαμωνίδου τοῦ Οἰήθεν: immo Δάμωνος Δαμωνίδου τοῦ Ὅαθεν (Steph. s. Ὅα) sec. Wilamowitz. (Hermes XIV, 320) || 8 immo ὁ Περικλῆς || πάντα: πάντως cod. Mustoxydis || 16 Ἀριστοτέλης: sic Hemsterh. nam codices habent Φιλόχορος καὶ Ἀριστοφάνης προσθεῖς ἄρχοντα Εὐθύνον. Ἀριστοτέλης δὲ καὶ περιζωσάμενον αὐτὸν λέγει δημηγορήσαι, εἰς τὴν θρασύτητα αὐτοῦ ἀποσκώπτων. cf. Sch. in Aeschin. p. 14, 11 Dind.*

δῆμον, Νικίας ὁ Νικηράτου καὶ Θουκυδίδης ὁ Μελησιῦ καὶ
Θηραμένης ὁ Ἄγνωτος.

408.

Schol. in Aristoph. ran. 1532 Κλεοφῶν δὲ μαχέσθω:
παρόσον, ὡς Ἀριστοτέλης φησί, μετὰ τὴν ἐν Ἀργινοῦσαις
5 ναυμαχίαν Λακεδαιμονίων βουλομένων ἐκ Δεκελείας ἀπιέναι
ἐφ' οἷς ἔχουσιν ἐκάτεροι καὶ εἰρήνην ἄγειν, ἐπὶ τοῦ Καλλίου,
Κλεοφῶν ἔπεισε τὸν δῆμον μὴ προσδέξασθαι ἔλθῶν εἰς τὴν
ἐκκλησίαν μεθύων καὶ θώρακα ἐνδεδυκώς, οὐ φάσκων ἐπι-
τρέψειν ἔαν μὴ πάσας ἀφῶσι τὰς πόλεις οἱ Λακεδαιμόνιοι.

409.

10 Harpocr. s. δεκάζων: . . . Ἀριστοτέλης δ' ἐν Ἀθηναίων
πολιτείᾳ Ἄνυτόν φησι καταδειῖξαι τὸ δεκάζειν τὰ δικαστήρια.
Lex. rhet. Seg. s. δεκάζειν p. 236, 6 (Etym. M. p. 254, 31):
πρῶτος δ' ἐδόκει δεκάσαι Μέλης τὰς εὐθύνας διδοὺς τῆς
ἐν Πύλῳ στρατηγίας ἦν κακῶς ἐστρατήγησεν.

410.

15 Harpocr. s. τετρακόσιοι: . . . οἱ τετρακόσιοι πρὸ ἐπτὰ
ἑτῶν κατέστησαν τῶν τριάκοντα τυράννων παρ' Ἀθηναίοις·
οἵτινες τέτταρας μῆνας ἤρξαν τῆς πόλεως, ὡς φησὶν Ἀρι-
στοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

411.

Schol. in Aristoph. vesp. 157 Δρακοντίδης: . . . ἔστι
20 γὰρ οὗτος ὁ τὸ περὶ τῶν τριάκοντα ψήφισμα περὶ ὀλιγαρ-
χίας γράψας, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν πολιτείᾳ.

412.

Pollux onomast. 8, 85—87 Bk. (cf. A. P. p. 426):
ἀρχόντων δὲ τῶν Ἀθήνησιν ὀνόματα οἱ ἐννέα ἄρχοντες.

1 μιλησίον, μιλησίων codd., corr. Sint. || 13 μέλης cod.
(μέλητα acc. Et. M.): corr. Ἄνυτος (cf. Diod. 13, 64)

εἰσὶ δὲ ἄρχων, βασιλεύς, πολέμαρχος καὶ θεσμοθέται ἕξ· ἐκ τούτων γὰρ οἱ ἑννέα συμπληροῦνται. ἐκαλεῖτο δὲ τις θεσμοθετῶν ἀνακρισις, εἰ Ἀθηναῖοι εἰσιν ἐκατέρωθεν ἐκ τριγούλας καὶ τὸν δῆμον πόθεν καὶ εἰ Ἀπόλλων ἔστιν αὐτοῖς πατρῷος καὶ Ζεὺς ἕρκειος καὶ εἰ τοὺς γονέας εὖ ποιούσι καὶ εἰ εἰςτράτευνται ὑπὲρ τῆς πατρίδος καὶ εἰ τὸ τίμημα ἔστιν αὐτοῖς. ἐπηρώτα δ' ἡ βουλή, ὦμνον δ' οὗτοι πρὸς τῇ βασιλείῳ στοῶ, ἐπὶ τοῦ λίθου ὑφ' ᾧ τὰ ταμειῖα, συμφυλάξειν τοὺς νόμους καὶ μὴ δωροδοκήσειν, ἢ χρυσοῦν ἀνδριάντα ἀποτιῶσαι. εἶτα ἐντεῦθεν εἰς ἀκρόπολιν ἀνελθόν-⁵ τες ὦμνον ταῦτά. μυρρίνη δ' ἐστεφάνωντο, καὶ κοινῇ μὲν ἔχουσιν ἐξουσίαν θανάτου ἴαν τις κατῆ ὅποι μὴ ἕξεστι, καὶ κληροῦν δικαστῆς, καὶ ἀθλοθέτας ἕνα κατὰ φυλὴν ἐκάστην καὶ στρατηγούς χειροτονεῖν ἐξ ἀπάντων, καὶ καθ' ἐκάστην πρυτανεῖαν ἐπερωτῶν εἰ δοκεῖ καλῶς ἄρχειν ἕκαστος,¹⁵ τὸν δ' ἀποχειροτονηθέντα κρίνουσιν, καὶ ἱππάρχους δύο καὶ φυλάρχους δέκα καὶ ταξιάρχους δέκα. καὶ κοινῇ μὲν ταῦτα.

413.

Synagog. lex. Seguer. p. 449, 17 Bk. (Suid.) s. ἄρχοντες οἱ ἑννέα τίνες (A. P. p. 425): θεσμοθέται ἕξ, ἄρχων, βασιλεύς, πολέμαρχος. καὶ πρὸ μὲν τῶν Σόλωνος²⁰ νόμων οὐκ ἔξῃν αὐτοῖς ἅμα δικάζειν, ἀλλ' ὁ μὲν βασιλεύς καθῆστο παρὰ τῷ καλουμένῳ βουκολεῖῳ, τὸ δὲ ἦν πλησίον τοῦ πρυτανείου, ὁ δὲ πολέμαρχος ἐν Λυκείῳ καὶ ὁ ἄρχων παρὰ τοὺς ἐπωνύμους, οἱ δὲ θεσμοθέται παρὰ τὸ θεσμοθέσιον. κύριοί τε ἦσαν ὥστε τὰς δίκας αὐτοτελεῖς ποιεῖσθαι,²⁵ ὕστερον δὲ Σόλωνος οὐδὲν ἕτερον αὐτοῖς τελεῖται ἢ μόνον ἀνακρίνουσι τοὺς ἀντιδίκους.

8 „ὑφ' ᾧ τὰ ταμειῖα codex Schotti: ἐφ' ᾧ τε ceteri“ Bekk. || 22 cf. Poll. 8, 111 (fr. 385)

414.

Lex. rhetor. fragm. Cantabrig. (post Phot. ed. Oxon.) p. 670, 14 (p. 17 Meier) θεσμοθετῶν ἀνάκρισις: κατὰ Ἀριστοτέλην οἱ θεσμοθέται ἐκ τῶν $\bar{\theta}$ ἀρχόντων, αὐτοὶ ἕξ ὄντες. οἱ δὲ λαχόντες ὑπὸ τῆς βουλῆς τῶν πεντακοσίων
 5 καὶ τοῦ δικαστηρίου δοκιμάζονται πλὴν τοῦ γραμματέως ἐρωτώμενοι τίνες αὐτῶν πατέρες, ὁμοίως καὶ δῆμων τίνων εἰσί, καὶ εἰ ἔστιν αὐτοῖς Ἀπόλλων πατρῶος καὶ Ζεὺς Ἑρκείος, καὶ εἰ τοὺς γονέας εὖ ποιούσι, καὶ εἰ τὰ τέλη τελοῦσι, καὶ εἰ τὰς ὑπὲρ τῆς πατρίδος στρατείας ἐστρατεύσαντο. πάντα
 10 οὖν <ταῦτα> ἀνάκρισιν εὐλόγως ὠνόμασαν.

415.

Poll. 3, 17: ὁ δὲ πάππου ἢ τήθης πατήρ . . . τάχα δ' ἂν τοῦτον τριτοπάτορα Ἀριστοτέλης καλοῖ.

416.

Harpocr. s. λίθος: . . . εἰκόσασιν δ' Ἀθηναῖοι πρὸς τινι λίθῳ τοὺς ὄρκους ποιῆσθαι, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθη-
 15 ναίων πολιτεία καὶ Φιλόχορος ἐν τῷ $\bar{\gamma}$ ὑποσημαίνουσιν.

Plut. Solon. 25: κοινὸν μὲν οὖν ὤμνουν ὄρκον ἢ βουλή τοὺς Σόλωνος νόμους ἐμπεδώσειν, ἴδιον δ' ἕκαστος τῶν θεσμοθετῶν ἐν ἀγορᾷ πρὸς τῷ λίθῳ καταφατίζων εἴ τι παραβαλή τῶν θεσμῶν ἀνδριάντα χρυσοῦν ἰσομέτρητον ἀνα-
 20 θήσειν ἐν Δελφοῖς.

Exc. Heraclid. (p. 5, 15 Schn. cf. supra fr. 412): εἰσὶ δὲ καὶ ἐννέα ἀρχοντες θεσμοθέται, οἱ δοκιμασθέντες ὁμνύουσι δικαίως ἄρξιν καὶ δῶρα μὴ λήψεσθαι ἢ ἀνδριάντα χρυσοῦν ἀναθήσειν.

417.

25 Pollux 8, 87—88: ἰδίᾳ δὲ οἱ μὲν θεσμοθέται προ-

5 πλὴν cod.: fort. παρὰ || 10 ταῦτα add. Meier || 22 θεσμοθέται: sic voluit cod. Vat.

γράφουσι πότε δεῖ δικάζειν τὰ δικαστήρια, καὶ τὰς εἰσαγγελίας εἰσαγγέλλουσιν εἰς τὸν δῆμον καὶ τὰς χειροτονίας, καὶ τὰς προβολὰς εἰσάγουσι καὶ τὰς τῶν παρανόμων γραφὰς καὶ εἴ τις μὴ ἐπιτήδειον νόμον γράψειεν, καὶ στρατηγοῖς εὐθύνας. γίνονται δὲ γραφαὶ πρὸς αὐτοὺς ξενίας, δωρο-⁵ ξενίας, δώρων, συκοφαντίας, ψευδοκλητείας, ψευδεγγραφῆς, βουλεύσεως, ἀγραφίου, μοιχείας. εἰσάγουσι δὲ καὶ δοκιμασίαν ταῖς ἀρχαῖς καὶ τοὺς ἀπεψηφισμένους καὶ τὰς ἐκ τῆς βουλῆς καταγνώσεις καὶ δίκας ἐμπορικὰς καὶ μεταλλικὰς καὶ ἔαν δοῦλος κακῶς ἀγορεύῃ τὸν ἐλεύθερον, καὶ ταῖς ἀρχαῖς¹⁰ ἐπικληροῦσι τὰ δικαστήρια τὰ ἴδια καὶ τὰ δημόσια, καὶ τὰ σύμβολα τὰ πρὸς τὰς πόλεις κυροῦσι καὶ δίκας τὰς ἀπὸ συμβόλων εἰσάγουσι καὶ τὰς τῶν ψευδομαρτυριῶν τῶν ἐξ Ἄρειου πάγου.

Harpor. s. Θεσμοθεταί: . . . ἀρχὴ τις ἐστὶν Ἀθήνησιν¹⁵ ἢ τῶν θεσμοθετῶν ἐξ τὸν ἀριθμὸν ὄντων, εἰσὶ δὲ ἐκ τῶν καλουμένων Θ ἀρχόντων. καλοῦνται δὲ οὕτως ὅτι τῶν νόμων τὴν ἐπιμέλειαν εἶχον . . . ὁ δὲ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ α Ἀθηναίων πολιτεία διέρχεται ὅσα οὗτοι πράττουσιν.

418.

Lex. rhet. Cantabrig. p. 674, 7 (p. 25 Meier) ξενίας²⁰ γραφὴ καὶ δωροξενίας διαφέρει· Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτεία φησὶ περὶ τῶν θεσμοθετῶν διαλεγόμενος „εἰσὶ δὲ καὶ γραφαὶ πρὸς αὐτοὺς ὧν παράστασις τίθεται ξενίας καὶ δωροξενίας· ξενίας μὲν ἔαν τις κατηγορῆται ξένος εἶναι, δωροξενίας δὲ ἔαν τις δῶρα δοῦς ἀποφύγῃ τὴν ξενίαν.²⁵

Harpor. s. παράστασις: . . . Ἀριστοτέλης δ' ἐν Ἀθηναίων πολιτεία περὶ θεσμοθετῶν λέγων φησὶν οὕτως „εἰσὶ δὲ γραφαὶ πρὸς αὐτούς, ὧν παράστασις τίθεται ξενίας

18 ἐν τῇ α Ἀθηναίων: sic cod. A i. e. Angelicanus, om. ā cett. || 23 πρὸς: cod. περὶ || cod. περιστάσεις || 25 cod. διδοῦς

καὶ δωροξενίας ἂν τις δῶρα δοὺς ἀποφύγη τὴν ξενίαν, καὶ ψευδεγγραφῆς καὶ ψευδοκλητείας καὶ βουλευσεως καὶ ἀγραφίου καὶ μοιχείας“.

Harpoer. s. δωροξενία, . . . καὶ Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτεία περὶ τῶν θεσμοθετῶν λέγων γράφει ταῦτ' „εἰσὶ δὲ καὶ γραφαὶ πρὸς αὐτοὺς ὧν παράστασις τίθεται ξενίας καὶ δωροξενίας ἂν τις δῶρα δοὺς ἀποφύγη τὴν συκοφαντίαν“.

Harpoer. (Photius, Lex. Seg.) s. ἡγεμονία δικαστηρίου: 10 . . . πρὸς δὲ τοὺς θεσμοθέτας αἱ τῆς ξενίας τε καὶ δωροξενίας (ἐλαγγάνοντο δίκαι) καὶ συκοφαντίας καὶ δώρων καὶ ψευδεγγραφῆς καὶ ὕβρεως καὶ μοιχείας καὶ βουλευσεως καὶ ἄλλων.

Poll. 8, 44: δωροξενίας δὲ εἴ τις ξενίας κρινόμενος δῶρα 15 δοὺς ἀποφύγοι.

419.

Synagog. lex. Seguer. ap. Bekk. Anecd. p. 436 ἀπὸ συμβόλων δικάζει: Ἀθηναῖοι ἀπὸ συμβόλων ἐδίκασον τοῖς ὑπηκόοις. οὕτως Ἀριστοτέλης.

420.

Poll. 8, 89: ὁ δὲ ἄρχων διατίθησι μὲν Διονύσια καὶ 20 Θαργήλια μετὰ τῶν ἐπιμελητῶν, δίκαι δὲ πρὸς αὐτὸν λαγγάνονται κακώσεως, παρανοίας, εἰς दाτητῶν αἴρεσιν, ἐπιτροπῆς ὄρφανῶν, ἐπιτρόπων καταστάσεις, κλήρων καὶ ἐπικλήρων ἐπιδικασίαι. ἐπιμελεῖται δὲ καὶ τῶν γυναικῶν αἱ ἂν φῶσιν ἐπ' ἀνδρὸς τελευτῇ κύειν, καὶ τοὺς οἴκους ἐκμισθοῖ τῶν 25 ὄρφανῶν. ἔστι δ' ἐπάνυμος οὗτος καὶ ἀπ' αὐτοῦ ὁ χρόνος ἀριθμεῖται.

2 ἀγραφίου: ἀργυρίου codd., γραφίου Suid., φίου Suid. cod. Pal. et Phot. || 8 συκοφαντίαν ex sequentibus errore arreptum pro ξενίαν || 18 ὑπηκόοις: cf. Poll. 8, 63 ἀπὸ συμβόλων δὲ (δίκαι) ὅτε οἱ σύμμαχοι ἐδίκασον || 21 διαιτητῶν codd. (corr. Iung.) || 22 ἐπικλήρων: cf. Poll. 3, 33

(Harp., Phot.,) Lex. rhet. Seg. s. ἡγεμ. δικ. p. 310, 1: πρὸς τὸν ἄρχοντα κακώσεως ἐλαγγάνοντο γραφαὶ καὶ τῶν γονέων εἰ τούτους τις αἰτίαν ἔχοι κακοῦν καὶ τῶν ὄρφανῶν, ἔτι δὲ παρανομίας καὶ ἀργίας, καὶ ἐπιδικασίαι ἐπικλήρων γυναικῶν.

5

Lex. rhet. Cantabr. p. 670, 4 (p. 17 Meier) ἐπώνυμος ἄρχων: ἀφ' οὗ ἡ πόλις χρηματίζει· ἔχει δὲ ἐπιμέλειαν χορηγούς καταστῆσαι εἰς Διονύσια καὶ Θαργήλια, ἐπιμελεῖται δὲ καὶ τῶν εἰς Ἀθήλον καὶ τῶν ἀλλαχόσε πεμπομένων Ἀθήνηθεν χορῶν. λαγγάνονται δὲ πρὸς αὐτὸν καὶ γραφαί, καὶ 10 δίκας εἰς τὸ δικαστήριον εἰσάγει.

421.

Harpocr. s. εἰς ἐμφανῶν κατάστασιν: ὄνομα δίκης ἐστὶν ὑπὲρ τοῦ τὰ ἀμφισβητήσιμα εἶναι ἐν φανερῶ . . . ὁ δὲ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ πρὸς τὸν ἄρχοντά φησι λαγγάνεσθαι ταύτην τὴν δίκην, τὸν δὲ ἀνακρίναντα 15 εἰσάγειν εἰς τὸ δικαστήριον.

Etym. M. Flor. p. 103 Mill. (Lex. rhet. Seg. p. 246, 5): εἰς ἐμφανῶν κατάστασιν καὶ ἐξ ἀφανῶν καταστάσεως: ὄνομα δίκης ἐστίν, ἣν ἐποιοῦντο τινες ἀπολέσαντές τι τῶν ἰδίων καὶ γνωρίσαντες. ἠνάγκαζον δὲ διὰ τῆς δίκης τὸν ἔχοντα 20 ἐμφανῆ καταστῆσαι τὰ σῦλα καὶ παρὰ τίνος ὠνήσατο ταῦτα. καὶ εἰ μὲν τὸν [πωλήσαντα] πρατήρα ἐδείκνυεν, ὁ ἀγὼν πρὸς ἐκεῖνον ἐγίνετο, εἰ δὲ μή, πρὸς αὐτὸν τὸν ἔχοντα. ἀπεφέροντο δὲ πρὸς τὸν ἄρχοντα αἱ γραφαὶ καὶ τῆς ἐξ ἀφανῶν καταστάσεως· ἐκλήθη δὲ οὕτως ἡ δίκη διότι ὑπὲρ τοῦ 25 ἐμφανῆσαι τὰ σῦλα καὶ τὸν πωλήσαντα ἐγίνετο.

4 ἀργίας ἐπιδικασίαι καὶ cod. || 10 πρὸς αὐτὸν: cod. παρ' αὐτοῖς || 13 εἶναι: θεῖναι Grashof (τὰ ἀμφισβητούμενα ἐν φανερῶ ποιῆσαι codd. DE et Suid.) || 15 ἀνακρίναντα Bekk.: codd. ἀνακρίνοντα, praeter N ubi ἀνακριθέντα

422.

Harrocr. s. *δατεῖσθαι τὸ μερίζεσθαι, οἱ δὲ δατηταὶ οἰονεὶ μερισταί.* τὸ δὲ εἰς δατητῶν αἴρεσιν εἶδος τι δίκησ ἐστίν. ὁπότε γὰρ κοινωνοῦν τινες ἀλλήλοις καὶ οἱ μὲν βούλονται διανεμέσθαι τὰ κοινά, οἱ δὲ μὴ, ἐδικάζοντο οἱ βου-
 5 λόμενοι τοῖς μὴ βουλομένοις προσκαλούμενοι εἰς δατητῶν αἴρεσιν. *Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Ἀλεξίδημον εἰ γνήσιος, καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτεία.*

Lex. rhet. Cantabr. p. 667, 28 (p. 13 Meier) εἰς δατητῶν <αἴρεσιν>: *πρόκλησις νεμέσεως ἢ κληρονομίας ἢ*
 10 *κοινοῦ τινος ἀγορασμοῦ· ἐπὶ τῶν διανεμόντων τὰ κοινὰ τισιν, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτεία „δίκαι λαγχάνονται πρὸς τὸν ἄρχοντα ἄλλαι τινὲς καὶ εἰς δατητῶν αἴρεσιν, ὅταν μὴ θέλῃ κοινὰ τὰ ὄντα νέμεσθαι“.*

Etym. M. p. 249, 43 *δατητής*: *παρὰ Ἀττικοῖς ὁ δια-*
 15 *νεμητής. Ἀριστοτέλης.*

Lex. rhet. Seg. s. *ἡγεμ. δικ.* p. 310, 17: *οἱ διαιτηταὶ πᾶσαν δίκην δικάζουσι πλὴν τῶν ξενικῶν, οἷον πρόκλησιν νεμήσεως ἐπὶ τινῶν ἢ κληρονομίας ἢ κοινὸν ἀγορασμόν. κυρίως μέντοι οἱ διανέμοντες τὰ κοινὰ τισιν.*

423.

20 Harrocr. s. *σίτος*: *... σῖτος καλεῖται ἡ διδομένη πρόσ- οδος εἰς τροφήν ταῖς γυναιξίν ἢ τοῖς ὄρφανοῖς, ὡς ἐξ ἄλλων μαθεῖν ἔστι καὶ ἐκ τοῦ Σόλωνος ἁ ἄξονος καὶ ἐκ τῆς Ἀριστοτέλους Ἀθηναίων πολιτείας.*

424.

Poll. 8, 90: *ὁ δὲ βασιλεὺς μυστηρίων προέστηκε μετὰ*
 25 *τῶν ἐπιμελητῶν καὶ Ἀθηναίων καὶ ἀγόνων τῶν ἐπὶ λαμπάδι*

12 *ἄλλαι τινὲς Meier: cod. ἀλλ' εἴ τις* || 13 *ὅταν ὁ μὲν θέλῃ ὁ δὲ μὴ θέλῃ τὰ κοινὰ ὄντα νέμεσθαι Meier* || 16 *διαιτηταί: ita cod.* || 22 *καὶ ἐκ Σόλωνος ἄξονος codd. AB et Vind.* || 25 *ἀγόνων τῶν ἐπὶ τ. λ. cf. Lex. Dem. Patm. p. 11*

καὶ τὰ περὶ τὰς πατρίους θυσίας διοικεῖ. δίκαι δὲ πρὸς αὐτὸν λαγχάνονται ἀσεβείας καὶ ἱερωσύνης ἀμφισβητήσεως. καὶ τοῖς γένεσι καὶ τοῖς ἱερεῦσι πᾶσιν αὐτὸς δικάζει, καὶ τὰς τοῦ φόνου δίκας εἰς Ἄρειον πάγον εἰσάγει καὶ τὸν στέφανον ἀποθέμενος σὺν αὐτοῖς δικάζει. προαγορεύει δὲ τοῖς 5 ἐν αἰτία ἀπέχεσθαι μυστηρίων καὶ τῶν ἄλλων νομίμων. δικάζει δὲ καὶ τὰς τῶν ἀψύχων δίκας. τὴν δὲ συνοικοῦσαν αὐτῷ βασιλισσαν καλοῦσιν.

Exc. pol. Heracl. p. 6, 1: ὁ δὲ βασιλεὺς τὰ κατὰ τὰς θυσίας διοικεῖ. 10

Lex. rhet. Seg. p. 219, 14 s. βασιλεύς: βασιλεύς ἐστὶν εἰς τῶν ἐννέα ἀρχόντων. ὁ δὲ βασιλεὺς μυστηρίων ἐπιμελεῖται μετὰ τῶν ἐπιμελητῶν οὓς ὁ δῆμος ἐχειροτόνησε. γραφαὶ δὲ λαγχάνονται πρὸς αὐτὸν ἀσεβείας. καὶ ἂν τις ἱερωσύνης ἀμφισβητήσῃ προστιμᾶ. διαδικάζει δὲ καὶ τοῖς 15 γένεσι καὶ τοῖς ἱερεῦσι τὰς ἀμφισβητήσεις τὰς ὑπὲρ τῶν γερῶν. λαγχάνονται δὲ καὶ αἱ τοῦ φόνου δίκαι πᾶσαι πρὸς τοῦτον.

Phot. (Lex. rhet. Seg. p. 310, 6) s. ἡγεμονία δικαστηρίου: τῷ μέντοι γε βασιλεῖ τὰς τε φονικὰς καὶ τὰς τῆς 20 ἀσεβείας καὶ ἂν τις ἱερωσύνης ἡμφισβήτῃ, πρότερον δὲ καὶ τὰς περὶ τῶν γερῶν τοῖς ἱερεῦσιν ἀμφισβητήσεις. προηγόρευε δὲ καὶ τῶν νομίμων εἶργεσθαι τοὺς ἐν αἰτία.

425.

Harrocrat. s. ἐπιμελητῆς τῶν μυστηρίων: παρ' Ἀθηναίοις ὁ λεγόμενος βασιλεὺς . . . Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθη- 25 ναίων πολιτεία φησὶν οὕτως „ὁ δὲ βασιλεὺς πρῶτον μὲν τῶν μυστηρίων ἐπιμελεῖται μετὰ τῶν ἐπιμελητῶν“, οὓς ὁ δῆμος ἐχειροτόνει, δύο μὲν ἐξ Ἀθηναίων ἀπάντων, ἕνα δ' ἐξ Εὐμολπιδῶν, ἕνα δ' ἐκ Κηρύκων.

2 καὶ add. schol. Pl. Euthyphr. p. 325 || 3 ἱερεῖσι ex schol. Pl. Bekk.: ἱεροῖς codd. || 22 γερῶν Meier: ἱερῶν codd. || 28 χει-

426.

Poll. 8, 91: ὁ δὲ πολέμαρχος θύει μὲν Ἀρτέμιδι ἀγροτέρα καὶ τῷ Ἐνυαλίῳ, διατίθησι δὲ τὸν ἐπιτάφιον ἀγῶνα τῶν ἐν πολέμῳ ἀποθανόντων, καὶ τοῖς περὶ Ἀρμόδιον ἐναγίξει. δίκαι δὲ πρὸς αὐτὸν λαγχάνονται μετοίκων, ἰσοτελῶν, <ξένων,> προξένων. καὶ διανέμει τὸ λαχόν, ἐκάστη φυλῆ τι μέρος, τὸ μὲν διαιτηταῖς παραδιδούς, εἰσάγων δὲ δίκας ἀποστασίου, ἀπροστασίου, κλήρων μετοίκων.

427.

Harpor. s. πολέμαρχος: . . . Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτεῖα διεξελεθῶν ὅσα διοικεῖ ὁ πολέμαρχος „πρὸς ταῦτα, φησίν, αὐτός τε εἰσάγει δίκας τὰς τε τοῦ ἀποστασίου καὶ ἀπροστασίου (cf. Poll. 8, 35) καὶ κλήρων καὶ ἐπικλήρων τοῖς μετοίκους, καὶ τᾶλλα ὅσα τοῖς πολίταις ὁ ἄρχων, ταῦτα τοῖς μετοίκους ὁ πολέμαρχος“.

Harpor. s. ἀποστασίου: . . . Ἀριστοτέλης δ' ἐν Ἀθηναίων πολιτεῖα περὶ τοῦ πολεμάρχου γράφει ταυτί: „οὗτος δὲ εἰσάγει δίκας τὰς τε τοῦ ἀποστασίου καὶ ἀπροστασίου καὶ κλήρων καὶ ἐπικλήρων“.

Lex. rhet. Seg. p. 310, 9 Bk.: ὁ πολέμαρχος (εἰσάγει δίκας) ἀποστασίου καὶ κλήρων καὶ ἐπικλήρων τοῖς μετοίκους καὶ τᾶλλα ὅσα τοῖς ἀστοῖς ὁ ἄρχων, οὗτος τοῖς μετοίκους παρέχεται.

428.

Harpor. s. πάρεδρος: Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτεῖα φησὶ „λαμβάνουσι δὲ καὶ παρέδρους ὃ τε ἄρχων καὶ ὁ πολέμαρχος, δύο ἐκάτερος οὗς ἂν βούληται.

ροτονεῖ Bekk. et Müller || δύο μὲν . . . Harp.: τέσσαρες δὲ ἦσαν, δύο μὲν . . . εἰς δὲ . . . Suid. et Et. M.

ἢ ξένων add. Meier || 23 corr. ὃ τε ἄ. καὶ ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ πολ., δύο ἕκαστος . . . cf. Meier Att. Proc. p. 57. Bull. de oorr. hell. VII, 158

καὶ οὗτοι δοκιμάζονται ἐν τῷ δικαστηρίῳ πρὶν παρεδρεύειν καὶ εὐθύνας διδόνασιν ἐπὶν παρεδρεύσωσιν.⁶

Poll. 8, 92: πάρεδροι δ' ὀνομάζονται οὓς αἰροῦνται ἄρχων καὶ βασιλεὺς καὶ πολέμαρχος, δύο ἕκαστος οὓς βούλεται. δοκιμασθῆναι δ' αὐτοὺς ἐχρῆν ἐν τοῖς πεντακοσίοις, 5 εἴτ' ἐν δικαστηρίῳ. προσαιροῦνται δὲ καὶ γραμματέα, ὅς ἐννόμῳ δικαστηρίῳ κρίνεται.

429.

Lex. rhet. Seg. s. τίνες ποίων δικ. (cf. Ar. fr. 427. 453) p. 310, 14: οἱ ἔνδεκα τοὺς κλέπτας καὶ τοὺς λωποδύτας καὶ ἀνδραποδιστὰς ὁμολογοῦντας μὲν ἀποκτιννύουσιν, ἀντι- 10 λέγοντας δὲ εἰσάγουσιν εἰς τὸ δικαστήριον.

Poll. 8, 102: οἱ ἔνδεκα εἰς ἀφ' ἐκάστης φυλῆς γίνετο καὶ γραμματεὺς αὐτοῖς συνηριθμεῖτο . . . ἐπεμελοῦντο δὲ τῶν ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ (cf. Lex. Seg. p. 250, 4. Et. M. p. 338, 31) καὶ ἀπῆγον κλέπτας ἀνδραποδιστὰς λωποδύτας, 15 εἰ μὲν ὁμολογοῖεν, θανατώσοντες, εἰ δὲ μὴ, εἰσάξοντες εἰς τὰ δικαστήρια καὶ ἄλλῳσιν ἀποκτενοῦντες.

430.

Harpoer. s. στρατηγοί: . . . οἱ καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν χειροτονοῦμενοι στρατηγοὶ δέκα ἦσαν, ὡς μαθεῖν ἔστιν ἔκ τε τῶν Ἰπερίδου κατ' Αὐτοκλέους καὶ ἐκ τῆς Ἀθηναίων 20 πολιτείας Ἀριστοτέλους.

431.

Harpoer. s. ἑππαρχος . . . λέγεται δὲ παρ' Ἀθηναίοις ἑππαρχος καὶ ὁ τῶν ἱππέων ἄρχων· δύο δ' ἦσαν οὗτοι, ὡς Δημοσθένης ἐν δ' Φιλιππικῶν φησὶ καὶ Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτεία. 25

Phot. s. ἑππαρχοι: δύο ἦσαν, οἱ τῶν ἱππέων ἡγούντο

2 παρεδρεύωσιν (-ουσιν) codd., corr. Alberti et Bekk. || 12 γίνετο: κληρωτοί p. 250, 4 Et. M.

διελόμενοι τὰς φυλὰς ἑκάτερος ἀνὰ πέντε. ἐπιμεληταὶ δὲ εἰσι τῶν ἱππέων <οἱ φύλαρχοι>, καθάπερ οἱ ταξίαρχοι δέκα ὄντες, εἷς ἐφ' ἑκάστης φυλῆς, τῶν ὀπλιτῶν.

432.

Harporcr. s. φύλαρχος: . . . φύλαρχός ἐστιν ὁ κατὰ
 5 φυλὴν ἑκάστην τοῦ ἱππικοῦ ἄρχων, ὑποτεταγμένος δὲ τῷ ἱππάρχῳ, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ φησὶ.

Poll. 8, 94: ἱππάρχοι δὲ δύο ἐξ ἀπάντων Ἀθηναίων
 αἰρεθέντες ἐπιμελοῦνται τῶν πολέμων. οἱ δὲ φύλαρχοι δέκα,
 10 εἷς ἀπὸ φυλῆς ἑκάστης, τῶν ἱππέων προϊστάνται, καθάπερ
 οἱ ταξίαρχοι τῶν ὀπλιτῶν.

433.

Harporcr. s. πρυτανείας: . . . ἔστι δὲ ἀριθμὸς ἡμερῶν ἢ πρυτανεία ἥτοι λ̄ς ἢ λ̄ε ἄς ἑκάστη φυλὴ πρυτανεύει. διείλεκται δὲ περὶ τούτων Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

15 Harporcr. (Lex. Seg., Lex. Dem. Patm., Schol. Plat. p. 459)
 s. πρυτάνεις: τὸ δέκατον μέρος τῆς βουλῆς τῶν πεντακοσίων, πενήκοντα ἄνδρες ἀπὸ μιᾶς φυλῆς, οἱ διοικοῦντες ἅπαντα τὰ ὑπὸ τῆς βουλῆς πραττόμενα πρυτάνεις ἐκαλοῦντο. ἐπρυτάνεον δὲ <κατὰ πρυτανείαν> ἐκ διαδοχῆς ἀλλήλαις
 20 αἱ δέκα φυλαὶ κλήρω λαγοῦσαι <κατὰ ἐνιαυτόν>.

Schol. in Plat. leg. p. 459 Bekk. πρυτανεία δὲ ἐστιν ἀριθμὸς τις ἡμερῶν ἥτοι λ̄ς ἢ λ̄ε, ἄς ἑκάστη φυλὴ πρυτανεύειν λέγεται. ἰβ̄ μὲν γὰρ οἱ μῆνες, ἰ δὲ εἰσι πρυτανεῖαι καὶ φυλαὶ ἰ. καὶ διήρηνται εἰς ταύτας αἱ ἡμέραι τοῦ ἐνιαυτοῦ· κατὰ γὰρ σελήνην ἄγουσι τοῦτον, ὡς ἑκάστη φυλῆ
 25

2 οἱ φύλαρχοι addendum ex Poll. 8, 94 || 12 λ̄ς: λῆ A. cf. schol. Pl. || ἄς: καὶ codd. || 19 κατὰ πρυτανείαν Lex. Seg. et schol. Pl.: om. Harp. || 20 κατὰ ἐνιαυτόν add. Etym. M. (. . . αἱ φυλαὶ διὰ τούτων τῶν ἀνδρῶν κλήρω λαχόντων Lex. Seg.) || 22 ἢ λ̄ε: ἢ λῆ ἢ λ̄ε codd. || 23 λέγεται: hucusque eadem etiam Leg. Seg.

τῶν δέκα ἐπιβάλλειν λῆ ἡμέρας, πλεονάζειν δὲ ὀλίγας. διὸ καὶ τὰς λοιπὰς ἀπέδωκαν οἱ Ἀθηναῖοι ταῖς πρώταις λαχούσαις τέσσαρσι φυλαῖς, ἵνα ἐκείνων μὲν ἐκάστη τὰς λς ἡμέρας πρυτανεύη, αἱ δὲ λοιπαὶ ἕξ ἀνὰ λῆ.

Photius s. πρυτανεία . . . πρυτανεῖαι δὲ ὁ τῶν ἡμερῶν 5 ἀριθμὸς. δέκα ἐγίνοντο κατ' ἐνιαυτόν, ὅτι καὶ δέκα αἱ φυλαί· ἐνιαυτόν δὲ οἱ Ἀθηναῖοι τὸν σεληνιακὸν ἤγον· ἐπέβαλλον δὲ ἐκάστη φυλῇ τῶν δέκα λῆ ἡμέραι καὶ ἐπερίττευον ἐκ τοῦ σεληνιακοῦ ἐνιαυτοῦ ἡμέραι τέσσαρες, ὡς ἐπεμέριζον ταῖς πρώταις λαχούσαις πρυτανεύειν τέσσαρσι φυλαῖς· καὶ 10 τῶν μὲν τεσσάρων πρῶτον ἐκάστη εἶχε τὴν πρυτανείαν ἀπαρτιζομένην εἰς λς ἡμέρας, αἱ δὲ λοιπαὶ ἕξ ἀνὰ λῆ.

434.

Poll. 8, 95—96: πρυτάνεις. οὗτοι τὴν βουλήν συναγοῦσιν ὁσημέραι, πλὴν ἂν τις ἢ ἄφетος, τὸν δὲ δῆμον τετράκις ἐκάστης πρυτανείας· καὶ προγράφουσι πρὸ τῆς βου- 15 λῆς καὶ πρὸ τῆς ἐκκλησίας ὑπὲρ ὧν δεῖ χρηματίζειν. τῶν δ' ἐκκλησιῶν ἡ μὲν κυρία, ἐν ἣ τὰς ἀρχὰς ἐπιχειροτονοῦσιν εἴπερ καλῶς ἄρχουσιν, ἢ ἀποχειροτονοῦσιν· ἐν ἣ καὶ τὰς εἰσαγγελίας ὁ βουλόμενος εἰσαγγέλλει, καὶ τὰς ἀπογραφὰς τῶν δημευομένων ἀναγινώσκουσιν οἱ πρὸς ταῖς δίκαις καὶ 20 τὰς λήξεις τῶν κλήρων. ἡ δὲ δευτέρα ἐκκλησία ἀνεῖται τοῖς βουλομένοις, ἱκετηρίαν θεμένοις, λέγειν ἀδεῶς περὶ τε τῶν ἰδίων καὶ τῶν δημοσίων. ἡ δὲ τρίτη κήρυξι καὶ πρεσβείαις ἀξιοῖ χρηματίζειν, οὓς δεῖ πρότερον τοῖς πρυτάνεσιν ἀποδοῦναι τὰ γράμματα. ἡ δὲ τετάρτη περὶ ἱερῶν καὶ ὁσίων. 25 ἐπιστάτης δ' ἐστὶν εἰς τῶν πρυτάνεων, ὁ κλήρω λαχὼν, δις δ' οὐκ ἔξεστι γενέσθαι τὸν αὐτὸν ἐπιστάτην. ἔχει δὲ οὗτος τῶν ἱερῶν τὰς κλειῖς ἐν οἷς τὰ χρήματα καὶ τὰ γράμματα. καὶ ὅταν οἱ πρυτάνεις τὸν δῆμον ἢ τὴν βουλήν

7—8 ἐπέβαλλον . . . ἡμέραι: ἐπέβαλεν . . . ἡμέρας cod. (et Suid.)

συνάγωγαι, οὗτος ἐξ ἐκάστης φυλῆς πρόεδρον ἓνα κληροῦ,
μόνην τὴν πρυτανεύουσαν ἀφιεῖς.

435.

Harpor. s. κυρία ἐκκλησία: . . . τίνες δὲ αἱ κύριαι
ἐκκλησίαι Ἀριστοτέλης δεδήλωκεν ἐν τῇ Ἀθηναίων πολι-
5 τείᾳ λέγων τοὺς πρυτάνεις συνάγειν τὴν βουλὴν καὶ τὸν
δῆμον, τὴν μὲν βουλὴν ὁσημέραι, πλὴν ἕαν τις ἀφέσιμος ᾖ,
τὸν δὲ δῆμον τετράκις τῆς πρυτανείας ἐκάστης. προγράφουσι
δέ, φησί, καὶ κυρίαν ἐκκλησίαν, ἐν ᾗ δεῖ τὰς ἀρχὰς ἀπο-
χειροτονεῖν οἷ δοκοῦσι μὴ καλῶς ἄρχειν· καὶ περὶ φυλακῆς
10 δὲ τῆς χώρας. καὶ τὰς εἰσαγγέλλας ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ τοὺς
βουλομένους ποιῆσθαι φησι καὶ τὰ ἐξῆς.

436.

Lex. rhet. Cantabrig. p. 672, 3 (p. 21 Meier) κυρία
ἐκκλησία: . . . ἄμεινον οὖν Ἀριστοτέλει <πελθεσθαι>
τὰς γὰρ ἀρχὰς ἐν ταῖς κυρίαις ἐκκλησίαις φησὶν ἐπιχειροτο-
15 νεῖσθαι καὶ τὰς εἰσαγγέλλας <τὸν βουλόμενον εἰσαγγέλλειν>
καὶ τὰ ἄλλα τῶν ἀναγκαίων χρηματίζειν καὶ περὶ σίτου
<καί> φυλακῆς τῆς χώρας, καὶ τὰς ἀπογραφὰς τῶν δημευ-
ομένων ἀναγινώσκειν καὶ τὰς λήξεις τῶν κλήρων. ἐπὶ δὲ
τῆς ἕκτης πρυτανείας πρὸς τοῖς εἰρημένοις καὶ περὶ τῆς
20 ὄστρακοφορίας προχειροτονίαν δίδοσθαι εἰ δοκεῖ ἢ μὴ.

437.

Harpor. s. ἐπιστάτης: . . . δύο εἰσὶν οἱ καθιστάμενοι
ἐπιστάται, ὧν ὁ μὲν ἐκ πρυτάνεων κληρούμενος, ὁ δὲ ἐκ
τῶν προέδρων, ὧν ἕκατερος τίνα διοίκησιν διοικεῖ δεδήλωκεν
Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

7 προγράφουσι Bekk. (Poll.): προγράφουσι codd. || 13 πέ-
θεσθαι om. cod. || 14 cod. ἔφησεν χειρ. || 15 τὸν βουλ. εἰσαγγέ-
λλειν add. Meier || 16 cod. τὰς ἄλλας || 17 καὶ om. cod. || 18 λήξεις:
cod. δελξεις || 20 cod. ἐπιχειρ.

Lex. Demosth. Patm. p. 13 Sakk. ἐπιστάτης: οὗτος ἐκ τῶν πρυτάνεων ἐκληροῦτο. καὶ ἐπεσάτει νύκτα καὶ ἡμέραν μόνον, καὶ οὐκ ἔξην δεύτερον τὸν αὐτὸν γίνεσθαι. τὰς δὲ κλεῖς τῶν ἱερῶν ἐν οἷς ἀπέκειτο τὰ χρήματα καὶ τὰ γράμματα τῆς πόλεως . . .

Suidas (ex Photio) s. ἐπιστάτης: τῶν πρυτάνεων εἰς ὁ λαχῶν ἐπιστάτης ἐλέγετο. δις δὲ τὸν αὐτὸν ἐπιστατῆσαι οὐκ ἔξην. φυλάσσει δὲ τοῦ ἱεροῦ τὰς κλεῖς ἐν ᾧ τὰ δημόσια χρήματα, ἔτι μὴν καὶ τὴν δημοσίαν σφραγίδα. ἐπειδὴν δὲ οἱ πρυτάνεις συναγάγωσι τὴν βουλὴν ἢ τὸν δῆμον, ὁ ἐπιστάτης κληροῖ προέδρους ἑννέα, ἀπὸ φυλῆς ἐκάστης ἓνα πλὴν τῆς πρυτανευούσης. καὶ πάλιν ἐκ τῶν ἑννέα τούτων ἐπιστάτην ἓνα κληροῖ καὶ τὸ πρᾶγμα παραδίδωσιν, αὐτὸς δὲ εἰσάγει τὴν δίκην καὶ ἐπιμελεῖται κατὰ νόμον πάντα γενέσθαι καὶ μηδὲν παραλειφθῆναι πρὸς τὸ διδασθῆναι τοὺς 15 δικαστάς.

Eustath. in Odys. ρ, 455 (p. 1827 Rom.): προσενθυμητέον δὲ καὶ Τηλέφου τοῦ ὡς ἱστορεῖται Περγαμηνοῦ, ὅτι κατὰ τὴν ἐκείνου παράδοσιν νομικὴ τις ἦν λέξις ἢ τεχνικὴ ἐν τοῖς μεθ' Ὅμηρον ὁ ἐπιστάτης· γίνεται γὰρ φησὶν Ἀθή- 20 νησιν ἐκ τῶν πρυτάνεων εἰς ὃς ἐπιστατεῖ νύκτα καὶ ἡμέραν μίαν, καὶ πλεῖω χρόνον οὐκ ἔξεστιν οὐδὲ δις τὸν αὐτὸν γενέσθαι, τὰς τε κλεῖς <τῶν ἱερῶν> ἐν οἷς τὰ χρήματά εἰσι φυλάττει καὶ τὰ γράμματα τῆς πόλεως καὶ τὴν δημοσίαν σφραγίδα. κληροῖ δὲ καὶ προέδρους ἕξ ἐκάστης φυλῆς ἓνα 25 πλὴν τῆς πρυτανευούσης καὶ πάλιν ἐκ τούτων ἐπιστάτην ἓνα.

438.

Harpoer. s. πρόεδροι ἐκληροῦντο τῶν πρυτάνεων καθ'

1 ἐπιστάτης τῶν πρυτάνεων in inscr. ol. 118, 3 (U. Koehler) Mitth. d. d. arch. Inst. V, 269 || 5 πόλεως . . . reliqua desunt cod. Patmio || 8 φυλάσσει . . . σφραγίδα: haec etiam Etym. M. p. 364, 41 || 23 τῶν ἱερῶν om. Eust.

ἐκάστην πρυτανείαν εἰς ἕξ ἐκάστης φυλῆς πλὴν τῆς πρυτανευούσης, οἵτινες τὰ περὶ τὰς ἐκκλησίας διαφύκουν. ἐκαλοῦντο δὲ πρόεδροι, ἐπειδὴπερ προήδρευον τῶν ἄλλων ἀπάντων. . . . ὅτι δ' ὁ καλούμενος ἐπιστάτης κληροῖ αὐτούς, εἴρηκεν
 5 Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

Photius (Lex. Seg.) s. πρόεδροι: οἱ τὰ περὶ τὰς ἐκκλησίας Ἀθήνησι διοικοῦντες. εἰς ἐκκληροῦτο ὑπὸ τῶν πρυτάνεων καθ' ἐκάστην ἐκκλησίαν ἕξ ἐκάστης φυλῆς· πρόεδροι δὲ ὅτι προεδρίαν εἶχον ἐν ταῖς ἐκκλησίαις.

439.

10 Harpocr. s. γραμματεῦς: . . . ὁ γραμματεὺς πῶς τε καθίστατο καὶ τί ἔπραττεν, ὡς τῶν γραμμάτων τ' ἐστὶ κύριος καὶ τὰ ψηφίσματα τὰ γενόμενα φυλάττει καὶ τὰ ἄλλα πάντα ἀντιγράφεται καὶ παρακάθηται τῇ βουλῇ, δεδήλωκεν Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

15 Pollux 8, 98: γραμματεὺς ὁ κατὰ πρυτανείαν κληρωθεὶς ὑπὸ τῆς βουλῆς ἐπὶ τῶν τὰ γράμματα φυλάττειν καὶ τὰ ψηφίσματα, καὶ ἕτερος ἐπὶ τοὺς νόμους ὑπὸ τῆς βουλῆς χειροτονοῦμενος. ὁ δ' ὑπὸ τοῦ δήμου αἰρεθεὶς γραμματεὺς ἀναγινώσκει τῶν τε δήμων καὶ τῇ βουλῇ. ἀντιγραφεὺς
 20 πρότερον μὲν αἰρετός, αὐτίς δὲ κληρωτός ἦν καὶ πάντα ἀντεγράφετο παρακαθήμενος τῇ βουλῇ. [δύο δ' ἦσαν, ὁ μὲν τῆς βουλῆς, ὁ δὲ τῆς διοικήσεως.]

Harpocr. s. ἀντιγραφεὺς: ὁ καθιστάμενος ἐπὶ τῶν καταβαλλόντων τινὰ τῇ πόλει χρήματα ὥστε ἀντιγράφεσθαι
 25 ταῦτα . . . [διτοὶ δὲ ἦσαν ἀντιγραφεῖς, ὁ μὲν τῆς διοικήσεως, ὡς φησι Φιλόχορος,] ὁ δὲ τῆς βουλῆς, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

Suidas (Lex. Seg.) s. γραμματεῦς: οὗτος πράξιως μὲν

7 διοικοῦντες <καὶ τῆς εὐταξίας ἐπιμελούμενοι add. Lex. Dem. Patm.>

οὐδεμιᾶς ἦν κύριος, ὑπανεγίνωσκε δὲ τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ τὰ πραττόμενα. ὁ δ' ἀντιγραφεὺς καὶ οὗτος ἀπὸ τοῦ γράφειν τὰ παρὰ τῇ βουλῇ ὠνόμασται.

440.

Harpocr. s. ἀποδέκται: ἀρχή τις ἐστὶ παρ' Ἀθηναίοις οἱ ἀποδέκται . . . Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῇ Ἀθηναίων πολι-⁵τεία δεδήλωκεν ὡς δέκα τε εἶησαν καὶ ὡς παραλαβόντες τὰ γραμματεῖα ἀπαλείφουσι τὰ καταβαλλόμενα χρήματα τῆς βουλῆς ἐναντίον ἐν τῷ βουλευτηρίῳ καὶ πάλιν ἀποδιδόασιν τὰ γραμματεῖα τῷ δημοσίῳ. καὶ ἀπλῶς ἂ πράττουσι διασαφεῖ.

Lex. rhet. Seg. p. 198, 1 (Etym. M. p. 124, 41. Zonaras¹⁰ p. 234. Synag. lex. Seg. p. 427, 13) ἀποδέκται: ἄρχοντες κληρωτοί, δέκα τὸν ἀριθμὸν κατὰ φυλὴν εἰσιν, οἵτινες παραλαμβάνον καὶ ἀπεδέχοντο τὰ γραμματεῖα τῶν ὀφειλόντων τῷ δημοσίῳ· διὰ τοῦτο γὰρ καὶ ἀποδέκται ἐκαλοῦντο. εἶτα ἐξήταζον τὰ τε ὀφειλόμενα καὶ τὰ ἀποδιδόμενα χρήματα σὺν¹⁵ τῇ βουλῇ καὶ ἐμέριζον εἰς ἂ χρῆ ἀναλίσκειν.

Hesych. s. ἀποδέκται: ἀρχή Ἀθήνησι τῶν ὑποδεχομένων τὰ χρήματα.

Poll. 8, 97: ἀποδέκται δὲ ἦσαν δέκα οἱ τοὺς φόρους καὶ τὰς εἰσφορὰς καὶ τὰ τέλη ὑπεδέχοντο, καὶ τὰ περὶ τού-²⁰των ἀμφισβητούμενα ἐδίκαζον· εἰ δέ τι μείζον εἶη, εἰσήγον εἰς δικαστήριον.

441.

(Lex. Seg.) Harpocr. s. πωληταὶ καὶ πωλητήριον: οἱ μὲν πωληταὶ ἀρχή τις ἐστὶν Ἀθήνησι, δέκα τὸν ἀριθμὸν ἄνδρες, εἷς ἐκ φυλῆς ἐκάστης. διοικοῦσι δὲ τὰ πιπρασκόμενα²⁵ ὑπὸ τῆς πόλεως πάντα, τέλη καὶ μέταλλα καὶ μισθώσεις καὶ τὰ δημευόμενα (καὶ φροντίζουσιν ὅπως ἡ τιμὴ τῶν πιπρα-

²⁵ διοικοῦσι: πωλοῦσι Lex Seg., Et. M. cf. Lex. Dem. Patm. p. 14 S. (ἀρχή) πάντα τὰ δημόσια τέλη πωλοῦσα· ἐπάλει δὲ καὶ τὰ κτήματα τὰ δημευόμενα

σκομένων ἀποδοθῆ τῇ πόλει). Ἐπερίδης ἐν τῷ κατ' Ἀρισταγόρας β. διείλεται δὲ περὶ αὐτῶν καὶ Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτεία.

Photius s. πωληταί: οὗτοι τῶν ὀφειλόντων τῷ δημοσίῳ
 5 κατὰ προθεσίαν καὶ μὴ ἀποδιδόντων ἐπίπρασκον τὰς οὐσίας. ὑπέκειντο δὲ τοῖς πωληταῖς καὶ ὅσοι τὸ διαγραφὲν ἀργύριον ἐν πολέμῳ μὴ εἰσέφερον, ἔτι καὶ οἱ ξενίας ἀλόντες, καὶ ὁ μείτοικος προστάτην οὐκ ἔχων, καὶ ὁ ἀποστασίου γραφεὶς· τούτων γὰρ τὰς οὐσίας πωλοῦντες παρακατέβαλλον εἰς τὸ
 10 δημόσιον.

Pollux 8, 99: πωληταὶ τὰ τέλη πιπράσκουσι μετὰ τῶν ἐπὶ τὸ θεωρικὸν ἡρημένων, καὶ τὰς τῶν ἐξ Ἀρείου πάγου μετὰ τὸν πρότερον λόγον φυγόντων οὐσίας καὶ τὰ δεδημευμένα. πρυτανεύει δ' ἐξ αὐτῶν εἰς ὃς τὰ πωλούμενα βεβαιοῖ.

442.

15 Harpocr. s. ταμίαι: . . . ἀρχὴ τις παρ' Ἀθηναίοις ἦν οἱ ταμίαι, δέκα τὸν ἀριθμὸν. παραλαμβάνουσι δ' οὗτοι τὸ τε ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τὰς νίκας καὶ τὸν ἄλλον κόσμον καὶ τὰ χρήματα ἐναντίον τῆς βουλῆς, ὡς φησὶν Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτεία. εἰσὶ δὲ τινες καὶ τῶν (ιερῶν)
 20 τριήρων ταμίαι, ὡς ὁ αὐτὸς φιλόσοφος φησιν.

Photius (Lex. rhet. Seg. p. 306, 7) s. ταμίαι: ἄρχοντές εἰσιν Ἀθήνησι κληρωτοὶ ἀπὸ τῶν πεντακοσιομεδίμων, οἳ τὰ ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀθηνᾶς ἐν ἀκροπόλει χρήματα ἱερά τε καὶ δημόσια φυλάττουσιν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ ἄγαλμα τῆς
 25 Ἀθηνᾶς <καὶ τὸν κόσμον>. εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλοι ταμίαι, ἄρχοντες χειροτονητοὶ ἐπὶ τὰς ἱεράς καὶ δημοσίας τριήρεις, ὁ μὲν ἐπὶ τὴν Πάραλον, ὁ δὲ ἐπὶ τὴν τοῦ Ἄμμωνος.

Pollux 8, 97: ταμίαι τῆς θεοῦ κληρωτοὶ μὲν ἐκ πεντακοσιομεδίμων ἦσαν, τὰ δὲ χρήματα παρελάμβανον τῆς βου-

1 quae uncis inclusa add. Lex. Seg. (cf. Et. M.) || 25 καὶ τὸν κόσμον add. Lex. Seg.

λῆς παρουσίας. — 8, 116: ταμίαις ἐκάλουον τοὺς ταῖς ἱεραῖς τριήρεσι λειτουργοῦντας.

443.

Lex. rhet. Cantabrig. p. 675, 28 (p. 30 Meier) Πάραλος καὶ Σαλαμινία: ταύτας τὰς τριήρεις εἶχον διὰ παντὸς πρὸς τὰς ἐπειγούσας ὑπηρεσίας, ἐφ' αἷς καὶ ταμίαι 5 τινὲς ἐχειροτονοῦντο· ἐχρῶντο δὲ αὐταῖς εἰ δέοι στρατηγὸν μεταπέμψασθαι κριθησόμενον, ὥσπερ Ἀλκιβιάδην. ἡ δὲ Πάραλος καὶ ἀπὸ τινος ἥρωος ἐπιχωρίου ἐκλήθη. τῆς μὲν Παράλου καὶ Σαλαμινίας ἐν τρίτῃ μνημονεύει Θουκυδίδης καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ὀρνισιν, Ἀριστοτέλης δὲ Ἀμμωνιάδα 10 καὶ Πάραλον οἶδε (cf. fr. 442) καὶ Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους. Φιλόχορος δὲ ἐν τῇ 5 τέτταρας αὐτὰς οἶδε, πρώτας μὲν δύο Ἀμμωνιάδα καὶ Πάραλον, προσγενομένας δὲ Δημητριάδα καὶ Ἀντιγονίδα.

Photius s. Πάραλοι: . . . Πάραλος δὲ τριήρης ἱερά 15 καλεῖται, ἣτις διηνεκῶς ταῖς ἐπειγούσαις χρεῖαις ὑπηρετεῖ. ὁπότε δὲ ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς μεταπέμψασθαι στρατηγὸν ἐβούλοντο, ὥσπερ Ἀλκιβιάδην ἀπὸ Σικελίας, τῇ Σαλαμινίᾳ ἐχρῶντο. λέγεται δὲ ἡ αὐτὴ καὶ Ἀμμωνιάς. ὕστερον δὲ ἄλλαι δύο προσεγένοντο αὐταῖς, Ἀντιγονίς τε καὶ Δημητριάς (sic quat- 20 tuor etiam ap. Etym. M. p. 469, 19. 699, 14).

Photius s. Πάραλος: ἱερά τριήρης ὥσπερ καὶ ἡ Σαλαμινία. ἦσαν δὲ καὶ ἄλλαι τριήρεις δύο Ἀντιγονίς καὶ Δημητριάς, ἔτι δὲ καὶ Ἀμμωνιάς· ἀλλ' ἡ μὲν Πάραλος ἐπέμπετο πρὸς τὰς θεωρίας, εἰς τε Δῆλόν φημι καὶ Ὀλυμπίαν, ἡ δὲ 25 Σαλαμινία πρὸς τὸ μεταπέμπεσθαι τοὺς ἐξ ἀλλοδαπῆς Ἀττικοὺς ἀδικεῖν δοκοῦντας. ἐπολέμουν δὲ ὅμως καὶ αὐταὶ αἱ τριήρεις.

10 cod. ἀμοριάδα || 12 cod. στησίχορος || 13 cod. ἀμοριάδα || 18 τῇ Σαλαμινίᾳ ego (Thuc. 6, 61): τῇ παράλω iterum (manifesto errore) cod. || 19 Ἀμμωνιάς ego: Σαλαμινία cod. || 26 ἄλλοδαπῆς: αὐτῆς cod. || 27 ἐπολέμουν: hoc ex Thuc. 3, 77

Harpocr. s. Ἀμμωνίς: ἡ τοῦ Ἀμμωνος ἱερὰ τριήρης· Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Ἱμεραίου.

Lex. Demosth. Patm. p. 150 S.: Ἀμμωνος τριήρης, ἱερὰ τις ναῦς ἡ ἀπάγουσα τὰς θυσίας Ἀμμωνι Διῖ.

5 Schol. in Demosth. p. 636, 16 Dind. . . . καὶ Ἀμμωνιάς ἐπειδὴ τῷ Ἀμμωνι δι' αὐτῆς τὰς θυσίας ἔπεμπον.

444.

(Phot., Lex. Seg.) Etymolog. Magn. p. 468, 56 ἱεροποιόι: κληρωτοὶ ἄρχοντες εἰσι δέκα τὸν ἀριθμὸν, οἳ τὰ τε
10 μετὰ τῶν μάντεων καὶ θυσίας τὰς νομιζομένας ἐπιτελοῦσι καὶ τὰς πενταετηρίδας ἀπάσας διοικοῦσι πλὴν Παναθηναίων. ταῦτα δὲ Ἀριστοτέλης ἱστορεῖ ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

Pollux 8, 107: ἱεροποιόι. δέκα ὄντες οὗτοι ἔθνον θυσίας τὰς <νομιζομένας καὶ> πενταετηρίδας <διοικοῦσι> τὴν εἰς Δῆ-
15 λον, τὴν ἐν Βραυρωνί, τὴν τῶν Ἡρακλείων, τὴν Ἐλευσίνοι.

445.

Harpocr. s. εὐθύναι: . . . εὐθύνης ὄνομα ἀρχῆς παρ' Ἀθηναίοις. δέκα τὸν ἀριθμὸν ἦσαν ἄνδρες, παρ' οἷς ἐδί-
δοσαν οἱ πρεσβεύσαντες ἢ ἄρχαντες ἢ διοικήσαντες τι τῶν δημοσίων τὰς εὐθύνas. διείλεκται περὶ αὐτῶν Ἀριστοτέλης
20 ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

Phot. s. εὐθυνος: ἀρχὴ ἦν τις. ἐξ ἑκάστης δὲ φυλῆς ἓνα κληροῦσι· τούτῳ δὲ δύο παρέδρους.

9 ἱεροθυτοῦσι cod. D (-θύτων V), Lex. Seg. et Phot. cf. Lex. Demosth. Patm. οἳ τὰ μεμαντευμένα ἱερὰ θύουσιν (p. 11 Sakk.) || καὶ τις καλλιερῆση συγκαλλιεροῦσι τοῖς μαντεύμασι Phot. || 13 θυσίας τὰς πενταετηρίδας, τὴν εἰς . . . vulgo || 15 Ἡρακλειδῶν vulgo. (corr. Iungerm.) || Ἐλευσίνοι: cf. Bull. de corr. hell. V, 371

446.

Harproc. s. λογισταὶ καὶ λογιστήρια: ἀρχή τις παρ' Ἀθηναίοις οὕτω καλουμένη· εἰσὶ δὲ τὸν ἀριθμὸν δέκα, οἱ τὰς εὐθύναις τῶν διωκημένων ἐκλογίζονται ἐν ἡμέραις λ', ὅταν τὰς ἀρχὰς ἀποθῶνται οἱ ἄρχοντες. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. διείλεκται περὶ τούτων Ἀριστοτέλης 5 ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ, ἔνθα δείκνυται ὅτι διαφέρουσι τῶν εὐθυνῶν.

Lex. Seg. (Etym. M.) p. 276, 17 λογισταί: ἄρχοντές εἰσι κληρωτοί, δέκα τὸν ἀριθμὸν, ἐφ' ὧν πάντες οἱ ἄρχαντες ἀρχὴν ἠντινοῦν λόγον ἀπέφερον τῶν διωκημένων. 10

Pollux 8, 99: λογισταί. καὶ τούτους ἢ βουλή κληροὶ κατ' ἀρχὴν ὡς παρακολουθεῖν τοῖς διοικοῦσιν.

Phot. (Lex. Seg., Lex. Patm.) s. εὐθύναις: κυρίως ἄς εἰσάγουσιν οἱ λογισταὶ πρὸς τοὺς δόξαντας μὴ ὀρθῶς ἄρξαι τῆς πόλεως ἢ πρεσβεῦσαι κακῶς· καὶ τὰ δικαστήρια μὲν οἱ 15 λογισταὶ κληροῦσι, κατηγορεῖ δὲ ὁ βουλόμενος· καὶ τοῖς δικασταῖς ἐφεῖται τιμᾶσθαι τοῖς ἄλοῦσιν.

Lex. Seg. (Phot. s. ἡγ. δικ.) p. 310, 6: οἱ λογισταὶ τὰς εὐθύναις ἀπάσας εἰσῆγον.

447.

Lex. rhet. Cantabr. p. 672, 20 (p. 22 Meier) s. λογι- 20 σταὶ καὶ συνήγοροι: Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ οὕτως λέγει „λογισταὶ δὲ αἰροῦνται δέκα, παρ' οἷς διαλογίζονται πᾶσαι αἱ ἀρχαὶ τὰ τε λήμματα καὶ τὰς γεγεννημένας δαπάναις. καὶ ἄλλοι δέκα συνήγοροι, οἵτινες συνανακρίνουσι τούτοις. καὶ οἱ τὰς εὐθύναις διδόντες παρὰ 25 τούτοις ἀνακρίνονται πρῶτον, εἶτα ἐφίενται εἰς τὸ δικαστήριον, εἰς ἓνα καὶ φ̄.

2 δέκα: cf. schol. Aesch. p. 82, 11 ἐκάστης φυλῆς εἰς || 10 ἀρχὴν τινα Et. M. || 13 εὐθύναις . . . ἦν Phot. || 24 ἄλλοις . . . συνηγόροις cod. || 26 ἀνακρίνοντες cod.

Schol. in Aristophan. vesp. 691: κληρωτοὺς δὲ γενομένους δέκα συνηγόρους Ἀριστοτέλης φησίν.

Phot. s. εὐθύνοι: οἱ ἀπολογισμοὶ τῶν ἀρχάντων· καὶ εὐθυνοὶ οἱ τούτους ἀνακρίνοντες.

448.

- 5 Harpocr. s. ἀστυνόμος: . . . δέκα φησίν εἶναι τοὺς ἀστυνόμους Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ, πέντε μὲν ἐν Πειραιεῖ, πέντε δ' ἐν ἄστει. τούτοις δὲ φησι μέλειν περὶ τε τῶν ἀλλητριδῶν καὶ ψαλτριῶν καὶ τῶν κοπρολόγων καὶ τῶν τοιούτων.

449.

- 10 Harpocr. s. ἀγορανόμοι: οἱ τὰ κατὰ τὴν ἀγορὰν ὄνια διοικοῦντες ἄρχοντες . . . Ἀριστοτέλης δ' ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ κληροῦσθαί φησι πέντε μὲν εἰς Πειραιᾶ, πέντε δὲ εἰς ἄστυ.

450.

- 15 Harpocr. s. ἐπιμελητῆς ἐμπορίου: . . . Ἀριστοτέλης „ἐμπορίου δ' ἐπιμελητὰς δέκα κληροῦσιν· τούτοις δὲ προστέτακται τῶν τε ἐμπορίων ἐπιμελεῖσθαι καὶ τοῦ σίτου τοῦ καταπλέοντος εἰς τὸ Ἀττικὸν ἐμπόριον τὰ δύο μέρη τοὺς ἐμπόρους ἀναγκάζειν εἰς τὸ ἄστυ κομίζειν“.

451.

- 20 Harpocr. s. σιτοφύλακες: ἀρχὴ τις ἦν Ἀθήνησιν, ἣτις ἐπεμελεῖτο ὅπως ὁ σῖτος δικαίως πρᾶθησεται καὶ τὰ ἄλφιστα καὶ οἱ ἄρτοι. ἦσαν δὲ τὸν ἀριθμὸν ιε, ι μὲν ἐν ἄστει, ε δ' ἐν Πειραιεῖ, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

- 25 Photius s. σιτοφύλακες: ἀρχὴ τις . . . ἄρτοι. ἦσαν δὲ τὸν ἀριθμὸν πάλαι μὲν πεντεκαίδεκα, ι ἐν ἄστει, πέντε δὲ ἐν Πειραιεῖ· ὕστερον δὲ λ μὲν ἐν ἄστει, ι δὲ ἐν Πειραιεῖ.

17 ἀστικὸν Lex. Seg. || 21 ι add. Valesius || 24 ι om. cod. || 25 ι: cod. ε

Lex. rhet. Seg. p. 300, 19 *σιτοφύλακες: ἄρχοντες Ἀθη-
νησι κληρωτοί. οὗτοι δ' ἐπεμελοῦντο ὅπως ὁ σίτος δικαίως
πραθῆσεται καὶ τὰ ἄλφιστα καὶ οἱ ἄρτοι κατὰ τὰς ὠρισμένας
τιμὰς καὶ τὸν σταθμόν.*

452.

Harpocrat. s. *μετρονόμοι: ἀρχή τις Ἀθηνησίν ἐστιν 5
ἢ τῶν μετρονόμων . . . ἦσαν δὲ τὸν ἀριθμὸν ιε, εἰς μὲν τὸν
Πειραιᾶ ε̄, ῑ δ' εἰς ἄστν· εἶχον δὲ τὴν ἐπιμέλειαν ὅπως
δίκαια εἶη τὰ μέτρα τῶν πωλούντων, ὡς καὶ Ἀριστοτέλης
ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ δηλοῖ.*

Photius (Lex. Seg.) s. *μετρονόμοι: ἄρχοντες ἦσαν δέκα 10
τὸν ἀριθμὸν, ὧν πέντε μὲν ἐν ἄστει, πέντε δ' ἐν Πειραιεῖ·
καὶ εἶχον τὴν ἐπιμέλειαν ὅπως δίκαια ἦ τὰ μέτρα τῶν πω-
λούντων.*

453.

Harpocr. s. *κατὰ δήμους δικαστάς: . . . περὶ τῶν
κατὰ δήμους δικαστῶν, ὡς πρότερον μὲν ἦσαν τριάκοντα 15
καὶ κατὰ δήμους περιόντες ἐδίκασον, εἶτα ἐγένοντο τεττα-
ράκοντα, εἴρηκεν Ἀριστοτέλης ἐν τῇ <Ἀθηναίων> πολιτείᾳ.*

Pollux 8, 100: *οἱ δὲ τετταράκοντα πρότερον μὲν ἦσαν
τριάκοντα, οἱ περιόντες κατὰ δήμους τὰ μέχρι δραχμῶν
δέκα ἐδίκασον, τὰ δὲ ὑπὲρ ταῦτα διαιτηταῖς παρεδίδοσαν· 20
μετὰ δὲ τὴν τῶν τριάκοντα ὀλιγαρχίαν μίσει τοῦ ἀριθμοῦ
τοῦ τριάκοντα τετταράκοντα ἐγένοντο.*

Phot. s. *τετταράκοντα: κληρωτή τις ἦν Ἀθηνησιν
ἀρχὴ μ̄ τὸν ἀριθμὸν, οἱ τὰς ἰδιωτικὰς δίκας ἐδίκασον· ἀλλὰ
τὰς μὲν ἄχρι δέκα δραχμῶν αὐτοτελεῖς ἦσαν δικάζειν, τὰς 25
δὲ ὑπὲρ ταύτας τοῖς διαιτηταῖς παρεδίδουν.*

Lex. rhet. Seg. p. 306, 15: *ἀρχὴ τίς ἐστι κληρωτὴ τεσ-
σαράκοντα τὸν ἀριθμὸν πρὸς οὓς αἱ ἴδιαι δίκαι ἐλαγχάνοντο*

7 ε̄, ῑ Boeckh: ι, ε̄ codd. || 17 Ἀθηναίων add. Meier || 24
μ̄: cod. μετὰ

καὶ τὰ μέγρι δέκα δραχμῶν. τὰ δ' ὑπὲρ τοῦτο τὸ τμήμα τοῖς δαιιτηταῖς παραδιδόασιν.

Lex. rhet. Seg. (ἡγ. δικ.) p. 310, 22: οἱ τεσσαράκοντα . . . οὔτοι, ἕως ἦσαν οἱ τριάκοντα, ἕως δέκα δραχμῶν ἐδί-
5 καζον κατὰ δῆμους.

454.

Harpocr. s. δαιιτηταί: . . . εἰσὶ δὲ οἱ δαιιτηταί ἕτεροι τῶν δικαστῶν· οὔτοι μὲν γὰρ ἐν δικαστηρίοις ἐδίκαζον ἀποδεδειγμένοις καὶ τὰς ἀπὸ τῶν δαιιτητῶν ἐφεσίμους ἔκρινον, οἱ δὲ δαιιτηταί πρότερον κλήρω λαχόντες ἢ ἐπιτρεψάντων
10 αὐτοῖς τῶν κρινομένων τοῖς κρινομένοις διήτων. καὶ εἰ μὲν ἤρεσκε τοῖς ἀντιδίκοις, τέλος εἶχεν ἢ δίκη· εἰ δὲ μὴ, τὰ ἐγκλήματα καὶ τὰς προκλήσεις καὶ τὰς μαρτυρίας, ἔτι δὲ καὶ τοὺς νόμους καὶ τὰς ἄλλας πλίστεις ἐκατέρων ἐμβαλόντες εἰς
15 καδίσκους καὶ σημηνάμενοι παρεδίδοσαν τοῖς εἰσαγωγεῦσι τῶν δικῶν. λέγει δὲ περὶ αὐτῶν Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

Pollux 8, 126: δαιιτηταί δ' ἐκ τῶν ὑπὲρ ἐξήκοντα ἔτη γεγονότων ἐκληροῦντο, καὶ ἐπεκληροῦντο αὐτοῖς αἱ δαιιται, καὶ ἀτιμία ἀφόριστο τῷ μὴ δαιιτήσαντι τὴν ἐπικληρωθεῖσαν
20 δαιιταν. διήτων δ' ἐν ἱεροῖς. πάλαι δ' οὐδεμία δίκη πρὶν ἐπὶ δαιιτητὰς ἐλθεῖν εἰσῆγετο. ἔλεγον δὲ ἐπιτρέψαι δαιιταν καὶ ἡ δαιιτα ἐκαλεῖτο ἐπιτροπή. ἢ δ' ἔφεσις αὐτῶν εἰ εἰς δικαστήριον γένοιτο, εἰς ἐχίνον τὰς ψήφους ἐμβαλόντες ἰδίᾳ ἐκατέρας τὰς τοῦ φεύγοντος καὶ διώκοντος κατεσημαίνοντο.
25 Hesych. s. δαιιτηταί: Ἀθήνησιν ἕτεροὶ τινες τῶν δικαστῶν, οἷς ἐπέτρεπον οἱ ἀμφισβητοῦντες τὰ ἐγκλήματα, καὶ αὐτοὶ διήτων· εἰ δὲ μὴ, ἀνέπεμπον ἐπὶ τοὺς δικαστάς. οἱ δὲ περὶ ἐξήκοντα ἔτη γεγονότες διήτων.

Lex. rhet. Seg. (Lex. Demosth. Patm. p. 13 S., Schol.

2 δαιιτηταῖς: δικασταῖς cod. || 20 διήτων: ita Kühne pro τῶν || 23 τὰς ψήφους sic; cf. fr. 455. 466

Plat. p. 457 Bk.) p. 235, 20: διαιτηταὶ τίνες εἰσὶ: κριταί. ἦσαν γὰρ διαιτηταὶ τινες τῶν ἰδιωτικῶν κριταί. εἰ δὲ τινες μὴ ἐπέλθοντο τοῖς διαιτηθεῖσιν αὐτοῖς, εἰσῆγον αὐτοὺς εἰς δικαστήριον. ἐγίνοντο δὲ διαιτηταὶ πάντες Ἀθηναῖοι οἷς ἐξηκοστὸν ἔτος ἦν. τὸν δὲ ἀδικοῦντα διαιτητὴν ἐξῆν εἰσαγ- 5 γέλλειν, καὶ εἴ τις ἐάλω ἀτιμία ἦν τὸ ἐπιτίμιον.

455.

Harrocr. s. ἐχῖνος: ἔστι μὲν ἄγγος τι εἰς ὃ τὰ γραμματεῖα τὰ πρὸς τὰς δίκας ἐτίθεντο. . . . μνημονεύει τοῦ ἄγγους τούτου καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ καὶ Ἀριστοφάνης Δαναΐσιν. 10

Photius (I, 240 Naber: Schol. Aristoph. vesp. 1436) s. ἐχῖνοι: οἱ μὲν χαλκοῖ, οἱ δὲ ἐκ κεράμων· εἰς οὓς καθίσσιν οἱ διαιτηταὶ τὰ γραμματεῖα τῶν μαρτυριῶν ἃ τινες ἐμαρτύρησαν, καὶ κατασημνήμενοι μετὰ ταῦτα εἰ ἐγκληθεῖη ἢ δίαίτα τοῖς δικασταῖς ἐπεδίδουν. 15

Photius (Lex. Seg., Etym. M.) s. ἐχῖνος: καδίσκος τίς ἐστι χαλκοῦς, εἰς ὃν αἶ τε μαρτυραὶ καὶ αἶ προκλήσεις ἔγγραφοι ἐνεβάλλοντο ὑπὸ τῶν δικαζομένων· καὶ κατεσημαίνοντο ἵνα μηδεὶς κακουργήσῃ περὶ τὰ ἐμβαλλόμενα.

456.

Pollux 8, 62: ἔφρασις δὲ ἐστὶν ὅταν τις ἀπὸ διαιτητῶν 20 ἢ ἀρχόντων ἢ δημοτῶν ἐπὶ δικαστὴν ἐφῆ, ἢ ἀπὸ βουλῆς ἐπὶ δῆμον, ἢ ἀπὸ δήμου ἐπὶ δικαστήριον, ἢ ἀπὸ δικαστῶν ἐπὶ ξενικὸν δικαστήριον· ἐφέσιμος δ' ὠνομάζετο ἢ δίκη. αὐταὶ δὲ καὶ ἔκκλητοι δίκαι ἐκαλοῦντο. τὸ δὲ παρακαταβαλλόμενον ἐπὶ τῶν ἐφέσεων, ὅπερ οἱ νῦν παραβόλιον κα- 25 λουσι, παράβολον Ἀριστοτέλης λέγει.

19 κακουργήσῃ μετὰ τὸ ἄπαξ ἐμβαλλέσθαι Lex. Seg.

457.

Harpoer. s. ἐπὶ Παλλαδίῳ: Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους, ὡς καὶ Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτεία, ἐν ᾧ δικάζουσιν ἀκουσίου φόνου καὶ βουλευσεως οἱ ἐφέται.

5 Hesych. ἐπὶ Παλλαδίῳ: δικαστήριον ἐνθα ἐδίκαζον οἱ ἐφέται τοῖς ἀκουσίων φόνων δικαζομένοις.

Eust. in Od. p. 1419, 53 (Suid. ex Photio, Lex. Seg. p. 311, 8) ἐδίκαζον δὲ κατὰ Πausανίαν ἐκεῖ ἀκουσίου φόνου οἱ ἐφέται.

458.

10 Harpoer. s. βουλευσεως: ἐγκλήματος ὄνομα . . . ὅταν ἐξ ἐπιβουλῆς τίς τινα κατασκευάσῃ θάνατον, ἴαν τε ἀποθάνῃ ὁ ἐπιβουλευθεὶς ἴαν τε μή. . . μάρτυς Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Εὐκλείδην ἐπὶ Πολλαδίῳ λέγων εἶναι τὰς δίκας, Δείναρχος δὲ ἐν τῷ κατὰ Πιστίου ἐν Ἀρείῳ πάγῳ. Ἀριστοτέλης δ' 15 ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτεία τῷ Ἰσαίῳ συμφωνεῖ.

459.

Harpoer. s. ἐπὶ Δελφινίῳ: δικαστήριόν ἐστιν οὕτω καλούμενον Ἀθήνησι. δικάζονται δὲ ἐνταῦθα οἱ ὁμολογοῦντες μὲν ἀπεκτονέσθαι δικαίως δὲ πεποιημέναι τοῦτο λέγοντες, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους δηλοῖ καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτεία.

20 Pollux 8, 119: . . . οὗς ὁμολογεῖ μὲν ἀποκτεῖναι, δικαίως δ' ἔφη τοῦτο δεδρακέναι.

(Suid. ex Phot. ἐπὶ Δ., Hesych. et Lex. Seg. p. 311, 13 s. δικαστήρια) Eustath. in II. p. 1221, 30: δικαστήριον 25 Ἀθήνησιν ἐπὶ τῶν ὁμολογούντων φασὶ δεδρακέναι μὲν φόνον, κατὰ νόμους δέ.

460.

Schol. in Aristoph. Plut. 278 (cf. Suid. s. βακτηρία) ὁ δὲ Χάρων τὸ ξύμβολον: περὶ τοῦ παραδιδόμενου τοῖς

εἰσιούσιν εἰς τὸ δικαστήριον συμβόλου Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτεία οὕτω γράφει „τοῖς γὰρ δικαστηρίοις χρῶμα ἐπιγέγραπται ἐφ' ἐκάστω ἐπὶ τῷ σφηκίσκῳ τῆς εἰσόδου. ὁ δὲ λαβὼν τὴν βακτηρίαν βαδίζει εἰς δικαστήριον τὸ ὁμόχρονον μὲν τῇ βακτηρίᾳ, ἔχον δὲ τὸ αὐτὸ γράμμα ὅπερ ἐν τῇ βαλάνῳ. ἐπειδὴν δὲ εἰσέλθῃ, παραλαμβάνει σύμβολον δημοσίᾳ παρὰ τοῦ εἰληγῆτος ταύτην τὴν ἀρχήν“.

461.

Schol. in Aristoph. vesp. 684 τοὺς τρεῖς ὀβολοὺς: τὸν φόρον λέγει, ἀφ' ὧν ἐδίδοτο τὸ τριώβολον. τοῦτο δὲ ἄλλοτε ἄλλως ἐδίδοτο, τῶν δημαγωγῶν τὰ πλήθη κολακευ-¹⁰όντων, ὡς φησιν Ἀριστοτέλης ἐν πολιτείας (add. Schol. in Ar. vesp. 300 ἦν μὲν γὰρ ἄστατον τὸ τοῦ μισθοῦ· ποτὲ γὰρ διωβόλου ἦν, ἐγένετο δὲ ἐπὶ Κλέωνος τριώβολον. cf. ad vesp. 88. — Phot. p. 581, 17 τετραβολίζων: τὸ δικαστικὸν τετράβολον λαμβάνων· ἐγένετο γὰρ καὶ τοσοῦτόν ποτε. ¹⁵A. P. p. 452).

Hesych. s. δικαστικόν: Ἀριστοφάνης ἐν Ὄραις τριώβολόν φησιν εἶναι· οὐ μέντοι ἔστηκεν, ἀλλ' ἄλλοτε ἄλλως ἐδίδοτο.

Pollux 8, 113: τὸ δικαστικόν, ὅπερ καὶ τριώβολον καὶ ²⁰δύ' ὀβολῶ καὶ ὀβολὸς ἦν Ἀττικός.

462.

Zenob. 6, 29 (Phot.) s. ὑπὲρ τὰ Καλλικράτους: ... Ἀριστοτέλης δὲ φησιν ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτεία Καλλικράτην τινὰ πρῶτον τῶν δικαστῶν τοὺς μισθοὺς εἰς ὑπερβολὴν ἀνέξῃσαι, ὅθεν καὶ τὴν παροιμίαν εἰρησθαι. ²⁵

3 lacunam ind. Dobraeus, sic explet Dindorf: τέ ἐστιν ἴδιον ἐκάστω καὶ γράμμαι || 6 τὸ σύμβολον: διάδοσις τῶν συμβόλων in eccl. per συλλογεῖς τοῦ δήμου in inser. ol. 109, 4 (Mitth. d. arch. Inst. VII, 103) || 24 μισθοὺς: δικαστικοὺς μισθοὺς Phot.

463.

Harpocr. s. διαμεμετρημένη ἡμέρα: μέτρον τί ἐστὶν ὕδατος πρὸς μεμετρημένον ἡμέρας διάστημα ῥέον. ἐμετρεῖτο δὲ τῷ Ποσειδεῶνι μηνί. πρὸς δὴ τοῦτο ἠγωνίζοντο οἱ μέγιστοι καὶ περὶ τῶν μεγίστων ἀγῶνες. διενέμετο δὲ εἰς τρία ⁵ μέρη τὸ ὕδωρ, τὸ μὲν τῷ διώκοντι τὸ δὲ τῷ φεύγοντι, τὸ δὲ τρίτον τοῖς δικάζουσι. ταῦτα δὲ σαφέστατα αὐτοὶ οἱ ῥήτορες δεδηλώκασιν . . . Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ διδάσκει περὶ τούτων.

464.

Harpocr. s. τετροπημένη: . . . Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθη-
 10 ναίων πολιτείᾳ γράφει ταυτί „ψῆφοι δὲ εἰσι χαλκαῖ ἀλλίσκον
 ἔχουσαι ἐν τῷ μέσῳ, αἱ μὲν ἡμίσειαι τετροπημέναι, αἱ δὲ
 ἡμίσειαι πλήρεις. οἱ δὲ λαχόντες ἐπὶ τὰς ψήφους, ἐπειδὰν
 εἰρημένοι ὦσιν οἱ λόγοι, παραδιδόασιν ἐκάστῳ τῶν δικαστῶν
 δύο ψήφους, τετροπημένην καὶ πλήρη, φανερὰς ὄραν τοῖς
 15 ἀντιδίκοις ἵνα μῆτε πλήρεις μῆτε τετροπημένας λαμβάνωσιν“.

Photius (Lex. Seg.) τετροπημένη ψήφος: τῶν ψήφων οὐσῶν χαλκῶν καὶ ἀλλίσκον ἔχουσῶν αἱ μὲν ἦσαν τετροπη-
 μέναι ὅσαι καὶ κατεψηφίσαντο, αἱ δὲ πλήρεις ἀτρύπητοι
 ὅσαι ἠφίεσαν τοὺς κρινομένους.

465.

20 Lex. rhet. Cantabrig. p. 670, 30 (p. 18 Meier) s. ἴσαι
 αἱ ψῆφοι αὐτῶν: ἐγένοντο δὲ ἴσαι ψῆφοι, ὡς Ἀριστοτέ-
 λης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ· „καὶ ἦσαν τοῦ μὲν διώκοντος

12 post πλήρεις add. ABCD μῆτε ταύτη (ταῦτα A) ὑπομέ-
 νας || 15 μῆτε τετροπημένας: ita ex Harp. Phot., μῆτε ταύτη
 (ταύτας C) ABC et Suid. i. e. μὴ τετροπη (. . .) ut supra || 20
 haec, coll. Harp. et Photio, qui eodem fonte utuntur, sic fere
 sunt redintegrandae: ἴσαι αἱ ψῆφοι αὐτῶ ἐγένοντο: Ἀλσίνης
 κατὰ Κτησιφῶντος . . . ἐπὶ τῶν παρ' ὀλίγον ἐν τοῖς δικαστηρίοις
 ἀλίσκομένων. ἀπολύονται γὰρ οἱ διωκόμενοι ἀπὸ τῶν δικαζο-
 μένων κἂν ἴσαι γένωνται ψῆφοι, ὡς Ἀριστοτέλης . . .

αἱ τετραπημέλαι, τοῦ δὲ φεύγοντος αἱ πλήρεις· ὁποτέρῳ δ' ἂν πλείους γίνονται, οὗτος ἐνίκα· ὅτε δὲ ἴσαι, ὁ φεύγων ἀπέφυγεν“, ὡς καὶ Θεοδέκτης ἐν τῇ Σωκράτους ἀπολογία.

466.

Schol. Aristoph. equit. 1150 κημόν: . . . κημὸς δ' ἐπὶ τοῦ καθίσκου εἰς ὃν τὰς ψήφους καθίεσαν ἐν τοῖς δικαστη- 5 ρίοις. Κρατῖνος δὲ αὐτὸν ἐν νόμοις σχοίνινον ἡθμὸν καλεῖ. τοιοῦτος γὰρ ἐγίνετο καὶ ἦν παρόμοιος χώνη, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἰνάχω. ὕστερον δὲ ἀμφορεῖς δύο ἴσταντο ἐν τοῖς δικαστηρίοις, ὁ μὲν χαλκοῦς, ὁ δὲ ξύλινος· καὶ ὁ μὲν κύριος ἦν, ὁ δὲ ἄκυρος. ἔχει δὲ καὶ ὁ χαλκοῦς, ὡς φησιν 10 Ἀριστοτέλης, διεργνημένον ἐπίθημα εἰς τὸ αὐτὴν μόνην τὴν ψήφον καθίεσθαι· πρὸς τοῦτο οὖν ὁ κημὸς.

Pollux 8, 123: ψήφους δ' εἶχον χαλκᾶς δύο, τετραπημένην καὶ ἀτρύπητον, καὶ κάδον ᾧ κημὸς ἐπέκειτο δι' οὗ καθίετο ἡ ψήφος. αὐτίς δὲ δύο ἀμφορεῖς, ὁ μὲν χαλκοῦς 15 ὁ δὲ ξύλινος, ὁ μὲν κύριος ὁ δὲ ἄκυρος· τῷ δὲ χαλκῷ ἐπῆν ἐπίθημα μιᾷ ψήφῳ χώραν ἔχον.

467.

Schol. in Aristoph. vesp. 578 παίδων τοίνυν δοκιμαζομένων: πρὸς τὸ ἔθος. Ἀριστοτέλης δὲ φησιν ὅτι ψήφω οἱ ἐγγραφόμενοι δοκιμάζονται, νεώτεροι μὴ ἐτῶν ἰη εἶεν. 20

468.

Harpoer. s. περίπολος: . . . Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ περὶ τῶν ἐφήβων λέγων φησὶν οὕτως „τὸν δεύτερον ἐνιαυτὸν ἐκκλησίας ἐν τῷ θεάτρῳ γενομένης ἀποδειξάμενοι τῷ δήμῳ περὶ τὰς τάξεις καὶ λαβόντες ἀσπίδα

20 ἔγγρ. scil. εἰς τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον (cf. Poll. 8, 105) || νεώτεροι: οἱ νεώτεροι codd. || 23 ἀποδειξάμενοι codd. (scil. παρὰ τοῦ δήμου τὰς τ. Valesius), corr. Dittenberger

καὶ δόρυ παρὰ τοῦ δήμου περιπολοῦσι τὴν χώραν καὶ δια-
τρίβουσιν ἐν τοῖς φυλακτηγοῖσι“.

469.

Harpor. s. στρατεία ἐν τοῖς ἐπώνυμοις: . . . τίς
ἦν ἢ ἐν τοῖς ἐπώνυμοις στρατεία δεδήλωκεν Ἀριστοτέλης
5 ἐν Ἀθηναίων πολιτεία λέγων „εἰσὶ γὰρ ἐπώνυμοι δέκα μὲν
οἱ τῶν φυλῶν, δύο δὲ καὶ τεσσαράκοντα οἱ τῶν ἡλικιῶν.
οἱ δὲ ἔφηβοι ἐγγραφόμενοι πρότερον μὲν εἰς λελευκωμένα
γραμματεῖα ἐνεγράφοντο, καὶ ἐπεγράφοντο αὐτοῖς ὃ τε ἄρχων
ἐφ' οὗ ἐνεγράφησαν ὁ ἐπώνυμος καὶ ὁ τῷ προτέρῳ ἔτει
10 δεδιωκτικῶς· νῦν δὲ εἰς τὴν βουλὴν ἀναγράφονται“. καὶ
μετ' ὀλίγα „ἠρῶνται δὲ τοῖς ἐπώνυμοις καὶ πρὸς τὰς στρα-
τείας, καὶ ὅταν ἡλικίαν ἐκπέμπωσι, προγράφουσιν ἀπὸ τίνος
ἄρχοντος ἐπώνυμου μέχρι τίνος δεῖ στρατεῦσθαι“.

Harpor. s. ἐπώνυμοι: . . . διττοὶ εἰσιν οἱ ἐπώνυμοι,
15 οἱ μὲν $\bar{\iota}$ τὸν ἀριθμὸν ἀφ' ὧν αἱ φυλαί, ἕτεροι δὲ $\bar{\beta}$ καὶ $\bar{\mu}$
ἀφ' ὧν αἱ ἡλικίαι προσαγορεύονται τῶν πολιτῶν καθ' ἕκα-
στον ἔτος ἀπὸ $\bar{\iota}\eta$ ἐτῶν μέχρις $\bar{\xi}$.

Etym. M. p. 369, 16 (Lex. Seg. p. 245, 17) s. ἐπώ-
νυμοι: διττοὶ εἰσιν οὗτοι, οἱ μὲν λεγόμενοι τῶν ἡλικιῶν·
20 καὶ εἰσὶ δύο καὶ τεσσαράκοντα οἱ καλοῦνται καὶ λήξεων
ἐπώνυμοι· οἱ δὲ δέκα ἀφ' ὧν αἱ φυλαί προσηγορεύθησαν,
οἶον Ἐρεχθεύς, Αἰγεύς, Πανδίων, Λεῶς, Ἀκάμας, Οἰνεύς,
Κέκροψ, Ἴπποθῶν, Αἴας, Ἀντίοχος. ταῦτα δὲ τὰ δέκα
ὀνόματα ἀπόροις ὁ Πύθιος εἴλετο, Κλεισθένης οὕτω δια-

5 εἰσὶ γὰρ φησιν Phot. Suid., om. v. λέγων || 9 ἐπεγράφησαν
codd. item Phot. Suid., corr. Bekk. || ὁ ἐπ. καὶ ὁ: καὶ ἐπ. ὁ
codd. || 10 δεδιωκτικῶς (A. P. p. 456): δεδεικτικῶς codd. BD,
δεδεικτικῶς G, δὲ δεικτικῶς AC (καὶ ἐπώνυμος ὁ τῷ προτέρῳ
ἐπιδημητικῶς Phot. et Suid.) || 22 Ἀκάμας: ἀλμᾶς codd. || 24 ἀπό-
ροις: ἀπορα codd. cf. Phot. (Et. M. v. 9—11) s. ἐπώνυμοι
(ἀποροῦντων γὰρ αὐτῶν ὄνομα ταῖς φυλαῖς θέσθαι, ἀπὸ τῶν
ἐνδοξοτάτων τοῦτο ποιῆσαι) || Κλεισθένης . . . διαταξάμενος codd.

ταξαμένου τὸ πᾶν πλῆθος εἰς δέκα φυλάς. cf. Lex. Demosth. (Patm. p. 15 Sakk.): ἐπάννυμοι δέκα ἀφ' ὧν ἐκλήθησαν αἱ φυλαί, τοῦ θεοῦ τοῦτο χρήσαντος· ἦσαν δὲ οὗτοι Ἐρεχθεύς, Αἰγέυς, Ἀργώδων (sic), Λεώς . . . Ἀντίλοχος, Αἴας. τούτους γὰρ ἐξ ὀνομάτων ἑκατὸν ὁ θεὸς ἐξελέξατο.

5

470.

Harpoer. s. ἀδύνατοι: . . . οἱ ἐντὸς τριῶν μνῶν κεκτημένοι τὸ σῶμα πεπηρωμένοι. ἐλάμβανον δὲ οὗτοι δοκιμασθέντες ὑπὸ τῆς βουλῆς δύο ὀβολοὺς τῆς ἡμέρας ἑκάστης ἢ ὀβολόν, ὡς φησιν Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτεία. . . . ἔστι δὲ καὶ λόγος τις ὡς Λυσίου περὶ τοῦ ἀδυνάτου ἐν ᾧ ὡς ὀβολὸν λαμβάνοντος μέμνηται.

Synag. lex. Seg. (Lex. Seg. p. 200, 3) p. 345, 15 ἀδύνατοι: οἱ μέρος τι βεβλαμμένοι τοῦ σώματος ὡς μηδὲ ἐργάζεσθαι· οἷ καὶ ἐχορηγοῦντο τὰ πρὸς τὸ ζῆν παρὰ τῆς πόλεως, μισθοφορῶντων αὐτῶν ὡς ἐντὸς τριῶν μνῶν περιουσίαν κεκτημένων. ἐδοκιμάζοντο δὲ οἱ ἀδύνατοι ὑπὸ τῆς τῶν πεντακοσίων βουλῆς καὶ ἐλάμβανον τῆς ἡμέρας, ὡς μὲν Λυσίας ὀβολὸν ἓνα . . . Ἀριστοτέλης δὲ δύο ἔφη.

Hesych. ἀδύνατοι: οἱ ἐντὸς κεκτημένοι τριῶν μνῶν παρὰ Ἀττικοῖς. ἐλάμβανον δὲ παρὰ τῆς βουλῆς δύο ὀβολοὺς.

20

471.

Harpoer. p. 140, 17: Ὅτι νόμος ἐστὶν ὑπὲρ τεσσαράκοντα ἔτη γενόμενον χορηγεῖν παισὶν Αἰσχίνης τε ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου φησὶ καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτεία.

Αἰγινητῶν.

472.

Athen. VI p. 272^d: Ἀριστοτέλης δ' ἐν Αἰγινητῶν

7 codd. πεπηρωμένον, praeter E (Suid.), ubi οἱ πεπηρωμένοι τὸ σῶμα || 15 αὐτῶν Müll.: αὐτοῖς cod. || ὡς: τῶν cod. || 19 τριῶν περὶ (om. μνῶν) cod.

πολιτεία καὶ παρὰ τούτοις φησὶ γενέσθαι ἐπὶ καὶ τεσσαράκοντα μυριάδας δούλων.

Schol. (Vrat. A) Pindari Olymp. 8, 30: οὕτω γὰρ ἐπλήθυναν οἱ Αἰγινῆται, ὡς τεσσαράκοντα ἐπὶ μυριάδας οἰκετῶν
5 κτήσασθαι, ὡς φησιν Ἀριστοτέλης.

Αἰτωλῶν.

473.

Strabo VII p. 321: ὅτι δὲ πλάνητες (οἱ Λέλεγες) καὶ μετ' ἐκείνων (τῶν Καρῶν) καὶ χωρὶς καὶ ἐκ παλαιοῦ καὶ αἱ Ἀριστοτέλους πολιτεῖαι δηλοῦσιν. ἐν μὲν γὰρ τῇ Ἀκαρ-
10 νάνων φησὶ τὸ μὲν ἔχειν αὐτῆς Κουρῆτας, τὸ δὲ προσεσπέριον Λέλεγας, εἶτα Τηλεβόας. ἐν δὲ τῇ τῶν Αἰτωλῶν τοὺς νῦν Λοκροὺς Λέλεγας καλεῖ, κατασχεῖν δὲ καὶ τὴν Βοιωτίαν αὐτούς φησιν. ὁμοίως δὲ καὶ ἐν τῇ Ὀποντίων καὶ Μεγα-
15 ρέων. ἐν δὲ τῇ Λευκαδίων καὶ ἀντόχθονά τινα Λέλεγα ὀνομάζει, τούτου δὲ θυγατριδοῦν Τηλεβόαν, τοῦ δὲ παιδῆς δύο καὶ εἴκοσι Τηλεβόας, ὧν τινὰς οἰκῆσαι τὴν Λευκάδα.

Ἀκαρνάνων.

474.

Strabo VII p. 321: ἐν μὲν γὰρ τῇ Ἀκαρνάνων (πολιτεία Ἀριστοτέλης) φησὶ τὸ μὲν ἔχειν αὐτῆς Κουρῆτας, τὸ
20 δὲ προσεσπέριον Λέλεγας, εἶτα Τηλεβόας.

475.

Schol. in Pind. Nem. 3, 27 παγκρατίου στόλω: . . . Ἀριστοτέλης δὲ Λεύκαρόν φησι τὸν Ἀκαρνᾶνα πρῶτον ἔντεχνον τὸ παγκράτιον ποιῆσαι.

Ἀκραγαντίνων.

476.

25 Pollux 4, 174: Ἀριστοτέλης δὲ ἐν μὲν Ἀκραγαντίνων πολιτεία προειπὼν ὡς ἐξημίουν πεντήκοντα λίτρας, ἐπάγει „ἢ δὲ λίτρα δύναται ὀβολὸν Αἰγυναῖον“.

Pollux 9, 80: καὶ μὴν ἐν Ἀκραγαντίνων πολιτείᾳ φησὶν Ἀριστοτέλης ξημιούσθαι τινὰς τριάκοντα λίτρας, δύνασθαι δὲ τὴν λίτραν ὀβολὸν Αἰγυναῖον.

(Etymol. Gud. p. 371, 22) Hesych. s. λίτρα: ὀβολός.

Ἀμβρακιωτῶν.

5

477.

Stephani Byz. epit. s. Δεξαμεναί: μέρος τῆς Ἀμβρακίας, ἀπὸ Δεξαμενοῦ τοῦ Μεσόλου παιδὸς καὶ Ἀμβρακίας τῆς θυγατρὸς Φόρβαντος τοῦ Ἥλιου. τὸ ἔθνικόν Δεξαμεναῖος, ὡς Ἀριστοτέλης φησὶν ἐν τῇ Ἀμβρακιωτῶν πολιτείᾳ.

(Ἀντανδρίων.)

10

478.

Steph. Byz. s. Ἀντανδρος: πόλις ὑπὸ τὴν Ἴδην πρὸς τῇ Μυσίᾳ τῆς Αἰολίδος, ἀπὸ Ἀντάνδρου τοῦ στρατηγοῦ Αἰολέων. τὸ ἔθνικόν Ἀντάνδριος. Ἀριστοτέλης φησὶ ταύτην ὀνομάσθαι Ἠδωνίδα διὰ τὸ Θραῦκας Ἠδωνούς ὄντας οἰκῆσαι, καὶ Κιμμερίδα Κιμμερίων ἐνοικούντων ἑκατὸν ἔτη. 15

Plin. n. h. 5, 123: *rursus in litore Antandros Edonis prius vocata, dein Cimmericis.*

Ἀργείων.

479.

Plin. 7, 195: *turres, ut Aristoteles, Cyclopes (invenrunt), Tirynthii, ut Theophrastus.*

20

480.

Pollux 10, 179: εἴη δ' ἂν καὶ φείδων τι ἀγγεῖον ἐλαιηρόν ἀπὸ τῶν Φειδωνίων μέτρων ὀνομασμένων, ὑπὲρ ὧν ἐν Ἀργείων πολιτείᾳ Ἀριστοτέλης λέγει.

20 *Tirynthii* sc. διὰ Κυκλάπων Strab. VIII p. 372 extr.
Aristotelis fr. ed. ROSE.

481.

- Pollux 9, 77: τὸ μέντοι τῶν ὀβολῶν ὄνομα οἱ μὲν ὅτι
 πάλαι βουπόροις ὀβελοῖς ἐχρῶντο πρὸς τὰς ἀμοιβάς, ὧν τὸ
 ὑπὸ τῆ δρακί πληθος ἐδόκει καλεῖσθαι δραχμή, τὰ δ' ὀνό-
 ματα καὶ τοῦ νομίσματος μεταπεσόντος εἰς τὴν νῦν χρεῖαν
 5 ἐνέμεινον ἐκ τῆς μνήμης τῆς παλαιᾶς· Ἀριστοτέλης δὲ
 ταῦτόν λέγων [ἐν Σικωνίων πολιτεία μικρὸν τι καινοτο-
 μεῖ . . .] . . . σιδηρῶ δὲ νομίσματι καὶ Λακεδαιμόνιοι χρῶν-
 ται, ἐκ πολλοῦ ὄγκου ὀλίγον δυναμένω· ὅξει δ' αὐτοῦ τὴν
 ἀκμὴν εἰς τὸ ἄστομον κατασβεννύουσιν.
- 10 Plut. Lysand. 17: τοῦτο δ' ἦν σιδηροῦν (τὸ πάτριον
 τῶν Σπαρτιατῶν νόμισμα), πρῶτον μὲν ὅξει καταβαπτόμενον
 ἐκ πυρός, ὅπως μὴ καταχαλκεύοιτο ἀλλὰ διὰ τὴν βαφὴν
 ἄστομον καὶ ἀδρανὲς γένοιτο, ἔπειτα βαρῦσταθμον καὶ
 15 μικρὰν τινα ἀξίαν δυνάμενον. κινδυνεύει δὲ καὶ τὸ πάμπαν
 ἀρχαῖον οὕτως ἔχειν ὀβελίσκοις χρωμένων νομίσματι σιδηροῖς,
 ἐνίων δὲ χαλκοῖς· ἀφ' ὧν παραμένει πληθος ἔτι καὶ νῦν
 τῶν κερμάτων ὀβολοὺς καλεῖσθαι, δραχμὴν δὲ τοὺς ἕξ ὀβο-
 λούς· τοσούτων γὰρ ἡ χεῖρ περιεδράττετο.
- 20 Orionis etym. p. 118, 19 Sturz. s. ὀβολός (Etym. M.
 p. 613, 13 s. ὀβελίσκος): πρῶτος δὲ πάντων Φείδων Ἀργεῖος
 νόμισμα ἔκοψεν (Poll. 9, 83) ἐν Αἰγίῳ καὶ διαδιδούς τὸ
 νόμισμα καὶ ἀναλαβὼν τοὺς ὀβελίσκους ἀνέθηκε τῇ ἐν Ἀργεῖ
 Ἡρα. ἐπειδὴ δὲ τότε οἱ ὀβελίσκοι τὴν χεῖρα ἐπλήρουν τουτ-
 25 ἔστι τὴν δράκα, ἡμεῖς καίπερ μὴ πληροῦντες τὴν χεῖρα
 τοῖς ἕξ ὀβολοῖς δραχμὴν αὐτὴν λέγομεν παρὰ τὸ δράξασθαι.
 [ὄθεν ἔτι καὶ νῦν ὀβολοστάτην καλοῦμεν τὸν τοκιστὴν, ἐπειδὴ

7 χρῶνται: cf. (U. Koehler) Mitth. d. d. arch. Inst. in Athen VII, 4 || 9 ἄστομον (Plut.): ἄστομον vulgo. cf. Poll. 2, 101 || 16 ὀβελίσκοις σιδηροῖς: cf. Plut. Fab. 27 (de Epaminonda) οὐδὲν γὰρ οἶκοι τελευτήσαντος εὐρεθῆναι πλὴν ὀβελίσκων σιδηροῦν λέγουσι || 22 διαδιδούς: διδούς τὸ Or., διὰ τὸ Et. M.

σταθμοῖς τοὺς ὀβελίσκους παρεδίδουν οἱ ἀρχαῖοι. οὕτως Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός.

482.

Strabo VIII p. 373: Δρυόπων δ' οἰκητήριόν φασι καὶ τὴν Ἀσίην . . . ἐκ τῶν περὶ Σπερχειὸν τόπων ὄντας αὐτοὺς Δρύοπος τοῦ Ἀρκάδος κατοικίσαντος ἐνταῦθα, ὡς ἅριστοτέλης φησίν.

Ἀρκάδων.

483.

Harpoer. p. 280: μύριοι ἐν Μεγάλῃ πόλει . . . συνέδριον ἔστι κοινὸν Ἀρκάδων ἀπάντων, οὗ πολλάκις μνημονεύουσιν οἱ ἱστορικοί. διελέκται δὲ περὶ αὐτῶν καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ κοινῇ Ἀρκάδων πολιτείᾳ ἀρχόμενος τοῦ βιβλίου.

Photius s. μυρίων (Lex. Dem. Patm. p. 146 S.): συνέδριον ἦν μυρίων ἐν Μεγάλῃ πόλει τῆς Ἀρκαδίας.

Lex. Seg. p. 280, 4 μύριοι: οὗς Θηβαῖοι συνῴκισαν πάλαι διωρισμένους διὰ τὴν πρὸς Λακεδαιμονίους ἔχθραν.

(Ἀτραμυτηνῶν.)

484.

Stephan. Byz. (Herodian. 373, 13 L.) ep. s. Ἀδραμύτειον: πόλις τῆς κατὰ Κάικον Μυσίας . . . κέκληται ἀπὸ Ἀδραμύτου κτιστοῦ, παιδὸς μὲν Ἀλυάττου Κροίσου δὲ ἀδελφοῦ, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν πολιτείαις καὶ ἄλλοι.

2 Ἡρακλ. ὁ Ποντικός (Didymi disc. π. ἐτυμολογιῶν A. P. p. 521). cf. Etym. M. Flor. ad p. 613, 19 (p. 223 Miller) „οὕτως Ἡρακλείδης“. || 5 τοῦ Ἀρκάδος: scil. υἱοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Δίας τῆς Λυκάονος Et. M. p. 288, 34. Schol. Apoll. Rh. 1, 1212. 1218. Paus. 4, 34, 11 || 8 μύριοι: cf. Diodor. 15, 59 || 17 cf. Ἀδραμυτηνός (Riemann: Revue de phil. 1881 p. 151) || 20 Ἀδραμύτου: qui al. Ἀδραμυς Steph. ib., Ἀτράμους, Ἀδράμυστις Schol. ad Il. ζ, 396 || 21 καὶ νῦν πόλις Λυδαὶ καλοῦνται ἐν Ἀδραμυτιῶ, Λυδῶν ὡς φασὶ τὴν πόλιν ἐκτικτότων Strab. XIII p. 613

20*

Ἀχαιῶν.

Testatur Sopater (Phot. bibl. cod. 161).

Βοττιαίων.

485.

Plutarch. Thes. 16: ὅτι μὲν οὖν Ἀνδρόγεω περὶ τὴν
 5 Ἀττικὴν ἀποθανεῖν δόλω δόξαντος ὃ τε Μίνως πολλὰ κακὰ
 πολεμῶν εἰργάζετο τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὸ δαιμόνιον ἔφθειρε
 τὴν χώραν· ἀφορία τε γὰρ καὶ νόσος ἐπέσκηψε πολλή καὶ
 ἀνένδυσαν οἱ ποταμοί· καὶ τοῦ θεοῦ προστάξαντος Ἰλασαμέ-
 νοις τὸν Μίνω καὶ διαλλαγεῖσι λωφῆσειν τὸ μήνιμα καὶ τῶν
 10 κακῶν ἔσσεσθαι παῦλαν ἐπικηρουκευσάμενοι καὶ δεηθέντες
 ἐποίησαντο συνθήκας, ὥστε πέμπειν δι' ἑννέα ἔτων δασμὸν
 ἡϊθέους ἑπτὰ καὶ παρθένους τοσαύτας, ὁμολογοῦσιν οἱ πλεῖ-
 στοι τῶν συγγραφέων. τοὺς δὲ παῖδας εἰς Κρήτην κομιζο-
 μένους ὃ μὲν τραγικώτατος μῦθος ἀποφαίνει τὸν Μινώταυρον
 15 ἐν τῷ Λαβυρίνθῳ διαφθεῖρειν . . . Φιλόχορος δὲ φησιν οὐ
 ταῦτα συγχωρεῖν Κρητῆτας; ἀλλὰ λέγειν . . . Ἀριστοτέλης
 δὲ καὶ αὐτὸς ἐν τῇ Βοττιαίων πολιτείᾳ δηλὸς ἔστιν οὐ νο-
 μίζων ἀναιρεῖσθαι τοὺς παῖδας ὑπὸ τοῦ Μίνω ἀλλὰ θητεύ-
 οντας ἐν τῇ Κρήτῃ καταγερᾶσκειν. καὶ ποτε Κρητῆτας εὐχὴν
 20 παλαιὰν ἀποδιδόντας ἀνθρώπων ἀπαρχὴν εἰς Δελφοὺς ἀπο-
 στέλλειν, τοῖς δὲ πεμπομένοις ἀναμιχθέντας ἐκρόνους ἐκείνων
 συνεξελθεῖν. ὡς δὲ οὐκ ἦσαν ἱκανοὶ τρέφειν ἑαυτοὺς αὐτόθι
 πρῶτον μὲν εἰς Ἰταλίαν διαπερᾶσαι κάκει κατοικεῖν περὶ τὴν
 Ἰαπυγίαν, ἐκεῖθεν δὲ αὐθις εἰς Θράκην κομισθῆναι καὶ
 25 κληθῆναι Βοττιαίους· διὸ τὰς κόρας τῶν Βοττιαίων θυσίαν
 τινὰ τελοῦσας ἐπέδειν „ἴωμεν εἰς Ἀθήνας“.

Plutarch. quaest. Graec. 35: Τί δὴ ποτε ταῖς κόραις
 τῶν Βοττιαίων ἔθος ἦν λέγειν χορευούσαις „ἴωμεν εἰς Ἀθή-
 νας“; Κρητῆτας φασιν εὐξαμένους ἀνθρώπων ἀπαρχὴν εἰς
 30 Δελφοὺς ἀποστεῖλαι, τοὺς δὲ πεμφθέντας ὡς ἑώρων οὐδε-
 μίαν οὔσαν εὐπορίαν, αὐτόθεν εἰς ἀποικίαν δρμησαί· καὶ

πρῶτον μὲν ἐν Ἰαπυγίᾳ κατοικεῖν, ἔπειτα τῆς Θράκης τοῦτον τὸν τόπον κατασχεῖν ἀναμειγμένων αὐτοῖς Ἀθηναίων. ἔοικε γὰρ μὴ διαφθεῖρειν ὁ Μίνως οὓς ἔπεμπον Ἀθηναῖοι κατὰ τὸν δασμὸν ἡϊθέους, ἀλλὰ κατέχειν παρ' ἑαυτῶ λατρεύοντας. ἔξ ἐκείνων οὖν τινες γεγονότες καὶ νομιζόμενοι Κρήτες εἰς 5 Δελφοὺς συναπεστάλησαν· ὅθεν αἱ θυγατέρες τῶν Βοττιαίων ἀπομνημονεύουσαι τοῦ γένους ἦδον ἐν ταῖς ἑορταῖς „ἴωμεν εἰς Ἀθήνας“.

Γελῶν.

486.

Schol. in Pind. Pyth. 1, 89 καμάτων δ' ἐπίλασιν 10 παράσχοι: καμάτων φησὶ τῶν συνεχόντων τὸν Ἴερώνα ἐκ τοῦ νοσήματος τῆς λιθουρίας. φησὶ γὰρ που καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ τῶν Γελῶν πολιτείᾳ Γέλωνα τὸν τοῦ Ἰερώνος ἀδελφὸν ὑδέρω νοσήματι τὸν βίον τελευτῆσαι, αὐτὸν δὲ τὸν Ἰερώνα ἐν τῇ τῶν Συρακουσίων πολιτείᾳ δυσουρίᾳ δυστυγῆσαι. 15

Plutarchus de Pyth. orac. 19: ἴστε τοίνυν ὅτι Γέλων μὲν ὑδρωπιῶν, Ἰερών δὲ λιθιῶν ἐτυράννησεν.

Δελφῶν.

487.

Zenob. proverb. (coll. Milleri 2, 106: Mēl. p. 369) s. τὸ Αἰσώπειον αἶμα: αὕτη λέγεται κατὰ τῶν δυσάποτρίπτοις 20 ὄνειδεσι περιπεπωκότων· τοῖς γὰρ Δελφοῖς ἀνελοῦσι τὸν Αἰσώπον συνέβη τὸ δαιμόνιον χαλεπῆναι, ὡς μέμνηται καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Δελφῶν πολιτείᾳ.

Zenob. (vulg.) 1, 47 (Diog. 1, 46) s. Αἰσώπειον αἶμα: ἐπὶ τῶν δυσάποτρίπτοις ὄνειδεσι καὶ κακοῖς συνεχομένων. 25 ἐπειδὴ τοῖς <Δελφοῖς> ἀδίκως τὸν Αἰσώπον ἀνελοῦσιν ὠρ-

21 περιπεπηκότων cod. (περιπεπωκότων Miller, ut ἐμπεπωκότων prov. Bodl. et Vat. II, 187 ed. Gotting.) || 26 Δελφοῖς ex Diogeniano etc. addidit Schottus

γίσθη τὸ δαιμόνιον. καὶ διὰ τοῦτο τὴν Πυθίαν φασὶν ἀνηρηκέναι αὐτοῖς ἰλάσκεσθαι τὸ ἐπὶ Αἰσώπῳ μύσος.

Plutarch. de sera num. vind. 12: οἷον ἐνταῦθα δῆπου-
θεν λέγεται ἔλθειν Αἰσώπον ἔχοντα παρὰ Κροίσου χρυσίον
5 ὅπως τε θύσῃται τῷ θεῷ μεγαλοπρεπῶς καὶ Δελφῶν ἐκάστῳ
διανείμῃ μνᾶς τέσσαρα. ὀργῆς δέ τινος, ὡς ἔοικε, καὶ δια-
φορᾶς αὐτῷ γενομένης πρὸς τοὺς αὐτόθι, τὴν μὲν θυσίαν
ἐποιήσατο, τὰ δὲ χρήματα ἀνέπεμψεν εἰς Σάρδεις ὡς οὐκ
ἀξίων ὄντων ὠφελῆσθαι τῶν ἀνθρώπων. οἱ δὲ συνθέντες
10 αἰτίαν ἐπ' αὐτὸν ἱεροσυλίας ἀπέκτειναν ὄσαντες ἀπὸ τῆς
πέτρας ἐκείνης ἦν Ὑάμπειαν καλοῦσιν. ἐκ δὲ τούτου λέγεται
μηνῖσαν τὸ θεῖον αὐτοῖς ἀφορίαν τε γῆς ἐπαγαγεῖν καὶ
νόσων ἀτόπων ἰδέαν πᾶσαν, ὥστε περιμόντας ἐν ταῖς Ἑλλη-
νικαῖς πανηγύρεσι κηρύσσειν καὶ καλεῖν ἀεὶ τὸν βουλόμενον
15 ὑπὲρ Αἰσώπου δίκην λαβεῖν παρ' αὐτῶν. τρίτη δὲ γενεᾷ
Σάμιος Ἰδμων ἀφίκετο, γένει μὲν οὐδὲν Αἰσώπῳ προσήκων,
ἀπόγονος δὲ τῶν πριαμένων αὐτὸν ἐν Σάμῳ γεγινώς· καὶ
τούτῳ τινὰς δίκας δόντες οἱ Δελφοὶ τῶν κακῶν ἀπηλλά-
γησαν. ἐξ ἐκείνου δὲ φασὶ καὶ τὴν τιμωρίαν τῶν ἱεροσύλων
20 ἐπὶ τὴν Ναυπλίαν ἀπὸ τῆς Ὑάμπειας μετατεθῆναι.

Δηλίων.

488.

Plinius n. h. 4, 66: *hanc (Delum) Aristoteles ita appellatam tradidit, quoniam repente apparuerit enata, Aglaosthenes Cynthiam, alii Ortygiam, Asteriam, Lagiam,*
25 *Chlamydiam, Cynethum, Pyrpilen igne ibi primum reperto.*
Schol. Apoll. Rh. 1, 308: *Δῆλος μία τῶν Κυκλάδων*

4 λέγεται: cf. Plut. sept. sap. 4 || 11 πέτρας: cf. Ael. v. h. 11, 5 || 12 μηνίσαι vulgo (corr. Reiske) || 14 κηρύσσειν = Herod. 2, 134 || 17 ἐν Σάμῳ: cf. exc. Her. pol. p. 15, 11 (fr. 573) || 24 a venatibus Lagia vel Cynetho Solinus, Πελασγία Steph. || 25 Chlamydiam vulgo: *cheran muidian* (A), *cerani mydian*, *ceranymidiyam* codd. || *cynetum* codd.

νήσων, ἱερὰ Ἀπόλλωνος, ἢ πρὶν μὲν ἄδηλος, ὕστερον δὲ Ἀστερία . . . πάλιν δὲ Ὀρτυγία . . .

Etym. M. p. 264, 22: Δῆλος: ἢ ἱερὰ τοῦ Ἀπόλλωνος. εἴρηται ὅτι κρυπτομένην αὐτὴν ἐν τῇ θαλάσῃ ὁ Ζεὺς δῆλην ἐποίησε καὶ ἀνέδωκε.

5

489.

Diogenes Laert. 8, 13: ἀμέλει καὶ βωμὸν προσκυνῆσαι (Πυθαγόραν φασίν) μόνον ἐν Δῆλῳ τὸν Ἀπόλλωνος τοῦ γενέτορος, ὅς ἐστιν ὀπισθεν τοῦ κερατίνου, διὰ τὸ πυρούς καὶ κριθὰς καὶ πόπανα μόνα τίθεσθαι ἐπ' αὐτοῦ ἄνευ πυρός, ἱερεῖον δὲ μηδέν, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν Δηλίων πολιτείᾳ. 10

Iamblichus de vita Pythag. s. 25: λέγεται δὲ περὶ τὸν αὐτὸν χρόνον θαυμασθῆναι αὐτὸν περὶ τὴν Δῆλον προσελθόντα μόνον πρὸς τὸν ἀναίμακτον λεγόμενον τὸν τοῦ γενέτορος Ἀπόλλωνος βωμὸν καὶ τοῦτον θεραπεύσαντα.

ibid. 35: καθάπερ καὶ πρότερον ὅτε εἰς Δῆλον κατέπλευσεν· ἐκεῖ τε γὰρ πρὸς μόνον τὸν βωμὸν τὸν τοῦ γενέτορος Ἀπόλλωνος προσευξάμενος, ὅς μόνος ἀναίμακτός ἐστιν, ἐθαυμάσθη παρὰ τοῖς ἐν τῇ νήσῳ. 15

490.

Athen. VII p. 296^c: Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῇ Δηλίων πολιτείᾳ (Γλαῦκόν φησι τὸν θαλάττιον δαίμονα) ἐν Δῆλῳ κατοικήσαντα μετὰ τῶν Νηρηίδων τοῖς θέλουσι μαντεύεσθαι. 20

(Ἐπιδαυρίων.)

491.

Strabo VIII p. 374: ἢ Ἐπίδαυρος δ' ἐκαλεῖτο Ἐπίκαρος. φησὶ γὰρ Ἀριστοτέλης κατασχεῖν αὐτὴν Κᾶρας, ὥσπερ καὶ

13 μόνον: αὐτὸν codd. || τὸν: καὶ codd. || 21 θέλουσι: θεοῖς cod. Marc. || 23 ἐπίκαρος Str. epit. Vat. (A. P. p. 465): ἐπίταυρος codd. (Mein) et Stephanus Byz.

Ἐρμιόνα, τῶν δ' Ἡρακλειδῶν κατελθόντων Ἴωνας αὐτοῖς συνοικῆσαι τοὺς ἐκ τῆς Ἀττικῆς Τετραπόλεως συνεπομένους εἰς Ἄργος.

Steph. s. Ἐπίδαυρος: πόλις πρὸς τῷ Ἄργει θηλυκῶς λεγομένη . . . ἐκαλεῖτο καὶ Μειλισσία, καὶ Αἰμηρὰ διὰ τὸ συνεχῶς αἰμάσσεσθαι τὸν βωμὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ ὑπὸ τῶν θυνσιῶν· εἶτα Ἐπίταυρος καὶ Ἐπίδαυρος.

Ἡλείων.

492.

Harpocr. (Lex. Seg., Etym. M.) s. ἔλλανοδίκαι: . . .
 10 Ἀριστοτέλης Ἡλείων πολιτεία τὸ μὲν πρῶτόν φησιν ἕνα καταστῆσαι τοὺς Ἡλείους ἔλλανοδίκην, χρόνου δὲ διελθόντος β, τὸ δὲ τελευταῖον θ. Ἀριστόδημος δ' ὁ Ἡλείος φησι τοὺς τελευταίους τιθέντας τὸν ἀγῶνα ἔλλανοδίκας εἶναι ι, ἀφ' ἐκάστης φυλῆς ἕνα.

15 Schol. in Pind. Olymp. 3, 22: περὶ δὲ τοῦ τῶν ἔλλανοδικῶν ἀριθμοῦ Ἑλλάνικός φησι καὶ Ἀριστόδημος, ὅτι τὸ μὲν πρῶτον β, τὸ δὲ τελευταῖον ι· τοσαῦται γὰρ αἱ τῶν Ἡλείων φυλαὶ καὶ ἀφ' ἐκάστης εἰς ἣν ἔλλανοδίκης (cf. Paus. 5, 9, 5).

493.

20 Strabo VIII p. 345: τινὲς δὲ ὅλην μὲν (τὴν νῦν Ἡλείαν) μὴ κατασχεῖν αὐτούς (τοὺς Καύκωνας), δίχα δὲ μεμερισμένους οἰκεῖν, τοὺς μὲν πρὸς τῇ Μεσσηνίᾳ κατὰ τὴν Τριφυλίαν, τοὺς δὲ πρὸς τῇ Λύμῃ κατὰ τὴν Βουπρασίδα καὶ τὴν κοίλην Ἡλιν· Ἀριστοτέλης δ' ἐνταῦθα (περὶ Λύμην
 25 καὶ Ἡλιν καὶ τὸν Καύκωνα cf. p. 342) μάλιστα οἶδεν ἰδρμένους αὐτούς.

7 Ἐπίταυρος: sic ex Stephano etiam Eustathius || hic inserendum fort. fr. 491^a Plut. qu. Gr. 1: τίνες οἱ ἐν Ἐπιδάυρῳ κονίποδες καὶ ἄρτυνοι; = Hesych. s. ἄρτυνος: ἄρτων.

Ἑπειρωτῶν.

494.

Steph. Byz. ep. s. (Herodian. 57, 12 L.) Ἀμύνται: ἔθνος Θεσπρωτικόν. „μένος πνεύοντες Ἀμύνται“. καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ τῶν Ἑπειρωτῶν πολιτείᾳ.

Θετταλῶν.

5

Testis Sopater (Phot. bibl. cod. 161).

495.

Iunius Philargyrius (Iunilius Flagrius) in Virgil. georg. II, 97 *sunt et Aminaeae (vites): Aminaeos Aristoteles in politiis hoc scribit Thessalos fuisse, qui suae regionis vites in Italiam transtulerint, atque illis inde nomen impositum.* 10

Hesychius s. Ἀμυναῖον: δι' ἐνὸς ν, τὸν οἶνον λέγει· ἢ γὰρ Πευκετία Ἀμυναία λέγεται.

Macrobius saturn. 3, 20, 6: *uvarum ista sunt genera, Aminaea, scilicet a regione, nam Aminaei fuerunt ubi nunc Salernum est.* 15

Plinius n. h. 3, 70: *a Surrento ad Silarum amnem triginta milia passuum ager Picentinus fuit Tuscorum, templo Iunonis Argivae ab Iasone condito insignis. intus oppidum Salerni, Picentia.*

496.

Eustath. in Odyss. ν, 408 p. 1746·Rom. (de proverbio 20 ἐξ κόρακας): Πανσανίας δέ φησιν ὅτι Βοιωτοῖς (ἀναστάτοις ὑπὸ Θρακῶν γενομένοις καὶ περὶ ἀποικίας μαντευομένοις) ἔχρησεν ὁ θεός, ἔνθα λευκοὶ κόρακες αὐτοῖς ὄφθῳσιν, ἐκεῖ κατοικεῖν. ἰδόντες οὖν φησὶ κόρακας πετομένους περὶ

9 *politii: politicis vulgo (polypticis cod. Guelfh.)* || 12 Πικεντία Voss || 15 *Falernum* codd. (rec., uno excepto, saec. XV) || 21 (item p. 314, l. 2) quae uncis inclusa sunt supplevi ex schol. in Aristoph. nub. 133

τὸν Παρασητικὸν κόλπον (τοὺς τοῦ Ἀπόλλωνος ἱεροῦς), οὓς ἄκακοι παῖδες ἐγύψωσαν, καὶ (τελεῖσθαι τὸν χρησμὸν φήσαντες) ᾤκησαν ἐκεῖ κατέσαντες τὸ χωρίον Κόρακας. ὕστερον δὲ Αἰολεῖς ἐκβαλόντες αὐτοὺς ἔπεμπον ἐκεῖ τοὺς φυγαδευ-
 5 ομένους. ὁ δ' αὐτὸς λέγει καὶ ὅτι Ἀριστοτέλης ἱστορεῖ λοιμοῦ κατασχόντος καὶ κοράκων πολλῶν γενομένων τοὺς ἀνθρώπους θηρεύοντας αὐτοὺς καὶ περικαθαίροντας ἐπαοιδαῖς ἀφιέναι ζῶντας καὶ ἐπιλέγειν τῷ λοιμῷ φεῦγ' εἰς κόρακας.

Photius lex. s. ἐς κόρακας: Βοιωτοῖς ὁ θεὸς ἔχρησεν
 10 ὅπου ἂν λευκοὶ κόρακες ὀφθῶσιν, ἐκεῖ κατοικεῖν· περὶ δὲ τὸν Παρασητικὸν κόλπον ὑπὸ παιδῶν ἀκάκων γυψωθέντας κόρακας ἰδόντες περιπετομένους τοὺς Ἀπόλλωνος ᾤκησαν χωρίον Κόρακας. ὕστερον δὲ Αἰολεῖς ἐκβαλόντες αὐτοὺς τοὺς φυγαδευομένους ἐς αὐτὸ ἔπεμπον. οἱ δὲ ὡς τοῦ ζῶου
 15 ἀναιδοῦς καὶ δυτικοῦ τῶν ἀνθρώπων ὄντος. Ἀριστοτέλης δὲ φησι λοιμοῦ κατασχόντος καὶ κοράκων πολλῶν γενομένων τοὺς ἀνθρώπους θηρεύοντας αὐτοὺς καὶ περικαθαίροντας ἐὰν ζῶντας, καὶ ἐπιλέγειν τῷ λοιμῷ φεῦγ' ἐς κόρακας.

[Eustath. in Il. α, 359 p. 117 ὅθεν καὶ ζῶα δυτικὰ
 20 παρ' Ἀριστοτέλει τὰ καθ' ὕδατος δυνόμενα.]

497.

Harrocr. s. τετραρχία: τετάρων μερῶν ὄντων τῆς Θετταλίας ἕκαστον μέρος τετράς ἐκαλεῖτο, καθά φησιν Ἑλλά-
 νικος ἐν τοῖς Θετταλικοῖς. ὄνομα δὲ φησιν εἶναι ταῖς τετράσι
 Θετταλιῶτιν Φθιωτῖν Πελασγιῶτιν Ἐστιαῖωτιν. καὶ Ἀρι-
 25 στοτέλης δὲ ἐν τῇ κοινῇ Θετταλῶν πολιτείᾳ ἐπὶ Ἀλέυα τοῦ πυρροῦ διηρησθῆναι φησιν εἰς ὄμοιρας τὴν Θετταλίαν.

1 ὑπὸ μέθης scil. ut in schol. || 12 τοῦ Ἀπόλλωνος cod. (i. e. τοὺς τοῦ Ἀπόλλωνος ἱεροῦς, ut habet schol. Aristoph.) || 15 δυτικοῦ (δυντικοῦ): δυνατικοῦ cod. (δυσδιαλιστικοῦ Suid.) || 25 κοινῇ: τὸ κοινὸν τῶν Θετταλῶν (inscr.) Mitth. d. arch. Inst. II, 202 (U. Koehler)

498.

Schol. (Vat.) ad Eurip. Rhés. v. 307 (p. 296 Cobet, p. 29 t. I Dind.) πολλὰ πελταστῶν τέλη: πέλιη ἀσπίς ἐστιν Ἴτυν οὐκ ἔχουσα, καθάπερ φησὶν Ἀριστοτέλης ἐν Θεσσαλῶν πολιτείᾳ γράφων οὕτως „διελὼν δὲ τὰς πόλεις Ἀλεύας ἔταξε κατὰ τὸν κληῖρον παρέχειν ἐκάστους, ἱππέας 5 μὲν τεσσαράκοντα, ὀπλίτας δὲ ὀγδοήκοντα . . . ἦν δὲ ἡ πέλιη ἀσπίς Ἴτυν οὐκ ἔχουσα (οὐδ') ἐπίχαλκος (οὐδὲ βοὸς ἀλλ') αἰγὸς (ἢ οἶδς) δέρματι περιτεταμένη. καὶ τριάκοντα ἢ μικρὸν δόρου πάντες ἐφόρουν ὃ σχέδιον ἐκαλεῖτο.

(Phot., Lex. Seg. s. πελτασταί) Eustath. in Il. μ, 295 10 p. 905, 59: τὸ δὲ χαλκείη δέδωκε τοῖς μεθ' Ὀμηρον ἐπίχαλκον ἀσπίδα εἰπεῖν πρὸς διαστολήν, φασί, τῆς πέλιης. ἡ γὰρ πέλιη οὔτε Ἴτυν ἔχει, καὶ αἰγὸς ἢ οἶδς περιέσταται δέρματι. — p. 911, 63: ὅτι δὲ καὶ ἡ πέλιη ἀσπίς ἦν δέρματι κεκαλυμμένη αἰγὸς ἢ οἶδς προείρηται. 15

Hesych. s. πέλιη: ἀσπίς Ἴτυν οὐκ ἔχουσα.

Schol. in Plat. legg. VII p. 453 Bk.: πέλιη ἐστὶν εἶδος ἀσπίδος, ὡς φησὶν Ἀριστοτέλης, ἥτις Ἴτυν οὐκ ἔχει οὐδ' ἐστὶν ἐπίχαλκος οὐδὲ βοὸς ἀλλ' αἰγὸς δέρματι περιτεταμένη.

499.

Athen. XI p. 499: λάγυννον δὲ μέτρον λέγουσιν εἶναι 20 ὄνομα παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν, ὡς χοὸς καὶ κοτύλης, χωρεῖν δ' αὐτὸ κοτύλας Ἀτικὰς δώδεκα. . . Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῇ Θετταλῶν πολιτείᾳ θηλυκῶς λέγεσθαι φησὶν ὑπὸ Θετταλῶν τὴν λάγυννον.

4 τὰς πόλεις: τὴν πόλιν cod. || 5 Ἀλεύας: ἀλόας cod. (cf. Plut. de frat. am. 21) || κατὰ: καὶ cod. || 6 ὀπλίτας cod. (cf. Xen. hell. 6, 1, 19): πελταστας Cobet || lacunam ind. Preller || 7 (8) quae uncis inclusa sunt, addidi ex Eust. et lexicis || 8 τριάκοντα (sic): τρι' ἀκόντια Preller || μικρὸν Pflugk: μακρόν cod.

500.

Ammonius de diff. voc. p. 147 Valck. s. *χλαμύς* καὶ *χλαῖνα* διαφέρει, καθὸ διὰ πολλῶν ἀπέδειξε *Δίδυμος* ἐν ὑπομνήματι δευτέρου *Ἰλιάδος*: ἡ μὲν *χλαῖνα* ἠρωικὸν φόρημα, *χλαμύς* δὲ *Μακεδονικόν*, . . . διαφέρειν φησὶ καὶ τῷ
 5 *σχήματι*: ἡ μὲν γὰρ *χλαῖνα* τετράγωνον, φησὶν, ἱμάτιον, ἡ δὲ *χλαμύς* εἰς κύκλον περὶ τὰ κάτω συνῆκται. καὶ τοὺς χρησαμένους πολὺ καὶ ἀπ' ἀλλήλων διεστάναι. προσάγεται *Ἀριστοτέλην Φύλαρχον Πολέμωνα* ὅτι πολὺ διαφέρουσιν.

Schol. ad Il. β, 183 *χλαῖναν*: *χλαῖνα* ἢ τετράγωνος,
 10 *χλαμύς* ἢ εἰς ὄξυν λήγουσα (Et. M. s. *χλαῖνα* . . . *χλαμύς* δὲ τὸ περιφερὲς καὶ κυκλοειδές).

(Θηβαίων.)

501.

Schol. in Dionys. Thrac. gramm. (in Bekkeri An. Gr. t. II) p. 783, 1 (Clem. Al. str. I p. 132 S.): τῶν στοι-
 15 *χείων* εὐρετὴν ἄλλοι τε καὶ *Ἐφορος* ἐν δευτέρῳ *Κάδμον* φασί. τινὲς δὲ τῆς *Φοινίκων* εὐρέσεως πρὸς ἡμᾶς διάκτορον γεγενῆσθαι, ὡς καὶ *Ἡρόδοτος* ἐν ταῖς ἱστορίαις καὶ *Ἀριστοτέλης* λέγει. φασὶ γὰρ ὅτι *Φοίνικες* μὲν εὐρον τὰ στοιχεῖα, *Κάδμος* δὲ ἤγαγεν αὐτὰ εἰς τὴν *Ἑλλάδα*.

20 *ibid.* schol. p. 786, 1: τῶν στοιχείων ὁ *Κάδμος* εὐρετὴς ἐστίν, ὡς φησὶν *Ἐφορος* καὶ *Ἀριστοτέλης*. ἄλλοι δὲ λέγουσιν ὅτι *Φοινίκων* εἰσὶν εὐρήματα, *Κάδμος* δὲ ταῦτα διεπόρθμευσεν εἰς τὴν *Ἑλλάδα*.

Plinius 7, 192 (cf. *Hygin. fab.* 277 p. 153 M. Schmidt):
 25 *litteras semper arbitror Assyriis fuisse, sed alii apud Aegypt-*

4 *Μακεδονικόν*: *Θετταλῶν* Poll. 10, 124 (*Θετταλικὰ* πτερά id. 7, 46) || 6 *κύκλον* A. P. p. 471 (cf. Ptol. Asc. et Cyrill. gl. *χλαῖνα*): *τέλειον* vulgo (στενόν = δξό scr. Condos) || καὶ τοὺς: ὥστε τοὺς Scal. || 16 τινὲς δὲ τῆς C. Müller: τῆς δὲ cod. || διάκτορον: *διόσκορον* cod.

tios a Mercurio, ut Gellius, alii apud Syros repertas volunt. utique in Graeciam intulisse e Phoenice Cadmum sedecim numero, quibus Troiano bello Palamedem adiecisse quattuor figura ΖΘΦΧ, totidem post Simonidem melicum ΗΞΨΩ, quarum omnium vis in nostris recognoscitur. Aristoteles decem et octo priscas fuisse ΑΒΓΔΕΖΙΚΛΜΝΟΠΡΣΤΥΦ et duas ab Epicharmo additas ΘΧ quam a Palamede mavolt.

502.

Zenob. prov. 6, 17 τί οὐκ ἀπήγξω ἵνα Θήβησιν ἦρωσ γένη: ταύτης Πλάτων ἐν Μενέλεω μέμνηται. φασὶ δὲ ὅτι ἐν Θήβαις οἱ ἑαυτοὺς ἀναιροῦντες οὐδεμιᾶς τιμῆς μετεῖχον. καὶ Ἀριστοτέλης δὲ φησι περὶ Θηβαίων τὸ αὐτὸ τοῦτο, ὅτι τοὺς αὐτόχειρας ἑαυτῶν γινομένους οὐκ ἐτίμων. τὸ οὖν „ἵνα ἦρωσ γένη“ κατ' εὐφημισμὸν εἴρηται.

Phot. lex. s. τί οὐκ ἀπήγξω ἵνα Θήβησιν ἦρωσ γένη: κέχρηται αὐτῇ Πλάτων ἐν Μενελάω, παρὰ δὲ τὴν ἱστορίαν οἱ γὰρ ἐν Θήβαις ἑαυτοὺς διαχειρισάμενοι οὐδ' ἥστινοσοῦν τιμῆς ἡξιοῦντο.

(Ἰασέων.)

503.

Schol. B in Iliad. β, 126 ἐς δεκάδας διακοσμηθεῖμεν: ἔθος πλείονας τῶν δέκα μὴ συνεσθίειν, ὡς καὶ Ἀριστοτέλης ἐν πολιτείαις φησίν.

Exc. polit. Heraclid. (p. 28 Schn.) <Ἰασέων:> τούτοις οὐκ ἐξῆν ἐν γάμοις πλείους ἐστιᾶν δέκα καὶ γυναικῶν ἴσων, οὐδὲ γάμους ποιεῖν πλεῖον ἡμερῶν δύο.

4 ΖΘΦΧ (cf. Bekk. Anecd. II p. 782): ΘΞΦΧ Sillig || ΗΞΨΩ: ΖΗΨΩ Sillig. cf. var. lect. ed. Sillig. et Franz elem. epigr. p. 12 || 7 cf. infra *Ex Peplo* fragm. || 24 δύο: ῥ (octo) cod.

Ἰθακησίων μβ.

504.

Etymol. Magn. p. 144, 22 s. Ἀρκείσιος: ὁ ἦρως, ὁ πάππος Ὀδυσσεύς . . . Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῇ Ἰθακησίων πολιτείᾳ, τὸν Κέφαλον οἰκοῦντα ἐν ταῖς ἀπ' αὐτοῦ κληθείσαις Κεφαλληνίαις νήσοις, ἄπαιδα ἐπιπολὺ ὄντα, ἐρόμενον τὸν θεὸν κελευσθῆναι ᾧ ἂν ἐπιτύχη θήλει συγγενέσθαι· παραγενόμενον δὲ εἰς τὴν πατρίδα καὶ δὴ ἐντυχόντα ἄρκτω κατὰ χρησμὸν συγγενέσθαι, τὴν δὲ ἐγκύμονα γενομένην μεταβαλεῖν εἰς γυναῖκα καὶ τεκεῖν παῖδα, Ἀρκείσιον ἀπὸ ἄρκτου.

Io. Tzetzes in Antehomerica sua 479 (p. 34 Schirach) Κεφαλλῆνες: Κεφαλλῆνες λέγονται ἀπὸ Κεφάλου τοῦ Δηιονέως, τοῦ Ἀρκείσιου πατρός· κυριεύσας γὰρ τῆς χώρας οὕτως αὐτὴν ὠνόμασε. τούτῳ τῷ Κεφάλῳ ἄπαιδι ὄντι ἐδόθη χρησμὸς παιδοποιῆσαι μιγέντα τῷ ἐντυχόντι θήλει· ὅς ἄρκτω μιγείς τὸν Ἀρκείσιον ἔτεκεν, ὡς φησιν Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἰθακησίων πολιτείᾳ.

Exc. pol. Heracl. (p. 27 Schn.): Κέφαλος μαντευσάμενος περὶ παιδῶν. ὁ θεὸς εἶπεν, ᾧ ἂν <ἐν>τύχη πρῶτον συγγενέσθαι· τὸν δὲ περιτυχεῖν ἄρκῳ καὶ πλησιάσαντα γεννῆσαι γυναῖκα, ἐξ ἧς γενόμενος Ἀρκείσιος φερωνύμως ὀνομασθῆναι λέγεται.

505.

Exc. pol. Heracl. (p. 27, 14): πορθμεὺς Πυρίας ὄνομα ληστὴς διεπόρθημευσε, πρεσβύτην αἰχμάλωτον καὶ πίτταν· καὶ ὠνεῖται ταῦτα παρὰ τῶν ληστῶν δεηθέντος τοῦ πρεσβύτου. ἦν δὲ ἐν τῇ πίττῃ κεκρυμμένον χρυσίον. πλουτήσας οὖν θῦσαι λέγεται τῷ πρεσβύτῃ βοῦν· διὸ καὶ εἰς παροιμίαν ἦλθεν „οὐδεὶς πώποτε εὐεργέτῃ βοῦν ἔθυσεν ἀλλ' ἢ Πυρίας“.

21 γενόμενος Ἀρκείσιος: τεναρκείσιος cod.

Plutarch. quaest. Graec. 34: *Τίς ὁ βοῦν εὐεργέτη θύσας; πλοῖον ὥρμει περὶ τὴν Ἰθακησίαν ληστρικόν, ἐν ᾧ πρεσβύτης ἐτύγχανε μετὰ κεραμίων ἐχόντων πίτταν. τούτῳ οὖν κατὰ τύχην προσέσχε πορθμεὺς Ἰθακήσιος ὄνομα Πυρρίας, καὶ τὸν πρεσβύτην ἐρρύσατο μηδὲν δεόμενος ἀλλὰ πεισθεὶς ὑπ' αὐτοῦ καὶ οἰκτείρας, προσέλαβε δὲ καὶ τῶν κεραμίων τοῦ πρεσβύτου κελεύσαντος, ἀπαλλαγέντων δὲ τῶν ληστῶν καὶ γενομένης ἀδειας ὁ πρεσβύτης τοῖς κεραμίσι τὸν Πυρρίαν προσαγαγὼν χρυσίον ἐδείκνυεν ἐν αὐτοῖς πολὺ καὶ ἀργύριον τῇ πίττῃ καταμεμιγμένον. ἐξαίφνης οὖν ὁ Πυρρίας πλούσιος 10 γενόμενος τὰ τε ἄλλα εὖ περιεῖπε τὸν γέροντα καὶ βοῦν ἔθυσεν αὐτῷ· ὃ καὶ παροιμιαζόμενοι λέγουσιν „οὐδείς εὐεργέτη βοῦν ἔθυσεν ἀλλ' ἢ Πυρρίας“.*

506.

Eustath. in Odyss. π, 118 p. 1796 Rom.: *Ἀριστοτέλης δὲ ἐν Ἰθακησίων πολιτείᾳ καὶ Ἑλλάνικος δὲ Τηλέμαχόν 15 φασὶ Ναυσικίαν γῆμαι τὴν Ἀκκινόου καὶ γεννηῆσαι τὸν Περσέπτολιν.*

507.

Plutarch. quaest. Graec. 14: *Τίνες οἱ παρ' Ἰθακησίοις Κολιάδαι καὶ τίς ὁ φάγιλος; τῷ Ὀδυσσεῖ μετὰ τὴν μνηστροφονίαν οἱ ἐπιτήδειοι τῶν τεθνηκότων ἐπανέστησαν, 20 μεταπεμφθεὶς δ' ὑπ' ἀμφοτέρων διαιτητῆς Νεοπτόλεμος ἐδικαίωσε τὸν μὲν Ὀδυσσεῖα μεταναστῆναι καὶ φεύγειν ἐκ τῆς Κεφαλληνίας καὶ Ζακύνθου καὶ Ἰθάκης ἐφ' αἵματι, τοὺς δὲ τῶν μνηστήρων ἐταίρους καὶ οἰκείους ἀποφέρειν ποινὴν Ὀδυσσεῖ τῶν εἰς τὸν οἶκον ἀδικημάτων καθ' ἕκαστον ἑνιαυ- 25 τόν. αὐτὸς μὲν οὖν εἰς Ἰταλίαν μετέστη, τὴν δὲ ποινὴν τῷ υἱῷ καθιερώσας ἀποφέρειν ἐκέλευσε τοὺς Ἰθακησίους· ἦν δ' ἄλφιτα, οἶνος, κηρία, ἔλαιον, ἄλες, ἱερεῖα πρεσβύτερα φαγίλων. φάγιλον δὲ φησὶν Ἀριστοτέλης τὸν ἀμυδὸν εἶναι. τοὺς δὲ περὶ Εὐύμειον ἐλευθερώσας ὁ Τηλέμαχος κατέμιξεν 30*

εἰς τοὺς πολίτας καὶ τὸ γένος ἐστὶ Κολιαδῶν ἀπ' Εὐμαίου
καὶ Βουκολιδῶν ἀπὸ Φιλοτίου.

Hesych. γάμιος: ἀμνός.

508.

Schol. vet. (cod. Marc. 476) ad Lycophr. Alex. 799
5 (p. 143 Kinkel) μάντιν δὲ νεκρὸν Εὐρύταν (στέψει
λεώς): Ἀριστοτέλης φησὶν ἐν Ἰθακησίων πολιτεία Εὐρυ-
τάνος ἔθνος εἶναι τῆς Αἰτωλίας ὀνομασθὲν ἀπὸ Εὐρύτου
(Εὐρύτου Tzetz. ad Lyc. p. 790 Müller), παρ' οἷς εἶναι
κατεπίον Ὀδυσσεώς.

509.

Phot. lex. s. σκυτάλη (Schol. Aristoph. av. 1283. Gell.
17. 9): ἐπιστολὴ Λακωνική. ἦν δὲ ἡ σκυτάλη ξύλον ἐξε-
σκέιον ἐπίμηκες. δύο δὲ παρὰ Λακεδαιμονίοις ὑπῆρχον
σκυτάλαι, καὶ τὴν μὲν μίαν κατεῖχον οἱ ἔφοροι τῶν Λακε-
δαιμονίων, τὴν δὲ ἑτέραν τῷ ἐκπεμπομένῳ παρ' αὐτῶν
13 στρατηγῶ παρείχον. καὶ ὁπότε ἐβούλοντό τι ἐπιστεῖλαι αὐτῷ,
φέροντες ἱμάντα λευκὸν περιεῖλλον τὴν σκυτάλην καὶ ἐπὶ
τοῦ ἱμάντος ἔγραφον, καὶ ἀνελίττοντες παρείχον τὸν ἱμάντα
τῷ ἀποφέροντι. τοῦτο δὲ ἐποίουν ἵνα μὴ μανθάνωσιν οἱ
ἀποφέροντες τὸ δηλούμενον ἐν αὐτῷ. ὁ δὲ στρατηγὸς δεχό-
20 μενος τὸν ἱμάντα τῇ ἑαυτοῦ σκυτάλῃ περιεῖλιπεν καὶ ἀνε-
γίνωσκεν οὕτω τὰ γεγραμμένα. λέγεται οὖν καὶ ἡ ἐπιστολὴ
σκυτάλη καὶ αὐτὸ τὸ ξύλον ἀφ' οὗ καὶ ἡ ἐπιστολή. Διοσ-
κουριδῆς δὲ ἐν τοῖς περὶ νομίμων τοὺς δανεῖζοντας ἐν
Σπάρτῃ διαιρεῖν σκυτάλην δύο παρόντων μαρτύρων καὶ γρά-
φειν τὸ συμβόλαιον ἐν ἑκατέρῳ τμήματι, καὶ τὸ μὲν ἐνὶ τῶν
μαρτύρων διδόναι, τὸ δὲ δι' ἑαυτοῦ ἔχειν. ἐχρῶντο δ' αὐτῇ
καὶ ἄλλοίως, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἰθακησίων πολιτεία μβ.

2 vulgo Βουκολιδῶν. cf. Eust. ad Il. ο, 338 p. 1018 || 16
περιεῖλον cod. (περιεῖλον Suid.) || 26 αὐτῇ: αὐτὸ cod. (αὐτῷ
Suid.) || 27 ἄλλοίως Suid.: ἄλλοι Phot. || μβ (sic) Phot. et Suid.:
κατεπίει corr. Bergk

Schol. Pind. Olymp. 6, 154: . . . ἄλλοι δὲ ὅτι ἐχρῶντο πλατεῖαις σκυτάλαις οἱ Λάκωνες ἐγγράφοντες αὐτῶν τὰς ἐπιστολάς καὶ ἐγκλείοντες εἰς σκύτινα ἀγγεῖα καὶ οὕτω σφραγίζοντες.

Ἰμεραίων.

5

510.

Pollux 4, 174: ἐν δὲ Ἰμεραίων πολιτεία φησὶν (Ἀριστοτέλης) ὡς οἱ Σικελιώται τοὺς μὲν δύο χαλκοῦς ἐξᾶντα καλοῦσι, τὸν δὲ ἓνα οὐγκίαν, τοὺς δὲ τέτταρας τριᾶντα, τοὺς δὲ ἕξ ἡμίλιτρον, τὸν δὲ ὀβολὸν λίτρον, τὸν δὲ Κορίνθιον στατήρα δεκάλιτρον ὅτι δέκα ὀβολοὺς δύνανται. 10

Poll. 9, 80: ἀλλὰ μέντοι παρ' αὐτῷ τις ἂν ἐν τῇ Ἰμεραίων πολιτεία καὶ ἄλλα εὔροι Σικελικῶν νομισμάτων ὀνόματα, οἷον οὐγκίαν, ὅπερ δύνανται χαλκοῦν ἓνα, καὶ ἐξᾶντα, ὅπερ ἐστὶ δύο χαλκοῖ, καὶ τριᾶντα, ὅπερ τέτταρες, καὶ ἡμίλιτρον, ὅπερ ἕξ, καὶ λίτρον, ἣν εἶναι ὀβολόν· τὸ μέντοι 15 δεκάλιτρον δύνασθαι μὲν δέκα ὀβολοὺς, εἶναι δὲ στατήρα Κορίνθιον.

Κείων.

Testis Sopater (Phot. bibl. cod. 161).

511.

Schol. in Theocrit. id. 5, 53 (p. 194 Ahrens) στασῶ 20 (δὲ κρατήρα μέγαν λευκοῖο γάλακτος ταῖς νύμφαις, στασῶ δὲ καὶ ἀδέος ἄλλον ἐλαίω): πάρισον. ἔλαιον ἐκτίθησι ταῖς νύμφαις· αὐταὶ γὰρ ἐκθρέψασαι τὸν Ἀρισταῖον ἐδίδαξαν τὴν τοῦ ἐλαίου ἐργασίαν καὶ μέλιτος, ὡς φησὶν Ἀριστοτέλης.

Exc. pol. (Κείων) Heraclid. (p. 13, 16 Schn.): Ἀρι- 25 σταῖον δὲ φασι μαθεῖν παρὰ μὲν νυμφῶν τὴν προβάτων καὶ βοῶν ἐπιστήμην, παρὰ δὲ βρισῶν τὴν μελιττουργίαν.

8 τέτταρας Boeckh: τρεῖς vulgo || 13 ἐξᾶντα . . . τριᾶντα Bentley: ἕξ τάλαντα . . . τρία τάλαντα codd. || 14 τέτταρες Boeckh: τρεῖς codd. || 22 πάρισον Ahrens: παρόσον codd. || 23 de var. lect. cf. Dübner in adnot. p. 137

(Hes.) Etym. M. p. 213, 55 βρίσαι: νύμφαι οὕτω καλούμεναι, ἢ ὅτι βλίσαι· καὶ γὰρ μελισσοουργίαν αὐται τὸν Ἄρισταῖον ἐδίδαξαν· τροπῇ τοῦ λ̄ εἰς ρ̄. ἢ παρὰ τὸ βρύνειν, ὃ ἐστὶν ἀνθεῖν, τὴν ἐλαίαν, ἧς τὴν ἐργασίαν καὶ αὐτὴν ὑπέδειξαν Ἄρισταίῳ τὴν διὰ τῆς ἀμβροσίας. ἢ ἀπὸ τοῦ βρίζαι καὶ κατακοιμίσαι αὐτὸν καὶ καταβαυκαλίσαι, ὅτι ἐτιθήνουν αὐτόν.

cf. (Tim. ap.) Diodor. 4, 81: Ἀπόλλω . . . ἐκ Κυρήνης γεννήσαντα υἱὸν Ἄρισταῖον τοῦτον μὲν νήπιον ὄντα παραδοῦναι ταῖς νύμφαις τρέφειν . . . τοῦτον δὲ παρὰ τῶν νυμφῶν μαθόντα τὴν τε τοῦ γάλακτος πῆξιν καὶ τὴν κατασκευὴν τῶν σμηνῶν, ἔτι δὲ τῶν ἐλαιῶν τὴν κατεργασίαν διδάξαι πρῶτον τοὺς ἀνθρώπους. διὰ δὲ τὴν εὐχρηστίαν τὴν ἐκ τούτων τῶν εὐρήματων τοὺς εὐεργετηθέντας ἀνθρώπους τιμῆσαι τὸν Ἄρισταῖον ἰσοθέοις τιμαῖς, καθὰ καὶ τὸν Διόνυσον.

Κερκυραίων.

512.

Schol. Laurent. in Apollon. Rhod. 4, 983 (p. 512, 20 Keil) ἢ ὑπο δὴ κεῖσθαι δρέπανον: ἢ νῆσος ἢ Κέρκυρα. αὕτη πρότερον Σχερία ἐκαλεῖτο. ἀποδίδωσι δὲ τὴν αἰτίαν Ἄριστοτέλης ἐν τῇ Κερκυραίων πολιτείᾳ. φησὶ γὰρ τὴν Δήμητρα φοβουμένην μὴ οἱ ἐκ τῆς ἡλείρου ἐρχόμενοι ποταμοὶ ἡπειρον αὐτὴν ποιήσωσι, δεηθῆναι τοῦ Ποσειδῶνος ἀποστρέψαι τὰ τῶν ποταμῶν ρεύματα· ἐπισχεθέντων οὖν τούτων ἀντὶ Δρεπάνης Σχερίαν ὀνομασθῆναι.

Eadem Stephanus Byz. s. Σχερία: ἢ Φαιακία. κέκληται, ὡς Ἄριστοτέλης φησίν, ἀπὸ τοῦ τὴν Δήμητρα φοβουμένην . . . Σχερίαν αὐτὴν κληθῆναι.

4 ὑπέδειξεν Ἄρισταῖος vulgo, corr. Sylb. || 21 ἐπιχόμενοι Steph. Byz.

513.

Schol. in Aristoph. av. 1463 Κορκυραία: λέγεται τις Κορκυραία μάστιξ. συνεχῶς δὲ παρὰ Κορκυραίοις ἀταξία γίνονται· διὰ τὸ στασιάζειν οὖν ἐπεπόλασε παρ' αὐτοῖς ἡ μάστιξ, ὥστε διπλαῖς κεχρησθαι μεγάλαις καὶ ἐλεφαντοκώ- 5 ποις. ἄλλως. λέγεται τις Κορκυραία μάστιξ. Φρύνιχος Σατύροις „Κορκυραῖαι δ' οὐδὲν ἐπιβάλλουσι μάστιγες“. ὥστε καὶ εἰς παροιμίαν ἤδη ἐλθεῖν. Ἀριστοτέλης δὲ τὸ Κορκυραία μάστιξ λέγων φησὶν οὕτως· „διὸ καὶ τὰς κόπας αὐτῶν ἐλεφαντίνας ἐποίησαντο καὶ τῷ μεγέθει περιττὰς· 10 ὄθεν ἡ Κορκυραία ἐπεπόλασε μάστιξ καὶ εἰς παροιμίαν ἤλθε“. ταῦτα δὲ λέγων τύπτει αὐτόν.

Zenobius prov. 4, 49 = Hesychius s. Κερκυραία μάστιξ: περιττήν τινα τὴν κατασκευὴν εἶχον αἱ Κερκυραῖαι μάστιγες· διὸ καὶ εἰς παροιμίαν παρῆλθον. οἱ δὲ καὶ διπλαῖς αὐτὰς ἔφασαν εἶναι, εἶχον δὲ ἐλεφαντίνους κόπας καὶ τῷ 15 μεγέθει περιτταὶ ἦσαν. ὑπερηφάνους γὰρ εὐπραγοῦντας τοὺς Κερκυραίους φησὶν Ἀριστοτέλης γενέσθαι.

Zenob. prov. (coll. Milleri 3, 14: Mèl. p. 370 = Ps.-Plut. prov. 1, 12) s. ὁ Κερκυραῖος μαστιγοῦμενος ἕμα αὐτόν ἡργολάβησεν: αἱ μάστιγες αἱ Κερκυραῖαι λέγονται διὰ- 20 φοροὶ εἶναι παρὰ τὰς ἄλλας, ὡς καὶ Ἀριστοτέλης ἱστορεῖ ἐν τῇ Κερκυραίων πολιτείᾳ.

Κιανῶν.

514.

Schol. in Apollon. Rhod. 1, 1177 (p. 375, 15 Keil) Κιανίδος: περιφραστικῶς τὴν Κίον· ἔστι δὲ πόλις Μυσίας 25 ἀπὸ Κίου τοῦ ἀφηγησαμένου τῆς Μιλησίων ἀποικίας, ὡς

7 Ἀριστοφάνης codd. || 14 διὸ . . . παρῆλθον om. Hes. || 16 γὰρ: δὲ καὶ cod. Hes. || 17 γενέσθαι: ποιεῖσθαι ἢ γενέσθαι cod. Hesych. || 20 ἡργολάβησεν Wyttenbach: ἐργολάβησεν (non -κεν) cod. Milleri, ἡργολάβησαι Plut. || 21 ὡς . . . πολιτεία om. Plut.

ἱστορεῖ Ἀριστοτέλης ἐν Κιανῶν πολιτείᾳ. κατώκησαν δὲ αὐτὴν πρῶτον Μυσοί, ἔπειτα Κᾶρες, τρίτον Μιλήσιοι.

Κολοφωνίων.

515.

Athenaeus XIV p. 618°: ἦν δὲ καὶ ἐπὶ ταῖς αἰώραις
 5 τις ἐπ' Ἡριγόνῃ ἦν καὶ ἀλῆτιν λέγουσιν ᾠδὴν. Ἀριστο-
 τέλης γοῦν ἐν τῇ Κολοφωνίων πολιτείᾳ φησὶν· „ἀπέθανε
 δὲ καὶ αὐτὸς ὁ Θεόδωρος ὕστερον βιαιῶ θανάτῳ. λέγεται
 δὲ γενέσθαι τρυφῶν τις, ὡς ἐκ τῆς ποιήσεως δῆλόν ἐστιν·
 ἔτι γὰρ καὶ νῦν αἱ γυναῖκες ἄδουσιν αὐτοῦ μέλη περὶ τὰς
 10 αἰώρας.“

Pollux 4, 55: ἦν δέ τι καὶ ἀλῆτις ἄσμα ταῖς αἰώραις
 προσαδόμενον, Θεοδώρου ποίημα τοῦ Κολοφωνίου.

Κορινθίων.

Habebat Cicero (ep. ad Att. 2, 2).

516.

15 Diogenes Laertius 1, 98: οὗτος (ὁ Περίανδρος) πρῶτος
 δορυφόρος ἔσχε καὶ τὴν ἀρχὴν εἰς τυραννίδα μετέστησε.
 καὶ οὐκ εἶα ἐν ἅστει ζῆν τοὺς βουλομένους, καθά φησιν
 Ἔφορος καὶ Ἀριστοτέλης.

Exc. pol. Heracl. (p. 11, 8 Schn.): Περίανδρος δὲ πρῶ-
 20 τος μετέστησε τὴν ἀρχὴν δορυφόρος ἔχων καὶ οὐκ ἐπιτρέ-
 πων ἐν ἅστει ζῆν.

517.

Diogenes Laertius 1, 99: Σωτίων δὲ καὶ Ἡρακλείδης
 καὶ Παμφίλη ἐν τῷ πέμπτῳ τῶν ὑπομνημάτων δύο φασὶ
 Περίανδρους γεγονέναι τὸν μὲν τύραννον τὸν δὲ σοφὸν καὶ
 25 Ἀμβρακιώτην . . . καὶ Ἀριστοτέλης μὲν τὸν Κορινθιὸν
 φησιν εἶναι τὸν σοφόν, Πλάτων δὲ οὗ φησι.

2 hic inserendum fort. fr. 514^a (Κνιδίων) Plutarch. qu. Gr. 4
 Τίνες ἐν Κνίδῳ οἱ ἀμνήμονες καὶ τίς ὁ ἀφεστῆρ || 26 Plato
 Protag. p. 343 (D. L. 1, 108)

(Κρητῶν.)

518.

Schol. in Theocrit. 13, 9 (p. 355 Ahrens) ὅσσα μαθῶν ἀγαθός: Ἀριστοτέλης φησὶν ὑπὸ Ῥαδαμάνθυος παιδευθῆναι τὸν Ἡρακλέα.

(519.)

Schol. in Pind. Pyth. 2, 127 (p. 322 Boeckh): . . . 5 Ἀριστοτέλης δὲ πρῶτον Ἀχιλλέα ἐπὶ τῇ τοῦ Πατρόκλου πυρᾷ τῇ πυρρίχῃ φησὶ κεχρησθαι, ἣν παρὰ Κρησί φησι πρύλιν λέγεσθαι, ὥστε παρὰ τὴν πυρὰν τῆς πυρρίχης τὸ ὄνομα θέεσθαι.

Hesych. s. πρύλιν: πυρρίχην, ἣ ὀπλίτην (Schol. V ad 10 Π. μ, 77 πρυλέες: οὕτως Γορτύνιοι).

Schol. Victor. (p. 608, 11 Bekk.) ad. Π. ψ, 130 χαλκὸν ζώννυσθαι: Ἀριστοτέλης φησὶ τοὺς πρυλεῖς Ἀχιλλέως. τοὺς δὲ Ἀχαιοὺς τὸν νόμον εἰς Κρήτην κομίσαι· τῶν γὰρ βασιλέων κηδενομένων αὐτὸς προηγεῖται πυρρικήζων ὁ στρατός. 15

Marius Plotius Sacerdos (art. gramm. lib. III) de metris p. 497 Keil (Gr. Lat. VI): *Aristoteles autem Achillen ait huius lusus (pyrrichae) inventorem fuisse.*

(Κροτωνιατῶν.)

520.

Schol. in Theocrit. 4, 6 (p. 156, 1 Ahrens) Μίλων: 20 τὸν Κροτωνιάτην Μίλωνά φησιν, ὃν καὶ Ἀριστοτέλης πολυφάγον φησὶ. λέγουσι δὲ αὐτὸν εἶναι καὶ ἀνδρεῖον. κατεβρώθη δὲ οὗτος ὑπὸ θηρίων ἢ κυνῶν· ἔλθων γὰρ εἰς ὄρος καὶ εὐρῶν τινὰς δένδρον σχίζοντας, σφῆνα δὲ βαλόντας ἐν μέσῳ τοῦ ξύλου, θέλων αὐτὸς ἐκβαλεῖν τὸν σφῆνα ἐκρα- 25 τήθη ἐκεῖ, καὶ οὕτως ἐτελεύτησε.

7 Κρησί: Κυπρίοις codd.

(Κυθηρίων.)

521.

Steph. Byz. ep. s. Κύθηρα: νῆσος πόλιν ὀμώνυμον ἔχουσα πρὸς τῇ Κρήτῃ, ἀπὸ Κυθήρου τοῦ Φοίνικος. ἐκαλεῖτο δὲ Πορφυροῦσσα διὰ τὸ κάλλος τῶν περὶ αὐτὴν πορφυρῶν, ὡς Ἀριστοτέλης.

Plin. 4, 56: *Cythera cum oppido, antea Porphyris appellata.*

Κυθνίων.

522.

Harpocr. s. Κύθνιοι: . . . Κύθνος μία τῶν Κυκλάδων νήσων, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Κυθνίων πολιτείᾳ.

Steph. Byz. s. Κύθνος: νῆσος πρὸς τῇ Δρυοπίδι τῶν Κυκλάδων, ἀπὸ Κύθνου κτίσαντος. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Ὀφιοῦσσα καὶ Δρυοπίς.

523.

Zenob. prov. 4, 83 κυθνώλεις συμφοραί: τοῦτο εἰς παροιμίαν ἦλθε διὰ τὰ Κυθνίους συμβάντα. φησὶ γὰρ Ἀριστοτέλης οὕτω κακῶς αὐτοὺς διατεθῆναι ὑπὸ Ἀμφιτρώωνος ὥστε τὰς μεγάλας συμφορὰς κυθνώλεις καλεῖσθαι.

Hesych. s. κυθνώλης: ἐξώλης. ἔνιοι δὲ πεποιῆσθαι τὴν λέξιν φασὶν ἀπὸ Κύθνου τῆς νήσου· ἀπολέσθαι γὰρ αὐτὴν ὑπὸ Ἀμφιτρώωνος.

Helladius chrestom. (Phot. bibl. cod. 279 p. 533, 14): ὅτι τὸ κυθνώλης διὰ τοῦ λ γράφουσιν, ἀλλ' οὐ διὰ τοῦ δ. Ἄργους γὰρ ἦν χωρίον τι καλούμενον Κύθνιον, οὗ τοὺς ἄνδρας ποτὲ Ἀμφιτρώων ἀνεῖλε πάντας πλὴν ὀλίγων πάνυ.

25

Κυμαίων.

524.

Argum. Sophoclis Oed. tyr. (cf. A. P. p. 484): ὁ δὲ

4 τῶν περὶ αὐτὴν Meineke: τὸ περὶ (vel παρὰ) τῶν codd., τῶν ἐν αὐτῇ πορφυρῶν (e Steph.) Eustath. || 22 ita κυθνώδης codd. Zenob.

Ἀριστοτέλης ἐν Κυμαίων πολιτείᾳ τοὺς τυράννους φησὶ τὸ πρότερον αἰσυμνήτας προσαγορεύεσθαι.

Schol. in Eurip. Med. 19 p. 8 t. IV Dind. (Etym. M.) αἰσυμνᾶ: ἡγεῖται καὶ ἄρχει· ἰδίως δὲ φησιν Ἀριστοτέλης ὑπὸ Κυμαίων αἰσυμνήτην τὸν ἄρχοντα λέγεσθαι. „αἰσυμνή- 5
ται δὲ κριτοὶ ἐννέα πάντες ἀνέστην“ (Od. Θ, 258) τοὺς ἄρχοντας τῶν ἀγώνων.

525.

Etymol. M. p. 199, 9 (= Suid. ex Photio) s. βλάξ . . . οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ πρὸς τῇ Κύμῃ χωρίου, τῆς Βλακειᾶς, οὗ μέμνηται καὶ Ἀριστοτέλης. 10

Schol. in Plat. polit. p. 373 βλακικά: . . . οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ ἐν Κύμῃ χωρίου, τῆς Βλακειᾶς.

Κυπρίων.

526.

Harpocr. s. ἄνακτες καὶ ἄνασσαι: οἱ μὲν υἱοὶ τοῦ βασιλέως καὶ οἱ ἀδελφοὶ καλοῦνται ἄνακτες, αἱ δὲ ἀδελφαὶ 15
καὶ γυναῖκες ἄνασσαι· Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Κυπρίων πολιτείᾳ.

527.

Pollux onom. 2, 95: ὁ δὲ Νικοκλέους τοῦ Κυπρίου πατήρ, ᾧ τὰς παραινέσεις ὁ Ἀθηναῖος σοφιστῆς ἔγραψεν, τὸ μὲν ὄνομα αὐτῷ Τίμαρχος ἦν, διστοίχους δ' εἶχεν ἄρα τῷ Ἀριστοτέλους λόγῳ τοὺς ὀδόντας. 20

Plinius n. h. 11, 167: *Timarchus Nicoclis filius Paphii duos ordines habuit maxillarum. frater eius non mutavit primores ideoque praetriverit.*

2 αἰσυμνήτας: cf. αἰσυμνᾶται Megarensium etc. (Dittenberger ad Syll. inscr. Gr. p. 325. Hermes t. XVI p. 167) Gilbert, Griech. Staatsalt. II, 280 || 12 hic inserendum fort. fr. 525^a Plut. qu. Gr. 2 = Hes. s. ὀνοβάτιδες (et fr. 525^b Plut. l. c. ἦν δὲ καὶ φύλάκτου τις ἀρχὴ παρ' αὐτοῖς) || 15 τοὺς καλ. ἄνακτας . . . ἄνασσας Clearchus Sol. ap. Athen. VI p. 256^a et 256^c

Κυρηναίων.

528.

Schol. in Aristoph. Plut. 925 καὶ τὸ Βάττου σίλφιον: Βάττος Κυρήνην ἔκτισεν ἔλθων ἀπὸ Θήρας τῆς κατὰ Κρήτην νήσου· ὃν τιμήσαντες Αἰβυες ἐχαρίσαντο αὐτῷ τὸ
 5 κάλλιστον τῶν λαγάνων τὸ σίλφιον καὶ ἐν νομίσματι αὐτὸν ἐχάραξαν, τῇ μὲν βασιλείᾳ, τῇ δὲ σίλφιον παρὰ τῆς πόλεως δεχόμενον, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Κυρηναίων πολιτείᾳ. ἔνθεν καὶ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν διαφόρους καὶ ἐξόχους τιμὰς δεχομένων.

10 Suidas s. Βάττου σίλφιον: ἐπὶ τῶν σπανίους τιμὰς λαμβανόντων· οἱ γὰρ Κυρηναῖοι ἐνὶ τῶν Βάττων ἐξαίρετον ἔδωσαν τὸ σίλφιον καὶ τοῦ νομίσματος ἐπὶ μὲν θατέρου Ἄμμωνα ἐπὶ δὲ θατέρου σίλφιον ἐτύπωσαν.

15 Hesych. s. Βάττου σίλφιον: παροιμία ἐπὶ τῶν τὰς ὑπερβαλλούσας τιμὰς εὐρισκομένων. μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τοῦ Κυρηναίους ἐνὶ τῶν Βαττιαδῶν μεταδοῦναι ἐξαίρετον τὸ σίλφιον, ὃ ἐκτείμηται παρ' αὐτοῖς, ὥστε καὶ ἐν τῷ νομίσματι ὅπου μὲν Ἄμμωνα ὅπου δὲ σίλφιον ἐγκεχαράχθαι.

529.

Pollux 9, 62: ἦν δὲ οὐ δραχμὴ νόμισμα μόνον, ἀλλὰ
 20 καὶ πεντηκοντάδραχμον καὶ πεντάδραχμον παρὰ Κυρηναίους, καὶ τετράδραχμον ἐκαλεῖτο καὶ τριδραχμον καὶ διδραχμον . . . ἦν μέντοι, ὡς Ἀριστοτέλης φησὶν, ἐν Κυρήνῃ καὶ τετραστάτηρον καὶ στατήρ καὶ ἡμιστάτηρον χρυσᾶ νομίσματα.

530.

Hesych. s. Ἄμμους: ὁ Ζεὺς. Ἀριστοτέλης.

6 βασιλεία R: βασιλεία V, βασιλείαν Ald. || παρὰ κ. τ. λ. absunt a cod. Rav. || 11 ὡς ἐξαίρετον lex. q. f. Eudemi || 15 ἀπὸ τοῦ Κυρηναίου Mus.: ἐπὶ τοῦ Κυρηναίου cod. (Schow.) || 17 ἐκτείμηται Pearson: ἐκτέμηται cod. || 24 (p. 329, 8) cf. fr. 443

531.

Antigon. mirab. 144: τῶν δ' ἐν Ἀμμωνίᾳ κρηνῶν λέγειν (φησὶ Καλλιμάχος) Ἀριστοτέλῃ ὅτι τὴν μὲν Ἥλιου γε νομιζομένην μέσων μὲν νυκτῶν καὶ μεσημβρίας γίνεσθαι θερμὴν, ἔωθεν δὲ καὶ δειλῆς καταπερεὶ κρύσταλλον, ἣ δ' ἄλλη διότι καταβαίνοντος μὲν ἡλίου πηγνύει, ἐπὶ δυσμαῖς δ' ἰόντος ἴσταιται. 5

Exc. Florent. (ex Isigono) de mirabilibus 19: Ἀριστοτέλῃς Ἀμμωνίᾳ κρήνην εἶναι φησιν, ἣς τὸ μὲν ὕδωρ μεσημβρίας καὶ μεσονυκτίου γίνεσθαι θερμὸν, ὃν φύσει ψυχρότατον. 10

Plinius ita n. h. 2, 228: *Iovis Hammonis stagnum interdiu frigidum noctibus fervet.*

Λακεδαιμονίων.

532.

Schol. in Pindar. Isthm. 6 (7), 18 (p. 551 Boeckh) ἢ Δωρίδ' ἀποικίαν (ἀνίκα . . . ἔλον Ἀμύκλας Αἰγεῖδαι σέθεν ἔκγονοι): . . . καὶ εἰσὶν Αἰγεῖδαι πατρία Θηβαίων, ἀφ' ἣς ἤκόν τινες εἰς Σπάρτην Λακεδαιμονίοις βοηθήσοντες ἐν τῷ πρὸς Ἀμυκλαεῖς πολέμῳ, ἡγεμόνι χρησάμενοι Τιμομάχῳ, ὃς πρῶτος μὲν πάντα τὰ πρὸς πόλεμον διέταξε Λακεδαιμονίοις, μεγάλων δὲ παρ' αὐτοῖς ἤξιώθη τιμῶν. καὶ τοῖς Ἰακινθίοις δὲ ὁ χάλκεος αὐτοῦ θώραξ προτίθεται· τοῦτον δὲ Θηβαῖοι ὄπλον ἐκάλουν. ταῦτα ἱστορεῖ καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Λακωνίων πολιτείᾳ. . . Ἀριστοτέλης γάρ φησιν ὅτι πολεμοῦντες οἱ Λάκωνες Ἀμυκλαεῦσιν, ὡς ἐπύθοντο παρὰ θεοῦ τοὺς Αἰγεῖδας συμμάχους λαβεῖν, εἰς Ἀθήνας ἐπορεύοντο, καταλύσαντες δ' ἐν Θήβαις εὐωχομένης τῆς τῶν Αἰγειδῶν πατρίδας ἐβλήθησαν ἀκούσαντες μετὰ δεῖπνον εὐχομένου τοῦ 20 25

5 ἀναβαίνοντος Voss., Bentr. || πηγνύειν cod. (πιδύει Voss.) || 27 ἐβλήθησαν: ἐκλήθησαν codd.

ιερέως δίδοναι τοῖς Αἰγείδαις τοὺς θεοὺς τὰ ἀγαθὰ· καὶ συμβαλόντες τὸν χρησμὸν ἐντεῦθεν ἔλαβον τὴν συμμαχίαν.

533.

Plutarch. Lycurg. 1: ἥκιστα δὲ οἱ χρόνοι καθ' οὓς γέγονεν ὁ ἀνὴρ (ὁ Λυκούργος) ὁμολογοῦνται. οἱ μὲν γὰρ Ἰφίτῳ συνακμάσαι καὶ συνδιαθεῖναι τὴν Ὀλυμπιακὴν ἐκχειρίαν λέγουσιν αὐτόν, ὧν ἔστι καὶ Ἀριστοτέλης ὁ φιλόσοφος τεκμήριον προσφέρων τὸν Ὀλυμπίασι δίσκον, ἐν ᾧ τοῦνομα τοῦ Λυκούργου διασώζεται καταγεγραμμένον.

Exc. pol. Heraclid. (p. 6, 12): καὶ κοινὸν ἀγαθὸν τὰς ἐκχειρίας κατέστησε (Λυκ.).

534.

Plutarch. Lycurg. 31: ὁ δὲ (Λυκούργος) . . . ὑπερῆρε τῇ δόξῃ τοὺς πάποτε πολιτευσαμένους ἐν τοῖς Ἑλλησι. δι' ὅπερ καὶ Ἀριστοτέλης ἐλάττωνας σχεῖν φησι τιμὰς ἢ προσῆκον ἦν αὐτὸν ἔχειν ἐν Λακεδαίμονι, καίπερ ἔχοντα τὰς μεγίστας. ἱερὸν τε γὰρ ἔστιν αὐτοῦ καὶ θύουσι καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν ὡς θεῶ.

Exc. pol. Heraclid. (p. 6, 4): τὴν Λακεδαιμονίων πολιτείαν τινὲς Λυκούργῳ προσάπτουσι πᾶσαν.

535.

Clemens Alex. strom. I p. 152 Sylb.: τὸν τε αὖ Λυκούργον τὰ νομοθετικὰ εἰς Δελφοὺς πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα συνεχῆς ἀπιόντα παιδεύεσθαι γράφουσι Πλάτων τε καὶ Ἀριστοτέλης καὶ Ἐφορός.

536.

Plutarch. Lyc. 6: οὕτω δὲ περὶ ταύτην (τῶν γερόντων) ἔσπούδασε τὴν ἀρχὴν ὁ Λυκούργος, ὥστε μαντείαν ἐκ Δελ-

7 προσφέρων Steph. e cod. Par. || 18 τινές: sc. Ἐφορός τε (Strabo VIII p. 366) καὶ Ἀριστοτέλης

φῶν κομίσαι περὶ αὐτῆς ἢν δῆτραν καλοῦσιν. ἔχει δὲ οὕτως·
 „Διὸς Ἑλλανίου καὶ Ἀθανῶς Ἑλλανίας ἱερὸν ἰδρυσάμενον,
 φυλὰς φυλάξαντα καὶ ὠβὰς ὠβάξαντα, τριάκοντα γερουσίαν
 σὺν ἀρχαγέταις καταστήσαντα, ὥρας ἕξ ὥρας ἀπελλάζειν
 μεταξὺ Βαβύκας τε καὶ Κνακιῶνος, οὕτως εἰσφέρειν τε καὶ 5
 ἀφίστασθαι· δάμω δὲ τὰν κυρίαν ἤμεν καὶ κράτος.“ ἐν
 τούτοις τὸ μὲν φυλὰς φυλάξει καὶ ὠβὰς ὠβάξει διελεῖν ἐστὶ
 καὶ κατανεῖμαι τὸ πλῆθος εἰς μερίδας, ὧν τὰς μὲν φυλὰς
 τὰς δὲ ὠβὰς προσηγόρευκεν. ἀρχαγέται δὲ οἱ βασιλεῖς λέ-
 γονται, τὸ δὲ ἀπελλάζειν ἐκκλησιάζειν ὅτι τὴν ἀρχὴν καὶ 10
 τὴν αἰτίαν τῆς πολιτείας εἰς τὸν Πύθειον ἀνήψε. τὴν δὲ
 Βαβύκαν καὶ τὸν Κνακιῶνα νῦν Οἰνοῦντα προσαγορεύουσιν·
 Ἀριστοτέλης δὲ τὸν μὲν Κνακιῶνα ποταμόν, τὴν δὲ Βα-
 βύκαν γέφυραν. ἐν μέσῳ δὲ τούτων τὰς ἐκκλησίας ἦγον
 οὔτε πασιτάδων οὐσῶν οὔτε ἄλλης τινὸς κατασκευῆς . . . τοῦ 15
 δὲ πλῆθους ἀθροισθέντος εἰπεῖν μὲν οὐδενὶ γνώμην τῶν
 ἄλλων ἐφεῖτο, τὴν δ' ὑπὸ τῶν γερόντων καὶ τῶν βασιλέων
 προτεθεῖσαν ἐπικροῖναι κύριος ἦν δῆμος.

537.

Plutarch. Lyc. 5: . . . τοσοῦτους δὲ (τριάκοντα) φησι
 κατασταθῆναι τοὺς γέροντας Ἀριστοτέλης, ὅτι τριάκοντα 20
 τῶν πρώτων μετὰ Λυκούργου γενομένων δύο τὴν πρᾶξιν
 ἐγκατέλιπον ἀποδειλιάσαντες.

Lex. Patm. p. 152 Sakk. γερουσία: ἡ μεγίστη ἀρχὴ
 παρὰ Λακεδαιμονίοις μετὰ τοὺς ἐφόρους. ἦν δὲ ἀνδρῶν κῆ.
 ὁ γὰρ Λυκούργος ἐκέλευσεν ἔλθειν τριάκοντα γέρουσιν, ἀπο- 25
 λειφθέντων δὲ δύο κατὰ τὸν ἀριθμόν, εἰς τοὺς κῆ συνήγαγε
 τὴν ἀρχήν.

5 al. βεβύκας || κνακίωνος codd. || οὕτως: αὐτῶς Sauppe, καὶ
 οὕτως Döhner || 6 codd. apud Sintenis γαμωδᾶν γυριανήμην
 (γυριανήμην, γοριανήμην sim.), emend. O. Müller (τὰν κυρίαν
 Sint.) || 7 διελεῖν Steph.: διέχειν codd. || 17 ἐφεῖτο Bryanus:
 ὑφεῖτο codd.

538.

Plutarch. Lyc. 28: ἡ δὲ καλουμένη κρυπτεία παρ' αὐτοῖς, εἶγε δὴ τοῦτο τῶν Λυκούργου πολιτευμάτων ἔν ἐστιν, ὡς Ἀριστοτέλης ἰστόρηκε, ταύτην ἂν εἴη καὶ τῶ Πλάτωνι περὶ τῆς πολιτείας καὶ τοῦ ἀνδρὸς ἐνεργασμένη δόξαν. ἦν δὲ τοιαύτη. τῶν νέων οἱ ἄρχοντες διὰ χρόνου τοὺς μάλιστα νοῦν ἔχειν δοκοῦντας εἰς τὴν χώραν ἄλλως ἐξέπεμπον ἔχοντας ἐγχειρίδια καὶ τροφήν ἀναγκαίαν, ἄλλο δὲ οὐδέν. οἱ δὲ μεθ' ἡμέραν μὲν εἰς ἀσυνδήλους διασπειρόμενοι τόπους ἀπέκρυπτον ἑαυτοὺς καὶ ἀνεπαύοντο, νύκτωρ δὲ κατιόντες εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν ἐλλώτων τὸν ἀλίσκόμενον ἀπέσφαττον . . . Ἀριστοτέλης δὲ μάλιστα φησι καὶ τοὺς ἐφόρους ὅταν εἰς τὴν ἀρχὴν κατασιτῶσι πρῶτον, τοῖς εἴλωσι καταγγέλλειν πόλεμον, ὅπως εὐαγὲς ἦ τὸ ἀνελεῖν.

Exc. pol. Heraclid. (p. 6, 13): λέγεται δὲ καὶ τὴν κρυπτήν εἰσηγήσασθαι, καθ' ἣν ἔτι καὶ νῦν ἐξιόντες μεθ' ὄπλων κρύπτονται ἡμέρας, τὰς δὲ νύκτας . . . καὶ ἀναιροῦσι τῶν ἐλλώτων ὅσους ἂν ἐπιτήδειον ἦ.

539.

Plutarch. Cleomen. 9: προεκκήρυττον οἱ ἔφοροι τοῖς πολίταις εἰς τὴν ἀρχὴν εἰσιόντες, ὡς Ἀριστοτέλης φησί, κείρεσθαι τὸν μύστακα καὶ προσέχειν τοῖς νόμοις, ἵνα μὴ χαλεποὶ ὦσιν αὐτοῖς· τὸ τοῦ μύστακος οἶμαι προτείνοντες, ὅπως καὶ περὶ τὰ μικρότατα τοὺς νέους πειθαρχεῖν ἐθίζωσι.

Plut. de sera num. vind. 4: ἐν Λακεδαίμονι κηρύττουσιν οἱ ἔφοροι παριόντες εὐθύς εἰς τὴν ἀρχὴν μὴ τρέφειν μύστακα καὶ πείθεσθαι τοῖς νόμοις ὡς μὴ χαλεποὶ ὦσιν αὐτοῖς.

Procl. in Hes. opp. v. 722 (p. 323 Gaisf.): ἐν μὲν οὖν Σπάρτῃ τοῖς εἰς ἀρχὴν καθισταμένοις οἱ ἔφοροι προεκκήρυτ-

15 ἐξιόντες ἡμέρας κρύπτονται, τὰς δὲ νύκτας μεθ' ὄπλων κρύπτονται καὶ ἀναιροῦσι . . . cod. (quae transposui) || 27 forte εὐθύς εἰς ἀρχὴν καθιστάμενοι Wytth.

τον μὴ τρέφειν μύστακας, ἵνα τοὺς τὸ φαῦλον τοῦτο καὶ εὐτελεῖς παραβάντας μειζόνως κολάζωσιν.

540.

Harpocr. s. μόραν (eadem uberius in fr. papyr. lexicī Demosth. ap. Blass: Hermes XVII, 150): . . . συντάγματά τινα Λακωνικὰ οὕτω καλεῖται. διελλεκται δὲ περὶ τούτων 5 Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Λακεδαιμονίων πολιτείᾳ. φησὶ δὲ ὡς εἰσὶ μόραι ἕξ ὀνομασμένοι, καὶ διήρηται εἰς τὰς μόρας Λακεδαιμόνιοι πάντες.

541.

Hesych. s. λόχοι: Λακεδαιμονίων φησὶν Ἀριστοφάνης τέτταρας πέντε γὰρ εἰσιν, ὡς φησὶν Ἀριστοτέλης. 10

Phot. s. λόχοι: Λακεδαιμονίων δ̄, ὡς Ἀριστοφάνης. Θουκυδίδης δὲ ε̄, Ἀριστοτέλης ζ̄.

Schol. Aristoph. Lysistr. 453 ὅτι καὶ παρ' ἡμῶν εἰσὶ (τέτταρες λόχοι μαχίμων γυναικῶν): παρὰ ταῖς γυναιξὶν ὑπάρχουσι δ̄ λόχοι. τοῦτο δὲ φησὶν, ὅτι καὶ παρὰ Λακε- 15 δαιμονίοις τέσσαρες ὑπάρχουσι λόχοι οἷς κέχρηται ὁ βασιλεύς. — τέτταρες λόχοι: ἀργότερον τὰ Λακόνων ἔοικεν ἐξεργάσθαι ὁ ποιητής. λόχοι γὰρ οὐκ εἰσὶ τέτταρες ἐν Λακεδαιμονίᾳ ἀλλὰ ε̄, Ἐδωλος, Σίνις, Ἀρίμας, Πλόας, Μεσσοάγης. ὁ δὲ Θουκυδίδης ζ̄ φησὶ χωρὶς τῶν Σκιριτῶν. 20

Schol. in Thucyd. 4, 8: λόχοι Λακεδαιμονίων πέντε, Αἰδώλιος, Σίνις, Σαρίμας, Πλόας, Μεσοάτης.

Hesych. s. Ἐδωλός: λόχος Λακεδαιμονίων οὕτως ἐκαλεῖτο.

542.

Schol. in Aristoph. Acharn. 320 μὴ οὐ καταξάλλειν (τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐς φοινικίδα): . . . Ἀριστοτέλης δὲ 25

3 μόρων codd. || 7 μοῖραι codd. || ἑπτὰ Phot. || μοίρας codd. ||

12 dicere debebat Ἀριστοτέλης δὲ ε̄, Θουκυδίδης (5, 68) ζ̄ ||

19 Μεσοάτης O. Müller || 22 sic

φησιν ἐν τῇ Λακεδαιμονίων πολιτείᾳ χρῆσθαι Λακεδαιμονίους φοινικίδι πρὸς τοὺς πολέμους, τοῦτο μὲν ὅτι τὸ τῆς χροᾶς ἀνδρικόν, τοῦτο δὲ ὅτι τὸ τοῦ χρώματος αἱματῶδες τῆς τοῦ αἵματος ῥύσεως ἐθίζει καταφρονεῖν.

- 5 Moeris attic. s. φοινικίς: ἔνδυμα Λακωνικὸν ὁπότε εἰς πόλεμον ἴοιεν, διὰ τὸ ὁμοχορεῖν τῷ αἵματι. Ἀριστοτέλης ἐν πολιτείᾳ Λακεδαιμονίων.

Plutarch. instit. Lacon. 24: ἐν τοῖς πολέμοις φοινικίσιν ἐχρῶντο. ἅμα μὲν γὰρ ἡ χροᾶ ἐδόκει αὐτοῖς ἀνδρική εἶναι, 10 ἅμα δὲ τὸ αἱματῶδες τοῦ χρώματος πλείονα τοῖς ἀπείροις φόβον παρέχειν. καὶ τὸ μὴ εὐπερίφωρον δὲ τοῖς πολεμίοις εἶναι ἕάν τις αὐτῶν πληγῇ ἀλλὰ διαλανθάνειν διὰ τὸ ὁμόχρουν, χρήσιμον.

Aelian. var. hist. 6, 6: φοινικίδα δὲ ἀμπέχεσθαι κατὰ 15 τὰς μάχας ἀνάγκη ἦν. ἔχειν δὲ τὴν χροᾶν καὶ σεμνότητός τι· πρὸς ταύτῃ γε μὴν καὶ τὴν ῥύσιν τοῦ ἐπιγενομένου αἵματος ἐκ τῶν τραυμάτων ἔτι μᾶλλον ἐκπλήττειν τοὺς ἀντιπάλους, βαθυτέρας τῆς ὄψεως γινομένης καὶ φοβρωτέρας μᾶλλον.

Valer. Max. 2, 6, 2: *idem ad dissimulandum et occul-* 20 *tandum vulnere suorum cruorem punicis in proelio tunicis utebantur, non ne ipsis aspectus eorum terrorem, sed ne hostibus fiduciae aliquid adferret.*

543.

Harpocr. s. καὶ γὰρ τὸ μηδένα τῶν μαχίμων ἄνευ τῆς τῶν ἀρχόντων γνώμης ἀποδημεῖν: Ἰσοκράτους ἐν 25 Βουσίριδι περὶ Λακεδαιμονίων ταῦτα λέγοντος ῥητέον ὅτι καὶ οἱ τὰς Λακεδαιμονίων πολιτείας γεγραφότες τὰ ὅμοια εἰρήκασιν· ὁ δὲ Ἀριστοτέλης οὐκ ἐξεῖναι φησιν ἀποδημεῖν τοῖς Λακεδαιμονίοις ὅπως μὴ ἐθίζωνται ἄλλων νόμων εἶναι φίλοι. τοῦ μέντοι Ἰσοκράτους τοὺς μαχίμους μόνους λέγοντος

7 λέγει cod. pro λακεδαιμονίων

κωλύεσθαι ἀποδημεῖν οἱ περὶ Ἀριστοτέλην τοὺς πάντας Λακεδαιμονίους φασίν.

Plutarch. inst. Lacon. 19: ἀποδημεῖν δὲ οὐκ ἐξῆν αὐτοῖς ἵνα μὴ ξενικῶν ἐθῶν καὶ βίων ἀπαιδευτῶν μετὰσχωσι.

- 544.

Zenob. prov. 2, 24 (Ps.-Diogen. prov. 2, 36, Plutarch. 5 prov. 43): ἡ φιλοχρηματία Σπάρταν ὀλεῖ, ἄλλο δὲ οὐδέν: αὐτὴ λέλεκται ἐπὶ τῶν ἐξ ἅπαντος κερδαίνειν βουλομένων. μετενήνεται δὲ ἀπὸ χρημοῦ δοθέντος Λακεδαιμονίοις, ἐν ᾧ ἔχρησε τότε ὁ θεὸς ἀπολεῖσθαι τοὺς Λακεδαιμονίους ὅταν ἀργύριον καὶ χρυσίον τιμήσωσι. μέμνηται 10 τοῦ χρημοῦ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Λακεδαιμονίων πολιτείᾳ.

Schol. ad Eurip. Androm. 446 (p. 165 t. IV Dind.): ὃ πᾶσιν ἀνθρώποισιν ἔχθιστοι βροτῶν (Σπάρτης ἔνοικοι . . . αἰσχροκερδεῖς): . . . ἐξῆς δὲ αὐτοὺς εἰς τε τὰ ἄλλα καὶ φιλοχρηματίαν κακῶς λέγει. καὶ Ἀριστοτέλης δὲ τοῦτο 15 ἱστορεῖ ἐν τῇ τῶν Λακῶνων πολιτείᾳ καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ θεοῦ αὐτοματισθὲν προστίθησιν ἔπος: ἡ φιλοχρηματία Σπάρταν ὀλεῖ· ἄλλο γὰρ οὐδέν.

545.

Eustath. ad Pl. ι, 129 (p. 741, 16 Rom.): . . . κατὰ Αἴλιον Διονύσιον, ὃς καὶ τὸν τῆς παροιμίας Λέσβιον ᾠδὸν 20 τὸν Τέρπανδρὸν φησιν ἢ Εὐαινειδίην ἢ Ἀριστοκλειδίην. καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Λακεδαιμονίων πολιτείᾳ τὸ μετὰ Λέσβιον ᾠδὸν τὸν Τέρπανδρὸν φησι δηλοῦν. ἐκαλοῦντο δέ, φησί, καὶ ὕστερον εἰς τὴν ἐκείνου τιμὴν πρῶτον μὲν ἀπό-

6 ὀλεῖ Diod. Plut. Olympiod. Cic.: ἔλοι codd. Zen. et ceterorum paroemiogr. || 16 τοῦ om. codd. || 17 ἀφιλοχρηματίας σπάρταν τις ἔλοι A (Vat.) || 21 Εὐαινειδίην Eust. Hes. s. Λέσβιος ᾠδός: Εὐαίνετον Phot. || 24 φησί C. Müller: φασί codd. || τιμὴν (cf. p. 336, 11): ἐν Σπάρτῃ κήρυγμα . . . τὸ μετὰ Λέσβιον ᾠδὸν ἐπὶ τιμῇ καὶ μνήμῃ Τερπάνδρου τοῦ παλαιοῦ κηρυττόμενον (Plut. de sera num. vind. 13)

γονοι αὐτοῦ, εἶτα εἴ τις ἄλλος παρεῖη Λέσβιος, εἶθ' οὕτως οἱ λοιποὶ μετὰ Λέσβιον ᾠδόν, τὸν ἀπλῶς δηλαδὴ Λέσβιον.

Zenob. prov. 5, 9 μετὰ Λέσβιον ᾠδόν: παροιμία ταττομένη ἐπὶ τῶν τὰ δεύτερα φερομένων ἐξ αἰτίας τοιαύδε.

5 Λακεδαιμόνιοι στασιάζοντες μετεπέμψαντο κατὰ χρησμὸν τοῦ θεοῦ ἐκ Λέσβου τὸν μουσικὸν Τέρπανδρον· ἐλθὼν δὲ ἐκείνος καὶ τῇ μουσικῇ χρώμενος ἤρμοσεν αὐτῶν τὰς ψυχὰς καὶ τὴν στάσιν ἔπαυσεν. εἶποτε οὖν μετὰ ταῦτα μουσικοῦ τινος ἤκουον οἱ Λακεδαιμόνιοι, ἐπεφώνουν μετὰ Λέσβιον ᾠδόν.

10 Hesych. s. μετὰ Λέσβιον ᾠδόν: τοὺς ἀπογόνους τοῦ Τερπάνδρου ἀγαθοὺς ἠγουμένους εἶναι κιθαρωδοὺς πρώτους εἰς τὸν ἀγῶνα προσκαλεῖσθαι, εἶτ' εἴ τις εἶη Λέσβιος ᾠδός.

Photius s. μετὰ Λέσβιον ᾠδόν: . . . ἐπὶ τῶν τὰ δεύ-
15 τερα φερομένων· οἱ γὰρ Λακεδαιμόνιοι τοὺς Λεσβίους κιθαρωδοὺς πρώτους προσεκαλοῦντο. ἀκαταστατοῦσης γὰρ ποτε τῆς πόλεως αὐτῶν χρησμὸς ἐγένετο τὸν Λέσβιον ᾠδὸν μεταπέμπεσθαι. οἱ δ' ἐξ Ἀντίσσης Τέρπανδρον ἐφ' αἵματι φεύγοντα μεταπεμψάμενοι ἤκουον αὐτοῦ ἐν τοῖς συσσιτίοις καὶ
20 κατεστάλησαν.

Exc. pol. Heraclid. (p. 7, 5): Λακεδαιμόνιοι τὸν Λέσβιον ᾠδὸν ἐτίμησαν· τούτου γὰρ ἀκούειν ὁ θεὸς χρησμωδομένοις ἐκέλευεν.

Λευκαδίων.

546.

25 Strabo VII p. 322 in.: ἐν δὲ τῇ Λευκαδίων (πολιτεία Ἀριστοτέλης) καὶ αὐτόχθονά τινα Λέλεγα ὀνομάζει, τούτου δὲ θυγατρίδου Ἐλεβόαν, τοῦ δὲ παιῖδας δύο καὶ εἴκοσι Ἐλεβόας, ὧν τινὰς οἰκῆσαι τὴν Λευκάδα.

4 τῶν: τοῖς codd. || 12 εἶτ' add. Schmidt || 22 χρησμωδομένου cod.

Λοκρῶν.

547.

Polyb. exc. l. 12, 5: . . . οὐκ ὠκνησα καὶ λέγειν καὶ γράφειν ὅτι τὴν ὑπ' Ἀριστοτέλους παραδιδόμενην ἱστορίαν περὶ τῆς ἀποικίας ἀληθινωτέραν εἶναι συμβαίνει τῆς ὑπὸ Τιμαίου λεγομένης. σύννοια γὰρ τοῖς ἀνθρώποις ὁμο- 5 λογοῦσιν ὅτι παραδόσιμος αὐτοῖς ἐστὶν αὕτη περὶ τῆς ἀποικίας ἢ φήμη παρὰ πατέρων, ἣν Ἀριστοτέλης εἴρηκεν, οὐ Τίμαιος. καὶ τούτων γε τοιαύτας ἔφερον ἀποδείξεις. πρῶτον μὲν ὅτι πάντα τὰ διὰ προγόνων ἔνδοξα παρ' αὐτοῖς ἀπὸ τῶν γυναικῶν, οὐκ ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν . . . (6) ἐκ τούτων 10 ἂν τις συλλογιζόμενος Ἀριστοτέλει πρόσσοι μᾶλλον ἢ Τιμαίῳ. καὶ μὴν τὸ συνεχὲς τούτῳ τελῶς ἄτοπον· τὸ γὰρ ὑπολαμβάνειν, καθάπερ ἐκεῖνος ὑποδείκνυσιν, ὡς οὐκ εἰκὸς ἦν τοὺς οἰκέτας τῶν Λακεδαιμονίοις συμμαχησάντων τὴν τῶν κυρίων εὐνοίαν ἀναφέρειν πρὸς τοὺς ἐκείνων 15 φίλους εὐήθεις· οὐ γὰρ μόνον τὰς ἐννοίας ἀλλὰ καὶ τὰς ξενίας καὶ τὰς συγγενείας τῶν δεσποτῶν οἱ δουλεύσαντες, ὅταν ἐντυχήσωσι παραδόξως καὶ χρόνος ἐπιγένηται, πειρῶνται προσποιεῖσθαι . . . διὸ καὶ τὴν ὀνομασίαν τῇ πόλει τὴν ἀπὸ τῶν γυναικῶν εἰκότως ἐπέθεσαν καὶ τὴν οἰκειότητα τὴν 20 κατὰ τὰς γυναῖκας προσεποιήθησαν, ἔτι δὲ τὰς φιλίας καὶ τὰς συμμαχίας τὰς προγονικὰς τὰς ἀπὸ τῶν γυναικῶν ἀνευοῦντο. ἢ καὶ τὸ τοὺς Ἀθηναίους πορθῆσαι τὴν χώραν αὐτῶν οὐδὲν ἐστὶ σημεῖον ψευδῆ λέγειν τὸν Ἀριστοτέλη· εὐλόγου γὰρ ὄντος ἐκ τῶν προειρημένων, εἰ καὶ δεκάκις 25 ἦσαν οἰκέται, τοῦ προσπεποιῆσθαι τὴν τῶν Λακεδαιμονίων φιλίαν τοὺς ἐξάραντας ἐκ τῶν Λοκρῶν καὶ κατασχόντας εἰς τὴν Ἰταλίαν, εὐλογος γίνεται καὶ ἡ τῶν Ἀθηναίων ἀλλοτριότης . . . ἀλλὰ πῶς αὐτοὶ μὲν ἐξαπέστελλον οἱ Λακε-

14 *συμμαχησάντων*: cf. A. P. p. 497 (Diod. 8, 42. Paus. 3, 3. O. Müller, Dorer II, 228) || 29 *ἐξαπέστελλον*: cf. Strabo VI p. 279

δαιμόνιοι τοὺς ἀκμάζοντας εἰς τὴν πατρίδα τεκνοποιίας χάριν, τοὺς δὲ Λοκροὺς τὸ παραπλήσιον οὐκ εἶων ποιεῖν; ἕκαστα δὲ τούτων οὐ μόνον κατὰ τὸ πιθανὸν ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ἀλήθειαν μεγάλην ἔχει διαφορὰν . . . διόπερ οἱ Λοκροὶ μήτε
 5 ταῖς ἀραιῖς ὄντες ἔνοχοι μήτε τοῖς ὄρκοις οἷς ὤμοσαν οἱ Λακεδαιμόνιοι μὴ πρότερον εἰς τὴν οἰκίαν ἐπανήξειν πρὶν ἢ τὴν Μεσσηνίαν κατὰ κράτος ἐλεῖν, τῆς μὲν κατὰ τὸ κοινὸν ἐξαποστολῆς εὐκόλως οὐ μετέσχον, κατὰ δὲ μέρος τὰς ἐπανόδους ποιούμενοι καὶ σπανίως ἔδοσαν ἀναστροφῆν
 10 ταῖς γυναιξὶ πρὸς οἰκέτας γενέσθαι συνήθειαν ἢ πρὸς τοὺς ἐξ ἀρχῆς ἄνδρας, ταῖς δὲ παρθένοις καὶ μᾶλλον ὃ καὶ τῆς ἐξαναστάσεως αἴτιον γέγονεν. . . . (8) ἢ δεικτέον οὖν τὸν Ἀριστοτέλη κατὰ τὸν ἄρι λόγον τὰ περὶ Λοκρῶν εἰρηκότα χάριτος ἢ κέρδους ἢ δια-
 15 φορᾶς-ἔνεκεν, ἢ μὴδὲ τολμῶντας τοῦτο λέγειν ὁμολογητέον ἀγνοεῖν καὶ παραπαλεῖν τοὺς τοιαύτη χρωμένους ἀπεχθεῖα καὶ πικρία κατὰ τῶν πέλας, οἷα κέχρηται Τίμαιος κατὰ Ἀριστοτέλους. φησὶ γὰρ αὐτὸν εἶναι θρασὺν εὐχερῆ προ-
 20 πόλεως εἰπόντα τὴν ἀποικίαν αὐτῶν εἶναι δραπετῶν, μοιχῶν, ἀνδραποδιστῶν.

ibid. 11: μεταβὰς ἐπὶ τοὺς ἐν Ἰταλίᾳ Λοκροὺς πρῶτον μὲν φησι (Τίμαιος) τὴν τε πολιτείαν καὶ τὰ λοιπὰ φιλάνθρωπα τοῖς Λοκροῖς ἀμφοτέροις <ὑπάρχειν ὅμοια, τὸν δ' >
 25 Ἀριστοτέλη καὶ Θεόφραστον κατεψεῦσθαι τῆς πόλεως.

Athen. VI p. 264 (cf. 272): Τίμαιος δ' ὁ Ταυρομενίτης ἐν τῇ ἐνάτῃ τῶν ἱστοριῶν „οὐκ ἦν, φησὶ, πάτριον τοῖς

8 εὐκόλως: εἰκότως Cobet, εὐλόγως Hultsch || 9 cf. Dionys. perieg. 365: σφετέρῃς μιχθέντες ἀνάσσεις || 10 ἢ: μὴ Hultsch. || 20 οἰκετῶν (post δραπετῶν) codd. (del. Bekk.) || 24 ἀμφοτέροις Ἀριστοτέλη codd. (suppl. Hultsch: ἀμφοτέρους Heyne) || 25 καὶ Θεόφραστον: cf. infra 12, 23 περὶ μὲν οὖν Ἀριστοτέλους καὶ Θεοφράστου . . . ἱκανὰ etc.

Ἑλλησιν ὑπὸ ἀργυρωνήτων τὸ παλαιὸν διακονεῖσθαι“, γράφων οὕτως „καθόλου δὲ ἤτιώοντο τὸν Ἀριστοτέλη διημαρτηκέναι τῶν Λοκρικῶν ἐθῶν. οὐδὲ γὰρ κεκτῆσθαι νόμον εἶναι τοῖς Λοκροῖς, ὁμοίως δὲ οὐδὲ Φωκαῦσιν, οὔτε θεραπεύνας οὔτε οἰκέτας, πλὴν ἐγγύς τῶν χρόνων.“ 5

548.

Schol. in Pindar. Olymp. 11, 17 (p. 241 Boeckh) νέμει γὰρ ἀτρέκεια πόλιν (al. l. ἀ τραχεῖα πόλις) Λοκρῶν . . . ὃ βούλεται λέγειν ἐστὶ τοιοῦτον· καίπερ τραχεῖα οὕσα εὐνομεῖται. διὰ τί δέ, φησὶν Ἀριστοτέλης. ἐπειδὴ γὰρ ἐχρῶντο τῷ θεῷ πῶς ἂν πολλῆς ταραχῆς ἀπαλλαγείεν, 10 ἐξέπεσεν αὐτοῖς χρησμός, ἑαυτοῖς νόμους τίθεσθαι, ὅτε καί τις ποιμήν, ὄνομα δ' ἦν Ζάλευκος, πολλοὺς νόμους δυνηθείη τοῖς πολίταις εἰσενεγκεῖν δοκίμους. γνωσθεῖς δὲ καὶ ἐρωτηθεῖς πόθεν εὗροι, ἔφησεν ἐνύπνιου αὐτῷ τὴν Ἀθηναίων παρίστασθαι. διὸ αὐτὸς τε ἠλευθέρωται καὶ νομοθέτης κατέστη. 15

Clemens Alex. Strom. 1, 26 p. 152 Sylb.: Χαμαιλέων τε ὁ Ἡρακλεώτης ἐν τῷ περὶ μέθης καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Λοκρῶν πολιτείᾳ Ζάλευκον τὸν Λοκρὸν παρὰ τῆς Ἀθηναίας τοὺς νόμους λαμβάνειν ἀπομνημονεύουσιν.

Λυκίων.

20

Testis Sopater (Phot. bibl. cod. 161).

Μασσαλιωτῶν.

549.

Athen. XIII p. 576: τὸ ὅμοιον ἱστορεῖ γενέσθαι καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Μασσαλιωτῶν πολιτείᾳ γράφων οὕτως· „Φωκαεῖς οἱ ἐν Ἰωνίᾳ ἐμπορία χρώμενοι ἔκτισαν Μασσαλίαν. 25 Εὐξενος δ' ὁ Φωκαεὺς Νάνω τῷ βασιλεῖ, τοῦτο δ' ἦν αὐτῷ ὄνομα, ἣν ξένος. οὗτος ὁ Νάνος ἐπιτελῶν γάμους τῆς θυ-

18 τὴν Ἀθηναίων ἔφασκεν αὐτῷ φοιτῶσαν τοὺς νόμους ὑφηγεῖσθαι καὶ διδάσκειν (Plut. de sui laude 11) || 20 Λυκίων: cf. G. Gilbert, Griech. Staatsalterthümer II, 183

γατρός κατὰ τύχην παραγενόμενον τὸν Εὐξενον παρακέκλη-
 κεν ἐπὶ τὴν θοίνην. ὁ δὲ γάμος ἐγένετο τόνδε τὸν τρόπον·
 ἔδει μετὰ τὸ δεῖπνον εἰσελθοῦσαν τὴν παῖδα φιάλην κεκε-
 ρασμένην ᾧ βούλοιο δοῦναι τῶν παρόντων μνηστήρων, ᾧ
 5 δὲ δοίη τοῦτον εἶναι νυμφίον. ἡ δὲ παῖς εἰσελθοῦσα δίδωσιν
 εἴτε ἀπὸ τύχης εἴτε καὶ δι' ἄλλην τινὰ αἰτίαν τῷ Εὐξένῳ·
 ὄνομα δ' ἦν τῇ παιδί Πέττα. τούτου δὲ συμπεσόντος καὶ
 τοῦ πατρὸς ἀξιοῦντος ὡς κατὰ θεὸν γενομένης τῆς δόσεως,
 ἔλαβεν ὁ Εὐξενος γυναῖκα καὶ συνώκει μεταθέμενος τούνομα
 10 Ἀριστοξένην. καὶ ἔστι γένος ἐν Μασσαλία ἀπὸ τῆς ἀνθρώ-
 που μέχρι νῦν Πρωτιάδαι καλούμενον· Πρῶτος γὰρ ἐγένετο
 υἱὸς Εὐξένου καὶ τῆς Ἀριστοξένης.“

Harpor. s. Μασσαλία: . . . ὅτι δὲ . . . ὑπὸ Φωκαέων
 ᾧκιστο ἡ Μασσαλία καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Μασσαλιωτῶν
 15 πολιτεία δηλοῖ.

Μεγαρέων.

550.

Strabo VII p. 322 in.: ἐν δὲ τῇ Αἰτωλῶν (πολιτεία
 Ἀριστοτέλης) τοὺς νῦν Λοκροὺς Λέλεγας καλεῖ, κατασχεῖν
 δὲ καὶ τὴν Βοιωτίαν αὐτούς φησιν. ὁμοίως δὲ καὶ ἐν τῇ
 20 Ὀποντίων καὶ Μεγαρέων.

Μεθωναίων.

551.

Athen. VI p. 235: Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῇ Μεθωναίων
 πολιτεία „παράσιτοι, φησί, τοῖς μὲν ἄρχουσι δύο καθ' ἕκα-
 στον ἦσαν, τοῖς δὲ πολεμάροισι εἴς. τεταγμένα δ' ἐλάμβανον
 25 παρ' ἄλλων τέ τινων καὶ τῶν ἀλιέων ὄψον.“

552.

Zenob. prov. (coll. Milleri 3, 1: Mél. p. 369) s. ἀμου-
 σότερος Λειβήθριων: Λειβήθριοι ἔθνος ἐστὶ Πιερικόν, οὗ

27 λειβήθριον cod. (item DV. etc.) || περσικόν cod. (quae
 eadem est v. l. in codd. Zen. et Diog.)

καὶ Ἀριστοτέλης μέμνηται ἐν τῇ Μεθωναίων πολιτείᾳ. λέγονται δὲ ἀμουςότατοι εἶναι οἱ Λειβήθριοι, ἐπειδὴ παρ' αὐτοῖς ἐγένετο ὁ τοῦ Ὀρφέως θάνατος.

Zenob. prov. (coll. vulg. alphabet.) 1, 79 (Ps.-Diog. 2, 26. DV. 1, 37) s. ἀμουςότερος Λειβηθρίων: ἐπὶ τῶν ἀμουςῶν καὶ ἀπαιδευτῶν. Λειβήθριοι γὰρ ἔθνος Πιερικόν ἐστιν οὔτε μέλους ἀπλῶς οὔτε ποιήματος ἔννοιαν λαμβάνον. λέγονται δὲ ἀμουςότατοι εἶναι, ἐπειδὴ παρ' αὐτοῖς ὁ τοῦ Ὀρφέως ἐγένετο θάνατος.

Μηλιέων.

10

553.

Suid. s. τῶν φιλιτάτων τὰ φίλτατα: φησὶν Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Μηλιέων πολιτείᾳ τοὺς παῖδας γυμνοὺς ἐκφέρειν μέχρις ἑτῶν 15 καὶ καταφιλεῖν αὐτοὺς ἐν τοῖς συμποσίοις.

Proverb. codd. Vatic. et Bodl. (App. ed. Gott. 5, 3): τῶν φιλιτάτων τὰ φίλτατα: Μηλίσις ἀνεῖλεν ὁ θεὸς φιλεῖν τῶν φιλιτάτων τὰ φίλτατα· μέχρις οὖν ἑτῶν δέκα ἕξ γυμνοὺς περιέφερον τοὺς παῖδας καὶ κατεφίλου ἐν Ὀλυμπίᾳ.

554.

Phot. lex. (Proverb. Vat. et Bodl. ed. Gott. I p. 310) s. τὸ Μηλιακὸν πλοῖον: τοῦτο ἐπὶ τῶν ἄγαν ρεόντων πλοίων ἀπὸ ἱστορίας τινὸς εἴρηται. φησὶ γὰρ Ἀριστοτέλης Ἰππότην εἰς ἀποικίαν στελλόμενον τοῖς μὴ βουλευθεῖσιν αὐτῷ συμπλεῖν καταράσασθαι· ἐπειδὴ γὰρ προφασιζόμενοι οἱ μὲν τὰς γυναικᾶς αὐτοῖς ἀρρωστῆν οἱ δὲ τὰ πλοῖα ρεῖν κατέμενον, κατηράσατο μήτε πλοῖα στεγανὰ αὐτοῖς γενέσθαι ποτὲ καὶ ὑπὸ τῶν γυναικῶν κρατεῖσθαι αἰεὶ.

25

Ps.-Diogenian. prov. 8, 31 τὸ Μηλιακὸν πλοῖον: ἐπὶ τῶν ἄγαν ρεόντων πλοίων. κατηράσαντο γὰρ Λακεδαιμόνιοι μηδέποτε στεγνὰ τὰ πλοῖα Μηλιέων γενέσθαι· παραβάται γάρ.

(Μηλίων.)

555.

Plinius n. h. 4, 70: *Melos cum oppido, quam . . . Aristoteles Zephyriam (appellat).*

Steph. Byz. s. Μῆλος: νῆσος μία τῶν Κυκλάδων, δμῶ-
5 νυμον ἔχουσα πόλιν . . . ἐκλήθη . . . καὶ Ζεφυρία.

(Μιλησίων.)

556.

Parthenius erot. 14 περὶ Ἀνθέως. ἱστορεῖ Ἀριστοτέ-
λης καὶ οἱ τὰ Μιλησιακά. — Ἐκ δὲ Ἀλικαρνασοῦ παῖς
Ἀνθεὺς ἐκ βασιλείου γένους ὠμήρευσε παρὰ Φοβίῳ ἐνὶ
10 τῶν Νηλειδῶν τότε κρατοῦντι Μιλησίων. τούτου
Κλεόβοια, ἦν τινες Φιλαίχμην ἐκάλεσαν, τοῦ Φοβίου γυνὴ
ἐρασθεῖσα πολλὰ ἐμηχανᾶτο εἰς τὸ προσαγαγέσθαι τὸν παῖδα.
ὥς δὲ ἐκεῖνος ἀπεωθεῖτο ποτὲ μὲν φάσκων ὀρθωδεῖν μὴ
κατάδηλος γένοιτο, ποτὲ δὲ Δία ξένιον καὶ κοινὴν τράπεζαν
15 προισχόμενος, ἣ Κλεόβοια κακῶς φερομένη ἐν νῶ εἶχε τί-
σασθαι αὐτὸν ἀνηλεῆ τε καὶ ὑπέρανχον ἀποκαλουμένη. ἔνθα
δὴ χρόνου προιόντος τοῦ μὲν ἔρωτος ἀπηλλάχθαι προσεποιήθη,
πέριδικα δὲ τιθασὸν εἰς βαθὺν φρέαρ κατασοβήσασα ἐδεῖτο
τοῦ Ἀνθέως ὅπως κατελθὼν ἀνέλοιτο αὐτόν· τοῦ δὲ ἐτοιμῶς
20 ὑπακούσαντος διὰ τὸ μηδὲν ὑφορᾶσθαι, ἣ Κλεόβοια ἐπισειεί
στιβαρὸν αὐτῷ πέτρον. καὶ ὁ μὲν παραχρῆμα ἐτεθνήκει,
ἣ δ' ἄρ' ἐννοηθεῖσα ὥς δεινὸν ἔργον δεδράκοι καὶ ἄλλως
δὲ καομένη σφοδρῶ ἔρωτι τοῦ παιδὸς ἀναρτᾷ ἑαυτήν. Φοβίος
μέντοι διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν ὡς ἐναγῆς παρεχώρησε Φρυ-
25 γίῳ τῆς ἀρχῆς.

557.

Athen. XII p. 523^e: Μιλήσιοι δὲ ἕως μὲν οὐκ ἐτρόφων,

10 Νηλειδῶν: cf. Strabo XIV p. 633 *Μίλητον δ' ἔκτισεν Νηλεὺς* || 25 hic inserendum fort. fr. 556^a Hes. s. ἀειναῦται: ἀρχῆς ὄνομα παρὰ Μιλησίοις = Plut. qu. Gr. 32

ἐνίκων Σκύθας, ὡς φησιν Ἐφορος, καὶ τὰς τε ἐφ' Ἑλλησπόντῳ πόλεις ἔκτισαν καὶ τὸν Εὐξείνιον πόντον κατάρκισαν πόλεσι λαμπραῖς καὶ πάντες ἐπὶ τὸν Μίλητον ἔθεον· ὡς δ' ὑπήχθησαν ἡδονῇ καὶ τρυφῇ κατερρῦη τὸ τῆς πόλεως ἀνδρεῖον, φησὶν Ἀριστοτέλης, καὶ παροιμία τις ἐγεννήθη 5 ἐπ' αὐτῶν „πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι“.

Ναξίων.

558.

Athen. VIII p. 348: Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ναξίων πολιτείᾳ περὶ τῆς παροιμίας (ὅτι οὐδεὶς κακὸς μέγας ἰχθύς) οὕτω γράφει· „τῶν παρὰ Ναξίοις εὐπόρων οἱ μὲν πολλοὶ 10 τὸ ἄστν ᾤκουν, οἱ δὲ ἄλλοι διεσπαρμένοι κατὰ κώμας. ἐν οὖν δὴ τιμι τῶν κωμῶν, ἧ ὄνομα ἦν Λησιτάδαι, Τελεσταγόρας ᾤκει πλούσιός τε σφόδρα καὶ εὐδοκιμῶν καὶ τιμώμενος παρὰ τῷ δήμῳ τοῖς τ' ἄλλοις ἅπασι καὶ τοῖς καθ' ἡμέραν πεμπομένοις. καὶ ὅτε καταβάντες ἐκ τῆς πόλεως δυσωνοῖντό 15 τι τῶν παλουμένων, ἔθος ἦν τοῖς παλοῦσι λέγειν ὅτι μᾶλλον ἂν προέλοιντο Τελεσταγόρα δοῦναι ἢ τοσοῦτου ἀναδόσθαι. νεανίσκοι οὖν τινες ὠνούμενοι μέγαν ἰχθύν, εἰπόντος τοῦ ἀλιέως τὰ αὐτά, λυπηθέντες τῷ πολλᾷ ἀκούειν, ὑποπιόντες ἐκώμασαν πρὸς αὐτόν. δεξαμένου δὲ τοῦ Τελεστα- 20 γόρου φιλοφρόνως αὐτούς, οἱ νεανίσκοι αὐτόν τε ὕβρισαν καὶ δύο θυγατέρας αὐτοῦ ἐπιγάμους. ἐφ' οἷς ἀγανακτήσαντες οἱ Νάξιοι καὶ τὰ ὄπλα ἀναλαβόντες ἐπῆλθον τοῖς νεανίσκοις· καὶ μεγίστη τότε στάσις ἐγένετο, προστατοῦντος τῶν Ναξίων Λυγδάμιδος, ὃς ἀπὸ ταύτης τῆς στρατηγίας 25 τύραννος ἀνεφάνη τῆς πατρίδος.“

559.

Plutarch. de mul. virtut. 17 (postquam Naxiorum belli contra Milesios et Erythraeos causa explicata, Polycritae historiam Diognétique Erythraeorum ducis amorem ex ipsis, ut ait, Naxiorum scriptoribus enarravit, haec addit): ὁ δ' Ἀριστο- 30

τέλης (cf. Parthen. erot. 9) φησὶν οὐδ' ἀλούσης τῆς Πολυκρίτης, ἄλλως δὲ πως ἰδόντα τὸν Διόγνητον ἔρασθηναί καὶ πάντα διδόναι· καὶ ποιεῖν ἔτοιμον εἶναι· τὴν δὲ ὁμολογεῖν ἀφίξεσθαι πρὸς αὐτὸν ἑνὸς μόνου τυχοῦσαν, περι
 5 οὐ τὸν Διόγνητον, ὡς φησὶν ὁ φιλόσοφος, ὅρκον ἤτησεν. ἐπεὶ δ' ὤμοσεν, ἠξίου τὸ Δῆλιον αὐτῇ δοθῆναι, Δῆλιον γὰρ ἔκαλεῖτο τὸ χωρίον, ἄλλως δ' οὐκ ἂν ἔφη συνελθεῖν. ὁ δὲ καὶ διὰ τὴν ἐπιθυμίαν καὶ διὰ τὸν ὅρκον ἐξέστη καὶ
 10 ἐκ δὲ τούτου πάλιν εἰς ἕσον καταστάντες ἐφ' οἷς ἠβούλοντο πρὸς τοὺς Μιλησίους διελύθησαν.

Gellius 3, 15: *cognito repente insperato gaudio exspirasse animam refert Aristoteles philosophus Polycritam nobilem feminam Naxo insula* (cf. Plut. l. c. αὐτὴ δὲ πρὸς
 15 ταῖς πύλαις γενομένη τοὺς πολίτας ἀπαντῶντας αὐτῇ, μετὰ χαρᾶς καὶ στεφάνων ὑποδεχομένους καὶ θαυμάζοντας, οὐκ ἦνεγκε τὸ μέγεθος τῆς χαρᾶς, ἀλλ' ἀπέθανεν αὐτοῦ πεσοῦσα περὶ τὴν πύλην· ὅπου τέθραπται, καὶ καλεῖται βασκάνου τάφος).

20

Νεοπολιτῶν.

In fragmento papyraceo saec. III quo librorum catalogus continetur praeter librum *αριστοτελους αθηραιων πολιτειας* aliis interiectis memoratur *<αρ>ιστοτελους πολιτεια νεοπο . . .* (tab. no. 13 apud E. de Muralt, Catalogue des manuscrits Grecs de
 25 la bibl. imp. St. Pétersb. 1864. cf. Zündel: Rhein. Mus. 1866 p. 432).

Ὀπουντίων.

560.

Strabo VII p. 321 fin.: ἐν δὲ τῇ Αἰτωλῶν (πολιτεία Ἀριστοτέλης) τοὺς νῦν Λοκροὺς Λέλεγας καλεῖ, κατασχεῖν
 30 δὲ καὶ τὴν Βοιωτίαν αὐτοὺς φησὶν· ὁμοίως δὲ καὶ ἐν τῇ Ὀπουντίων καὶ Μεγαρέων.

Steph. Byz. s. Φύσκος: πόλις Λοκρίδος, ἀπὸ Φύσκου τοῦ Αἰτωλοῦ Ἀμφικτύονος τοῦ Δευκαλίωνος . . . λέγεται

καὶ ἀρσενικῶς ὁ Φύσκος· „Φύσκος δὲ ἀφ’ οὗ οἱ Λέλεγες οἱ νῦν Λοκροί.“

561.

Schol. in Pindar. Ol. 9, 86 ἀπὸ γὰς Ἐπειῶν: Ἐπειῶν τῶν Ἠλείων . . . Ὀποῦντος ἦν θυγάτηρ (ἡ Πρωτογένεια) Ἠλείων βασιλέως, ἣν Ἀριστοτέλης Καμβύσην καλεῖ. 5

Plutarch. qu. Gr. 15: Τίς ἡ ξυλλίγη κύων παρὰ Λοκροῖς; Φύσκου τοῦ Ἀμφικτύονος υἱὸς ἦν Λοκρός, ἐκ δὲ τούτου καὶ Καβύης Ὀποῦς. πρὸς ὃν ὁ πατήρ διενεχθεὶς καὶ συχνοῦς τῶν πολιτῶν ἀναλαβὼν περὶ ἀποικίας ἐμαντεύετο· τοῦ δὲ θεοῦ φήσαντος κτίζειν πόλιν ὅπουπερ ἂν τύχη δηχθεὶς ὑπὸ 10 κυνὸς ξυλλίγης, ὑπερβαίνων εἰς τὴν ἐτέραν θάλασσαν ἐπάτησε κυνόςβατον, ἐνοχληθεὶς δὲ τῇ πληγῇ διέτριψεν ἡμέρας αὐτόθι πλείονας, ἐν αἷς καταμαθὼν τὸ χωρίον ἔκτισε πόλεις Φυσκεῖς καὶ Ἰάνθειαν καὶ τὰς ἄλλας ὅσας οἱ κληθέντες Ὀζόλαι Λοκροὶ κατώκησαν. 15

Eustathius in Il. p. 277: οἱ δὲ παλαιοὶ φασὶ καὶ ταῦτα Ἀμφικτύονος καὶ Χθονοπάτρας ἀπόγονος Φύσκος, οὗ Λοκρός, ὧν ἀπὸ μὲν Φύσκου Φύσκοι πρώην, ἀπὸ δὲ Λοκροῦ Λοκροὶ οἱ αὐτοὶ ὠνομάσθησαν· Λοκροῦ δὲ Ὀποῦς, πρὸς ὃν διενεχθεὶς ὁ πατήρ Λοκρός ἐᾷ μὲν ἄρχην ἐκεῖνον, αὐτὸς δὲ 20 οἰκεῖ τὰ πρὸς ἐσπέραν τοῦ Παρνασσοῦ ἔχων ὑφ’ ἑαυτὸν τοὺς ἐκεῖ οὗ Ἐσπέριοι τε καὶ Ὀζόλαι ἐκαλοῦντο.

Athen. II p. 70^c: Δίδυμος δ’ ὁ γραμματικὸς ἐξηγούμενος παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ τὸ κύναρος ἄκανθα, μήποτε, φησί, τὴν κυνόςβατον λέγει διὰ τὸ ἀκανθῶδες καὶ τραχὺ 25 εἶναι τὸ φυτόν· καὶ γὰρ ἡ Πυθία ξυλλίγη κύνα αὐτὸ εἶπε καὶ ὁ Λοκρὸς χρησμὸν λαβὼν ἐκεῖ πόλιν οἰκίσειν ὅπου ἂν ὑπὸ ξυλλίγης κυνὸς δηχθῆ, καταμνηθεὶς τὴν κνήμην ὑπὸ κυνοσβάτου, ἔκτισε τὴν πόλιν.

Hesych. s. κύναρος: φυτόν τι, καὶ μήποτε ἡ κυνόςβα- 30

8 Ὀποῦς: Λοκρός vulgo || 14 Ἰάνθειαν vulgo (Ἰαντία Steph. B.)

τος, διὰ τὸ τραχὺν καὶ ἀκανθῶδες· κύνα γὰρ ξυλίνην τὴν
κυνόσβατον ὁ θεὸς λέγει.

562.

Harpor. s. "Αμφισσα: πόλις τῆς Λοκρίδος. Ἀριστο-
τέλης ἐν τῇ Ὀπουντίων πολιτείᾳ οὕτω λέγει· „Ἀνδραίμων
5 δὲ ἦν οἰκιστὴς, Ἀμφισσαν δ' ὠνόμασαν διὰ τὸ περιέχεσθαι
τὸν τόπον ὄρεσιν.“

563.

Hesych. s. "Ασπετος: ὁ Ἀχιλλεὺς ἐν Ἠπειρῷ, ὡς φησιν
ὁ Ἀριστοτέλης ἐν Ὀπουντίων πολιτείᾳ.

Plutarch. Pyrrh. 1: καὶ Ἀχιλλεὺς ἐν Ἠπειρῷ τιμὰς ἰσο-
10 θεύς ἔσχεν Ἀσπετος ἐπιχωρῶ φωνῇ προσαγορευόμενος.

564.

Choeroboscus ad Theodosii canones p. 75 (t. I Gais-
ford): τὸ Μέδων, ἔστι δὲ κύριον ὄνομα, ὁ μὲν ποιητὴς
Ὅμηρος διὰ τοῦ $\bar{\nu}\tau$ κλίνει, οἶον Μέδοντος, τῷ λόγῳ τῶν
μετοχικῶν, Ἰσαῖος δὲ ὁ ῥήτωρ καὶ Ἀριστοτέλης ἐν Ὀπου-
15 τίων πολιτείᾳ Μέδωνος φασὶν ἀναλόγως.

Ὁρχομενίων.

565.

Coll. proverb. cod. Vat. et Bodl. (App. 4, 92 ed. Gott.
I p. 456) s. τὸ Ἠσιόδειον γῆρας: Ἀριστοτέλης ἐν Ὁρχο-
μενίων πολιτείᾳ δις τεθάφθαι φησὶ τὸν Ἠσιόδον καὶ ἐπι-
20 γράμματος τοῦδε τυχεῖν·

χαῖρε δις ἠβήσας καὶ δις τάφου ἀντιβολήσας,
'Ἠσιόδ', ἀνθρώποις μέτρον ἔχων σοφίης.

παρόσον τό τε γῆρας ὑπερέβη καὶ δις ἐτάφη.

Suidas (Macar. pr. 8, 49) s. τὸ Ἠσιόδειον γῆρας: ἐπὶ
25 τῶν ὑπεργῆρων. φέρεται γὰρ καὶ ἐπίγραμμα Πινδάρου τοι-
οὔτο· χαῖρε κ. τ. λ.

23 ὑπερέβη: ἀπέβη vulgo

Io. Tzetzes (cf. A. P. p. 505 sqq.) prolegg. comm. in Hesiodi opp. p. 15 Gf. Ἀριστοτέλης γὰρ ὁ φιλόσοφος, μᾶλλον δ' οἶμαι ὁ τοὺς Πέπλους συντάξας, ἐν τῇ Ὀρχομενίων πολιτείᾳ Στησίχορον τὸν μελοποιὸν εἶναι φησι υἱὸν Ἑσιόδου ἐκ τῆς Κλυμένης αὐτῷ γεννηθέντα τῆς Ἀμφιφάνους 5 καὶ Γανύκτορος ἀδελφῆς, θυγατρὸς δὲ Φηγέως (cf. Schol. in Hes. opp. 268 Φιλόχορος δὲ Στησίχορόν φησι τὸν ἀπὸ Κλυμένης sc. υἱὸν εἶναι Ἑσιόδου). — p. 17: ἐπέγραψε δὲ καὶ Πίνδαρος· χαῖρε κ. τ. λ.

Schol. (Procl.) in Hesiodi opp. 631 (p. 298 Gaisf.): 10 ἀόικητον δὲ αὐτὸ (τὸ πολίχμιον τὴν Ἄσκραν) ὁ Πλούταρχος ἱστορεῖ καὶ τότε εἶναι, Θεσπιέων ἀνελόντων τοὺς οἰκοῦντας, Ὀρχομενίων δὲ τοὺς σωθέντας δεξαμένων. ὄθεν καὶ τὸν θεὸν Ὀρχομενίοις προστάξαι τὰ Ἑσιόδου λείψανα λαβεῖν καὶ θάψαι παρ' αὐτοῖς, ὡς καὶ Ἀριστοτέλης 15 φησὶ γράφων τὴν Ὀρχομενίων πολιτείαν.

Plutarchi sept. sap. conv. 19 (Hercher): ἀνθρώπινον δὲ καὶ πρὸς ἡμᾶς τὸ τοῦ Ἑσιόδου πάθος· ἀκήκοας γὰρ ἴσως τὸν λόγον. Οὐκ ἔγωγε, εἶπον. Ἀλλὰ μὴν ἄξιον πυθέσθαι. Μιλησίον γὰρ ὡς ἔοικεν ἀνδρὸς, ᾧ ξενίας ἐκοινωνεῖ ὁ 20 Ἑσιόδος καὶ διαίτης ἐν Λοκροῖς, τῇ τοῦ ξένου θυγατρὶ κρύφα συγγενομένου καὶ φωραθέντος, ὑποψίαν ἔσχεν ὡς γνοῦς ἀπ' ἀρχῆς καὶ συνεπικρύψας τὸ ἀδίκημα, μηδενὸς ὦν αἴτιος, ὀργῇ δ' ἀκαίρῳ καὶ διαβολῇ περιπεσὼν ἀδίκως. ἀπέκτειναν γὰρ αὐτὸν οἱ τῆς παιδίσκης ἀδελφοὶ περὶ τὸ 25 Λοκρικὸν Νέμειον ἐνεδρεύσαντες καὶ μετ' αὐτοῦ τὸν ἀκόλουθον ᾧ Τρωίλος ἦν ὄνομα. τῶν δὲ σωματίων εἰς τὸν Δάφνον ποταμὸν ὡσθέντων τὸ μὲν τοῦ Τρωίλου εἰς τὴν θάλασσαν ἔξω φορούμενον ἐπεσχέθη περικλύστω χοιράδι

24 ὀργῆς δὲ καιρῷ vulgo (corr. Hercher) || 27 εἰς τὸν δάφνον ποταμὸν ego: εἰς τὴν θάλασσαν codd. || 28 εἰς τὴν θάλασσαν: εἰς τὸν δάφνον ποταμὸν codd. (quae delevit Hercher, ego transposui)

μικρὸν ὑπὲρ τὴν θάλασσαν ἀνεχούσῃ· καὶ μέχρι νῦν Τρωίλος ἢ χοιρὰς καλεῖται. τοῦ δ' Ἑσιόδου τὸν νεκρὸν εὐθύς ἀπὸ γῆς ὑπολαβοῦσα δελφίνων ἀγέλη πρὸς τὸ Ῥίον ἐκόμιξε καὶ τὴν Μολυκρίαν. ἐτύγγανε δὲ Λοκροῖς ἢ τῶν Ῥίων καθε-
 5 στώσα θυσιὰ καὶ πανήγυρις, ἣν ἄγουσιν ἔτι νῦν περιφανῶς περὶ τὸν τόπον ἐκεῖνον. ὡς δ' ᾤφθη προσφερόμενον τὸ σῶμα, θανμάσαντες ὡς εἰκὸς ἐπὶ τὴν ἀκτὴν κατέδραμον καὶ γνωρίσαντες ἔτι πρόσφατον τὸν νεκρὸν, ἅπαντα δεύτερα τοῦ ζητεῖν τὸν φόνον ἐποιοῦντο διὰ τὴν δόξαν τοῦ Ἑσιόδου.
 10 καὶ τοῦτο μὲν ταχέως ἔπραξαν εὐρόντες τοὺς φονέας (add. Plut. de soll. an. 36: τοῦ κυνὸς ὑλακτοῦντος καὶ μετὰ βοῆς ἐπιφερομένου τοῖς φονεῦσιν)· αὐτούς τε γὰρ κατεπόντισαν ζῶντας καὶ τὴν οἰκίαν κατέσκαψαν. ἐτάφη δ' ὁ Ἑσιόδος πρὸς τῷ Νεμείῳ· τὸν δὲ τάφον οἱ πολλοὶ τῶν ξένων οὐκ
 15 ἴσασιν, ἀλλ' ἀποκέκρυπται, ζητούμενος ὑπ' Ὀρχομενίων, ὡς φασι, βουλομένων κατὰ χρησμὸν ἀνελέσθαι τὰ λείψανα καὶ θάψαι παρ' αὐτοῖς.

cf. Cert. Hom. et Hes. v. 214 West. (unde eadem Tzetzes l. c.): τοῦ δὲ ἀγῶνος διαλυθέντος διέπλευσεν ὁ Ἑσιόδος εἰς
 20 Δελφοὺς χρησόμενος καὶ τῆς νίκης ἀπαρχὰς τῷ θεῷ ἀναθή-
 σων. προσερχομένου δὲ αὐτοῦ τῷ ναῷ ἔνθεον γενομένην τὴν προφητὴν φασιν εἶπεῖν

ὄλβιος σῶτος ἀνὴρ, ὃς ἐμὸν δόμον ἀμφιπολεύει,
 Ἑσιόδος Μούσῃσι τετιμένος ἀθανάτῃσι·
 25 τοῦ δὴ τοι κλέος ἔσται ὅσῃν τ' ἐπικίδνεται ἡώς.
 ἀλλὰ Διὸς πεφύλαξο Νεμείου κάλλιμον ἄλσος·
 κεῖθι δέ τοι θανάτοιο τέλος πεπρωμένον ἐστίν.

ὁ δὲ Ἑσιόδος ἀκούσας τοῦ χρησμοῦ τῆς Πελοποννήσου μὲν ἀνεχώρει νομίσας τὴν ἐκεῖ Νεμέαν τὸν θεὸν λέγειν, εἰς δὲ

1 ἀνεχούσῃ Reiske: al. ἀπεχούσῃ, ὑπ(ερ)εχούσῃ || 3 καὶ τὴν μολυκρίαν del. Hercher (fort. τὸ κατὰ τὴν M. vel τὸ καὶ Μολύκριον cf. Strabo p. 336. 427) || 11 τοῦ κυνός: cf. (O. Friedel) Jahrb. f. Philol. Suppl. X Lpz. 1878—79 p. 241 sqq. || 18 de hoc diff. Friedel l. c. p. 245. 262 sqq. || 26 κάλλιστον cod.

Οἰνόην τῆς Λοκρίδος ἐλθὼν καταλύει παρὰ Ἀμφιφάνει καὶ Γανύκτορι, τοῖς Φηγέως παισίν, ἀγνοήσας τὸ μαντεῖον· ὁ γὰρ τόπος οὗτος ἐκαλεῖτο Διὸς Νεμείου ἱερόν. διατριβῆς δ' αὐτῷ πλείονος γενομένης ἐν τοῖς Οἰνεῶσιν, ὑπονοήσαντες οἱ νεανίσκοι τὴν ἀδελφὴν αὐτῶν μοιχεύειν τὸν Ἡσιόδον, ἀποκτείναντες εἰς τὸ μεταξὺ τῆς Εὐβοίας καὶ τῆς Λοκρίδος πέλαγος κατεπόντισαν. τοῦ δὲ νεκροῦ τριταίου πρὸς τὴν γῆν ὑπὸ δελφίνων προσενεχθέντος, ἑορτῆς τινὸς ἐπιχωρίου παρ' αὐτοῖς οὔσης ἀριαδνείας πάντες ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν ἔδραμον καὶ τὸ σῶμα γνωρίσαντες ἐκεῖνο μὲν πενθήσαντες ἔθαψαν, τοὺς δὲ φονεῖς ἀνεζήτουν. οἱ δὲ φοβηθέντες τὴν τῶν πολιτῶν ὀργήν, κατασπάσαντες ἀλιευτικὸν σκάφος διέπλευσαν εἰς Κρήτην. οὓς κατὰ μέσον τὸν πλοῦν ὁ Ζεὺς κεραυνωθεὶς κατεπόντωσεν, ὥς φησιν Ἀλκιδάμας ἐν μουσεῖῳ . . . ὕστερον δὲ Ὀρχομένιοι κατὰ χρῆσμον μετενέγκαντες αὐτὸν παρ' αὐτοῖς ἔθαψαν καὶ ἐπέγραψαν ἐπὶ τῷ τάφῳ·

"Ἀσκη μὲν πατρίς πολυλήϊος· ἀλλὰ θανόντος

ὄστεα πληξίππων γῆ Μινύων κατέχει

Ἡσιόδου, τοῦ πλεῖστον ἐν ἀνθρώποις κλέος ἔστιν

ἀνδρῶν κρινομένων ἐν βασάνῳ σοφίης.

20

566.

Pollux 10, 165: ἐν δὲ Ἀριστοτέλους Ὀρχομενίων πολιτεία (ἀχάνη) μέτρον ἔστιν Ὀρχομένιον τετραράκοντα πέντε μεδίμνους χωροῦν Ἀττικοῦς.

Schol. ad Aristoph. Acharn. 108 οὐκ, ἀλλ' ἀχάνας: ἀχάνη μέτρον ἔστιν . . . ἐχώρει δὲ μεδίμνους Ἀττικούς μ̄ε, ὡς μαρτυρεῖ Ἀριστοτέλης.

Synag. lex. Seg. p. 473, 32 ἀχάνη: μέτρον Βοιωτίων πολλῶν τινῶν μεδίμνων. οὕτως Ἀριστοτέλης.

1 Οἰνεῶνα Thuc. || 4 οἰνεῶσιν cod. || 6 εὐβοίας: sic etiam Tzetzes (qui Cert. auctore utitur). cf. A. P. p. 508 || 9 ἀριαδνείας (sic cod.): fort. leg. οἱ Ῥιανοὶ (-νεῖς?) || 18 μιννὰς cod. || 23 πέντε add. Salmasius || 28 ἀριστοφάνης cod.

Hesych. s. ἀχάνη: μέτρον σίτου, ἐν Βοιωτία χωροῦν μεδίμνους μ̄ε.

Παρίων.

Testis Sopater (Phot. bibl. cod. 161).

5

Πελληνέων.

Habebat Cicero in bibliotheca (ep. ad Att. 2, 2).

567.

Harproc. s. μαστιῆρες: . . . ἔοικεν ἀρχή τις εἶναι ἀποδεδειγμένη ἐπὶ τὸ ζητεῖν τὰ κοινὰ τοῦ δήμου, ὡς οἱ ζητηταὶ καὶ οἱ ἐν Πελλήνῃ μαστροί, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Πελληνέων πολιτείᾳ.

Photius (Lex. Seg.) s. μαστιῆρες: οἱ τὰ φυγαδευτικὰ χρήματα εἰσπράττοντες, οἷονεὶ ζητηταὶ τῶν φυγαδευτικῶν χρημάτων τῶν ἀειφυγίαν φυγαδευθέντων· ἐκλήθησαν δὲ μαστιῆρες ἀπὸ τῶν κυνηγῶν τῶν ἐν τοῖς μαστοῖς τῶν ὄρων ζητούντων τὰ θηρία.

(Ῥηγίνων.)

568.

Pollux 5, 75: καὶ μὴν Ἀναξίλας ὁ Ῥηγῖνος οὔσης, ὡς Ἀριστοτέλης φησὶν, τῆς Σικελίας τέως ἀγόνου λαγῶν, ὃ δὲ εἰσαγαγῶν τε καὶ θρέψας, ὁμοῦ δὲ καὶ Ὀλύμπια νικήσας ἀπήνη, τῷ νομίσματι τῶν Ῥηγίνων ἐνετύπωσεν ἀπήνην καὶ λαγῶν.

Exc. pol. Heraclid. (p. 21, 15): ἐτυράννησε δὲ αὐτῶν Ἀναξίλας Μεσσήμιος. καὶ νικήσας Ὀλύμπια ἡμίονοις εἰστίασε τοὺς Ἕλληνας, καὶ τις αὐτὸν ἐπέσκωψεν εἰπών· οὔτος τί ἂν ἐποίει νικήσας ἵπποις; ἐποίησε δὲ καὶ ἐπινίκιον Σιμωνίδης (Ar. p. 1405^b 26).

2 μέδιμνον ἐν cod. || 9 πελληνίων codd. ceterum μαστροὶ etiam in Delph. pol. Bull. de corr. hellén. V, 169 et civ. insulae Rhodi Dittenberger Syll. (ind. p. 764) || 20 ἀπήνη: ἡμίονοις exc. Heracl. p. 21, 16 (ἀρεῦσιν Ar. p. 1405^b 25) || 21 λαγῶν: cf. Poll. 9, 84

(*Ροδίων.*)

569.

Schol. vet. vulg. ad Pindar. Olymp. 7 inser. *Διαγόρα*
Ῥοδίῳ πύκτη: περὶ δὲ τούτου τοῦ *Διαγόρου* ἰσθόρηται
 τοιαῦτα. κατὰ γὰρ τὴν Ὀλυμπίαν ἔσθηκεν ὁ *Διαγόρας* μετὰ
 τὴν *Λυσάνδρου* εἰκόνα, πηγῶν τεσσάρων δακτύλων πέντε, 5
 τὴν δεξιὰν ἀνατείνων χεῖρα, τὴν δὲ ἀριστερὰν εἰς ἑαυτὸν
 ἐπικλίνων. μετὰ δὲ τοῦτον ἴσταται καὶ ὁ *Δαμάγητος* ὁ
 πρεσβύτατος τῶν παιδῶν αὐτοῦ, ὃς ἦν καὶ ὁμώνυμος τῷ
 πάπῳ, παγκράτιον προβεβλημένος, καὶ αὐτὸς πηγῶν τεσ-
 σάρων, ἐλάττων δὲ τοῦ πατρὸς δακτύλων δ. ἐχόμενος δὲ 10
 τούτου ἔσθηκε *Δωριεύς* ἀδελφός, πύκτης καὶ αὐτὸς προβε-
 βλημένος. τρίτος δὲ μετ' ἐκείνου *Ἀκουσίλαος*, τῇ μὲν ἀρι-
 στερᾷ ἱμάντα ἔχων πυκτικόν, τὴν δὲ δεξιὰν ὥσπερ πρὸς
 εὐχὴν ἀνατείνων. καὶ οὗτοι μὲν οἱ τοῦ νικηφόρου παῖδες
 ἐν στήλαις ἴστανται σὺν τῷ πατρί, μετ' ἐκείνους δὲ καὶ 15
 θυγατέρων αὐτοῦ νικηφόροι υἱοὶ δύο, *Εὐκλῆς* πυγμαῆ νική-
 σασ ἀνδρῶν καὶ μετ' ἐκείνον *Πεισίρροδος*. καὶ λέγεται κατὰ
 τὴν Ὀλυμπίαν νικήσαντας τοὺς παῖδας κατὰ τὴν αὐτὴν
 ἡμέραν τῷ πατρί, περιλαβόντας οὖν τὸν *Διαγόραν* περιῖέναι
 τὸ στάδιον μακαριζομένους ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων. χρόνῳ δὲ 20
 ὕστερόν φασι καὶ τὴν τούτου θυγατέρα *Καλλιπάτειραν* ἐλθεῖν
 εἰς τὴν Ὀλυμπίαν καὶ αἰτεῖν παρὰ τῶν ἑλλανοδικῶν ἐπι-

2 Ed. pr. Rom. 1515 (cum seqq.) = e, cod. Vindob. gr.
 hist. 130 (a me collatus) = v, cod. Vratislav. A = A || 8
 πρεσβύτατος Boeckh: πρεσβύτερος εν || 9 τεσσάρων e (δ v):
 πέντε Boeckh ex A (ε) || 11 Δωριεύς Beck (e Paus. etc.): διώ-
 ρευς εν || 13 ὥσπερ πρὸς εὐχὴν ego ex v: ὡς πρὸς προσευ-
 χὴν e || 16 Εὐκλῆς Heyne (e Paus.): εὐκλαν εν || 17 ἀνδρῶν
 ego: ἀνδρῶνα (vulgo Ἄνδρῶνα) εν || Πεισίρροδος ego (Πεισί-
 ροδος Paus., Πεισίρροθος Boeckh ex A): πεισιρρόθιος εν || καὶ
 λέγεται Boeckh: καὶ λελεγέτης e, καὶ λελεγέτης v || 18 νική-
 σαντες (τοὺς παῖδας om) e || 19 περιλαβόντας e: παραλαβόντας v
 (περιβαλόντας secundum A) || 21 Καλλιπάτειραν Boeckh ex A
 et Paus.: ἀριστοπάτειραν εν (item infra)

τρέψαι τὴν θεάν αὐτῇ, τοὺς δὲ καλύειν φάσκοντας κατὰ νόμον γυναῖκα μὴ θεωρεῖν τὸν γυμνικὸν ἀγῶνα· τὴν δὲ φῆσαι πρὸς αὐτοὺς οὐκ ἴσῃν εἶναι ταῖς ἄλλαις γυναιξίν, ἀλλὰ φέρειν πλεον τι ταῖς προγονικαῖς ἀρεταῖς ἐπερειδομέ-
 5 νην· καὶ δεῖξαι τὰς τε τοῦ πατρὸς καὶ τῶν ἀδελφῶν στήλας, καὶ οὕτω νικηθέντας τοὺς ἑλλανοδίκας ἐπιχωρῆσαι καὶ συνήθειαν νόμου διαλυῖσαι καὶ τῇ Καλλιπατείρῃ τὴν θεάν ἐπιτρέψαι. καὶ τὰ μὲν περὶ αὐτῶν τσαῦτα. ἰστόρηται δὲ ὁ Διαγόρας Ἐρμοῦ παῖς γεγενῆσθαι· φασὶ γὰρ αὐτοῦ τὴν
 10 μητέρα εἰς ἀγρὸν που πορευομένην, εἶτα καύματος σφοδροῦ ἐπισχόντος ἐπικλιθῆναι τινὶ Ἐρμαίῳ τεμένει καὶ οὕτω τὸν θεὸν αὐτῇ συνελθεῖν, τὸν δὲ Διαγόραν οὕτω τεκεῖν αὐτήν, ὃς πρῶτος ἀφ' Ἡρακλέους λέγεται τοιοῦτος γενέσθαι.

Schol. cod. Vrat. A: Διαγόρα νικήσαντι τὴν ὄθ ὄλυμ-
 15 πιάδα. τοῦτον δὲ τὸν διαγόραν οἱ ῥόδιοι ἔρμοῦ παῖδα φασὶ πορευομένην γὰρ τὴν μητρὶ αὐτοῦ εἰς ἀγρὸν καὶ ἀναπαυομένην πρὸς ἔρμαίῳ τινὶ μιγῆναι τὸν θεὸν ἐκ τούτου γενέσθαι τὸν διαγόραν. περὶ τοῦ διαγόρου εἶπε μὲν καὶ ἀριστοτέλης. καὶ ἀπόλλας μαρτυροῦσιν ὅτι θυῶν πηγῶν
 20 καὶ ᾗ ἦσαν δακτύλων ἠνέωχε δὲ καὶ δαμάχητον υἱὸν πρεσβύτατον τῶν παίδων. τετράπηχυν τὸ μέγεθος. τοῦ πατρὸς ἐλάττονα ἔ δακτύλων. ἔσχε δὲ καὶ ἄλλον ἀδελφὸν ἀκουσίλαον. θυγατέρων δὲ υἱοὺς εὐκλέεστατον· καλλιάνακτα καὶ πεισίρροθον. οὗτοι δὲ πολλὰς νίκας ἐν τῶν ὄλυμπιῶν ἔσχον
 25 δέκα. ἐκ πυθίων δὲ ἔφη ὅτι παῖδες τούτων διαφόρους ἀγῶνας νικήσαντες καὶ περιβαλόντες τὸν ἀδελφὸν διεξῆλθον μακαριζόμενοι. ἀφ' οὗ Ἡρακλῆς συνέθηκε τὸν ἀγῶνα μηδενί πω τοιαῦτα συμβῆναι. ὥστε καὶ τὸν πατέρα καὶ τοὺς υἱοὺς ὄλυμπιονίκας γενέσθαι ἢ θυγατῆρ καὶ τούτου ἦλθεν εἰς τὰ
 30 ὄλύμπια ἢ ὄνομα καλλιπάτρι. ἐκωλύετο δὲ ὑπὸ τῶν ἑλλα-

3 οὐκ ἴσῃν εν (οὐχ ὁμοίαν A) || 6 ἐπιχωρῆσαι Heyne (συγχωρῆσαι A): ἐπιχειρῆσαι εν || 14 exscripsit Eduardus Lübbert || 23 corr. (e Paus.) Εὐκλέα τὸν Καλλιάνακτος

νοδίκων γυνή οὔσα θεωρῆσαι τὰ δλύμπια. ἡδὲ ἡδὲ οὐχ
 ὁμοῖα ἔφη εἶναι ταῖ ἄλλαις γυναιξίν. ἔσχε γὰρ καὶ τὸν
 πατέρα διαγόραν καὶ τοὺς τρεῖς ἀδελφοὺς δλυμπιονίκας.
 δαμάγητον. δωρέα. ἀκουσίλαον. καὶ ἔ ἂ δλ^α)^α παιδας εὐκλεα.
 καὶ αὐτῆς υἱὸν πεισίρροθον. καὶ τούτων εἰκόνα εἶναι ἐν 5
 δλυμπία οἱ ἑλλανοδίκαι. αἱ δὲ ἡσθέντες συνεχώρησαν αὐτῇ
 θεωρεῖν (sic).

Σαμίων.

570.

Plin. n. h. 5, 135: *Samon . . . Partheniam primum
 appellatam Aristoteles tradit, postea Dryussam, deinde* 10
Anthemussam.

Steph. Byz. s. Σάμος: ἐπιφανῆς πρὸς τῇ Κασίᾳ νῆσος.
 ἐκλήθη δὲ πρότερον Παρθενία καὶ Δρυοῦσσα καὶ Ἀνθε-
 μοῦσσα . . .

Strabo XIV p. 637: ἐκαλεῖτο δὲ Παρθενία πρότερον 15
 οἰκούντων Καρῶν, εἶτα Ἀνθεμοῦς.

Schol. in Apoll. Rh. 2, 867: Παρθενία δὲ ἡ Σάμος
 ἐκαλεῖτο. ἐκέχρητο γὰρ πολλοῖς ὀνόμασι. καὶ γὰρ . . . Παρ-
 θενία καὶ Ἀνθεμοῦσσα ἐκαλεῖτο.

Exc. pol. Heracl. (p. 15, 1): ἡ δὲ νῆσος Παρθενία, 20
 ὕστερον δὲ Δρυοῦσα.

Hesych. s. Δρυοῦσσα: ἡ Σάμος τὸ παλαιόν.

id. s. Δόρυσσα: οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ Σάμος.

571.

Schol. in Apollon. Rh. 1, 188 p. 315, 16 (Keil) Παρθε-
 νίης Ἀγκαῖος: Ἀριστοτέλης φησί, τιθεὶς ἐπὶ Ἀγκαίου 25
 τὴν παροιμίαν, ὅτι γέγονε φιλογέωργος Ἀγκαῖος καὶ πολλὰς
 ἐφύτευσεν ἀμπέλους. εἰπόντος δὲ αὐτῷ τοῦ θεράποντος ὅτι
 θάπτον ἀποθανεῖται ἢ πίεται ἐκ τοῦ καρποῦ τοῦ ἀμπέλου,
 Ἀγκαῖος ὠρίμου γενομένου τοῦ καρποῦ τρίψας βότρυν ἐκά-

16 corr. Ἀνθεμοῦσσα || 21 δρυοῦσα cod.

Aristotelis fr. ed. Rosz.

23

λεσε τὸν θεράποντα καὶ εἶπεν ὡς ἔζησεν μέχρις οὗ καρποφορήσῃ ἢ ἄμπελος, καὶ ἔμελλε πίνειν. τοῦ δὲ θεράποντος εἰπόντος „πολλὰ μεταξὺ πέλει κύλικος καὶ χεῖλεος ἄκρου“, διηγγέλη αὐτῷ τις σὺς διαλυμαινόμενος τὴν χώραν, ἐφ' ὃν ἐκδραμῶν πρὶν πῆ ἀνηρέθη ὑπ' αὐτοῦ. διὸ ἐπεκράτησεν ἢ παροιμία ἐπὶ τῶν παρὰ προσδοκίαν τι πραττόντων.

Zenob. prov. (coll. Milleri 2, 96: Mél. p. 368) πολλὰ μεταξὺ πέλει κύλικος: . . . Ἀριστοτέλης δὲ φησιν Ἀγκαῖον τινα Σαμίων βασιλέα μέλλοντα πίνειν ἀκοῦσαι κραυγὴν περὶ θήραν γενομένην καὶ ἐξελθόντα συμπλακῆναι τῷ συλὶ καὶ ἀποθανεῖν· ὅθεν εἰρησθαι τὴν παροιμίαν οὕτως, πολλὰ μεταξὺ πέλει κύλικος καὶ χεῖλεος ἄκρου.

Zenob. prov. (vulg.) 5, 71 (Ps.-Diogen. 7, 46) πολλὰ μεταξὺ πέλει κύλικος καὶ χεῖλεος ἄκρου: παροιμία λεχθεῖσα ἐξ αἰτίας τοιαύτης· Ἀγκαῖος παῖς Ποσειδῶνος φυτεύων ἀμπελῶνα βαρέως ἐπέκειτο τοῖς οἰκέταις. εἷς δὲ τῶν οἰκετῶν ἔφη μὴ μεταλήψεσθαι τὸν δεσπότην τοῦ καρποῦ. ὁ δὲ Ἀγκαῖος ἐπειδὴ ὁ καρπὸς ἐφθάκει, χαίρων ἐτρώφα καὶ τὸν οἰκέτην ἐκέλευσε κεράσαι αὐτῷ. μέλλον δὲ τὴν κύλικα προσφέρειν τῷ στόματι ὑπεμίμησεν αὐτὸν τοῦ λόγου, ὁ δὲ ἔφη τὸν εἰρημένον στίχον. τούτων ἔτι λεγομένων <ἄλλος> οἰκέτης ἦλθεν ἀπαγγέλλων ὡς ὑπερμεγέθης σὺς τὸν ὄρχατον λυμαίνεται. ὁ δὲ Ἀγκαῖος ἀποβαλὼν τὴν πόσιν ἐπὶ τὸν σὺν ὤρμησε καὶ πληγείς ὑπ' αὐτοῦ ἐτελεύτησεν· ὅθεν ἢ παροιμία.

Schol. ad Odys. χ, 9 (p. 706, 14 Dind. cf. A. P. p. 519) λέγει δὲ Ἀριστοτέλης περὶ τῆς παροιμίας (πολλὰ μεταξὺ κ. τ. λ.) οὕτως· Ἀγκαῖος ὁ Ποσειδῶνος καὶ Ἀστυπαλαίας Σάμιος ὢν τὸ γένος, ἔχων οἰκέτην ἀπὸ Κρήτης ἐκέλευσεν αὐτὸν προσφέρειν ποτὸν πίνειν ὅθεν ἐντεῦθεν αἱ ἄμπελοι τυγχάνουσιν. εἰπόντος δὲ αὐτοῦ ὡς οὐ δυνήσεται πιεῖν, αὐτὸς ὁ Ἀγκαῖος κατακερτομήσας τοὺς θεράποντας ἔλαβε

21 ἄλλος add. cod. Bodl. et Diog.

τὴν κύλικα καὶ προσέθετο. λέξαντος δὲ ἐκείνου „πολλὰ μεταξὺ πέλει κύλικος καὶ χεῖλος ἄκρου“, ἄφνω συνέβη χρῆμα σὺς μεγάλου ἐπιβαρῆσαι τοῖς Ἀγκαίου χωρίοις· ἀκούσαντα δὲ αὐτὸν ἀπὸ τῶν χειλέων τὴν κύλικα καταθεῖναι καὶ διαδραμεῖν πρὸς τὸν ἄγριον, συμβαλόντα δὲ τῷ κάπρω 5 τελευτῆσαι. ἔνθεν φασὶ καταρροῦναι τὴν παροιμίαν.

Exc. pol. Heracl. p. 15, 2 Σαμίων . . . ἐβασίλευσε δ' αὐτῶν Ἀγκαῖος, ἀφ' οὗ τὰς ἀμπέλους ὁ θεράπων φυτεύων φησὶ „πολλὰ μεταξὺ κ. τ. λ.

572.

Aelian. de nat. an. 12, 40: Σάμιοι δὲ πρόβατον (τιμῶσι) 10 . . . Σαμίους δὲ καὶ αὐτοῖς τοιοῦτο χρυσίον (λερὸν) κλαπὲν πρόβατον ἀνεῦρε καὶ ἐντεῦθεν Μανδρόβουλος ὁ Σάμιος τῇ Ἦρᾳ πρόβατον ἀνάθημα ἀνήψε . . . τὸ δὲ Ἀριστοτέλης (λέγει).

573.

Schol. in Aristoph. av. 471 οὐδ' Αἴσωπον πεπάτη- 15 κας: ὅτι τὸν λογοποιὸν Αἴσωπον διὰ σπουδῆς εἶχον. [ἦν δὲ ὁ Αἴσωπος Θραξ, ἠλευθερώθη δὲ ὑπὸ Ἰδμονος τοῦ κωφοῦ. ἐγένετο δὲ πρῶτον Ξάνθου δοῦλος . . . διὰ σπουδῆς δὲ εἶχον τὸν Αἴσωπον.] καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Σαμίων πολιτείᾳ εἰπόντα φησὶν αὐτὸν μῦθον ἠὲδοκιμηκέναι. 20

Exc. pol. Heracl. (p. 15, 10): Αἴσωπος δὲ ὁ λογοποιὸς εὐδοκίμει τότε. [ἦν δὲ Θραξ τὸ γένος, ἠλευθερώθη δὲ ὑπὸ Ἰδμονος τοῦ κωφοῦ, ἐγένετο δὲ πρῶτον Ξάνθου δοῦλος.

5 διαδραμεῖν Vind. Marc.: δραμεῖν vulgo || ἄγριον Vind.: ἄγριον ἔν Marc. c. vulg. || 6 φασὶ Vind.: φησὶ Marc. c. vulg. || καταρροῦναι Vind.: κατανοῆσαι Marc. c. vulg. || 17 Ἰδμονος (Ἰάδμονος Herod. 2, 134): cf. fr. 487 || 20 μῦθον scil. ὅπερ τοῦ δημαγωγοῦ ad Samios (Ar. rhet. p. 1393^b 9. 23 sqq.): cf. Schneidewin ad Heracl. p. 74 || 22 (= 14) ἦν δὲ . . . Didymea haec nihil ad h. l. Ar. (A. P. p. 521). Didymus scil. qui citaverat Aristotelem, excerpserat Heraclides omisso testis nomine Aristotelis

574.

Exc. pol. Heracl. p. 15, 13: τὴν δὲ πολιτείαν τῶν Σαμίων Συλοσῶν ἠρήμωσεν, ἀφ' οὗ καὶ ἡ παροιμία „ἔκητι Συλοσῶντος εὐρυχωρίη“.

Zenob. prov. (vulg.) 3, 90 . . . ἐπεὶ δὲ πικρῶς καὶ χαλεπῶς ἤρχεν, ἐκλιπόντες τὴν νῆσον οἱ πλείους μετώκησαν.

Strabo XIV p. 638 πικρῶς δ' ἤρχεν (δ Σ.) ὥστε καὶ ἐλειπάνδρησεν ἡ πόλις. κάκειθεν ἐκπεσεῖν συνέβη τὴν παροιμίαν „ἔκητι Συλοσῶντος εὐρυχωρίη“.

575.

Photius Σαμίων ὁ δῆμός (ἔστιν) ὡς πολυγράμμα-
10 τος: Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίους, ἐπισκώπτων τοὺς ἐστιγμένους· οἱ γὰρ Σάμιοι καταπονηθέντες ὑπὸ τῶν τυράννων σπάνει τῶν πολιτευομένων ἐπέγραψαν τοῖς δούλοις ἐκ πέντε στατήρων τὴν ἰσοπολιτείαν, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Σαμίων πολιτείᾳ.

576.

15 Zenob. prov. 6, 12 τὸ περὶ Δρῦν σκότος: Ἀριστοτέλης φησὶν ἐν τῇ Σαμίων πολιτείᾳ Πριηνέων πολλοὺς ὑπὸ Μιλησίων ἀναιρεθῆναι περὶ τὴν καλουμένην Δρῦν· ὅθεν καὶ τὰς Πριηνεῖας γυναῖκας ὀμνύειν τὸ περὶ Δρῦν σκότος.

Plutarch. quaest. Graec. 20: Τίς ὁ λεγόμενος ἐν Πριήνῃ
20 παρὰ Δρυὶ σκότος; Σάμιοι καὶ Πριηνεῖς πολεμοῦντες ἀλλήλοις τὰ μὲν ἄλλα μετρίως ἐβλάπτοντο καὶ ἔβλαπτον, μάχης δὲ μεγάλης γενομένης χιλίους Σαμίων οἱ Πριηνεῖς ἀπέκτειναν. ἐβδόμῳ τε ὕστερον ἔπει Μιλησίοις συμβαλόντες παρὰ τὴν καλουμένην Δρῦν, τοὺς ἀρίστους ὁμοῦ τε καὶ πρῶτους
25 ἀπέβαλον τῶν πολιτῶν· ὅτε καὶ Βίας ὁ σοφὸς εἰς Σάμον

2 ἠρήμωσεν: cf. Herod. 2, 149 τὴν δὲ Σάμον σαγηνεύσαντες οἱ Πέρσαι παρέδωκαν Συλοσῶντι ἐρήμην ἐοῦσαν ἀνδρῶν || 23 τε (ὕστερον) Xyl.: τὸ vulgo, δὲ ed. Par. || 25 ὅτε . . . εὐδοκίμης: cf. supra fr. 573 (Αἰώωπος . . . εὐδοκίμει τότε)

ἐκ Πριήνης πρεσβεύσας εὐδοκίμησε. ταῖς δὲ Πριηνέων γυναιξίν, ὁμοῦ τοῦ πάθους τούτου καὶ τῆς συμφορᾶς ἐλειυῆς γενομένης, ἀρὰ κατέστη καὶ ὄρκος περὶ τῶν μεγίστων ὁ παρὰ τῇ Δρῦνι σκότος, διὰ τὸ παῖδας αὐτῶν καὶ πατέρας καὶ ἄνδρας ἐκεῖ φονευθῆναι.

5

577.

Plutarch. Pericl. 26: ὑπὸ δὲ τοῦ Μελίσσου καὶ Περικλέα φησὶν αὐτὸν Ἀριστοτέλης ἠτηθηθῆναι ναυμαχοῦντα πρότερον.

578.

Plutarch. Pericl. 28: ἐνάτω δὲ μηνὶ τῶν Σαμίων παραστάντων ὁ Περικλῆς τὰ τεῖχη καθεῖλε . . . Δοῦρις δ' ὁ Σά-
μιος τούτοις ἐπιτραγοῦσιν πολλὴν ὠμότητα τῶν Ἀθηναίων καὶ τοῦ Περικλέους κατηγορῶν, ἦν οὔτε Θουκυδίδης ἰστόρηκεν οὔτ' Ἐφορος οὔτ' Ἀριστοτέλης.

Σαμοθράκων.

579.

Schol. in Apollon. Rhod. 1, 917 p. 355 (Keil) ἀρρή-
κτους ἀγανῆσι: . . . ἡ δὲ Σαμοθράκη ἐκαλεῖτο πρότερον Λευκωσία, ὡς ἱστορεῖ Ἀριστοτέλης ἐν Σαμοθράκης πολιτείᾳ.

Schol. B ad Hom. Π. ω, 78 Σάμου: τῆς νῦν Σαμοθράκης . . . ἐκαλεῖτο δὲ Λευκωνία.

Exc. pol. Heracl. p. 19, 13 (cf. A. P. p. 524): Σαμο-
θράκη τὸ μὲν ἐξ ἀρχῆς ἐκαλεῖτο Λευκανία διὰ τὸ λευκὴ εἶναι.

Σικωνίων.

580.

Pollux 9, 77: τὸ μέντοι τῶν ὀβολῶν ὄνομα οἱ μὲν ὅτι πάλαι βονπόροις ὀβελοῖς ἐχρῶντο πρὸς τὰς ἀμοιβάς, ὧν τὸ ὑπὸ τῇ δρακί πληθους ἐδόκει καλεῖσθαι δραχμή, τὰ δ' ὀνό-
25

19 λευκωνία: sic cod. || 21 λευκανία: sic cod.

ματα καὶ τοῦ νομίσματος μεταπεσότος εἰς τὴν νῦν χρεῖαν ἐνέμεινεν ἐκ τῆς μνήμης τῆς παλαιᾶς· Ἀριστοτέλης δὲ ταῦτόν λέγων] ἐν Σικυωνίων πολιτεία σμικρόν τι καινοτομεῖ, ὀφελούς αὐτοὺς τέως ὠνομάσθαι λέγων, τοῦ μὲν ὀφέλλειν
 5 δηλοῦντος τὸ αὕξειν, αὐτῶν δὲ διὰ τὸ εἰς μῆκος ἠύξῃσθαι ὡδε κληθέντων. ὅθεν καὶ τὸ ὀφέλλειν ὠνομάσθαι φησὶν οὐκ οἶδ' ὅπως· ἐπὶ μέντοι τῶν ὀβελῶν ὑπελλάχθαι τὸ φ εἰς τὸ β̄ κατὰ συγγένειαν.

Et. M. p. 613, 1 s. ὀβελίσκος: οἶονεὶ ὀφελίσκος τις
 10 ὦν ὁ εἰς μῆκος ὀφελλούμενος· ὀφέλλειν γὰρ τὸ αὕξειν (Orion p. 114, 25).

Et. Gud. s. ὀβελίσκος: παρὰ τὸ ὀφέλλειν καὶ εἰς μῆκος αὕξεσθαι.

(Σινωπέων.)

581.

15 Schol. in Apollon. Rhod. 2, 946 p. 436, 15 (Keil) ἔνθα Σινώπη: . . . κατ' Εὐμηλον καὶ Ἀριστοτέλη Ἀσωποῦ (ἢ Σινώπη).

(Σολέων.)

582.

Vita Arati cod. Par. 2403 (Westerm. in Biogr. Gr. 20 p. 60, 3 not.) et Par. 2726 (Diels) . . . ἐκ Σόλων τῆς Κιλικίας. ὠνόμασται δὲ ἡ πόλις ἀπὸ Σόλωνος τοῦ Λινδίου, ὡς φησὶν Ἀριστοτέλης. ἔστι δὲ ἡ νῦν Πομπηίουπολις.

(Συβαριτῶν.)

583.

Athen. XII p. 520: εἰς τηλικούτον δ' ἦσαν τρυφῆς ἔλη-

3 ταῦτόν λέγων (scil. ἐν τῇ Ἀργείων πολιτεία), ἐν Σικ. πολ. καινοτομεῖ (cf. fr. 481) || 19 de hoc fragmento gratiose monuit Herm. Diels in epist. ad me data 27. 10. 1885 || 21 ἡ πόλις ἀπὸ 2726: ἡ πόλις αὐτοῦ σόλους 2403 (Diels). cf. Steph. Byz. s. v. (fem. Σολουντίς) || λινδίου 2403, λυδίου 2726

λακότες (οἱ Συβαριῖται) ὡς καὶ παρὰ τὰς εὐωχίας τοὺς ἵππους ἐθίσει παρὸς ἀύλων ὀρχεῖσθαι. τοῦτ' οὖν εἰδότες οἱ Κροτωνιάται ὅτε αὐτοῖς ἐπολέμουν, ὡς καὶ Ἀριστοτέλης ἱστορεῖ διὰ τῆς πολιτείας αὐτῶν, ἐνέδωσαν τοῖς ἵπποις τὸ ὀρχηστικὸν μέλος· συμπαρήσαν γὰρ αὐτοῖς καὶ ἀύληται ἐν 5 στρατιωτικῇ σκευῇ. καὶ ἅμα ἀυλοῦντων ἀκούοντες οἱ ἵπποι οὐ μόνον ἐξωρήσαντο ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀναβάτας ἔχοντες ἠυτομόλησαν πρὸς τοὺς Κροτωνιάτας.

Iulius Africanus cest. 14 p. 293 (ed. Par. 1693 post *Mathemat. vet.*): εἰς τοῦτό ποτε ἐλάσαι τρυφῆς Συβαριῆτας 10 λόγος ὡς παρὰ δεῖπνον εἰς τὸ συμπόσιον αὐτοὺς (τοὺς ἵππους) εἰσάγειν, τοὺς δ' ἀκούσαντας ἀυλήματος ἀνίστασθαι ἐπὶ τῷ πόδε καὶ τοῖς προσθίοις ὥσπερ χειρονομοῦντας ὀρχεῖσθαι. ὑβρισθέντα δὲ ἀυλητὴν εἰς Κροτωνιάτας ἀτομολῆσαι προσφάτως ἵππομαχίᾳ νενικημένους, μέγιστα δὲ 15 ὠφελήσειν τὸ κοινὸν ἐπαγγεῖλασθαι· παραδώσειν γὰρ πᾶν τὸ Συβαριτικὸν ἵππικὸν αἰχμάλωτον. πιστεῦσαι τοὺς Κροτωνιάτας αὐτῶ καὶ ἐπιτρέψαι στρατηγεῖν, τὸν δὲ ἀυλήσαντα τοῖς τῆς πόλεως ἀυληταῖς δεῖξαι τὸ μέλος καὶ ὅτε καιρὸς ἦν παρεγγυῆσαι τὴν ἐπὶ τοὺς πολεμίους ἔξοδον. ὡς δὲ οἱ 20 Συβαριῖται ἐπῆλθον πανδημεὶ πολὺ τι φρουαττόμενοι τῇ τῆς ἵππου περιουσίᾳ καὶ ἀνεμίγησαν αἱ φάλαγγες, ὑπὸ σημείον ἐν ἠύλησαν. οἱ πάντες, συνήθους δὲ ἤχου ἀκούσαντες οἱ ἵπποι ὥσπερ οἴκοι ἐδιδάσκετο ἀποσεισάμενοι τοὺς ἀναβάτας ὑπωροῦντο πάντες. τότε οὖν οἱ ἵπποται ἐάλωσαν κείμενοι 25 καὶ οἱ ἵπποι ἐλήφθησαν ὀρχούμενοι, ἀναστησάντων αὐτοὺς συνήθων μελῶν.

584.

Athen. XII p. 523: καὶ οἱ τὴν Σῆριν δὲ κατοικοῦντες, ἦν πρῶτοι κατέσχον οἱ ἀπὸ Τροίας ἐλθόντες, ὕστερον δ' ὑπὸ Κολοφωνίων ὡς φησι Τίμαιος καὶ Ἀριστοτέλης, 30

30 lacunam vidit Casaubonus. epitome Athenaei simpliciter habet ὕστερον δ' οἱ Κολοφώνιοι

εἰς τρυφήν ἐξώκειλαν οὐχ ἦσσαν Συβαριτῶν. καὶ γὰρ ἰδίως παρ' αὐτοῖς ἐπεχωρίασε φορεῖν ἀνθινοὺς χιτῶνας, οὓς ἐξώνυμπο μίτραις πολυτελέσι· καὶ ἐκαλοῦντο διὰ τοῦτο ὑπὸ τῶν περιόικων μιτροχίτωνες, ἐπεὶ Ὅμηρος τοὺς ἀξώστους ἀμιτρο-
5 χίτωνας καλεῖ.

Συρακοσίων.

585.

Poll. 6, 16: καὶ που καὶ (οἶνος) γλυκὺς Πόλλιος. ἔστι μὲν ἐκ Συρακουσῶν, Πόλλις δ' αὐτὸν ὁ Ἀργεῖος πρῶτος ἐπεσκεύασεν, ἀφ' οὗ καὶ τὸννομα, ἢ ἀπὸ τοῦ Συρακοσίων
10 βασιλέως Πόλλιδος, ὡς Ἀριστοτέλης λέγει.

Athen. epit. I p. 31^b . . . ἦν (ἄμπελον Βιβλίαν) Πόλλιν τὸν Ἀργεῖον, ὃς ἐβασίλευσε Συρακοσίων, πρῶτον εἰς Συρακούσας κομίσαι (φασίν) ἐξ Ἰταλίας. εἶη ἂν οὖν ὁ παρὰ
Σικελιώταις γλυκὺς καλούμενος Πόλλιος ὁ Βίβλινος οἶνος.

15 Etym. M. p. 197, 32 (Lex. Seg.) s. Βίβλινος οἶνος: . . . ἀπὸ Βιβλίνης οὕτω καλουμένης Θρακίας ἀμπέλου, ἣτις διὰ τὸ εὐθαλὴς εἶναι ἐν Ἑλλάδι, μετετέθη καὶ ἐν Σικελίᾳ ὑπὸ Πόλλιδος τοῦ Συρακουσίου τυράννου· ἔνθεν αὐτήν τινες καὶ Πόλλιον καλοῦσιν.

20 Aelianus var. hist. 12, 31: καὶ ἐν Συρακούσαις Πόλλιος· ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τινος ἐγχωρίου βασιλέως.

586.

Phot. s. καλλικυρίοι: οἱ ἀντὶ τῶν γεωμόρων ἐν Συρακούσαις γενόμενοι, πολλοὶ τινες τὸ πλῆθος. δοῦλοι δ' ἦσαν οὗτοι τῶν φυγάδων, ὡς Τίμαιος ἐν 5· ὅθεν τοὺς
25 ὑπερβολῇ πολλοὺς καλλικυρίους ἔλεγον. ὀνομάσθησαν δ' ἀπὸ τοῦ εἰς ταῦτο συνελθεῖν παντοδαποὶ ὄντες, ὡς Ἀρι-

17 εὐφορος cod. V et Gaisf., εὐθυνοσ D. P. || 18 σικωνοῖον codd. (σικωνίου cod. Flor. Mill.) || 22 = κικλικυρίοι Phot. s. v. || 26 ἀριστὸ Suid. cod. E

στοτέλης ἐν Συρακουσίων πολιτεία, ὅμοιοι τοῖς παρὰ Δακεδαιμονίοις εἴλωσι καὶ παρὰ Θεσσαλοῖς πενέσταις καὶ παρὰ Κρησὶ κλαρώταις.

Zenob. prov. 4, 54 (Hesych. s. v.) καλλικυρίων πλείους: οὕτως ἐν Συρακούσαις ἐκλήθησαν οἱ ἐπεισελθόντες 5 γεωμόροις καλλικύριοι. ἔνθεν παροιμιωδῶς ἔλεγον, εἴ ποτε πλῆθος ἤθελον ἐμφῆναι, ὅτι πλείους ἦσαν τῶν καλλικυρίων. δοῦλοι δὲ ἦσαν οὗτοι καὶ τοὺς κυρίους ἐξέβαλον. ἡ δὲ αἰτία τῆς κλήσεως αὐτῶν διὰ τὸ παντοδαπούς εἰς ταὐτὸ συνελθεῖν ὥστε τοῖς κυρίοις ἐγκεῖσθαι. 10

587.

Schol. in Pind. Pyth. 1, 89 (cf. fr. 486): αὐτὸν δὲ τὸν Ἰέρωνα ἐν τῇ τῶν Συρακουσίων πολιτεία (φησὶν Ἀριστοτέλης) δυσουρία δυστυχήσαι.

588.

Athen. X p. 435°: Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῇ Συρακουσίων πολιτεία καὶ συνεχῶς φησὶν αὐτὸν (Διονύσιον τὸν νεώτερον) 15 ἔσθ' ὅτε ἐπὶ ἡμέρας ἐνενήκοντα μεθύειν· διὰ καὶ ἀμβλυώτερον γενέσθαι τὰς ὄψεις.

Plutarch. Dion. 7: ἡμέρας γάρ, ὡς φασιν, ἐνενήκοντα συνεχῶς ἔπινεν ἀρξάμενος καὶ τὴν αὐλήν ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ . . . μέθαι καὶ σκῶμματα . . . κατεῖχον. 20

589.

Pollux 9, 87: . . . τὸ μέντοι Σικελικὸν τάλαντον ἐλάχιστον ἴσχυεν, τὸ μὲν ἀρχαῖον, ὡς Ἀριστοτέλης λέγει, τέτταρας καὶ εἴκοσι τοὺς νούμμους, τὸ δὲ ὕστερον δυοκαίδεκα· [δύνασθαι δὲ τὸν νοῦμμον τρία ἡμιωβόλια.

Diogeniani lex. ap. Schol. B ad Π. ε, 576: παρὰ δὲ 25 Σικελιώταις τὸ μὲν ἀρχαῖον ἦν νούμμων κδ̄, νῦν δὲ ιβ̄.

1 ὅμοιοι: cf. A. P. p. 528 || 8 δοῦλοι: cf. Herod. 7, 155 || 16 (18) ἐννέα Meineke || 26 νούμμων: μνῶν codd. (A. P. p. 529)

[δύναται δὲ ὁ νοῦμος τρία ἡμιοβόλια, ὡς ἐν τοῖς περὶ Σώφρονος Ἀπολλόδωρος.

Ταραντίνων.

590.

Poll. 9, 80: καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ταραντίνων πολι-
5 τείᾳ καλεῖσθαι φησι νόμισμα παρ' αὐτοῖς νοῦμμον, ἔφ' οὗ
ἐντετυπῶσθαι Τάραντα τὸν Ποσειδῶνος δελφῖνι ἐποχούμενον.

Τεγεατῶν.

591.

Schol. in Apollon. Rh. 4, 264 p. 494 Ἀρκάδες οὗ
καὶ πρόσθεν: . . . Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῇ Τεγεατῶν πολι-
10 τείᾳ φησὶν ὅτι βάρβαροι τὴν Ἀρκαδίαν ὤκησαν, οἵτινες ἐξε-
βλήθησαν ὑπὸ τῶν Ἀρκάδων ἐπιθεμένων αὐτοῖς πρὸ τοῦ
ἐπιτεῖλαι τὴν σελήνην, διὸ κατωνομάσθησαν προσέληνοι.

592.

Plutarch. quaest. Graec. 5: Τίνες οἱ παρὰ Ἀρκάσι καὶ
Λακεδαιμονίοις χρηστοί; Λακεδαιμόνιοι Τεγεάταις διαλλα-
15 γέντες ἐποίησαντο συνθήκας καὶ στήλην ἐπ' Ἀλφειῷ κοινήν
ἀνέστησαν, ἐν ἣ μετὰ τῶν ἄλλων γέγραπται Μεσσηνίους
ἐκβαλεῖν ἐκ τῆς χώρας καὶ μὴ ἐξεῖναι χρηστὸς ποιεῖν.
ἐξηγούμενος οὖν ὁ Ἀριστοτέλης τοῦτό φησι δύνασθαι
τὸ μὴ ἀποκτιννῆναι βοηθείας χάριν τοῖς λακωνίζουσι τῶν
20 Τεγεατῶν.

Plutarch. quaest. Rom. 52: καὶ γὰρ Ἀριστοτέλης ἐν
ταῖς Ἀρκάδων πρὸς Λακεδαιμονίους συνθήκαις γεγράφθαι
φησὶ μηδένα χρηστὸν ποιεῖν βοηθείας χάριν τοῖς λακωνί-
ζουσι τῶν Τεγεατῶν, ὅπερ εἶναι μηδένα ἀποκτιννῆναι.

25

Τενεδίων.

593.

Stephan. Byz. ethn. ep. s. Τένεδος . . . ἔστι καὶ ἑτέρα

παροιμία Τενέδιος πέλεκυς, ἐπὶ τῶν ἤτοι πικρῶς ἢ καὶ μᾶλλον συντόμως ἀποκοπτόντων τὰ ζητήματα καὶ τὰ ἄλλα πράγματα. . . φησὶν Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Τενεδίων πολιτεία ὅτι βασιλεὺς τις ἐν Τενέδῳ νόμον ἔθηκε τὸν καταλαμβάνοντα μοιχοὺς ἀναιρεῖν πελέκει ἀμφοτέρους. ἐπειδὴ 5 δὲ συνέβη τὸν υἱὸν αὐτοῦ καταληφθῆναι μοιχόν, ἐκύρωσε καὶ περὶ τοῦ ἰδίου παιδὸς τηρηθῆναι τὸν νόμον καὶ ἀναρεθέντος εἰς παροιμίαν παρήλθε τὸ πρᾶγμα ἐπὶ τῶν ὠμῶς πραττομένων. διὰ τοῦτο φησι καὶ ἐπὶ τοῦ νομίσματος τῶν Τενεδίων κεχαράχθαι ἐν μὲν τῷ ἑτέρῳ μέρει πέλεκυν, ἐπὶ 10 δὲ τοῦ ἑτέρου δύο κεφαλὰς εἰς ὑπόμνησιν τοῦ περὶ τὸν παῖδα παθήματος.

(Diogenian. prov. 8, 58. Hesych. s. Τενέδιον βέλος) Photius s. Τενέδιος ξυνήγορος: . . . καὶ παροιμία· Τενέδιος πέλεκυς· Ἀριστοτέλης μέντοι ὅτι βασιλεὺς Τενέδιος [μετὰ 15 πελέκεως δικάζων τὸν ἀδικοῦντα εὐθέως ἀνήρει . . . ἢ ὅτι βασιλεὺς τις] νόμον θείς πελέκει τοὺς μοιχοὺς ἄμφω κατατομεῖν καὶ ἐπὶ τοῦ υἱοῦ ἐτήρησεν τοῦτο· καθ' ὃ καὶ ἐν τῷ νομίσματι ἐφ' οὗ μὲν πέλεκυς ἐφ' οὗ δὲ δύο πρόσωπα ἐξ ἑνὸς ἀνχένος. 20

Exc. pol. Heracl. p. 12, 13 (A. P. p. 531 sq.): νόμον δὲ τινά φασι τῶν βασιλέων Τενεδίοις θεῖσθαι, εἴ τις λάβοι μοιχόν, ἀποκτεῖναι τοῦτον πελέκει. ἄλόντος δὲ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ καὶ τοῦ λαβόντος ἑρομένου τὸν βασιλέα τί χρῆ ποιεῖν, ἀποκρίνασθαι τῷ νόμῳ χρῆσθαι. καὶ διὰ τοῦτο τοῦ νομίσματος 25 αὐτοῦ ἐπὶ θάτερα πέλεκυς κεχάρακται, ἐπὶ θάτερα δὲ ἐξ ἑνὸς ἀνχένος πρόσωπον ἀνδρὸς καὶ γυναικός. καὶ ἐκ τούτου λέγεται ἐπὶ τῶν ἀποτόμων τὸ ἀποκεκόφθαι Τενεδίῳ πελέκει.

594.

Strabo VIII p. 380: καὶ ἡ Τενέα δ' ἐστὶ κώμη τῆς 30

26 κεχάρακται: χαρακτός cod.

Κορινθίας, ἐν ἣ τοῦ Τενεάτου Ἀπόλλωνος ἱερόν . . . δοκεῖ δὲ καὶ συγγενεῖά τις εἶναι Τενεδίοις πρὸς τούτους ἀπὸ Τένου τοῦ Κύννου, καθάπερ εἶρηκεν Ἀριστοτέλης· καὶ ἡ τοῦ Ἀπόλλωνος δὲ τιμὴ παρ' ἀμφοτέροις ὁμοία οὕσα δίδω-
5 σιν οὐ μικρὰ σημεῖα.

Pausan. 2, 5: . . . ἡ καλουμένη Τενέα. οἱ δὲ ἄνθρωποι φασιν οἱ ταύτη Τρῶες εἶναι, αἰγμάλωτοι δὲ ὑπὸ Ἑλλήνων ἐκ Τενέδου γενόμενοι ἐνταῦθα Ἀγαμέμνονος δόντος οἰκῆσαι· καὶ διὰ τοῦτο θεῶν μάλιστα Ἀπόλλωνα τιμῶσιν.

10

(Τηνίων.)

595.

Plin. n. h. 4, 65: Tenos . . . quam propter aquarum abundantiam Aristoteles Hydrussam appellatam ait.

Stephan. Byz. s. Τήνος: νῆσος Κυκλάς, ἀπὸ οἰκιστοῦ Τήνου. ἐκλήθη καὶ Ἰδροῦσσα διὰ τὸ κατάρροτον εἶναι.

15

Τροισηνίων.

596.

Athen. epit. I p. 31^c: ἐν τῷ χρησμῷ, φησίν, ὁ θεὸς ἠτόματίσει·

πῖν' οἶνον τρυγίαν, ἐπεὶ οὐκ Ἀνθηδόνα ναλεῖς
οὐδ' ἱερὰν Ἰπέραν, ὅθι γ' ἄτρυγον οἶνον ἔπινες.

20 ὠνομάζετο δὲ παρὰ Τροισηνίοις, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης ἐν τῇ αὐτῶν πολιτείᾳ, ἄμπελος Ἀνθηδονιάς καὶ Ἰπεριάς, ἀπὸ Ἀνθου τινὸς καὶ Ἰπέρου, ὥς καὶ Ἀλθηφιάς ἀπὸ Ἀλθηφίου τινὸς ἐνὸς τῶν Ἀλφειοῦ ἀπογόνων.

597.

Plutarch. quaest. Graec. 19: Τίς ἡ Ἀνθηδὼν περὶ ἧς
25 ἡ Πυθιάς εἶπε· πῖν' οἶνον τρυγίαν, ἐπεὶ οὐκ Ἀνθηδόνα

2 cf. Τένου ἱερόν Plut. qu. Gr. 28 || 19 γ': κ' Schweigh. et Mein. || 21 Ἰπεριάς vulgo, corr. Meineke

ναίεις; ἢ γὰρ ἐν Βοιωτοῖς οὐκ ἔστι πολύοινος. τὴν Καλαυ-
 ρίαν Εἰρήνην τὸ παλαιὸν ὠνόμαζον ἀπὸ γυναικὸς Εἰρήνης,
 ἣν ἐκ Ποσειδῶνος καὶ Μελανθείας τῆς Ἀλφειοῦ γενέσθαι
 μυθολογοῦσιν. ὕστερον δὲ τῶν περὶ Ἀθήνην καὶ Ἰπέρην
 αὐτόθι κατοικοῦντων Ἀθηδονίαν καὶ Ἰπέρειαν ἐκάλουσαν τὴν 5
 νῆσον. εἶχε δὲ ὁ χρησμὸς οὕτως, ὡς Ἀριστοτέλης φησί·
 πῖν' οἶνον τρυγίαν, ἐπεὶ οὐκ Ἀθηδόνα ναίεις
 οὐδ' ἱερὰν Ἰπέραν, ὅθι γ' ἄτρυγον οἶνον ἔπινες.
 ταῦτα μὲν ὁ Ἀριστοτέλης.

598.

Plutarch. Thes. 3: Πιπθεύς ὁ Θησέως πάππος πόλιν 10
 μὲν οὐ μεγάλην τὴν Τροιζηνίαν ᾤκισε, δόξαν δὲ μάλιστα
 πάντων ὡς ἀνὴρ λόγιος ἐν τοῖς τότε καὶ σοφώτατος ἔσχεν.
 ἦν δὲ τῆς σοφίας ἐκείνης τοιαύτη τις ὡς ἔοικεν ἰδέα καὶ
 δύναμις, οἷα χρησάμενος Ἡσίοδος εὐδοκίμει μάλιστα περὶ
 τὰς ἐν τοῖς Ἔργοις γνωμολογίας. καὶ μίαν γε τούτων ἐκεί- 15
 νην λέγουσι Πιπθέως εἶναι „μισθὸς δ' ἀνδρὶ φίλῳ εἰρημῆνος
 ἄρκιος ἔστω“. τοῦτο μὲν οὖν καὶ Ἀριστοτέλης ὁ φιλό-
 σοφος εἶρηκεν.

Φωκαίων.

599.

Clemens Alex. strom. I p. 144 Sylb.: Ἐξήμεστός τε ὁ 20
 Φωκαίων τύραννος δύο δακτυλλοὺς φορῶν γεγοητευμένους
 τῷ ψόφῳ τῷ πρὸς ἀλλήλους διησθάνετο τοὺς καιροὺς τῶν
 πράξεων, ἀπέθανεν δὲ ὅμως δολοφονηθεὶς καίτοι προσημή-
 ναντος τοῦ ψόφου, ὡς φησὶν Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Φω-
 καιέων πολιτείᾳ.

95

(Χαλκηδονίων.)

600.

Plinius n. h. 7, 207: *quadriremem Aristoteles (auctor est fecisse) Carthaginienses.*

Clemens Alex. strom. I p. 132 Sylb.: Καρχηδόνιοι δὲ
5 πρῶτοι τετρήρη κατεσκεύασαν, ἐναυπήγησε δὲ αὐτὴν Βόσπο-
ρος αὐτοσχέδιον.

(Χαλκιδέων.)

601.

Strabo X p. 445: Εὐβοίαν γοῦν εἰπὼν ὁ ποιητὴς τοὺς
ἀπ' αὐτῆς Εὐβοέας οὐδέποτε εἴρηκεν, ἀλλ' Ἄβαντας αἰεί
10 . . . φησὶ δ' Ἀριστοτέλης ἐξ Ἄβας τῆς Φωκικῆς Θοῤῃκας
ὀρμηθέντας ἐποικῆσαι τὴν νῆσον καὶ ἐπονομάσαι Ἄβαντας
τοὺς ἔχοντας αὐτήν.

602.

Plin. 7, 197: *aes conflare et temperare Aristoteles
Lydum Scythen monstrasse, Theophrastus Delan Phrygem*
15 *putant.*

Clemens Alex. strom. 1, 16 p. 132: Δέλας δὲ ἄλλος
Ἰδαῖος εὗρε χαλκοῦ κρᾶσιν, ὡς δὲ Ἡσιόδος, Σκύθης.

603.

Strabo X p. 447: αἱ δ' οὖν πόλεις αὗται (Ἐρέτρια καὶ
ἡ Χαλκίς) διαφερόντως ἀνέξηθεισαι καὶ ἀποικίας ἔστειλαν
20 ἀξιολόγους εἰς Μακεδονίαν. Ἐρέτρια μὲν γὰρ συνώκισε τὰς
περὶ Παλλήνην καὶ τὸν Ἄθω πόλεις, ἡ δὲ Χαλκίς τὰς ὑπὸ
Ἰδύνθω, ἃς Φίλιππος διελυμήνατο. καὶ τῆς Ἰταλίας δὲ καὶ

3 Carthaginienses pro Chalcedoniis (vel ipsius vel fontis)
errore infert Plinius || 4 immo Καλχηδόνιοι (Riemann: Rev. d.
phil. 1881 p. 150) || 6 αὐτοσχέδιον: ἀτόχθων Euseb. ex Clem.
et exc. Palat. || 14 Phrygem i. e. Idæum (Strabo X, 473) || 17
Ἡσιόδος: immo Ἀριστοτέλης. cf. Strabo X, 472 (473). 447. Steph.
s. Χαλκίς

Σικελίας πολλά χωρία Χαλκιδίων ἐστίν. ἐστάλησαν δὲ αἱ ἀποικίαι αὗται, καθάπερ εἶρηκεν Ἀριστοτέλης, ἥνλικα ἡ τῶν ἱπποβοτῶν ἐπεκράτει πολιτεία· προέστησαν γὰρ αὐτῆς ἀπὸ τιμημάτων ἄνδρες ἀριστοκρατικῶς ἄρχοντες.

XLV. NOMIMA.

5

604.

Varro de ling. Lat. 7, 70 (p. 147 O. Müller): *praefica dicta, ut Aurelius scribit, mulier ad luctum quae conduce-retur, quae ante domum mortui laudes eius caneret. hoc factitatum Aristoteles scribit in libro qui inscribitur νόμιμα βαρβαρικά.*

10

Hesych. s. Καρῖναι: θρηνηδοὶ μουσικαί, αἱ τοὺς νεκροὺς τῷ θρήνῳ παραπέμπουσαι πρὸς τὰς ταφὰς καὶ τὰ κήδη. παρελαμβάνοντο δὲ αἱ ἀπὸ Καρίας γυναῖκες.

605.

Apollon. hist. mirab. 11: Ἀριστοτέλης δὲ ἐν νομίμοις βαρβαρικοῖς <ἐν Λάτμῳ> τῆς Καρίας σκορπίοι γίνονται οἱ 15 τοὺς μὲν ξένους πατάξαντες οὐ λλαν ἀδικοῦσι, τοὺς δὲ ἐπιχωρίους παραντὰ ἀποκτείνουσιν.

Antig. hist. mir. 16 (unde Ael. 5, 14): ἐν Λάτμῳ δὲ τῆς Καρίας φησὶν Ἀριστοτέλης τοὺς σκορπίους ἐὰν μὲν τῶν ξένων τινὰ πατάξουσιν, μετρίως λυπεῖν, ἐὰν δὲ τῶν 20 ἐγχωρίων, ἕως θανάτου κατατείνειν.

Plinius n. h. 8, 229: *in Latmo Cariae monte Aristoteles tradit a scorpionibus hospites non laedi, indigenas interimi.*

7 ad luctum Turnebus: codd. ab luco vel a luco || 9 nomina barbarica codd., corr. Turnebus || 15 ἐν Λάτμῳ additur ex Antig. || 17 παρ' αὐτὰ cod., παραντίνα Leopardi

606.

Plinius 7, 15: *supra Nasamonas confinesque illis Machlyas Androgynos esse utriusque naturae inter se vicibus coeuntes Calliphanes tradit. Aristoteles adicit dextram mammam iis virilem, laevam muliebrem esse.*

607.

5 Athen. epit. I p. 23^d: Ἀριστοτέλης ἐν Τυρρηνῶν νομίμοις „οἱ δὲ Τυρρηνοὶ δειπνοῦσι μετὰ τῶν γυναικῶν ἀνακείμενοι ὑπὸ τῷ αὐτῷ ἱματίῳ“.

Exc. pol. Heracl. p. 18, 6 Τυρρηνῶν: . . . πάντες δὲ ὑπὸ τῷ αὐτῷ ἱματίῳ μετὰ τῶν γυναικῶν κατὰκείνται κἂν παρῶσί τινες.

608.

10 Pollux 4, 56: Τυρρηνοὶ δὲ τῷ Ἀριστοτέλους λόγῳ οὐ πυκτεύουσιν ὑπ' αὐλῷ μόνον, ἀλλὰ καὶ μαστιγοῦσι καὶ ὄψοποιοῦσιν.

Plutarch. de cohib. ira 11: οὐ γάρ, ὡς Ἀριστοτέλης ἱστορεῖ κατ' αὐτὸν ἐν Τυρρηνίᾳ μαστιγοῦσθαι τοὺς οἰκέτας
15 πρὸς αὐλόν, οὕτω πρὸς ἡδονὴν δεῖ . . . τῆς τιμωρίας ἐμφορεῖσθαι.

Athen. XII p. 518^b: ὑπὸ δὲ τῆς τρυφῆς οἱ Τυρρηνοί, ὡς Ἀλκιμος ἱστορεῖ, πρὸς αὐλὸν καὶ μάττουσι καὶ πυκτεύουσι καὶ μαστιγοῦσιν.

609.

20 Dion. Halic. ant. Rom. 1, 72: Ἀριστοτέλης δὲ ὁ φιλόσοφος Ἀχαιῶν τινὰς ἱστορεῖ τῶν ἀπὸ Τροίας ἀνακομισαμένων περιπλέοντας Μαλέαν, ἔπειτα χειμῶνι βιαίῳ καταληφθέντας, τέως μὲν ὑπὸ τῶν πνευμάτων φερομένους πολλαχῆ τοῦ πελάγους πλανᾶσθαι, τελευτῶντας δ' ἔλθειν εἰς τὸν
25 τόπον τοῦτον τῆς Ὀπικῆς, ὃς καλεῖται Λάτιον ἐπὶ τῷ Τυρ-

25 Λάτιον: Λατίνιον Iacoby ed. 1885 (Λαυένιον c. Kiessling)

ρηνικῶν πελάγει κείμενος. ἀσμένους δὲ τὴν γῆν ἰδόντας ἀνεγκύσαι τε τὰς ναῦς αὐτόθι καὶ διατρῆναι τὴν χειμερινὴν ὥραν παρασκευαζομένους ἕαρος ἀρχομένου πλεῖν. ἐμπρησθεισῶν δὲ αὐτοῖς ὑπὸ νύκτα τῶν νεῶν οὐκ ἔχοντας ὅπως ποιήσονται τὴν ἄπαρσιν, ἀβουλήτῳ ἀνάγκῃ τοὺς βίους ἐν ᾧ 5 κατήχθησαν χωρὶς ἰδρῦσασθαι. συμβῆναι δὲ αὐτοῖς τοῦτο διὰ γυναικας αἰχμαλώτους, ἃς ἔτυχον ἄγοντες ἐξ Ἰλίου· ταύτας δὲ κατακαῦσαι τὰ πλοῖα φοβουμένας τὴν οἴκαδε τῶν Ἀχαιῶν ἄπαρσιν ὡς εἰς δουλείαν ἀφιζομένας.

Plutarch. quaest. Rom. 6: Διὰ τί τοὺς συγγενεῖς τῶν 10 στόματι φιλοῦσιν αἱ γυναῖκες; . . . ἢ δι' ἣν Ἀριστοτέλης ὁ φιλόσοφος αἰτίαν ἰστόρηκε; τὸ γὰρ πολυθρύλλητον ἐκεῖνο καὶ πολλαχοῦ γενέσθαι λεγόμενον, ὡς ἔοικεν, ἐτολμήθη καὶ ταῖς Τρωάσι περὶ τὴν Ἰταλίαν. τῶν γὰρ ἀνδρῶν ὡς προσέπλευσαν ἀποβάντων, ἐνέπρησαν τὰ πλοῖα, 15 πάντως ἀπαλλαγῆναι τῆς πλάνης δεόμεναι καὶ τῆς θαλάττης, φοβηθεῖσαι δὲ τοὺς ἄνδρας ἠσπάζοντο τῶν συγγενῶν καὶ οἰκείων μετὰ τοῦ καταφιλεῖν καὶ περιπλέκεσθαι τοὺς προστυγχάνοντας· παυσασμένων δὲ τῆς ὀργῆς καὶ διαλλαγέντων, ἔχρῶντο καὶ τὸ λοιπὸν ταύτῃ τῇ φιλοφροσύνῃ πρὸς αὐτούς. 20

(Serv. in Aen. 1, 273. Solin. 1) Festus s. Roma (p. 269 O. Müll.): *Lembos qui appellatur Heraclides existimat, revertentibus ab Ilio Achivis, quosdam tempestate deiectos in Italiae regiones, secutos Tiberis decursum, pervenisse ubi nunc sit Roma ibique propter taedium navigationis impulsas 25 captivas auctoritate virginis cuiusdam tempestivae nomine Rhomes incendisse classem atque ab ea necessitate ibi manendi urbem conditam ab eis et potissimum eius nomine eam appellatam, a cuius consilio eas sedes sibi firmavissent.*

14 τῶν γὰρ ἀνδρῶν . . . miscentur diversae narrationes, sicut apud eundem Plut. Romul. 1 et de mul. virt. 1. cf. Dionys.

610.

Plutarch. Camill. 22: Ἀριστοτέλης δὲ ὁ φιλόσοφος τὸ μὲν ἄλῳναι τὴν πόλιν (Ῥώμην) ὑπὸ Κελτῶν ἀκριβῶς δηλὸς ἔστιν ἀκηκοάς, τὸν δὲ σώσαντα Λεύκιον εἶναι φησιν· ἦν δὲ Μάρκος, οὐ Λεύκιος, ὁ Κάμιλλος.

611

5 (cf. supra ad tit. XLIV).

Eundem hominem qui sibi excerpta Aeliana scripsit in cod. Vaticano 997 (bombyc. s. XIII) tradita, eundem recte intellexit Rudolphus Hercher illis excerptis addidisse Heraclidea (Prolegg. ad. Ael. ed. Paris. p. VIII. cf. Schneidewin p. LXIII),
 10 quae hoc uno quidem codice servata sunt, non quidem eo autographo, sed ut vitia scripturae demonstrant (τενεδία, τεναρκείσιος, ἴμωων etc.) libri cuiusdam litteris minusculis scripti apographo (ex Heraclideo sc. textu maiusculis scripto: cf. Βακαῖος, Διῶλον). ex Vaticano codice sua repetierunt libri „meliores“ (Schneidewini) C (Vat. 998) et A (Par. 1657) = B (Leid.),
 15 ex eodem ut editionem (Romanam anni 1545) pararet apographum suum etiam nunc servatum (cod. Vat. 1375 = p. Schn.) confecit Camillus Peruscius, ex quo descripti sunt recentiores reliqui. nomina civitatum sibi invenit idem Peruscius (sed
 20 unde Πεπαρηθίων, Ἰασέων?): Vaticanus enim nulla habet lemmata praeter ipsum excerptorum initium Ἐκ τῶν Ἡρακλείδου περὶ πολιτείας Ἀθηναίων. horum igitur nulla est auctoritas nisi ea quae sit docti viri coniecturae probabili.

Codicem Vaticanum (perditum Schneidewino p. LX) 997,
 25 qui nunc etiam tenetur Parisiis suppl. gr. 352, in Aeliani editione et Epistolographis iam olim adhibuit Hercher, sed ita notavit ut rem simul et significaret scientibus et artificiose legentibus occultaret.

Ex cod. Vatic. 997 bombyc. s. XIII.

30 1. Ἐκ τῶν Ἡρακλείδου περὶ πολιτείας Ἀθηναίων: ~ Ἀθηναῖοι τὸ μὲν ἐξ ἀρχῆς ἐχρῶντο βασιλεία, συνοικήσαντος δὲ Ἴωνος αὐτοῖς, τότε πρῶτον Ἴωνες ἐκλή-

θησαν. Πάνδων δὲ βασιλεύσας μετὰ Ἐρεχθῆα διένειμε τὴν ἀρχὴν τοῖς υἱοῖς. καὶ διετέλουν οὗτοι στασιάζοντες. Θησεὺς δὲ ἐκήρυξε καὶ συνεβίβασε τούτους ἐπ' ἴση καὶ ὁμοίᾳ μοίρᾳ. οὗτος ἔλθων εἰς Σκύρον ἐτελεύτησεν ὥσθεις κατὰ πετρῶν ὑπὸ Λυκομήδους, φοβηθέντος μὴ σφετερίσῃται τὴν νῆσον. 5 Ἀθηναῖοι δὲ ὕστερον περὶ τὰ Μηδικὰ μετεκόμισαν αὐτοῦ τὰ ὄστιά. ἀπὸ δὲ Κοδριδῶν οὐκέτι βασιλεῖς ἤροῦντο διὰ τὸ δοκεῖν τρυφᾶν καὶ μαλακοῦς γεγονέναι. Ἴππομένης δὲ εἰς τῶν Κοδριδῶν βουλόμενος ἀπάσασθαι τὴν διαβολὴν, λαβὼν ἐπὶ τῇ θυγατρὶ Λειμώνῃ μοιχόν, ἐκεῖνον μὲν ἀνεῖλεν 10 ὑποξεύσας μετὰ τῆς θυγατρὸς τῷ ἄρματι, τὴν δὲ ἵππῳ συνέκλεισεν ἕως ἀπόληται: ~

2. τοὺς μετὰ Κύκλωπος διὰ τὴν τυραννίδα ἐπὶ τὸν βωμόν τῆς θεοῦ πεφευγότας οἱ περὶ Μεγακλῆα ἀπέκτειναν. καὶ τοὺς δράσαντας ὡς ἑναγεῖς ἤλανον: ~ 15

3. Σόλων νομοθετῶν Ἀθηναίους καὶ χρεῶν ἀποκοπὰς ἐποίησε, τὴν σεισάχθειαν λεγομένην. ὡς δὲ διώχλουν αὐτῷ τινὲς περὶ τῶν νόμων, ἀπεδήμησεν εἰς Αἴγυπτον: ~

4. Πεισιστράτος ἅμ' ἔτη τυραννήσας γηράσας ἀπέθανεν. Ἴππαρχος ὁ υἱὸς Πεισιστράτου παιδιῶδης ἦν καὶ ἐρωτικὸς 20 καὶ φιλόμουςος, Θεσσαλὸς δὲ νεώτερος καὶ θρασύς. τοῦτον τυραννοῦντα μὴ δυνηθέντα ἀνελεῖν Ἴππαρχον ἀπέκτεινε τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ. Ἴππίας δὲ πικρότατα ἐτυράννει. καὶ τὸν περὶ ὀστρακισμοῦ νόμον εἰσηγήσατο, ὃς ἐτέθη διὰ τοὺς τυραν-

1 πάνδ (l. Πανδίων) || 3 δὲ ἐκήρυξε (sic) || μοίρα (del. Schn.) || 4 εἰσκύρον (σ supra κ adscr. man. post.) || 8 γεγονέναι: ~ (sic) || 11 μετὰ τῆς θυγατρὸς (del. Koeler) || 12 ἀπόληται (sed λη ips. corr. in ras.) || 13 κύκλω (sic, l. Κύλωνος) || 18 τινὲς (sic) || 21 νεώ^{τῷ} (... add. Schn.) || τοῦτον τυρ. (sic) || 22 δυνῆ^{στ} (quod δυνηθέντα legit C, l. -θέντες rec.) || ἀπέκτειν^ε | (sic, l. ἀπέκτειναν rec.) || 23 αὐτοῦ: ~ (sic) || πικρό^τ (= πικρότατα) || 24 εἰσηγήσατο (l. -σαντο Coraes)

νιδώντας. καὶ ἄλλοι τὲ ὠστρακίσθησαν καὶ Ξάνθιππος καὶ Ἀριστείδης: ~

5. Ἐφιάλτης τοὺς ἰδίους ἀγροὺς ὀπωρίζειν παρεῖχε τοῖς βουλομένοις, ἐξ ὧν πολλοὺς ἐδείπνιζε: ~

6. Κλέων παραλαβὼν διέφθειρε τὸ πολίτευμα, καὶ ἔτι μᾶλλον οἱ μετ' αὐτὸν, οἳ πάντας ἀνομιᾶς ἐπέπλησαν, καὶ ἀνεῖλον οὐκ ἐλάσσους χιλίων φ. τούτων δὲ καταλυθέντων Θρασύβουλος καὶ Ῥίνων προειστήκεισαν, ὅς ἦν ἀνὴρ καλὸς καὶ ἀγαθός: ~

7. Θεμιστοκλῆς καὶ Ἀριστείδης. καὶ ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλή πολλὰ ἐδύνατο.

8. καὶ τῶν ὁδῶν ἐπιμελοῦνται, ὅπως μὴ τινες ἀνοικοδομῶσιν αὐτὰς ἢ δρυφάκτους ὑπερτείνωσιν. ὁμοίως δὲ καθιστᾶσι καὶ τοὺς ἔνδεκα, τοὺς ἐπιμελησομένους τῶν ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ. εἰσὶ δὲ καὶ ἑννέα ἄρχοντες θεσμοθέται, οἳ δοκιμασθέντες ὁμνύουσι δικαίως ἄρξιν καὶ δῶρα μὴ λήψεσθαι ἢ ἀνδριάντα χρυσοῦν ἀναθήσειν. ὁ δὲ βασιλεὺς τὰ κατὰ τὰς θυσίας διοικεῖ καὶ τὰ πολέμια: ~

9. τὴν Λακεδαίμονα πολιτεῖαν || (f. 132^b) τινὲς Λυκούργῳ προσάπτουσι πᾶσαν. ὁ δὲ Ἀλκμᾶν οἰκέτης ἦν Ἀγησίδου, εὐφυῆς δὲ ὧν ἠλευθερώθη, καὶ ποιητῆς ἀπέβη: ~

10. Λυκούργος ἐν Σάμῳ ἐτελεύτησε. καὶ τὴν Ὀμήρου πόησιν παρὰ τῶν ἀπογόνων Κρεοφύλου λαβὼν πρῶτος διεκόμισεν εἰς Πελοπόννησον. καταλαβὼν δὲ πολλὴν ἀνομίαν, καὶ τὸν Χάριλλον τυραννικῶς ἄρχοντα, μετέστησε. καὶ κοινὸν

1 τὲ ὠστρακίσθησαν (l. -ίσθησαν) || 9 καὶ (sic) || 10 punctum addidi || 15 θεσμοθέται sic (scr. quasi sit -θητικοί, quod tamen non est: nam quod η videtur, est pro parte ε et parte τ, τ, vero est pro -ται, non, -τικοί) || 17 ^{λ'} α' (= βασιλεύς) || 19 λακεδαίμονα (l. -νίων) || 21 ἀγησί^{δ'} (i. e. -ίδου) || 22 ἐτελεύτησε (corr. ἐγένετο rec.) || 24 ἀνομίαν (sc. ἐν τῇ πατρίδι, ut addunt rec.)

ἀγαθὸν τὰς ἐπεχειρίας κατέστησε. λέγεται δὲ καὶ τὴν κρυπτὴν εἰσηγήσασθαι, καθ' ἣν ἔτι καὶ νῦν ἐξιόντες ἡμέρας κρύπτονται, τὰς δὲ νύκτας μεθ' ὀπλων κρύπτονται καὶ ἀναιροῦσι τῶν εἰλώτων ὄσους ἂν ἐπιτήδειον ἦ. καθιστάσι δὲ καὶ ἐφόρους, καὶ μέγιστον οὗτοι δύνανται. οὐδενὶ γὰρ ἐπανίστανται 5 πλὴν βασιλεῖ καὶ ἐφόρῳ. ὅταν δὲ τελευτήσῃ βασιλεὺς, τρεῖς ἡμέρας οὐδὲν πωλεῖται, καὶ ἀχύρῳ ἢ ἀγορᾷ καταπάσσεται: ~

11. Λακεδαιμόνιοι τὸν Λέσβιον ᾠδὸν ἐτίμησαν. τούτου γὰρ ἀκούειν ὁ θεὸς χρησμοφδομένου ἐκέλευε: ~

12. πωλεῖν δὲ γῆν Λακεδαιμονίοις αἰσχροὺς νενόμισται. 10 τῆς ἀρχαίας μοίρας οὐδὲ ἕξεισι: ~

13. τῶν ἐν Λακεδαίμονι γυναικῶν κόσμος ἀφήρηται, οὐδὲ κομᾶν ἕξεισιν, οὐδὲ χρυσοφορεῖν. τρέφουσι δὲ τὰ τέκνα ὥστε μηδέποτε πληροῦν, ἵνα ἐθίζωνται δύνασθαι πίνειν. ἐθίζουσι δὲ αὐτοὺς καὶ κλέπτειν, καὶ τὸν ἄλόντα 15 κολάζουσι πληγαῖς, ἵν' ἐκ τούτου πονεῖν καὶ ἀγρυπνεῖν δύνανται ἐν τοῖς πολεμίοις. μελετῶσι δὲ εὐθύς ἐκ παίδων βραχυλογεῖν, εἶτα ἐμμελῶς καὶ σκώπτειν καὶ σκώπτεσθαι. εὐτελεῖς δὲ ταφαὶ καὶ Ἰσαι πᾶσιν εἰσί. πέττει δ' ἐν αὐτοῖς σῖτον οὐδεὶς. οὐδὲ γὰρ ἄλευρα κομίζουσι, σιτοῦνται δ' 20 ἄλφιτα: ~

14. τὴν Κρητικὴν πολιτείαν λέγεται πρῶτος καταστήσασθαι Μίνως, πρακτικὸς τε ἄρα καὶ νομοθέτης σπουδαῖος γενόμενος. ἐποιεῖτο δὲ δι' ἐννάτου ἔτους τὴν ἐπανόρθωσιν τῶν νόμων. ὅτι δὲ ἀρχαιοτάτη τῶν πολιτειῶν ἡ Κρητικὴ, 25 ἐμφαίνει καὶ Ὅμηρος λέγων τὰς πόλεις αὐτῶν εὖ ναιετώσας.

1 κρυπτήν (sic κρυπτή) || 3 κρύπτονται (hic del. rec.) || 5 ἐπανίστανται (l. ὑπανίστανται rec.) || 7 ἀχύρῳ (ἀχύρῳς rec.) || 9 χρησμοφδομῆ (i. e. μένου, l. -μένοις rec.) || ἐκέλευε: ~ || 11 τῆς (δὲ add. Schn.) || ἕξεισι: ~ || 15 πίνειν (sic, πινᾶν corr. C, πεινήν Schn.) || 17 πολεμί (πολέμοις rec.) || 19 Ἰσαι (sic) || εἰσί (sic) || 23 ἄρα (sic, ἄμα rec.) || 26 ναιετώσας (sic)

καὶ Ἀρχιλόχος ἐν οἷς ἐπισκώπτων τίνας φησὶ νόμος δὲ κρη-
τικὸς διδάσκεται: ~

15 οἱ παῖδες οἱ ἐν Κρήτῃ μετ' ἀλλήλων διαιτῶνται ἐν
ἱματίῳ θέρους καὶ χειμῶνος. ἀθροίζονται δὲ ἀγέλαι τούτων,
καὶ ἀφ' ἐκάστης ἄρχων γίνεται, ὃν καλοῦσιν ἀγελάτην, καὶ
ἀθροίζει αὐτούς ὅπου θέλει καὶ ἐπὶ θήραν ἐξάγει. καὶ τὰ
πολλὰ κοιμῶνται μετ' ἀλλήλων. ποιοῦνται δὲ καὶ μάχας
κατὰ νόμον πύξ τε καὶ ξύλοις, καὶ ὅταν συμβάλλωνται,
αὐλοῦσι τινὲς αὐτοῖς καὶ κιθαρίζουσι. καὶ πρὸς ἀνδρείαν
10 καὶ καρτερίαν ἐθίζονται. γράμματα δὲ μόνον παιδεύονται,
καὶ ταῦτα μετρίως. ταῖς δὲ πρὸς τοὺς ἄρρενας ἐρωτικαῖς
ὀμιλίαις εὐόκασι πρῶτον κεχρησθαι, καὶ οὐκ αἰσχρὸν παρ'
αὐτοῖς τοῦτο. ὅταν δὲ κρατήσωσιν, ἀπάγουσιν εἰς ὄρος ἢ
τοὺς ἐαυτῶν χώρους κάκει ἐστιῶνται ἡμέρας ἕ. πλείους γὰρ
15 οὐκ ἔξεστι. καὶ δίδωσιν ὁ φιλήτωρ ἐσθῆτα καὶ ἄλλα δῶρα
καὶ βούην. διαιτῶνται δὲ Κρήτες πάντες καθήμενοι θρόνοις.
ἄρχονται δὲ τῶν παρατιθεμένων ἀπὸ τῶν ξένων, μετὰ δὲ
τοὺς ξένους τῶ ἄρχοντι διδῶσιν ὁ μούρας, μίαν μὲν ἦν καὶ
τοῖς ἄλλοις, δευτέραν δὲ ἀρχικὴν, τρίτην δὲ τοῦ οἴκου,
20 τετάρτην δὲ τῶν σκευῶν. καθόλου δὲ πολλὴ φιλανθρωπία
τοῖς ξένοις ἐστὶν ἐν Κρήτῃ, καὶ εἰς προεδρίαν καλοῦνται: ~

16. Κυρῆνην ὄκισε Βάττος, ὃς ἐκαλεῖτο πρότερον Ἀρι-
στοτέλης. τῆς δὲ Πυθίας Βάττον αὐτὸν εἰπούσης ὄνομα
τοῦτο ἔσχηκεν. οὗτος ἦλθεν εἰς Δελφοὺς περὶ τῆς φωνῆς
25 πευσόμενος. ἦν γὰρ ἰσχνόφωνος. τοῦ δὲ θεοῦ κελεύοντος

1 τίνας (sic τίν', non τινά) φησὶ || 3 ἐν ἱματίῳ (sic, ἐν φαύ-
λοις τριβωνίαις ex Ephoro Strabo) || 6 θήραν (sic) || 8 πύξ τε
(sic) || συμβάλλωνται (l. -βάλλωνται rec.) || 9 τινὲς (sic) || 10 καρ-
τερίαν (sic) || 14 ἐστιῶνται (l. ἐστιῶνται rec.) || 15 δίδωσιν ὁ
φιλή^{το} (sic) || 21 post καλοῦνται in rec. a docto quodam viro
male interpolata leguntur verba ὅτι τοὺς εἰλωτας . . . πενέστας ||
24 ἔσχη^κ

κίττειν Λιβύην, τὸ μὲν πρῶτον ὀρμήσας ἡδυνάτησε. φερετίμη δὲ ἡ μήτηρ Ἀρκεσιλάου ἐβασίλευσε χαλεπὴ καὶ περιεργος. καὶ πολεμοῦσα πρὸς Βαρκαίους, λαβοῦσα δὲ τὴν Βάρκην τοὺς μὲν ἄνδρας ἀνεσκολόπισε, τῶν δὲ γυναικῶν τοὺς μαστοὺς ἐξέτεμε. μετ' οὐ πολὺ δὲ ζῶσα κατεσάπη: ~

5

17. Βάττος δὲ ἐβασίλευσεν ὁ καλὸς καλούμενος ἑβδομος ὢν ἀπὸ τοῦ πρώτου. Ἀρκεσιλάου δὲ βασιλεύοντος λευκὸς κόραξ ἐφάνη, περὶ οὗ λόγιον ἦν χαλεπὸν. δημοκρατίας δὲ γενομένης Βάττος εἰς Ἑσπερίδας ἐλθὼν ἀπέθανε, καὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ λαβόντες κατεπόντισαν: ~

10

18. νόμος ἦν τοὺς πολυδίκους καὶ κακοπράγμονας ὑπὸ τῶν ἐφόρων προάγεσθαι, καὶ ζημιοῦν τούτους καὶ ἀτίμους ποιεῖν: ~

19. Κόρινθος Ἐφύρα πρότερον ἐκαλεῖτο μέχρι Κορίνθου, ἀφ' οὗ τὸ ὄνομα ἔσχεν. ἐβασίλευσε δὲ καὶ Βακαῖος 15 τρίτος χωλὸς καὶ εὐτελής τὴν ὄψιν, καλῶς δὲ ἄρχων καὶ πολιτικῶς. ᾧ θυγατέρες μὲν τρεῖς, υἱοὶ δὲ ἑπτὰ, οἱ τὸ γένος οὕτως ἠὔξησαν ὥστε Βακχίδας ἀντὶ Ἑρακλειδῶν καλεῖσθαι τοὺς ἀπ' αὐτῶν: ~

20. Περιάνδρος δὲ πρῶτον μετέστησε τὴν ἀρχὴν δορυφόρους ἔχων καὶ οὐκ ἐκτρέπων ἐν ἄστει ζῆν, ἔτι δὲ δούλων κτήσεις καὶ τροφὴν ὅλως περιαιρῶν. μέτριος δὲ ἦν ἐν ἄλλοις, τῷ τε μηδ(ένα) τέλος πράσσεσθαι ἀρκεῖσθαι τὲ τοῖς ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς καὶ τῶν λιμένων. καὶ τῷ μήτε ἄδικος μήτε

1 ἡδυνά^α (quasi sit ἡδονάτης, quod legit A, cum voluerit ἡδυνάτησε: ἡδυνάτης C) scriptum cum v confuso in o et supra-scripto της pro τηςε) || φερετίμη (sic) || 3 καὶ . . . βάρκην sic || 6 βήττος sic (l. βάττος) || 8 δημοκράτ (sic quasi -κράτης, l. δημοκρατίας) || 9 βαττός (sic) || 15 τὸ ὄνομα (sic) || βακαῖος (l. βακχίς, -χίος) τρίτος (sic, ὁ τρίτος rec.) || 16 εὐτ̄ || 18 βακχίδ (βακχιάδας rec.) || 20 πρῶτον (sic, -τος rec.) || 21 ἐκτρέπων (l. ἐπιτρέπων rec.) || 23 τῷ τε μηδ̄ τέλ^ο (sic, cum albo trium fere litterarum — l. μηδένα rec.) || τὲ

ύβριστῆς εἶναι, μισοπόνηρος δὲ, τὰς δὲ προαγωγὰς πάσας κατεπόντισε. βουλὴν δὲ ἐπ' ἐσχάτων κατέστησεν, οὐ οὐκ ἐφίεσαν δαπανᾶν πλέον ἢ κατὰ τὰς προσόδους: ~

21. Παντολέων ἐβασίλευσεν ἐν τούτοις, ύβριστῆς καὶ χαλεπός. οὗτος πρέσβεις πρὸς αὐτὸν ἐλθόντας ἐκτεμῶν ἠνάγκασε καταφαγεῖν τοὺς ὄρχεις: ~

22. Τένεδος ἡ νῆσος τὸ μὲν ἐξ ἀρχῆς Λευκόφρους ἐκαλεῖτο, χρόνῳ δ' ὕστερον πρὸ τῶν ἱατρικῶν τέχνης διενεχθεὶς πρὸς τὸν πατέρα συνώκισεν αὐτῇ. λέγεται δὲ ὡς || 10 (f. 133^a) καταψευσαμένης αὐτοῦ τῆς μητροῦς καὶ μαρτυρήσαντος αὐλητοῦ τινὸς βιάζεσθαι ταύτην, εἰς λάρνακα ἐμβληθεὶς ὑπὸ τοῦ Κύννου καὶ εἰς θάλασσαν ριφεὶς διασωθῆναι πρὸς τὴν νῆσον. διὰ δὲ τὸ καταψεύσασθαι τὸν αὐλητὴν οὐ νόμιμον εἰς τὸ ἱερὸν αὐλητῆν εἰσιέναι: ~

23. ὅτι ἀμαυρὸς χολὸς τοὺς πόδας ἐβασίλευσε ταύτης: ~

24. νόμον δὲ τινα φασὶ τῶν βασιλέων Τενεδίοις θέσθαι, εἴ τις λάβοι μοιχόν, ἀποκτείνειν τοῦτον πελέκει. ἀλόντος δὲ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ καὶ τοῦ λαβόντος ἐρομένον τὸν βασιλέα τί χρῆ ποιεῖν, ἀποκρίνασθαι τῷ νόμῳ χρῆσθαι. καὶ διὰ τοῦτο 20 τοῦ νομίσματος αὐτοῦ ἐπὶ θάτερα πέλεκυς χαρακτός, ἐπὶ θάτερα δὲ ἐξ ἑνὸς ἀυχένος πρόσωπον ἀνδρὸς καὶ γυναικός. καὶ ἐκ τούτου λέγεται ἐπὶ τῶν ἀποτόμων τὸ ἀποκεκόφθαι τενεδίῳ πελέκει: ~

25. Πάρον τὴν νῆσον ᾤκισε Πάρος ἐξ Ἀρκαδίας λαὸν

1 τὰς δὲ προαγωγῶν (sic, l. προαγωγῶς rec.) || 4 παντολέων (sic) || ἐν τούτοις sc. Pisatis (Strab. p. 362) || 7 λευκόφρους (sic) || 8 δ' ὕστερον (sic, δὲ ὕστ. rec.) || ἱατρικῶν τέχνης (l. τραϊκῶν Τέννης rec.) || 9 αὐτῇ (l. -τῆν rec.) || 10 μαρτυρήσαντος (sic, καταμαρτ. rec.) || 12 πατρός ante κύννου add. rec. || 16 τενεδία θέσθαι (sic, l. τενεδίοις θέσθαι Schn., τέννην διαθέσθαι male rec.) || 17 ἀποκτείνειν (sic, ἀποκτεῖναι Schn.) || πέλεκι ante corr. vet. || 20 et 21 θά^{τῶ} (sic, θάτερον rec.) || 20 χαρακτός (sic, γεγάρακται rec.)

ἄγων. ὃν φασὶν εἰπεῖν τὴν Πυθίαν, ἕξιθι νηοῦ, τοῦτον δ' εἰπεῖν, ἀλλὰ καθαρὸς εἰμι, ἄναξ, ἐν χειρῶν γὰρ νόμῳ ἔκτεινα: ~

26. Ἐκαλεῖτο μὲν Ἰθροῦσα ἡ νῆσος, λέγονται δὲ οἰκίσαι νύμφαι πρότερον αὐτήν, φοβήσαντος δ' αὐτὰς λέοντος εἰς 5 Κάρυστον διαβῆναι, διὸ καὶ ἀκρωτήριον τῆς Κίας Λέων καλεῖται. Κέως δ' ἐκ Ναυπάκτου διαβάς ὤκισε, καὶ ἀπ' αὐτοῦ ταύτην ὠνόμασαν: ~

27. Ἀρισταῖον δὲ φασὶ μαθεῖν παρὰ μὲν νυμφῶν τὴν προβάτων καὶ βοῶν ἐπιστήμην, παρὰ δὲ βρισῶν τὴν μελι- 10 τουργίαν. φθορᾶς δὲ οὕσης φυτῶν καὶ ζώων διὰ τὸ πνεῖν ἐτησίας: ~

28. Ἀριστείδης ἐπιμελεῖται γυναικῶν εὐκοσμίας. καὶ τὸ παλαιὸν ὕδωρ ἔπινον οἱ παῖδες καὶ αἱ κόραι μέχρι γάμου. ἐπὶ δὲ τοῖς τελευτῶσιν οὐδὲν ἔστι πένθος ἐν ἀνδράσι περὶ 15 ἐσθῆτα ἢ κουρὰν, μητρὶ δὲ νέου τελευτήσαντος ἐνιαυτός: ~

29. οὕσης δὲ ὑγιεινῆς τῆς νήσου καὶ εὐγέμων τῶν ἀνθρώπων, μάλιστα δὲ τῶν γυναικῶν, οὐ περιμένουσι γηραιοὶ τελευτῶν, ἀλλὰ πρὶν ἀσθενῆσαι ἢ πηρωθῆναι τί, οἱ μὲν 20 μῆκωνι οἱ δὲ κωνείῳ ἑαυτοὺς ἐξάγουσι: ~

30. Σάμον τὸ μὲν ἐξ ἀρχῆς ἐρήμην οὖσαν λέγεται κατέχειν πλῆθος θηρίων μεγάλην φωνὴν ἀφιέντων. ἐκαλοῦντο δὲ τὰ θηρία νηίδες, ἡ δὲ νῆσος Παρθενία, ὕστερον Δρύουσα. ἐβασίλευσε δ' αὐτῶν Ἀγκαῖος, περὶ οὗ τὰς ἀμ-

1 ἄγων ὃν φασὶν (Ϝ^{αῖ}) εἰπεῖν (ἄγων. Ἀρχιλόχον τὸν ποιητὴν Κόραξ ὄνομα ἔκτεινε, πρὸς ὃν φασὶν εἰπεῖν rec.) || 2 δ' εἰπεῖν (sic) || ἐκ (l. ἐν Schn.) || ἰδῶ (sic ἰόμων, l. νόμοι rec.) || 4 οἰκίσαι (οἰκῆσαι rec.) || 6 (κί' κίας (κῶ rec., l. Κέω) || 7 καὶ ὡς (l. κέως rec.) || 9 Ϝ^α || μὲν (sic) || 10 μελιτουργίαν (μελιττουργίαν Schn.) || 11 διὰ τὸ πνεῖν ἐτησίας (om. rec., διὰ τὸ λείπειν ἐτ. Schn.) || 18 περι(π)μένουσι (περιμένουσι rec.). confunduntur in codice Ϝ^ε (περὶ) et Ϝ^α (παρὰ) || 19 τί (sic) || 20 ἐξάγουσι: ~ (sic) || 23 παρ^{9ν} || ὕστερον (δὲ add. rec.) || 24 δρύουσα

πέλους ὁ θέραπων φυτεύων φησὶ πολλὰ μεταξύ πέλει κύλικος καὶ χεῖλος ἄκρον: ~

31. ὅτι ἐν τοῖς Σαμίοις ἐφάνη λευκὴ χελιδὼν οὐκ ἐλάτων πέρδικος: ~

5 32. Φερεκύδης ὁ Σύριος ὑπὸ φθειρῶν καταβρωθεὶς ἐν Σάμῳ ἐτελεύτησεν, ὅτε καὶ ἐλθόντι Πυθαγόρῃ τὸν δάκτυλον διὰ τῆς ὀπῆς ἔδειξε περιεψιλωμένον: ~

33. Αἴσωπος δὲ ὁ λογοποιὸς εὐδοκίμει τότε. ἦν δὲ Θραξ τὸ γένος, ἠλευθερώθη δὲ ὑπὸ Ἰδμονος τοῦ κωφοῦ,
10 ἐγένετο δὲ πρῶτον Ξάνθου δοῦλος: ~

34. τὴν δὲ πολιτείαν τῶν Σαμίων Συλοσῶν ἠρήμωσεν, ἀφ' οὗ καὶ ἡ παροιμία ἔκῃτι Συλοσῶντος εὐρυχωρή: ~

35. Θεογένης δὲ τῶν Σαμίων τις εὐφυῆς μὲν, ἄλλως δὲ ἄσωτος καὶ πονηρὸς, φεύγων τὴν πατρίδα, διατρίβων
15 δὲ Ἀθήνησι παρ' Εὐρυπίδῃ καὶ τὸ γύναιον αὐτοῦ διαφθείρων, συνεργὸν αὐτὸν λαβὼν πείθει τοὺς Ἀθηναίους δισχίλους εἰς Σάμον ἀποστεῖλαι. οἱ δὲ ἐλθόντες πάντας ἐξέβαλον: ~

36. Τηλεφάνης ἐβασίλευσε ταύτης, ὃς ἐξεφύτευσε τὴν
20 Κυμαίων χώραν. Λυδοὶ δὲ χαλεπῶς δεσποζόμενοι πρὸς τινος πυθόμενοι ἐν Κύμῃ εἶναι τινὰ, ἔπεμψαν εἰς βασιλείαν καλοῦντες. οὗτος δὲ ἐν ἀμαξοποιῶ ἔτύγχανε δουλεύων. δόντες οὖν οἱ Λυδοὶ λύτρα τούτῳ παρέλαβον αὐτόν. τῶν δὲ ἐν Κύμῃ τις ἐκδεδωκῶς ἄμαξαν αὐτῷ κατεῖχεν αὐτόν.
25 παρακαλούντων δὲ πολλῶν μὴ κωλύειν οὐκ εἶα προσεπικερτομῶν καὶ λέγων περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι ὑπὸ τοῦ Λυδῶν βασιλέως εἰργασμένην ἔχειν ἄμαξαν: ~

1 φ^η || 2 ἄκρον ὅτι (sic, sine interp.: : ~ om.) || 11 ἠρήμωσεν || 12 συλοσοντος (-λόσον^τ) || 13 σαμίων τις (sic) || 14 τὴν (om. Schn.) || 20 λοιδοὶ || 21 τινὰ || 22 οὗτος δὲ ἐν ἀμαξοποιῶ ἔτύγχανε (sic, οὗτος δὲ ἐτύγχανε ἐν ἀμαξοπηγοῦ rec.) || 23 λοιδοὶ || 24 τις (sic) || 26 λοιδῶν

37. Ἐρμολίχην δὲ γυναῖκα τοῦ Φρυγῶν βασιλέως Μίδα φασὶ κάλλει διαφέρειν, ἀλλὰ καὶ σοφὴν καὶ τεχνικὴν καὶ πρῶτην νόμισμα κόψαι Κυμαίοις: ~

38. ἔθος δὲ ἦν αὐτοῖς εἰς τὰ κλοπιμαῖα συμβάλλεσθαι τοὺς γείτονας, διὸ καὶ ὀλίγα ἀπόλλυνται. πάντες γὰρ ὁμοίως 5 ἐτήρουν. καὶ Ἡσίοδος ἐντεῦθεν δοκεῖ λέγειν οὐκ ἂν βοῦς ἀπόλοιτ' εἰ μὴ γείτων κακὸς εἴη. Κῦρος δὲ καταλύσας τὴν πολιτείαν μοναρχεῖσθαι αὐτοὺς ἐποίησε: ~

39. Φείδων ἀνὴρ δόκιμος πλείοσι μετέδωκε τῆς πολιτείας νόμον θεῖς ἕκαστον ἐπάναγκες τρέφειν ἵππον. Προμηθεὺς 10 δὲ τις ἀνὴρ δραστήριος καὶ ἱκανὸς εἶπεῖν χιλίοις παρέδωκε τὴν πολιτείαν: ~

40. Διαγόρα εἰς Σπάρτην πορευομένῳ καὶ ἐν Κορίνθῳ τελευτήσαντι Ἐρετριεῖς εἰκόνα ἔστησαν: ~

41. αὕτη ἡ νῆσος εὐοῖνός ἐστι καὶ εὐδενδρος καὶ σῖτον 15 φέρει: ~

42. Λεπρεεῖς οὖς ἂν λάβωσι μοιχοὺς περιάγουσι τρεῖς 20 ἡμέρας τὴν πόλιν δεδεμένους καὶ ἀτιμοῦσι διὰ βίον, τὴν δὲ γυναῖκα ἰᾶ ἐπ' ἀγορᾶς ἄζωστον ἐν χιτῶνι διαφανεῖ ἰστιάσι καὶ ἀτιμοῦσι: ~

43. Λύκιοι διῆγον ληστεύοντες. νόμοις δὲ οὐ χρῶνται ἀλλ' ἔθεισι, καὶ ἐκ παλαιοῦ γυναικοκρατοῦνται. παλοῦσι δὲ τοὺς ψευδομάρτυρας καὶ τὰς οὐσίας αὐτῶν δημεύουσι: ~

44. Τυρρηνοὶ τέχνας ἔχουσι πλείστας. πάντες δὲ ὑπὸ τῷ αὐτῷ ἱματίῳ μετὰ τῶν γυναικῶν κατάκεινται κἂν παρῶσι 25 τινὲς, καὶ τοὺς καταλύοντας ξένους φιλοῦσιν. ὅταν δὲ τις

1 μῖδ^α (sic) || 2 σοφὴν (sic, εἶναι add. rec.) || 5 ολί^γ ἀπόλλυνται (l. ἀπόλλυνται rec.) || 8 αὐτ^ῆ (sic αὐτῆς, l. αὐτοῦς rec.) ἐποίησε: ~ || 15 cf. Plin. 4, 72 (*Peparethum cum oppido quondam Euoenum dictam*) || εὐενδρος (sic, l. εὐδενδρος rec.) || 19 ἰᾶ (sic) || 20 ἀτιμοῦσι (sic): ~ || 21 δὲ (sic, om. rec.) || 23 δημεύουσι (sic): ~ || 24 τυρρηνοὶ || 26 τινὲς

ὀφείλων χρέος μὴ ἀποδῶ, περιεκολουθοῦσιν οἱ παῖδες ἔχοντες
κενὸν θυλάκιον εἰς δυσωπίαν: ~ " (f. 133^b)

45 Μολοττοὶ δὲ τῆς Ἀρτέμιδος συλήσαντες τὸ ἱερόν
καὶ τοῦ ξοάνου χρυσοῦν ἀφελόμενοι στέφανον θυσίαν ἐτί-
5 θεσαν ἀντ' αὐτοῦ. τῶν δὲ Κεφαλλήνων ἄλλον ἐπιθέντων,
τοῦτον ἀπέβαλεν ἡ θεὸς καὶ χαμαὶ κείμενος εὐρέθη. Κεφαλ-
λήνες δὲ ἀπὸ Κεφάλου ἐκλήθησαν: ~

46. φασὶν ὡς τὸ ἐξ ἀρχῆς Ἦνίοχοι κατώκουν, φύλον
ἀνθρωποφάγον καὶ ἐκδείρον τοὺς ἀνθρώπους, ἔπειτα Μι-
10 λήσιοι. φιλόξενοι δ' εἰσὶν ὥστε τοὺς ναυαγούς ἐφοδιάζειν
καὶ τρεῖς μνᾶς διδόντας ἀποπλεῖν: ~

47. Ἀμοργὸς οἶνον φέρει πολὺν καὶ ἔλαιον καὶ ὀπώ-
ρας: ~

48. Οἱ δὲ Λευκανοὶ φιλόξενοι καὶ δίκαιοι. ἔβασίλευε
15 δὲ τούτων Λαμίσκος, ὃς εἶχε λύκου τὸν τρίτον δάκτυλον
τοῦ ποδὸς ἀπὸ τοῦ μεγάλου: ~

49. Σαμοθράκη τὸ μὲν ἐξ ἀρχῆς ἐκαλεῖτο Λευκανία
διὰ τὸ λευκὴν εἶναι, ὕστερον δὲ Θρακῶν κατασχόντων Θρα-
κία. τούτων δὲ ἐκλιπόντων ὕστερον ἔτεσι ψ Σάμιοι κατώ-
20 κισαν αὐτὴν ἐκπεσόντες τῆς οἰκείας καὶ Σαμοθράκην ἐκά-
λεσαν: ~

50. Μάγνητες δι' ὑπερβολὴν ἀτυχημάτων πολλὰ ἐκα-
κώθησαν. καὶ πού καὶ Ἀρχίλοχος φησὶ κλαίω θαλασσῶν,
οὐ τὰ Μαγνήτων κακά: ~

25 51. ἵπποτρόφοι δ' εἰσὶν ὃν τρόπον καὶ Κολοφώνιοι,
πεδιάδα χώραν ἔχοντες: ~

1· ἀποδῶ (sic, ἀποδιδῶ rec.) || περιεκολου³⁰ || 3 δὲ (sic, om.
rec.) || 4 ξοάνα (ξόαν^α) sic || 5 κεφαλήνων || 8 φ^{α} ὡς (l. Φᾶσιν Schn.)
|| φύλον || 11 μῆν^υ (sic, l. μνᾶς rec.) || 12 ἄμοργος (sic) || ὀπώρας,
οἱ δὲ . . . (sic) || 14 ἔβασίλευε (-λευσε rec.) || 18 λευκὴν (-κῆ
rec.) || 19 ἔτεσι ψ (sic) || 20 οἰκείας (ips. corr. pro -ίας) || 22 δ'
ὑπερβολὴν (sic, l. δι' ὑπ. rec.) ἀτυχῆ^{μτ} || 23 φ^{η} || 25 ἵππότροφοι
(sic)

52. Φάμις ἄρχων ἦν καὶ τούτου τοὺς υἱοὺς ὡς ἱεροσούλους συνέλαβον θύοντας. ὅπερ φασὶ καὶ περὶ Ἀσωπὸν γενέσθαι. καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἐπὶ ἱεροσυλίᾳ διεφθάρη, φιάλης χρυσῆς φωραθείσης ἐν τοῖς στρώμασιν αὐτοῦ: ~

53. ἐν τῇ Ἀθαμάνων χώρᾳ γεωργοῦσι μὲν αἱ γυναῖκες, νέμουσι δὲ οἱ ἄνδρες: ~

54. Κυθήριοι δὲ ὄψω τυρῶ χρῶνται καὶ σύκοις. φέρει γὰρ ἡ νῆσος πολλὰ καὶ μέλι καὶ οἶνον. φιλάργυροι δὲ εἰσὶ καὶ φιλόπονοι: ~

55. Ῥήγιον ᾧκισαν Χαλκιδεῖς οἱ ἀπ' Εὐρύπου διὰ λιμὸν ἀναστάντες, παρέλαβον δὲ καὶ ἐκ Πελοποννήσου τοὺς Μεσσηνίους τοὺς ἐν Μακίστῳ τυχόντας διὰ τὴν ὕβριν τὴν Σπαρτιαδῶν παρθένων. καὶ συνόκισαν πρῶτον παρὰ τὸν Ἰοκάστου τάφον, ἐνὸς τῶν Αἰόλου παιδῶν, ὃν φασὶν ἀποθανεῖν πληγέντα ὑπὸ δράκοντος. καὶ χρησμὸν ἐποίησεν ὅπου ἂν ἡ θήλεια τὸν ἄρρενα. καὶ ἰδόντες πρὶν περὶ πεφυκκυῖαν ἄμπελον τοῦτον εἶναι τὸν τόπον. τὸ δὲ χωρίον, ἐν ᾧ τὴν πόλιν ᾧκισαν, Ῥήγιον ἐκαλεῖτο ἀπὸ τινος ἐγχωρίου ἥρωος. πολιτείαν δὲ κατεστήσαντο ἀριστοκρατικὴν. χίλιοι γὰρ πάντες διοικοῦσιν αἰρετοὶ ἀπὸ τιμημάτων. νόμοις δὲ ἐχρῶντο τοῖς Χαρώνδου τοῦ Καταναίου. ἐτυράννησε δὲ αὐτῶν Ἀναξίλας Μεσσηνίος. καὶ νικήσας Ὀλύμπια ἡμίονοις εἰστίασε τοὺς Ἕλληνας. καὶ τις αὐτὸν ἐπέσκωπεν εἰπὼν, οὗτος τί ἂν ἐποίει νικήσας ἵπποις. ἐποίησε δὲ καὶ ἐπινίκιον

1 φάμ̄ || 2 π̄ ἀσώ γεν̄ (sic, l. Αἴσωπον rec.) || 3 διεφθάρη: ~ φιάλης... (sic) || 4 αὐτοῦ ἐν τῇ etc. (sine interp.) || 5 ἀθαμάνων (l. -μάνων rec.) || γεῶφ̄ (sic) || 8 δὲ εἰσὶ (sic) καὶ φιλόπονοι: ~ || 11 πελοποννήσου (-νή) || μεσσηνίους || 13 σπαρτιαδῶν (σπαρτιαδῶν, l. -τιατῶν rec.) || 14 διώλου (l. αἰόλου) || φ̄ (sic) || 15 ἐποίησεν (l. ἔλαβον rec.) || 17 τόπον (συνῆκαν add. rec.) || 20 παντ̄ (πάντες, l. πάντα rec.) || 22 μεσσηνίος

Σιμωνίδης, χάλρετ' ἀελλοπόδων θύγατρεις ἴπων ἐγένοντο.
ἦσαν δὲ καὶ ἄλλοι δυναστικοὶ παρὰ τοῖς Ῥηγίνοις: ~

56. Κορκυραῖοι Διομήδην ἐπεκαλέσαντο. καὶ τὸν παρ'
αὐτοῖς δράκοντα ἀπέκτεινεν. οἷς καὶ συνεμάχησε στόλῳ
5 πολλῶ εἰς Ἴαπυγίαν ἔλθῶν πολεμοῦσι πρὸς Βρεντεσίους,
καὶ τιμῶν ἔτυχεν: ~

57. ὅτε δὲ Λακεδαιμόνιοι Μεσσηνίους ἐπολέμουν, γυναῖ-
κες ἀπόντων τούτων παῖδας τινὰς ἐγέννησαν, οὓς ἐν ὑπο-
ψίαις εἶχον οἱ πατέρες ὡς οὐκ ὄντας αὐτῶν καὶ παρθενίους
10 ἐκάλουν. οἱ δ' ἠγανάκτουν: ~

58. Θρακῶν γαμεῖ ἕκαστος γ̄ καὶ δ̄, εἰσὶ δὲ οἱ καὶ λ̄,
καὶ ὡς θεραπεύονται χρῶνται. καὶ ἐκ περιουσίας οἱ γάμοι,
καὶ ἐκ περιόδου σύνεισιν αὐταῖς, καὶ λούει καὶ διακοεῖ.
καὶ πλεῖσται μετὰ τὴν χρῆσιν χαμαὶ κοιμῶνται. κὰν δυσχε-
15 ραίνῃ τις, οἱ γονεῖς ἀποδόντες ὃ ἔλαβον ἀπεκομίσαντο τὴν
θύγατέρα. τιμὴν γὰρ λαμβάνοντες συνάπτουσιν αὐτάς. καὶ
ἀποθανόντος τοῦ ἀνδρός, ὥσπερ τᾶλλα, οὕτω καὶ τὰς γυ-
ναῖκας κληρονομοῦσι: ~

59. Μινῶαν τὴν ἐν Σικελίᾳ Μακάραν ἐκάλουν πρό-
20 τερον. ἔπειτα Μίνως ἀκούων Δαίδαλον ἐνταῦθα, μετὰ
στόλου παρεγένετο καὶ ἀναβὰς ἐπὶ τὸν Κύκον ποταμὸν τῆς
πόλεως ταύτης ἐκυρίευσεν καὶ νικήσας τοὺς βαρβάρους ἐφ'
ἑαυτῷ προσωνόμασεν αὐτὴν νόμους Κρητικὸς θεὸς αὐτοῖς: ~

1 ἀελλῶ^π (quasi ἀελλόπων) || θυγα^τ' (= τέρες) || ἴπων
ἐγένοντο (sic: ἐγένοντο om. rec.) || 2 δυν^α|στικοὶ (sic, δυ-
ναστευτικοὶ Schn.) || 5 πολεμοῦ^σ || βρεντεσίους (sic) || 7 μεσσηνίους
(sic, -νίοις rec.) || 8 τινὰς || 9 παρ^ρ' (quasi παρθένους, l. -θενίους
rec.) || 10 ἠγανάκτουν. | Θρακῶν γαμεῖ . . . (sic) || 17 τᾶλλα (sic) ||
18 κληρονομοῦ^σ: ~ || 19 μακάραν (sic) || 21 στό^λ παρεγένετο (sic) ||
κύκον πό^τ (sic, λύκον Schn.) || 22 ἐφ' ἑαυτῷ (ἄφ' ἑαυτοῦ rec.) ||
23 αὐτοῖς (αὐτῇ rec.)

60. ἐγένετο Λοκρὸς Ξενοκρίτος, τυφλὸς ἐκ γενετῆς ποιητῆς καὶ Ἑράσιππος. παρ' αὐτοῖς ὀδύρεσθαι οὐκ ἔστι ἐπὶ τοῖς τελευτήσασιν, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκκομίσωσιν, εὐωχοῦνται. καπηλεῖον οὐκ ἔστι μεταμελικὸν ἐν αὐτοῖς, ἀλλ' ὁ γεωργὸς πωλεῖ τὰ ἴδια: ~

61. ἐὰν ἀλῶ τις κλέπτων, τὸν ὀφθαλμὸν ἐξορύσσεται. Ζαλεύκου υἱὸς ἑάλω καὶ τῶν Λοκρῶν αὐτὸν ἀφιέντων, οὐχ ὑπέμειναν, αὐτοῦ δὲ ἓνα καὶ τοῦ υἱοῦ ἓνα ἐξεῖλεν: ~

62. Πολέμαρχος ἐπισηκῆσας τὸν τῶν Κορινθίων ἀπέφυγε στόλον. καὶ μυθολογοῦσιν, ὅτε καθεύδοι νύκτωρ, τὰς 10 γαλᾶς δάκνειν αὐτὸν καὶ πέρας ἀποροῦντα ἐαυτὸν ἀνελεῖν. κατώκισαν δὲ καὶ Κλεωνὰς Χαλκιδεῖς ἐν τῷ Ἄθῳ ἑξαναστάντας ἐξ Ἑλυμνίου, ὡς μὲν μυθολογοῦσιν ὑπὸ μυῶν, οἷον τὰ ἄλλα κατήσθιον αὐτῶν καὶ τὸν σίδηρον: ~

63. νόμος δὲ ἦν Χαλκιδεῦσι μὴ ἄρξαι μηδὲ πρεσβεῦσαι 15 νεώτερον ἐτῶν ᾗ: ~

64. ἐν Κεφαλληνίᾳ Προμνήσου υἱὸς ἐκράτησε, καὶ χαλεπὸς ἦν, καὶ εορτὰς || (f. 134^a) πλεον δυοῖν οὐκ ἐπέτρεπεν οὐδὲ ἐν πόλει διαιτᾶσθαι πλεον ἡμέρας δέκα τοῦ μηνός. τὰς τε κόρας πρὸ τοῦ γαμίσκεσθαι αὐτὰς ἐγίνωσκεν. 20 Ἀντήνωρ δὲ λαβὼν ξιφίδιον καὶ γυναικίαν ἐσθῆτα, ἐνδυσάμενος εἰς τὴν κοίτην ἀπέκτεινε, καὶ ὁ δῆμος αὐτὸν ἐτίμησε καὶ ἡγεμόνα κατέστησε, καὶ ἡ κόρη ὑπὲρ ἧς αὐτὸς

1 γενη^ς (γενητῆς) || 2 ἔστιν (sic) || 3 ἐπειδὴ (sic, ἐπειδάν Schn.) || 4 ἔστι (sic) || μεταμελικὸν (l. μεταβολικὸν rec.) || 6 κλέπτων sic (et rec.) || ἔ ὀφθαλμῷ ἐξορύσσεται (sic, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξορύττεται rec.) || 8 ὑπέμειναν (l. -γεν rec.) || αὐτοῦ (sic, pro αὐτοῦ) || 11 γάλας (sic) || πέρας (τέλος rec.) || ἀποροῦντα (sic, διαποροῦντα rec.) || ἀνελεῖν. κατώκισαν (sic: cf. Schn. p. 100) || 12 κλέων (κλέωνας) || ἑξαναστάντας (l. -στάντες rec.) || 13 οἷον τὰ ἄλλα (sic, οἷ τὰ τ' ἄλλα rec.) || 14 κτήσθιον (sic) || 15 μὴ δὲ || 16. ᾗ. ἐν... (sic) || 17 κεφαλληνία || 19 οὐδὲ ἐν || 20 αὐτ' (αὐτὰς, l. αὐτὸς rec.)

εἰσῆει ἐπικλέως ἐγένετο. μαρτυρεῖται δὲ καὶ ἐκ Τυρρηνίας Ὅμηρος παραβαλεῖν εἰς Κεφαλληνίαν καὶ Ἰθάκην, ὅτε τοὺς ὀφθαλμοὺς λέγεται διαφθαρεῖναι νοσήσας: ~

65. Ῥόδον τὴν νῆσον τὸ παλαιὸν κεκρούφθαι λέγουσιν ὑπὸ τῆς θαλάσσης, ἀναφανῆναι δὲ ὕστερον ξηρανθεῖσαν. ἐκαλεῖτο δὲ Ὀφιοῦσα διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐνότων ὄφρων: ~

66. Ἐφρσον κληθῆναι φασὶν ἀπὸ μιᾶς τῶν Ἀμαζόνων. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ τὸν Ἡρακλέα ταῖς Ἀμαζόνισιν ἐφείναι τὰ ἀπὸ Μυκάλης ἕως Πιτάνης: ~

67. Φώκαιαν οἱ μὲν ἀπὸ Φώκου ἡγεμόνος ὠνόμασαν, οἱ δὲ ὅτ' εἰς τὸ ξηρὸν εἶδον ἐκβαίνουσαν: ~

68. Κρότωνα ἐξ ἀρχῆς Κρότων ᾤκισεν: ~

69. Ἀκραγαντίνων Φάλαρις ἐτυράννευσε παρανομία πάντας ἐκβαλὼν. οὐ γὰρ μόνον ἐφόνευε πολλοὺς, ἀλλὰ καὶ τιμωραῖς παρανόμοις ἐχρήσατο. καὶ τοὺς μὲν εἰς λέβητας ζέοντας, τοὺς δὲ εἰς τοὺς κρατήρας τοῦ πυρὸς ἀπέστειλε, τοὺς δὲ καὶ εἰς χαλκοῦν ταῦρον ἐνέβαλλε καὶ κατέκαιεν. ὄνπερ ὁ δῆμος ἐτιμωρήσατο. ἐνέπρησε δὲ καὶ τὴν μητέρα καὶ τοὺς φίλους. μεθ' ὃν Ἀλκάμενος παρέλαβε τὰ πράγματα, καὶ μετὰ τοῦτον Ἀλκάνδρος προέστη, ἀνὴρ ἐπιεικῆς. καὶ εὐσθένησαν οὕτως ὥς περιπόρφυρα ἔχειν ἱμάτια: ~

70. Κέφαλος μαντευσάμενος περὶ παίδων, ὁ θεὸς εἶπεν,

1 ἐπικλε' ἐγῆ. (1. ἐπικληρος ἐγένετο Schn.) || 2 κεφαλληνίαν || ὅτε τοὺς (ὅτε καὶ τοὺς rec.) || 6 ὀφιοῦσα (sic) || 8 ἡ^α || 9 πντάνης (sic) || 10 ὠνόμ^α (sic, ὠνομάσθαι C = Schn., ὠνόμασαν rec. || 11 ὅτ' εἰς τὸ ξ. (sic, οἱ δὲ ὅτι φώκην εἰς τὸ ξ. rec.) || ἐκβαίνου^σ: ~ || 12 ᾤκισεν ἀκραγάν^{τν'}: ~ φάλαρις (sic) || 14 πάντας ἐκβαλὼν (sic, ὑπερβαλὼν, -βάλλων rec.) || 15 τουσμέν ... τουσδὲ ... τουσδὲ (sic) || 17 ἐνέβ^α (ἐνέβαλε) || 19 ἀλκ^α^{μν'} (ἀλκάμενος, Ἀλκαμένης Schn.) || 21 εὐσθένησ^σ (εὐσθένησαν Schn.) || 22 κέφαλ^ο μαντευσάμ^ο (-σάμενος, -νφ rec.)

ὃ ἂν τύχη πρῶτον συγγενέσθαι, τὸν δὲ περιτυχεῖν ἄρκω, καὶ πλησιάσαντα γεννηῆσαι γυναῖκα, ἐξ ἧς γεν(όμενος) Ἄρκεῖσιος φερωνύμως ὀνομασθῆναι λέγεται: ~

71. πορφυμένυς Πυρίας ὄνομα ληστὰς διεπόρθμευσε, πρεσβύτην αἰχμάλωτον καὶ πίτταν. καὶ ὠνεῖται ταῦτα παρὰ 5 τῶν ληστῶν, δεηθέντος τοῦ πρεσβύτου. ἦν δὲ ἐν τῇ πίττῃ κεκρυμμένον χρυσίον. πλουτήσας οὖν θῦσαι λέγεται τῷ πρεσβύτῃ βοῦν. διὸ καὶ εἰς παροιμίαν ἦλθεν, οὐδεὶς πώποτε εὐεργέτῃ βοῦν ἔθυσεν ἀλλ' ἢ Πυρίας: ~

72. Ἀφυταῖοι δικαίως καὶ σωφρόνως βιοῦσι, καὶ ἄλλο- 10 τρίων οὐ θιγγάνουσιν ἀνεωργμένων τῶν θυρῶν. φασὶ δὲ ποτε ξένον πριάμενον οἶνον <μῆ> ἀναλαβεῖν ἐπειξάντος αὐτὸν τοῦ πλοῦ, καταλιπεῖν δὲ αὐτὸν ἐν τῇ ἀποστάσει οὐδενὶ παραδόντα, ὕστερον δὲ κατ' ἄλλην ἐμπορίαν ἐλθόντα εὐρεῖν τοῦτον ἄθικτον: ~ 15

73. τοῦτοις οὐκ ἐξῆν ἐν γάμῳ πλείους ἐστιᾶν δέκα καὶ γυναικῶν ἴσων, οὐδὲ γάμον ποιεῖν πλείον ἡμερῶν ἤ. ἐπεσκόπουν δὲ καὶ τοὺς ὀρφανοὺς ὅπως παιδεύονται καὶ τὰς οὐσίας αὐτοῖς ἀπεδίδοσαν ἢ ἐτῶν γενομένοις: ~

74. Ἴκαρος ἡ νῆσος Ἰχθυοῦσα ἐκαλεῖτο διὰ τὸ κάλλος 20 τῶν ἐν αὐτῇ ἰχθύων. πρὸς ἣν Ἴκαρος παρέβαλεν, ἀφ' οὗ καὶ τοῦνομα ἔσχεν. ὅμως πτεροῖς αὐτὸν ἀπὸ Κρήτης φασὶν

1 ἂν | τύχη (sic, ἂν ἐντύχη rec.) || 2 πλησιάσαντα γεννηῆσαι (πλησιάσαντος γενέσθαι Schn.) || 3 ἐξ ἧς τεναρκεῖσιος (sic) || 4 πυρίας (Παρίας, -είας rec.) || 9 εὐεργέ (sic, -γέτης rec.) || 12 οἶνον | ἀναλαβεῖν (sic, μῆ add. rec.) || αὐτὸν (om. Schn.) || 16 unde Iasenses accepit Peruscius? || γὰ (γάμοις rec.) || 17 γὰ | (sic, γαμους rec.) || ἡμερῶν \bar{u} (= η, fort. pro u = β, sicut δύο rec.) || 19 ἢ (sic) ἐτῶν || γενομένοις (sic, γινομένοις rec.) || 20 ἰχθυοῦσα (sic) || 21 αὐτῇ ἰχθύων (sic) || παρέλαβεν (l. παρέβαλεν rec.) || 22 τοῦνομα (sic) || ὄμ' (ὄμως sic, ὁ δὲ μῦθος rec. a Perusco) || 25

ἔλθειν. οἱ δὲ ἀποδράντα μετὰ τοῦ πατρὸς ἐπὶ τριήρων διὰ τὸ δεῖξαι τὴν εἰς τὸν λαβύρινθον εἴσοδον τῷ Θησεΐ: ~

75. ἄργειλον τὸν μῦν καλοῦσι Θραῖκες, οὗ ὀφθέντος πόλιν κατὰ χρησμόν ἔκτισαν καὶ Ἄργειλον ὠνόμασαν: ~

5 76. παρὰ Θεσπιδεῦσιν αἰσχρὸν ἦν τέχνην μαθεῖν καὶ περὶ γεωγίας διατρίβειν. καὶ διὰ τοῦτο πένητες οἱ πλείους ἦσαν καὶ Θηβαίοις οὔσι φειδωλοῖς πολλὰ ὄφειλον +++

XLVI. ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ

(collectanea historica post Alexandri Molossi — ol. 112, 3? — mortem edita).

10

Vita Arist. Marc. (f. 276): καὶ τὰ γεγραμμένα ἀπὸ τῶν δικαιομάτα Ἑλληνίδων πόλεων ἐξ ὧν Φίλιππος τὰς φιλονεικίας τῶν Ἑλλήνων διέλυσεν, ὡς μεγαλορρημον(ήσαντά π)οτε καὶ εἰπεῖν „ᾧρισα γῆν Πέλοπος“.

612.

15 Harpocr. s. Δρυμός: πόλις μεταξὺ Βοιωτίας καὶ τῆς Ἀττικῆς . . . Ἀριστοτέλης δ' ἐν τοῖς δικαιομασί φησιν οὕτως „ἔπειτα Δρυμὸν ἐν Ἀττικὸν καὶ ἕτερον Βοιωτίον“.

613.

Steph. Byz. ep. s. Ὠρωπός . . . Ἀριστοτέλης γοῦν τὴν Ὠρωπὸν Γραιάν φησι λέγεσθαι ἢ δὲ Γραιὰ τόπος τῆς

1 τριήρων (τριήρ sic) || 4 ἄργειλον (Ἄργιλον rec.) || 6 γεωῶ (γεωργίας sic, -γίαν rec.) || 7 φειδῶ (sic) || post ὄφειλον quod reliquum est folii 134^a album est cum tota pagina altera (134^b) || 13 explevi lacunam codicis μεγαλορημ<ον. . . >οτε: μεγαλορρημονεῖν ποτε Robbe (male: nam servatum in codice repperi acutum proximae ante ποτε litterae impositum) | 15 Δρυμός: cf. A. P. p. 543. Bull. de corr. hellén. VIII, 208 || 18 Ὠρωπός: cf. Strabo IX p. 399. Preller p. 180 sqq. (Ber. d. Sächs. Ges. d. W. IV) || 19 τῆς Ὠρωπίας: cf. Strabo IX p. 404.

᾽Ωρωπίας πρὸς τῇ θαλάσῃ κατ' Ἐρέτριαν τῆς Εὐβοίας
κειμένη.

idem s. Τάναγρα: ... Ἀριστοτέλης δὲ Γραϊαν καλεῖ
τὴν νῦν ᾽Ωρωπὸν ἔστι δὲ τόπος τῆς τῶν ᾽Ωρωπίων πόλεως
πρὸς τῇ θαλάττῃ. 5

614.

Ammonius de diff. voc. p. 98 (Valck.) s. νῆες: Δίδυ-
μος ἐν δεκάτῃ ρητορικῶν ὑπομνημάτων φησὶν οὕτως ὅτι
διαφέρουσιν αἱ νῆες τῶν πλοίων. τὰ μὲν γὰρ ἔστι στρογ-
γύλα, αἱ δὲ κωπήρεις καὶ στρατιώτιδες. Ἀριστοτέλης δὲ
ἱστορεῖ ἐν δικαιώμασι τῶν πόλεων οὕτως „Ἀλέξανδρος ὁ 10
Μολοττὸς ὑπὸ τὸν αὐτὸν χρόνον, Ταραντίνων αὐτὸν μετα-
πεμψαμένων ἐπὶ τὸν πρὸς τοὺς βαρβάρους πόλεμον, ἐξέπλευσε
ναυσὶ μὲν πεντεκαίδεκα πλοίοις δὲ συχοῖς ἵππαργοῖς καὶ
στρατηγικοῖς.“

Eustathius in Hom. p. (684 et 1408 et) 1727: Ἐρέννιος 15
οὖν Φίλων διαφέρειν φησὶ νῆας πλοίων κατὰ Δίδυμον· τὰ
μὲν γὰρ στρογγύλα, αἱ δὲ στρατιώτιδες. εἰς ὃ φέρει καὶ
χρησὶν Ἀριστοτέλους ταύτην „Ἀλέξανδρος ὁ Μολοττὸς κτλ.

XLVII. ΠΤΘΙΟΝΙΚΑΙ.

615.

Plutarch. Solon. 11: ἤδη μὲν οὖν καὶ ἀπὸ τούτων ἐν- 20
δοξος ἦν ὁ Σόλων καὶ μέγας, ἐθανυμάσθη δὲ καὶ διεβοήθη
μᾶλλον ἐν τοῖς Ἑλλησιν εἰπὼν ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ τοῦ ἐν Δελ-
φοῖς ὡς χρηὴ βοηθεῖν καὶ μὴ περιορᾶν Κιρραίους ὑβρίζοντας
εἰς τὸ μαντεῖον, ἀλλὰ προσαμύνειν ὑπὲρ τοῦ θεοῦ Δελφοῖς.
πεισθέντες γὰρ ὑπ' ἐκείνου πρὸς τὸν πόλεμον ὄρησαν οἱ 25
Ἀμφικτύονες, ὡς ἄλλοι τε μαρτυροῦσι καὶ Ἀριστοτέλης

1 κατ' Ἐρετρίας καὶ Εὐβοίας vulgo: corr. Lentz (Herodian.
271, 25) || 10 πόλεων Eustath. p. 684: πολέμων codd.

ἐν τῇ τῶν πυθιονικῶν ἀναγραφῇ Σόλωνι τὴν γνώμην ἀνατιθείς.

616.

Hesych. lex. s. Βοῦθος περιφοιτᾶ: παροιμία ἐπὶ τῶν εὐήθων καὶ παχυφρόνων, ἀπὸ Βούθου τινὸς μετενεχθεῖσα 5 τοῦ Πύθια νικήσαντος, ὃν ἀναγράφει καὶ Ἀριστοτέλης νενικηκότα.

Zenob. proverb. 2, 66 (Plut. prov. 1, 33): Βοῦθος περιφοιτᾶ: ταύτης μέμνηται Κρατῖνος ἐν Χείρωσι. τέτακται δὲ ἐπὶ τῶν εὐήθων καὶ παχυφρόνων ἀπὸ τινος πυθιονίκου 10 Βούθου μετενεχθεῖσα.

Herodian. π. μον. λέξ. p. 42, 9: Βοῦθος Πύθια νικήσας· παροιμία Βοῦθος περιφοιτᾶ.

617.

Schol. in Pindar. (cf. A. P. p. 549) Isthm. 2 inser. Ξενοκράτει Ἀκραγαντίνω: . . . οὗτος δὲ ὁ Ξενοκράτης οὐ 15 μόνον Ἰσθμια νενίκηκεν ἵπποις, ἀλλὰ καὶ Πύθια τὴν εἰκοστὴν τετάρτην πυθιάδα, ὡς Ἀριστοτέλης ἀναγράφει.

Schol. in Pind. olymp. 2, 87 (Vrat. D, Gott., Vindob.): Ὀλύμπια μὲν γὰρ αὐτὸς (ὁ Θήρων) γέρας ἔδεκτο, ἀντὶ τοῦ 20 Ἀριστοτέλους (ἀναγραφὴν) πυθιονίκης μόνος Θήρων ἀναγέγραπται. ἦτοι οὖν συλληπτικῶς εἴρηκεν ἢ ἐπεὶ Θήρωνος ἵπποις ὁ Ξενοκράτης ἐνίκησε· διὸ καὶ συνανεκέρυξε Θήρωνα.

Schol. in Pind. Pyth. 6 inser. (p. 387) Ξενοκράτει Ἀκραγαντίνω: γέγραπται Ξενοκράτει Ἀκραγαντίνω νενικηκότι κατὰ 25 τὴν κδ̄ πυθιάδα.

XLVIII. ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΙ.

Schol. Aristoph. Plut. 385: ἐν μέντοι ταῖς διδασκαλίαις πρὸ τούτων τῶν χρόνων Πάμφιλος οὐδεὶς φέρεται τραγικός.

19 scr. Ξενοκράτης

Schol. in Eurip. *Androm.* 446 (p. 288 Cobet): *εὐλικρινῶς δὲ τοὺς τοῦ δράματος χρόνους οὐκ ἔστι λαβεῖν· οὐ δεδίδακται γὰρ Ἀθήνησιν.*

cf. Schol. vesp. 1031. av. 1242. A. P. p. 551sq. (U. Koehler: *Mitth. d. d. arch. Inst. zu Athen III*, 111. 131).

5

618.

Schol. Aristoph. *ran.* 1124 (1155 Dind.) ἐξ Ὀρέστειας: *τετραλογία φέρουσι τὴν Ὀρέστειαν αἱ διδασκαλῆαι Ἀγαμέμνονα, Χοηφόρους, Εὐμενίδας, Πρωτέα σατυρικόν.*

Argum. Aesch. *Agam.*: *ἐδιδάχθη τὸ δράμα ἐπὶ ἄρχοντος Φилоκλέους ὀλυμπιάδι ὀγδοηκοστῇ ἔτει δευτέρῳ. πρῶτος Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι, Χοηφόροις, Εὐμενίσι, Πρωτεῖ σατυρικῶ. ἐχορήγει Ξενοκλῆς Ἀφιδνεύς.*

619.

Schol. Aristoph. *av.* 281 (282 Dind.) οὗτος μὲν ἔστι Φилоκλέους: οὗτος ὁ Φилоκλῆς ἔποπα ἐσκεύασεν ἐν τῇ Πανδιονίδι *τετραλογία*, οὗ ἡ ἀρχὴ „σὲ τῶν ἀπάντων <Ἥλιε> δεσπότην λέγω“ . . . ἄλλως. ὁ Σοφοκλῆς πρῶτον τὸν Τηρέα ἐποίησεν, εἶτα Φилоκλῆς . . . ἄλλως . . . εἶη ἂν οὖν τὸν ἔποπα ἐσκευοποιηκῶς τῇ Πανδιονίδι *τετραλογία*, ἣν καὶ Ἀριστοτέλης ἐν ταῖς διδασκαλίαις ἀναγράφει. ἔστι δὲ ὁ Φилоκλῆς τραγωδίας ποιητῆς καὶ Φилоπείδους υἱὸς ἐξ Αἰσχύλου ἀδελφῆς.

620.

Harpocrat. s. *Σθένελος*: . . . καὶ ἐν ταῖς διδασκαλίαις εὐρίσκειται ὁ Σθένελος τραγωδίας ποιητῆς.

621.

Schol. Aristoph. *nub.* 552: . . . δῆλον δὲ ὅτι πρότερος ὁ Μαρικᾶς ἐδιδάχθη τῶν δευτέρων Νεφελῶν. Ἐρατοσθένης

15 τῶν ἀπάντων Wagner: τῶν (τὸν) πάντων codd. RV || 20 codd. κωμωδίας

δέ φησι Καλλιμάχον ἐγκαλεῖν ταῖς διδασκαλίαις ὅτι φέρουσιν ὕστερον τρίτῳ ἔτει τὸν Μαρικᾶν τῶν Νεφελῶν, σαφῶς ἐνταῦθα εἰρημένον ὅτι πρότερον καθεῖται. λανθάνει δ' αὐτὸν φησί, ὅτι ἐν μὲν ταῖς διδαχθείσαις οὐδὲν τοιοῦτον εἴρηκεν.
 5 ἐν δὲ ταῖς ὕστερον διασκευασθείσαις εἰ λέγεται, οὐδὲν ἄποπον· αἱ διδασκαλῖαι δὲ δῆλον ὅτι τὰς διδαχθείσας φέρουσι πῶς δ' οὐ συνείδεν ὅτι καὶ ἐν τῷ Μαρικᾷ προτετελεύτημα Κλέων, ἐν δὲ ταῖς Νεφέλαις λέγεται „εἶτα τὸν Θεοῖσιν ἐχθρὸν βυρσοδέψην“.

- 10 Arg. nub. (5): αἱ πρῶται Νεφέλαι ἐδιδάχθησαν ἐν ἄστει ἐπὶ ἄρχοντος Ἰσάρχου, ὅτε Κρατῖνος μὲν ἐνίκα Πυτίνην, Ἀμειψίας δὲ Κόννον.

622.

- Arg. (3) Aristoph. pac. (schol. ed. Dind. t. III p. 5): ἄλλως φέρεται ἐν ταῖς διδασκαλίαις δεδιδαχῶς Εἰρήνην
 15 ὁμωνύμως ὁ Ἀριστοφάνης. ἄδηλον οὖν, φησὶν Ἐρατοσθένους, πότερον τὴν αὐτὴν ἀνεδίδαξεν ἢ ἐτέραν καθῆκεν ἥτις οὐ σώζεται. Κράτης μέντοι δύο εἶδε δράματα γράφων οὕτως „ἀλλ' οὖν γε ἐν τοῖς Ἀχαρνεῦσιν ἢ Βαβυλωνίοις ἢ ἐν τῇ ἐτέρᾳ Εἰρήνῃ“· καὶ σποράδην δὲ τινα ποιήματα παρατίθεται
 20 ἄπερ ἐν τῇ νῦν φερομένῃ οὐκ ἔστιν.

- Arg. (1) pac. (p. 4 Dind.) . . . ἐνίκησε δὲ τῷ δράματι ὁ ποιητὴς ἐπὶ ἄρχοντος Ἀλκαίου ἐν ἄστει. πρῶτος Εὐπόλις Κόλαξι, δεύτερος Ἀριστοφάνης Εἰρήνην, τρίτος Λεύκων Φράτορσι. τὸ δὲ δρᾶμα ὑπεκρίνετο Ἀπολλόδωρος, ἐνίκα Ἐρμων
 25 ὁ ὑποκριτής.

623.

Arg. Sophocl. Aiac.: ὅθεν καὶ τῇ ἐπιγραφῇ πρόσκειται

14. φαίνεται V || 15 ὁμωνύμως Dind.: codd. RV ὁμοίως, ed. Ald. sic: φέρεται ἐν ταῖς διδ. ὅτι καὶ ἐτέραν ἐδίδαξεν ὁμοίως Ἀρ. εἰρήνην || 17 εἶπε Ald. || 24 ἐνίκα Ἐρμων . . . cf. Poll. 4, 88 Ἐρμων ἦν κωμωδίας ὑποκριτής: codd. ἡνίκα ἐρμῆν λιοκρότης

ὁ μαστιγοφόρος, ἢ πρὸς ἀντιδιαστολήν τοῦ Λοκροῦ . . . ἐν δὲ ταῖς διδασκαλίαις ψιλῶς Αἴας ἀναγέγραπται.

624.

Harpocrat. s. διδάσκαλος: ἰδίως διδασκάλους λέγουσι τοὺς ποιητὰς τῶν διθυράμβων ἢ τῶν κωμωδιῶν ἢ τῶν τραγωδιῶν. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τοῦ χορευτοῦ „ἔλαχον, φησί, 5 Παντακλέα διδάσκαλον“. ὅτι γὰρ ὁ Παντακλῆς ποιητής, δεδήλωκεν Ἀριστοτέλης ἐν ταῖς διδασκαλίαις.

cf. Steph. Byz. s. Ἀτήνη . . . ὁ δημότης Ἀτηνεύς. „Πατροκλῆς Ἀτηνεύς ἐχορήγει καὶ Παντακλῆς <ἐδίδασκεν>“.

625.

Phot. lex. s. ὄνου σκιά . . . Ἀριστοτέλης δὲ ἐν διδα- 10 σκαλίαις καὶ δράματός τινος φέρει ἐπιγραφὴν Ὄνου σκιάν.

Zenob. 6, 28 ὑπὲρ ὄνου σκιάς: . . . καὶ Ἀρχίππῳ δὲ κωμῶδια γέγονεν Ὄνου σκιά.

626.

Arg. Eurip. Rhés. (t. I p. 339 et 549 Kirchoff): τοῦτο τὸ δράμα ἔνιοι νόθον ὑπενόησαν, Εὐριπίδου δὲ μὴ εἶναι 15 τὸν γὰρ Σοφοκλεῖον μᾶλλον ὑποφαίνει χαρακτηῖρα. ἐν μέντοι ταῖς διδασκαλίαις ὡς γνήσιον ἀναγέγραπται.

627.

Schol. Aristoph. ran. 67 καὶ ταῦτα τοῦ τεθνηκότος (τοῦ Εὐριπίδου): . . . οὕτω γὰρ καὶ αἱ διδασκαλῖαι φέρουσι 20 τελευτήσαντος Εὐριπίδου τὸν υἱὸν αὐτοῦ δεδιδαχέναι ὁμώνυμον ἐν ἅσκει Ἰφιγένειαν τὴν ἐν Αὐλίδι, Ἀλκμαίωνα, Βάκχας.

9 ἐδίδασκεν suppl. Th. Bergk Gr. LG. II, 503 not. 17 || 15 al. ὡς οὐκ ὄν Εὐριπίδου || 20 ὁμώνυμον cod. G: ὁμωνύμως V, item Mediol., Ald. || 21 ὁμ. ἐν τῷ πρώτῳ ἑτεριφιγένεια (-γένειαν G) VG. || 21 ἀλκμαίω διονα V

Suid. s. *Εὐριπίδης* . . . *νίκας δ' ἀνείλετο ἔ, τὰς μὲν δ*
περιῶν, τὴν δὲ μίαν μετὰ τὴν τελευταίην ἐπιδειξαμένου τὸ
δρᾶμα τοῦ ἀδελφιδοῦ αὐτοῦ Εὐριπίδου.

628.

Schol. in Plat. apolog. p. 330 Bekk. . . *Μέλητος δὲ*
5 τραγωδίας φαῦλος ποιητῆς Θραξ γένος, ὡς Ἀριστοφάνης
Βατράχοις, Πελαργοῖς Λαίου υἱὸν αὐτὸν λέγων, ἐπεὶ ᾧ ἔτει
οἱ Πελαργοὶ ἐδιδάσκοντο καὶ ὁ Μέλητος Οἰδιπόδειαν ἔθηκεν,
ὡς Ἀριστοτέλης διδασκαλαῖς.

629.

Schol. Aristoph. av. 1379 *τί δεῦρο πόδα σὺ κυλλὸν*
10 (ἀνὰ κύκλον κυκλεῖς): . . . Δίδυμος μὲν κύκλον ἐπεὶ κυκλίων
ἄσμάτων ποιητῆς ἔστι, κυλλὸν δέ, ἐπεὶ χωλός ἔστιν (ὁ Κινη-
σίας). εἴρηται δὲ περὶ αὐτοῦ ἐν Βατράχοις. ὁ δὲ Ἀριστο-
τέλης ἐν ταῖς διδασκαλαῖς δύο φησὶ γεγονέναι.

630.

Schol. Aristoph. ran. 404: *ἐπὶ γοῦν τοῦ Καλλίου τούτου*
15 φησὶν Ἀριστοτέλης ὅτι σύνδυο ἔδοξε χορηγεῖν τὰ Διονύσια
τοῖς τραγωδοῖς καὶ κωμωδοῖς.

XLIX. ΤΠΟΜΝΗΜΑΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ

(Ἀριστοτέλους ἢ Θεοφράστου).

631.

Athen. IV p. 173^e: *Ἀριστοτέλης δ' ἢ Θεόφραστος ἐν*
20 τοῖς ὕπομνήμασι περὶ Μαγνήτων λέγων τῶν ἐπὶ τοῦ Μαιάν-
δρου ποταμοῦ ὅτι Δελφῶν εἰσὶν ἄποικοι, τοσαύτας ἐπιτε-
λοῦντας αὐτοὺς ποιεῖ χρείας τοῖς παραγιγνομένοις τῶν ξένων

7 καθῆκεν Meineke

λέγων οὕτως „Μάγνητες οἱ ἐπὶ τῷ Μαιάνδρῳ ποταμῷ κατοικοῦντες ἱεροὶ τοῦ θεοῦ, Δελφῶν ἄποικοι, παρέχουσι τοῖς ἐπιδημοῦσι στέγην, ἄλας, ἔλαιον, ὄξος, ἔτι λύχνον, κλίνας, στρώματα, τραπέζας“.

632.

Athen. XIV p. 654^d: Ἀριστοτέλης δὲ ἢ Θεόφραστος ⁵ ἐν τοῖς ὑπομνήμασι „τῶν φασιανῶν, φησί, οὐ κατὰ λόγον ἢ ὑπεροχῇ τῶν ἀρρένων ἀλλὰ πολλῶ μείζων“.

633.

Athen. epit. II p. 44^c: Ἀριστοτέλης δ' ἢ Θεόφραστος Φιλῖνόν τινα ἱστορεῖ μήτε ποτῶ χρήσασθαι ποτε μήτε ἐδέσματι ἄλλῳ ἢ μόνῳ γάλακτι πάντα τὸν βίον. 10

634.

Schol. Laur. in Apollon. Rhod. 4, 834 (p. 508, 20 Keil) εἰ μὲν δὴ μαλεροῖο πυρός: περὶ τὸν πορθμὸν ἐν τῇ θαλάσῃ πυρός ἀναφυσήματα γίνεταί ὥστε καὶ τὴν θάλασσαν θερμαίνεσθαι, ὡς φησι καὶ Μητροδώρος ἐν πρώτῳ περὶ ἱστορίας καὶ Θεόφραστος ἐν ἱστορικοῖς ὑπομνήμασιν. καὶ φησι τὸν ¹⁵ βρόμον τὸν ἀπὸ τῶν Αἰόλου νήσων ἀκούεσθαι ἕως ἁ σταδίων· περὶ Ταυρομένιον γοῦν ἀκούεσθαι βροντῇ παραπλήσιον ψόφον.

635.

Argum. Eurip. Medeae (p. 143 cf. 454 Kirchhoff): τὸ δρᾶμα δοκεῖ ὑποβαλέσθαι παρὰ Νεόφρονος διασκευάσας, ὡς ²⁰ Δικαίταρχος ἐν τῷ περὶ Ἑλλάδος βίου καὶ Ἀριστοτέλης ἐν ὑπομνήμασι.

636.

Erotian. gloss. Hippocr. p. 312 (Franz): βουτύρω, ὡς

¹⁶ ἀκούεσθαι ἕως χίλια στάδια sch. rec. Flor., καίεσθαι ἕως ἐνὸς σταδίου Laur., corr. Keil

καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς ὑπομνήμασί φησιν ὅτι Θόας ὁ Ἰθακήσιος ἱστορεῖ παρὰ Φρυξὶ πικέριον καλεῖσθαι τὸ βούτυρον.

L. ΠΕΠΛΟΣ

(περιέχει δὲ ἱστορίαν σύμμικτον Hesych. ind.).

5 Io. Tzetzes proleg. comm. in Hesiodi opp. p. 15 Gf.: Ἀριστοτέλης δ' ὁ φιλόσοφος, μᾶλλον δὲ οἶμαι ὁ τοὺς πέπλους συντάξας . . . (cf. A. P. p. 505 sqq.).

Tzetz. in Lycophr. 488 . . . κατὰ Ἀριστοτέλην τὸν τοὺς πέπλους συντάξαντα (= Schol. in Aristid. ὁ τοὺς πέπλους συνθεῖς 10 Ἀριστοτέλης).

Socrates hist. eccl. 3, 23: διὸ οὐκ αἰσχύνονται πολλοὺς ἀνθρώπους ἀποθεώσαντες καὶ εἶθε γε κἂν χρηστοὺς τὸν τρόπον ἢ δικαίους ἢ σώφρονας, ἀλλὰ ἀνάγνους ἀδίκους μέθῃ δεδουλωμένους, Ἡρακλέας φημὶ καὶ Διονύσους καὶ Ἀσκληπιούς, καθ' 15 ὧν συνεχῶς ἐν τοῖς αὐτοῦ λόγοις ὁμνῶν Λιβάνιος οὐκ αἰσχύνεται· ὧν τοὺς ἀρσενικοὺς καὶ θηλυκοὺς ἔρωτας εἰ ἀπαριθμησαίμην, μακρὸς ἡμῖν ἔσται ὁ τῆς παρεκβάσεως λόγος. ἀρκέσει δὲ τοῖς ταῦτα γνῶναι ἐθέλουσιν ὁ Ἀριστοτέλους πέπλος καὶ ὁ Διονυσίου στέφανος καὶ Ῥηγίνου ὁ πολυμνήμων καὶ τῶν ποιητῶν 20 τὸ πλῆθος, οἳ περὶ αὐτῶν γράψαντες γέλωτα ὄντως καὶ φλήναφον παρὰ πᾶσι τὴν Ἑλλήνων θεολογίαν δεικνύουσι.

Eustathius in Hom. ll. (β, 557) p. 285: Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι Πορφύριος εἰς Αἴαντα ἐπίγραμμα παλαιὸν φέρει τόδε . . . ἱστορεῖ δὲ ὁ αὐτὸς Πορφύριος καὶ ὅτι Ἀριστοτέλης σύγγραμμα πραγμα- 25 τευσάμενος, ὅπερ ἐκλήθη πέπλος, γενεαλογίας ἡγεμόνων ἐξέθετο καὶ νεῶν ἐκάστων ἀριθμὸν καὶ ἐπιγράμματα εἰς αὐτούς, ἃ καὶ ἀναγράφεται ὁ Πορφύριος ἐν τοῖς εἰς τὸν Ὅμηρον ἀπλᾶ ὄντα καὶ οὐδέν τι παχὺ καὶ φλεγμαῖνον ἔχοντα. δίστιχα δὲ τὰ ὅλα ἐκεῖνα δίχα τοῦ ρηθέντος εἰς τὸν Αἴαντα (7). ἴσως γὰρ ὁ ἐπι- 30 γραμματοποιὸς ἐφιλοτεχνήσατο ἀπεναντίας ἐλθῶν τῷ ποιητῇ ἐπὶ μὲν τῷ λαμπρῷ Αἴαντι πολυλογῆσαι, τοὺς δὲ ἄλλους ἦττον σμυνῆναι.

637.

Schol. in Aristidis Panathen. (ἐνδοξότατοι πάντων οἱ

1 Ἀριστοτέλης: Ἀριστοφάνης codd.

κατὰ τὴν Ἑλλάδα ἀγῶνες· καὶ μὴν τούτων πρεσβύτατος ὁ τῶν Παναθηναίων, εἰ δὲ βούλει ὁ τῶν Ἐλευσινίων) p. 323 Dind.: ἡ τάξις τῶν ἀγῶνων καθὰ Ἀριστοτέλης ἀναγράφεται· πρῶτα μὲν τὰ Ἐλευσίνια διὰ τὸν καρπὸν τῆς Δήμητρος· δεύτερα δὲ τὰ Παναθηναία ἐπὶ Ἀστέρι τῷ γίγαντι ὑπὸ Ἀθηναῖς ἀναιρεθέντι· τρίτος ὃν ἐν Ἄργει Δαναὸς ἔθηκε διὰ τὸν γάμον τῶν θυγατέρων αὐτοῦ· τέταρτος ὁ ἐν Ἀρκαδίᾳ τεθείς ὑπὸ Λυκάονος, ὃς ἐκλήθη Λύκαια· πέμπτος ὁ ἐν Ἰωλκῷ Ἀκάστου καθηγησαμένου ἐπὶ Πελλᾷ τῷ πατρὶ· ἕκτος ὁ ἐν Ἰσθμῷ Σισύφον νομοθετήσαντος ἐπὶ Μελικέρτῃ· ἕβδομος ὁ Ὀλυμπιακὸς Ἡρακλέους νομοθετήσαντος ἐπὶ Πέλοπι· ὄγδοος ὁ ἐν Νεμέᾳ, ὃν ἔθηκαν οἱ ἐπὶ τὰ ἐπὶ Θήβας ἐπὶ Ἀρχεμόρῳ· ἔνατος ὁ ἐν Τροίᾳ, ὃν Ἀχιλλεὺς ἐπὶ Πατρόκλῳ ἐποίησεν· δέκατος ὁ Πυθικός, ὃν οἱ Ἀμφικτύονες ἐπὶ τῷ Πύθωνος φόνῳ ἔθηκαν. ταύτην τὴν τάξιν ὁ τοὺς πέπλους συνθεὶς Ἀριστοτέλης ἐξέθετο τῶν ἀρχαίων καὶ παλαιῶν ἀγῶνων.

Schol. alt. ibid. ὁ τῶν Παναθηναίων: τῶν μικρῶν λέγει· ταῦτα γὰρ ἐπὶ Ἐριχθονίου τοῦ Ἀμφικτύονος γενόμενα ἐπὶ τῷ φόνῳ τοῦ Ἀστερίου τοῦ γίγαντος· τὰ δὲ μεγάλα Πεισίστρατος ἐποίησε. τὰ δὲ Ἐλευσίνια ἐπὶ Πανδίωνος ἐγένετο, ὃς πέμπτος ἦν βασιλεὺς ἀπὸ Ἐριχθονίου· διὰ δὲ τὸν καρπὸν ἐτέθησαν.

Schol. cod. C. ibid. (εἰ δὲ βούλει ὁ τῶν Ἐλευσινίων): ὡς καὶ Ἀριστοτέλης τάττει.

Helladius chrestomath. apud. Phot. (bibl. cod. 279 p. 533^b 29 Bekk.): ὅτι πρῶτα μὲν τὰ Παναθηναία συνέστη·

3 καθὰ Ἀ. ἀναγράφεται cod. Marc.: κατὰ Ἀριστοτέλην γράφεται vulgo || 6 Ἀθηναῖς Marc. (Schneidewin): Ἀθηναίων vulgo || 7 ὁ ἐν Ἄργει Marc., ὃν Ἄργει vulgo || 9 Ἀκάστου cod. Vind. ex corr. (Schneid.): ιακαστῶ (sic) Marc., Ἰουκάστου vulgo || 11 ὀλυμπικός Vind. Marc. || 13 Ἀρχεμόρῳ codd., ἀρχεγόρ Marc., om. Vind. || 15 ὁ τοὺς πέπλους συνθεὶς Ἀρ. cod. Marc. (Bergk): εἰς πέπλους συνθεὶς ὁ Ἀρ. vulgo

εἶτα τὰ Ἐλευσίνα <...> ἐπὶ Πελλά τεθνηκότι προὔθησαν
 ἄθλα Θετταλοί· εἶτα τὰ Ἴσθμια ἐπὶ Μελικέρτῃ· ἔπειτα δὲ τῶν
 Ὀλυμπίων ἀγῶν ἀρχὴν λαμβάνει ὑφ' Ἡρακλέους· εἶτα τὰ
 Νέμεα ἐπ' Ἀρχεμόρῳ τεθέντα <...> εἶτα μετὰ τὸ τὴν Κίρραν
 5 πεσεῖν τὰ Πύθια.

638.

Gloss. gr. lat. Laudun. (cod. 444 s. IX) habet post *Greca Prisciani* collecta varia gr. lat. rei grammaticae *Item greca de membris hominum. Item de inventione litterarum etc.* (ut legitur in indice vet.). locus *de inventione litterarum*
 10 sic extat f. 289^b (ed. E. Miller: Not. et extr. XXIX, 2. Par. 1880. p. 181):

ΕΧ ΠΙΠΛΟ ΤΕΟΦΡΑΚΤΙ *proprium et interpellatur deum intelligens.*

Primi quidem invenerunt (sup. s. apud quosdam Caldei)
 15 *litteras Aegyptii. Secundi Foenices* (sup. i. Afri), unde foeniceae (sup. i. rubicundae) litterae dicuntur. In Graeciam autem Cathmos Sidonius, Agenoris filius, detulit litteras. Sunt autem hae numero XVI: **ΑΒΓΔΘΙΚΛΜΝΟΠΡΤΥ**. Post vero Cathmum Palamidis filius
 20 *Nauchi grecus* (sup. *proprium*) invenit **ΖΘΧΦ**. Deinde Simonidis filius Leopreppi **ΗΞΨΩ**. Fiunt omnes XXIII. De inventione litterarum sic accepimus.

639.

Schol. (A) in Π. λ, 688 (Etym. M.): Ἐπειὸς οἱ Ἥλειοι ἀπὸ Ἐπειοῦ βασιλέως, οὕτως Ποσειδῶνος καὶ Ἐδρουπόλης
 25 τῆς Ἐνδυμίωνος παῖς Ἥλειος ὁ κτίσας Ἥλιδα, Ἥλειου δὲ Ἄλεξις καὶ Ἐπειός, ἀφ' οὗ Ἐπειός, ὡς φησὶν Ἀριστοτέλης ἐν τῷ πέπλῳ.

4 Κίρραν: cf. fr. 615 || 6 cf. fr. 501

640.

Veterum heroum epitaphia (ex cod. Laurent. 56, 1 bombyc. saec. XIII fol. 20: vid. A. P. p. 568 et Anecd. Gr. I p. 7. 17) edita ab Henrico Stephano in Florilegio diversorum epigrammatum 1566 p. 497—502, nunc autem recognita collato apographo quod meum in usum (m. 5 Febr. 1866) confecit Petrus del Furia bibliothecarius Laurentianus.

cf. Ausonius p. 189: *ad rem pertinere existimavi ut . . . epitaphia subnecterem, sc. titulos sepulcrales heroum qui bello Troico interfuerunt: quae antiqua cum apud philo-¹⁰logum quendam reperissem, latino sermone converti.*

Ποῦ ἕκαστος τῶν Ἑλλήνων τέθραπται καὶ τί
ἐπιγέγραπται ἐπὶ τῷ τάφῳ.

1. ἐπὶ Ἀγαμέμνονος κειμένου ἐν Μυκῆναις.
λεύσσεις Ἀτρείδεω Ἀγαμέμνονος, ᾧ ξένε, τύμβον, 15
ὅς θάν' ὑπ' Αἰγίσθου κούλομένης ἀλόχου.
2. ἕτερον.
μνημα τόδ' Ἀτρείδεω Ἀγαμέμνονος, ὃν ῥα κατέκτα
διὰ Κλυταιμνήστρη Τυνδαρὶς οὐχ ὀσίως.
3. ἐπὶ Μενελάου. 20
ὄλβιος ᾧ Μενέλαε, σύ τ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρωσ
ἐν μακάρων νήσοις, γαμβρὸς Διὸς μεγάλου.
4. ἐπὶ Ἀχιλλέως κειμένου ἐν Τροίᾳ, τιμωμένου δὲ καὶ ἐν
Λεύκη τῇ νήσῳ.
παῖδα θεᾶς Θέτιδος Πηληιάδην Ἀχιλλῆα 25
ἦδ' ἱερὰ νῆσος ποντιάς ἀμφὶς ἔχει.

21 σὺ γ' Schneid., σὺ δ' Herm. || 23 τροίη cod. — epigr. 4 habet Tzetzēs (cod. Lond. reg.) ad posthom. sua 462, ubi sic ἦδ' ἱερὰ νῆσος ποντιάς ἀμφὶς ἔχει: ἦδ' ἱερὰ προποντίας ἀμφὶς ἔχει πεδίῳ cod. Laur.

5. ἕτερον.

Θεσσαλὸς οὗτος ἀνὴρ Ἀχιλεὺς ἐν τῷδε τέθαιπται
 τύμβῳ, ἐθρήνησαν δ' ἔννεα Πιερίδες.

6. ἐπὶ Πατρόκλου κειμένου μετ' Ἀχιλλέως.

5 Πατρόκλου τάφος οὗτος, ὁμοῦ δ' Ἀχιλλῆι τέθαιπται,
 ὃν κτάνεν ὠκὺς Ἄρης Ἐκτορος ἐν παλάμαις.

7. ἐπ' Αἴαντος τοῦ Τελαμωνίου.

ἄδ' ἐγὼ ἅ τλάμων Ἀρετὰ παρὰ τῷδε κάθημαι
 Αἴαντος τύμβῳ κειραμένα πλοκάμους,

10 θυμὸν ἄχει μεγάλῳ βεβολημένα, ὡς παρ' Ἀχαιοῖς
 ἅ δολόφρων Ἀπάτα κρέσσον ἐμεῦ κέκριται.

8. ἐπὶ Τεύκρου κειμένου ἐν Σαλαμῖνι τῆς Κύπρου.

Ἴῶν ὠκυμόρων ταμίην Τελαμώνιον ἦδε
 Τεύκρον ἀποφθίμενον γῆ Σαλαμῖς κατέχει.

15 9. ἐπὶ Νέστορος κειμένου ἐν Πύλῳ.

τὸν βαθύνουν ψυχὴν τε νόημά τε θεῖον ἔχοντα
 ἄνδρ' ἀγαθὸν κατέχω Νέστορα τὸν Πύλιον.

10. ἕτερον.

Νέστορα τὸν Πυλλῶν ἠγήτορα ἦδε θανόντα
 γῆ κατέχει βουλῆ φέρτατον ἡμιθέων.

20

4 ep.6 habet Tzetzes ad homericam 220. || 6 ἐν παλάμαις Lond. ||
 9 κειρομένα cod., corr. Steph. || 10 ὡς παρ' cod.: εἶπερ Bergk. —
 ep. 7 habet Eust. ll. p. 285 (ιστέον δὲ καὶ ὅτι Πορφύριος εἰς Αἴαντα
 ἐπίγραμμα παλαιὸν προσφέρει τόδε...) et Tzetzes posthom. 489
 ubi παρὰ τόδε (marg. τῷδε)...βεβαρημένον et ὅτ' ἀρ' Ἀχαιοῖς
 (in marg. γρ. ὡς παρ')... κρέσσων Lond. extat etiam in Anth.
 Pal. VII, 145 inscr. εἰς Αἴαντα Ἀσκληπιάδου (ubi κειρομένα...
 εἰ παρ'... δύνεται pro κέκριται) || 15 et 18 ep. 9 et 10 tangit
 Eustath. ll. p. 296: δηλοῖ τὴν τοῦ γέροντος ἀρετὴν καὶ τὸ εἰς
 αὐτὸν παλαιὸν ἐπίγραμμα, ὅπερ καὶ φέρτατον ἡμερίων λέγει
 αὐτὸν καὶ βαθύνουν καὶ ψυχὴν ἐν σώματι θείαν ἔχοντα
 καὶ ἄνδρα ἀγαθόν || 20 ἡμιθέων: sic. cod., ἡμερίων Eust.

11. ἐπὶ Ἀντιλόχου κειμένον ἐν Τροίᾳ.
μνημ' ἀρετῆς νιοῦ τόδε Νέστορος Ἀντιλόχοιο,
ὃς θάνεν ἐν Τροίῃ θυσάμενος πατέρα.
12. ἐπὶ Ὀδυσσέως κειμένον ἐν Τυρρηνίᾳ.
άνερα τὸν πολύμητιν ἐπὶ χθονὶ τῆδε θανόντα
κλεινότατον θνητῶν τύμβος ἐπεσκίασεν. 5
13. ἕτερον.
οὔτος Ὀδυσσῆος κείνου τάφος, ὃν διὰ πολλὰ
Ἕλληνες πολέμῳ Τρωικῷ εὐτύχεσαν.
14. ἐπὶ Διομήδους κειμένον ἐν τῇ ὀμωνύμῳ νήσῳ. 10
αἰνητὸν πάντεσσι ἐπιχθονίοις Διομήδην
ἧδ' ἱερὰ κατέχει νῆσος ὀμωνυμῆ.
15. ἐπὶ Ἰδομενέως καὶ Μηριόνου κειμένων ἐν Κνωσσῷ.
Κνωσσίου Ἰδομενῆος ὄρας τάφον, αὐτὰρ ἐγὼ τοῦ
πλησίον ἴδρῦμαι Μηριόνης ὁ Μόλου. 15
16. ἐπ' Αἴαντος τοῦ Οἰλέως κειμένον ἐν Μυκόνῳ τῇ νήσῳ.
ἐνθάδε τὸν Λοκρῶν ἡγήτορα γαῖα κατέσχευ
Αἴαντ' Οἰλιάδην ἐν πελάγει φθίμενον.
17. ἐπὶ Νιρέως κειμένον ἐν Τροίᾳ.
ἐνθάδε τὸν κάλλιστον ἐπιχθονίων ἔχε γαῖα
Νιρέα τὸν Χαρόπου παῖδα καὶ Ἀγλαίης. 20

1 τροίη cod. in tit. ut v. 2 || 2 τόδε scripsi: τοῦ cod. || 10 ὀμωνύμῳ cod. in tit., ὀμωνυμῆ scr. Steph. || ep. 14 habet Tzetzes hom. 113, ubi sic: τὸν πάντεσσι κράτιστον ἐπιχθονίοις... || 13 ep. 15 ἀδέσποτον idem reperitur in Anth. Pal. VII, 322. citat etiam Diodorus 5, 79: τούτους δὲ ναυσὶν ὀδοήκοντα στρατεύσαι μετ' Ἀγαμέμνονος εἰς Ἴλιον καὶ διασωθέντας εἰς τὴν πατρίδα τελευτήσαι καὶ ταφῆς ἐπιφανοῦς ἀξιοθῆναι καὶ τιμῶν ἀθανάτων. καὶ τὸν τάφον αὐτῶν ἐν τῇ Κνωσσῷ δεικνύουσιν ἐπιγραφὴν ἔχοντα τοιάνδε· Κνωσσίου Ἰδομενῆος ὄρα (ὄραι cod. Anth.) τάφον, αὐτὰρ ἐγὼ τοι (τοι etiam Anth. τοῦ cod. Laur.)... || 16 ep. 16 habet Tzetzes antehom. 300 || 19 ep. 17 habet Tzetzes antehom. 278 (ἀγλαίας Lond.)

18. ἐπὶ Τληπολέμου κειμένου ἐν Ῥόδῳ.
 ἅδ' Ἡρακλείδην ρηξήνορα θυμολέοντα
 Τληπόλεμον κατέχει κυματόεσσα Ῥόδος.
19. ἐπὶ Ἀσκαλάφου καὶ Ἰαλμένου.
- 5 Ἀσκαλάφου Τροίῃ φθιμένου καὶ Ἰαλμένου ἦδε
 ὁστέα πληξίππων γῆ Μινυᾶς κατέχει.
20. ἐν Τρίκκῃ ἐπὶ κενοταφίου Ποδαλειρίου καὶ Μαχάουτος.
 οἷδ' Ἀσκληπιάδαι Ποδαλείριος ἠδὲ Μαχάων
 πρόσθεν μὲν θνητοί, νῦν δὲ θεῶν μέτοχοι.
- 10 21. ἐπὶ Πηνέλεω κειμένου ἐν Βοιωτίᾳ.
 τόνδ' ἐπὶ Κηφισῶ ποταμῶ θέσαν ὠκὺν ῥέοντι
 παῖδες Βοιωτῶν σῶφρονα Πηνέλεων.
22. ἐπὶ Εὐρύπυλον κειμένου ἐν Ὀρμενίῳ.
 πάτρῃ ἐν Ὀρμενίῳ Εὐαίμονος ἀγλαὸν υἱὸν
 15 Εὐρύπυλον κρύπτει δακρυόεσσα κόνις.
23. ἐπὶ Θόαντος.
 υἱὸν ὑπερθύμου Ἀνδραίμονος ἠδὲ θυγατρὸς
 Γόργης τῆς Οἰνέως ἦδε κόνις κατέχει.
24. ἐπὶ Φιλοκλήτου.
- 20 τόξων Ἡρακλέους ταμίην Ποιάντιον υἱὸν
 ἦδε Φιλοκλήτην γῆ Μινυᾶς κατέχει.
25. ἐπὶ Μέγῃτος ἀπολομένου ἐν θαλάσῃ, ἔχοντος δὲ τάφον
 ἐν Δουλιχίῳ.
 μνημα Μέγῃτι θοῶ μεγαθύμου Φυλέος υἱῶ
 25 Δουλιχιοὶ τεῦξαν, σῶμα δὲ πόντος ἔχει.

2 ἅδ' Ἡρακλείδην: sic cod. — ep. 18 habet Tzetzes hom. 91 una cum altero in eundem (55) || 6 l. Μινύων (cf. fr. 565) || 9 πρόσθε cod. (corr. Steph.) || 13 ὄρχομενῶ bis cod. (et Steph.) pro Ὀρμενίῳ (Il. β, 734) || 16 ep. 23 habet Tzetzes hom. 42, ubi Ἀνδραίμονος (εὐαίμονος cod. Laur. et Steph.) . . . κατέσχευ (marg. κατέχει) Lond. || 22 ἀπολλυμένον cod. (corr. Steph.) || 24 φυλέως cod. (corr. Steph.) — ep. 25 habet Tzetzes hom. 59

26. ἐπὶ Πρωτεσιλάου ἀδελφῶν Ποδάρκει κειμένῳ ἐν Σικυῶνι.
 γῆ μὲν Ἀχαίης ἔθρεψε Ποδάρκην Ἄκτορος υἱόν,
 ὅστέα δ' αὖ Σικυῶν γῆ κατέχει φθιμένου.
27. ἐπὶ Πολυποίτου καὶ Λεοντέως.
 ἄρχοντες Λαπιθῶν Πολυποίτης ἠδὲ Λεοντεύς 5
 ἐν γαίῃ Μήδων τέρμ' ἀφίκοντο βίου.
28. ἐπὶ Προθόου κενοταφίῳ.
 σῶμα μὲν ἐν πόντῳ Προθόου Τενθρηδόνος υἱοῦ
 κεῖται ἀνοίκτιστον, τοῦνομα τύμβος ἔχει.
29. ἐπὶ Εὐμήλου. 10
 υἱὸς ὄδ' Ἀδμήτιο Φερητιάδης Εὐμηλος
 νέρθ' ὕπ' ἐμοὶ κεῖται, μοῖραν ἔχων θανάτου.
30. ἐπὶ Ἀγαπήνορος.
 ἀρχὸς ὄδ' ἐκ Τεγέης Ἀγαπήνωρ Ἀγκαίου υἱὸς
 κεῖθ' ὕπ' ἐμοὶ Παφίων πελοπόρων βασιλεύς. 15
31. ἐπὶ Ἀμφιμάχου καὶ Διώρου.
 ἀρχὸς τ' Ἀμφίμαχος Κτεάτου παῖς ἠδὲ Διώρης
 ἐνθάδ' ἐνὶ Τροίῃ μοῖραν ἔχουσι βίου.
32. ἐπὶ Γουνέως.
 σῆμα τὸ μὲν Γουνῆος ὄραῖς, ψυχὴ δὲ θανόντος 20
 ἀέρ' ἐς ὕγρον ἔβη, σῶμα δὲ πόντος ἔχει.
33. ἐπὶ Ἐλεφήνορος κειμένου ἐν Τροίᾳ.
 νήσου ἀπ' Εὐβοίης Ἐλεφήνορα ἀρχὸν Ἀβάντων
 ἐνθάδ' ἐνὶ Τροίῃ μοῖρα κατέσχε βίου.

1 [ἐπὶ Πρωτεσιλάου... ep. 49]. ἐπὶ Ποδάρκου κειμένου ἐν Σ. Canter || 4 ἐπὶ πολυπότου cod. (corr. St.) || 9 sic corr. Burgess, Stephanus cum codice κεῖται, ἀνοίκτιστον δ' ὄνομα τ. ε. || 15 Ταφίων cum cod. Steph., quod corrigunt ex Paus. 8, 5, 2 || 16 ep. 31 habet Tzetzes hom. 42, ubi sic: ἀρχὸν Ἀμφίμαχος... (ἀρχοντ' Schn.) || 20 σῆμα μὲν γ. ὄρα cod., corr. Steph. || 22 τροίη cod. etiam in tit. — ep. 33 habet Tzetzes hom. 38

34. ἐπὶ Μενεσθέως κειμένου ἐν Ἀθήναις.
ταξίλοχος λαῶν υἱὸς Πεπεῶο Μενεσθεὺς
ἐνθάδ' ἐνὶ κλεινῇ πατρίδι μοῖραν ἔχει.
35. ἐπὶ Σθενέλου καὶ Εὐρύαλου κειμένων ἐν Ἀργεῖ.
5 Ἀργεῖος Σθένελος Καπανήιος ὧδε τέθραπται
τύμβῳ καὶ τούτου πλησίον Εὐρύαλος.
36. ἐπὶ Θαλπίου καὶ Πολυξένου κειμένων ἐν Ἡλιδί.
οἷδε Πολύξεινος καὶ Θάλπιος Ἡλιδί δὴ
δηθέντες κρυεροῦ δῶμ' Αἶδαο ἔβαν.
- 10 37. ἐπὶ Ταλθύβιου κειμένου ἐν Μυκῆναις.
Ταλθύβιον θεράποντα θεῶν κήρυκα καὶ ἀνδρῶν
ὧδε Μυκηναίων δῆμος ἔθαψεν ἅπας.
38. ἐπὶ Αὐτομέδοντος ἐν Τροίᾳ.
Αὐτομέδοντ' Ἀχιλῆι ἐὺν καὶ πιστὸν ἑταῖρον
15 ἦδε κατεσκίασε Τρωᾶς ἄρουρα τάφῳ.
39. ἐπὶ Φειδίππου καὶ Ἀντίφου.
Φειδίππον Τροίην πέρσαντ' ἠδ' Ἀντιφον ἦρω
γαῖα πατρὶς Κῳων ἠδ' Ἐφύρα κατέχει.
40. ἐπὶ Δηπύλου.
20 Δηπύλου κόρσης εὐειδέος Ὀρμενίω
μνήμα τόδ' εὐκλεινον· γέλνατο Τληπόλεμος.
41. ἐπὶ Ζήθου ἐν Θήβαις.
ἑπταπυλῶν Θηβῶν βασιλεὺς ὧδε κεῖται ὑπ' ὄχθῳ
Ζήθος, ὃν Ἀντιόπη γέλνατο παῖδ' ἀγαθόν.
- 25 42. ἐπὶ Πυλάδου ἐν Φωκίδι.
υἱὸς ὧδε Στροφίου Πυλάδης ἐν Φωκίδι γαίῃ
κεῖται, ἐπεὶ παντὸς μοῖραν ἔπλησε βίου.

4 ep. 35 habet Tzetzes hom. 113 || 18 κῳων revera cod., sicut scribendum esse vidit Schneidewin Philol. I p. 36 (κῳμη de suo Steph.) || ἐφύρα cod. || 21 εὐ κλεινὸν cod. (εὐκλεινόν Steph. || 23 ὑπόχθων cod. (corr. Herm.)

43. ἐπὶ Αἰήτου ἐν Κολχίδι.

Αἰήτην Κόλχοισι πολυχρῦσοισιν ἄνακτα
ἐνθάδε πανδαμάτωρ μοῖρα θεῶν κτέρισεν.

44. ἐπὶ Ἀταλάντης ἐν Ἀρκαδίᾳ.

κούρης Ἰασίοιο πολυκλείτης Ἀταλάντης
σῆμα πέλας στείλων ἀτρεκές ἐστι τόδε.

5

Ἐπὶ δὲ τῶν Τρώων·

45. ἐπὶ Λαομέδοντος.

ἐνθάδε Περγαμίδαν κεύθει χθῶν Λαομέδοντα
ἕππων ὠκυπόδων εἶνεκ' ἀποφθίμενον.

10

46. ἐπὶ Ἐκτορος κειμένου ἐν Θήβαις.

Ἐκτορι τόνδε μέγαν Βοιῶτιοι ἄνδρες ἔτευξαν
τύμβον ὑπὲρ γαίης, σῆμ' ἐπιγιγνομένοις.

47. ἐπὶ Πυρραίχμου ἐν Τροίᾳ.

ἐλθὼν ἐξ Ἀμυδῶνος ἀπ' Ἀξίλου ὧδε Πυρραίχμης
ὠκύμορος πάντων νόσφι φίλων ἔθανεν.

15

48. ἐπὶ Ὀρφέως κειμένου ἐν Κικονίᾳ.

Θρήικα χρυσολύραν Οἰάγρον παῖδα θανόντα
Ὀρφέα ἐν χώρῳ τῷδε θέσαν Κίκονες.

641.

Praeter ea quae cum eclogis Florentinis communia 20
habet (ep. Fl. 4. 5. 6. 7. 14. 16. 17. 18. 23. 25. 31. 33.
35. 46), haec etiam epitaphia praebet Ioannes Tzetzes in
scholiis ad carmina sua HomERICA.

4 ἐν ἀρκαδί cod. (corr. St.) || 6 ἴσθι Schn. || 7 δὲ cod. ||
9 περγαμίδαν cod. || 11 ep. 46 habet cum altero in eundem (60)
Tzetzes hom. 489 ubi ἐπιγιγνομένων cod. Lond., ἐπειγομένοις Ir. |
14 τροία sic cod. (τροίη Steph.) || 18 χρυσόλυραν cod. (-λύραν
Steph.) || 20 Codicem Lond. reg. 16 C. IV, qui Burgessii errore
dicitur Harleianus, et ipse contuli a. 1862 (cf. A. P. p. 569).
a Petro Morello qui eum scripsit Parisiis a. 1565, in margine
est correctus. habet epigrammata Tzetzica omnia numero 29

26*

49. antehom. 247: ὁ Πρωτεσίλαος ἐν Χερρονήσῳ ἀναιρεθεὶς
 ἐτάφη. φέρεται δὲ αὐτοῦ καὶ ἐπίγραμμα τόδε·
 τόνδ' ὄχθον μνήμην ἀρετῆς χάριν ἐξετέλεσαν
 Ἑλλήνων παῖδες Πρωτεσίλα φθιμένῳ.
- 5 50. antehom. 257: ἀναιρεῖται ὑπ' Ἀχιλλέως. φέρεται δὲ
 ἐπ' αὐτῷ ἐπίγραμμα τόδε·
 θυμὸν δὴ Κύκνον καὶ ὑπερφιάλους ἐπινοίας
 αἰθῆρ λαμπρὸς ἔχει, σῶμα δὲ τύμβος ὄδε.
51. hom. 42: φέρονται δὲ καὶ τούτων ἐπιγράμματα, ἐπι
 10 μὲν Διώρου . . . ἐπὶ δὲ Πείρωος καὶ Ἀκάμαντος ὑπ'
 Αἴαντος ὕστερον ἀνηρημένων τόδε·
 πελοτοφόρου Θορήκης Ἀκάμας καὶ Πείρωος ἦρωος
 ἔδραν ναίοντες τήνδ' ἔλαχον φθίμενοι.
52. hom. 69: ἀνηρέθη δὲ ὑπὸ Διομήδους καὶ ἐτάφη ἐν
 15 Τροίᾳ. ἐπιγέγραπται δὲ αὐτῷ ἐπίγραμμα τόδε·
 τηλεβόλου θυτήρα Λυκάονος ἀγλαδὸν υἶδν
 ἐκ Ζελέας κατέχει Πάνδαρον ἦδε κόνις.
53. hom. 71 (cod. Lond.):
 Αἰνεῖαν Κυπρίδος τε καὶ Ἀγγίσιου φίλον υἶδν
 20 ἐνθάδε μοῖρα θεῶν ἤγαγεν εἰς Αἶδην.
54. hom. 85: ἀνηρέθη δὲ ὑπὸ Μενελάου καὶ ἐτάφη ἐν Τροίᾳ.
 φέρεται δὲ καὶ ἐπ' αὐτῷ ἐπίγραμμα τόδε·
 Ἐρμῆ παῖ, στερεᾶς πέτρας τέκος, ἔννεπε πᾶσι
 Παφλαγόνος μαῖραν τοῦδε Πυλαιμενέος.

3 μνήμης Ir., μνήμη Lond. || ἐξετέλεσαν Lond., ἐξετέλεσαν
 cett. || 4 Πρωτεσίλαος codd., corr. Jacobs || 7 δῆ: δὲ Lond. cf.
 inser. Att. in Archäol. Zeit. Anz. 1856 p. 139: Εὐρυμάχου ψυ-
 χὴν καὶ ὑπερφιάλους διανοίας | αἰθῆρ ὕψος ἔχει, σῶμα δὲ τύμ-
 βος ὄδε || 12 πείρωος Ir. Lond. (marg. Lond. γρ. ποος) || 13 ἔδραν
 codd. || 16 τηλεβόλον Lasc. in cod. altero || 17 ζελέας (ζέλε . . .
 Schir.) codd. || 19 τε add. Schneidewin || 23 παῖ: καὶ Ir. (Ἐρ-
 μεία, στ. π. τ. Bergk) || στερεᾶς codd. || πέτρας Schir. (πέτρης
 Ir. et Lond.) || 24 παμφλαγόνων Lond.

55. hom. 91: οὗτος ἐν Τροίᾳ μὲν ἀνηρέθη ὑπὸ Σαρπηθόνος,
ἀπηνέχθη δὲ εἰς Ῥόδον τῇ γυναικὶ Φιλοξῶῃ. φέρονται
δὲ αὐτοῦ δύο ἐπιγράμματα τὸ πρὸ τῆς ἀνακομιδῆς ἐν
Τροίᾳ καὶ τὸ ἐν Ῥόδῳ·
- τόνδ' Ἡρακλείδην εὐήνορα τηλόθι πάτρης 5
Τληπόλεμον κρύπτει χῶρος ὄδ' ἀνθεμβείς.
καὶ τοῦτο μὲν τὸ ἐν Τροίᾳ, τὸ δὲ τῆς ἐν Ῥόδῳ ἀνα-
κομιδῆς τόδε . . . (18).
56. hom. 190: ἐπιγέγραπται δὲ ἐπ' αὐτῷ τόδε· 10
πατρὶς μὲν κρύπτει με Δόλων' Εὐμήδεος υἱόν·
πᾶσιν ἀπαγγέλλω τοῖς παριοῦσι μαθεῖν.
57. hom. 190: ἐπίγραμμα δὲ τούτου·
ὑπνω καὶ καμάτῳ δεδμημένον ἐνθάδε Ῥῆσον
Τρῶες δὴ θάψαν Τευκρίδος αἰγιαλῷ.
58. hom. 220: ἀναιρεθεῖς ὑπὸ Πατρόκλου, ἀνακομισθεῖς ἐν 15
Λυκίᾳ τῇ πατρίδι ἐτάφη. ἐπεγράφη δὲ αὐτῷ·
Κᾶρες καὶ Λύκιοι βασιλεῖς Σαρπηθόνα διόν
Ξάνθου ἐπὶ προχοαῖς ἀενάου ἔθεσαν.
59. (pergit ibid.) καὶ Γλαῦκος ὁμοίως ἐν Λυκίᾳ ἐτάφη.
ἐπεγράφη δὲ αὐτῷ· 20
εὐώδης κυπάρισσος ὁμοῦ καὶ λάινος ὄχθος
ἐνθάδε τὸν Λύκιον Γλαῦκον ἔχει φθίμενον.
60. hom. 489: ὁ Ἴκτωρ ἐν Ὀφρυνίῳ λόφῳ τῆς Τροίας
ἐτάφη καὶ ἐπεγράφη τόδε·
Ἴκτορι τόνδε τάφον Πριάμος μέγας ἐξετέλεσθεν 25
ὄχθον ὑπὲρ γαίης, μνήμ' ἐπιγιγνομένοις.

11 περιῶσι Lond. || 14 τρῶες δὴ Lond. (δὲ Schir.), τρῶες
θάψαντο Lasc. || 17 (βασιλῆ Schn.) || 21 θυώδης Ir. || λάινος Ir. ||
22 τὸν * γλαῦκον Lond. || 23 ὄφρυνῷ codd. || 24 ἐπέγραψεν αὐτῷ
τάδε Lond. || 25 (μέγαν Schn.) || 26 ἐπιγιγνομένων Lond., μνήμη
ἐπιγομένοις Ir.

61. posthom. 207: οὕτως ὑπ' Ἀχιλλέως ἀνηρέθη ἡ Πενθεσίλεια καὶ ἐγράφη αὐτῇ·

στήσω σε σπεύδοντα, δορύσσοε, Πενθεσιλείας
αἰπὺν ἐσαθρήσαι τύμβον Ἀμαζονίδος.

5 62. posthom. 331: οὕτως ὁ Μέμνων ἀνηρημένος ἀποκομισθεὶς οἴκαδε ἐτάφη παρὰ Βήλαιον ποταμὸν Συρίας καὶ ἐπιγέγραπται αὐτῷ τόδε·

Μέμνων Τιθωνοῦ τε καὶ Ἡοῦς ἐνθάδε κεῖμαι
ἐν Συρίῃ Βήλου παρ ποταμοῦ προχοαῖς.

10 63. posthom. 598 (Lond. A. P. p. 578 cf. 569): ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ τὸ ἐπίγραμμα τόδε·

ἐνθάδε πῦρ Τρωῶν τε τό θ' Ἑλλάδος ἄλγος ἀπάσης
ὁ Πριάμοιο Πάρις ψύχομαι ἀκρολόφοις.

642.

64. Eustath. in Π. p. 17: οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ ἀέρος (τοὺς ἥρωας εἶπον καλεῖσθαι), ὡς δηλοῦται καὶ ἐν τινι τῶν παρὰ Πορφυρίῳ ἐπιγραμμάτων, ἐν ᾧ κεῖται τὸ σῶμα μὲν ἐν πόντῳ κεῖται, <...> πνεῦμα δ' ἀήρ ὃδ' ἔχει.

643.

65. Eustath. in Π. β, 837 p. 356: οὐ μάτην δὲ οὐδὲ τῶν ἵππων αὐτοῦ ἐμνήσθη, ἀλλ' ὅτι αὐτοῖς πεποιθὼς ὁ 20 Ἄσιος ἐν τοῖς ἐξῆς ὡς καλοῖς ἀφρονεύσεται καὶ πεσεῖται ἵππων ὠκυπόδων ἐλατῆρ θρασυκάρδιος κατὰ τὸ εἰς αὐτὸν ἐπίγραμμα.

3 στήσω Lond. Lasc., στάσω Jac. || δορυσσοῦν corr. Bergk || Πενθεσιλείας Lond., Πενθεσίλεια Jac. Ir. || 4 ἐσαθρήσαι Ir.: εἰσαθρεῖς Jac., καὶ ἐξασθρήσω Lond. (et in marg. Morellus αἰπὺν ἀθρήσοντα) || 9 βηλοῦ παρὰ Lond. (παρ in marg. Mor., παρ' cett.) || 12 (hoc ep. omiserunt Schneidewin et Bergk) πῦρ τὸ τρώϊον, ἑλλάδος ἄ. ἄ. cod. || 16 σῶμα: σῆμα codd., cet. cf. ep. 28. 32. 50

644.

66. Eustath. in Od. λ, 538 p. 1698: διὸ καὶ ὁ ἀσφόδελος ᾠκείωται νεκροῖς διὰ τὸ πρὸς τὴν σποδὸν ὁμοιόφωνον καὶ ἐφυτεύετο ἐν τοῖς τάφοις τὸ τοιοῦτον φυτόν, ὡς δηλοῖ καὶ τι τῶν παρὰ τῷ Πορφυρίῳ ἐπιγραμμάτων λέγον ὡς ἀπὸ τινος τάφου ὅτι „νότῳ μὲν μαλάχην <τε> καὶ ἀσφόδελον 5 πολύριζον, κόλπῳ δὲ τὸν δεῖνα ἔχω“.

Ausonius (ep. 21):

*Hippothoum Pyleumque tenet gremio infima tellus,
caulibus et malvis terga superna virent.*

IX. ORATIONES ET EPISTOLAE.

10

LI. ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΑΣΕΒΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΕΥΡΥΤΜΕΔΟΝΤΑ.

Diog. L. 5, 5: ὁ δ' οὖν Ἀριστοτέλης . . . ὑπεξῆλθεν εἰς Χαλκίδα, Εὐρυμέδοντος αὐτὸν τοῦ ἱεροφάντου δίκην ἀσεβείας γραψαμένον ἢ Δημοφίλου, ὡς φησι Φαβωρίνος ἐν παντοδαπῇ ἱστορίᾳ, ἐπειδήπερ τὸν ὕμνον ἐποίησεν εἰς τὸν προειρημένον 15 Ἑρμείαν . . . (9:) τοῦτον (τὸν Ἀριστοτέλην) πρῶτον Φαβωρίνος ἐν παντοδαπῇ ἱστορίᾳ λόγον φησὶ δικανικὸν ὑπὲρ ἑαυτοῦ συγγράψαι ἐπ' αὐτῇ ταύτῃ τῇ δίκῃ.

Athen. XV p. 696^a: ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ πολυμαθεστάτου γραφὴν Ἀριστοτέλους εἰς Ἑρμείαν τὸν Ἀταρνέα οὐ παιᾶν 20 ἔστιν, ὡς ὁ τὴν τῆς ἀσεβείας κατὰ τοῦ φιλοσόφου γραφὴν ἀπενεγκάμενος Δημόφιλος ἐδίωκε παρασκευασθεὶς ὑπ' Εὐρυμέδοντος, ὡς ἀσεβοῦντος καὶ ἄδοντος ἐν τοῖς συσσιτίοις ὁσημέραι εἰς τὸν Ἑρμείαν παιᾶνα, ἀλλὰ τῶν σκολίων ἔν τι καὶ αὐτὸ εἶδος ἔστιν.

7 perditum epigr. vertisse Ausonium vidit E. Curtius C. I. G. IV, 8429. mutato nomine (κόλπῳ δ' Οἰδιπόδαν Λαίου νῖον ἔχω) idem epigramma ex vase picto in Magna Graecia reperto protulit I. Millingen (Anc. uned. mon. p. 86 pl. 36) cippo Oedipi inscriptum

645.

Athen. XV p. 697^a: ἀλλὰ μὴν καὶ αὐτὸς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ ἀπολογία τῆς ἀσεβείας, εἰ μὴ κατέψευσται ὁ λόγος, φησὶν „οὐ γὰρ ἂν ποτε Ἑρμεία θύειν ὡς ἀθανάτω προαιρούμενος ὡς θνητῶ μνημα κατεσκευάζον καὶ ἀθανατίζειν 5 τὴν φύσιν βουλόμενος ἐπιταφίους ἂν τιμαῖς ἐκόσμησα“.

Lucian. eunuch. 9: ὁ Ἀριστοτέλης . . . εἰς ὑπερβολὴν θαυμάσας Ἑρμείαν τὸν εὐνοῦχον τὸν ἐκ τοῦ Ἀταρνέως τύραννον ἄχρι τοῦ καὶ θύειν αὐτῷ κατὰ ταῦτα τοῖς θεοῖς.

LII. ΠΕΡΙ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ.

10 Pseudo-Ammonius introd. in categorias (Ven. 1545 f. 9^b): μερικὰ μὲν οὖν ἔστιν ὅσα πρὸς τινὰ ἰδίᾳ γέγραπται, ὡς ἐπιστολαὶ ἢ ὅσα ἐρωτηθεῖς ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνοιο περὶ τε βασιλείας καὶ ὅπως δεῖ τὰς ἀποικίας ποιεῖσθαι γεγράφηκε (cf. Sch. Br. p. 35^b 14).

15 Cicero ep. ad Att. 12, 40: συμβουλευτικὸν (ad Caesarem) saepe conor, nihil reperio. et quidem mecum habeo et Ἀριστοτέλους et Θεοπόμπου πρὸς Ἀλέξανδρον. sed quid simile? illi et quae ipsis honesta essent scribebant et grata Alexandro. ecquid tu eius modi reperis?

20 idem ad Att. 13, 28: sed in mentem nihil venit. nam quae sunt ad Alexandrum hominum eloquentium et doctorum suasiones vides quibus in rebus versentur. adolescentem incensum cupiditate verissimae gloriae, cupientem sibi aliquid consilii dari quod ad laudem sempiternam valeret, cohortantur.

25 oratio haec ipsa pseudaristotelica ad Alexandrum in Persis victorem de regno arabice etiam nunc extat in codice Vaticano (Dressel: Philol. 16, 353 cf. A. P. p. 583. Bernays, Dial. p. 165). eam ex arabico nuper in ling. germ. vertit qui propediem editurus est Eduardus Sachau.

646.

30 Pseudo-Ammonii vita Arist. (ante comm. in categ. Ven. 1545 f. 5^b): τῷ δ' Ἀλεξάνδρῳ καὶ περὶ βασιλείας ἔγραψεν ἐν ἐνὶ μονοβίβλῳ, παιδεύων αὐτὸν ὅπως δεῖ βασιλεύειν.

Vit. Arist. Marc. f. 276^a extr. (p. 5, 2 Robbe): ἵνα δὲ καὶ πάντας ἀνθρώπους εὐεργετήσῃ, γράφει τῷ Ἀλεξάνδρῳ βιβλίον περὶ βασιλείας, διδάσκων ὅπως βασιλευτέον. ὅπερ οὕτως ἔδρασεν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρου ψυχὴν ὡς λέγειν ὅτε μὴ ὠφέλησέ τινα „σήμερον οὐκ ἔβασίλευσα· οὐδένα γὰρ εὖ ἐποίησα“.

647.

Themistius orat. 8 p. 128 Dind.: Πλάτων μὲν οὖν, εἰ καὶ τὰ ἄλλα πάντα θεῖος καὶ αἰδοῖός, ἀλλὰ τοῦτόν γε ἀτεχνῶς ἀποκεκινδυνευμένως προήκατο λόγον, ὅτι μὴ πρότερον τὰ κακὰ λήξει τοῖς ἀνθρώποις πρὶν ἢ ἢ φιλόσοφοι βασι- 10 λεύσωσιν ἢ βασιλεῖς φιλοσοφήσωσιν. ἐλήλεκται δὲ ὁ λόγος καὶ δέδωκεν εὐθύνας τῷ χρόνῳ. ἄγασθαι δὲ ἄξιον Ἀριστοτέλην, ὅτι μικρὸν τὰ Πλάτωνος ῥήματα μεταθεῖς τὸν λόγον πεποίηκεν ἀληθέστερον, φιλοσοφεῖν μὲν τῷ βασιλεῖ οὐχ ὅπως ἀναγκαῖον εἶναι φάσκων ἀλλὰ καὶ ἐμποδῶν, τὸ 15 δὲ φιλοσοφοῦσιν ἀληθινῶς ἐντυγγάνειν εὐπειθή καὶ εὐήκοον· ἔργων γὰρ ἀγαθῶν τὴν βασιλείαν ἐνέπλησεν, οὐχὶ δημάτων.

LIII. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Η ΤΗΡ ΑΠΟΙΚΩΝ.

648.

Ps.-Ammon. in cat. f. 9^b: ὅπως δεῖ τὰς ἀποικίας ποι- εῖσθαι γεγράφηκε.

20

LIV. (ΕΓΚΩΜΙΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.)

Themistius orat. 8 p. 55 Dind.: οἱ δὲ τὰ ἄλλα ἐπαινοῦντες οὐ σὲ ἀλλὰ τὰ σὰ τεθναμάκασι . . . ὃν δὲ οὐδὲν ἐκπλήττει καὶ ἐπιστρέφει τῶν ἔξωθεν, οὗτός ἐστιν ὁ δυνάμενος διιδεῖν τὸν ἀληθινὸν βασιλέα. διὰ ταῦτα οὐ κρόβδην φέρει τὸν ψήφον 25

3 διδάσκον cod., sed supra -κον est ὦν (sic) || 5 cod. sec. meum apogr. ὠφέλησ(.), τιν(.), σήμερον, οὐκ etc.

οὐδὲ προστησάμενος ἕτερον σχῆμα τῷ λόγῳ οὐδὲ βασιλείαν μὲν ἐπαινῶν, τὸν βασιλεύοντα δὲ οὐ θαρσῶν, ἀλλ' ἀναβὰς ἐπὶ τὸ ὑψηλὸν τοῦτο βῆμα καὶ στὰς ἐν μέσῳ τῶν ἀνθρώπων ἀνακηρύττειν σε οὐκ ἀναίνεται μετὰ πλείονος τῆς παρορησίας ἢ Ξενοφῶν 5 Ἀγησίλαον καὶ Ἀλέξανδρον Ἀριστοτέλης καὶ τὰ τελευταῖα δὴ ταῦτα ὁ Ζήνωνος ἑραστής τὸν καθ' ἑαυτὸν βασιλέα. οὐ γὰρ ἐπαινον ἀισχύνεται φιλόσοφος ἀλλὰ κολακείαν.

Iulianus orat. 3 p. 193 Pet.: καὶ ἐπήγει γε Ἰσοκράτης πολ-
 10 τὸν βασιλέα καὶ Κῦρον τὸν Πέρσην . . . καὶ τοὺς ἐπαίνους ξυγ-
 γράφων οὐκ ἀπεκρύπτετο. ἐμοὶ δὲ θαυμαστὸν εἶναι δοκεῖ, εἰ
 τοὺς ἀνδρας γε τοὺς καλοὺς προθύμως ἐπαινεσόμεθα, γυναῖκα
 δὲ ἀγαθὴν τῆς εὐφημίας οὐκ ἀξιώσομεν.

649.

P. Rutilius Lupus de figuris sententiarum 1, 18: Με-
 15 ρισμος. *hoc schema singulas res separatim disponendo et
 suum cuique proprium tribuendo magnam efficere utilitatem
 et illustrem consuevit. Lycurgi . . . item Aristotelis: Ale-
 xandro enim Macedoni neque in deliberando consilium neque
 in proeliando virtus neque in beneficio benignitas deerat,
 20 sed dumtaxat in supplicio crudelitas. nam cum aliqua res
 dubia accidisset apparebat sapientissimus, cum autem con-
 fligendum esset cum hostibus fortissimus, cum vero prae-
 mium dignis tribuendum liberalissimus, at cum animad-
 vertendum clementissimus.*

25

LV. (ΕΓΚΩΜΙΟΝ ΠΛΑΤΩΝΟΣ.)

650.

Olymp. in Gorg. pr. 41 p. 395 Jahn: ὅτι δὲ καὶ Ἀρι-
 στοτέλης σέβει αὐτὸν (τὸν Πλάτωνα) ὡς διδάσκαλον, δηλὸς
 ἐστὶ γράψας ὅλον λόγον ἐγκωμιαστικόν· ἐκτίθεται γὰρ τὸν
 βίον αὐτοῦ καὶ ὑπερεπαινεῖ . . . οὐ μόνον δὲ ἐγκώμιον
 80 ποιήσας ἐπαινεῖ αὐτὸν ἀλλὰ καὶ . . .

LVI. ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

(Ἐπιστολαὶ πρὸς Φίλιππον. Σηλυβρίων ἐπιστολαί. πρὸς Ἀλέξανδρον ἐπιστολαὶ δ. πρὸς Ἀντίπατρον θ. πρὸς Μέντορα ᾱ. πρὸς Ἀρίστωνα ε̄. πρὸς Ὀλυμπιάδα ᾱ. πρὸς Ἡφαιστίωνα ᾱ. πρὸς Θεμισταγόραν ᾱ. πρὸς Φιλόξενον ᾱ. πρὸς Δημόκριτον ᾱ). 5

Simplicius in categ. f. 2 γ ed. Bas. 1551: τὸ δὲ δύνασθαι σαφῶς εἰπεῖν δηλοῖ μάλιστα ὁ τῶν ἐπιστολῶν αὐτοῦ χαρακτηρ τὸν ἀνὰ χεῖρας διάλογον ὃς ἐπιστολαῖς προσήκει μετ' εὐπρεπείας ἀποτυπούμενος. καὶ οὐδὲ ἐστὶ τις τῶν συνεγνωσμένων Ἀριστοτέλει περὶ τὸν ἐπιστολικὸν χαρακτήρα προσόμοιος. 10

Ammonius proleg. in Ar. cat. (p. 36^b 32 Br.): ἐν δὲ ταῖς ἐπιστολαῖς φαίνεται κατωρθωκῶς τὸν ἐπιστολιμαῖον χαρακτήρα, ὃν καὶ σύντομον εἶναι δεῖ καὶ σαφῆ καὶ ἀπηλλαγμένον πάσης περισελοῦς συνδέσεως τε καὶ φράσεως.

Elias in cat. p. 26^b 20 Br. ἐν . . . δὲ ταῖς ἐπιστολαῖς ἐστὶ 15 σύντομος . . . ἀλλὰ καὶ δορυμὸς ἐστὶν . . . (fr. 617).

Gregor. Naz. epist. 165: τὸ πτυκτικὸν ὅπερ εἴληφας παρ' ἡμῶν, τὰς Ἀριστοτέλους ἐπιστολάς, ἐδυνάμην μὲν μὴ ἀνακομίσασθαι ἀλλὰ παρὰ σοὶ μένειν ἐάσαι, λογίῳ τε δῶρον οἰκείον καὶ φιλικῶς ἀπόμνημα δεξιόν. 20

Photius epist. 207: αἱ δὲ τούτου (τοῦ Πλάτωνος) ἐπιστολαὶ ἴσον τε τῆς ἐκείνου λογιότητος καὶ τοῦ ἐπιστολιμαίου τύπου ἀπολείπονται. αἱ δὲ γε τοῦ Ἀριστοτέλους τῶν μὲν ἄλλων αὐτοῦ γραμμάτων λογοειδέστεραι, πλὴν οὐδὲ ταῖς Πλατωνικαῖς ἐξισάζουσι. 25

Demetrius π. ἐρμην. 234: ἐπεὶ δὲ καὶ πόλεσι ποτε καὶ βασιλεῦσι γράφομεν, ἔστωσαν τοιαῦται ἐπιστολαὶ μικρὸν ἐξηρημένα πως στοχαστέον γὰρ καὶ τοῦ προσώπου ᾧ γράφεται· ἐξηρημένα μὲντοι καὶ οὐχ ὥστε σύγγραμμα εἶναι ἀντ' ἐπιστολῆς, ὥσπερ αἱ Ἀριστοτέλους πρὸς Ἀλέξανδρον καὶ πρὸς τοὺς Δίωνος οἰκείους ἢ Πλάτωνος. 30

Elias in cat. p. 24, 27 Br. (ex Ptolemaeo cf. supra p. 22. A. P. p. 1472): ὥσπερ αἱ ἐπιστολαὶ αὐτοῦ . . . ὡς ἐν ὀκτῶ βίβλοις συνήγαγεν Ἀρτέμων τις μετὰ Ἀριστοτέλην γενόμενος.

Demetr. π. ἐρμ. 223: Ἀρτέμων ὁ τὰς Ἀριστοτέλους ἀναγράψας ἐπιστολάς.

cf. de Andronico Gellius 20, 5 et Ptolemaeus in indice.

Ἐπιστολαὶ πρὸς Φίλιππον.

651.

Harrocr. s. Ὅτι ξένους τινὰς ἑαυτοῦ αἰχμαλώτους σκᾶπτοντας ἐν τῷ Φιλίππου ἀμπελουργεῖω καὶ δεδεμένους παρὰ πότον ἐξητήσατο παρὰ Φιλίππου Σάτυρος, Αἰσχίνης μὲν ἐν τῷ περὶ τῆς πρεσβείας φησί. Δημοσθένης δ' ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου φησὶν ὅτι Ἀπολλοφάνους θυγατέρας ἐξητήσατο καὶ ἔοικε μᾶλλον ἀληθεύειν· καὶ γὰρ Ἀριστοτέλης ἐν τινι τῶν πρὸς Φίλιππον ἐπιστολῶν λέγει ὡς Σάτυρῳ τῷ ὑποκριτῇ τὰς Ἀπολλοφάνους θυγατέρας ἀφῆκεν.

652.

10 Vita Aristot. cod. Marc. 257 f. 276^a: ἐτῶν δὲ γενόμενος <ἑπτα>καίδεκα τοῦ Πυθοῦ θεοῦ χρήσαντος αὐτῷ φιλοσοφεῖν Ἀθήνησι φοιτᾷ Σωκράτει καὶ συνῆν αὐτῷ τὸν μέχρι τελευτῆς αὐτοῦ χρόνον πλὴν ὀλίγον ὄντα. μετὰ δὲ τοῦτον φοιτᾷ Πλάτωνι καὶ συνῆν <τούτῳ τὸν> μέχρι τελευτῆς αὐτοῦ χρόνον εἰκοσαετῆ τυγχάνοντα, ὡς αὐτὸς ἐπιστελ-
15 λων Φιλίππῳ λέγει.

Vita Aristot. vulg.: ἑπτακαίδεκα δὲ ἔτῶν γενόμενος καὶ τῆς Πυθίας κελευούσης αὐτῷ φιλοσοφεῖν στέλλεται ἐν Ἀθήναις, ἔνθα φοιτᾷ Σωκράτει καὶ σύνεστι τούτῳ ἔτη τρία.
20 τελευτήσαντος δὲ τοῦ Σωκράτους φοιτᾷ Πλάτωνι καὶ τούτῳ σύνεστιν ἔτη εἴκοσι.

653.

Iulian. or. 7 p. 442 Pet.: . . . ὁ τῷ Πυθίῳ πεισθεὶς (Διογένης) καὶ φιλοσοφήσας ὥσπερ Σωκράτης ὕστερον, ὡς Ἀριστοτέλης· φησὶ γὰρ καὶ αὐτὸς (ὁ Ἀριστοτέλης) εἶναι
25 Πύθιον οἴκοι παρ' ἑαυτῷ, ὅθεν αὐτῷ καὶ ἡ ὁρμὴ πρὸς φιλοσοφίαν ἐγένετο.

654.

Vita Arist. Marc. f. 276^b: καὶ φαίνεται (ὁ Ἀριστοτέ-

λης) ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς θαυμάζων Πλάτωνα καὶ συνιστὰς τοῖς βασιλεῦσι τοὺς Πλάτωνι κατὰ γένος κοινωνοῦντας.

655.

Vita Arist. Marc. f. 276^a fin.: ὁ δὲ φιλόσοφος μέγα μέρος ὄν τῆς φιλοσοφίας ὄργανον τῇ δυνάμει πρὸς εὐπορίαν ἐχρήσατο, ἕνα τε ἕκαστον εὐεργετῶν καὶ πόλεις ὅλας καὶ 5 πάντας ἅμα. ὅσα μὲν γὰρ ἕκαστον εὐεργέτησεν αἱ γεγραμμένα αὐτῷ κατὰ τοὺς βασιλέας περὶ τινων ἐπιστολαὶ δηλοῦσιν. ὅσα δὲ πόλεις ὅλας τὰ Στάγειρα δηλοῖ καὶ Ἐρεσσὸς ἢ Θεοφράστου καὶ Φανίου τῶν αὐτοῦ μαθητῶν πατρίδ' τὴν τε γὰρ ἑαυτοῦ πατρίδα Στάγειρα κατασκαφεῖσαν 10 ὑπὸ Φιλίππου πείθει τὸν Ἀλέξανδρον δεύτερον κτίσαι καὶ χώρας ἐτέρας αὐτῇ καταδιδόναι . . . καὶ Ἐρεσσὸν μέλλουσαν ὑπὸ Φιλίππου πολιορκηθῆναι ἔπεισεν ἀφεθῆναι. πολλὰ δὲ καὶ Ἀθηναίους εὐεργέτησεν ἐν τοῖς κατὰ Φίλιππον γράμμασιν. 15

Vita Arist. vulg.: καὶ μέγα μέρος γέγονε τῆς τούτου βασιλείας· πολλὰ γὰρ ἐδυνήθη παρὰ τῷ βασιλεῖ καὶ τῇ δυνάμει δεόντως ἐχρήσατο εὖ ποιῶν καὶ ἕκαστῳ ἰδίᾳ καὶ πᾶσι κοινῇ. καὶ ὅτι μὲν πολλοὺς ἰδίᾳ, δηλώσουσιν αἱ φερόμεναι αὐτοῦ συστατικαὶ ἐπιστολαὶ καὶ περὶ 20 τινων πρὸς τὸν βασιλέα· ὅτι δὲ καὶ κοινῇ πολλοὺς εὖ ἐποίησε δηλοῖ καὶ τὸ τὴν τῶν Σταγείρων πόλιν κατασκαφεῖσαν πείθειν τὸν Ἀλέξανδρον αὐτίς κτίζειν . . . καὶ τὴν Ἐρεσσὸν δὲ τὴν τοῦ Θεοφράστου πόλιν μέλλουσαν ἀδικηθῆναι ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἀλεξάνδρου ἐλύτρωσε τῆς ἀδικίας. 25

Ἐπιστολαὶ πρὸς Ἀλέξανδρον.

(add. fr. 654—655)

656.

Demetrius π. ἐρμ. 233 (p. 99 Walz): Ἀριστοτέλης μέντοι καὶ ἀποδείξεισί που χρῆται ἐπιστολικάις. οἷον διδάξαι

βουλόμενος ὅτι ὁμοίως χρῆ ἐνεργετῆν τὰς μεγάλας πόλεις
καὶ τὰς μικράς φησὶν „οἱ γὰρ θεοὶ ἐπ' ἀμφοτέραις ἴσοι·
ὥστ' ἐπεὶ αἱ χάριτες θεαί, ἴσαι ἀποκείσονται σοι παρ' ἀμ-
φοτέραις“· καὶ γὰρ τὸ ἀποδεικνύμενον αὐτὸ ἐπιστολικὸν καὶ
5 ἢ ἀπόδειξις αὐτή.

657.

Dio Chrysost. or. 47 p. 601 Emper.: καὶ τὸν Ἀρι-
στοτέλην ἐνόητε ἐμακάριζον, ὅστις Σταγειρίτης ὢν· τὰ δὲ
Στάγειρα κόμη τῆς Ὀλυνθίας ἦν· ἀλούσης δὲ Ὀλύνθου
συγγενόμενος Ἀλεξάνδρῳ καὶ Φιλίππῳ διεπράξατο οἰκισθῆναι
10 πάλιν τὸ χωρίον καὶ μόνον αὐτὸν ἔφασκον εὐτυχεῖν τὴν
εὐτυχίαν ταύτην ὥστε τῆς πατρίδος οἰκιστὴν γενέσθαι. με-
ταξὺ δὲ πρώην ἐνέτυχον ἐπιστολῇ τινι, ἐν ἣ ἔστι μετανοῶν
καὶ ὀδυρόμενος καὶ λέγων ὅτι τούτων τινὲς καὶ τὸν
βασιλέα καὶ τοὺς ἀφικνουμένους σατράπας δια-
15 φθείρουσιν, ὥστε μηδὲν ἀγαθὸν γενέσθαι μηδὲ
ὄλως κατοικισθῆναι τὴν πόλιν. ὅπου δὲ τὸ κατοικι-
σθῆναι τοῖς ἐκπεσοῦσι καὶ τοῦτο ἐλύπει τινάς, εἰ φυγάδες
καὶ ἀπόλιδες πατρίδα ἔξουσι καὶ πολιτεύονται κατὰ νόμους
ἐν ἐλευθερίᾳ, μᾶλλον δ' ἠροῦντο διακίσθαι κατὰ κόμας τοῖς
20 βαρβάροις ὁμοίως ἢ σχῆμα πόλεως καὶ ὄνομα ἔχειν· ἢ που
προσῆκει θαυμάζειν καὶ εἰ ἄλλο τι λυπεῖ τινας; ὁ δ' οὖν
Ἀριστοτέλης ἐπιστέλλων γράφει ὡς τοῖς πράγμασιν ἀπει-
ρηκῶς· φησὶ γὰρ αἴρειν τοὺς δακτύλους τοὺς Ἰδαίους·
καμὲ νομίζετε καὶ εἴ τινὲς εἰσιν ἕτεροι. καὶ γὰρ δὴ πλεῖον
25 ἰσχυσεν ἢ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων κακοδαιμονία τῆς τοῦ
Ἀριστοτέλους σπουδῆς, ὥστε οὐκ εἶασαν προβῆναι τὸ κωμίον
εἰς ἀξίωμα πόλεως καὶ νῦν ἔτι ἀολίγητόν ἐστιν.

658.

Plutarch de fortuna Alex. 1, 6: οὐ γὰρ ὡς Ἀριστο-

9 cf. or. 2 p. 40. Plut. Alex. 7 || 15 fort. ὥστε μηδὲν ἂν
κακὸν γ. τὸ μηδ' ὄλως etc.

τέλης συνεβούλευεν αὐτῷ (τῷ Ἀλεξάνδρῳ), τοῖς μὲν Ἑλλησιν ἡγεμονικῶς, τοῖς δὲ βαρβάροις δεσποτικῶς χρώμενος καὶ τῶν μὲν ὡς φίλων καὶ οἰκείων ἐπιμελούμενος, τοῖς δὲ ὡς ζῳοῖς ἢ φυτοῖς προσφερόμενος, πολεμοποιῶν φυγῶν ἐνέπλησε καὶ στάσεων ὑπούλων τὴν ἡγεμονίαν, ἀλλὰ κοι-
νός . . .

Strabo I p. 66: ἐπὶ τέλει δὲ τοῦ ὑπομνήματος οὐκ ἐπαινέσας (ὁ Ἐρατοσθένης) τοὺς δίχα διαιροῦντας ἅπαν τὸ τῶν ἀνθρώπων πλῆθος εἰς τε Ἑλληνας καὶ βαρβάρους καὶ τῷ Ἀλεξάνδρῳ παραινοῦντας τοῖς μὲν Ἑλλησιν ὡς φίλοις¹⁰ χρῆσθαι τοῖς δὲ βαρβάροις ὡς πολεμίοις, βέλτιον εἶναι φησιν ἀρετῇ καὶ κακίᾳ διαιρεῖν ταῦτα . . . καὶ ὁ Ἀλέξανδρος οὐκ οὐκ ἀμελήσας τῶν παραινούτων ἀλλ' ἀποδεξάμενος τὴν γνώμην, τὰ ἀκόλουθα, οὐ τὰ ἐναντία ἐποίηε, πρὸς τὴν διάνοιαν σκοπῶν τὴν τῶν ἐπεσταλκῶτων.¹⁵

659.

Aelian. var. hist. 12, 54: Ἀλέξανδρον Ἀριστοτέλης ὀργιζόμενον πραῦναι βουλόμενος καὶ παῦσαι χαλεπαίνοντα πολλοῖς ταυτὶ πρὸς αὐτὸν γέγραφεν· „ὁ θυμὸς καὶ ἡ ὀργὴ οὐ πρὸς ἡσσοὺς ἀλλὰ πρὸς τοὺς κρείττονας γίνεται· σοὶ δὲ οὐδεὶς ἴσος.“²⁰

660.

Stob. flor. 20, 55 (Maxim. serm. c. 19): Ἀριστοτέλους. ὥσπερ ὁ καπνὸς ἐπιδάκνων τὰς ὄψεις οὐκ εἶα βλέπειν τὸ κείμενον ἐν τοῖς ποσίν, οὕτως ὁ θυμὸς ἐπαιρόμενος τῷ λογισμῷ ἐπισκοτεῖ καὶ τὸ συμβησόμενον ἐξ αὐτοῦ ἄτοπον οὐκ ἀφίησι τῇ διανοίᾳ προλαβεῖν.²⁵

10 haec tangit etiam liber arab. Ar. de regno || 19 codd. ἴσους, corr. Rutgers. || 22 προβλέπειν Max. || 23 ἐπερχόμενος M. || 24 ἐπισκοτοῖ La. || ἄτοπον Max. et cod. Brux. Stob., ἄπονον vulgo Stob. || 25 ἐφίησι Mein. || sic cod. Brux., προσλαβεῖν vulgo Stob., προβλέπειν Max., προσβλέπειν La.

Philodemus περί ὄργης Ox. f. 74 = Coll. alt. If. 61 cf. A. P. p. 114, . . . οὕτως κατὸν ἐροῦμεν τὸ μὴ τὴν φυσικὴν ὄργὴν ἀναδέχασθαι· κατῶς γὰρ ἀκούων καὶ πάσων ὅστις οὐκ ὀργίζεται, πονηρίας πλείστον τεκμήριον φέρει κατὰ τὸν Μένανδρον· ἐνίοτε δὲ (καὶ ἢ εὐ)κινήσια (τῆς) λύτης περισσοτέρα, διὸ φανερός ἐστιν ἐπὶ τοῖς ἐλαγίστοις παρὰ πόδα· εὐθέως ἐξστησόμενος — ἀγαθὸν δὲ τὸ ἀναδέχασθαι. παρὰ δ' ἐνὶ Πασικράτει λέγεται (εἰ τὸ) τὴν φυσικὴν ὄργὴν μὴ μόνον κατὰ τὴν ἰδίαν φύσιν λυπεῖν, ἀλλὰ καὶ ἐπισκοτεῖν
10 τοῖς λογισμοῖς ὅσον ἐφ' ἑαυτῇ . . .

661.

Stob. flor. 20, 47 (Maxim. serm. c. 19): Ἀριστοτέλους ἢ οὐχ ὄργῃς ὅτι τῶν ἐν ὄργῃ διαπραττομένων ἀπάντων ὁ λογισμὸς ἀποδημεῖ φεύγων τὸν θυμὸν ὡς πικρὸν τύραννον;

662.

Gellius 20, 5: (*acroaticos libros*) *cum in vulgus ab eo*
15 (*Aristotele*) *editos rex Alexander cognovisset . . . litteras ad Aristotelem misit, non eum recte fecisse quod disciplinas acroaticas, quibus ab eo ipso eruditus foret, libris foras editis invulgasset . . . exempla utrarumque litterarum sumpta ex Andronici philosophi libro subdidi. en autem prorsus*
20 *in utriusque epistola brevitatis elegantissimae filum tenuissimum . . .*

(omitto Alexandri epistolam)

Ἀριστοτέλης βασιλεῖ Ἀλεξάνδρῳ εὖ πράττειν. Ἔγρα-

β δε . . . κινήσια cod., suppl. Spengel || περισσοτέρα (olim περιεργότερα) ego: περιετερα cod. || 7 ἐξιστησόμενος Ox., ἐγστησόμενος Neap., ubi erat sine dubio ἐξστησόμενος, ut ἐξστρατευσας (Lepsius, Dekret von Canopus Taf. I, 11) et similia | ita lego: παραδεν | κασικρατει cod. (ἐνὶ scil. τῶν Περιπατητικῶν?); sed νικασικρατης citari videtur (?) etiam in fr. 65 Philodemi περί (θεῶν διαγωγῆς) ap. W. Scott, Fragm. Herculan. Oxf. 1885 p. 129 || 12 ἢ om. M., La. || 19 en: an codd., amari vulgo (Gronov.)

ψάς μοι περὶ τῶν ἀκροατικῶν λόγων οἰόμενος δεῖν αὐτοὺς φυλάττειν ἐν ἀπορρήτοις. ἴσθι οὖν αὐτοὺς καὶ ἐκδεδομένους καὶ μὴ ἐκδεδομένους· ξυνετοὶ γὰρ εἰσι μόνοις τοῖς ἡμῶν ἀκούσασιν. ἔρρωσο.

Plutarchus Alex. 7 . . . Ἀριστοτέλης ἀπολογεῖται περὶ 5 τῶν λόγων ἐκείνων ὡς καὶ ἐκδεδομένων καὶ μὴ ἐκδεδομένων.

Ἐπιστολαὶ πρὸς Ἀντίπατρον.

663.

Aristocles libro VII περὶ φιλοσοφίας apud. Euseb. praep. ev. 15, 2 (opp. t. II ed. Lips. 1867 p. 341, 10 Dind.): τὰ 10 μὲν οὖν ἄλλα προδήλως πέπλασται, δύο δὲ ταῦτα δοκεῖ πιστεύεσθαι δι' ἃ ψέγουσί τινες αὐτόν· Ἐν μὲν ὅτι τὴν Ἐρμείου γήμειε φύσει μὲν ἀδελφήν, θετὴν δὲ θυγατέρα Πυθιάδα, κολακεύων αὐτόν . . . περὶ δὲ τοῦ γάμου τοῦ Πυθιάδος ἀποκρώντως αὐτὸς ἐν ταῖς πρὸς Ἀντίπατρον 15 ἐπιστολαῖς ἀπολελόγηται· τεθνεῶτος γὰρ Ἐρμείου διὰ τὴν πρὸς ἐκεῖνον εὐνοίαν ἔγημεν αὐτὴν ἄλλως μὲν σώφρονα καὶ ἀγαθὴν οὖσαν, ἀτυχοῦσαν μέντοι διὰ τὰς καταλαβούσας συμφορὰς τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς.

664.

Plutarch. περὶ εὐθυμίας 13: Ἀριστοτέλης δὲ πρὸς 20 Ἀντίπατρον γράφων „οὐκ Ἀλεξάνδρῳ μόνον, ἔφη, προσήκει μέγα φρονεῖν ὅτι κρατεῖ πολλῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' οὐχ ἦττον οἷς ὑπάρχει περὶ θεῶν ἢ δεῖ δοξάζειν“.

idem in l. περὶ τοῦ ἑαυτὸν ἐπαινεῖν ἀνεπιφθόνως 16: οὕτω δὲ καὶ πρὸς Ἀλέξανδρον ὁ Ἀριστοτέλης οὐ μόνον 25 ἔφη τοῖς πολλῶν κρατοῦσιν ἐξεῖναι μέγα φρονεῖν ἀλλὰ καὶ τοῖς περὶ θεῶν δόξας ἀληθεῖς ἔχουσι.

idem de prof. in virt. 6: ὁ δ' Ἀριστοτέλης πρὸς Ἀντίπατρον περὶ Ἀλεξάνδρου γράφων ἔφη μὴ μόνον ἐκείνω

προσθήκειν ὅτι πολλῶν κρατεῖ μέγα φρονεῖν, ἀλλ' οὐδὲν ἤτιον εἶ τις ὀρθῶς γινώσκει περὶ θεῶν.

Julianus in ep. ad Themistium (p. 487 Pet.): ἐγὼ μὲν οὖν Ἀλεξάνδρου φημί μείζονα τὸν Σωφρονίσκου κατεργάσασθαι . . . καὶ τοῦτο οὐκ ἐγὼ μόνος, Ἀριστοτέλης δὲ πρότερον ἔοικεν ἐννοήσας εἰπεῖν, ὅτι μὴ μείον αὐτῷ προσθήκει φρονεῖν ἐπὶ τῇ θεολογικῇ συγγραφῇ τοῦ καθελόντος τὴν Περσῶν δύναμιν.

665.

Demetrius περὶ ἐρμηνεύσεως 223 (p. 96 Walz): ἐπεὶ δὲ ἐπι-
 10 στολικὸς χαρακτήρ δεῖται ἰσχυρότητος, καὶ περὶ αὐτοῦ λέξομεν. Ἀρτέμων μὲν οὖν ὁ τὰς Ἀριστοτέλους ἀναγράψας ἐπιστολάς φησιν, ὅτι δεῖ ἐν τῷ αὐτῷ τρόπῳ διάλογόν τε γράφειν καὶ ἐπιστολάς· εἶναι γὰρ τὴν ἐπιστολὴν οἷον τὸ ἕτερον μέρος τοῦ διαλόγου. (224) καὶ λέγει μὲν τι ἕως, οὐ μὴν ἔπαν·
 15 δεῖ γὰρ ὑποκατεσκευάσθαι πως μᾶλλον τοῦ διαλόγου τὴν ἐπιστολὴν· ὁ μὲν γὰρ μιμεῖται αὐτοσχεδιάζοντα, ἡ δὲ γράφεται καὶ δῶρον πέμπεται τρόπον τινά. (225) τίς γοῦν οὕτως ἂν διαλεχθεῖη πρὸς φίλον ὥσπερ ὁ Ἀριστοτέλης πρὸς Ἀντίπατρον ὑπὲρ τοῦ φυγάδος γράφων τοῦ γέροντός
 20 φησιν· „εἰ δὲ πρὸς ἀπάσας οἴχεται φυγάς οὕτως ὥστε μὴ κατάγειν, δῆλον ὡς τοῖσγε εἰς Αἶδου κατελθεῖν βουλομένοις οὐδεὶς φθόνος.“ ὁ γὰρ οὕτω διαλεγόμενος ἐπιδεικνυμένῳ ἔοικε μᾶλλον, οὐ λαλοῦντι.

666.

Aelian. var. hist. 14, 1: Ἀριστοτέλης ὁ Νικομάχου
 25 σοφὸς ἀνὴρ καὶ ὢν καὶ εἶναι δοκῶν, ἐπεὶ τις αὐτοῦ ἀφείλετο τὰς ψηφισθείσας αὐτῷ ἐν Δελφοῖς τιμάς, ἐπιστέλλων πρὸς Ἀντίπατρον περὶ τούτων φησίν· „ὑπὲρ τῶν ἐν Δελφοῖς

20 τὰς φυγάς οὗτος codd. (γὰς φυγάς οὗτος Valck.), τὰς φυγάς οὕτως Victorius

ψηφισθέντων μοι καὶ ὧν ἀφήρημαι νῦν οὕτως ἔχω, ὡς μήτε μοι σφόδρα μέλλειν ὑπὲρ αὐτῶν μήτε μοι μηδὲν μέλλειν.“

667.

Vita Ar. Marc. f. 276^b: ἐπαναστάντων δὲ αὐτῷ τῶν Ἀθηναίων, ὑπεχώρησεν εἰς Χαλκίδα τοσοῦτον ὑπειπὼν ὡς 5
 „οὐ συγχωρήσω Ἀθηναίους δις ἀμαρτεῖν εἰς φιλοσοφίαν“. ἐπεὶ δὲ τὰ <αὐτὰ> καθήκοντα <οὐκ> ἦν πολίτη καὶ ξένῳ περὶ τὴν τῶν Ἀθηναίων πόλιν, ἐπιστέλλων Ἀντιπάτρῳ γράφει „τὸ Ἀθήνησι διατρίβειν ἐργῶδες“ (277^a) ὄγχνη γὰρ ἐπ’ ὄγχνη γηράσκει, σῦκον δ’ ἐπὶ σύκῳ“, τὴν διαδοχὴν τῶν 10
 συκοφαντούντων αἰνιττόμενος.

Vita Ar. vulg.: μετέπειτα δὲ ἀνταρσίας γενομένης ἐν τοῖς Ἀθηναίοις ἦλθεν ὁ Ἀριστοτέλης ἐν Χαλκίδι εἰρηκῶς τοῖς Ἀθηναίοις ὅτι „οὐκ ἔασω ὑμᾶς δις εἰς φιλοσοφίαν ἀμαρτεῖν“. καὶ γὰρ ἤδη ἦσαν τὸν Σωκράτην φονεύσαντες 15
 οἱ Ἀθηναῖοι. ἐδήλωσε δὲ καὶ Ἀντιπάτρῳ τῷ βασιλεῖ ὅτι „τὸ Ἀθήνησι διατρίβειν ἐργῶδες“. εἶπε δὲ καὶ τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο ἔπος „ὄχνη ἐπ’ ὄχνη γηράσκει, σῦκον δ’ ἐπὶ σύκῳ“, ὡς ἐκ τούτων ἐλέγχων τὰς τῶν Ἀθηναίων συκοφαντίας.

Elias in Arist. categ. p. 26^b 25 Br.: ὅτι γὰρ δριμύς 20
 (ἔστιν ὁ Ἀριστοτέλης ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς), δηλοῖ αὐτοῦ μία ἐπιστολή. μετὰ γὰρ θάνατον Σωκράτους ὑπεξεληθὼν Ἀθηναίων καὶ διατρίβων ἐν Χαλκίδι ἀνεκαλεῖτο ὑπὸ Ἀθηναίων ἐπανελθεῖν, καὶ μὴ πεισθεὶς ἀντέγραψεν οὕτως „οὐ μὴ ἔασω Ἀθηναίους δις ἀμαρτεῖν εἰς φιλοσοφίαν, παρ’ οἷς ὄχνη ἐπ’ 25
 ὄχνη γηράσκει, σῦκον δ’ ἐπὶ σύκῳ“. διὰ δὲ τοῦ σῦκον δ’ ἐπὶ σύκῳ ἠνίκατο τοὺς συκοφάντας πολλοὺς ὄντας Ἀθήνησι καὶ αἰεὶ δεχομένους αὐτοὺς καὶ μηδέποτε λήγοντας.

7 αὐτὰ et οὐκ add. Robbe || 17 Ἀθήνησι: ἐν ἀθήνησι codd. || διατρίβειν Marc.: ἐνδιατρίβειν vulgo || 24 πείσω cod. Br.

27*

668.

Demetr. π. ἐρμ. 144 (p. 66 W.): καὶ ἐξ ἰδιωτικοῦ δὲ ὀνόματος γίνεται (χάρις), ὡς ὁ Ἀριστοτέλης „ὄσφ γάρ, φησί, μονώτης εἰμί, φιλομυθότερος γέγονα“· καὶ ἐκ πεποιημένου, ὡς ὁ αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ „ὄσφ γάρ αὐτίτης καὶ μονώτης εἰμί, φιλομυθότερος γέγονα“· τὸ μὲν γὰρ μονώτης ἰδιωτικωτέρου ἔθους ἤδη ἐστί, τὸ δὲ αὐτίτης πεποιημένον ἐκ τοῦ αὐτός.

669.

Demetrius π. ἐρμ. 29 (p. 18 W.): γίνεται μέντοι γε χρησιμὰ ποτε (τὰ ὁμοιοτέλευτα), ὡς Ἀριστοτέλης φησὶν „ἐγὼ ἐκ μὲν Ἀθηνῶν εἰς Στάγειρα ἦλθον διὰ τὸν βασιλέα τὸν μέγαν, ἐκ δὲ Σταγείρων εἰς Ἀθήνας διὰ τὸν χειμῶνα τὸν μέγαν“· εἰ γοῦν ἀφέλοις τὸ ἕτερον μέγαν, συναφαιρήσῃ καὶ τὴν χάριν· τῇ γὰρ μεγαληγορίᾳ συναργεῖ τὰ τοιαῦτα κῶλα, ὁποῖα τῶν Γοργίου τὰ πολλὰ ἀντίθετα καὶ τῶν Ἰσοκράτους.

Demetr. 154 (p. 72): πολλάκις δὲ καὶ κῶλα ὅμοια ἐποίησε χάριν, ὡς ὁ Ἀριστοτέλης „ἐκ μὲν Ἀθηνῶν φησὶν ἐγὼ εἰς Στάγειρα ἦλθον διὰ . . . μέγαν“· καταλήξας γὰρ ἐν ἀμφοτέροις τοῖς κώλοις εἰς τὸ αὐτὸ ὄνομα ἐποίησε τὴν χάριν. ἐὰν δ' οὖν ἀποκόψῃς τοῦ ἐτέρου κώλου τὸ μέγαν, συναφαιρεῖται καὶ ἡ χάρις.

(Ex incerta epistola.)

670.

Demetr. π. ἐρμ. 230: εἰδέναι δὲ χρὴ ὅτι οὐχ ἐρμηνεῖα μόνον ἀλλὰ καὶ πράγματά τινα ἐπιστολικά ἐστιν. Ἀριστοτέλης γοῦν, ὃς μάλιστα ἐπιτετευχέναι δοκεῖ τοῦ τύπου ἐπιστολικοῦ „τοῦτο δὲ οὐ γράφω σοὶ φησιν· οὐ γὰρ ἦν ἐπιστολικόν“· (231) εἰ μὲν γὰρ τις ἐν ἐπιστολῇ σοφίσματα

25 τοῦ τύπου Victorius pro αὐτοῦ

γράφει καὶ φυσιολογίας, γράφει μὲν, οὐ μὴν ἐπιστολὴν γράφει. φιλοφρόνησις γὰρ βούλεται εἶναι ἢ ἐπιστολὴ σύντομος καὶ περὶ ἀπλοῦ πράγματος ἔκθεσις καὶ ἐν ὀνόμασιν ἀπλοῖς.

X. CARMINA.

5

671. 672.

Diogenes Laert. 5, 27: ἔπη, ὧν ἀρχὴ „ἀγνὲ θεῶν πρέσβισθ' ἑκατηβόλε“. ἐλεγεία, ὧν ἀρχὴ „καλλιτέκνου μητρὸς θύγατερ“.

673.

Olympiodor. in Gorg. pr. 41 (p. 395 Jahn): ὅτι δὲ καὶ Ἀριστοτέλης σέβει αὐτὸν ὡς διδάσκαλον δηλὸς ἔστι γράψας ὅλον λόγον ἐγκωμιαστικόν . . . οὐ μόνον δὲ ἐγκώμιον ποιήσας αὐτοῦ ἐπαινεῖ αὐτόν, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς ἐλεγείοις τοῖς πρὸς Εὐδήμον αὐτὸν ἐπαινῶν Πλάτωνα ἐγκωμιάζει γράφων οὕτως·

ἐλθὼν δ' ἐς κλεινὸν Κερροπίης δάπεδον

εὐσεβέως σεμνῆς φιλήης ἰδρῦσατο βωμὸν

ἀνδρὸς ὃν οὐδ' αἰνεῖν τοῖσι κακοῖσι θέμις·

ὃς μόνος ἢ πρῶτος θνητῶν κατέδειξεν ἑναργῶς

οἰκείῳ τε βίῳ καὶ μεθόδοισι λόγων,

ὡς ἀγαθός τε καὶ εὐδαίμων ἅμα γίνεται ἀνήρ·

οὐ νῦν δ' ἔστι λαβεῖν οὐδενὶ ταῦτα ποτέ.

15

20

6 πρέσβις θ' ἑκατιβόλε cod. Laur. 69, 13. πρέσβις θ' ἑκαταβόλε Laur 69, 28 et Marc. 393, πρέσβις θ' ἑκατάβολε Laur. 69, 35 et Marc. 394 || 20 cf. Vit. Ar. Marc. et vulg., David. p. 20^b 21 Br. etc. οὐ νῦν: μούναξ Bernays, οὐ δίχα Gomperz || λαβεῖν οὐδενὶ: fort. λαθεῖν οὐδένα

674.

Diog. Laert. 5, 6: ὁ δ' οὖν Ἀριστοτέλης . . . ὑπεξήλθεν εἰς Χαλκίδα, Εὐρυμέδοντος αὐτὸν τοῦ ἱεροφάντου δίκην ἀσεβείας γραψαμένου — ἢ Δημοφίλου, ὡς φησι Φαβωρίνος ἐν παντοδαπῇ ἱστορίᾳ —, ἐπειδὴ περ τὸν ὕμνον ἐποίησεν εἰς τὸν προειρημένον Ἑρμείαν· ἀλλὰ καὶ ἐπίγραμμα ἐπὶ τοῦ ἐν Δελφοῖς ἀνδριάντος τοιοῦτον·

τόνδε ποτ' οὐχ ὀσίως παραβὰς μακάρων θέμιν ἀγνήν
 ἔκτεινεν Περσῶν τοξοφόρων βασιλεύς,
 οὐ φανερῶς λόγῃ φονίους ἐν ἀγῶσι κρατήσας,
 10 ἀλλ' ἀνδρὸς πίστει χρησάμενος δολίου.

Himerius or. 6, 6: πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα τῶν ἐπ' αὐτῷ πόθων ἐπεδείξατο Ἀριστοτέλης ὡς ἐστὶν ἀκούειν γνωρίσματα· καὶ γὰρ λόγους αὐτὸν ἐξήσκησε καὶ ἀρετὴν ἐξεπαίδευσεν καὶ ἐλεγείῳ τὸν θάλαμον μόνῳ τῶν γνωρίμων
 15 ἐκόσμησεν.

675.

Diog. Laert. 5, 7 (ὁ δὲ ὕμνος ἔχει τοῦτον τὸν τρόπον) et Athenaeus XV p. 696 (ὅτι δὲ παιᾶνος οὐδεμίαν ἔμφρασιν παρέχει τὸ ᾄσμα . . . ἐξ αὐτῆς τῆς λέξεως φανερόν ὕμιν ποιήσω):

20 Ἄρετά, πολύμοχθε γένει βροτείῳ,
 θήραμα κάλλιστον βίῳ,
 σᾶς πέρι, παρθένε, μορφᾶς
 καὶ θανεῖν ζαλωτὸς ἐν Ἑλλάδι πότμος
 καὶ πόνους τλῆναι μαλεροῦς ἀκάμαντας·
 25 τοῖον ἐπὶ φρένα βάλλεις

14 τὸν θάλαμον: immo τὸ μνήμα, τὸν τάφον (v. fr. 645) ||
 16 Laertii codd. rec. duo Marc. 393 et 394 (= v), Athenaei Marcianus (Schweigh.) = M, Athenaei epitomae cod. ant. = E
 21—22 βιώσας τε περὶ M || 23 ζηλωτὸς codd. || ἐν om. M, add. E ||
 24 ἀκαμάτους ME

καρπὸν τ' ἀθάνατον χρυσοῦ τε κρεῖσσω
καὶ γονέων μαλακαυγήτοιο θ' ὕπνου·
σεῦ δ' ἔνεχ' οὐ' κ Διὸς Ἡρακλέης Αἴδας τε κοῦροι
πόλλ' ἀνέτλασαν ἔργοις
σὰν ἀγρεύοντες δύναμιν. 5
σοῖς δὲ πόθοις Ἀχιλεὺς Αἴας τ' Αἴδαο δόμους ἤλθον·
σᾶς δ' ἔνεκεν φίλλου μορφᾶς καὶ Ἀταρνέος ἔντροφος ἀέλιου
χῆρωσεν ἀγῶας·
τοιγὰρ αἰοίδιμος ἔργοις, ἀθάνατόν τέ μιν ἀυξήσουσι Μοῦσαι
Μναμοσύνας θύγατρεις, Διὸς ξενίου σέβας αὔξουσαι φίλλας 10
τε γέρας βεβαίου.

Himerius or. 6, 7: ἀτὰρ δὴ καὶ τότε οὐχ ἥμιστα τῆς
περὶ ἐκείνον σπουδῆς ὁ Σταγειριώτης ἐπεδείξατο τεκμήριον.
ἔτυχε μὲν γὰρ εἰς τὴν Ἀσίαν ὑπ' Ἀλεξάνδρου καλούμενος
ἵνα κῆρυξ ὁμοῦ καὶ θεατῆς τῶν Περσικῶν τροπαίων γένηται. 15
ἐπεὶ δὲ πορευόμενος κατὰ τὸν Ἀταρνέα ἐγένετο, ἰδὼν πόλιν
Ἑλληνικῆς ἀρετῆς καὶ σοφίας διψῶσαν ἔπασαν οὐ παρῆλθε
σιγῇ, βραχεῖ δὲ βιβλίῳ τὴν τε πόλιν καὶ τὸν Ἑρ-
μείαν ἠσπάζετο.

1 inter καρπὸν et σεῦ δ' ἔνεχ' media om. E || καρπὸν εἰς
ἀθ. (v) || κρεῖσσον (v) || 2 γονέων i. e. εὐγενείας || μαλακαυγή
τοῖο v et Ath. fort. μάλα γ' ἀυγήταο θ' ὕμνον || 3 σοῦ δ' ἔνεκ'
ἐκ διὸς v, (σεῦ δ') ἔνεχ' ὁ διὸς E || Ἡρακλῆς vulgo Ath. || 4 πολλαὶ
M || 5 ἔργοις ἀναγορεύοντες v || 6 σοῖς τε et ἀχιλλεύς v || ἤλυθον
scr. Boeckh || 7 ἔνεκα E || μορφᾶς ἀταρνέως ἔντροπον v (ἀταρ-
νέος pr. m. in Marc. 394, ἀταρνέως etiam ME) || ἡελίου ME ||
9 ποῖ γὰρ v || ἀθάνατοί τε μιν v || 10 μνημοσύνης ME || θυγατέρες
M || αὔξουσαι Schaefer, fort. ἀγοῦσαι || 11 γέρας M || βεβαίας M ||
16 πόλιν ὄλην ἀρετῆς... legit cod. Vatic. 997 (f 11^a)

APPENDIX DUBIORUM

(cf. A. P. p. 615—622).

676.

Schol. Bobiens. in Cicer. or. pro Archia p. 358 Orelli:
alternos igitur versus dicit elegiacos, metris scilicet dissentien-
 5 *tibus varios. primus autem videtur elegiarum carmen scrip-*
sisse Callinos. adicit Aristoteles praeterea hoc genus poetas
Antimachum Colophonium, Archilochum Parium, Mimner-
num Colophonium. quorum numero additur etiam Solon
Atheniensis legum scriptor nobilissimus.

10 Cf. Etym. Gud. p. 180, 8. Et. Orionis p. 58, 10. Marius
 Victorin. de metris p. 146 Gf. (Terent. Maurus p. 2421
 Putsch).

677.

Proclus in chrestom. gramm. apud Phot. bibl. cod. 239
 p. 320, 30 Bk.: εὐρεθῆναι δὲ τὸν διθύραμβον Πίνδαρος ἐν
 15 Κορίνθῳ λέγει· τὸν δὲ ἀρξάμενον τῆς ᾠδῆς Ἀριστοτέλης
 Ἀρίωνά φησιν εἶναι ὃς πρῶτος τὸν κύκλιον ἤγαγε χορόν.

Cf. schol. Pind. Olymp. 13, 25 et Suidas s. Ἀρίων,
 praeterea Schol. Aristoph. av. 1403.

678.

Aelian. v. h. 5, 3: Ἀριστοτέλης τὰς νῦν Ἡρακλείους
 20 στήλας καλουμένας πρὶν ἢ κληθῆναι τοῦτο φησι Βριάρεω
 καλεῖσθαι αὐτάς.

Hesych. (cf. Schol. Pind. Nem. 3, 38 et Euphorion. in
 Schol. ad Dionys. per. 64) s. Βριάρεω στήλαι: αἱ Ἡράκλειοι
 λεγόμεναι.

6 cod. *Aliinos* || corr. *Aristocles*. vid. A. P. p. 619, ubi del.
 fr. 10: etenim in Schol. Ap. Rh. 4, 973 pro Ἀρ. ἐν τελεταῖς
 legendum est Ἀρ. ἐν τοῖς ἀναλυτικοῖς (Analyt. post. 92^b 22 cf.
 schol.) || 19 cf. Strato phys. ap. Strabonem I p. 49 καὶ γὰρ...
 τὸν κατὰ τὰς στήλας ἐκραγῆναι πόρον

679.

Serv. ad Aen. I, 372: *nam et moriuntur (nymphae) secundum Aristotelem, ut fauni panesque.* — id. ad Aen. 10, 551: *quamquam haec numina (sc. nymphae et fauni) secundum Aristotelem aliquando moriantur.*

Plac. Lact. ad Stat. Theb. 376 (semidei): *quia dicit Aristoteles post annorum millia et nymphas et faunos perire* (cf. Philop. = Mich. Eph. de gen. an. Ven. 1526 f. 78^a inf. αἰθέρια ζῶα . . . ζῆ ἕκαστον αὐτῶν καὶ ὑπὲρ τὰ τρισχίλια ἔτη, θνήσκει δ' ὅμως).

680.

Strabo III p. 153: ἢ δὴ καὶ τὸν Ἀριστοτέλη φησὶν 10 ὁ Ποσειδάσιος οὐκ ὀρθῶς αἰτιᾶσθαι τὴν παραλίαν (Lusitaniae) καὶ τὴν Μαυρουσίαν τῶν πλημμυρίδων καὶ τῶν ἀμπώτεων· παλιροεῖν γὰρ φάναι τὴν θάλατταν διὰ τὸ τὰς ἀκτὰς ὑψηλὰς τε καὶ τραχείας εἶναι δεχομένας τε τὸ κῦμα σκληρῶς καὶ ἀνταποδιδούσας τῇ Ἰβηρίᾳ· τὰναντία γὰρ θινώ- 15 δεις εἶναι καὶ ταπεινὰς τὰς πλείστας, ὀρθῶς λέγων (cf. ib. p. 143 αἰ δ' ἐπιβάσεις μελζους εἰσὶν ἐνταῦθα [Turdetaniae] ἢ ἐν τοῖς ἄλλοις τόποις ὅτι εἰς πόρον συνωθουμένη στενὸν ἢ θάλαττα ἐκ μεγάλου πελάγους, ὃν ἡ Μαυρουσία ποιεῖ πρὸς τὴν Ἰβηρίαν, ἀνακοπὰς λαμβάνει καὶ φέρεται πρὸς τὰ εἴκοντα 20 μέρη τῆς γῆς εὐπετῶς). cf. Prisciani qu. ad Chosr. p. 570: *observata . . . eadem passio . . . et adhuc apud Gadiros* (Str. p. 174).

12 καὶ τὴν M. om. Coraes, Meineke || 14 ἀκτὰς Meineke: vulgo ἄκρας || 15 τῇ Ἰβηρίᾳ post τάν. γὰρ Mein. (cf. Groskurd Obs. p. 116)

DE VITA ARISTOTELIS

ex codice Marciano 257 (bomb. saec. XIV. f. 276, post anonymi comm. in Ar. *περὶ ἔρμηνείας* f. 255—275, de quo Th. Waitz Ar. Org. I, 12. exscripsit olim Cobet, ex cuius apographo parum accurato pessime edidit L. Robbe L. B. 1861. ego et ipse Venetiis a. 1857 eodem codice usus, „in diem“ et quo quis modo utitur prae atramenti acore chartas denigrante magis comminuto et lacero, nunc schedas meas sequor:

Ἀριστοτέλης ὁ φιλόσοφος πόλεως μὲν ἦν Σταγείρων, τὰ
10 δὲ Στάγειρα πόλις Θράκης πλησίον Ὀλύμπου καὶ Μεθώνης,
υἱὸς δὲ Νικομάχου καὶ Φαιστίδος, ἀμφοῖν ἀπὸ Μαχάονος
τοῦ Ἀσκληπιοῦ καταγομένων, ὡς δηλοῖ τὸ εἰς αὐτὸν ἐπί-
γραμμα

Φαιστίδος ἦν μητὸς καὶ Νικομάχου γενετῆρος
15 τῶν Ἀσκληπιαδῶν διὸς Ἀριστοτέλης.

γένεονε δὲ αὐτῶν οὐ μόνον Ἀριστοτέλης ἀλλὰ καὶ Ἀρίμνη-
στος καὶ Ἀριμνήστη. ὁ δὲ γε Νικόμαχος ἰατρός ἦν Ἀμύντου
τοῦ Μακεδόνων βασιλέως τοῦ Φιλίππου πατρὸς καὶ κατὰ
μνήμην τοῦ οἰκείου πατρὸς Ἀριστοτέλης τὸν ἑαυτοῦ παῖδα
20 Νικόμαχον προσηγόρευσεν, ὃ καὶ τὰ νικομάχεια ἠθικὰ
ἔγραψε. πατρώθεν ἄρα τῷ Ἀριστοτέλει καὶ ἐκ τῆς ἀνεκα-
θεν γενεᾶς ἡ περὶ φυσιολογίαν καὶ ἰατρικὴν ἕξις. ὄρφανὸς
δὲ γενόμενος ἀνάγεται παρὰ Προξένῳ τῷ Ἀταρνεῖ, οὗ τῆς
φῆμης μνημονεύων τὸν αὐτοῦ υἱὸν Νικάνορα ἔθρεψε καὶ
25 ἐπαίδευσεν καὶ υἱὸν ἐποίησατο καὶ τελευτῶν ἐκέλευσεν ἐν

11 Φαιστίδος: θεστίας cod. (φαιστιάδος D. L.) || ἀπὸ . . .
Ἀσκληπιοῦ: καθά φησιν Ἐρμῖπος ἐν τῷ περὶ βίων (D. L. 5, 1) ||
14 θεστίδος cod. || 15 ἀσκληπιδῶν cod. || 25 καὶ (ante τελευτῶν)
om. cod. (ubi ἐποίησατο τελευτῶν, ἐκέλευσεν) || ἐν διαθήκαις
quas refert D. L. 5, 11—16

διαθήκαις τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα Πυθιάδα γενομένην αὐτῷ ἀπὸ Πυθιάδος <δοῦναι> αὐτῷ πρὸς γάμον.

ἕως μὲν οὖν ἔτι νέος ἦν, τὴν τῶν ἐλευθέρων ἐπαιδεύετο παιδεῖαν, ὡς δηλοῖ τὰ γεγραμμένα αὐτῷ δημορικὰ ζητήματα, καὶ ἡ τῆς Ἰλιάδος ἔκδοσις ἣν δέδωκε τῷ Ἀλεξάνδρῳ, καὶ 5 ὁ περὶ ποιητῶν διάλογος, καὶ τὸ περὶ ποιητικῆς σύγγραμμα, καὶ αἱ δημοτικαὶ τέχναι, καὶ τὰ ἱατρικὰ προβλήματα, καὶ τὰ φυσικὰ προβλήματα ἐν ἑβδομήκοντα βιβλίοις ὄντα, καὶ τὰ ὀπτικὰ προβλήματα, καὶ τὰ μηχανικὰ προβλήματα, καὶ τὰ γεγραμμένα αὐτῷ δικαιώματα ἑλληνίδων πόλεων ἐξ ὧν 10 Φίλιππος τὰς φιλονεικίας τῶν Ἑλλήνων διέλυσεν, ὡς μεγαλορημονήσαντά ποτε καὶ εἰπεῖν „Ἔρισα γῆν Πέλοπος“. γέγραπται δὲ αὐτῷ καὶ ἡ τῶν πολιτειῶν ἱστορία ὕστερον.

ἑτῶν δὲ γενόμενος ἑπτακαίδεκα τοῦ Πυθοῦ θεοῦ χρήσαντος αὐτῷ φιλοσοφεῖν, Ἀθήνησι φοιτᾷ Σωκράτει καὶ συνῆν 15 αὐτῷ τὸν μέχρι τελευτῆς αὐτοῦ χρόνον πλὴν ὀλίγον ὄντα. μετὰ δὲ τοῦτον φοιτᾷ Πλάτῳ καὶ συνῆν τούτῳ τὸν μέχρι τελευτῆς αὐτοῦ χρόνον εἰκοσαετῆ τυγχάνοντα, ὡς αὐτὸς

1 et 2 πνθαῖδα et πνθαῖδος cod. || 2 καὶ ὅταν ἦρα ἢ τῇ παιδί, ἐκδίδοσθαι αὐτὴν Νικάνορι test. ap. D. L. 5, 12 || πνθαῖδος ἀ<ντῶ> πρὸς γάμον cod. (om. δίδοσθαι vel δοῦναι) || 4 δ<ηλοῖ τὰ> γεγραμμένα <αὐτῷ> ὁμ. cod. || 6 ποι<ητῶν δι>άλογος cod. || 8 cf. Elias in cat. p. 24^b 8 Br.: τὰ δὲ (τῶν ὑπομνηματικῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων) ποικίλα, ὡς τὰ πρὸς εὐκαιρίαν (Εὐκαιρίων Br.) αὐτῷ γεγραμμένα ἑβδομήκοντα βιβλία περὶ συμμίκτων ζητημάτων χωρὶς προοιμίων καὶ ἐπιλόγων καὶ τῆς διαιρέσεως || 9 cf. Elias in cat. p. 25, 35: τὰ δὲ μαθηματικὰ αὐτοῦ, ὡς τὰ ὀπτικὰ καὶ μηχανικὰ αὐτῷ βιβλία γεγραμμένα || 11 μεγαλορημον ποτε (cum servato acuto ante ποτε) cod. || 12 γῆν (sic) cod. || 14 γενόμενος καίδεκα cod. || 15 φιλοσοφεῖν παρ' ἀθήνησι (sic) φοιτᾷ σ. cod. (cf. in vit. alt. τὸ ἐν Ἀθήνησιν ἐνδιατριβεῖν ἐργῶδες) || συνῆν <αὐτῷ τὸν> μέχρι cod. || 17 φοιτᾶν sic saepissime etiam apud Anon. prolegg. phil. Plat. (t. VI Herm. p. 196 sqq.) || 18 εἰκοσαετῆς τυγχάνων (sic) cod., sed. corr. in marg. εἰκοσαετοῦς τυγχάνοντος. cf. (D. L. 5, 9) Dionys. Hal. opp. rhet. p. 728 χρόνον εἰκοσαετῆ διέτριψε σὺν αὐτῷ. Philop. c. Procl. 6, 27 ὅς εἰκοσι μὲν πού ἐνιαυτοῦς μεμαθητευκέναι

ἐπιστέλλων Φιλίππῳ λέγει, καὶ οὕτω φιλοπόνως συνῆν Πλάτωνι ὡς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ ἀναγνώστου οἰκίαν προσαγορευθῆναι. θαμὰ γὰρ Πλάτων ἔλεγεν „ἀπίωμεν εἰς τὴν τοῦ ἀναγνώστου οἰκίαν“ καὶ ἀπόντος τῆς ἀκροάσεως ἀνεβόα

5 ὁ νοῦς ἄπεστι, κωφὸν τὰ κρωτήριον.

ἐπέζησε δὲ Πλάτωνι ἔτη κγ̄, πῆ μὲν παιδεύων Φιλίππου παῖδα Ἀλέξανδρον πῆ δὲ συμπεριῶν αὐτῷ πολλὴν γῆν, πῆ δὲ συγγράφων, πῆ δὲ διδασκαλείου προεστῶς. οὐκ ἄρα ἀντωκοδόμησεν Ἀριστοτέλης Πλάτωνι τὸ Λύκειον, ὡς Ἀριστοξένος πρῶτος ἐσυκοφάντησε καὶ Ἀριστείδης ὕστερον ἠκολούθησεν, εἰ μέχρι τελευτῆς συνῆν Πλάτωνι. καὶ ὅτι Πλάτων μὲν ἐτέχθη ἐπὶ Διοτίμου ἄρχοντος Ἀθήνησι καὶ βιοὺς ἔτη πβ̄ μετήλλαξε τὸν βίον ἐπὶ Θεοφίλου, Ἀριστοτέλης δὲ τεχθεὶς ἐπὶ Διοτρέφους καὶ βιοὺς ἔτη ξγ̄ τελευτᾷ ἐπὶ Φιλοκλέους, 15 φοιτᾷ δὲ Πλάτωνι Ἀριστοτέλης ἐπὶ Ναυσιγένους καὶ ἀπὸ Θεοφίλου ἐφ' οὗ τελευτᾷ Πλάτων ἕως Φιλοκλέους ἐφ' οὗ τελευτᾷ Ἀριστοτέλης ἔτη κγ̄ ἐπέζησε Πλάτωνι — οὐκ ἄρα οὖν, ὡς αὐτοὶ συκοφαντοῦντές φασιν, τεσσαρακοντούτης Ἀριστοτέλης

λεγέται Πλάτωνι . . . καὶ ὑπὸ Πλάτωνος τοσοῦτον τῆς ἀγχινοίας ἠγάσθη ὡς νοῦς τῆς διατριβῆς ὑπ' αὐτοῦ προσαγορεύεσθαι || 1 <πλάτ>ωνι cod. || 3 ἔλεγεν ὡμεν cod. || 5 hoc dictum (in vita Ar.) citat Abulfarag. hist. dyn. p. 59 Poc. (cf. ex Arab. Steinschneider Alfarabi p. 188. 204) || ἄπεστι ὅτι ητήριον cod. || 7 ἄλ. <πῆ δὲ> συμπεριων (sic) <αὐτῷ> <πολλῆν γῆν cod. || 9 πλ<άτωνι> τὸ cod. || 10 τίς δ' ἂν πεισθεῖη τοῖς ὑπ' Ἀριστοξένου τοῦ μουσικοῦ λεγομένοις ἐν τῷ βίῳ τοῦ Πλάτωνος; ἐν γὰρ τῇ πλάνῃ καὶ τῇ ἀποδημίᾳ φησὶν ἐπανίστασθαι καὶ ἀντοικοδομεῖν αὐτῷ τινὰς περίπατον ξένους ὄντας. οἰοῦνται οὖν ἐνιοὶ ταῦτα περὶ Ἀριστοτέλους λέγειν αὐτὸν, Ἀριστοξένου διὰ παντὸς εὐφημοῦντος Ἀριστοτέλην. Euseb. (ex Aristocle) pr. ev. 15, 2. cet. cf. dialogi π. φιλοσοφ. fr. 8 || 11 εἰ (sic) cod. || charta perforata excidit ὅτι, cuius nihil restabat nisi qui supra spiritus asper || 12 ἄρχ βιοῦσ (sic) cod. || 14 διοτ βιοὺς cod. || 15 ἐπὶ να ἀπὸ θ. cod. || 17 κγ̄ τωνι cod. (immo κς) = et fuerunt . . . anni 23 quibus ar. supervixit platonī vit. lat. || 18 αὐτοὶ (sic) ipsi sc. Aristox. et Aristides || φασίν, σαρακοντούτης (sic sine lac.) cod.

φοιτᾷ Πλάτωνι ἐπὶ Εὐδόξου. τοῦ γὰρ Ἀριστοτέλους 5ῃ ἔτη βιώσαντος, τρία ἔτη ἐστὶν ἀπὸ θανάτου Πλάτωνος ἀφηρημένων τὸν $\bar{\kappa}$ ἐτῶν ἃ ἐσχόλασε Πλάτωνι, ἐν δὲ τοῖς τρισὶν ἔτεσιν οὐ μόνον οὐκ ἦν τосαῦτα ἐκθέσθαι ἀλλ' οὐδὲ ῥάδιον ἀναγνῶναι — οὕτω Φιλόχορος ἰστόρησε καὶ ὅτι οὐδὲ εἰκὸς ἦν 5 Ἀριστοτέλη ξένον ὄντα τοῦτο δύνασθαι ποιεῖν κατὰ Πλάτωνος πολίτου τυγχάνοντος καὶ μέγα δυναμένου διὰ Χαβρίαν καὶ Τιμόθεον τοὺς Ἀθήνησι στρατηγήσαντας καὶ κατὰ γένος αὐτῷ προσήκοντας.

μετὰ δὲ τὴν Πλάτωνος τελευταίην Σπεύσιππος μὲν ὁ Πλάτωνος ἀδελφιδούς, ἐτύγχανε γὰρ υἱὸς ὢν Ποντόνης τῆς ἀδελφῆς Πλάτωνος, διαδέχεται τὴν σχολήν, Ἀριστοτέλης δὲ στέλλεται εἰς Μακεδονίαν μεταπεμφθεὶς ὑπὸ Φιλίππου ἐφ' ᾧ τὸν υἱὸν αὐτοῦ παιδεῦσαι. καὶ οὕτως ἦν τίμιος Φιλίππου καὶ Ὀλυμπιάδι ὡς ἀναθεῖναι αὐτῷ μεθ' ἑαυτῶν ἀνδριάντα. 15 ὁ δὲ φιλόσοφος μέγα μέρος ὢν τῆς βασιλείας, ὀργάνῳ τῇ δυνάμει πρὸς εὐπορίαν ἐχρήσατο ἕνα τε ἕκαστον εὐεργετῶν

1 φ ὄξου cod. || 2 ἀπὸ πλάτωνος cod. sec. Robbe (qui suppl. ex vita lat.), sed 1857 haec tantum legebantur ἔτη $\bar{\epsilon}$ ἀτῶνος || 3 $\bar{\kappa}$ ($\bar{\Gamma}$) ut videbatur, cod. || 5 ἰστόρησε (sic) cod. || 7 διὰ τοὺς χαβρίαν κ. τιμ. ἀθήνησι cod. (τοὺς transposuit Robbe) || 10 cf. Elias in cat. p. 23^b 45 Br. καὶ (τοῦ Πλάτωνος) τῶν ἀνθρωπίνων ἀναχωρήσαντος διαδέχεται τὴν σχολήν αὐτοῦ Σπεύσιππος ὁ υἱὸς τῆς Πρωτόνης ἀδελφῆς τοῦ Πλάτωνος· οὐκ ἐτύγχανε γὰρ τῆνικαῦτα παρῶν ὁ Ἀρ. μετασταλεὶς γὰρ ἦν ὑπὸ Φιλίππου ἐν Μακεδονίᾳ ἐπὶ τὸ παιδεῦσαι τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀλέξανδρον (reliqua vide ad seq. pag. v. 16). Anon. (Ps.-Dav.) in is. Porph. cod. Par. 1939 f. 67^b: δεῖ δὲ εἰδέναι ὅτι μετὰ τὴν τοῦ Πλάτωνος τελευταίην, μὴ ὄντος ἐκεῖ τοῦ Ἀρ., μετὰ Ἀλεξάνδρου γὰρ ἦν τότε ὁ Ἀρ., διεδέξατο τὴν τοῦ Πλ. διατριβὴν Σπεύσιππος ὁ τούτου ἀδελφιδούς, ὁ ἀπὸ Ποτώνης τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ. εἶτα τελευτήσαντος τούτου, μετεστήσαντο οἱ Ἀθηναῖοι τὸν Ἀρ. καὶ ἐπαίδευσεν μετὰ Ξενοκράτους. καὶ ὁ μὲν Ἀρ. ἐν τῷ Λυκίῳ ἐδίδασκεν, ὁ δὲ Ξενοκράτης ἐν Ἀκαδημίᾳ || 11 ποτώνης (sic) cod., sc. ποντόνης (ut in altera etiam vita habet Marc., ubi ποτώνης vulgo, ut D. L. 3, 4) || 16 βασιλείας (regni vit. lat.): φιλοσοφίας cod.

καὶ πόλεις ὅλας καὶ πάντας ἅμα. ὅσα μὲν γὰρ ἕκαστον
 εὐηργέτησεν, αἱ γεγραμμένοι αὐτῷ κατὰ τοὺς βασιλέας περι-
 τινων ἐπιστολαὶ δηλοῦσιν. ὅσα δὲ πόλεις ὅλας, τὰ Στάγειρα
 5 δηλοὶ καὶ Ἐρεσσός ἢ Θεοφράστου καὶ Φανίου τῶν αὐτοῦ
 μαθητῶν πατρίδς. τὴν τε γὰρ ἑαυτοῦ πατρίδα Στάγειρα κατα-
 σκαφεῖσαν ὑπὸ Φιλίππου πείθει τὸν Ἀλέξανδρον δεύτερον
 κτίσαι καὶ χώρας ἐτέρας αὐτῇ καταδιδόναι. ἀνθ' ὧν οἱ
 Σταγειρίται μῆνα προσηγόρευσαν Σταγειρίτην καὶ ἑορτὴν
 10 ἦγον Ἀριστοτέλεια, καὶ ἐν Χαλκίδι τελευτήσαντος μετεπέμ-
 ψαντο τὸ σῶμα καὶ βωμὸν ἐπέστησαν τῷ τάφῳ καὶ ἀρι-
 στοτέλειον τὸν τόπον ἐκάλεσαν καὶ ἐκεῖ τὴν βουλήν ἤθροιζον.
 καὶ Ἐρεσσὸν μέλλουσαν ὑπὸ Φιλίππου πολιορκηθῆναι ἔπεισεν
 ἀφεθῆναι. πολλὰ δὲ καὶ Ἀθηναίους εὐηργέτησεν ἐν τοῖς
 κατὰ Φίλιππον γράμμασιν, ὡς Ἀθηναίους ἐν τῇ ἀκροπόλει
 15 ἀνδριάντα αὐτῷ ἀναθεῖναι. ἵνα δὲ καὶ πάντας ἀνθρώπους
 εὐεργετήσῃ, γράφει τῷ Ἀλέξανδρῳ βιβλίον περὶ βασιλείας
 διδάσκων ὅπως βασιλευτέον. (f. 276^b) ὅπερ οὕτως ἔδρασεν

2 εὐεργέτησεν cod. (sed infra εὐηργ.) || κατὰ (sic.) = ad
 (vit. lat.), ut infra || 4 ἑρεσσός (sic et infra) cod. || 7 κτίσαι κ.
 χώρας ἐτέρας ἄ. καταδ. (sic) cod. || 8 καταηγόρευσαν cod. (corr.
 Robbe) || σταγειρίτην (vit. lat. et alt. gr.): ἀριστοτέλειον (sic
 cum puncto supra et in H corr. vestigio sc. o ante h ut sit
 ην pro o...) || in cod. Par. gr. 2020 (ch. rec.) post vitam Ar.
 vulg. (contractam quidem in brevius) et quae sequi solet in-
 troductionem in comm. Categ. Ἐπειδὴ δὲ λογ. πραγμ. τὸ προκ.
 βιβλίον sequitur, hoc scholion separatum f. 3^b: ἀναγκαῖον πρό-
 τερον ἀριστοτέλους ζητῆσαι πατρίδα, τί γένος ἐκδέσθαι. καὶ τὰ
 λοιπὰ συνεπισκέψασθαι. σταγειρίτης μὲν ὁ ἀριστοτέλης .. με-
 τεπέμψαντο δὲ οἱ σταγειρίται τὰ ὄστα αὐτοῦ ἀπὸ χαλκίδος. καὶ
 λαβόντες ἀπέθεντο αὐτὰ ἐν τόπῳ, ὃς ἀριστοτελικὸς ἐκαλεῖτο, ἐν
 ᾧ καὶ τὴν βουλήν ἤθροιζον (cf. ap. Steinschn. Alfarabi p. 205) ||
 16 pergit (qui supra) Elias in cat. p. 24, 1 ὃν (Ἀλ.) παραλα-
 βῶν οὕτως ἐπαίδευσεν τὴν βασιλικὴν ἐπιστήμην ὡς ἐπιλέγειν
 τὸν Ἀλέξανδρον, ἠνίκα μηδὲν ὠφέλησεν (cf. p. 24^b 14 πάντας
 γὰρ ἀνθρώπους ὠφελεῖν βουλόμενος ὁ Ἄρ. ἔγραψε...), ὅτι σῆ-
 μερον οὐκ ἔβασίλευσα, οὐδένα γὰρ εὐεργέτησα || 17 διδάσκων
 (sic) cod.

εἰς τὴν Ἀλεξάνδρου ψυχὴν ὡς λέγειν ὅτι μὴ ὠφέλησέ τινα „σήμερον οὐκ ἔβασίλευσα, οὐδένα γὰρ εὖ ἐποίησα“. ὕπερ ἴσον ἐστὶ τῷ ἐπιχωρίως λεγομένῳ ἐπὶ τῶν ἐπ' ὀλίγον ἀρρωστούντων τουτέστιν ἐφήμερον νόσον, παρὰ μίαν. διὰ γὰρ τὸ μὴ ποιῆσαι τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὰς ὑγαινόντων ἐνεργείας.

ἀκμάσαντι δὲ Ἀλεξάνδρῳ καὶ ἐπιστρατεύσαντι κατὰ Περσῶν συνεξῆλθεν οὐδὲ τότε τοῦ φιλοσοφεῖν ἀποσχόμενος. τὴν γὰρ ἱστορίαν τῶν <σν> πολιτειῶν τότε συνέλεξε. καὶ μέλλοντι συμβάλλειν τῷ περσικῷ πολέμῳ <οὐκ> ἔφη τὰ ἱερεῖα τὰ αἴσια γενέσθαι. ὁ δὲ μὴ πεισθεὶς συνέβαλε καὶ ἐτελεύτησεν. καὶ οὐχ ἦττον δὲ τῶν φθασάντων βασιλέων, Ἀμύντου Φιλίππου Ὀλυμπιάδος Ἀλεξάνδρου, Ἀντίπατρος ὁ διαδεξάμενος τὴν Ἀλεξάνδρου βασιλείαν διὰ τιμῆς εἶχε τὸν Ἀριστοτέλην.

15

τοῦ δὲ Σπενσίππου τελευτήσαντος οἱ ἀπὸ τῆς σχολῆς μεταπέμπονται τὸν Ἀριστοτέλην, καὶ διαδέχονται αὐτὴν αὐτὸς τε καὶ Ξενοκράτης σωφρονέστατα. καὶ Ἀριστοτέλης μὲν ἐν Λυκείῳ, Ξενοκράτης δὲ ἐν Ἀκαδημίᾳ, ἔνθα καὶ Πλάτων, ἐπαίδευσεν. οὐ γὰρ ὡς Ἀριστόξενος, καὶ Ἀριστείδης ὕστερον,

20

1 ὠφέλησ(ε), τιν(α), cod. || 3 τῷ ἐπιχ. λ.: in marg. (quasi rubr.) adscr. παροιμία || 4 παρὰ μίαν: sic cod. (corruptus) || 5 ἐνεργείας (sic) cod. || 8 τοῦ om. cod. (add. Robbe) || 9 σν ad-

didi (cf. lat.) || 10 οὐκ addidi: om. cod. || τὰ ἱερεῖα τὰ ἀ(·)σια cod. (αἴσια Cob.) || 16 Elias in cat. p. 24, 6: ἐκείθεν δὲ ὑποστρέψας ὁ Ἀρ. διαδέχεται τὴν σχολὴν τοῦ Σπενσίππου σὺν Ξενοκράτει. . . τοῖς τόποις διαφέροντες. (Ammon.) in cat. p. 35^b 2: διεδέξαντο δὲ ὁ Ξενοκράτης καὶ ὁ Ἀρ., ὧν ἐν Λυκείῳ μὲν ἐπαίδευσεν Ἀρ., ὁ δὲ Ξενοκράτης ἐν Ἀκαδημίᾳ. cf. supra c. anon. ad Porphyry. (p. 1, 15 Br. οἱ ἐκ τοῦ περιπάτου, ad quem l. David p. 20^b 10 Br.) cod. Par. 1939 f. 67^b || 20 ἐπαίδευσεν (sic) cod. || καὶ ἀριστείδης (sic) cod.: om. Cob. cf. supra et Olympiodor. in Gorg. p. 391 Jahn: καὶ περὶ Ἀρ. λέγουσιν ὅτι καὶ αὐτὸς διεφώνησε πρὸς Πλάτωνα, ὅθεν ἐβουλήθη, ὡς φησὶν Ἀριστείδης, καὶ ἐπιτειχίσαι τὸ Λύκειον καὶ ἕτερα δόγματα εἰσαγαγεῖν

Πλάτωνος ζῶντος καὶ ἐν Ἀκαδημίᾳ παιδεύοντος ἀντωκοδόμησεν ὁ Ἀριστοτέλης τὸ Λύκειον. εἶπερ γὰρ τις ἄλλος φαίνεται ὁ Ἀριστοτέλης ἀποποτηθεὶς Πλάτωνα. ἐπιγράφει γὰρ εἰς αὐτόν

5 βωμόν Ἀριστοτέλης ἰδρύσατο τόνδε Πλάτωνι καὶ ἀλλαχοῦ περὶ αὐτοῦ φησιν

ἄνδρὸς ὃν οὐδ' αἰνεῖν τοῖσι κακοῖσι θέμις.

καὶ φαίνεται ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς θαυμάζων Πλάτωνα καὶ συμιστὰς τοῖς βασιλεῦσι τοὺς Πλάτωνι κατὰ γένος κοινωνοῦν-
 10 τας. ἤδη δὲ καὶ ἐν οἷς ἀντιλέγει Πλάτωνι πλατωνίζειν αὐτὸν φήσομεν. Πλάτων γὰρ ἐστὶν ὁ λέγων Σωκράτους μὲν ὀλίγον φροντίζειν, τῆς δὲ ἀληθείας πολὺ. καὶ „ἔγωγε οὐδενὶ ἄλλῳ πρόθυμός εἰμι πελθεσθαι ἢ τῷ λόγῳ ὃς ἂν μοι λογιζο-
 15 γοντος ἀκούης, ἄλλου λέγοντος μὴ πιστεύσης“. ἴσως δὲ οὐδὲ πρὸς τὰ δοκοῦντα Πλάτωνι μάχεται, ἀλλὰ πρὸς τοὺς κακῶς αὐτὰ ἐκλαβόντας, ὡς καὶ τὸ γεννητὸν τοῦ οὐρανοῦ

1 <καὶ> periit in cod. || 3 ἀποποτηθεὶς(?): ἀπε(ο?)πλ ἰς cod. (καταπεπληγμένους litterarum in cod. vestigia contemnens, male posuit Robbe. cf. vit. alt. πολλὴν εὐνοίαν ἔσχε πρὸς τ. πλ.). cf. Elias in Porph. is. p. 396, 24 τῆς φιλοσοφίας περὶ τὰ ὄντα ἐπτοημένης. Ol. in Alc. p. 5 τῆς ψυχῆς... ἐπτοημένης περὶ αὐτὰ διὰ τὸ φιλοσόφματον (Procl. in Eucl. p. 21, 20 Lips. ἐπτόηται περὶ τὸ ὄν) || 5 ἰδρύσατο (sic) cod. || 9 κοινωνοῦν δὲ καὶ cod. || 10 ἐν οἷς (sic) cod. || 11 Plat. Phaed. p. 91 || Σωκράτους: excidit. κρατ || 12 Plat. Crit. p. 46 || 13 ἢ ὄγω cod. || 14 καταφαίνεται cod. || Plat. Alc. I p. 114. eadem citat Olymp. in Gorg. p. 394 sq. (ὅτι... οὐδὲν διαφωνεῖ). || 15 ἀκούεις cod. || 17 ἐκλαβόντας cod. cf. qui hunc locum spectat Philop. c. Procl. 2, 2 (de Ar. in metaph. contra ideas Pl. disp.) ἐξ ὧν ἐστὶ μάλιστα συνιδεῖν ὡς οἱ κατὰ Πλάτωνος Ἀριστοτέλους ἔλεγχον οὐ πρὸς τοὺς κακῶς τὰ Πλάτωνος ἐξειληφότας ἐνίστανται, ὡς τινες τῶν νεωτέρων (Olymp. in Gorg. p. 394—95, Olymp. in Ar. mete. Ven. Ald. 1551 f. 32^{sup}) μάλλον δ' οὐ τούτοις sc. Platoni et Democrito ἐναντιοῦται ἀλλὰ τοῖς κακῶς τὰ παρ' αὐτῶν λεγόμενα δια-

ἡ δὲ τοῦ οὐρανοῦ. τινὲς γὰρ κατὰ χρόνον αὐτὸ ἤκου-
 κατ' αἰτίαν εἶναι. καὶ τὰς ἰδέας ἐν τοῖς μετὰ
 τινὲς γὰρ ἔξω τοῦ νοῦ αὐτὰς ὑπέθεντο καὶ
 δια αἰσθητὰ ὑπέλαβον αὐτάς, οἷον ἄνθρωπον ἀθίνα-
 ἵππον. ὅτι γὰρ οὐ βούλεται αὐτάς παντάπασι μὴ 5
 α δηλοῖ ἐν τοῖς ἠθικοῖς λέγων διττὴν εἶναι τὴν τάξιν,
 ἣν μὲν ἐν τῷ στρατηγῷ, τὴν δὲ ἐν τῷ στρατοπέδῳ, καὶ
 αἰτίας <αὐτῶν εἶναι> ἑτέρας. καὶ ἐν τοῖς περὶ ψυχῆς τὸν
 κατ' ἐνέργειαν νοῦν εἶναι τὰ πράγματα.

καὶ μάλα δὲ ὁ Ἀριστοτέλης τὸ ἦθος μέτριος γέγονεν, 10
 εἰ ἐν μὲν ταῖς κατηγορίαις φησὶ μὴ δεῖν προχειρῶς ἀπο-
 φαίνεσθαι ἀλλὰ πολλάκις ἐπεσκεμμένον, καὶ μὴν οὐδὲ δια-
 πορεῖν μόνον ἄχρηστον εἶναι. καὶ ἐν τοῖς περὶ τοῦ ἀγαθοῦ
 „δεῖ μεμνησθαι ἄνθρωπον ὄντα οὐ μόνον τὸν εὐτυχοῦντα
 ἀλλὰ καὶ τὸν ἀποδεικνύντα“. καὶ ἐν τοῖς ἠθικοῖς νικομα- 15
 χείοις „φίλος μὲν ὁ ἀνὴρ, φίλη δὲ ἡ ἀλήθεια. ἀμφοῖν δὲ
 φίλοιν ὄντοιν, ὅσιον προτιμᾶν τὴν ἀλήθειαν“. καὶ ἐν τοῖς
 μετεώροις „ὧν τὰ μὲν ἀποροῦμεν, τῶν δὲ ἐφαπτόμεθά τινα

λαμβάνουσιν. . . οὐ χρὴ οὖν τὰ μυθικῶς λεγόμενα φυσικῶς ἐκλαμ-
 βάνειν) ἐμυθολόγησαν τὴν τῶν φιλοσόφων διαφωνίαν αἰδεσθέν-
 τες, ἀλλὰ πρὸς τὰς Πλάτωνος αὐτάς ὑπονοίας τὴν ἀντιλογίαν
 πεποίηνται. || καὶ τὸ τῷ οὐφ. cod. || 2 ἐν τοῖς periit in
 cod. || 4 αἰδία (metaph. λ, 1. 1069, 30. cf. 991, 9): ἰδία (sic)
 cod., ut legit etiam interpres lat. (propria sens.) || αὐτάς. ὁ
 & ον. ἵππον. cod. (addidi ἦ) || 6 κοῖς λέγ periit in cod. (non
 διττὴν) || 8 αἰτίας ~ ἑτέρας cod. (et alterum esse causam
 alterius vers. lat. ex ipso loco metaphys. Ar.) || ἐν τοῖς periit
 in cod. (de an. 3, 7 p. 431^b 17) || 10 κα < δὲ > ὁ Ἀρ. cod. ||
 τὸ ἦ γέγονεν cod. || 12 καὶ μὴ < ἄ > εἶν μόνον ἀχρ. cod.
 suppl. Robbe ex loco Ar. p. 8^b 22, ubi additur μόνον, sicut in
 Anon. proleg. p. 206 Herm. de Platone legitur: αὐτός φασὶ
 λέγει ἐν διαλόγῳ αὐτοῦ (ὁ Πλάτων) ὅτι οὐδὲν οἶδα οὐδὲ διδά-
 σκω τί, ἀλλὰ διαπορῶ μόνον || 14 μόνον τὸν < ἐβ ἄλλ > ἄ
 καὶ cod. || 16 cf. Elias in cat. p. 26^b 10 (ubi φιλέρα). citat
 (ut hic „amica etiam veritas“) ex vita et Abulfarag. hist. dyn.
 p. 60 || ἄ θεια μοῖον cod. || 18 ὧν οὐ<με > τῶν δὲ

τρόπον“. και ἐν τοῖς αὐτοῖς „οὐχ ἄπαξ οὐδὲ δις ἀλλ’ ἀπειράκις τὰς αὐτὰς γενέσθαι τοῖς ἀνθρώποις δόξας“, ἵνα μὴ μέγα φρονῶμεν ἐφ’ οἷς εὐρίσκειν δοκοῦμεν.

και τοιοῦτος μὲν ὁ φιλόσοφος, προσέθηκε δὲ τῇ φιλο-
 5 σοφίᾳ πλείω ὧν παρ’ αὐτῆς ἀνελέξατο. τῇ γὰρ ἡθικῇ τὸ τὴν εὐδαιμονίαν μῆτε ἐν τοῖς ἐκτὸς ἀποτίθεσθαι, ὡς ὁ πολὺς, μῆτε ἐν τῇ ψυχῇ μόνον, ὡς ὁ Πλάτων, ἀλλ’ ἔχειν μὲν τὸ κῦρος ἐν ψυχῇ, ῥυπαίνεσθαι δὲ και θλιβεσθαι μόνον αὐτὴν ὑπὸ τῶν ἐκτὸς μὴ εὖ ἐχόντων, οἰκείως ταῖς λέξεσι
 10 χρησάμενος. και γὰρ τὰ ῥυπούμενα ἔνδον αὐτὸ τὸ κάλλος ἔχει, κρύπτεται δὲ κατὰ μόνην τὴν ἐπιφάνειαν, και τὰ θλιβόμενα τὸ αὐτὸ μέγεθος ἔχοντα κατ’ ἀλήθειαν, ἐλάττω φαίνεται μόνον. τῇ δὲ φυσιολογίᾳ προσέθηκε τὴν πέμπτην οὐσίαν και τὸ κατ’ εἰσδοχὴν ὁρᾶν. τῇ δὲ μαθηματικῇ τὸ
 15 ὀξυγώνιον εἶναι τὸν κῶνον τῶν ὕψεων διὰ τὸ ἐπὶ πλεον προιέναι τὴν ὕψιν οὗ ὁρᾶ μέγεθους, και κατὰ τοῦτο γὰρ οὐδὲν τῶν ὁρωμένων ὄλον ἕμα ὁρᾶται, και ταύτη μείζονα γίνεσθαι τὸν ἄξονα τῆς ἐκ τούτου τῆς βάσεως και ὀξυγώνιον

cod. (suppl. Robbe ex Ar.) || 1 ἀλλ’ ἀπ< γε>νέσθαι cod. ||
 4 και φιλόσοφος cod. (minore perditorum spatio quam pro
 vers. lat. verbis) || 5 ἀνελέξατο < ἡθικῇ> τὸ cod. (ἀνελέξατο
 = ἀπάνατο Anon. proleg. phil. Plat. c. 7. 8) || 6 ὡς ὁ πολὺς
 scil. ἄνθρωπος, sicut ait de prima subst. Ps.-Ammon. in cat.
 p. 58 (ed. 1545) ὁ γὰρ πολὺς ἄνθρωπος ὁμοίως ἕκαστον τούτων
 ὑπάρχον οἶδε. διὰ τοῦτο και αὐτὸς ὁμοίως ταῦτα οὐσίας ἐκά-
 λεσεν ἀκολοιούτων ταῖς τῶν πολλῶν ἐννοίαις. atque nisi minus
 bonorum codicum esset in vers. lat. lectio *polienus* (pro *politus*,
 -ticus i. e. *polis*), hic quoque scriptum fuisse crederes non qui-
 dem ὁ πολὺς αἶνος (ut voluit Bernays, Dial. d. Ar. p. 136) sed
 ὁ πολὺς ἄνῶς (i. e. ἄνθρωπος). cf. Olymp. in Phaed. p. 5, 16
 (Finckh) ἐν δὲ τοῖς νόμοις τῷ πολλῷ ἀνθρώπῳ λέγων . . . item
 Olymp. in Gorg. p. 385 Jahn., ib. 386 (ὁ πολὺς ἄνθρ. οἶται . . .) ||
 11 θλιβόμενα (sic) cod. || 15 ὀξυγώνιον cod. (sed cf. mox v. 18) ||
 κῶνον τῶν ὕψεων: cf. Ar. probl. 15, 6 (p. 911^b 5 ἢ τῶν ὕψεων
 ἐκπτωσις κῶνός ἐστι etc.) || 18 τῆς (τὸν?) ἐκ τούτου (sic) cod.
 (τὸν ἄξονα cf. Ar. mete. 3, 5 p. 375^b 22)

τὸν κῶνον ἀποτελεῖσθαι. τῇ δὲ θεολογίᾳ τὸ μὴ τὰ πάντα ἐγκόσμια εἶναι, ὡς τὸ εἶκός, ἀλλ' εἶναι τι καὶ ὑπερκόσμιον. ἐν γὰρ τῷ πεμπτῷ τῆς φυσιολογικῆς τὸ πρῶτον μηδὲ κατὰ συμβεβηκός φησι κινεῖσθαι, τοῦ ἐγκοσμίου διὰ τὸ ᾧ συντέτακται κατὰ συμβεβηκός κινουμένον. καὶ ἐν τῷ ὀγδόῳ 5 τῆς φυσικῆς τὸ πρῶτως κινουῦν ἀκίνητον εἶναι βούλεται. αὐτοῦ δὲ εὑρεμά ἐστιν ἡ λογικὴ τὰς συλλογιστικὰς μεθόδους τῶν πραγμάτων ἀποσυλήσαντος.

ἐπαναστάντων δὲ αὐτῷ τῶν Ἀθηναίων ὑπεχώρησεν εἰς Χαλκίδα, τοσοῦτον ὑπειπὼν ὡς οὐ συγχωρήσω Ἀθηναίους 10 δις ἄμαρτεῖν εἰς φιλοσοφίαν. ἐπεὶ δὲ τὰ αὐτὰ καθήκοντα <οὐκ> ἦν πολίτῃ καὶ ξένῳ περὶ τὴν τῶν Ἀθηναίων πόλιν, ἐπιστελλῶν Ἀντιπάτρῳ γράφει τὸ Ἀθήνησι διατρέβειν ἐργώδεις, (f. 277^a) „ὄγχνη γὰρ ἐπ' ὄγχνη γηράσκει, σῦκον δ' ἐπὶ σύκῳ“, τὴν διαδοχὴν τῶν συκοφαντούντων αἰνιτιτόμενος. καὶ 15 τελευτᾷ ἐκεῖσε διαθήκην ἔγγραφον καταλιπὼν, ἣ φέρεται παρὰ τε Ἀνδρονίκῳ καὶ Πτολεμαίῳ μετὰ τοῦ πίνακος τῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων, <ἐπὶ παισὶ μὲν> Νικομάχῳ καὶ Πυθαίᾳδι, γνησίους δὲ μαθηταῖς Θεοφράστῳ Φανίᾳ Εὐδῆμῳ Κλύτῳ Ἀριστοξένῳ Δικαιάρχῳ, συντάγμασι δὲ χιλίοις τὸν 20

7 εὑρεμα ἐστιν (sic) cod. || 8 ἀπο<συλή>σαντος cod. (interpres lat. alterius hic vitae verba reddidit). cf. lambl. de sect. Pyth. l. IV p. 2° Tenn. τὴν δ' ἐπίνοιαν . . . ὡς φαντάσματά τινα ἀπὸ τῶν αἰσθητῶν ἀποσυλῶσαν || 11 ἐπεὶ δὲ τὰ καθήκοντα ἦν π. καὶ ξ. cod. (qui paulo post verbo ἀθήνησι subscriptum, non in marg., habet αὐτά). corr. Robbe || 15 cf. Elias in cat. p. 26^b 26: μετὰ γὰρ θάνατον Σωκράτους ὑπεξελθὼν Ἀθηναίων καὶ διατρέβων ἐν Χαλκίδι ἀνεκαλεῖτο ὑπὸ Ἀθηναίων ἐπανελθεῖν, καὶ μὴ πεισθεὶς ἀντέγραψεν οὕτως „οὐ μὴ πείσω Ἀθηναίους δις ἄμαρτεῖν εἰς φιλοσοφίαν, παρ' οἷς ὄγχνη ἐπ' ὄγχνη γηράσκει, σῦκον δ' ἐπὶ σύκῳ“. διὰ δὲ τοῦ σῦκον δ' ἐπὶ σύκῳ ἠνίκατο τοὺς συκοφάντας πολλοὺς ὄντας Ἀθήνησι καὶ ἀεὶ δεχομένους αὐτοὺς καὶ μηδέποτε λήγοντας || 16 ἐκεῖσε: cf. μείναι ἐκεῖσε Anon. proleg. phil. Plat. p. 199 (Herm.), τῆς ἐκεῖσε γερουσίας Elias prol. isag. Porph. 432, 29 Cr. etc. || 18 ἐφ' μὲν νικομ. (sic) cod. (suppl. R., dimisit quoque fil. vers. lat.) || πνθαίᾳδι cod. || 19 εὐ κλυτῷ (sic) cod. || 20 Elias in cat. p. 22, 10: τῶν Ἀρ. συγγραμμάτων πολλῶν

ἀριθμόν, πολλὰ μὲν δυνάμενος παρὰ τοῖς τότε βασιλεῦσι Φιλίππῳ Ὀλυμπιάδι Ἀλεξάνδρῳ Ἀντιπάτρῳ, τῇ δὲ δυνάμει ὀργάνῳ φιλοσοφίας χρησάμενος.

ἴδιον δὲ τῆς Ἀριστοτέλους φιλοσοφίας τὸ μὴ ἀφίστα-
 5 σθαι τῶν ἐναργῶν. μετὰ γὰρ τὰς ἀποδείξεις καὶ τοὺς πολ-
 λούς μαρτύρεται, καὶ ἐν τοῖς περὶ οὐρανοῦ τοὺς πλάνητας
 ἀνωμάλως κινεῖσθαι λέγει διὰ τὴν ἐνάργειαν . . . <τῶν σφαι-
 ρῶν> τῶν ἀνελιττουσῶν τὴν ὁμαλὴν κίνησιν σωζουσῶν, καὶ
 ἐν ταῖς κατηγορίαις καταπλήττεται τὰς ἀτόμους οὐσίας καὶ
 10 <προτίθησι> τῶν καθόλου διὰ μόνην τὴν ἐνάργειαν. καὶ
 γὰρ ὅτι τὰ καθόλου οὐκ ἔστιν, καὶ ἐν τοῖς περὶ ψυχῆς
 φησί „τὸ γὰρ ζῶον τὸ καθόλου ἦτοι οὐδὲν ἔστιν ἢ ὕστε-
 ρον“. ἀσαφεῖς γὰρ τὸ ἐν τοῖς πολλοῖς καθόλου, διὸ καὶ
 καταναγκάζει πάντας ἐκ τῆς ἐναργείας.

ὄντων, χιλίων τὸν ἀριθμόν, ὡς φησι Πτολεμαῖος ὁ φιλόσοφος (φιλά-
 δελφος Br.) ἀναγραφὴν αὐτῶν ποιησάμενος καὶ τὸν βίον αὐτοῦ
 καὶ τὴν διαθήκην (διάθεσιν Br.). ib. p. 24, 19 τῶν Ἀρ. συγγραμ-
 μάτων, χιλίων ὄντων τὸν ἀριθμόν, ὡς Ἀνδρόνικος παραδίδωσιν
 ὁ ἐνδέκατος γενόμενος διάδοχος || 1 δυν(άμενος) ἐν(?) τοῖς τότε
 βασ. cod. (cf. gr. vit. alt.) || 2 δυνάμει, ἐ φιλοσοφίας (sic)
 cod. || 5 ἀπο(δείξεις καὶ) τοὺς cod. cet. cf. Simpl. in Ar. phys.
 f. 310^a (Ven. Ald. 1526) ἕθως ἔστιν Ἀριστοτέλει μετὰ τὰς ἀπο-
 δείξεις καὶ . . . μαρτυρίας . . . παράγειν (p. 448^b 6 Br.) || 6 cf.
 Ar. de caelo 2, 6 (metaph. 11, 8) || 7 τὴν ἐνάργειαν <καὶ
 τὴν [τ] > τῶν ἀνελιττουσῶν, τὴν cod. || 9 καὶ π τῶν cod.
 (καὶ π θησι τῶν cod. sec. Cob., unde προτίθησι R.). προτάττει
 vulgo schol. in cat. p. 50^b 4. 33. cf. Ps.-Amm. in cat. (p. 2^b 26)
 f. 58^a καὶ ἐντεῦθεν δὲ δῆλός ἐστιν ὁ Ἀρ. πρὸς τὴν τῶν πολλῶν
 γνώσιν τὴν διδασκαλίαν ποιούμενος etc. || 11 Ar. de an. 1, 1
 p. 402^b 7 (cf. Philop. Ven. 1535 f. B¹ ἐνόμισάν τινες περὶ τῶν
 ἰδεῶν αὐτὸν τοῦτο λέγειν εἰς Πλάτωνα αἰνιττόμενον. οὐχ οὕτω
 δὲ ἔχει . . .) || 12 ἠ οὐδὲν cod. || 14 ἐνεργείας cod.

καὶ ἄλλως.

Ἀριστοτέλης τὸ μὲν γένος ἦν Μακεδῶν, πόλεως δὲ Σταγείρων, υἱὸς Νικομάχου, ἱατροῦ Ἀμύντου τοῦ τῶν Μακεδόνων βασιλέως. ὄθεν καὶ τὸν ἴδιον υἱὸν Νικόμαχον προσηγόρευσε, μνήμης ἕνεκα τοῦ οἰκείου πατρός, πρὸς ὃν καὶ τὰ νικομάχεια ἔγραψεν. μητὸς δ' ἦν Φαιστίδος. ἀμφότεροι δὲ οὗτοι ὅ τε Νικόμαχος καὶ ἡ Φαιστις τὸ γένος εἶχον ἀπὸ Ἀσκληπιοῦ. μαρτυρεῖ δὲ τούτοις τὸ εἰς τὸν Ἀριστοτέλη εἰρημένον ἐπίγραμμα τοῦτον ἔχον τὸν τρόπον

Φαιστίδος ἦν μητὸς καὶ Νικομάχου γενετῆρος

τῶν Ἀσκληπιαδῶν διὸς Ἀριστοτέλης

μετὰ δὲ τὴν τελευταίην τοῦ Νικομάχου καὶ τῆς Φαιστίδος ἀνάγεται ὁ Ἀριστοτέλης παρὰ τινι Προξένῳ Ἀταρνεῖ, οὗ καὶ

1 sequitur in cod. Marc. altera vita Ar. (absurdus etiam ab alio commentatore ex communi fonte compilata) quae commentario Pseudo-Ammonii in categorias in scriptis codicibus (et impressis inde ab ed. Ald. prima Ven. 1503 fol., repetita deinde in oct. Ven. 1545 a Melchiorre Sessa et apud Aldi filios a. 1546) vulgo praeponitur (item brevius quidem in vers. syr. Jacobi Edesseni de qua Assemani Cat. codd. orient. Vat. III 306 cf. E. Renan de phil. perip. ap. Syr. p. 42. 35). ut in cod. syr. Vat. 158, ita in graecis codicibus omnibus coniungitur haec vita cum brevi quadam praefatione de logica philosophiae non parte sed organo (cf. Amm. proleg. p. 37^b 32 Br., item Amm. prol. in l'orph. extr. et ib. David), anteponitur autem partim ei commentario qui respondet impresso (inc. prolegg. *Καθάπερ ἀρχόμενοι . . . text. Αἱ ψυχὰι αἱ ἡμέτεραι γυμναί . . .*), qui sine nomine auctoris post Philoponum plerumque fertur recentis originis et interpolatae (Par. 1844, Laur. 72, 1), partim scholiis vel ex Ammonio et Damasceno (Laur. 71, 3) vel ex Ammonio et Philopono (Par. 1928. Vind. 10 cf. etiam Laur. 72, 5) excerptis mixtisque, quibus praemittuntur *Ammonii* (sic semper) *prolegomena philosophiae* (inc. *Ἐπειδὴ ἐντός — text. Εἰ μὲν αἱ ψυχὰι ἄνω ἦσαν . . .*), partim etiam sine commentario fertur (in brevius excerpta Par. 2020) sicut in syriaco et ubi cum altera vita Marc. 257 || 2 τῷ μὲν γένει ed. || 5 ἕνεκεν ed. || οἰκείου: ἰδίου M (sed in marg. οἰκείου) || 6 φευστίδος (et sic in seq.) M (φευστίδος Par. 1928)

τῆς τροφῆς διαμεμνημένος ὁ Ἀριστοτέλης οὐ μόνον τὸν
 τούτου υἱὸν Νικάνορα ἀνέθρεψε καὶ πᾶσαν παιδείαν ἐπαί-
 δευσεν ἀλλὰ καὶ υἱὸν αὐτὸν ὠκειοποιήσατο καὶ τελευτῶν
 ἐν ταῖς οἰκείαις διαθήκαις ἐπέθρεψε τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα

5 Πυθιάδα δοῦναι γαμετὴν τῷ Νικάνορι.

ὁ μὲν οὖν Ἀριστοτέλης ἔτι νέος ὢν τὴν τῶν ἐλευθέρων
 παιδείαν ἐπαιδεύετο, ὡς δηλοῖ τὰ γεγραμμένα αὐτῷ περὶ
 ποιητικῶν καὶ πρὸς ποιητάς, ἔτι μέντοι τὰ Ὀμήρου προ-
 βλήματα καὶ αἱ ῥητορικαὶ τέχναι.

10 ἑπτακαίδεκα δὲ ἔτῶν γενόμενος καὶ τῆς Πυθίας κελευ-
 ούσης αὐτῷ φιλοσοφεῖν στέλλεται ἐν Ἀθήναις, ἔνθα φοιτᾷ
 Σωκράτει καὶ σύνεστι τούτῳ ἔτη τρία. τελευτήσαντος δὲ
 τοῦ Σωκράτους φοιτᾷ Πλάτωνι καὶ τούτῳ σύνεστιν ἔτη

15 τὸν οἶκον τοῦ Ἀριστοτέλους οἶκον ἀναγνώστου καλεῖν. οὐ
 γὰρ ἔτι ζῶντος τοῦ Πλάτωνος ἀντωκοδόμησεν αὐτῷ τὸ Λύ-
 κειον ὁ Ἀριστοτέλης, ὡς τινες ὑπολαμβάνουσι. πῶς γὰρ
 ἠδύνατο, μέγα τότε δυναμένων Χαβρίου τε καὶ Τιμοθέου
 τῶν Ἀθήνησι στρατηγῶν καὶ τῷ γένει προσηκόντων τῷ

20 Πλάτωνι.

πειρῶνται γὰρ τινες λέγειν ὅτι ἔτι ζῶντος Πλάτωνος
 ἀντωκοδόμησεν αὐτῷ τὸ Λύκειον ὁ Ἀριστοτέλης, ἐκ τοῦ ἐν
 πολλοῖς ἀντιλέγειν τῷ Πλάτωνι. πρὸς οὓς ρητέον ὅτι οὐχ

25 ἀπλῶς ἀντιλέγει τῷ Πλάτωνι ἀλλὰ τοῖς μὴ νοήσασι τὰ τοῦ
 Πλάτωνος. εἰ δὲ καὶ αὐτῷ τῷ Πλάτωνι ἀντιλέγει, οὐδὲν
 ἄτοπον, καὶ ἐν τούτοις γὰρ τὰ τοῦ Πλάτωνος φρονεῖ. αὐτοῦ
 γὰρ ἔστι λόγος ὅτι μᾶλλον δεῖ τῆς ἀλήθειας φροντίζειν ἢ περ
 ἄλλου τινός. ἀμέλει καὶ ἐπὶ λέξεώς φησι ταυτί „φίλος μὲν
 Σωκράτης, ἀλλὰ μᾶλλον φιλάττη ἢ ἀλήθεια“. καὶ ἀλλαγῶ

5 πυθαῖδα etiam M || 7 τὸ γεγραμμένον αὐτῷ π. ποιητικῆς
 cod. Par. 1928 περὶ ποιητικῶν etiam Marc., ut vulgo. πρὸς ποι-
 ητάς vulgo (etiam M. P.) || 8 Ὀμήρου etiam M || 29 ἀλλὰ μᾶλλον
 φιλάττη (sic) Marc. (magis amica vers. lat.): ἀλλὰ φιλάττη ed.

„Σωκράτους μὲν ἐπ’ ὀλίγον φροντιστέον, τῆς δὲ ἀληθείας ἐπὶ πολὺ“. τοῦτο οὖν καὶ ὁ Ἀριστοτέλης πεποίηκεν. εἰ <γὰρ> καὶ ἀνέτρεψε τὰ ὑπὸ Πλάτωνος εἰρημένα, κἀνταῦθα σύμφωνα αὐτῷ διεπράξατο μὴ βουλόμενος ὑπεριδεῖν τὴν ἀλήθειαν. ἀμέλει γὰρ ὅτι πολλὴν εὐνοίαν ἔσχε πρὸς τὸν 5 Πλάτωνα ὁ Ἀριστοτέλης, δῆλον ἐκ τοῦ καὶ βωμὸν ἀνιερωῶσαι τῷ Πλάτῳ, ἐν ᾧ ἐπέγραψεν οὕτω

βωμὸν Ἀριστοτέλης ἐνιδρύσατο τόνδε Πλάτωνος
ἀνδρὸς ὃν οὐδ’ αἰνεῖν τοῖσι κακοῖσι θέμις.

συνῆν δὲ τῷ Πλάτῳ ὁ Ἀριστοτέλης ἔτη εἴκοσι. μετὰ 10 δὲ τὴν τοῦ Πλάτωνος τελευτὴν διαδέχεται τὴν τούτου σχολὴν Σπεύσιππος ὁ ἀδελφιδοῦς αὐτοῦ. υἱὸς γὰρ ἦν οὗτος Ποντόνης τῆς τούτου ἀδελφῆς. ὁ δὲ γε Ἀριστοτέλης ἔρχεται ἐν τῇ τῶν Μακεδόνων γαίᾳ, ἔνθα παιδεύει Ἀλέξανδρον τὸν Φιλίππου καὶ μέγα μέρος γέγονε τῆς τούτου βασιλείας. 15 πολλὰ γὰρ ἐδυνήθη παρὰ τῷ βασιλεῖ καὶ τῇ δυνάμει δεόντως ἐχρήσατο εὖ ποιῶν καὶ ἐκάστῳ ἰδίᾳ καὶ πᾶσι κοινῇ. καὶ ὅτι μὲν πολλοὺς ἰδίᾳ, δηλώσουσιν αἱ φερόμεναι αὐτοῦ συντατικαὶ ἐπιστολαὶ καὶ περὶ τινῶν πρὸς τὸν βασιλέα. ὅτι δὲ καὶ κοινῇ πολλοὺς εὖ ἐποίησε, δηλοῖ καὶ τὸ τὴν τῶν 20 Σταγειρῶν πόλιν κατασκαφθεῖσαν πείθειν τὸν Ἀλέξανδρον αὐθις κτίζειν, ὅθεν καὶ οἱ Σταγειριῶται ἑορτὴν ἐπιτελοῦσι

2 εἰ καὶ M (*fecit et destruxit verba Pl. vers. lat.*), εἰ καὶ μὴ ed. || 3 κἀνταῦθα σύμφωνα (sic) M (κ. γὰρ σ. ed.) || 4 ὑπεριδεῖν M: περιῦδεῖν ed. || 8 βωμὸν: σῶμα Par. 1928 || 9 ἀνδρὸς, οὐδ’ ἐπαινεῖν τοῖσι κ. θ. Marc. (ἀνδρὸς, ὃν οὐ θέμις ἐν τοῖσι χαλεποῖσιν ἀκούειν Par.) || 12 ποντόνης M: ποτόνης ed. || 14 γαίᾳ M: πόλει ed. || τὸν φιλίππου M: τὸν κτίστην ed. et sic etiam Anon. (Pseudo-David) in Porph. is. (proleg. phil.) cod. Par. 1939 f. 51^a ἔγραψε γὰρ . . . καὶ πολιτείας . . . ὁ μὲν γὰρ Ἀρ. συνῶν καὶ Ἀλεξάνδρῳ τῷ κτίστῃ πολιτείας λέγεται μετ’ αὐτοῦ περιελθεῖν, ὃν ἀνεγράφετο τὸν βίον κατὰ στοιχείον || 18 ἰδίᾳ, δηλώσουσιν M: ἰδίᾳ εὖ ἐποίησε, δηλοῦσιν ed. (δηλώσουσιν etiam Par.) || 19 καὶ M: om. vulgo (καὶ παρὰ τινῶν Par., et de quibusdam vers. lat.) || 20 καὶ τὸ M: τὸ καὶ ed.

τῷ Ἀριστοτέλει ἀριστοτέλειαν αὐτὴν προσαγορεύοντες, καὶ τὸν μῆνα δὲ ἐν ᾧ ἡ ἑορτὴ ἐπιτελεῖται σταγειρίτην προσαγορεύουσι. καὶ τὴν Ἐρεσσὸν δὲ τὴν τοῦ Θεοφράστου πόλιν μέλλουσαν ἀδικηθῆναι ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἀλεξάνδρου, ἐλύ-
5 τρωσε τῆς ἀδικίας.

μετὰ δὲ ταῦτα τελευτήσαντος τοῦ Σπενσίππου μεταστέλ-
λονται οἱ Ἀθηναῖοι τὸν Ἀριστοτέλη, καὶ ἀμφότεροι οὗτοι
ὅ τε Ἀριστοτέλης καὶ ὁ Ξενοκράτης διεδέξαντο τὴν τοῦ Πλά-
τωνος σχολήν. καὶ ὁ μὲν Ξενοκράτης ἐπαίδευεν ἐν Ἀκα-
10 δημίᾳ, ὁ δὲ Ἀριστοτέλης ἐν Λυκίῳ. μετέπειτα δὲ ἀνταρσίας
γενομένης ἐν τοῖς Ἀθηναίοις, ἦλθεν ὁ Ἀριστοτέλης ἐν Χαλ-
κίδι, εἰρηκῶς τοῖς Ἀθηναίοις ὅτι οὐκ ἂν ἐάσω ὑμᾶς εἰς
φιλοσοφίαν δις ἁμαρτεῖν. καὶ γὰρ ἦσαν τὸν Σωκράτη ἤδη
φονεύσαντες οἱ Ἀθηναῖοι. ἐδήλωσε δὲ καὶ Ἀντιπάτρῳ τῷ
15 βασιλεῖ ὅτι τὸ ἐν Ἀθήνησι διατρίβειν ἐργῶδες. εἶπε δὲ καὶ
τὸ δημηρικὸν ἐκεῖνο ἔπος

ὄγχνη ἐπ' ὄγχνη γηράσκει, σῦκον δ' ἐπὶ σύκῳ
ὡς ἐκ τούτων ἐλέγχων τὰς τῶν Ἀθηναίων συκοφαντίας.

ἐπανέρχεται δὲ αὐθις ὁ Ἀριστοτέλης ἐν Μακεδονίᾳ. καὶ
20 πολλὰ ἐδυνήθη παρὰ τοῖς τότε βασιλεῦσι, παρὰ τῷ Ἀλε-
ξάνδρῳ καὶ παρὰ τῇ Ὀλυμπιάδι τῇ τούτου μητρὶ καὶ παρ'
Ἀντιπάτρῳ τε καὶ Φιλίππῳ. τῷ δ' Ἀλεξάνδρῳ καὶ περὶ
βασιλείας ἔγραψεν ἐν ἐνὶ μονοβίβλῳ παιδεύων αὐτὸν ὅπως
δεῖ βασιλεύειν. ἀμέλει καὶ συνώδυσεν αὐτῷ μέχρι καὶ ἔσω
25 τῶν Βραχυμάνων, ἐνθ' ἱστορήσι τὰς σὺν πολιτείας. συνώ-

1 ἀριστοτέλειαν etiam M || 3 τοῦ om. M || 6 μεταστ. M: στέλ-
λονται ed. || 10 δὲ (alt.) om. M || 12 ὅτι οὐκ ἂν ἐά . . . δις ἁμαρ-
τεῖν. καὶ γὰρ ἦσαν τὸν σωκράτη ἤδη φ. (sic) cod. (ubi ἂν om.
ed., deinde δις εἰς φ. et καὶ γὰρ ἤδη ἦσαν ed.) || 15 ἐν ἀθήνησι
διατρίβειν M: ἐν ἀθήνησιν ἐνδιατρίβειν ed. || 19 εἰς ἀκαδημίαν
(sic) M || 25 ἱστόρησε M (etiam Par. 1928): ἔστησε ed. || τὰς σὺν
M (τὰς διακοσίας νῆ P). cf. Elias in categ. p. 24, 34 Br αἱ
πολιτεῖαι, ἃς ἱστόρησεν ἐκ τοῦ πολλὴν γῆν περιελθεῖν ἅμα Ἀλε-
ξάνδρῳ βασιλεῖ, ἃς ἐκδέδωκε κατὰ στοιχεῖον διακοσίους πεντή-
κοντα οὕσας τὸν ἀριθμὸν. item Elias in prolegom. phil. (p. 9^b 26

δευσε δ' αὐτῷ καὶ ἐν τῇ Περσίδι, ἔνθα πολέμου γενομένου καὶ τελευτήσαντος τοῦ Ἀλεξάνδρου ὑπέστρεψεν ὁ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ ἑαυτοῦ πατρίδι.

μέτριος δὲ γέγονεν ὁ ἀνὴρ οὗτος τοῖς ἡθεσιν εἰς ὑπερβολήν. ἐν φιλοσοφίᾳ δὲ ὑπερβέβηκε τὰ ἀνθρώπινα μέτρα 5 μηδὲν ἔλλιπές περὶ αὐτῆς πραγματευσάμενος, ἀλλὰ καὶ πολλὰ αὐτῇ προσθεῖς ἐκ τῆς ἑαυτοῦ ἀγχινοίας τὴν ὅλην κατώρθωσε φιλοσοφίαν. τῇ μὲν γὰρ λογικῇ προσέθηκε διακρίνας τοὺς κανόνας ἀπὸ τῶν πραγμάτων καὶ ποιήσας τὴν ἀποδεικτικὴν μέθοδον. οἱ γὰρ πάλαι ἀποδείξαι μὲν ἤδεσαν, ἀποδείξεις 10 δὲ ποιεῖν οὐκ ἠπίσταντο, ταῦτ' ἄσχοντες τοῖς σκυτοτομεῖν μὲν μὴ δυναμένοις, ὑποδήμασι δὲ χρῆσθαι δυναμένοις. τῇ δὲ γε φυσικῇ προσέθηκε τὴν πέμπτην οὐσίαν, τῇ δὲ θεολογίᾳ εἰ καὶ μηδὲν προσέθηκεν, ἀλλ' οὖν οὐδὲν περὶ αὐτῆς ἔλλιπές ἐπραγματεύσατο. οὐ γὰρ τὰ ἐγκόσμια μόνα ἤδει, 15 ὥς τινες ὑπολαμβάνουσιν, ἀλλὰ καὶ τὰ ὑπερκόσμια, ὡς δηλοῖ καὶ ἐν τῷ ὀγδόῳ λόγῳ τῆς φυσικῆς ἀκροάσεως λέγων ὅτι τὸ πρῶτον αἴτιον οὐδὲ καθ' ἑαυτὸ κινητὸν ἐστὶν οὐδὲ κατὰ συμβεβηκός, ἐκ τούτου ἐνδεικνύμενος ὅτι οὐδὲ σῶμά ἐστι τὸ θεῖον οὐδὲ παθητόν. 20

ἔζησε δὲ τὸν σύμπαντα χρόνον ὁ Ἀριστοτέλης ἔτη ἐξήκοντα τρία. ἑπτακαιδέκατον γὰρ ἔτος ἄγων φοιτᾷ Σωκράτει καὶ τούτῳ σύνεστιν ἔτη τρία, συνῆν δὲ καὶ τῷ Πλάτῳ ἔτη εἴκοσι, μετὰ δὲ γε τὴν τοῦ Πλάτωνος τελευτὴν ἔζησεν ἔτη εἴκοσι τρία, ὁ δὲ σύμπας χρόνος τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἀριθμῶ- 25 μενος ἔτη παραιοφέρει ξγ'. ἐξηκοστὸν ἄρα τρίτον ἔτος ἄγων ὁ Ἀριστοτέλης ἐτελεύτησεν.

ταῦτα λέγειν ἔχομεν περὶ τοῦ βίου τοῦ Ἀριστοτέλους.

Br.) γεγραμμένοι δὲ αὐτῷ εἰσι καὶ πολιτεῖαι διακόσιοι πενήκοντα τὸν ἀριθμὸν, ὡς συνεγράψατο ἐκ τοῦ πολλῆν γῆν περιελθεῖν σὺν Ἀλεξάνδρῳ τῷ βασιλεῖ (cf. Philop. in cat. p. 35^b 19 Br.) || 1 τῇ om. Par. || 26 ἔζηκ. ἄρα — ἐτελεύτησε om. ed. (cum cod. Par. 1844 bomb.), add. M (et Par. 1928) || 28 ταῦτα etc. ed. (item Par. 1928): om. M

Vita Ar. latina quae ex graeca utraque dedita confusaque opera conflata est ab interprete anonymo saeculo quidem XIII (cf. De Ar. libr. ord. p. 254) in multis librorum Aristotelicorum codicibus latinis extat atque in Ioannis etiam Walensis
 5 Compendiloquium (III, 5) integra olim recepta fuit, impressa primum inter *Opera Aristotelis de naturali philosophia* per mag. Philippum Venetum Ven. 1482 fol., mox in principio ed. Opp. lat. (Ven. Greg. de Greg. 1496, ex qua Lips. 1503 fol. ante Ar. rhetoric. ad Alex. vers. Philelfi) repetita. arbitrarie qui ex
 10 uno codice edidit (Barcin. 1594) contaminavit Nunnesius. contuli ego (annis 1854—56), praeter ed. Ven. (v), codicem cum ea fere consentientem Paris. lat. 7695^a (p), optimum vero (ubi post Avicennae metaphysica) Norimb. V 21 (x), Erlang. etiam 534 (e), inspexi autem Par. St. Vict. 30 (b), Norimb. IV 1 (q), membra-
 15 naceos omnes saec. fere XIV.

Aristotiles philosophus de gente quidem fuit Macedo, de patria vero Stagiritanus. Stagira autem est civitas Tracie vicina Olintho et Mothoni. filius autem fuit Nicomachi et Festie, ambobus a Machaone Asclepiade descendentibus,
 20 *sicut designat epigramma quod fuit in ipso sic dicens „Festide fuit matre et Nicomacho genitore, qui descenderunt ab Esculapio, insignis Aristotiles“.* genitus autem est eis non solum Aristotiles sed Arimnistus et Arimniste. Nicomachus autem medicus fuit Aminti regis Macedonum patris Philippi,
 25 *et ad memoriam proprii patris Aristotiles suum filium Nicomachum appellavit, cui et nicomachia ethica scripsit. itaque habitus fuit quidem ei circa philosophiam et medicinam a patre et propria prima generatione. post mortem autem Nicomachi et Festidos parentum ducitur a quodam nomine*
 30 *Proxeno Atarni, cuius famam et nutrimentum habens in memoriam ipsius filium Nicanora educavit et docuit et sibi*

17 Stagiritanus. Stagira x (strag. rel.) || 18 mothoni (sic) codd. || 29 festidos hic omnes (ut supra festie) || 30 acarni v, ararmz e, alt'm x, at(c)artu pb, atratu q || 31 nicanora xeq (nichanorem pbv)

filium fecit et in morte sua precepit in testamento suam filiam nomine Pithaida genitam eidem a Pithaida tradi illi Nicanori in uxorem.

Aristotiles autem iuvenis adhuc existens doctrinam eloquentie docebatur, ut declarant homerica commenta scripta ab eo et Yliadis dictamen quod dedit Alexandro et dyalogus de poetis et tractatus de poetica et rethorica.

Factus autem 17 annorum Pithia precipiente ipsum philosophari mittitur Athenas, ubi adhesit Socrati et moratus est cum eo tribus annis. mortuo vero Socrate adhesit Platoni et moratus est cum eo annis 20 usque ad finem vite ipsius Platonis, sicut ipse declarat mittens Philippo, et tantam adeptus est dilectionem Platonis et diligentiam circa studium philosophie quod Plato domum Aristotilis domum lectoris vocabat et frequenter dicebat „eamus ad domum lectoris“ et ipso absente a lectione clamabat „intellectus abest, surdum est auditorium“.

Vixit autem post mortem Platonis annis 23, partim quidem docens Alexandrum filium Philippi, partim autem circumdans cum ipso multam terram, partim autem componens libros, partim vero loco doctoris eminens. non autem est verum quod edificavit Aristotiles Licium contra Platonem vivum existentem, sicut Aristoxenus accusavit et Aristides postea consecutus est. adhesit autem Platoni usque ad finem suum. Plato autem natus fuit Diotimo dominante Athenien-

2 pithaida x e, phityadam p (b, pythiadam v, phitidam q) || pitaida x e, phytyada p (phithyada b, phitiada q, pythiada v) || 3 nicanori x, nichanori e (nichomari p b q v) || 5 docebatur x, docebant e: doctitat p b q v || 12 philippo x e et p^c: p^ho p b q i. e. philosopho v || 20 circumdans codd. omnes etiam Walensis (cuius ed. ex corr. circumiens) || 21 p. vero loco doctoris eminens (ex corr.?) x: p. vero doctoris eminens b v, p. v. doctrinis iminens e, p. v. (autem p) doctoris vel doctrinis eminens q p || 23 aristides x: aristodes, q, aristotides p b v, aristoendes e

sibus et vivens annis 82 finivit vitam suam sub *Theophilo*.
Aristotiles autem natus sub *Diotrofo* et vivens annis 63
 moritur in tempore *Philoclei*. adhesit autem *Aristotiles* *Plato*
 5 moritur *Plato* usque ad *Philocleum* anni 23, quibus *Ari-*
stotiles supervixit *Platoni*. non igitur est, sicut quidam
 mentiuntur, quod 40 annis moratus est *Aristotiles* sub *Plato*
ne tempore *Eudoxi*. *Aristotile* enim 63 annis vivente,
 10 tres anni tantum restarent a morte *Platonis*, ablatis 17
 annis quibus studuit in trivio et tribus quibus studuit cum
Socrate et ablatis 40 quibus studuit cum *Platone*, ut ipsi
 aiunt. in tribus autem annis non solum non fuit possibile
 tanta componere, sed etiam neque facile legendo transcur-
 15 veniens *Aristotili* extraneo existenti posse facere contra *Plato-*
nem qui erat civis et valde potens propter *Cambriam* et
Timotheum principantes *Atheniensibus* et genere sibi cognatos.

Post mortem autem *Platonis* *Speusippus* quidem suscepit
 scholas suas. fuerat enim hic filius *Pontonis* sororis *Plato-*
 20 *nis*. *Aristotiles* autem mittitur in *Macedonia*, ubi docet
Alexandrum filium *Philippi*, et intantum fuit honoratus
 a *Philippo* et *Olympiade* matre *Alexandri* quod sibi con-

1 82 (sic) omnes || 2 diotrofo x: dict(hv)orfo b(v), diciopho
 p, dyaforo e || 3 filoclei x: filodei pbv || 4 nausigeni (sic) codd. ||
 5 filocleum x: philodeum bev, philideum p || annis (sic) viginti
 tres x (anni 23 rel.) || 6 quidam om. x || 7 40 (80 x) vel XL
 (XI e) codd. || moratus xe: immoratus pbv || 9 tantum om. xe ||
 12 fuerat xe || 14 philocarus x, philocolus pbv (philoscolus q,
 philicormus e) || ystorizavit pbx (hyst. e, ist. v) || fuerit x || 15 aris-
 totili e. existenti x: -le e. existente rel. || 16 fuerat x || valde: ma-
 xime x || cambriam x: gambriam pbqv (gabam e) || 18 speu-
 sippus x: pseusippus p (etc.) || 19 suas xe: platonis vb || potitonis
 (sic) x, porthonis e, porc(t)onis pbv || 20 mittitur x: nutritus
 est (pro nutritur) pbqv, morabatur e (vel moratur Wal.) || 22
 constituerunt pbqv(x): construxerunt e

stituerunt cum eis statuam, et in magna parte fuit consors regni ipsius et multum laboravit pro rege. et cum esset magna pars philosophie, ad benefaciendum potentia usus est, benefaciens et singulis proprie et omnibus communiter. et quod multis quidem proprie benefecerit, declarant misse ab eo epistole et de quibusdam ad regem. quod autem et communiter benefecit multis, demonstrat illud quod civitatem suam Stagiram dirutam prius a Philippo induxit Alexandrum regem iterum reedificare et regionem aliam ipsi tradi. propter quod et Stagiritani festivitatem celebrabant Aristoteli aristoteliam ipsam appellantes et mensem in quo festivitas celebrabatur stagiritem nominabant. et etiam Eressum urbem Theophrasti et Theophanii sui discipulorum debentem destrui liberavit a destructione. Stagiritani autem deduxerunt corpus Aristotelis mortui in Calcide in Stagiram et altare construxerunt in monumento locum illum Aristotelium nominantes et illuc ad consilium congregabantur. in multis autem et

3 philosophie x e et Wal. (ex falsa lect. cod. gr.): potentie p v, possibne b || potentia x e v: postea p b || 6 et (ante de) x: om. rel. || 8 suam om. x || stagiram x: stragiram e, stragiriam v, stragiriam p b || 9 sibi e || 10 stragiritani hic etiam x || 11 aristoteliam (sic cum e) codd., ut infra v. 16 || vocantes p b v || 12 stagiriten x: strag. rel. || cussum (sic) x: ephesum p b v, ephesim q || 13 theophanii x p v b, (-fami e) || sui p b v: ipsius x (suorum Wal.) || destruendam e (Wal.) || 14 stagrenitani hic x (stragir-, strager- rel.) || detulerunt x, duxerunt rel. (dedux. e, redux. Wal.) || 15 calcide: chilchide x || ad stagiram x, in stragiriam rec. (-ram e) || 16 nominantes x: appellantes p b q e v || 17 illuc: ibi x (Wal.) || haec ex vita Aristotelis subaudierat Iohannes de Mandeville Anglus qui sic in Itinerario (latine verso: extant autem eadem in libro prius lingua vulgari scripto) c. 3: *De predicta terra trachie fuit Arestoteles philosophus oriundus in civitate strageres. et est ibi in loco tumba eius velut altare. ubi et singulis annis certo die celebratur a populo festum illius ac si fuisset sanctus. temporibus quoque magnorum consiliorum conveniunt illic sapientes terre reputantes sibi per inspirationem immitti consilium optimum de agendis* (cit. Lilienthal, Sel. hist. et litt. Regim. et

Atheniensibus benefecit, ut declarant tractatus qui sunt ad Philippum, ita quod Athenienses in acropoli statuam illi construxerunt. ut autem universaliter omnibus benefaceret, scripsit Alexandro librum de regno docens ipsum qualiter oportet regnare, et intantum movit animam Alexandri ad benefaciendum quod dicebat „quia non benefeci aliquibus hodie nec regnavi“. quod aequale est egrotanti modice morbo effimero, propter hoc quia illa die non faciunt operationes sanorum.

10 *Iuvene autem existente Alexandro et militante contra Persas, eundo cum eo neque tunc abstinuit philosophari. tunc enim composuit historiam ducentarum et quinquaginta politiarum. et associavit ipsum usque ad Persiam, ubi bello facto rediit ad suam patriam. et nichilominus Anti-*
 15 *pater suscipiens Alexandri regnum in honore habuit Aristotilem quam Alexander.*

Speusippo autem nepote Platonis mortuo, suos discipulos suscipiunt Xenocrates et Aristophanes sapientissimi, et Aristotiles quidem regebat in Licio, Xenocrates autem in Academia, ubi et Plato studebat. non enim, sicut Aristoxenus et Aristides posterius dicunt, Platone vivente et in Academia docente Aristotiles contraedificavit Licium. et hoc temptant quidem dicere propter hoc quod in pluribus contradicit Platoni. contra quos dicendum quod non simpliciter contradicit
 25 *Platoni sed non intelligentibus ea que sunt Platonis. si autem et Platoni contradicit, non est inconveniens. et in his enim ea quae sunt Platonis sapit. Platonis enim est*

Lips. 1715 p. 122). cf. *Dicta philosophorum* ap. Steinschneider, Alfarabi p. 205 || 7 a morbo x || 8 propter hoc quia (quod e) etc. xe: quia illa die op. san. non facit pbqv || 16 quantum pbv || 18 Aristophanes (sic) codd. (aristosse e) || 19 regebat xe: legebat pv || 21 aristides x: aristodes q, -totides pbv (arestio e) || 25 si autem — (27) sapit (sic xe, corrupta in pb) om. v

sermo quod magis oportet de veritate curare quam de aliquo alio. et alibi dicit „amicus quidem Socrates, sed magis amica veritas“. et in alio loco „de Socrate quidem parum est curandum, de veritate vero multum“. hoc igitur et Aristotiles fecit et destruxit dicta Platonis, quamvis consona sibi fecit, nolens despiciere veritatem. habuit autem multam dilectionem erga Platonem Aristotiles, et quod sit verum patet ex eo quod aram consecravit ei in qua scripsit ita „aram Aristotiles fundavit hanc Platonis viri quem non est conveniens malis laudare“. forte enim non ad ea que videntur oppugnat Platoni sed ad eos qui ipsa male intelligunt, sicut et genitum esse celum in libro qui est de celo. quidam enim secundum tempus ipsum intellexerunt sed non secundum causam esse. et ideas in metaphisica. quidam enim extra intellectum ipsas posuerunt et alii propria sensibilia arbitrati sunt ipsas, ut hominem immortalem et equum. quod enim non vult ipsas omnino non esse demonstrat in ethicis dicens duplicem esse ordinem, hunc quidem in duce exercitus hunc autem in exercitu, et alterum esse causam alterius. et in libro de anima intellectum qui est secundum animam esse res.

Multum namque Aristotiles moderatus fuit moribus, unde in predicamentis ait „non oportet prompte diffinire sed quidem multociens considerare“ et dubitare de singulis non esse inutile. et in hiis que de bono „oportet reminisci hominem non solum bene fortunatum sed et demonstrantem“. et in ethicis nicomachiis „amicus quidem vir, amica autem veritas, ambobus vero existentibus amicis sanctum est prehonorare veritatem. et in metheoris „quorum quedam quidem dubi-

10 fortassis x || 11 platonem x || intelligunt epbv: operantur (pro opinantur?) x || 17 in ethicis x: in ethicis vel metaphisicis pbv, in ethicis vel methamaticis q, in methamcis e (unde in cod. ch. Lips. Paul. 1354^a metaphisicis et ma^{ci}) ex glossa corr. (metaph. 11, 10) || 28 quorum quedam quidem x: horum quidem quedam rel.

tamus, quedam attingimus secundum aliquem modum“. et in eisdem „non semel neque bis sed infinite easdem opiniones fieri hominibus“ ut non multum superbiamus sapientia in quibus invenire videmur.

5 Et talis quidem secundum vitam fuit Aristotiles philosophus, addidit autem philosophie plura que ab ipsa elegit. ethice quidem addidit felicitatem neque in exterioribus bonis constare, sicut politicus ait, neque in anima solum, sicut Plato dicebat, sed habere quidem formam in anima, coinquinari autem et contristari solum ipsam ab exterioribus non bene se habentibus, proprie dictionibus utens. etenim que coinquantur interius ipsam pulchritudinem habent, occultantur autem secundum solam superficiem, et contristata eandem magnitudinem habent secundum veritatem. phisice
10 autem addidit quintam essentiam, mathematice vero oxigonium esse conum visuum propter id quod in plus excedit visus cuius inspicit magnitudinem, et secundum hoc nichil eorum que videntur totum simul videtur, et sic maiorem fieri axem base que est ex hoc, et oxigonium conum perfici.
15 theologie vero et quamvis nichil addidit, tamen de ea nichil deficienter determinavit. non enim solum mundana vidit, sicut quidam putant, sed ea que sunt supra mundum, sicut declarat et in octavo de phisico auditu dicens quod prima causa neque per se mobilis est neque secundum accidens,

2 non: neque x || 3 ut (ἔνα) x: quod rel. || 6 que: ὡν p. 434, 5 || ab ipsa xe: ipse pv || 7 in ext. bonis xe: in bonis ext. pv || 8 politicus e, politus x (sc. ὁ πολίτης): polienua pqv (om. b) || 14 phice x: phie (philosophie) rel. || 15 metaphisicæ v (sol.) || oxigonium xp, oxigonum b (Lips. et ed. Ven. 1482), oxigonum v || 16 incedit codd., etiam x (intendit Ven. 1482) praeter e (ubi excedit cum Wal.) || 18 totum simul xq: simul totum epbv || 19 origonium (hic) xe, oxigonum pq (oxigonum Lips.), oxigonum v || perfici x: perficere rel. || 20 de ea nichil codd.: nichil de ea e || 21 deficienter x: diminute epv || 23 et xe: om. rel. || 24 mobilis est x (et est om. rel.): movetur e (et Wal.)

ex hoc demonstrans quod divinum neque corpus est neque passibile.

Composuit autem et medicinalia problemata et phisica problemata in 70 libris existentia et aspectiva problemata et mechanica problemata et scriptas ab eo iustificationes 5 greearum civitatum cum quibus Philippus lites Grecorum determinabat. scripta est autem ab eo historia policiarum posterius.

In philosophia vero transcendit humanam mensuram nichil diminute de ea tractans sed et multa ipsi adiciens 10 ex sui sollertia totam direxit philosophiam. logice enim apposuit distinguens regulas a rebus et faciens demonstrativam scientiam. antiqui enim demonstrare quidem sciebant, demonstrationes vero facere ignorabant, idem patientes coriariis potentibus quidem uti calceis, non potentibus autem 15 rationem assignare.

Insurgentibus autem ipsi Atheniensibus ivit Chalcidam, hoc dicens quod non concedam Atheniensibus bis peccare in philosophiam. et mittens Antipatro scribit „Atheniensibus commorari periculosum“ et dixit illud Homeri „pirus nam- 20 que supra pirum senescit, ficus autem supra ficum“, successionem accusatorum enigmatice loquens.

Vixit autem Aristoteles annis 63 et decim et septem annos habens adhesit Socrati et cum hoc stetit tribus annis. adhesit autem et Platoni viginti annis. post mortem autem 25 Platonis vixit annis 23. totum itaque tempus vite sue numeratum fuerunt anni 63.

4 septuaginta (70 vel LXX) codd praeter x (ubi 80) et Wal. (LXXX) || 6 philippus xe: philosophus (phis) pbqv || 7 scripta — posterius xe: scripta autem ab eo est posterius pb(v) || 10 et x: om. rel. || 17 calechidā x, calcidā e, chalci-(q, calchi- b, calci- p) diam pbq (chalchidiam v) || 24 hoc x: eo rel. || 25 et xe: om. rel. || cum platone x

Et mortuus est in Chalcide dimittens testamentum scriptum quod fertur ab Andronico et Ptolomeo cum voluminibus suorum tractatum. dimisit autem filium Nicomachum et filiam Pithaida, proprios autem discipulos Theophrastum, Phanium, 5 Eudimum, Clitum, Aristoxenum et Dicearchum, tractatus autem mille numero. multa autem potuit cum regibus qui fuerunt tempore suo Philippo Olimpiade Alexandro et Antipatro, potentia autem usus organo philosophiae. proprium autem fuit philosophiae Aristotilis non discedere a mani- 10 festis, post demonstrationes enim et multorum testimonia ferre.

1 *calchide* x b, *calcide* e, *chalcide* p q (*chalchide* v) || 4 *pi-
thaida* x: *phi(y b)tiadam* p b v || *faniam* x || 5 *eudimum* x p b q v ||
8 *usus est* codd. praeter x || 10 *testimonium* q p b (Ven. 1482)
(-nis e, -nia v x) || 11 post *ferre* sic cod. Paris. (p): *Explicit
liber de vita aristotilis.* deinde, duarum linearum spatium vacuo
intermisso, minoribus litteris manuque recentiori additur (quod
ex latina Guilelmi versione sumtum est, cf. de Ar. libr. ord.
p. 247): *Fecit autem ar. et librum de oratione. unde simplicius
quod enim intelligat et aliquid super intellectum et super sub-
stantiam ar. manifestus est apud finem libri de oratione plane
dicens quia deus aut intellectus est aut est aliquid ultra intel-
lectum.* haec librarii glossa cum ipso post *ferre* vitae textu
coaluit in ev (Erlang. et ed. Ven. 1496), ex parte quadam,
sed alio loco (ante *Vixit ar. annis 63 . . .*) inserta etiam codici
Lips., at omnino non extat in codd. x q (Norimbergensibus) b
(Par. alt.) neque in ed. Ven. 1482, ignorat etiam Ioannes
Walensis.

INDEX AUCTORUM.

Aelianus

- de nat. an. 4, 57 (327) = 368
5, 8 (324) = 366
5, 14 (326) = Ar.
 mir. 25.
5, 27 (321) = 363
6, 14 (330) = 369
7, 7 (241) = 253
9, 6 (266) = 291
12, 35 (361) = 399
12, 40 (532) = 572
13, 4 (298) = 317
15, 28 = 349
16, 33 (321 — 323)
 = 363—365
17, 20 (531) = 10,34.
 Ar. p. 519,4 (785b 34) conf. c. Dur.
 var. hist. 2, 26 (186) = 191
5, 3 (628) = 678
12, 54 (611) = 659
14, 1 (616) = 666

Alexander Aphrodisiensis

- in Ar. metaph. (Bon.)
 p. 30 (198) = 203
 p. 42 (23) = 28
 p. 45 (25) = 30
 p. 56 (197) = 202
 p. 59 (182) = 187
 p. 63 (183) = 188
 p. 63 (23) = 28
 p. 72 (184) = 189
 p. 206 (26) = 31
 p. 218 (26) = 31
 in top. (Ald.)
 p. 34 (109) = 112

Alexander Aphrodisiensis

- in top. (Ald.)
 p. 80 (50) = 51
 p. 126 (110) = 113

Pseudo-Alexander

- in meteor. (Ald.) f. 86 = 247
 f. 131 (231) = 241
 problem. 1, 99 (229) = 238

Ammonius

- proleg. in Ar. cat. p. 39 (Br.)
 (114) = 117

Pseudo-Ammonius

- in cat. (Ven. 1545)
 f. 9^b (80) = 648
 f. 17 (114) = 117
 de diff. voc. (Valck.)
 p. 98 (571) = 614
 p. 147 (458) = 500

Anonymi

- antiatticista (Bk.)
 p. 84 (171) = 179
 p. 101 (69) = 77
 cataster. 41 (329) = 343
 fr. de met. Cypr. cod. Par. 1310
 f. 444^b (249) = 266
 (Seguer.) de or. polit.
 p. 206 (125) = 134
 in Porph. isag. cod. Par. 1939
 f. 51 (178)
 proleg. phil. (in Porph.) cod.
 Par. 1973 f. 17^b (178) = 182
 proleg. in Isocr. (Dind.)
 p. 105 (135) = 141
 p. 111 (366) = 404
 derhetor. VI, 19 W. (123) = 133
 VII, 33 W. (123) = 133

Anonymi

de sublim. 32 = 131

Antigonus

mirab. 16 (562) = 605

19 (325) = 367

20 (331) = 370

25 (332) = 371

144 (488) = 531

169 (253) = 269

Apollonius

mirab. 6 (186) = 191

9 (225) = 234

11 (562) = 605

21 (221) = 230

25 (99) = 103

27 (263) = 288

28 (264) = 289

28 (228) = 237

39 (320) = 362

51 (223) = 232

Apuleius

de deo Socr. 20 (188) = 193

de magia 40 (307) = 326

51 (230) = 240

Athenaeus

1 p. 6 Cas. (72) = 83

23 (565) = 607

24 (227) = 236

31 (554) = 596

34 (101) = 106

2, 40 (98) = 102

44 (590) = 633

44 (99) = 103

3, 88 (287) = 304

4, 173 (588) = 631

5, 188 (175) = 100

6, 235 (510) = 551

264 (504) = 547

272 (432) = 472

7, 277 (291) = 308

281 (290) = 307

282 (297) = 316

284 (292) = 309

286 (281) = 297

286 (277) = 280

Athenaeus

7, 294 (293) = 310

296 (448) = 490

298 (294) = 311

299 (294) = 311

300 (295) = 313

300 (292) = 309

301 (296) = 314

303 (286) = 303

305 (278) = 294

305 (283) = 299

305 (300) = 319

306 (301) = 320

307 (299) = 318

309 (302) = 321

310 (303) = 322

312 (304) = 323

313 (282) = 298

314 (305) = 324

314 (306) = 325

315 (308) = 327

315 (307) = 326

316 (315) = 334

317 (316) = 335

318 (289) = 306

318 (288) = 305

319 (278) = 294

319 (279) = 295

319 (311) = 330

320 (312) = 331

321 (309) = 328

323 (317) = 338

324 (318) = 332

326 (318) = 339

326 (319) = 340

327 (280) = 296

327 (314) = 333

328 (285) = 302. 315

329 (310) = 329

330 (277) = 280

331 (284) = 300

8, 335 (77) = 90

348 (517) = 558

9, 388 (272) = 348

389 (270) = 346

Athenaeus

- 9, 390 (275) = 354
390 (276) = 355
 391 = 349
391 (273) = 350
392 (269) = 345
393 (268) = 344
393 (271) = 347
397 (274) = 351
 10, 429 (102) = 107
429 (104) = 109
435 (546) = 588
447 (101) = 106
 11, 464 (105) = 110
464 (106) = 111
 496 (105) = 110
 499 (457) = 499
 505 (61) = 72
 12, 520 (541) = 583
 523 (516) = 557
 523 (542) = 584
 13, 556 (84) = 93
 556 (172) = 144
 564 (91) = 96
 576 (508) = 549
 14, 618 (472) = 515
 641 (100) = 104
 652 (250) = 267
 653 (251) = 274
 654 (589) = 632
 15, 674 (90) = 95
 674 (108) = 101
 692 (226) = 235
 696 (625) = 675
 697 (601) = 645

Augustinus

c. Iulian. 4, 78 (36) = 60

Boethius

- in praedic. (Bas.) p. 113 (114)
 = 117
 de interpr. ed. sec. p. 298 (76)
 = 87
 de consol. phil. 3, 8 p. 1034
(49) = 59

Caelius Aurelianus

celer. pass. 2, 13 (339) = 377
 tard. pass. 1, 5 (340) = 378

Censorinus

de die nat. 18 = 25

Chalcidius

in Tim. c. 208 = 54

Choeroboscus

in Theodosii can. t. I p. 75
 Gf. (523) = 564

Cicero

ep. ad Q. fr. 3, 5 (70) = 78
 ep. ad Att. 12, 40 (prf. 78) =
 646
13, 28 (prf. 78) =
 646
 de invent. 2, 2 (130) = 136
 de oratore 2, 38, 160 (130) =
 136

Brut. 12 (131) = 137

orat. 51, 172 (127) = 128

57, 194 (128) = 129

64, 218 (128) = 129

acad. pr. 2, 38, 119 (18) = 22

de fin. 2, 13, 40 (48) = 61

2, 32, 106 (77) = 90

disp. Tusc. 3, 28, 69 (1) = 53

5, 35, (77) = 90

de nat. deor. 1, 13 (21) = 26

1, 38 (9) = 7

2, 15 (19) = 23

2, 16 (20) = 24

2, 37 (14) = 12

2, 49 (267) = 342

de divin. 1, 25 (32) = 37

de off. 2, 16 (87) = 89

Clemens Alexandrinus

paedag. p. 65 Sylb. (307) = 326

p. 111 (179) = 183

strom. p. 129 (5) = 3

p. 129 (6) = 4

p. 129 (185) = 190

p. 144 (557) = 599

p. 152 (492) = 535

Clemens Alexandrinus

- strom. p. 152 (505) = 548
 p. 272 (188) = 193
 p. 290 (257) = 282

Damascius

- de princip. cod. Hamburg.
 p. 409 (201) = 207

David

- proleg. phil. p. 13 Br. (50) = 51
 ib. cod. Par. 1900 f. 36 (178)
 = 182

Demetrius

- περὶ ἔκφυρ.* 28 (71) = 82
29 (619) = 669
144 (618) = 668
154 (619) = 669
223 (615) = 665
230 (620) = 670
233 (609) = 656

Dexippus

- in Ar. cat. p. 40 Sp. (113) = 116

Dio Chrysostomus

- orat. 47 p. 601 Emp. (610) = 657
53 p. 634 (prf. 1) = 1

Diogenes Laertius

- 1, 1 (30) = 35
1, 8 (8) = 6
1, 8 (31) = 36
1, 98 (473) = 516
1, 99 (474) = 517
2, 23 (3) = 2
2, 26 (84) = 93
2, 45 (27) = 32
2, 46 (65) = 75
2, 55 (57) = 68
2, 104 (132) = 138
3, 37 (62) = 73
3, 48 (61) = 72
3, 80 (111) = 114
5, 5 (prf. 601) = 645
5, 6 (624) = 674
5, 7 (625) = 675
5, 9 (prf. 601) = 645
5, 27 (621) = 671
5, 61 (336) = 374

Diogenes Laertius

- 8, 13 (447) = 489
8, 19 (189) = 194
8, 31, 36 (190) = 195
8, 51 (60) = 71
8, 52 (60) = 71
8, 57 (54) = 65
8, 57 (59) = 70
8, 63 (55) = 66
8, 74 (60) = 71
9, 25 (54) = 65
9, 53 (52) = 63
9, 54 (56) = 67
9, 81 (99) = 103

Dionysius Halicarn.

- ant. Rom. 1, 72 (567) = 609
 de comp. verb. 2 p. 8 R. (126)
 = 127
 de Isocr. 18 p. 576 (134) = 140
 de vi Demosth. 48 p. 1101
 (126) = 127

Elias

- proleg. phil. p. 391 Cr. (50) = 51
 p. 424 (178) = 182
 in Ar. categ. p. 24^b (33) = 39
 p. 25^b (178) = 182
 p. 26^b (617) = 667

Erotian.

- gl. Hipp. p. 312 Fr. (593) = 636

Escolapius

- demorbis (ed. Arg. 1533) p. VIII
 (341) = 379

Etymologicum Magnum

- p. 144 Sylb. (462) = 504
 p. 199 (482) = 525
 p. 218 = 301
 p. 222 (A.P. p. 311) = 361
 p. 249 (383) = 422
 p. 468 (404) = 444
 p. 722 (7) = 5

Eusebius

- praeb. ev. 15, 2 (613) = 663

Enstathius

- in Il. α p. 17 Rom. (598) = 642

Eustathius

- in Il. α p. 117 (454) = 496
 β p. 356 (599) = 643
 ι p. 741 (502) = 545
 ν p. 932 (254) = 271
 ω p. 1365 (160) = 168
 in Od. λ p. 1698 (600) = 644
 μ p. 1727 (571) = 614
 ν p. 1746 (454) = 496
 π p. 1796 (463) = 506

Galenus

- de simpl. med. 2 p. 474 Lips.
 t. XI (214) = 223
 4 p. 629 (213) = 222
 4 p. 654 (217) = 227
 4 p. 657 (213) = 222
 4 p. 664 (212) = 221
 9 p. 164 t. XII (216) = 225
 comm. ad Hipp. de nat. hom.
 p. 25 t. XV (335) = 373

Gargilius Martialis

- (Mai. auct. class. I)
 p. 408 (256) = 278

Gellius

- 1, 11 (234) = 244
 2, 12 (353) = 391
 3, 6 (220) = 229
 3, 11 (68) = 76
 3, 15 (518) = 559
 4, 11 (189) = 194
 19, 5 (206) = 214
 19, 6 (233) = 243
 20, 4 = 209
 20, 5 (612) = 662

Geminus

- isag. in phaen. p. 61 Pet. (237)
 = 249

Geoponica

- 3, 3, 4 (255) = 277

Gloss. gr. lat. Laud.

- p. 181 Mill. = 638

Gregorius Corinthius

- in Hermog. π. μεθ. δειν. (Walz
 VII, 2) p. 1277 (73) = 85

Harpocration

- s. ἀγορανόμοι (409) = 449
 ἀδύνατοι (430) = 470
 Ἄμφισσα (521) = 562
 ἄνακτες (483) = 526
 ἀντιγραφεὺς (399) = 439
 ἀποδέκται (400) = 440
 Ἀπόλλων πατρῶος (343) = 381
 ἀποστασίον (388) = 427
 ἀστυνόμος (408) = 448
 βουλευσεως (418) = 458
 γραμματεὺς (399) = 439
 δατεῖσθαι (383) = 422
 δεκάζων (371) = 409
 δήμαρχος (359) = 397
 διαιτηταί (414) = 454
 διαμεμετρημένη (423) = 463
 διδάσκαλος (581) = 624
 Δροσός (569) = 612
 δωροξενία (379) = 418
 εἰς ἐμφανῶν (382) = 421
 ἑλλανοδίκαι (450) = 492
 ἑλληνοταμίαι (362) = 400
 ἐμβεβλημένα (251) = 274
 ἐπὶ Δελφινίῳ (419) = 459
 ἐπιμελητῆς ἐμπορίου (410)
 = 450
 ἐπιμελητῆς τῶν μυστηρίων
 (386) = 425
 ἐπὶ Παλλαδίῳ (417) = 457
 ἐπιστάτης (397) = 437
 εὐθύνοι (405) = 445
 ἐχῖνος (415) = 455
 θεσμοθεταί (378) = 417
 θῆτες (350) = 388
 ἑπαρχος (391) = 431
 ἑπάς (350) = 388
 καὶ γὰρ τὸ μηδένα (500) = 543
 κατὰ δήμους δικαστᾶς (413)
 = 453
 κευχεῶν (244) = 258
 Κόθνιοι (479) = 522
 κύρβεις (352) = 390
 κυρία ἐκκλησία (395) = 435
 λίθος (377) = 416

Harpocraton

- s. λογισαί (406) = 446
 Μασσαλία (508) = 549
 μαστήρες (526) = 567
 μετρονόμοι (412) = 452
 μόραν (497) = 540
 μύριοι ἐν Μ. π. (442) = 483
 ναυκραρικά (359) = 397
 ὅτι νόμος (431) = 471
 ὅτι ξένους (604) = 651
 παράστασις (379) = 418
 πάρεδρος (389) = 428
 πεντακοσιομέδιμνον (350) = 388
 περίπολος (428) = 468
 πολέμαρχος (388) = 427
 πρόεδροι (398) = 438
 πρωτανείας (393) = 433
 πωληταί (401) = 441
 σῖτος (384) = 423
 σιτοφύλακες (411) = 451
 στρατεία ἐν τ. ἐπ. (429) = 469
 στρατηγοί (390) = 430
 ταμίαι (402) = 442
 τετρακόσιοι (372) = 410
 τετραρχία (455) = 497
 τετραπημένη (424) = 464
 τριττός (347) = 385
 φύλαρχος (392) = 432

Heraclides

de reb. publ. = 611

Hesychius

- s. Ἀμμούς (487) = 530
 Ἄσπετος (522) = 563
 Βοῦθος περιφοιτᾶ (573) = 616
 Κερκυραία μᾶστιξ (470) = 513
 λόχοι (498) = 541
 προσφανῆ (243) = 255
 σκαρφών (246) = 260
 σύζωσμα (245) = 262

Hierocles

in Hippiatr. praef. p. 4 = 293

Hieronimus

adv. Rufin. 3 p. 469 Par. 1706
 (192) = 197

Himerius

orat. 6, 6 (626) = 674
 6, 7 (625) = 675

Iamblichus

de vita Pyth. s. 31 (187) = 192

Ioannes Lydus

de mens. 4, 62 (88) = Ar.
 p. 1207, 20.

Ioannes Philoponus

in Ar. de an. (Ven.)
 f. E 1 (41) = 45
 f. F 3 (9) = 7

in Ar. cat. p. 39 Br. (114) —
 v. Ammonius (117).

in Ar. de gen. et corr. (Ven.)
 f. 22 (236) = 247

de mundi aetern. 2, 2 (10) = 8

Isigonus

mirab. (exc. Florent.) 19 (488)
 = 531

Iulianus

orat. 7 p. 442 Pet. (606) = 653
 ep. ad Them. p. 487 (614) = 664

Pseudo-Iulianus

epist. 24 p. 33 Heyler (218)
 = 105

Lactantius

div. inst. 5, 14 (74) = 86
 epit. 55 (74) = 86

Lex. Demosth. Patm. (ed. Sakk.)
 p. 152 = 385

Lexici rhetorici fr. Cantabrig.

s. εἰς δατητῶν p. 667 (383) =
 422

θεσμοθετῶν ἀνάκρισις p. 670
 (375) = 414

ἴσαι αἰ ψῆφοι p. 670 (425)
 = 465

κυρία ἐκκλησία p. 672 (396)
 = 436

λογισαί p. 672 (407) = 447
 ξενίας γραφή p. 674 (379)
 = 418

Πάραλος p. 675 (403) = 413

Lex. Seguer. (Anecd. Bekk.)

p. 436 (380) = 419p. 345 (430) = 470p. 473 (525) = 566**Macrobius**sat. 5, 18, 19 (64) = 74**Marius Plotius Sacerdos**art. gramm. 3 p. 2624 Putsch.

(476) = 519

Martianus Capella7, 731 p. 584 Kopp. (193) = 198**Michael Ephesius**

in Ar. metaph. p. 815 Bon.

(180) = 185

Moeris attic.

s. φοινικίς (499) = 542

Olympiodorusin Alcib. p. 144 Cr. (50) = 51in Gorg. p. 395 Iahn. (603) = 650p. 395 (622) = 673in Praed. p. 22 Finckh (39) = 48p. 142 (41) = 45p. 165 (37) = 42p. 203 (37) = 42**Oribasius**coll. med. 22, 5 (258) = 28322, 7 (259) } del. quin22, 7 (260) } Sorani

potius quam Ar.

Partheniuserot. 14 (515) = 556**Philargyrius**in Virg. georg. 2, 97 (453) = 495**Pseudo-Philo**de mundi incorr. p. 489 M.
(17) = 18**Philodemus**

περὶ εὐσεβείας Herc. voll. coll.

alt. II, 7 (21) = 26περὶ ἀγωγῆς I, 54 (95) = 8061 (95) = 660**Photius**biblioth. cod. 239 p. 320 Bk.

(627) = 677

cod. 249 p. 441^b (235) = 246

lex. s. ἐς κόρακας (454) = 496

ἔσμα (254) = 271

καλλικύριοι (544) = 586

λόχοι (498) = 541

νανηραρία (349) = 387

ὄνον σκιά (582) = 625

πελάται (351) = 389

Σαμίων ὁ δῆμος (537) = 575

σκυτάλη (466) = 509

Τενέδιος πέλεκυς (551) = 593

τὸ Μηλιακὸν πλοῖον (513) =

554

ὑπὲρ τὰ Καλλικράτους (422)

= 462

Phrynichusvoc. Att. p. 225 Lob. (171) =

179

Plinius

nat. hist.

2, 220 Sill. (262) = 2374, 65 (553) = 5954, 66 (446) = 4884, 70 (514) = 5555, 135 (529) = 5707, 15 (563) = 6067, 192 (459) = 5017, 195 (439) = 4797, 197 (506) = 6027, 205 (344) = 3827, 207 (558) = 6008, 106 = 3698, 229 (562) = 60510, 32 = 34311, 273 (261) = 28628, 74 (338) = 37630, 3 (29) = 34**Plutarchus**vit. Alex. 7 (612) = 662Aristid. 27 (84) = 93Camill. 22 (568) = 610Cim. 10 (363) = 402

Plutarchus

- vit Cleomen. 9 (496) = 539
 Lycurg. 1 (490) = 533
 5 (494) = 537
 6 (493) = 536
 28 (495) = 538
 31 (491) = 534
 Nic. 2 (369) = 407
 Pericl. 4 (364) = 401
 9 (365) = 403
 10 (367) = 405
 26 (535) = 577
 28 (536) = 578
 Pelop. 3 (86) = 56
 18 (92) = 97
 Solon. 11 (572) = 615
 25 (352) = 390
 32 (354) = 392
 Themist. 10 (360) = 398
 Thes. 3 (556) = 598
 16 (443) = 485
 25 (346) = 384
 de aud. poet. 12 (174) = 165
 de prof. in virt. 6 (614) = 665
 cons. ad Apoll. 27 (40) = 44
 de san. tu. 19 (224) = 233
 de mul. virt. 17 (518) = 559
 qu. Rom. 6 (567) = 609
 52 (550) = 592
 qu. Graec. 5 (550) = 592
 14 (464) = 507
 19 (555) = 597
 de fort. Alex. 1, 6 (81) = 658
 de cohib. ira 11 (566) = 608
 de tranq. an. 13 (614) = 664
 de cup. divit. 8 (86) = 56
 de se ips. laud. 16 (614) = 664
 qu. conviv. 1, 9 (209) = 217
 2, 2 (222) = 231
 3, 3 (103) = 108
 3, 7, 3 (211) = 220
 6, 4, 1 (208) = 216
 6, 5 (205) = 213
 7, 3, 3 (215) = 224
 8, 7, 3 = 353

Plutarchus

- qu. conviv. 8, 9, 3 (38) = 43
 8, 9, 3 (337) = 375
 8, 10, 1 (51) = 62
 8, 10, 1 (232) = 242
 erot. 17 (93) = 98
 qu. nat. 2 (207) = 215
 de fac. lun. 19 (203) = 210
 de pr. frig. 7 cf. prf. ante 249
 11 (204) = 212
 de soll. an. 28 = 342
 31 (275) = 354
 de Stoic. rep. 15 (75) = 86
 non p. suav. vivi s. Ep. 13
 (107) = 99
 adv. Colot. 14 (10) = 8
 20 (4) = 1
 de mus. 22 (43) = 47

Pollux

- 2, 95 (484) = 527
3, 17 (376) = 415
4, 56 (566) = 608
4, 174 (436) = 476
4, 174 (467) = 510
5, 75 (527) = 568
6, 16 (543) = 585
7, 99 (247) = 261
8, 62 (416) = 456
9, 62 (486) = 529
9, 77 (539) = 481 + 580
9, 80 (436) = 476
9, 80 (467) = 510
9, 80 (548) = 590
9, 87 (547) = 589
10, 149 (247) = 261
10, 165 (525) = 566
10, 170 (253) = 268
10, 179 (440) = 480

Polybius

- 12, 5, 6, 8, 11 (504) = 547

Porphyrius

- vit. Pyth. 41 (191) = 196
 quaest. Homer. (137) = 142
 sqq.

Proclus

in Tim. p. 37 Bas. (235) = 246
 p. 285 (239) = 251
 p. 338 (34) = 40

in rempubl. p. 350 (176) = 180
 p. 350 (177) = 181
 p. 362 (63) = 81
 Mai. Spic. VIII p.
 705 (35) = 41

in Euclid. p. 28 Friedl. = 52
Proverb. coll. (Vat. et Bodl. in
 ed. Gotting. t. I)
 p. 310 (513) = 554
 p. 456 (524) = 565
Proverb. coll. Milleri — vid.
 Zenob.

Psellus

qu. var. c. 134 (210) = 218

Pseudo-Ptolemaeus

de speculo prf. (342) = 380

Quintilianus

1, 4, 18 (126) = 127

2, 15, 10 (122) = 125

2, 17, 14 (58) = 69

3, 1, 13 (133) = 139

4, 2, 63 (124) = 126

9, 4, 88 (128) = 129

Rufinus

de metris 2, 2 p. 388 Gf. (128)
 = 129

Rutilius Lupus

de fig. sent. 1, 18 (602) = 619

Scholia

in Apollonium Rhod.

1, 188 (530) = 571

1, 917 (538) = 579

1, 1177 (471) = 514

2, 946 (540) = 581

4, 264 (549) = 591

4, 834 (591) = 634

4, 983 (469) = 512

in Aratum v. 1094 (240) =
252

in Aratea phaen. Germani-
nici v. 426 (329) = 343

Scholia

in Aristidem

Panath. p. 323 Dind (594)
 = 637

in Aristophanem

Acharn. 108 (525) = 566

234 (355) = 393

320 (499) = 542

av. 281 (576) = 619

471 (533) = 573

1354 (352) = 390

1379 (586) = 629

1463 (470) = 513

eq. 1150 (426) = 466

Lys. 665 (356) = 394

1153 (357) = 395

nub. 37 = 397

Plut. 278 (420) = 460

925 (485) = 528

ran. 404 (587) = 630

1532 (370) = 408

vesp. 145 (219) = 227

157 (373) = 411

502 (358) = 396

578 (427) = 467

684 (421) = 461

691 (407) = 447

in Aristotelem

Anal. pr. cod. Par. 2064 f. 263
(50) = 51

rhet. 3, 9 = 132

in Ciceronem

or. pro Archia p. 358 Or. (626)
 = 676

in Demosthenem

p. 532 Par. Did. (136) = 135

in Dionysium Thr.

(Anecd. Bk.) p. 660 (181) =
186

p. 783. 786 (459) = 501

in Euripidem

Androm. 446 (501) = 544

Med. arg. (592) = 635

Med. 19 (481) = 524

Rhes. 307 (456) = 498

Scholia

in Hesiodum

opp. 631 (524) = 565

in Homerum

ll. α, 303 (129) } = Ar. p. 1411b
481 (129) } 31. 1412, 8.

β, 73 (137) = 142

126 (461) = 503

169 (138) = 164

183 (139) = 143

305 (140) = 145

649 (141) = 146

γ, 236 (142) = 147

276 (143) = 148

277 (144) = 149

441 (145) = 150

δ, 88 (146) = 151

297 (147) = 152

ε, 741 (148) = 153

778 (149) = 154

ζ, 234 (150) = 155

η, 93 (151) = 156

228 (152) = 157

ι, 17 (153) = 158

κ, 98 (154) = 159

153 (155) = 160

252 (156) = 161

λ, 688 (595) = 639

π, 283 (129) = 130

τ, 108 (157) = 163

φ, 126 (333) cf. A. P. p. 367.

χ, 93 (334) = 372

ψ, 130 (476) = 519

269 (138) = 164

ω, 15 (158) = 166

420 (159) = 167

569 (160) = 168

Od. δ, 356 (161) = 169

ε, 93 (162) = 170

334 (163) = 171

ι, 106 (164) = 172

333 (165) = 173

345 (165) = 173

525 (166) = 174

Scholia

in Homerum

Od. α, 136 (163) = 171

λ, 634 (148) = 153

μ, 128 (167) = 175

.374 (144) = 149

ν extr. (168) = 176

ρ, 326 (169) = 177

σ, 2 (A. P. p. 311) = 361

χ, 9 (530) = 571

ψ, 337 (170) = 178

in Lycophr.

Al. 799 = 508

in Lucianum

Tim. 30 p. 47 lac. (368) = 406

in Pindarum

Olymp. 2, 87 (574) = 617

7 inscr. (528) = 569

8, 30 (432) = 472

9, 86 (520) = 561

11, 17 (505) = 548

Pyth. 1, 89 (444) = 486

1, 89 (545) = 588

2, 127 (476) = 519

Nem. 3, 27 (435) = 475

Isthm. 2 inscr. (574) = 617

6 (7), 18 (489) = 532

in Platonem

apolog. p. 330 Bk. (585) =
628

Axioch. p. 465 (347) = 385

legg. VII p. 453 (456) = 498

in Proverb. Salomonis

cod. Par. 174 f. 46 (16) = 17

in Sophoclem

Oed. tyr. proem. (481) = 524

Oed. Col. 701 (345) = 383

in Statium

Theb. 9, 376 = 679

in Theocritum

3, 21 (108) = 101

4, 6 (477) = 520

5, 53 (468) = 511

7, 22 (328) cf. Th. h. pl. 2, 4, 4.

13, 9 (475) = 518

- ca**
 ira 1, 3, 9, 17, 3, 3 (94) = 80
 nat. 7, 30, 1 (44) = 14
- cius**
 Virg. Aen. 1, 372 = 679
 10, 551 = 679
 georg. 1, 19 (348) = 386
- Empiricus**
 v. dogm. 1, 6 (54) = 65
 3, 20 (12) = 10
 3, 412 (24) = 29
- math.** 3, 57 (24) = 29
- mplicius**
 n. cat. f. α 8 Ven. (114) = 117
 f. β 4 (p. 43 Br. cf. Bernays Ar. Th. d. Drama p. 169) — vid. A. P. p. 72.
 f. γ 7 (113) = 116
 f. τ 2, 3, 8 (115—120) = 118—123
 f. υ 3 (121) = 124
- in phys.** f. 32^b Ven. (23) = 28
 f. 104^b (23) = 28
- de caelo** p. 487 Br. (15) = 16
 p. 488 (202) = 208
 p. 492 (195) = 200
 p. 492^b (200) = 205
 p. 503 = 211
 p. 505 (199) = 204
 p. 133 Karst. = 206
 p. 218 (46) = 49
- de an.** f. 14 Ven. (41) = 45
 f. 62 (42) = 46
- Solinus** 27, 13 (265) = 290
- Stephanus Byzantius**
 s. Ἀδραμύτειον (507) = 484
 Ἀμύνται (452) = 494
 Ἀνταδρος (438) = 478
 Δεξαμεναί (437) = 477
 Κύθηρα (478) = 521
 Σχερία (469) = 512
 Ἰωνάγρα (570) = 613
 (551) = 593
 (570) = 613

Stobaeus

- ecl. I p. 380 H (196) = 201
 floril. 3, 54 (89) = 57
 20, 47 (97) = 661
 20, 55 (96) = 660
 21, 26 (5) = 3
 86, 24 (82) = 91
 86, 25 (83) = 92
 88, 13 (85) = 94
 95, 21 (47) = 50

Strabo

- 3 p. 153 Cas. = 680
 7 p. 321 (434) = 474
 p. 321 (433) = 473
 p. 321 (519) = 560
 p. 322 (503) = 546
 p. 322 (509) = 550
 8 p. 345 (451) = 493
 p. 373 (441) = 482
 p. 374 (449) = 491
 p. 380 (552) = 594
 10 p. 445 (559) = 601
 p. 447 (560) = 603
 13 p. 598 (173) = 162
 15 p. 695 = 284

Suetonius

- π. βλασφ. p. 416 Mill. = 84

Suidas

- s. Ἀντισθένης (28) = 33
 βλάκα (482) = 525
 Εὐρύβατος (73) = 84
 τῶν φιλιτάων τὰ φιλιτάα (512) = 553

Synesius

- Dion. 10 (45) = 15
 encom. calv. 22 (2) = 13

Syrianus

- in Ar. metaph.
 μ, 5 (180) = 185
 μ, 9 (11) = 9
 ν, 1 = 79
 ν, 6 (180) = 185

Themistius

- de anima f. 70 Ven. (41) = 45
 f. 90^b (33) = 38

- Themistius**
 de caelo (lat.) Ven. f. 26^b
 (200) = 205
 orat. 2 p. 31 Dind. = 88
 8 p. 128 (79) = 647
 26 p. 382 cf. A. P. p. 72.
 33 p. 356 (53) = 64
- Theognostus** can.
 s. σχιψ = 360
 σκάψ = 349
- Theon Smyrnaeus**
 arithm. 5 (194) = 199
- Theophrastus**
 de lapid. init. (242) = 254
 (et al.) de mirab. 42—50. 61.
 62 (248) = 255 sqq.
- Tzetzes**
 in Antehomerica sua v. 479
 (462) = 504
 in Hes. opp. p. 15 Gf. (517) =
 565
 in Homerica sua passim (597)
 = 641
 ad Lycophr. 799 (465) = 508
- Varro**
 de ling. lat. 7, 70 (561) = 604
- Vita Arati** = 582
- Vita Aristotelis Marciana**
passim (22, 78, 342, 605, 607,
 608, 617) = 27, 646,
 380, 652, 654, 655,
 667
- Vita Aristotelis vulgata**
 passim (78, 617) = 646, 667
- Vita Homeri**
 (et aliorum et) Pseudoplut.
 1, 3 (66) = 76
- Zenobius**
 prov. ep. (alph.)
 2, 24 (501) = 544
 4, 49 (470) = 513
 4, 83 (480) = 523
 5, 98 = 359
 6, 12 (534) = 576
 6, 17 (460) = 502
 6, 29 (422) = 462
 prov. ep. Flor. (Milleri)
 2, 96 (cf. 530) = 571
 2, 106 (445) = 487
 3, 1 (511) = 552
 3, 14 (470) = 513

περὶ φιλοσοφίας	fr. 1	περὶ ἰδεῶν	fr. 185
περὶ τάγαθοῦ	- 27	περὶ τῶν Πυθαγορείων	- 190
μαγικός	- 32	περὶ τῆς Ἀρχυτείου φι-	
Εὐδήμος ἢ περὶ ψυχῆς	- 37	λοσοφίας	- 206
περὶ εὐχῆς	- 49	περὶ Δημοκρίτου	- 208
προτρεπτικός	- 50	προβλήματα φυσικά (ἐγ-	
περὶ παιδείας	- 62	κύκλια)	- 209
Νήρινθος	- 64	περὶ τῆς τοῦ Νείλου ἀνα-	
σοφιστής	- 65	βάσεως	- 246
Γρύλος ἢ περὶ ῥητορικῆς	- 68	περὶ σημείων	- 249
περὶ ποιητῶν	- 70	περὶ μετάλλων	- 254
περὶ πολιτικοῦ	- 78	περὶ φντῶν (γεωργικά)	- 267
περὶ δικαιοσύνης	- 82	ζωικά (ἀνατομαί)	- 279
περὶ εὐγενείας	- 91	ἐκλογὴ ἀνατομῶν	- 362
ἐρωτικός	- 95	περὶ ζώων	- 363
συμπόσιον (περὶ μέθης)	- 99	λατρικά	- 373
περὶ προβλημάτων . . .	- 112	ὀπτικόν	- 380
δαιρέσεις	- 113	πολιτεῖαι	- 381
ὑπομνήματα (λογικά)	- 116	νόμιμα	- 604
μεθοδικά	- 116	δικαιώματα	- 612
τὰ παρὰ τὴν λέξιν . . .	- 116	πυθιονῆκαι	- 615
κατηγοριῶν ἄλλο	- 117	διδασκαλία	- 618
περὶ ἐναντίων (περὶ ἀν-		ὑπομνήματα ἱστορικά . .	- 631
τικειμένων)	- 118	πέπλος	- 637
τέχνης τῆς Θεοδέκτου		ἀπολογία ἀσεβείας	- 645
συναγωγῆ	- 125	περὶ βασιλείας	- 646
τεχνῶν συναγωγῆ	- 136	Ἀλέξανδρος ἢ ὑπὲρ ἀποί-	
ἀπορήματα Ὀμηρικά . .	- 142	κων	- 648
τὰ ἐκ τῆς πολιτείας		(ἐγκώμιον Ἀλεξάνδρου)	- 649
Πλάτωνος	- 180	(ἐγκώμιον Πλάτωνος) . .	- 650
νόμος συσσιτικός	- 181	ἐπιστολαί	- 651
περὶ συμβιώσεως ἀνδρὸς		ἔπη	- 671
καὶ γυναικός	- 182	ἐλεγεία	- 671
νόμοι ἀνδρὸς καὶ γαμετῆς	- 184	ὕμνος εἰς Ἑρμείαν	- 675

7129

c i.

